

Giới thiệu Thiên Đạo Đồ Thư Quán

Trương Huyền là một thanh niên quản lý thư viện, khi xuyên đến dị giới, phát hiện trong đầu có một cái thư viện thần bí, liền trở thành một vị lão sư vô cùng cao siêu.

Dù là người hay vật, để hắn nhìn thấy thì liền có khả năng soạn thành thư tịch lưu vào thư viện, kể ra ưu nhược của đối phương một cách rõ ràng!

Vì vậy, hắn trở nên trâu bò!

- Trò A (là Hạo Thiên đại đế), trò tại sao lại không thích mặc quần lót vậy? Trò đường đường là một bậc đại đế, phải giữ hình tượng chút xíu chứ?

- Linh Lung tiên tử, nếu như cô buổi tối hay mất ngủ, có thể đến tìm ta mà, con người của ta ấy à, hát ru hay ngâm thơ gì đó đều rất có nghệ!

- Còn trò nữa, Càn Khôn Ma quân, có thể bớt ăn hành tây một chút hay không. Ăn vào miệng nói thối rùm, muốn hun lão tử chết hả?

...

Đây là một số sự cố về truyền thừa sư đồ, về bồi dưỡng đệ tử, về chi điểm thế giới của một người có phong cách chẳng những “trâu”, mà còn “trâu” mạnh nhất.

Một tác phẩm hài hước vui nhộn, không thể bỏ qua của tác giả nổi tiếng Hoàn Tảo Thiên Nhai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đồ Lừa đảo

- Đồ lừa đảo! Đại lừa đảo!

Một giọng hét đầy phẫn nộ vang lên, theo sau đó là tiếng giày giẫm lên nền gạch bỏ chạy.

Trương Huyền bắt lực xuôi tay:

- Ta thực sự không phải là đồ lừa đảo mà là lão sư của học viện... Ta chỉ muốn người trở thành học viên của ta thôi. Hơn nữa, cho dù ta có là kẻ lừa đảo, cũng đâu cần thêm chữ “đại” vào? Làm như ta đã phạm phải tội ác tày trời lắm vậy.

Lầm bầm xong, chợt nhớ tới lời hiệu trưởng, Trương Huyền xoa xoa thái dương:

- Người thứ 17 rồi! Nếu hôm nay vẫn không tuyển được học sinh nào, ngày mai ta sẽ bị cho cuốn gói về nhà!

Trương Huyền vốn không phải người của thế giới này mà là quản lý thư viện của một trường đại học rất đổi bình thường ở địa cầu. Hắn chỉ nhớ là có vụ cháy lớn, sau đó... có lẽ là không có sau đó. Hắn tỉnh lại một lần nữa thì đã đến với thế giới này.

Cũng khá giống với miêu tả trong tiểu thuyết, lấy võ đạo làm đầu, kẻ mạnh làm vua!

Vốn cho rằng mình xuyên qua một gia đình nghèo khó, chịu bi thảm từ hôn, sau đó phấn đấu trở mình, vinh quy trở về... Xem ra hắn đã nghĩ nhiều rồi. Đến nơi này, hắn mới phát hiện ra mình không phải là học viên mà là... lão sư.

Lão sư bị kịch nhất học viện này!

Lớp học của người khác đều đông đúc đến mức không đủ chỗ ngồi. Vậy mà lớp học của hắn lại không có nổi một người. Hắn khó khăn lắm mới lôi kéo được vài người, cuối cùng đều mắng hắn là “lừa đảo” rồi bỏ đi!

Hắn tìm hiểu nguyên nhân, người bị hôn của hắn xuyên qua không chỉ thực lực kém nhất trong các giáo viên, đến tầm nhìn cũng vô cùng kém, không nhìn ra cái gì. Quan trọng... là còn dạy sai, học viên đồng loạt tẩu hỏa nhập ma!

Chuyện này giống như bệnh viện chữa chết người, ảnh hưởng đến danh tiếng, bị người khác khinh bỉ. Dù là học viên mới, từng người từng người đều bỏ đi, rất sợ rơi vào tay hắn, bị dạy đến nửa sống nửa chết!

Không có học viên, lại bị chỉ trích. Đánh giá giáo viên năm ngoái, đứng hạng nhất từ dưới lên, thậm chí còn đạt điểm 0 duy nhất trong lịch sử.

Tâm trạng buồn bã, mượn rượu giải sầu, kết quả toại nguyện mà chết. Bản thân hắn trùng hợp mượn xác xuyên không đến đây.

Năm học mới bắt đầu, học viện ra tối hậu thư, nếu lớp của hấn năm nay không chiêu mộ được học sinh nào sẽ xóa bỏ tư cách lão sư của hấn!

Hôm nay đã có 17 học viên ghé qua lớp học của hấn nhưng vừa mới nghe tên, tất cả đều bỏ chạy, giống như gặp phải quái vật, chạy càng nhanh càng tốt.

- Xem ra phải nghĩ cách lừa một người mới được!

Trong lòng đang suy nghĩ cách mờ mịt lôi kéo người, hấn liền thấy một nữ tử về mặt ngọc gác ló đầu vào cửa.

- Xin hỏi, đây có phải lớp học của lão sư Lục Tầm không?

Giọng nói ngọt ngào, đáng yêu, đáng người thanh tú.

Lão sư Lục Tầm, giáo viên nổi tiếng của học viện, lớp học luôn đông nghẹt, vô số người ngưỡng mộ tìm đến.

- Chính là nàng!

Thấy người tự chui đầu vào lưới, mắt Trương Huyền liền sáng lên.

Lật lại ký ức kiếp trước một lượt, hấn ngồi yên lặng trên ghế, điệu bộ giống như một thế ngoại cao nhân:

- Nàng muốn bái hấn làm lão sư?

Nữ tử gật đầu như con chim sẻ, đôi mắt đen nhánh ánh lên sự tôn sùng:

- Ta nghe nói lão sư Lục Tầm là giáo viên giỏi nhất học viện Hồng Thiên. Học viên của lão sư đều rất phi phàm. Mọi người đều lấy làm vinh dự được vào lớp của lão sư!

- Tin đồn chưa chắc đã đúng. Lão sư và gầy giống nhau, quan trọng là có hợp hay không! Lão sư giảng có hay đến mấy, không hợp với năng lực của nàng, sẽ không có tiến bộ, thậm chí còn có thể thụt lùi! Lão sư không có danh tiếng, nhưng hợp với lý luận của nàng, sẽ nhanh chóng tiến bộ, tu vi tăng nhanh!

- Thật vậy à... Ta cũng nghe ca ca con nói như vậy!

Nữ tử sững lại một lúc, hai mắt có chút mê man:

- Nhưng mà, ta không biết mình hợp với lớp học như thế nào!

Thấy nữ tử mắc bẫy, mắt Trương Huyền sáng lóa. Hấn do dự một lúc, những hiền triết Karl Marx, Narcissus hiện lên trong đầu, tỏ vẻ khó xử:

- Gặp nhau là duyên. Thế này nhé, ta cũng là một lão sư trong học viện, giúp người xem căn cốt, thiên phú, tính cách miễn phí, nhân tiện giới thiệu một lão sư thích hợp cho nàng!

- Vậy thì phiền lão sư quá!

Không ngờ gặp được lão sư tốt bụng như vậy, nữ tử vui mừng gật đầu.

- Nàng hãy biểu diễn một chút tu vi cho ta xem đi!

Trương Huyền mắt nửa nhắm nửa mở, tỏ vẻ không quan tâm tí nào.

- Dạ!

Hự hự hự!

Chỉ trong giây lát, trong phòng có quyền phong rít lên. Từng đường khí kinh như du long chạy loạn xạ trên người nữ tử. Khí tức khắp toàn thân ngưng tụ không tiêu tan, uy phong mà không hiện, thể hiện căn bản của nàng cực tốt.

- Được rồi, ta nhìn thấy rồi. Bình thường nàng nghiêm túc tu luyện, nền tảng vững chắc, thiên phú tuyệt vời, là thiên tài hiếm có!

Một bài quyền đánh xong, Trương Huyền gật đầu hài lòng.

Cái này hấn học được từ người lão sư bói trên địa cầu, lời nói mát lòng, hiểu biết rộng rãi, không những khó phát hiện ra điểm sai, ngược lại có vẻ như rất đúng.

- Đặc biệt là sức mạnh trên hai chân nàng, giống như bàn long. Nhất cử nhất động, giống như nước sông cuộn cuộn, vô cùng vô tận. Nếu sau này chịu khó tu luyện, nhất định rất có tiền đồ...

- Lão sư ơi, chân con từng bị thương. Y sư nói, cơ bản là bị tàn phế rồi...

Nữ tử ngắt lời của hắn, ánh mắt có chút nghi ngờ.

- Bị thương...

Trương Huyền đỏ mặt. Nhưng mà da mặt hắn dày, người khác khó nhận ra. Hắn tiếp tục đoán mò:

- Nàng nghĩ là ta không nhìn ra ư? Lúc này khi nàng phát huy sức mạnh, ta đã biết! Sở dĩ nói như vậy, là vì... không phá thì không lập! Tuy hai chân nàng bị thương, nhưng lại có được cơ duyên mà người khác không có. Nếu sau này biết nắm bắt, lực công kích của chân, sẽ trở thành lực chiến đấu mạnh nhất, khiến người khác không theo kịp.

Nói chung cũng là lừa dối. Có thể nói loạn thì nói loạn. Cứ kiếm được một đứa đệ tử rồi tính tiếp.

- Cơ duyên? Lão sư, là loại cơ duyên nào vậy?

Mắt nữ tử sáng lên.

Sau khi bị thương ở chân, nàng luôn cảm thấy không bằng người khác, vô cùng tự ti. Không ngờ lại còn có thể trong họa được phúc.

- Cơ duyên này, có thể giúp nàng một lần bay lên trời, trở thành người đứng đầu trong đám học sinh mới cũng nên. Dù sao khả năng thiên phú của nàng vốn đã rất tốt, là thiên tài tuyệt thế. Nhưng mà...

Trương Huyền thao thao bất tuyệt, thiếu chút là lấy luôn cuốn “Như Lai Thần Chương” ra.

Nghe nói có thể trở thành người đứng đầu trong đám học sinh mới, lại được khen là thiên tài, nữ tử không kìm nổi vui mừng, hớn hơ hỏi liền mấy câu:

- Nhưng mà cái gì?

- Nhưng mà...

Trương Huyền thờ dài một tiếng. Tiếng thờ dài giống như là thấy một nhân tài sắp bị vùi lấp:

- Lão sư có thể nhìn ra cơ duyên này, cả học viện không có nhiều! Tính cả ta thì chỉ có ba người. Hai người kia, ba năm trước đã không nhận học viên nữa rồi. Vì vậy... ta cũng không dám mở lời giúp nàng...

- Không nhận học viên mới?

Nữ tử vốn ôm hy vọng lớn, nghe câu nói này ánh mắt bất chợt buồn bã. Sau đó như nghĩ ra điều gì đó nàng liền nhảy cẫng lên nói:

- Họ không nhận học viên mới, vậy lão sư... có nhận học viên không?

- Ta đương nhiên vẫn nhận. Chỉ là, nàng cũng thấy đó, ta không màng danh lợi, cũng không có nhiều thời gian!

Trương Huyền tỏ vẻ khó xử:

- Nếu không phải nhân tài cùng có duyên với ta, ta sẽ không dễ dàng nhận lời...

Vù!

Vẫn chưa nói hết câu, nữ tử quỳ xuống đất:

- Ta biết lão sư thanh cao, hãy nhận ta làm đồ đệ! Ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện, không để lão sư mất mặt!

Trong lòng Trương Huyền vui mừng, trên mặt vẫn tỏ vẻ khó xử:

- Ta và nàng quả thật có duyên. Chỉ là... nàng cũng thấy đó, ta thích yên tĩnh...

- Học viên xin hứa nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không làm phiền lão sư!

Thấy hắn có chút do dự, nữ tử liền tục gặt đầu, vẻ mặt thành khẩn.

- Học viên của ta không nhiều, trên phương diện tài nguyên có thể không bằng lão sư khác. Lại còn bị người khác chỉ trích...

Trương Huyền nói tiếp.

- Vậy ư... Con nghe nói tài nguyên tu luyện rất quan trọng...

Nữ tử do dự một lúc.

Sư phụ nhận tài nguyên ở học viện, có liên quan đến thành tích giảng dạy và số lượng học viên. Nếu tài nguyên không nhiều, tu luyện rất khó tiến bộ.

- Ha ha, ta cố ý thử thách nàng mới nói như vậy. Nếu lòng nàng đã quyết, thành tâm nhận ta làm lão sư, ta đành miễn cưỡng, nhận nàng làm học viên!

Thấy nữ tử chần chừ, Trương Huyền lập tức cắt ngang, vội vàng nói:

- Xác nhận thân phận đi!

- Nhanh vậy ư...?

Không ngờ lão sư này lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nữ tử có chút kinh ngạc. Nhận xong lệnh bài xác nhận thân phận do Trương Huyền vừa đưa cho, đang suy nghĩ rốt cuộc có nên xác nhận hay không, nàng liền thấy Trương lão sư vô cùng điềm tĩnh trước đó kéo bàn tay mình, lấy ra một con dao nhọn nhẹ nhàng rạch một đường. Một giọt máu nhỏ xuống ngọc bài.

Vù!

Hào quang lóe lên.

- A...

Nữ tử ngẩn người.

Không phải lúc này lão sư còn nói để suy nghĩ, không màng danh lợi mà? Sao hành động lại nhanh như vậy? Hơn nữa... còn chuẩn bị trước cả dao?

- Kể từ bây giờ, nàng chính là học viên của ta!

Đã nhỏ máu nhận lão sư, Trương Huyền thờ phào nhẹ nhõm, quay lại dáng vẻ cao nhân:

- Nàng tên là gì?

- Thưa lão sư, ta là Vương Đình!

Biết là không thể thay đổi, nữ tử không nói nhiều nữa, khuôn mặt ngây thơ gật đầu.

- Ừ, cầm lệnh bài thân phận, đi nhận chẩn đệm, sách vở. Tiện thể tìm chỗ ở của mình luôn đi! Ngày mai bắt đầu học. Đến đây tìm ta là được.

Trương Huyền hất tay.

- Vâng!

Wang Ding gật đầu, xoay người rồi đi.

- Phù! Lừa thành công một người!

Thấy nữ tử trở thành học viên của mình, Trương Huyền thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Thật không dễ dàng gì. Nếu không phải hắn đã nhìn thấy nhiều kỹ xảo chiêu dụ trên mạng, sợ rằng hôm nay khó mà thành công.

Có được học viên là có thể tránh được vận rủi bị khai trừ, trong lòng Trương Huyền nhẹ nhõm. Ngay lập tức, hắn cảm thấy tinh thần thoải mái vô cùng. Chút hoài niệm về thân phận trước đây còn quanh quẩn trong đầu cũng dần dần biến mất.

- Yên tâm đi. Nếu đã biến thành người, ta sẽ thay người sống thật tốt!

Trước kia tên Trương Huyền đó vì không chiêu mộ được học viên mà chết, không cam lòng. Lúc này có được học viên, lo lắng cuối cùng cũng vô hình vô bóng mất đi. Cho đến phút này, Trương Huyền cũng xem như hiểu rõ thân thể này.

Àm ầm!

Hoàn toàn hiểu rõ thân thể, Trương Huyền đang muốn tiếp tục chiêu mộ thêm vài học viên nữa, chợt đầu óc rung lên. Từng hồi âm thanh vang lên ầm ầm.

“Thiên địa bất nhân, coi vạn vật là cỏ rác...”

“Nhật nguyệt doanh trắc, thiên địa hữu khuyết...”

(*)

Ầm ầm!

Các ngôn từ huyền bí khiến hấn hoa mày choáng mặt. Tiếp đó trong đầu xuất hiện một cung điện to lớn. Phía trên có bốn chữ lớn phát sáng.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán!

Đẩy cửa bước vào, vô số sách trên kệ, bao la các loại sách, thoạt nhìn không thể thấy điểm cuối.

“Lẽ nào đây là quả xuyên không? Thư viện? Trời ơi, kiếp trước ta là người quản lý thư viện. Tại sao đến thế giới này, lại vẫn như vậy?”

Quả của người khác là báu vật, là các loại đồ vật hiếm có. Bản thân mình sao lại là thư viện? Trương Huyền cảm thấy trước mắt tối om, suýt chút nữa là ngất xỉu.

“Thư viện? Để làm gì? Lẽ nào sau này đánh nhau, người khác ném kiếm, ta ném sách?”

“Để xem thử là sách gì?”

Trong lòng tò mò cam chịu, Trương Huyền đưa tay với sách trên kệ, muốn xem thư viện này rốt cuộc có tác dụng gì. Nhưng mà với tay hấn mới phát hiện, tay đi xuyên qua kệ sách, không cầm được cuốn sách nào.

“Người đang đùa ta à? Đưa cho ta thư viện nhưng lại không cho lấy sách, xem cũng không được, rốt cuộc muốn làm gì?”

Trương Huyền đơ mặt không nói được lời nào, khóc không ra nước mắt.

***

(*) Nhật nguyệt doanh trác, thiên địa có thiếu (Thiên tự vẫn): Mặt trăng mặt trời luân phiên thay đổi, trời đất không hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Không biết xấu hổ

Sau một hồi nghiên cứu, nhận ra sách trong thư viện đều là nhìn được nhưng sờ không được, Trương Huyền mất hết hứng thú, lấy lại tinh thần rời khỏi thức hải (*).

Thôi ăn cơm trưa cái đã. Chiều lại tìm cách lừa thêm hai người nữa!

Hấn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã đứng bóng rồi. Sáng nay tới tổng cộng mười tám học sinh mà chỉ lừa được mỗi một đứa vào học. Xác suất như vậy là quá thấp. Buổi chiều phải cố gắng hơn mới được. Dù sao cũng là một người xuyên qua(**) mà ngay cả một người thời cổ cũng lừa không được thì còn mặt mũi nào dám thừa nhận là mình từng sống ở thời hiện đại tin tức phát triển?

Đứng dậy đuổi lưng một cái rồi chậm rãi rời khỏi giảng đường của mình, Trương Huyền đi tới nhà ăn của học viện.

Nhà ăn của học viện Hồng Thiên vô cùng rộng rãi, giống y như những trường đại học cao đẳng ở kiếp trước vậy, có sức chứa tới mười ngàn học sinh. Đã tìm được một học viên rồi nên tâm trạng của Trương Huyền rất tốt. Hấn lấy vài món ăn nhiều hơn thường ngày rồi tìm một cái bàn trong góc khuất ngồi xuống bắt đầu nhâm nhi.

- Đây không phải là Trương lão sư sao?

Trong lúc hấn đang say mê thưởng thức các món ăn thì một âm thanh vang lên. Hấn ngẩng đầu, nhìn thấy một nam thanh niên đang tươi cười nhìn mình. Nhưng trong nụ cười không hề có hơi ấm, đơn giản chỉ là nụ cười xã giao.

- Tào lão sư hả?

Trương Huyền nhận ra người này.

Tào lão sư tên thật là Tào Hùng, vào học viện làm cùng lúc với hấn, lúc nào cũng chăm chăm so sánh với hấn rồi tìm cơ hội móc mĩa.

Linh hồn của cái thân thể này vốn vì không chịu nổi những lời châm biếm nên mới tính mượn rượu giải sầu rồi chết. Mà những người đã gián tiếp gây nên cái chết của hấn không thể thiếu cái người đang đứng trước mặt này.

- Hôm nay là ngày sinh viên mới nhập học được tự lựa chọn lão sư. Sao? Thu hoạch sao rồi? Nhìn thấy người còn có tâm trạng ngồi đây ăn cơm chắc là thu hoạch không tệ nhỉ? Nhìn này, đây đều là học sinh mới của ta. Tổng cộng có mười hai người. Bây giờ ta dẫn bọn họ đi ăn cơm cái đã, rồi đi sắp xếp chỗ ở.

Mặt Tào lão sư tràn đầy vẻ cao ngạo, đưa tay chỉ về phía sau, khoe khoang không thèm che giấu.

Ồ, mục đích hẳn tới đây là để khoe mà!

Thật ra, hẳn cũng không có thù hằn gì với Trương Huyền. Chỉ là do hai người vào trường làm cùng lúc nên rất hay bị người khác đem ra so sánh. Mà Trương Huyền lại là điển hình cho sự thất bại. Nên đương nhiên hẳn muốn khoe ra một chút cho có cái gọi là hơn hẳn người khác.

Thật sự là sau lưng hẳn có một đám thiếu niên tràn đầy sức sống, đang tò mò nhìn ngó xung quanh.

- Các vị! Để lão sư giới thiệu cho các người, đây là lão sư Trương Huyền, là một người có tiếng của học viện chúng ta. Ở... là người đầu tiên trong lịch sử của học viện nhận được điểm đánh giá giáo viên là không! Ôi, tạo nên lịch sử mới cho học viện luôn đó!

Tào lão sư nói với các học sinh của mình.

- Không điểm trong phần đánh giá giáo viên?

- A! Lúc ta tới cũng có nghe nói hẳn dạy học viên sao mà làm họ tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa bị phê luôn!

- Ta cũng có nghe nói. Trước khi tới cũng có rất nhiều người nói với ta là tuyệt đối không được chọn hẳn làm lão sư của mình. Nếu không, không những không thể tu luyện mà còn có thể chết bất cứ lúc nào!

- Không thể tin được lại là người đang ngồi ở đó nha. Nhìn cũng hiền lành vậy mà...

...

Nghe Tào Hùng giới thiệu xong, cả đám học sinh nhao nhao bàn luận.

Bảng đánh giá giáo viên gồm nhiều yếu tố, nhiều cách đánh giá rồi cộng điểm lại. Trong đó, đánh giá của học sinh cũng chiếm một phần điểm. Nên chỉ cần có học sinh thì sẽ có điểm. Mà lão sư này được không điểm, đúng là lập nên lịch sử mới.

- Giới thiệu xong chưa?

Đối với lời nghị luận của mọi người, Trương Huyền cũng không cảm thấy tức giận. Không điểm là chuyện của Trương Huyền trước kia, liên quan gì tới mình?

Nhưng cho dù không tức giận việc người ta nghị luận, đối với việc Tào lão sư thích hạ thấp người khác để nâng cao chính mình, hẳn vẫn thấy rất là khó chịu, vẩy tay xua đuổi:

- Nếu giới thiệu xong rồi thì rút đi. Đừng ở chỗ này cản trở người khác ăn cơm!

Không thể ngờ là cho dù bị nói ra lịch sử đáng xấu hổ của hẳn mà hẳn vẫn không có chút tự mình hiểu lấy, dám bảo mình rút đi, sắc mặt Tào Hùng bắt đầu trầm xuống, vung tay, để lộ ra sự uy nghiêm của một người giáo viên:

- Đánh giá giáo viên được không điểm, phá vỡ kỷ lục của toàn trường mà còn không biết xấu hổ sao?

- Xấu hổ? Tại sao ta phải xấu hổ? Người cũng nói là ta đã lập nên kỷ lục mới, trở thành người nổi tiếng được tất cả học sinh mới đều biết đến. Còn người thì sao?

Trương Huyền giơ tay chỉ vào đám học sinh mới sau lưng Tào Hùng, nói:

- Bọn họ có biết tổng điểm đánh giá giáo viên của người được bao nhiêu không? Trước khi tới học viện bọn họ có biết người là ai không? Nếu không phải do người cố sức lôi kéo, thậm chí còn mời ăn cơm, người nghĩ bọn họ sẽ chọn người làm lão sư sao? Một người làm lão sư mà một chút danh tiếng cũng không có, còn dám khoe ra với ta! Người khoe cái rắm ấy!

- Hả?

Lão sư khác bị không điểm phần đánh giá chắc chắn ra đường phải trù đầu, sợ mất mặt xấu hổ. Vậy mà người này thì hay rồi. Hẳn trái lại dương dương tự đắc, mặt mũi kiêu ngạo. Chính mình không bị không điểm lại bị hẳn khinh bỉ.

Tào Hùng sắp tức điên rồi, nghĩ thầm.

Trái tim hẳn cũng quá lớn đi! Mà mấu chốt là... với cái thành tích như vậy thì người lấy cái gì để tự hào vậy?

Đám học sinh đứng phía sau Tào lão sư mặt đối mặt nhìn nhau, hoàn toàn ngây người.

Mặt mũi để đâu... Mặt mũi đâu?

Lão sư này... cũng thật không biết xấu hổ đi!

Đối với Trương Huyền, sao lại phải thấy xấu hổ, mất mặt? Đùa cái gì vậy? Ở thời đại mà hắn từng sống, có vài ngôi sao vì muốn nổi tiếng mà cái gì cũng dám làm, bất chấp tất cả. Việc gì càng xấu hổ thì càng làm. Chụp hình khỏa thân, tung tin đồn nhảm, đút lót xây dựng quan hệ... Vậy mà bọn họ còn chưa cảm thấy xấu hổ thì bị không điểm trong bảng đánh giá giáo viên đã có là gì.

Tào Hùng tức giận, mặt đỏ lên, nói:

- Giáo viên nên coi việc dạy là chính. Hôm nay ta không tranh chấp với ngươi. Chờ đến khi nào ngươi tìm được học viên, lúc ấy ngươi có bản lĩnh, chúng ta lại so tài một chút, xem ai dạy tốt hơn!

Tào lão sư nói xong liền xoay người rời khỏi.

Đúng lúc này, từ phía sau vang lên giọng của một nam một nữ đang nói chuyện:

- Lão sư kia thật sự cũng không tệ, tính cách cũng dễ chịu...

Một giọng nữ ngây thơ ngập ngừng vang lên.

Ngay sau đó là một giọng nói già cả vang lên, lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

- Nhị tiểu thư à, xin hãy nghe theo lời ta đi. Trước khi tới đây, thiếu gia đã dặn trước với ta là để cho Nhị tiểu thư nhận lão sư Lục Tâm làm giáo viên mà tiểu thư nhất quyết không nghe, còn cố ý trốn đi. Ừ thì trốn đi cũng được. Nhưng nhận ai không nhận lại đi nhận người đó...

- Lão sư kia... cũng không có kinh khủng như ngươi nói đâu. Hắn... thật sự rất tốt, còn giúp ta chỉ điểm. Còn nói ta... cố gắng tu luyện là có thể trở thành người đứng đầu khóa...

Giọng nữ vẫn có chút do dự.

- Còn mơ tưởng tới đứng đầu khóa. Nếu học cùng hắn thật sự không tẩu hỏa nhập ma đã may rồi. Nhị tiểu thư biết hắn là ai không? Chính là người nổi tiếng nhất học viện về khoản bắt tài vô dụng, bảng đánh giá giáo viên học kỳ một được không điểm! Ôi tiểu tử tông của ta ơi, tiểu thư hãy mau hủy đăng ký đi. Nếu không thiếu gia mà biết được thì chắc chắn sẽ giết chết ta mất...

Giọng nói của người lớn tuổi đờm về cầu xin.

- Ca ca!

Nghe quản gia nhắc đến anh trai mình, nữ tử bắt đầu cảm thấy sợ hãi, mặt nhăn nhó nhưng không biết làm thế nào bây giờ.

Cuộc nói chuyện ấy lọt vào tai Tào Hùng. Mắt hắn sáng lên. Hắn vốn dĩ đang chuẩn bị rời khỏi nhưng bây giờ đứng đấy cười khanh khách đưa mắt nhìn về phía Trương Huyền đang ngồi ăn cơm:

- Trương lão sư, nữ tử này chính là người ngươi vừa tuyển được sao? Ha ha, có vẻ như không được may mắn lắm nhỉ? Người ta tính hủy đăng ký kia!

Giáo viên có thể chọn học sinh thì đương nhiên học sinh cũng có thể chọn giáo viên cho mình. Nếu cảm thấy giáo viên mình vừa chọn không thích hợp với bản thân cho lắm, hoàn toàn có thể trả lại lệnh bài do giáo viên đưa ra, để hủy đăng ký.

Giọng của Tào Hùng rất lớn khiến cho không ít người chú ý. Nữ tử và người quản gia đang bàn luận cũng liếc mắt nhìn về phía bên này.

- Nhị tiểu thư, hắn chính là người mà tiểu thư vừa chọn làm lão sư?

Ánh mắt của người quản gia dừng trên người Trương Huyền.

- Đúng vậy.

Nữ tử gật đầu.

Quản gia lập tức đứng dậy bước tới trước mặt Trương Huyền, nói:

- Trương lão sư, tiểu thư nhà chúng ta muốn hủy đăng ký học chương trình học của lão sư!

- Lão Lưu...

Không ngờ được quản gia lại hành động nhanh như vậy, sắc mặt nữ tử đỏ lên, vội vàng đi tới, nhìn về phía Trương Huyền với vẻ mặt xin lỗi:

- Lão sư, ta...

Nữ tử này đúng là người học sinh Trương Huyền vừa nhận, tên Vương Dĩnh.

- Vương Dĩnh, nàng cũng biết ta luôn không nhận học sinh. Nhận nàng là do ta và nàng có duyên. Nàng muốn hủy để mất đi cơ hội tốt như vậy sao? Nàng có biết rằng có bao nhiêu người muốn trở thành học viên của ta mà ta không nhận không?

Đương nhiên Trương Huyền không thể để người học sinh hần phải vất vả lắm mới lừa được chạy trốn, giả bộ nghiêm trang chừng chặc, nói.

- Mẹ nó!

Nghe được những lời hần nói, những người biết chuyện ở xung quanh cảm thấy trước mắt tối sầm, muốn xỉu.

Đại ca, ngươi giữ chút thể diện được không? Còn bày đặt vẫn luôn không nhận học viên, rồi cùng nàng có duyên, rồi bao nhiêu người hi vọng trở thành học sinh của ta... Rõ ràng là do không ai chịu học ngươi nha!

- Ta... không phải...

Bị hần chất vấn, Vương Dĩnh vội vàng xua tay. Nhưng lời còn chưa nói xong đã bị người khác cắt ngang.

- Đúng vậy!

Thấy tiểu thư không quả quyết, Lưu quân gia bước về trước một bước, nói:

- Trương lão sư, nhị tiểu thư của chúng ta đã quyết định muốn hủy bỏ chương trình học của lão sư. Nhưng tiểu thư không tiện nói ra. Mong lão sư hỗ trợ xử lý thủ tục hủy học phần!

- Hủy bỏ?

Trương Huyền ngược mắt lên:

- Ngươi cần phải nhớ kỹ, hủy bỏ lão sư sẽ để lại tiếng xấu trong học viện. Sau này sợ rằng không lão sư nào dám nhận nàng ấy nữa! Chả lẽ ngươi muốn chỉ vì một chút bốc đồng của mình, hủy hoại cuộc đời của tiểu thư nhà ngươi sao? Trách nhiệm này ngươi gánh nổi không?

- Cái này...

Lưu quân gia sùng sốt.

Đúng là học sinh có thể hủy học lão sư mình đã đăng ký. Nhưng đây chắc chắn là một nỗi nhục nhã rất lớn đối với người lão sư đó. Hơn nữa, người ta sẽ nghĩ rằng người học sinh này dám bỏ học của lão sư này thì cũng có thể bỏ học của lão sư khác. Nên học sinh nào có vết "xấu" như vậy, gần như những lão sư khác sẽ không nhận.

Tóm lại, đối với người mà dám trực diện làm nhục phẩm giá tôn nghiêm của lão sư, ai cũng không muốn nhận loại học sinh này.

Hơn nữa, nếu nhận chẳng khác nào đang tát vào mặt người lão sư bị bỏ kia. Mọi người đều là đồng nghiệp, không thể vì một học sinh mà xúc phạm nhau.

Hơn nữa tu luyện ở học viện lại không có lão sư hướng dẫn, cuộc đời này chẳng khác nào phế bỏ.

Ban này Lưu quân gia còn khí thế hùng hực. Nhưng một câu của Trương Huyền đã làm hần bối rối không biết phải làm sao.

Hần cũng chỉ là tội tó. Nếu chẳng may làm lỡ tiền đồ của nhị tiểu thư, hần chết trăm lần cũng không đền hết tội.

- Yên tâm đi. Tài năng của nhị tiểu thư nhà các ngươi cũng không kém. Cộng thêm ta cố gắng chỉ bảo, khẳng định kết quả sẽ không tệ...

Thấy Lưu quân gia bắt đầu do dự, Trương Huyền lại lần nữa triệu khai đại pháp lừa dối.

Đùa sao! Con vịt đã nấu chín sao có thể để cho nó chạy được!

- Khoan đã, ai nói không có giáo viên nào dám nhận? Tiểu cô nương, chỉ cần nàng hủy bỏ học phần của vị giáo viên này, ta sẽ ngay lập tức nhận nàng làm học sinh của ta!

Trương Huyền còn chưa nói dứt lời, Tào Hùng đứng kế bên đã tiến lên trước một bước, giơ tay ngăn cản.

Vừa rồi hần bị Trương Huyền làm mất hết mặt mũi. Bây giờ có cơ hội phản bác lại, hần làm sao có thể buông tha.

- Tào Hùng, ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Trương Huyền trầm xuống.

- Làm gì? Hạt giống tốt như vậy không thể lãng phí nha. Nếu nàng ấy muốn hủy bỏ, không học của người nữa, ta sẽ nhận! Người ta đến học viện để học, đương nhiên muốn chọn cho mình người giáo viên tốt nhất mà không phải là người giáo viên bị không điểm trong đánh giá!

Tào Hùng đắc ý dào dạt, cười hì hì, nói.

- Người dám công khai tranh đoạt học sinh à? Người có tin ta đi báo cáo với phòng quản lý giáo viên không?

Đây cũng không phải tức giận bình thường. Đây rõ ràng là ngang nhiên cướp đoạt học sinh!

Tuy học viện cổ vũ lão sư tự mình lựa chọn học sinh nhưng không cổ vũ cho loại hành vi giành giật này! Nếu lỡ xảy ra, không những sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa các lão sư, còn làm mọi thứ rối tung lên, ảnh hưởng đến văn hóa và uy tín của học viện.

- Giành học sinh? Người nói quá lời rồi. Cùng lắm thì chúng ta so tài chỉ điểm tại chỗ một chút, công bằng cạnh tranh, để cho học sinh tự mình chọn lựa ai là giáo viên của mình. Người có dám không?

Tào Hùng nói.

(*) Thức hải: vùng không gian tưởng tượng khi mình nhắm mắt lại thì nhìn thấy, không chạm vào được.

(**) Người xuyên qua: người vượt qua không gian, thời gian để đến một thời không khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiên đạo có thiếu sót

- So tài chỉ điểm tại chỗ?

Sắc mặt Trương Huyền không được tốt lắm.

Mặc dù hắn đã dung hợp với ký ức trước đây của cơ thể này nhưng chưa từng sắp xếp lại nghiêm túc. Cùng lắm cũng chỉ có thể hiểu rõ các cấp bậc. Muốn chỉ ra chỗ sai trong việc tu luyện, cái linh hồn kia còn lơ mơ không biết gì chứ đừng nói bản thân mình hiện tại!

Chỉ điểm cho người khác... chắc chắn là thắng không nổi Tào lão sư này!

Nếu thật sự muốn so tài, thua là cái chắc!

- Sao? Không dám à? Học viện có văn bản quy định rõ ràng, so tài tại chỗ sau đó cho học sinh được quyền tự chọn giáo viên, như vậy không tính là tranh giành!

Tào Hùng mỉm cười, vung ống tay áo, cố tạo ra dáng vẻ lạnh nhạt không quan tâm sự đời, nho nhã vô cùng.

- Chỉ điểm cái gì?

Biết nếu hôm nay không giải quyết ổn thỏa việc này, người học viên mình phải vất vả lắm mới tuyển được kia sẽ chạy trốn, Trương Huyền cắn răng nói.

Giáo viên chỉ điểm chia thành rất nhiều loại. Chỉ điểm tu vi, võ thuật, những sai lầm trong tu luyện... Phương hướng khác biệt, sự am hiểu của các giáo viên về từng mảng cũng khác biệt.

- Như vậy đi, ở đây đều là học sinh mới, chúng ta cũng không quen biết ai. Để cho bọn họ đánh một bộ quyền thuật, chúng ta ngồi xem và chỉ ra những chỗ thiếu sót. Sau đó kiểm tra tại chỗ xem phương pháp của ai làm cho bọn họ tiến bộ nhiều nhất thì người đó thắng. Người thấy thế nào?

So tài với các giáo viên khác, Tào Hùng còn có chút sợ thua. Chữ đối với cái người có nghiệp vụ đứng nhất từ dưới đếm lên, cộng thêm đánh giá giáo viên bị không điểm đang đứng trước mặt này, Tào Hùng có 100% tin tưởng mình sẽ thắng.

Trương Huyền bắt đầu do dự.

- Đừng nói là không dám so tài đấy? Ban này không phải khoác lác ghê gớm lắm sao? Nói gì không ít người muốn làm học sinh của người nhưng người không nhận? Nếu có bản lĩnh thật thì cứ so tài một chút. Nếu không, đừng hủy hoại tương lai tiểu cô nương nhà người ta!

Tào Hùng dần dần uy hiếp.

- Cái này... được rồi!

Trương Huyền gật đầu.

Cái gì của mình thì là của mình. Còn không phải thì có cố cũng không có được! Cùng lắm thì thua thôi. Nhưng nếu bây giờ không chấp nhận so tài, người học sinh vừa mới nhận này hủy bỏ môn học của mình là cái chắc!

Giờ này phút này hắn đã không còn đường lui rồi.

Nếu nhìn không ra thật thì cứ nói vậy. Dù sao da mặt của mình dày mà. Mất mặt thì cứ mất mặt đi...

- Tào lão sư đang chuẩn bị so đấu với Trương lão sư kia!

- Người đang nói đến Trương lão sư đứng đầu từ dưới đếm lên ấy hả?

- Đúng là hắn!

- Đánh giá giáo viên được không điểm mà cũng dám cùng người khác thi đấu? Thật không vậy? Đây không phải là ở không rùng mỡ làm chuyện ngu dốt sao?

...

Hắn vừa đồng ý liền thu hút ánh mắt của rất nhiều học sinh đang ăn cơm ở nhà ăn.

Hôm nay là ngày học sinh mới nhập học. Không ít người dù chưa từng đến học viện cũng đã nghe qua danh tiếng của lão sư có bảng đánh giá giáo viên không điểm này, chỉ tiếc là chưa từng nhìn thấy người thật. Nên bây giờ ai ai cũng thấy tò mò.

- Theo quy tắc, người chỉ điểm học viên của ta, ta sẽ chỉ điểm học viên của người!

Thấy xung quanh có rất nhiều người bu lại, tâm lý thích thể hiện của Tào Hùng lại trỗi dậy. Hắn vung tay lên, cười khanh khách, nói.

Khi xảy ra cạnh tranh giữa các giáo viên, vì tính công bằng, giáo viên không thể chỉ điểm cho chính học sinh của mình, vì như vậy có thể có gian lận. Nên thường thì sẽ chỉ điểm cho học sinh của đối phương.

- Tiểu cô nương, nài lại đây đánh thử một bộ quyền pháp, sau đó dồn hết sức lực đánh vào trên cột đá nhé!

Sau khi thống nhất phương pháp và nội dung thi đấu, Tào Hùng ra vẻ như mình là cao nhân nhìn về phía tiểu cô nương ngây thơ đang đứng cách đó không xa.

- Ta...

Mặt Vương Đình đỏ lên, trộm nhìn thoáng qua Trương Huyền. Sau khi xác nhận hắn không tức giận, nàng mới bước đến trước mặt mọi người, dang đôi tay ra. Một luồng khí tức (1) dao động tràn ngập toàn thân.

- Vút... vút... vút!

Quyền phong gào thét, tràn đầy sức mạnh.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy chắc không ai tin bộ quyền pháp này là do một tiểu cô nương ngây thơ ngọt ngào đánh ra.

Tư thế vững vàng bình thản, sức mạnh tràn đầy. Liếc mắt nhìn qua đều có thể biết tiểu cô nương này có nền tảng rất tốt.

Bộ quyền pháp rất nhanh đã đánh xong.

Sau một lúc chăm chú theo dõi, lòng Trương Huyền gần như tan nát. Với kiến thức của hắn, cho dù kết hợp với cả ký ức của linh hồn trước, cũng không nhìn ra được có bất kỳ khuyết điểm gì.

Khó trách tại sao lại bị không điểm trong đánh giá giáo viên. Nhân lực của người này đúng là quá kém!

- Được rồi, dồn hết sức lực tấn công vào trên cột đá đi!

Thầm kêu đây đúng là một hạt giống tốt, Tào Hùng vừa lòng gật đầu, mở miệng nói.

Cái cột đá cách bọn họ không xa, có thể thử nghiệm mức độ lực lượng của học sinh, giúp học sinh nhận thức đúng đắn về sức mạnh của bản thân mình. Vương Đình nhút nhát sợ sệt bước tới trước cột đá, tích tụ toàn bộ lực lượng sau khi thi triển một bộ quyền pháp, biến thành xích chùy, hung hăng đập lên.

- Coong!

Cột đá lung lay một chút, sau đó hiện ra một con số.

53!

- 53 ki-lô-gam sao? Quyền lực không tệ chút nào!

Tào Hùng liên tục gật đầu. Một học sinh còn chưa bắt đầu đi học, chưa được chỉ điểm qua lần nào, lại còn là nữ, một quyền có thể phát ra lực lượng như vậy thật sự không tệ chút nào.

- Vừa rồi ta nhìn thấy quyền pháp của nàng mạnh mẽ, lực lượng tràn đầy. Nhưng có một chút không ổn lắm. Chính là đường quyền của nàng hơi ngắn. Nếu có thể làm tốc độ di chuyển của hai chân chậm lại một chút thì uy lực chắc chắn sẽ tăng mạnh. Nếu ta đoán không nhầm, hai chân của nàng khẳng định đã từng bị thương đúng không?

Tào Hùng mở miệng nói.

Đúng là giáo viên thật có khác. Nhấn lực của hắn thật sự tốt hơn Trương Huyền nhiều. Vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra đôi chân chính là mấu chốt trong quyền pháp của Vương Đình, cũng đoán ra chân của tiểu cô nương đã từng bị thương.

- Dạ đúng vậy.

Vương Đình gật đầu.

- Vì từng bị thương nên bây giờ khi nàng mượn lực từ hai chân lại sợ bóng sợ gió đúng không? Bây giờ ta sẽ chỉ cho nàng một phương pháp khắc phục. Yên tâm đi, ta sẽ không làm hai chân đã bị thương của nàng càng bị thêm thương đâu!

Ngay sau đó Tào Hùng nói ra một phương pháp mới, cũng giảng giải kỹ càng tỉ mỉ qua một lần.

- Để ta thử xem!

Ở độ tuổi này, Vương Đình đã có sức mạnh như vậy, chứng tỏ khả năng tiếp thu và lĩnh ngộ của nàng không hề kém. Nàng có thể lĩnh hội toàn bộ phương pháp mới rất nhanh. Sau đó, nàng lại một lần nữa bước đến phía trước cột đá. Đôi bàn tay trắng như tuyết xiết chặt. Một luồng lực lượng chảy khắp cơ thể. Toàn thân giống như trường long.

- Coong!

63!

Mới trải qua một lần chỉ điểm đơn giản thôi đã có thể ngay lập tức làm lực lượng tăng lên 10kg!

- Lực lượng tăng lên 10kg đồng nghĩa với tăng lên gần 20% tổng sức mạnh! Ta chỉ điểm xong rồi. Đến lượt ngươi!

Nhìn thấy thành tích như vậy, Tào Hùng nhẹ nhàng cười, tràn đầy đắc ý nhìn về phía Trương Huyền.

Một lần chỉ điểm lại có thể làm cho lực lượng của học sinh tăng lên gần tới 20%, đã được coi là một thành tích rất tốt.

- Trương lão sư!

Âm thanh vừa dứt liền có một học sinh bước ra từ phía sau hắn, chuẩn bị thi triển quyền pháp.

- Từ từ!

Trương Huyền giơ tay ngăn lại.

- Có chuyện gì? Chẳng lẽ Trương lão sư muốn đổi ý?

Tào Hùng hừ lạnh một tiếng.

- Đổi ý? Đùa cái gì vậy? Ngươi cảm thấy việc mà ta đã đồng ý còn có thể thay đổi sao?

Trương Huyền ngoài miệng nói mát nhưng trong lòng đang rất sốt ruột.

Hắn là một người xuyên qua, biết gì mà chỉ với vài chỉ điểm bây giờ! Nếu là chỉ điểm bọn họ cách tải phim, bẻ khóa xem “phim con heo” thì thật sự là dễ như trở bàn tay.

- Ta chỉ cảm thấy...

Thấy mọi người tập trung nhìn mình, Trương Huyền đành phải căng não ra tìm đại một lý do nào đó, nói:

- Người này là học sinh của ngươi nên đương nhiên nghe theo mệnh lệnh của ngươi. Nếu người này cố ý không phát ra toàn lực sau khi ta đã chỉ điểm thì khác nào ta đã thua cuộc?

- Ta khẳng định sẽ dùng hết toàn lực! Cái gì chứ lòng trung thực chắc chắn ta có!

Nam học sinh thấy Trương Huyền nghi ngờ, liền nghiêng răng nói.

- Cứ coi như vậy đi. Ta tin tưởng sự thành thật của học sinh này. Nhưng chúng ta thi đấu không công bằng!

Học sinh đã nói tới như vậy, Trương Huyền còn tiếp tục làm khó dễ, chắc chắn sẽ bị người ta chê cười. Hắn căng não nói ra.

- Không công bằng? Chỗ nào không công bằng?

Tào Hùng hỏi vặn lại.

- Vương Đình vốn là học viên của ta. Nếu ta thắng, nàng ấy vẫn là học viên của ta, nghĩa là ta chẳng được gì. Còn nếu ta thua, nàng ấy ngay lập tức chọn người làm lão sư. Vậy thì công bằng ở chỗ nào? Ví dụ như thứ chúng ta đánh cược là mạng sống, ta thắng, ngươi phải chết. Mà ta thua ta lại không bị gì cả... Ngươi thấy như vậy công bằng không?

Trương Huyền nói.

- Ồ thì...

Tào Hùng sừng sốt.

Nếu nói như vậy thì quả thật có chút không công bằng.

“Lần đánh cược này chẳng khác nào tay không bắt sói trắng. Chính mình cái gì cũng không cần mất. Mà một khi đối phương thua thì phải đưa học viên cho chính mình”.

Tào lão sư nghĩ thầm.

- Vậy nếu ngươi thắng, ta sẽ để học viên tên Lưu Dương này trở thành học sinh của ngươi!

Sau một lúc suy nghĩ, Tào Hùng phát tay, nói.

Lưu Dương chính là học sinh mới sẽ được Trương Huyền chỉ điểm.

- Lão sư...

Không ngờ Tào lão sư lại đưa ra quyết định như vậy, Lưu Dương đứng hình ngay tại chỗ, vẻ mặt sốt ruột. Nếu bắt hắn nhận một người bị không điểm đánh giá giáo viên làm lão, hắn thà chết...

- Yên tâm đi, lão sư nhất định sẽ không thua!

Tào Hùng nhìn cậu học viên họ Lưu với ánh mắt tràn đầy tự tin.

- Dạ!

Lưu Dương có vẻ như rất tin tưởng vào lời lão sư mình nói. Hắn bước ra xa hai bước rồi bắt đầu thi triển quyền pháp.

- Cái này...

Vốn đang định nói thêm vài câu kéo dài thời gian để cậu học viên kia từ bỏ, ai dè người này trực tiếp đánh quyền, không hề cho Trương Huyền có cơ hội nói chuyện. Mặt hắn bực bội hẳn.

Nói thật, bộ quyền pháp mà cậu học viên kia đang đánh, ngay cả nhận ra hắn còn không nhận ra được, chứ đừng nói là tìm ra khuyết điểm!

- Không được không được... khuyết điểm, phải tìm ra cho bằng được khuyết điểm...

Mồ hôi mẹ mồ hôi con trên trán Trương lão sư thi nhau chảy xuống. Trong lòng hắn vô cùng sốt ruột. Nếu không tìm ra khuyết điểm, không chỉ điểm được thì mất mặt là chuyện nhỏ, vấn đề lớn là học sinh hắn phải vất vả lắm mới lừa được sẽ chạy theo người khác, còn mình có thể sẽ bị đuổi việc!

- Àm àm!

Ngay lúc hắn đang vô cùng sốt ruột thì Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong đầu đột nhiên lác lác. Một tiếng sấm rền vang lên. Sau đó hắn liền nhìn thấy trên

cái kệ sách trống không lúc này hiện lên bốn chữ to: “thiên đạo thiếu sót!”

Bốn chữ này làm người ta cảm thấy nặng nề như núi, mang theo uy nghiêm và khí thế vô cùng. Sau khi bốn chữ hình thành, những quyển sách vốn nhìn được sờ không được đột nhiên bay ra một quyển, rơi vào tay hắn.

“Đây là cái gì?”

Trong lòng sùng sốt, Trương Huyền cúi đầu nhìn về quyển sách đang nằm trong tay. Chỉ thấy trên bìa có in hai chữ - Lư Dương!

Hắn tiện tay lật ra trang đầu tiên, thấy phía trên chỉ chít chữ.

“Lư Dương, con của Lư gia, Hạ Vận thành, thi đậu Hồng Thiên học viện, võ giả Tụ Tức cảnh (2) nhất trọng!

Công pháp tu luyện: Liên Hoa Trùng Huyết Kinh!

Võ thuật: Phi Hoa quyền: đang luyện. Thốn Long quyền: đạt thành!

Khuyết điểm: 12 chỗ: 1. Hư chiêu quá nhiều làm lực lượng phân tán. 2.... 3. ... 12. Tay trái mạnh hơn nhưng lại học bộ quyền dùng tay phải là chủ yếu nên không phát huy được hết sức mạnh...”

- Cái này... cái này...

Đọc xong những chữ chỉ chít trên trang giấy, Trương Huyền cảm thấy bản thân sắp điên rồi.

Thật hay giả vậy?

Hắn đang nghĩ tới tìm ra khuyết điểm thì Thiên Đạo Đồ Thư Quán liền xuất hiện một quyển sách liên quan tới các khuyết điểm của Lư Dương!

Nếu những gì được viết trong đây là thật, món quà mà thượng đế ban cho người xuyên qua như hắn thật là quá lớn đi!

Nên nhớ rằng ai cũng đều có khuyết điểm. Bất kể chiêu thức, võ công nào cũng đều có khuyết điểm. Trên đời này làm gì có cái gì hoàn hảo 100%. Có thể nhìn ra khuyết điểm rồi ghi lại thành sách, cái thư viện này cũng quá trái đạo trời đi!

- Coong!

Khi Trương Huyền khiếp sợ từ thức hải thoát ra, Lư Dương đã đánh xong bộ quyền pháp. Một tiếng động vang lên. Trên cột đá hiện lên một con số.

62!

Quyền lực của hắn là 62 kg!

- Trương lão sư, Lư Dương đã thi triển quyền xong rồi. Ngươi lại đây chỉ điểm cho hắn đi!

Tào Hùng hơi hơi nhếch mép, nói.

Những người đang bu xung quanh theo dõi, nghe được câu nói ấy lập tức đồng loạt tập trung nhìn về phía Trương Huyền, muốn xem thử giáo sư đã phá vỡ kỷ lục của học viện với con không to bụng kia rốt cuộc sẽ chỉ điểm cho học sinh như thế nào!

(1) Khí tức: Hơi thở, người ta tin rằng khi luyện võ tới một mức nhất định sẽ sinh ra khí tức đặc biệt hơn bình thường

(2) Võ giả Tụ Tức cảnh: một cảnh giới trong tu luyện

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bế mặt

- Ta...

Ban này Thiên Đạo Đồ Thư Quán chấn động nên sự chú ý của hắn dồn cả vào thức hải. Bây giờ hắn còn đang mơ mơ hồ hồ. Hơn nữa, tên bộ quyền pháp của đối phương là gì, hắn cũng không biết. Bảo hắn chỉ điểm... chỉ điểm cái con khi!

- Xin mời Trương lão sư chỉ ra lỗi sai!

Lưu Dương bước về phía trước một bước, cúi người xuống.

Vương Đình đang đứng kể bên chớp chớp mắt, cũng muốn xem thử vị cao nhân này của mình sẽ chỉ điểm người khác như thế nào.

- Ồ...

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía mình, hắn biết nếu giờ giữ im lặng thì chỉ có mất mặt.

Trương Huyền đang tính bịa ra cái gì đó để nói đại, đột nhiên hắn nhớ tới những khuyết điểm của Lưu Dương được ghi trong quyển sách hắn đọc ban nãy. Hắn cũng không biết những thông tin đó là thật hay giả. Nhưng đối với tình huống hiện tại, bịa bịa cái khác cũng bịa không ra. Nên hắn đành kiên trì, nói:

- Bộ quyền pháp này của ngươi có rất nhiều khuyết điểm. Khoảng chừng 12 chỗ!

- Ha ha, hắn nói rất nhiều khuyết điểm kìa! 12 chỗ? Ta không nghe nhầm chứ?

- Đây là chuyện cười vui nhất ta từng được nghe đó!

- Bộ Phi Hoa quyền này tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng lại là bộ quyền được lưu truyền khắp toàn bộ vương quốc, được gọi là bộ quyền cơ sở, đã trải qua hàng ngàn năm chất lọc sửa chữa. Tuy rằng không thập toàn thập mỹ nhưng đảm bảo là bộ quyền pháp có ít khuyết điểm nhất trong tất cả các bộ quyền. Vậy mà hắn dám mở miệng ra nói có tới 12 chỗ?

- Ăn nói bừa bãi! Chắc là cái gì cũng không nhìn ra nên nói lung tung!

...

Mọi người ở xung quanh vốn đang tập trung nghe thử hắn sẽ nói cái gì. Ai ngờ hắn vừa mở miệng lại làm mọi người không nhịn được đều bật cười.

Phi Hoa quyền là bộ quyền cơ bản nhất của Thiên Huyền quốc, giống như bộ Thái Tổ Trường quyền của địa cầu vậy. Bất kể ai luyện công đều phải học qua bộ này. Trải qua trăm ngàn năm được vô số cao thủ sửa chữa, tuy rằng uy lực không lớn nhưng khuyết điểm thật sự rất ít, thậm chí còn được gọi là “quyền không khuyết điểm”.

Đây, một bộ quyền gần như hoàn hảo này, người này vừa mở miệng liền nói có tới 12 khuyết điểm... Đùa kiểu gì vậy!

Đừng nói một người giáo viên bị đánh giá không điểm, cho dù viện trưởng có lại đây chắc cũng không tìm ra được nhiều khuyết điểm như vậy!

- A! Trương lão sư thật đúng là thiên tài. Thế nhưng có thể tìm ra tới 12 khuyết điểm trong bộ Phi Hoa quyền. Xin chỉ giáo!

Tào Hùng hiển nhiên cũng không nghĩ tới Trương Huyền lại khoác lác dữ như vậy. Hắn hưng phấn tới nỗi hai mắt tỏa sáng, cố ý làm cho Trương Huyền khó xử.

Sau khi nghe xong lời nói của mọi người, mặt Trương Huyền vẫn không biến sắc, nhưng thật ra trong lòng lại có chút luống cuống. Hắn không biết thằng nhóc Lưu Dương này lại đánh một bộ quyền mà ai cũng biết!

Nếu là cái linh hồn kia thì chắc chắn cũng sẽ nhận ra. Nhưng vấn đề là hắn vừa mới xuyên qua, còn chưa dung hợp hết ký ức của cái linh hồn đó nữa!

Chỉ có điều, tuy rằng kiếp trước hắn chỉ là một người quản lý thư viện nhưng dù gì cũng là người xuyên qua, đương nhiên sẽ có nhiều thủ đoạn cộng thêm đa mặt dày. Hắn nhướn mày lên, nói:

- Sao? Không tin? Không phải là ta không muốn chỉ điểm. Mà là do các người không tin, không làm theo lời ta... Vậy không trách ta được nha! Vương Đình, chúng ta đi thôi. Loại thi đấu như thế này thì thi đấu hay không cũng vậy!

- Từ từ, chúng ta tin! Xin hãy chỉ điểm đi!

Thấy hắn muốn chạy, Tào Hùng vội vàng ngăn lại.

Bây giờ Tào Hùng đã nhận ra rằng đối phương cố ý nói quá con số lên để cho mình và mọi người chỉ trích rồi nhân cơ hội chuồn mất. Nhưng, hiem lắm mới có một cơ hội làm cho đối phương xấu mặt, hắn làm sao có thể từ bỏ!

- Cái này...

Thấy kế hoạch đã thất bại, Trương Huyền đành phải gọi quyển sách ban nãy ra, xem lại lần nữa.

“Chết thì chết!”

Dù sao cũng không còn đường lui, tầm mắt hắn dừng lại trên những dòng ghi lại khuyết điểm của Lưu Dương. Hắn đọc lướt qua thật nhanh, tập trung ở cái cuối cùng, cắn răng mở miệng:

- Bộ quyền vừa nảy người đánh là thuận bên phải. Bây giờ người hãy đổi lại qua trái rồi dùng tay trái công kích tằm bìa đá thử xem!

Dù gì đây cũng là món quà mà thượng đế ban cho người xuyên qua. Lỡ nó chính xác thì sao? Mà cho dù không chính xác thì bây giờ cũng không còn biện pháp nào khác. Hắn không thể nghĩ ra được lý do trốn tránh nào hay hơn nữa.

- Đánh bên trái?

- Mẹ nó! Thế này cũng gọi là chỉ điểm à?

- Vui đùa kiểu gì vậy? Tay trái vốn dĩ không có lực bằng tay phải. Đánh bên trái không khác nào làm hỏng cả bộ quyền luôn sao?

...

Mọi người trước tiên là sững sốt, ngay sau đó lập tức ồ lên. Cả đám lại một lần nữa nhìn Trương Huyền với ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Lực của tay trái vốn nhỏ hơn tay phải. Đây là chuyện ai ai cũng biết. Bộ quyền Lưu Dương vừa đánh lúc nảy bằng tay phải cũng rất có lực lượng, phong vũ gào thét. Rõ ràng không phải là người thuận tay trái. Mà giờ bảo hắn đi đánh bằng tay trái... Đùa mãi vậy.

- Lưu Dương, người cứ làm theo lời Trương lão sư thử đi. Cũng tiện cho hắn hết hi vọng!

Tào Hùng không ngờ rằng Trương Huyền sẽ nói như vậy. Hắn vui sướng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, mở miệng truyền ra một mệnh lệnh cho Lưu Dương.

Tuy Tào Hùng vừa nhận học sinh mới này, nhưng hắn cũng biết rất rõ rằng Lưu Dương thuận tay phải. Giờ bảo đánh quyền bằng tay trái, có khi 30 kg cũng đánh không nổi!

Chưa chi điểm có thể đánh ra 62 kg quyền lực. Sau khi được chỉ điểm, ngay cả 30 kg cũng đánh không ra... Lần này xem ra thanh danh Trương lão sư sẽ bị quét ra rác, mất mặt xấu hổ!

Xem hắn còn dám kiêu ngạo nữa hay không!

- Dạ!

Lưu Dương nở một nụ cười lạnh lùng, lại bắt đầu thi triển quyền pháp.

Chuyện thuận tay nào không ai có thể rõ ràng hơn chính bản thân hắn. Bảo hắn đánh thuận trái... thật là nói hươu nói vượn.

Phi Hoa quyền là bộ quyền hắn đã luyện từ nhỏ. Cho dù giờ đổi tay có chút không quen nhưng vẫn có thể thích ứng rất nhanh. Quyền phong phản phạt, nhìn sơ qua có vẻ cũng không tệ lắm. Nhưng thật ra cho dù là độ trôi chảy hay lực lượng đều kém hơn rất nhiều so với lần trước.

“Chẳng lẽ... món quà là giả?”

Trương Huyền khẩn trương vô cùng, nghĩ.

Món quà của đám người xuyên qua khác, thường là được mấy cao nhân chỉ điểm, chỉ cần làm theo lời họ nói chắc chắn không xảy ra vấn đề gì. Còn bản thân mình lại xúi quẩy, được một cái thư viện. Sách thì viết lung tung này như vậy. Lỡ mấy cái nó ghi là giả, vậy đảm bảo mình sẽ bị học viện đuổi việc!

Vù vù!

Bộ quyền pháp rất nhanh đã kết thúc. Lưu Dương bước tới trước cái cột đá, nâng tay trái lên rồi đập thật mạnh vào.

- Coong!

Những con số liên tiếp xuất hiện.

- Một... ha ha, mới hơn 10 kg...

Vừa thấy xuất hiện số một, Tào Hùng liền cười phá lên. Trong lòng hắn đầy hả hê. Nhưng hắn còn chưa nói dứt lời cổ họng liền nghẹn cứng, tròng mắt tròn trũng muốn rơi xuống đất.

- 123?

- 123 kg?

Đám người xung quanh đang tính cười nhạo, cũng bị con số hiện lên dọa cho choáng váng, không ngừng run rẩy.

Vừa rồi Lưu Dương đánh ra 62 kg. Bây giờ liền trực tiếp nhảy lên 123 kg, tăng gấp đôi! Có nghĩa là... sức mạnh tăng lên thêm 100%!

Thật hay giả vậy?

Cho dù là vị giáo viên có tổng điểm đánh giá giáo viên cao nhất toàn trường cũng không có khả năng làm cho sức mạnh của học sinh tăng lên gấp đôi ngay trong lần chỉ điểm đầu tiên đi!

- Ta... ta... đây thật sự là do ta đánh ra sao?

Đương sự Lưu Dương cũng chờ người ra.

Đờ dẫn nhìn cây cột đá trước mặt, trong lòng hần kinh ngạc không thể tin nổi.

Lưu Dương từ lâu đã biết mình không phải là người thuận tay trái. Nhưng nằm mơ hần cũng không nghĩ đến lực lượng của tay trái lại gấp đôi tay phải!

Mọi người giật mình nhưng Trương Huyền lại vui sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

“Là thật!”

Phải đến giờ phút này hần mới tin tưởng “thiên đạo thiếu sót” là sự thật.

Có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra công pháp tu luyện và khuyết điểm của người khác... món quà này, thật là nghịch thiên nha!

- Thế nào? Người chỉ điểm cho học sinh của ta tăng lên 20%. Ta chỉ điểm cho học sinh của người tăng lên 100%. Tào lão sư, người còn muốn nói thêm gì nữa không?

Trương Huyền cười tủm tỉm, nói.

- Ta...

Sắc mặt Tào Hùng xanh mét, cảm giác hai má bỏng rát. Ban đầu, hần đưa ra lời thách đấu là muốn cho đối phương xấu mặt. Kết quả, người xấu mặt lại biến thành chính mình.

Hần móc trong ngực áo ra một cái ngọc bài, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ một giọt máu vào ngọc bài, nói:

- Lưu Dương, ta không nhận người là học viên của ta nữa. Hiện tại người có thể chọn Trương lão sư làm lão sư!

Nói xong, hần nhìn về phía Trương Huyền, mở miệng:

- Người cũng đừng đắc ý. Lần này coi như người may mắn. Lần sau, ta nhất định khiến cho người mất mặt...

Nói xong hần liền xoay người rời đi.

Lần này quá mất thể diện rồi. Không chỉ mất một học viên, hần còn bị tát vào mặt.

Thắng thua là chuyện thường tình. Nhưng lại thua cái kẻ không điểm phần đánh giá giáo viên, hần thật sự không thể chịu đựng được. Đó còn là người kém nhất học viện...

- Lão sư! Lão sư...

Thấy Tào Hùng xoay người chạy mất, sắc mặt Lưu Dương trở nên cực kỳ khó coi.

Tuy vừa rồi Trương Huyền chỉ điểm cho hần đánh ra thành tích tốt, nhưng trong lòng hần vẫn nghĩ giống như Tào Hùng, người này chỉ là gặp may thôi chứ không hề có thực tài.

- Được rồi. Bây giờ người đã là học sinh của ta. Nhanh chóng nghiệm chứng thân phận đi!

Trương Huyền chẳng quan tâm hần nghĩ cái gì. Sau một trận đấu lại có thêm một học viên, làm cho hần vô cùng vui vẻ. Hần tiện tay ném một cái ngọc bài qua.

Tuy Lưu Dương không cam tâm nhưng cũng biết thua là phải chịu. Nếu chính mình không nhận Trương lão sư này làm giáo viên, những giáo viên khác chắc chắn cũng sẽ không nhận mình. Nên hần đành phải nhỏ một giọt máu vào ngọc bài, hoàn thành nghiệm chứng.

- Ngày mai nhớ đi học!

Xử lý xong Lưu Dương, Trương Huyền cũng không thèm để ý tới hần nữa, quay đầu nhìn Vương Đình hờ hững nói một câu, sau đó nhấc chân bước ra khỏi nhà ăn.

Một lần nữa trở lại giảng đường của mình, Trương Huyền không chút do dự, để tinh thần chìm vào thức hải, cẩn thận xem xét thư viện.

Sau một hồi nghiên cứu, cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Chỉ cần có người thi triển võ thuật, công pháp trước mặt hắn, những thứ đó sẽ được tự động tổng hợp lại, viết thành sách khuyết điểm của người đó.

- Ha ha, Phát tài rồi! Có thứ này trong tay, bất luận khuyết điểm nào mình cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra. Lần đánh giá giáo viên tiếp theo, mình nhất định sẽ không bị không điểm nữa!

Trong lòng hắn cười như điên. Việc trở thành một người xuyên qua khiến Trương Huyền cảm thấy vô cùng tự hào, sinh ra chí khí ngút trời.

Quyển 1 - Chương 5: Đại tiểu thư

- Nghe nói gì chưa? Vừa nãy lão sư Tào Hùng thi đấu với lão sư Trương Huyền đứng đầu toàn viện từ dưới đếm lên đấy!

- Thi đấu? lão sư Trương Huyền kia không phải sẽ thua chắc sao?

- Lần này không phải vậy. Trương lão sư thắng! Trương lão sư chỉ điểm sơ qua cho một học sinh thôi mà làm cho sức mạnh của hắn tăng lên 100%!

- Tăng lên 100%? Chỉ một lần chỉ điểm? Cho dù là lão sư Lục Tầm cũng không làm được như vậy! Thật không vậy?

- Thật! Rất nhiều người chứng kiến, sao có thể là giả được?

...

Trong nhà ăn, nhóm người đã tận mắt chứng kiến cảnh ấy đang bàn luận vô cùng sôi nổi.

- Một lần chỉ điểm liền tăng 100% sức mạnh?

Triệu Nhã nhăn nhăn mũi, trên mặt đầy vẻ khinh thường, quay đầu lại nói:

- Người này gặp may thôi!

Triệu Nhã là con gái của thành chủ Bạch Ngọc thành - thành phố lớn thứ ba của Thiên Huyền quốc. Từ nhỏ nàng đã được tiếp nhận nền giáo dục tốt. Lần này, nàng đến Hồng Thiên học viện chủ yếu là để trở thành học sinh của giáo viên Lục Tầm.

Không ngờ còn chưa kịp đi tìm lão sư đã nghe được mọi người bàn luận giáo viên Lục Tầm thua ai đó, đương nhiên là không tin.

- Vận may? Ta không nghĩ như vậy. Đây chính là tăng lên 100% sức mạnh! Nếu chỉ dựa vào vận may sẽ không được như vậy đâu!

Một học sinh đang ngồi cách nàng không xa phản bác.

- Không phải là vận may? Ngươi đừng nghĩ rằng ta không biết Lão sư Trương Huyền này. Hắn chính là người lần trước bị đánh giá giáo viên không điểm, suýt nữa bị đuổi việc! Ngươi nói thử xem loại người như vậy có bản lĩnh gì? Nếu không tin, bây giờ ta sẽ đi vạch trần bộ mặt thật của hắn cho các người xem!

Triệu Nhã vốn rất nóng tính, nghe thấy có người khen lão sư đứng đầu từ dưới đếm lên kia liền cảm thấy chịu không được, phản bác lại.

- Được thôi! Đúng lúc chúng ta cũng muốn đi xem thử lão sư này có thực tài hay chỉ là hư danh!

Nghe thấy lời Triệu Nhã nói vậy, liền có hai học sinh đứng dậy ngay tức khắc.

Ba người rời khỏi nhà ăn. Vừa đi bọn họ vừa hỏi đường. Rất nhanh đã đi đến trước cửa lớp học của Trương Huyền. Bọn họ đẩy cửa bước vào.

- Ngươi chính là lão sư Trương Huyền?

Vừa đi vào lớp học liền nhìn thấy một người thanh niên đang ngồi trên bàn giáo viên, trên môi đang treo một nụ cười ngu ngẩn. Bất kể nhìn từ góc nào đều không giống một người giáo viên. Thậm chí còn có cảm giác đầu óc người này có vấn đề.

- Là ta!

Thấy có học sinh tiến vào, Trương Huyền tạm ngừng xem xét Thiên Đạo Đồ Thư Quán, ngược mắt nhìn qua.

- Ta nghe nói lão sư vừa thắng lão sư Tào Hùng vì chỉ điểm cho một học sinh tăng lên 100% sức mạnh, có đúng không vậy?

Cả giọng nói và vẻ mặt của Triệu Nhã đều toát lên vẻ không tin tưởng, nói tiếp:

- Vậy bây giờ lão sư cũng nhìn giúp ta, chỉ điểm cho ta một chút xem lão sư có thể làm cho sức mạnh của ta tăng lên gấp đôi không?

- Không rảnh!

Trương Huyền khoát tay.

Giáo viên có tôn nghiêm của giáo viên, lại càng không thể để cho người khác bốn cọt. Đâu ra cái kiểu ta muốn người xem thì người phải xem, ta muốn người chỉ điểm thì người phải chỉ điểm.

Hơn nữa, người dùng cái thái độ gì đấy? Ta lại không nợ người đồng nào!

- Không rảnh? Không phải là lão sư đang rảnh rồi đó sao?

Triệu Nhã rõ ràng cảm nhận được đối phương trả lời cho có lệ, nghiêng răng nói.

Ban này nàng còn hùng hổ nói với mấy người bằng hữu, muốn tới vạch trần bộ mặt thật của lão sư này. Bây giờ cái gì cũng chưa kịp làm, đã bị đuổi ra ngoài. Vậy chẳng phải mất mặt lắm sao?

- Ta muốn chiêu sinh, không rảnh tiếp chuyện một nữ tử không biết trời cao đất rộng tới gây sự!

Trương Huyền thần nhiên nói.

- Người...

Triệu Nhã tức muốn học máu.

Nàng là nữ nhi của thành chủ, bản thân còn cực kỳ xinh đẹp, đi đến đâu đều được người khác dùng con mắt ngưỡng mộ ngược nhìn. Vậy mà người này thì hay rồi. Chẳng những cự tuyệt nàng, còn nói nàng gây sự. Thật đáng ghét!

Cho dù là giáo viên cũng không thể tha thứ!

- Vậy bây giờ người muốn thế nào mới chịu chỉ điểm cho ta?

Triệu Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Bái ta làm lão sư!

Trương Huyền thần nhiên nói, kèm theo vẻ mặt như đang nhìn một kẻ ngốc.

Thấy đối phương dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc để nhìn mình, Triệu Nhã tức muốn xiu, nói:

- Được rồi, ta sẽ bái người làm lão sư của ta. Nhưng mà... nếu lão sư chỉ điểm lung tung, vậy đừng trách ta vạch trần bộ mặt thật của lão sư cho bàn dân thiên hạ!

- Triệu Nhã!

- Không thể được. Một khi nàng nhận hấn làm lão sư, nàng sẽ không thể chọn lão sư Lục Tâm nữa...

Sau khi nghe nàng nói, hai người bằng hữu đi cùng nàng tới đây, sợ suýt chút nữa té xiu, liền vội vàng can ngăn.

Nghe lời khuyên của hai người bằng hữu, Triệu Nhã bắt đầu do dự. Nàng biết luật của học viện chính là đã nhận một giáo viên làm lão sư, còn muốn đổi giáo viên, vậy bắt buộc phải hủy bỏ chương trình học của giáo viên đó. Mà một khi nàng làm như vậy, hầu như tất cả các giáo viên khác đều sẽ không nhận nàng, chứ đừng nói tới lão sư Lục Tâm - giáo viên đang đứng đầu học viện.

- Không dám? Không dám thì đi ra ngoài đi. Đừng đứng đó cản trở ta làm ăn... tuyển sinh!

Trương Huyền khoát tay, suýt nói hớ.

- Ai nói ta không dám?

Nghe được những lời này của Trương Huyền, Triệu Nhã vốn đang do dự, liền lập tức bùng nổ, nhướn mày lên, hùng hổ:

- Ta sẽ chọn người làm giáo viên của ta ngay bây giờ! Xác nhận thân phận đi!

- Thái độ tệ như vậy, nàng tưởng nàng chọn là ta sẽ thu nhận sao?

Trương Huyền khoát tay nói.

Chiêu sinh đương nhiên phải tuyển người biết nghe lời. Giống như Vương Đình hấn còn tương đối thích. Còn người đang đứng trước mặt này, vừa mới đến đã hùng hổ nói như muốn đánh nhau. Cho dù thiếu học sinh hấn cũng không cần.

- Ngươi...

Không ngờ chính mình đã cần rặng chấp nhận chọn hấn làm lão sư, hấn còn dám không nhận, Triệu Nhã nổi trận lôi đình.

Chỉ có điều mình tính tới đây vạch trần đối phương. Bây giờ lại tức giận bỏ đi, chẳng khác nào làm đúng ý đối phương rồi?

Có thể lão sư này đang muốn làm cho mình tức giận để mình tự bỏ đi, hấn khỏi bị vạch trần.

Nhất định không thể để cho hấn được như ý!

“Hừ, cùng lắm thì nhận sai trước. Chờ ta vạch trần được bộ mặt thật của ngươi rồi, xem ta xử lý ngươi như thế nào!”

Nghĩ vậy, Triệu Nhã kìm nén lửa giận trong lòng, thoáng mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng như sứ:

- Mong lão sư tha lỗi. Là ta thất lễ! Ta thật sự muốn bái lão sư làm lão sư của ta. Mong lão sư chấp nhận!

- Ồ, vậy còn được!

Thấy nàng thay đổi thái độ, lúc này Trương Huyền mới gật gật đầu:

- Muốn ta nhận nàng cũng được. Quét dọn sạch sẽ căn phòng này đi. Nhớ dọn sạch không chứa hạt bụi nào. À còn cái nhà vệ sinh ở bên ngoài cũng lau dọn một chút đi. Rửa sạch hố xí. Khi nào ta kiểm tra thấy ổn, ta sẽ nhận nàng làm học sinh của ta!

- Ngươi đừng quá đáng...

Triệu Nhã phát điên.

Nàng là ai? Đường đường là nữ nhi của thành chủ, là thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ đến lớn không hề làm việc nhà. Vậy mà người này dám bảo nàng đi quét nhà? Còn... dọn nhà vệ sinh? Rửa hố xí?

Ngươi điên rồi à?

- Công việc nhẹ nhàng như vậy cũng không làm được. Vậy đi đi. Ta không cần học sinh lười biếng, vô dụng!

Trương Huyền khoát tay.

Ha ha, nha đầu, muốn đấu với ta sao? Nàng còn non dại lắm!

- Ai nói ta vô dụng? Bây giờ ta liền quét dọn, tẩy rửa!

Triệu Nhã nghiêng răng, xoay người đi lấy cái chổi và cây lau nhà, bắt đầu lau dọn phòng.

- Triệu Nhã, hay... thôi đi...

- Ta nghĩ hấn chẳng có thực tài gì đâu! Hấn chỉ muốn làm khó dễ nàng thôi...

Hai người bằng hữu cùng nàng đến thấy nàng đường đường là con gái của thành chủ mà phải quét tước dọn dẹp, cảm thấy hoảng sợ, vội vàng khuyên ngăn.

- Các ngươi đi ra ngoài đợi đi. Triệu Nhã ta từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu thiệt thòi. Hôm nay phải cùng hấn đấu xem ai thắng ai thua!

Triệu Nhã nướng mày lên, nói.

- Cái này...

Hai người bạn này biết tính của Triệu Nhã. Thấy nàng không nghe khuyên bảo, hai người nhìn nhau, không biết phải làm sao bây giờ.

- Đi tìm Điều quân gia đi. Không phải là hấn cũng đến sao? Nếu Điều quân gia biết lão sư bị không điểm đánh giá giáo viên đang sai khiến tiểu thư nhà hấn rửa hố xí, chắc chắn sẽ ngăn cản!

Sau một hồi nhìn nhau, hai người nghĩ ra biện pháp.

Những người có thân phận như Triệu Nhã, tuy đến học viện cũng không gặp nguy hiểm gì, nhưng vẫn sẽ có người đặc biệt đưa đến. Mà người đưa đến chính là Điều đại quân gia. Bây giờ chắc hấn còn chưa trở về nhà.

- Ý hay đấy. Chúng ta đi tìm liền đi!

Hai người bắt nhịp với nhau, xoay người đi đến công học viện, không hề do dự.

Tinh tinh ngoan cố của vị đại tiểu thư này bắt đầu phát tác. Vì chưa bao giờ làm việc nhà nên lúc đầu có chút lúng cuống. Nhưng không lâu sau nàng đã có thể học được cách làm. Rất nhanh, trong ngoài căn phòng đều được lau dọn sạch sẽ. Ngay cả cái nhà vệ sinh ở bên ngoài cũng được tẩy rửa sạch bóng “kinh kít”.

- Không tệ!

Trương Huyền vừa lòng gật đầu.

- Bây giờ có thể nhận ta làm học sinh của ngươi, rồi chỉ điểm chứ?

Làm xong việc nhà, Triệu Nhã nghiêng răng kèn kẹt, mặt mày nhăn nhó, sợ giận quá nhịn không nổi vung tay ra đập cho kẻ đang ở trước mặt này.

- Ủ, nghiệm chứng thân phận đi!

Ra vẻ như không hề cảm nhận được ánh mắt muốn giết người của nữ tử kia, Trương Huyền tùy tiện ném một cái ngọc bài qua cho nàng.

Hít sâu một hơi, Triệu Nhã nhỏ máu vào ngọc bài, xác nhận thân phận.

- Trương lão sư, bây giờ ta đã là học sinh của lão sư. Chỉ điểm cho ta một chút đi?

Thấy sắp đạt được mục đích, rất nhanh có thể vạch trần bộ mặt thật của tên tiểu nhân này, Triệu Nhã cố nén hưng phấn, nói.

- Nàng đánh một bộ quyền trước, để ta xem trụ cột của nàng như thế nào!

Trương Huyền khoát tay.

- Dạ!

Triệu Nhã cũng không nói thêm lời vô nghĩa nữa, nắm tay lại, bắt đầu đánh quyền.

Vút vút vút vút!

Tiếng gió gào thét, sức mạnh tràn đầy. Dù là nữ nhân nhưng cho dù là khí lực hay chiêu thức, nàng đều mạnh và nhanh hơn Vương Đình rất nhiều. Vừa nhìn liền biết nàng đã khổ công luyện tập.

Trương Huyền nhìn nàng thi triển võ thuật, tinh thần lại đi vào thư viện. Quả nhiên, thư viện nhẹ nhàng rung động, một quyển sách rơi xuống.

Trên bìa là hai chữ: Triệu Nhã.

- Triệu Nhã, con gái của thành chủ Bạch Ngọc thành, võ giả Tụ Tức cảnh đỉnh phong!

- Công pháp tu luyện: Bạch Ngọc Tổ Nữ công!

...

- Khuyết điểm 27 chỗ, 1. Tính cách dễ xúc động dễ giận, xung khắc với tính ôn nhu của bộ bạch ngọc công, không thể phát huy sức mạnh mạnh nhất của bộ quyền. 2. ....

Nội dung quyển sách giống như quyển hán đã đọc viết về Lưu Dương, cũng ghi chú những sai lầm và khuyết điểm trong tu luyện của Triệu Nhã.

Càng nhìn, sắc mặt Trương Huyền càng cổ quái.

- Coong! Coong! Coong!

Chỉ trong chót lát Triệu Nhã đã đánh xong bộ quyền. Đôi bàn tay trắng sứ nắm chặt, đập vào tảng đá dùng để đo sức mạnh trong căn phòng.

Trên mặt đá liền hiện lên con số...

110!

- Không tệ! Không tệ!

Trương Huyền gật gù. Chưa bắt đầu học, một quyền đã có sức mạnh như vậy. Không hổ là con gái của thành chủ, thực lực phi phàm.

- Được rồi, hãy chỉ điểm đi!

Đánh xong một bộ quyền nhưng trông Triệu Nhã không có chút gì mệt mỏi. Nàng liếc mắt nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đại Tiểu Thư

- Ta...

Ban này Thiên Đạo Đồ Thư Quán chấn động nên sự chú ý của hần dồn cả vào thức hải. Bây giờ hần còn đang mơ mơ hồ hồ. Hơn nữa, tên bộ quyền pháp của đối phương là gì, hần cũng không biết. Bảo hần chỉ điểm... chỉ điểm cái con khi!

- Xin mời Trương lão sư chỉ ra lỗi sai!

Lưu Dương bước về phía trước một bước, cúi người xuống.

Vương Đình đang đứng kế bên chớp chớp mắt, cũng muốn xem thử vị cao nhân này của mình sẽ chỉ điểm người khác như thế nào.

- Ồ...

Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung về phía mình, hần biết nếu giờ giữ im lặng thì chỉ có mất mặt.

Trương Huyền đang tính bịa ra cái gì đó để nói đại, đột nhiên hần nhớ tới những khuyết điểm của Lưu Dương được ghi trong quyển sách hần đọc ban nãy. Hần cũng không biết những thông tin đó là thật hay giả. Nhưng đối với tình huống hiện tại, bịa hần bịa cái khác cũng bịa không ra. Nên hần đành kiên trì, nói:

- Bộ quyền pháp này của người có rất nhiều khuyết điểm. Khoảng chừng 12 chỗ!

- Ha ha, hần nói rất nhiều khuyết điểm kia! 12 chỗ? Ta không nghe nhầm chứ?

- Đây là chuyện cười vui nhất ta từng được nghe đó!

- Bộ Phi Hoa quyền này tuy rằng cấp bậc không cao, nhưng lại là bộ quyền được lưu truyền khắp toàn bộ vương quốc, được gọi là bộ quyền cơ sở, đã trải qua hàng ngàn năm chất lọc sửa chữa. Tuy rằng không thập toàn thập mỹ nhưng đảm bảo là bộ quyền pháp có ít khuyết điểm nhất trong tất cả các bộ quyền. Vậy mà hần dám mở miệng ra nói có tới 12 chỗ?

- Ăn nói bừa bãi! Chắc là cái gì cũng không nhìn ra nên nói lung tung!

...

Mọi người ở xung quanh vốn đang tập trung nghe thử hần sẽ nói cái gì. Ai ngờ hần vừa mở miệng lại làm mọi người không nhịn được đều bật cười.

Phi Hoa quyền là bộ quyền cơ bản nhất của Thiên Huyền quốc, giống như bộ Thái Tổ Trường quyền của địa cầu vậy. Bất kể ai luyện công đều phải học qua bộ này. Trải qua trăm ngàn năm được vô số cao thủ sửa chữa, tuy rằng uy lực không lớn nhưng khuyết điểm thật sự rất ít, thậm chí còn được gọi là “quyền không khuyết điểm”.

Đây, một bộ quyền gần như hoàn hảo này, người này vừa mở miệng liền nói có tới 12 khuyết điểm... Đùa kiểu gì vậy!

Đừng nói một người giáo viên bị đánh giá không điểm, cho dù viện trưởng có lại đây chắc cũng không tìm ra được nhiều khuyết điểm như vậy!

- A! Trương lão sư thật đúng là thiên tài. Thế nhưng có thể tìm ra tới 12 khuyết điểm trong bộ Phi Hoa quyền. Xin chỉ giáo!

Tào Hùng hiển nhiên cũng không nghĩ tới Trương Huyền lại khoác lác dữ như vậy. Hần hưng phấn tới nỗi hai mắt tỏa sáng, cố ý làm cho Trương Huyền khó xử.

Sau khi nghe xong lời nói của mọi người, mặt Trương Huyền vẫn không biến sắc, nhưng thật ra trong lòng lại có chút luống cuống. Hần không biết thằng nhóc Lưu Dương này lại đánh một bộ quyền mà ai cũng biết!

Nếu là cái linh hồn kia thì chắc chắn cũng sẽ nhận ra. Nhưng vấn đề là hần vừa mới xuyên qua, còn chưa dung hợp hết ký ức của cái linh hồn đó nữa!

Chỉ có điều, tuy rằng kiếp trước hần chỉ là một người quản lý thư viện nhưng dù gì cũng là người xuyên qua, đương nhiên sẽ có nhiều thủ đoạn cộng thêm da mặt dày. Hần nhướng mày lên, nói:

- Sao? Không tin? Không phải là ta không muốn chỉ điểm. Mà là do các người không tin, không làm theo lời ta... Vậy không trách ta được nha! Vương Đình, chúng ta đi thôi. Loại thi đấu như thế này thì thi đấu hay không cũng vậy!

- Từ từ, chúng ta tin! Xin hãy chỉ điểm đi!

Thấy hấn muốn chạy, Tào Hùng vội vàng ngăn lại.

Bây giờ Tào Hùng đã nhận ra rằng đối phương cố ý nói quá con số lên để cho mình và mọi người chỉ trích rồi nhân cơ hội chuồn mất. Nhưng, hiem lắm mới có một cơ hội làm cho đối phương xấu mặt, hấn làm sao có thể từ bỏ!

- Cái này...

Thấy kế hoạch đã thất bại, Trương Huyền đành phải gọi quyền sách ban nãy ra, xem lại lần nữa.

“Chết thì chết!”

Dù sao cũng không còn đường lui, tầm mắt hấn dừng lại trên những dòng ghi lại khuyết điểm của Lưu Dương. Hấn đọc lướt qua thật nhanh, tập trung ở cái cuối cùng, cắn răng mở miệng:

- Bộ quyền vừa nãy ngươi đánh là thuận bên phải. Bây giờ ngươi hãy đổi lại qua trái rồi dùng tay trái công kích tấm bia đá thử xem!

Dù gì đây cũng là món quà mà thượng đế ban cho người xuyên qua. Lỡ nó chính xác thì sao? Mà cho dù không chính xác thì bây giờ cũng không còn biện pháp nào khác. Hấn không thể nghĩ ra được lý do trốn tránh nào hay hơn nữa.

- Đánh bên trái?

- Mẹ nó! Thế này cũng gọi là chỉ điểm à?

- Vui đùa kiểu gì vậy? Tay trái vốn dĩ không có lực bằng tay phải. Đánh bên trái không khác nào làm hỏng cả bộ quyền luôn sao?

...

Mọi người trước tiên là sững sốt, ngay sau đó lập tức ồ lên. Cả đám lại một lần nữa nhìn Trương Huyền với ánh mắt tràn đầy khinh thường.

Lực của tay trái vốn nhỏ hơn tay phải. Đây là chuyện ai ai cũng biết. Bộ quyền Lưu Dương vừa đánh lúc nãy bằng tay phải cũng rất có lực lượng, phong vũ gào thét. Rõ ràng không phải là người thuận tay trái. Mà giờ bảo hấn đi đánh bằng tay trái... Đùa mãi vậy.

- Lưu Dương, ngươi cứ làm theo lời Trương lão sư thử đi. Cũng tiện cho hấn hết hi vọng!

Tào Hùng không ngờ rằng Trương Huyền sẽ nói như vậy. Hấn vui sướng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, mở miệng truyền ra một mệnh lệnh cho Lưu Dương.

Tuy Tào Hùng vừa nhận học sinh mới này, nhưng hấn cũng biết rất rõ rằng Lưu Dương thuận tay phải. Giờ bảo đánh quyền bằng tay trái, có khi 30 kg cũng đánh không nổi!

Chưa chỉ điểm có thể đánh ra 62 kg quyền lực. Sau khi được chỉ điểm, ngay cả 30 kg cũng đánh không ra... Lần này xem ra thanh danh Trương lão sư sẽ bị quét ra rác, mất mặt xấu hổ!

Xem hấn còn dám kiêu ngạo nữa hay không!

- Dạ!

Lưu Dương nở một nụ cười lạnh lùng, lại bắt đầu thi triển quyền pháp.

Chuyện thuận tay nào không ai có thể rõ ràng hơn chính bản thân hấn. Bảo hấn đánh thuận trái... thật là nói hươu nói vượn.

Phi Hoa quyền là bộ quyền hấn đã luyện từ nhỏ. Cho dù giờ đổi tay có chút không quen nhưng vẫn có thể thích ứng rất nhanh. Quyền phong phần phật, nhìn sơ qua có vẻ cũng không tệ lắm. Nhưng thật ra cho dù là độ trôi chảy hay lực lượng đều kém hơn rất nhiều so với lần trước.

“Chẳng lẽ... món quà là giả?”

Trương Huyền khản trương vô cùng, nghĩ.

Món quà của đám người xuyên qua khác, thường là được mấy cao nhân chỉ điểm, chỉ cần làm theo lời họ nói chắc chắn không xảy ra vấn đề gì. Còn bản thân mình lại xúi quẩy, được một cái thư viện. Sách thì viết lung tung này như vậy. Lỡ mấy cái nó ghi là giả, vậy đảm bảo mình sẽ bị học viện đuổi việc!

Vù vù!

Bộ quyền pháp rất nhanh đã kết thúc. Lưu Dương bước tới trước cái cột đá, nâng tay trái lên rồi đập thật mạnh vào.

- Coong!

Những con số liên tiếp xuất hiện.

- Một... ha ha, mới hơn 10 kg...

Vừa thấy xuất hiện số một, Tào Hùng liền cười phá lên. Trong lòng hắn đầy hả hê. Nhưng hắn còn chưa nói dứt lời cổ họng liền nghẹn cứng, tròng mắt tròn trũng muốn rơi xuống đất.

- 123?

- 123 kg?

Đám người xung quanh đang tính cười nhạo, cũng bị con số hiện lên dọa cho choáng váng, không ngừng run rẩy.

Vừa rồi Lưu Dương đánh ra 62 kg. Bây giờ liền trực tiếp nhảy lên 123 kg, tăng gấp đôi! Có nghĩa là... sức mạnh tăng lên thêm 100%!

Thật hay giả vậy?

Cho dù là vị giáo viên có tổng điểm đánh giá giáo viên cao nhất toàn trường cũng không có khả năng làm cho sức mạnh của học sinh tăng lên gấp đôi ngay trong lần chỉ điểm đầu tiên đi!

- Ta... ta... đây thật sự là do ta đánh ra sao?

Đương sự Lưu Dương cũng chờ người ra.

Đờ đẫn nhìn cây cột đá trước mặt, trong lòng hắn kinh ngạc không thể tin nổi.

Lưu Dương từ lâu đã biết mình không phải là người thuận tay trái. Nhưng nằm mơ hắn cũng không nghĩ đến lực lượng của tay trái lại gấp đôi tay phải!

Mọi người giật mình nhưng Trương Huyền lại vui sướng đến mức muốn nhảy cẫng lên.

“Là thật!”

Phải đến giờ phút này hắn mới tin tưởng “thiên đạo thiếu sót” là sự thật.

Có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra công pháp tu luyện và khuyết điểm của người khác... món quà này, thật là nghịch thiên nha!

- Thế nào? Người chỉ điểm cho học sinh của ta tăng lên 20%. Ta chỉ điểm cho học sinh của ngươi tăng lên 100%. Tào lão sư, ngươi còn muốn nói thêm gì nữa không?

Trương Huyền cười tủm tỉm, nói.

- Ta...

Sắc mặt Tào Hùng xanh mét, cảm giác hai má bỏng rát. Ban đầu, hắn đưa ra lời thách đấu là muốn cho đối phương xấu mặt. Kết quả, người xấu mặt lại biến thành chính mình.

Hắn móc trong ngực áo ra một cái ngọc bài, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ một giọt máu vào ngọc bài, nói:

- Lưu Dương, ta không nhận ngươi là học viên của ta nữa. Hiện tại ngươi có thể chọn Trương lão sư làm lão sư!

Nói xong, hắn nhìn về phía Trương Huyền, mở miệng:

- Ngươi cũng đừng đắc ý. Lần này coi như ngươi may mắn. Lần sau, ta nhất định khiến cho ngươi mất mặt...

Nói xong hắn liền xoay người rồi đi.

Lần này quá mất thể diện rồi. Không chỉ mất một học viên, hắn còn bị tát vào mặt.

Thắng thua là chuyện thường tình. Nhưng lại thua cái kẻ không điểm phần đánh giá giáo viên, hắn thật sự không thể chịu đựng được. Đó còn là người kém nhất học viện...

- Lão sư! Lão sư...

Thấy Tào Hùng xoay người chạy mất, sắc mặt Lưu Dương trở nên cực kỳ khó coi.

Tuy vừa rồi Trương Huyền chỉ điểm cho hắn đánh ra thành tích tốt, nhưng trong lòng hắn vẫn nghĩ giống như Tào Hùng, người này chỉ là gặp may thôi chứ không hề có thực tài.

- Được rồi. Bây giờ ngươi đã là học sinh của ta. Nhanh chóng nghiệm chứng thân phận đi!

Trương Huyền chẳng quan tâm hắn nghĩ cái gì. Sau một trận đấu lại có thêm một học viên, làm cho hắn vô cùng vui vẻ. Hắn tiện tay ném một cái ngọc bài qua.

Tuy Lưu Dương không cam tâm nhưng cũng biết thua là phải chịu. Nếu chính mình không nhận Trương lão sư này làm giáo viên, những giáo viên khác chắc chắn cũng sẽ không nhận mình. Nên hắn đành phải nhỏ một giọt máu vào ngọc bài, hoàn thành nghiệm chứng.

- Ngày mai nhớ đi học!

Xử lý xong Lưu Dương, Trương Huyền cũng không thêm để ý tới hắn nữa, quay đầu nhìn Vương Đình hờ hững nói một câu, sau đó nhấc chân bước ra khỏi nhà ăn.

Một lần nữa trở lại giảng đường của mình, Trương Huyền không chút do dự, để tinh thần chìm vào thức hải, cẩn thận xem xét thư viện.

Sau một hồi nghiên cứu, cuối cùng hắn cũng hiểu ra.

Chỉ cần có người thi triển võ thuật, công pháp trước mặt hắn, những thứ đó sẽ được tự động tổng hợp lại, viết thành sách khuyết điểm của người đó.

- Ha ha, Phát tài rồi! Có thứ này trong tay, bất luận khuyết điểm nào mình cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra. Lần đánh giá giáo viên tiếp theo, mình nhất định sẽ không bị không điểm nữa!

Trong lòng hắn cười như điên. Việc trở thành một người xuyên qua khiến Trương Huyền cảm thấy vô cùng tự hào, sinh ra chí khí ngút trời.

Quyển 1 - Chương 5: Đại tiểu thư

- Nghe nói gì chưa? Vừa nãy lão sư Tào Hùng thi đấu với lão sư Trương Huyền đứng đầu toàn viện từ dưới đếm lên đấy!

- Thi đấu? Lão sư Trương Huyền kia không phải sẽ thua chắc sao?

- Lần này không phải vậy. Trương lão sư thắng! Trương lão sư chỉ điểm sơ qua cho một học sinh thôi mà làm cho sức mạnh của hắn tăng lên 100%!

- Tăng lên 100%? Chỉ một lần chỉ điểm? Cho dù là lão sư Lục Tầm cũng không làm được như vậy! Thật không vậy?

- Thật! Rất nhiều người chứng kiến, sao có thể là giả được?

...

Trong nhà ăn, nhóm người đã tận mắt chứng kiến cảnh ấy đang bàn luận vô cùng sôi nổi.

- Một lần chỉ điểm liền tăng 100% sức mạnh?

Triệu Nhã nhún nhún mũi, trên mặt đầy vẻ khinh thường, quay đầu lại nói:

- Người này gặp may thôi!

Triệu Nhã là con gái của thành chủ Bạch Ngọc thành - thành phố lớn thứ ba của Thiên Huyền quốc. Từ nhỏ nàng đã được tiếp nhận nền giáo dục tốt. Lần này, nàng đến Hồng Thiên học viện chủ yếu là để trở thành học sinh của giáo viên Lục Tầm.

Không ngờ còn chưa kịp đi tìm lão sư đã nghe được mọi người bàn luận giáo viên Lục Tầm thua ai đó, đương nhiên là không tin.

- Vận may? Ta không nghĩ như vậy. Đây chính là tăng lên 100% sức mạnh! Nếu chỉ dựa vào vận may sẽ không được như vậy đâu!

Một học sinh đang ngồi cách nàng không xa phản bác.

- Không phải là vận may? Ngươi đừng nghĩ rằng ta không biết Lão sư Trương Huyền này. Hắn chính là người lần trước bị đánh giá giáo viên không điểm, suýt nữa bị đuổi việc! Ngươi nói thử xem loại người như vậy có bản lĩnh gì? Nếu không tin, bây giờ ta sẽ đi vạch trần bộ mặt thật của hắn cho các người xem!

Triệu Nhã vốn rất nóng tính, nghe thấy có người khen lão sư đứng đầu từ dưới đếm lên kia liền cảm thấy chịu không được, phản bác lại.

- Được thôi! Đúng lúc chúng ta cũng muốn đi xem thử lão sư này có thực tài hay chỉ là hư danh!

Nghe thấy lời Triệu Nhã nói vậy, liền có hai học sinh đứng dậy ngay tức khắc.

Ba người rời khỏi nhà ăn. Vừa đi bọn họ vừa hỏi đường. Rất nhanh đã đi đến trước cửa lớp học của Trương Huyền. Bọn họ đẩy cửa bước vào.

- Người chính là lão sư Trương Huyền?

Vừa đi vào lớp học liền nhìn thấy một người thanh niên đang ngồi trên bàn giáo viên, trên môi đang treo một nụ cười ngu đần. Bất kể nhìn từ góc nào đều không giống một người giáo viên. Thậm chí còn có cảm giác đầu óc người này có vấn đề.

- Là ta!

Thấy có học sinh tiến vào, Trương Huyền tạm ngừng xem xét Thiên Đạo Đồ Thư Quán, ngược mắt nhìn qua.

- Ta nghe nói lão sư vừa thắng lão sư Tào Hùng vì chỉ điểm cho một học sinh tăng lên 100% sức mạnh, có đúng không vậy?

Cả giọng nói và vẻ mặt của Triệu Nhã đều toát lên vẻ không tin tưởng, nói tiếp:

- Vậy bây giờ lão sư cũng nhìn giúp ta, chỉ điểm cho ta một chút xem lão sư có thể làm cho sức mạnh của ta tăng lên gấp đôi không?

- Không rảnh!

Trương Huyền khoát tay.

Giáo viên có tôn nghiêm của giáo viên, lại càng không thể để cho người khác bỡn cợt. Đầu ra cái kiểu ta muốn người xem thì người phải xem, ta muốn người chỉ điểm thì người phải chỉ điểm.

Hơn nữa, người dùng cái thái độ gì vậy? Ta lại không nợ người đồng nào!

- Không rảnh? Không phải là lão sư đang rảnh rồi đó sao?

Triệu Nhã rõ ràng cảm nhận được đối phương trả lời cho có lệ, nghiêng răng nói.

Ban này nàng còn hùng hổ nói với mấy người bằng hữu, muốn tới vạch trần bộ mặt thật của lão sư này. Bây giờ cái gì cũng chưa kịp làm, đã bị đuổi ra ngoài. Vậy chẳng phải mất mặt lắm sao?

- Ta muốn chiêu sinh, không rảnh tiếp chuyện một nữ hài không biết trời cao đất rộng tới gây sự!

Trương Huyền thần nhiên nói.

- Người...

Triệu Nhã tức muốn học máu.

Nàng là nữ nhi của thành chủ, bản thân còn cực kỳ xinh đẹp, đi đến đâu đều được người khác dùng con mắt ngưỡng mộ ngược nhìn. Vậy mà người này thì hay rồi. Chẳng những cự tuyệt nàng, còn nói nàng gây sự. Thật đáng ghét!

Cho dù là giáo viên cũng không thể tha thứ!

- Vậy bây giờ người muốn thế nào mới chịu chỉ điểm cho ta?

Triệu Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Bái ta làm lão sư!

Trương Huyền thần nhiên nói, kèm theo vẻ mặt như đang nhìn một kẻ ngốc.

Thấy đối phương dùng ánh mắt như đang nhìn kẻ ngốc để nhìn mình, Triệu Nhã tức muốn xiu, nói:

- Được rồi, ta sẽ bái người làm lão sư của ta. Nhưng mà... nếu lão sư chỉ điểm lung tung, vậy đừng trách ta vạch trần bộ mặt thật của lão sư cho bạn dân thiên hạ!

- Triệu Nhã!

- Không thể được. Một khi nàng nhận hấn làm lão sư, nàng sẽ không thể chọn lão sư Lục Tầm nữa...

Sau khi nghe nàng nói, hai người bằng hữu đi cùng nàng tới đây, sợ suýt chút nữa té xỉu, liền vội vàng can ngăn.

Nghe lời khuyên của hai người bằng hữu, Triệu Nhã bắt đầu do dự. Nàng biết luật của học viện chính là đã nhận một giáo viên làm lão sư, còn muốn đổi giáo viên, vậy bắt buộc phải hủy bỏ chương trình học của giáo viên đó. Mà một khi nàng làm như vậy, hầu như tất cả các giáo viên khác đều sẽ không

nhận nàng, chứ đừng nói tới lão sư Lục Tầm - giáo viên đang đứng đầu học viện.

- Không dám? Không dám thì đi ra ngoài đi. Đừng đứng đó cản trở ta làm ăn... tuyển sinh!

Trương Huyền khoát tay, suýt nói hớ.

- Ai nói ta không dám?

Nghe được những lời này của Trương Huyền, Triệu Nhã vốn đang do dự, liền lập tức bùng nổ, nhướn mày lên, hùng hổ:

- Ta sẽ chọn người làm giáo viên của ta ngay bây giờ! Xác nhận thân phận đi!

- Thái độ tệ như vậy, nàng tưởng nàng chọn là ta sẽ thu nhận sao?

Trương Huyền khoát tay nói.

Chiêu sinh đương nhiên phải tuyển người biết nghe lời. Giống như Vương Đình hấn còn tương đối thích. Còn người đang đứng trước mặt này, vừa mới đến đã hùng hổ như muốn đánh nhau. Cho dù thiếu học sinh hấn cũng không cần.

- Ngươi...

Không ngờ chính mình đã can đảm chấp nhận chọn hấn làm lão sư, hấn còn dám không nhận, Triệu Nhã nổi trận lôi đình.

Chỉ có điều mình tính tới đây vạch trần đối phương. Bây giờ lại tức giận bỏ đi, chẳng khác nào làm đúng ý đối phương rồi?

Có thể lão sư này đang muốn làm cho mình tức giận để mình tự bỏ đi, hấn khỏi bị vạch trần.

Nhất định không thể để cho hấn được như ý!

“Hừ, cùng lắm thì nhận sai trước. Chờ ta vạch trần được bộ mặt thật của ngươi rồi, xem ta xử lý ngươi như thế nào!”

Nghĩ vậy, Triệu Nhã kìm nén lửa giận trong lòng, thoáng mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng như sứ:

- Mong lão sư tha lỗi. Là ta thất lễ! Ta thật sự muốn bái lão sư làm lão sư của ta. Mong lão sư chấp nhận!

- Ồ, vậy còn được!

Thấy nàng thay đổi thái độ, lúc này Trương Huyền mới gật gật đầu:

- Muốn ta nhận nàng cũng được. Quét dọn sạch sẽ căn phòng này đi. Nhớ dọn sạch không chứa hạt bụi nào. À còn cái nhà vệ sinh ở bên ngoài cũng lau dọn một chút đi. Rửa sạch hố xí. Khi nào ta kiểm tra thấy ổn, ta sẽ nhận nàng làm học sinh của ta!

- Ngươi đừng quá đáng...

Triệu Nhã phát điên.

Nàng là ai? Đường đường là nữ nhi của thành chủ, là thiên kim đại tiểu thư, từ nhỏ đến lớn không hề làm việc nhà. Vậy mà người này dám bảo nàng đi quét nhà? Còn... dọn nhà vệ sinh? Rửa hố xí?

Ngươi điên rồi à?

- Công việc nhẹ nhàng như vậy cũng không làm được. Vậy đi đi. Ta không cần học sinh lười biếng, vô dụng!

Trương Huyền khoát tay.

Ha ha, nha đầu, muốn đấu với ta sao? Nàng còn non dại lắm!

- Ai nói ta vô dụng? Bây giờ ta liền quét dọn, tẩy rửa!

Triệu Nhã nghiêng răng, xoay người đi lấy cái chổi và cây lau nhà, bắt đầu lau dọn phòng.

- Triệu Nhã, hay... thôi đi...

- Ta nghĩ hấn chẳng có thực tài gì đâu! Hấn chỉ muốn làm khó dễ nàng thôi...

Hai người bằng hữu cùng nàng đến thấy nàng đường đường là con gái của thành chủ mà phải quét tước dọn dẹp, cảm thấy hoảng sợ, vội vàng khuyên ngăn.

- Các người đi ra ngoài đợi đi. Triệu Nhã ta từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu thiệt thòi. Hôm nay phải cùng hấn đấu xem ai thắng ai thua!

Triệu Nhã nhướng mày lên, nói.

- Cái này...

Hai người bạn này biết tính của Triệu Nhã. Thấy nàng không nghe khuyên bảo, hai người nhìn nhau, không biết phải làm sao bây giờ.

- Đi tìm Điều quân gia đi. Không phải là hấn cũng đến sao? Nếu Điều quân gia biết lão sư bị không điểm đánh giá giáo viên đang sai khiến tiểu thư nhà hấn rửa hồ xí, chắc chắn sẽ ngăn cản!

Sau một hồi nhìn nhau, hai người nghĩ ra biện pháp.

Những người có thân phận như Triệu Nhã, tuy đến học viện cũng không gặp nguy hiểm gì, nhưng vẫn sẽ có người đặc biệt đưa đến. Mà người đưa đến chính là Điều đại quân gia. Bây giờ chắc hẳn còn chưa trở về nhà.

- Ý hay đấy. Chúng ta đi tìm liền đi!

Hai người bắt nhịp với nhau, xoay người đi đến cổng học viện, không hề do dự.

Tính tình ngoan cố của vị đại tiểu thư này bắt đầu phát tác. Vì chưa bao giờ làm việc nhà nên lúc đầu có chút lúng cuống. Nhưng không lâu sau nàng đã có thể học được cách làm. Rất nhanh, trong ngoài căn phòng đều được lau dọn sạch sẽ. Ngay cả cái nhà vệ sinh ở bên ngoài cũng được tẩy rửa sạch bóng “kín mít”.

- Không tệ!

Trương Huyền vừa lòng gật đầu.

- Bây giờ có thể nhận ta làm học sinh của ngươi, rồi chỉ điểm chứ?

Làm xong việc nhà, Triệu Nhã nghiêng răng kèn kẹt, mặt mày nhăn nhó, sợ giận quá nhịn không nổi vung tay ra đấm cho kẻ đang ở trước mặt này.

- Ủ, nghiệm chứng thân phận đi!

Ra vẻ như không hề cảm nhận được ánh mắt muốn giết người của nữ hài kia, Trương Huyền tùy tiện ném một cái ngọc bài qua cho nàng.

Hít sâu một hơi, Triệu Nhã nhỏ máu vào ngọc bài, xác nhận thân phận.

- Trương lão sư, bây giờ ta đã là học sinh của lão sư. Chỉ điểm cho ta một chút đi?

Thấy sắp đạt được mục đích, rất nhanh có thể vạch trần bộ mặt thật của tên tiểu nhân này, Triệu Nhã cố nén hưng phấn, nói.

- Nàng đánh một bộ quyền trước, để ta xem trụ cột của nàng như thế nào!

Trương Huyền khoát tay.

- Dạ!

Triệu Nhã cũng không nói thêm lời vô nghĩa nữa, nắm tay lại, bắt đầu đánh quyền.

Vút vút vút vút!

Tiếng gió gào thét, sức mạnh tràn đầy. Đây là nữ nhân nhưng cho dù là khí lực hay chiêu thức, nàng đều mạnh và nhanh hơn Vương Đình rất nhiều. Vừa nhìn liền biết nàng đã khổ công luyện tập.

Trương Huyền nhìn nàng thi triển võ thuật, tinh thần lại đi vào thư viện. Quả nhiên, thư viện nhẹ nhàng rung động, một quyền sách rơi xuống.

Trên bìa là hai chữ: Triệu Nhã.

- Triệu Nhã, con gái của thành chủ Bạch Ngọc thành, võ giả Tụ Tức cảnh đỉnh phong!

- Công pháp tu luyện: Bạch Ngọc Tổ Nữ công!

...

- Khuyết điểm 27 chỗ, 1. Tính cách dễ xúc động dễ giận, xung khắc với tính ôn nhu của bộ bạch ngọc công, không thể phát huy sức mạnh mạnh nhất của bộ quyền. 2. ....

Nội dung quyển sách giống như quyển hán đã đọc viết về Lưu Dương, cũng ghi chú những sai lầm và khuyết điểm trong tu luyện của Triệu Nhã.

Càng nhìn, sắc mặt Trương Huyền càng cổ quái.

- Coong! Coong! Coong!

Chỉ trong chót lát Triệu Nhã đã đánh xong bộ quyền. Đôi bàn tay trắng sứ nắm chặt, đâm vào tảng đá dùng để đo sức mạnh trong căn phòng.

Trên mặt đá liền hiện lên con số...

110!

- Không tệ! Không tệ!

Trương Huyền gật gù. Chưa bắt đầu học, một quyền đã có sức mạnh như vậy. Không hổ là con gái của thành chủ, thực lực phi phàm.

- Được rồi, hãy chỉ điểm đi!

Đánh xong một bộ quyền nhưng trông Triệu Nhã không có chút gì mệt mỏi. Nàng liếc mắt nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Người đã làm gì tiểu thư nhà chúng ta?

Những gì cần làm đều đã làm xong, Triệu Nhã muốn người đang đứng trước mặt này phải mất hết mặt mũi!

Trong đầu nàng vừa nghĩ, ngay tức khắc có một miếng ngọc ghi chép xuất hiện trong ống tay áo của nàng. Loại ngọc ghi chép này có khả năng vừa quay phim vừa ghi âm. Nàng có âm mưu lưu lại “chứng cứ phạm tội” của hắn, truyền bá đoạn phim quay được này, để hắn hết đường chối cãi!

“Đến lúc đó cho người mất mặt! Dám so với lão sư Lục Tâm à? Nằm mơ đi!”

Cứ nghĩ tới việc miếng ngọc ghi chép này sẽ rất nhanh chữa “chứng cứ phạm tội” của hắn, chính mình có thể hành hạ hắn để xả giận, đôi mắt của Triệu Nhã tỏa ra ánh sáng lấp lóe, suýt nữa không nhịn được bật cười thành tiếng.

Trong khi nàng đang phải vất vả kìm nén sự vui sướng lại để nghe xem đối phương sẽ nói bậy nói bạ những gì, nàng lại nhìn thấy một đôi mắt sáng ngời giống như đèn lồng đang ở ngay trước mắt mình.

- A!

Triệu Nhã hoảng sợ, vội vàng bước lùi về sau một bước. Lúc này nàng mới thấy rõ ràng đôi mắt ấy chính là của lão sư Trương Huyền. Nàng tức giận, đầu muốn bốc khói, nói:

- Lão sư muốn làm gì?

- Yên tâm đi, ta chỉ nhìn xem thôi!

Trương Huyền chấp tay sau lưng, đi chậm rãi một vòng quanh Triệu Nhã, lắc lắc đầu. Đột nhiên hắn dừng lại trước mặt nàng ở khoảng cách không đến 30 cm.

Cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể Trương Huyền phát ra, mặt Triệu Nhã đỏ lên. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có nam nhân nào đứng gần nàng như vậy. Nàng bắt đầu cảm thấy khấn trương, không biết nên làm gì lúc này. Chợt nàng nghe thấy giọng nói chậm rì rì của Trương lão sư vang lên:

- Nàng bị bệnh!

Những lời này làm cơ nàng suýt chút nữa tức điên lên, xui ngay tại chỗ. Nàng hét lên:

- Người mới bị bệnh! Cả nhà người đều bị bệnh...

Ôi, nàng thật sự sắp tức điên rồi.

Đầu óc người này có vấn đề rồi. Mình đánh quyền cho hắn chỉ ra khuyết điểm. Hắn lại dám nói là mình bị bệnh. Tại sao trên đời lại tồn tại loại người đáng ghét như vậy chứ?

- Tại sao nàng lại chửi ta?

Trương Huyền nhú mày lại. Sau đó hần mới vỡ lẽ ra là câu nói ban nãy của mình dễ gây hiểu nhầm, nên sửa lại sắc mặt, khẽ mỉm cười, nói:

- Ý ta là cơ thể của nàng đang bị bệnh, chứ không phải đang mắng chửi nàng đâu.

- Ta không bị bệnh gì hết!

Triệu Nhã hừ lạnh, nói tiếp:

- Ta thấy nguoi mới là người bị bệnh ấy! Đầu óc có vấn đề đấy biết không!

Cơ thể nàng khỏe mạnh vô cùng, chỉ một quyền đã có sức mạnh hơn 100 kg. Có bị bệnh hay không chính bản thân nàng là người rõ ràng nhất.

- Nàng không cần phủ nhận vội như vậy. Có phải bình thường em hay có cảm giác hơi đau chỗ huyết đản trung (1) và huyết cự khuyết (2). Nhất là vào những đêm trăng tròn kèm theo gió ẩm, toàn bộ cơ thể nàng đột nhiên đỏ ửng, bực bội trong lòng. Hơn nữa còn có cảm giác...

Nói đến đây, Trương Huyền do dự một chút, giống như không biết nên dùng từ ngữ như thế nào để diễn tả, sau đó đành phải nói:

- Cho dù thử dùng bất kỳ cách nào cũng không thể tĩnh tâm tu luyện?

- Nguoi... Sao nguoi biết được?

Triệu Nhã vốn đang nổi giận đùng đùng, dãn lòng cho dù người này có nói gì đi chăng nữa, nàng cũng nhất quyết phủ nhận. Ai ngờ hần lại nói như vậy, làm chó mặt nàng đỏ lên, lập tức ngáy người.

Không phải hần nói không đúng... mà là quá đúng!

Đạo gần đây, mỗi khi tu luyện nàng đều cảm thấy huyết đản trung và cự khuyết hơi đau. Nhưng cũng không đau lắm. Nàng nhìn một lúc là nó mất đi. Nhưng máu chót là... vào mỗi đêm trăng tròn có gió ẩm, cơ thể nàng lại xuất hiện khác thường. Bỗng nhiên nàng có cảm giác... toàn thân khô nóng không chịu nổi, muốn có người đàn ông ôm lấy nàng...

Nàng chỉ mới 16, 17 tuổi, cũng chỉ là một nữ tử còn chưa trải qua sự đời nên đâu biết bản thân xảy ra vấn đề gì. Vì quá ngượng ngùng nên nàng cũng không dám nói với ai. Nàng nghĩ rằng cố nhịn một chút rồi sẽ qua. Nhưng ai ngờ càng ngày cảm giác đó càng mãnh liệt. Nhất là khi cơ thể nàng bắt đầu trưởng thành, trở nên phồng phao hơn, lại có xu hướng càng lúc càng nặng thêm...

Hồi trước chỉ cần nàng vận công (3) hai lần là có thể chống cự được. Nhưng đạo gần đây cho dù nàng vận công tám lần hay mười lần cũng không có tác dụng. Nên nàng đành phải tu luyện không ngừng từ mịt tối cho tới bình minh.

Vì chuyện này quá kỳ quái nên nàng không dám nói với bất kỳ ai. Cho dù là người bạn chí cốt của nàng hay mẫu thân nàng cũng đều không biết.

Nàng giấu kín như thế... sao hần có thể biết được?

Cũng chính là vì càng ngày càng chịu không nổi loại cảm giác gầy vò kia nên nàng mới quyết tâm đến học viện học tập, mong giáo viên của nàng có thể tìm ra nguyên nhân, chỉ cho nàng cách giải quyết tận gốc vấn đề này.

- Ta là giáo viên. Hồi nãy nhìn cách nàng đánh ra bộ quyền kia, ta đã nhìn ra được.

Trương Huyền thần nhiên nói, mặt không cảm xúc.

Đương nhiên hần không thể nhìn ra nếu chỉ dựa vào cách đánh quyền của nàng. Nhưng ai bảo hần có Thiên Đạo Đồ Thư Quán. Chỉ cần nàng có khuyết điểm, cho dù không phải là công pháp hần cũng có thể nhìn ra!

Chính vì thấy được vấn đề của nàng nên khuôn mặt hần lúc này mới có vẻ cổ quái như vậy.

- Vậy... lão sư có cách giải quyết không?

Mặt Triệu Nhã đỏ ửng, cắn răng ngại ngùng, nói.

Ban nãy nàng còn hùng hổ đòi vạch trần đối phương. Ai dè đối phương vừa mở miệng liền nói trúng tử huyết của nàng, giờ đây khiến nàng vô cùng ngượng ngùng.

- Đương nhiên có cách giải quyết. Ngày mai lại đây học, ta sẽ giảng giải cho nàng.

Trương Huyền khoát tay, nói.

- Thật à?

Ánh mắt của Triệu Nhã sáng lên, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin được.

Nàng vô cùng hiểu rõ cơ thể của mình. Chính là vì sắp không thể khống chế được bản thân nữa, nên tính tình của nàng mới trở nên nóng nảy như vậy, khiến cho làm bất kỳ chuyện gì cũng có chút nôn nóng. Cứ nghĩ rằng phải giấu giếm vấn đề này suốt đời vì không có cách nào giải quyết được. Ai ngờ lão sư đứng thứ nhất đếm ngược trong toàn trường này lại có thể vừa nhìn đã thấu. Thật sự cho dù có nằm mơ nàng cũng không bao giờ nghĩ đến.

Hơn nữa... hắn còn biết cách trị liệu!

- Nếu nàng không tin, có thể đi tìm các giáo viên khác trong trường!

Trương Huyền tiếp tục khoát tay, sắc mặt thản nhiên vô cùng, bày ra dáng vẻ như một cao nhân đích thực.

- Không, không, ta tin lão sư!

Triệu Nhã vội vàng gật đầu.

Nàng khó chịu cũng không phải mới một ngày hai ngày. Vô số lão sư thuốc trong thành thậm chí cả phụ thân nàng - Triệu thành chủ cũng không nhìn ra vấn đề của nàng. Vậy mà lão sư Trương Huyền này chỉ mới nhìn thoáng qua đã nhanh chóng chỉ ra được. Chỉ dựa vào nhãn lực thôi đã thấy người này hơn hẳn những người trước giờ nàng từng gặp!

Vì vậy nên nàng cảm thấy đối phương chắc chắn có biện pháp chữa trị cho nàng.

- Miếng ngọc ghi chép kia nàng vẫn muốn giữ lại?

Trương Huyền giờ ngón tay ra, chỉ chỉ.

- A!

Triệu Nhã hoảng sợ. Lúc này nàng mới nhớ tới ban nãy, vì muốn bắt được nhược điểm của đối phương nên nàng đã cố ý ghi âm lại. Nhưng nếu đoạn đối thoại vừa rồi giữa hai người bị truyền ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào gặp người nữa!

- Không được, không được...

Nàng dùng sức bóp miếng ngọc...

Rắc một tiếng, miếng ngọc đã biến thành bột phấn.

Sau khi bóp nát miếng ngọc, Triệu Nhã lại nhìn Trương lão sư. Nhưng lần này nàng không dùng khuôn mặt giận dữ nữa, mà là biểu cảm khó hiểu.

Mình giấu miếng ngọc kỹ như vậy mà hắn vẫn có thể biết. Có bệnh trong người hắn cũng nhìn ra. Bản lĩnh cao thâm như vậy mà lại ăn con không tròn trĩnh trong đợt đánh giá giáo viên trước đó?

“Khẳng định là do lão sư không màn danh lợi, không để bụng tới lời nghị luận của người khác! Theo như mình biết, tất cả các cao nhân đều giống như vậy...”

Suy nghĩ này làm hình tượng của Trương Huyền trong lòng nàng từ kẻ lừa đảo phút chốc biến thành tuyệt thế cao nhân.

- Cầm lấy ngọc bài thân phận, đi nhận chẩn đệm, sách vở đi. Nhân tiện đi tìm chỗ ở của chính mình luôn nhé! Ngày mai nhớ đi học đúng giờ...

Thấy lại có thêm một con cá đã mắc câu, Trương Huyền đang vừa phui phui tay vừa sắp xếp cho đứa học viên mới, đột nhiên có một tiếng gầm giận dữ từ ngoài cửa vọng vào. Kèm theo đó là một bóng người lao vọt tới.

- Hừ!

Đó là bóng dáng của một người trung niên. Vừa vào cửa hắn liền phóng khí tức hung hãn ra, làm cho người ta kinh sợ. Vừa thấy liền biết thực lực của người này không hề yếu.

- Tiểu thư!

Sau khi bước vào phòng, người trung niên ngừng lại, cúi đầu xuống chào Triệu Nhã.

- Diêu thúc, sao thúc lại tới đây?

Triệu Nhã sững sờ.

Không ai khác, đây chính là vị quản gia được hai người bằng hữu của nàng chạy đi tìm - Diêu Hàn!

Sau khi đưa Triệu Nhã đến cổng trường, hắn đang tính lên xe quay về nhà lại có hai thanh niên chạy xộc tới, nói rằng tiểu thư nhà hắn muốn chọn lão sư bị không điểm phần đánh giá giáo viên làm lão sư của mình. Đã vậy, người kia còn bắt tiểu thư rửa nhà xí...

Nghe vậy, quân gia Điều Hàn suýt nữa tức đến nổ tung tại chỗ.

Đại tiểu thư nhà hắn chính là con gái cưng của thành chủ! Ở nhà, chưa từng có ai dám sai khiến nàng làm bất cứ việc gì cho dù là việc nhỏ, chứ đừng nói đến rửa nhà xí hay lau chùi nhà cửa... Quả thật là to gan!

Nếu người này là giáo viên nổi tiếng trong học viện, có quy tắc riêng thì thôi còn cổ mà chấp nhận. Nhưng đằng này lại là người kiểm tra đứng thứ nhất đếm ngược... còn chỉ điểm làm người khác tẩu hỏa nhập ma...

Sao tiểu thư có thể học tập cùng loại giáo viên như vậy được chứ!

Ở trong thành, cho dù mình nhắm mắt chọn đại một người, chắc chắn cũng tốt hơn người này!

- Tiểu thư, tiểu thư không...

Lạnh lùng liếc xéo Trương Huyền một cái, Điều Hàn vội vàng hỏi vị tiểu thư nhà hắn.

- Ta đã chọn Trương lão sư làm lão sư của mình rồi!

Triệu Nhã ngắt lời.

Vốn cho rằng mình chạy rất nhanh, không ngờ vẫn chậm một bước, sắc mặt Điều Hàn bắt đầu trầm xuống. Một tay hắn đẩy Triệu Nhã ra sau lưng, mặt lạnh lùng nhìn Trương Huyền, xẵng giọng:

- Hãy hủy bỏ học phần của tiểu thư nhà chúng ta! Sau đó xin lỗi. Nếu không, hôm nay ta sẽ làm lớn chuyện cho mọi người đều biết người đường đường là giáo viên mà dám mê hoặc trẻ vị thành niên, làm cho tiểu thư nhập học lớp của người!

- Mê hoặc trẻ vị thành niên? Dùng từ này cũng quá lỗ rồi đi?

Trương Huyền lắc lắc đầu.

Nói kiểu này, người không biết chuyện nghe thấy còn tưởng mình đã làm gì Triệu Nhã... Rõ ràng chuyện có gì đâu? Trời đất chứng giám, mình chỉ nhận nữ tử này làm học sinh thôi, vô cùng trong sáng...

- Đừng hòng qua mặt ta. Tiểu thư nhà chúng ta là thiên chi kiều nữ, không phải loại giáo viên như người có đủ tư cách để dạy đâu! Nhanh chóng hủy học phần, ta còn có thể bỏ qua chuyện này. Nếu không, ta nhất định sẽ yêu cầu viện trưởng đuổi việc người...

Điều Hàn quát lên. Nhưng hắn còn chưa dứt lời đã bị Triệu Nhã đang đứng sau lưng chen ngang:

- Điều thúc! Thúc muốn làm gì? Ta thật lòng muốn bái Trương lão sư làm lão sư của mình. Thúc ồn ào gì vậy?

Triệu Nhã bực mình giậm chân, nói.

Nàng đến học viện chủ yếu là mong có thể giải quyết được căn bệnh quái lạ trong người. Nay đã tìm được người có thể chữa trị cho mình, nàng mừng còn chưa kịp mừng, lại bị quân gia này nhảy vào làm rối tung mọi chuyện. Đùa cái gì vậy!

- Thật lòng?

Điều Hàn liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình một cái, nói tiếp:

- Chẳng lẽ hắn thật sự có thể chỉ điểm cho tiểu thư? Hơn nữa còn làm tu vi của tiểu thư nhanh chóng tăng lên?

Tính cách tiểu thư nhà hắn tự cao như thế nào, hắn đương nhiên biết. Chẳng lẽ người trước mắt này mang tiếng là lão sư phế vật thật sự có thể chỉ điểm cho nàng sao? Cho nên nàng mới tâm phục khẩu phục chọn hắn làm lão sư?

- Làm cho sức mạnh của ta tăng mạnh? Điều này thật ra không có...

Triệu Nhã lắc đầu.

Đối phương vừa mở miệng liền nói ra chứng bệnh của nàng, vẫn chưa chỉ điểm gì cả.

- Không có? Vậy...

Mặt Điều Hàn lộ ra vẻ khó hiểu.

- Được rồi, Điều thúc, thúc đừng hỏi nữa!

Nghĩ đến căn bệnh của chính mình, Triệu Nhã xấu hổ đỏ mặt.

Nhìn thấy vẻ mặt này của tiểu thư, Diêu Hàn đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn thấy những mảnh ngọc ghi chép đã vỡ vụn rơi đầy trên mặt sàn. Ngay lập tức khuôn mặt hắn trở nên lạnh lẽo, cả người như biến thành con sư tử đang nổi cơn điên.

- Thăng nhóc láo toét! Rốt cuộc ngươi đã làm gì tiểu thư nhà chúng ta? Ngươi có tin ta giết chết ngươi ngay bây giờ không. . .

- Ầm!

Một tiếng nổ vang thật to. Ngay sau đó khí tức cường đại nhanh chóng dâng lên. Dòng khí điên cuồng tuôn ra. Mặt sàn cũng phải phát ra tiếng ‘két, két’ như sắp không chống đỡ nổi sức nặng này.

(1) (2) Dân trung và cự khuyệt: Tên hai huyết đạo nằm trước ngực của con người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ngươi đã từng bị người từ chối?

- Làm gì vậy?

Nhìn thấy bộ dáng tức giận của đối phương, Trương Huyền thật sự cạn lời.

Chuyện hiểu lầm này hình như có hơi lớn!

Nhưng mà nếu đối lại là người khác, chắc hẳn cũng sẽ hiểu lầm như vậy. Hắn không chỉ điềm tu vi cho nàng nhưng nàng lại cam tâm tình nguyện nhập học. Đã vậy, khi hỏi tới nàng còn đỏ mặt. Mà càng quan trọng là, cái miếng ngọc ghi chép bị đập nát ném đầy trên mặt sàn. Đây rõ ràng là hủy đi chứng cứ. . .

Nhiều dấu hiệu mờ ám như vậy, làm sao có thể khiến người khác không nghĩ ngay đến việc Trương Huyền là tên biến thái, cuồng dâm, lão sư vô liêm sỉ lĩnh tình cơ chứ.

- Diêu thúc, thúc đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Nếu thúc còn như vậy, từ nay về sau ta không bao giờ để ý đến thúc nữa!

Nhìn Diêu Hàn tức giận điên cuồng, nghe thấy những gì hắn nói, làm sao nàng có thể không rõ quan gia nhà nàng đang nghĩ cái gì. Khuôn mặt xinh đẹp trở nên nhăn nhó khó coi, suýt chút nữa điên lên.

Nàng là thiếu nữ, nói bậy nói bạ như vậy, danh tiết của nàng đặt nơi nào?

- Tiểu thư. . .

Bị Triệu Nhã ngăn cản, Diêu Hàn đành phải thu lại khí tức.

- Được rồi. Cùng ta đi nhận chẵn đặng đi. Đừng làm tổn thời gian của ta. Mai ta còn đi học!

Triệu Nhã hừ một tiếng, xoay người bước ra khỏi căn phòng.

Việc nàng có bệnh trong người đương nhiên không thể nói cho người khác biết. Nếu bị truy hỏi, làm sao nàng có thể nói chuyện như vậy ra khỏi miệng được chứ?

Cho nên, nàng chỉ có thể nói với người khác rằng chính mình cam tâm tình nguyện chọn Trương lão sư làm lão sư, không bịa ra thêm lý do nào khác.

- Hừ!

Thấy tiểu thư nhà hắn xoay người rồi đi, Diêu Hàn lạnh lùng trừng mắt với Trương Huyền một cái, ánh mắt tóe lửa, không biết đang suy nghĩ cái gì, rồi phát tay đi ra ngoài.

Hiện tại hắn thật sự muốn giết chết người thiếu niên đang đứng trước mặt này. Nếu không phải nơi đây là học viện, lại có tiểu thư ngăn cản, chỉ sợ hắn đã sớm ra tay.

- Ta nào có chọc ai chứ. . .

Thấy vẻ mặt lạnh lùng của đối phương, Trương Huyền thật sự cảm thấy bất đắc dĩ.

Không phải chỉ là nhận một học viên sao? Làm gì đến mức...

Làm như mình là một ác ma không chuyện ác nào không làm vậy! Mà vấn đề là... mình cái gì cũng chưa làm!

- Kệ đi. Hôm nay còn sớm. Thử xem có thể nhận thêm vài học sinh nữa hay không! Nhận càng nhiều học sinh, đồng nghĩa với việc có nhiều tài nguyên mà!

Giáo viên của Hồng Thiên học viện được xếp theo rất nhiều cấp bậc. Mỗi năm sẽ dựa theo tình hình của học sinh làm tiền đề để tiến hành đánh giá giáo viên. Càng có nhiều học sinh, mà học sinh tiến bộ càng nhanh, tham gia các kiểu thi đua có được thành tích tốt... đều góp phần giúp giáo viên thăng chức.

Nếu giáo viên có được cấp bậc cao, vậy tài nguyên giáo viên có được, cũng như tài nguyên mà học sinh của người đó có được, cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Đây chính là lão sư trò cùng tiến bộ!

Hiện tại hắn mới nhận được có ba học sinh thôi. Như vậy chỉ có thể giúp hắn giữ được chức giáo viên. Chứ nếu bàn đến tư cách, hắn vẫn như cũ... là người đứng chót!

Muốn tiến bộ, chỉ có thể tiếp tục thu nhận học sinh.

...

- Trịnh Dương, đừng thất vọng! Không phải chỉ là lão sư Vương Siêu không chọn ngươi thôi sao? Không đến mức phải uể oải như vậy!

Trên một con đường trong học viện có hai thiếu niên đang chậm rãi bước đi. Người đi trước đang an ủi người đi sau.

- Mạc Hiểu, ngươi là người được chọn trúng, đương nhiên nói nghe hay rồi. Ngươi cứ thử bị trượt xem có còn lên tiếng được không!

Trịnh Dương nhăn mày, có vẻ không thích nghe người bằng hữu này an ủi.

- Khụ khụ, đừng nói như vậy. Thật ra các giáo viên khác cũng được mà. Không nhất thiết một hai phải là lão sư Vương Siêu đâu!

Cậu thanh niên tên Mạc Hiểu gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, nói.

- Không nhất thiết phải chọn lão sư ấy? Nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ? Chúng ta đã cùng nhau luyện tập thương pháp từ nhỏ. Bây giờ thương đã giống như một bộ phận trong cơ thể của chúng ta, không thể từ bỏ được. Mà trong Hồng Thiên học viện này, người có thể dạy thương pháp tốt nhất chính là lão sư Vương Siêu. Ngươi trúng tuyển còn ta bị trượt. Ta có thể không chán nản sao?

Trịnh Dương tức giận thở phào, nói.

- Cái này...

Mạc Hiểu bị chất vấn, không biết nên trả lời như thế nào. Trong Hồng Thiên học viện, các giáo viên khác nhau sẽ có am hiểu khác nhau, đương nhiên cách dạy cũng sẽ khác nhau. Ví dụ có người am hiểu về quyền pháp, có người am hiểu về đao pháp... Lão sư Vương Siêu chính là người nổi tiếng nhất về khoản am hiểu thương pháp, ở trong học viện cũng đứng trong nhóm những giáo viên đứng đầu.

Hai người cùng lúc tham gia thi tuyển chọn, muốn trở thành học sinh của lão sư. Kết quả lại là một người thi trúng một người trượt. Khó trách người trượt buồn bực.

- Ủa, bên này có lớp học này. Hay chúng ta vào xem thử đi!

Đang không biết làm cách nào để bớt xấu hổ, Mạc Hiểu đột nhiên nhìn thấy một lớp học cách đó không xa, liền chỉ về hướng đó.

- Ta không đi đâu...

Trịnh Dương lắc đầu.

- Đi đi. Vào xem thử. Lỡ giáo viên trong đó cũng am hiểu về thương pháp thì sao?

Mạc Hiểu tiếp tục an ủi:

- Dù sao vào xem thử cũng không ảnh hưởng gì mà!

- Được rồi!

Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng Trịnh Dương cũng quyết định đi theo Mạc Hiểu vào phòng học.

Trong phòng, Trương Huyền đang suy nghĩ xem có nên đi ra ngoài lôi kéo người hay không, lại nhìn thấy có hai cậu thiếu niên bước vào.

- Chào lão sư!

Mạc Hiểu cúi người chào.

- Ủ!

Trương Huyền đưa mắt nhìn, nói tiếp:

- Các người muốn bái sư?

- Là người huynh đệ này của ta. Hắn rất lợi hại. Đặc biệt là thương pháp của hắn. Tuy còn trẻ tuổi nhưng ít có người có thể thắng được hắn. Hi vọng lão sư sẽ chỉ điểm thêm cho hắn!

Mạc Hiểu nói vội.

- Mạc Hiểu...

Trịnh Dương giật giật ống tay áo của người anh em chí cốt.

- Sao vậy?

Mạc Hiểu khó hiểu, hỏi.

- Người nhìn xung quanh đi...

Trịnh Dương cau mày lại.

Cái lớp học này vô cùng nhỏ hẹp, tối đa chỉ có thể chứa được mười mấy người. Nhìn sơ liền biết chỉ là cái phòng học nhỏ.

Diện tích phòng học lớn hay nhỏ còn thể hiện thực lực của giáo viên. Những giáo viên đứng trong top đầu của học viện đều có phòng học rất to, nhìn giống cái quảng trường vậy, phải có sức chứa lên đến vài trăm học sinh cùng một lúc tu luyện. Cái phòng học này chỉ bé bằng bàn tay, chắc trình độ của giáo viên cũng tầm thường thôi.

- Ồ thì bé một tí...

Mạc Hiểu cũng chú ý đến diện tích căn phòng, trong lòng hơi chột dạ một chút.

Vốn định giúp bạn thân giải tỏa phiền muộn trong lòng. Giờ thì hay rồi, trực tiếp dẫn đến một cái phòng học nhỏ như vậy. Lỡ trình độ của giáo viên rất thấp, sợ phiền muộn còn chưa kịp giải quyết đã chuốc thêm bực bội vào người...

- Thể hiện thương pháp đi!

Giả vờ như không nghe thấy hai cậu học sinh đang thì thầm những gì, Trương Huyền thản nhiên nói, không lộ ra cảm xúc gì.

- Kệ đi, tới đâu hay tới đó. Cứ để lão sư này chỉ điểm một chút, cũng đâu mất gì đâu. Nếu trình độ của hắn không được thì mình không bái sư!

Thấy Trịnh Dương vẫn còn chần chờ, Mạc Hiểu khuyên bảo.

- Ủ!

Trịnh Dương gật đầu.

Trừ những giáo viên đứng đầu có không ít học sinh chạy theo xin nhập học, những giáo viên còn lại muốn tuyển học sinh, học sinh cũng có thể suy nghĩ có nên nhập học hay không.

Sau khi nghĩ thông suốt rồi, Trịnh Dương không do dự nữa, gỡ thanh trường thương từ trên lưng xuống, từng khớp từng khớp nối lại.

Vù!

Nắm trường thương trong tay, thần thái của Trịnh Dương thay đổi hẳn, giống như thanh kiếm rút ra khỏi vỏ để lộ ra sự sắc bén, khí thế nguy hiểm bức người tràn ra.

- Vút vút vút vút!

Trường thương xé gió theo từng đường thương pháp tạo ra âm thanh nhanh, sắc, gọn, làm toàn bộ căn phòng như bị xé rách. Xung quanh nổi lên cuồng

phong kịch liệt.

Người trong nghề vừa ra tay, nhìn vào liền biết có thực lực hay không. Tuy rằng thực lực của cậu học viên Trịnh Dương này không phải quá mạnh, nhưng thương pháp quả thật không yếu.

Mũi thương run rẩy, đột nhiên đâm vào cột đá cách đó không xa, tạo ra một tiếng “cong” trong trẻo, làm cột đá nhảy lên một loạt con số.

- 110!

Không ngờ tới hơn 100 kg!

Nếu chỉ xét lực sát thương, chỉ sợ ngay cả võ giả có tu vi ở đỉnh bậc Tụ Tức cảnh cũng không thể ngăn nổi!

- Xin lão sư chỉ điểm ạ!

Thu trường thương lại, Trịnh Dương ngực không thở dốc, tim không tăng nhịp, vẻ mặt bình ổn, nói.

Nói thật, từ lúc nhìn thấy diện tích nhỏ bé của căn phòng này, hắn đã không xem trọng lão sư đang đứng trước mặt, vì cảm thấy trình độ của người này chắc chắn tầm thường thôi.

Quả nhiên, đôi mắt của vị lão sư này đang khép hờ, đoán không ra đang suy nghĩ những gì. Tới lúc nghe hắn xin chỉ điểm, đối phương mới mở to mắt ra, từ từ nhìn qua, khóe miệng treo một nụ cười nhạt.

- Ngươi từng bị tổn thương? Hay nói cách khác... từng bị từ chối?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ta chính là lão sư phế vật đó

- Há?

Trịnh Dương sững sốt, khuôn mặt ngay lập tức đỏ lên vì xấu hổ.

- Ta từng yêu thầm một nữ tử, sau đó... bị người ta trực tiếp từ chối. Nhưng việc này cũng không liên quan gì tới lão sư!

Hắn từng yêu thầm một nữ tử, sau đó rất phần khởi đi tỏ tình với nàng. Kết quả bị nàng giễu cợt không thương tiếc. Đã thế còn chỉ trích hắn gay gắt, làm cho hắn vô cùng nhục nhã. Chuyện này là bí mật của hắn. Ngay cả Mạc Hiểu hắn cũng không kể. Vậy lão sư này tại sao lại biết được?

- Thật hả? Trịnh Dương, ngươi bị người ta từ chối, tại sao không nói với ta? Là ai?

Mạc Hiểu thấy cậu bạn thừa nhận, ngay lập tức sững sờ vội vàng hỏi.

- Chuyện này lát về rồi ta nói!

Trịnh Dương lắc đầu. Rõ ràng hắn không muốn nói quá nhiều ở chỗ này. Hắn ngẩng đầu nhìn lão sư đang đứng trước mặt:

- Thưa lão sư, đây là việc riêng tư của ta. Tuy ta không biết lão sư biết chuyện này bằng cách nào, nhưng chuyện này cũng không liên quan đến việc chỉ điểm đúng không?

- Không liên quan?

Trương Huyền lắc đầu, nói tiếp:

- Không những liên quan, còn liên quan rất lớn!

- Liên quan sao?

Trịnh Dương nghi ngờ.

Mình thất tình thôi mà, liên quan gì tới việc hắn chỉ điểm chứ?

- Thương pháp của ngươi mạnh mẽ dứt khoát. Nó thể hiện tính cách của ngươi, làm bất cứ việc gì cũng dũng cảm tiến lên phía trước, không thềm nghĩ

đến đường lui! Đáng lẽ đây chính là một chuyện tốt. Võ giả (1) nên như vậy, không cần lo trước lo sau!

Sắc mặt của Trương Huyền bình đạm, tiếp tục nói:

- Nhưng mà, đáng tiếc là trải qua lần thất tình này, người đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ bị từ chối, sợ thất bại, sợ bị nhục nhã! Khiến cho thương pháp của người có thêm một chút chần chừ, một chút nghi ngờ! Chính vì vậy đã khiến cho uy lực của nó giảm mạnh!

- Lão... lão sư... thật sự từ trong thương pháp của ta nhìn ra được điều đó? Nhìn ra được ta từng thất tình? Nhìn ra tính cách của ta?

Trịnh Dương hoảng sợ.

Không phải do đối phương nói sai mà là do nói quá đúng, gần như không sai một chút gì.

Tính cách của hắn vốn dĩ cảm quyết đoán. Trước kia làm chuyện gì hắn cũng không lo sợ. Nhưng đúng là từ sau khi bị từ chối lần đó, hắn trở nên làm gì cũng co vùi, do dự không dám quyết định.

Chỉ nhìn thương pháp đã có thể đoán ra những chuyện như vậy, thậm chí ngay cả thất tình cũng nhìn ra được. Đây là loại nhãn lực gì vậy?

Học viện có giáo viên lợi hại như vậy sao?

Hắn cảm thấy mình sắp điên rồi.

Hồi này hắn đi gặp lão sư Vương Siêu - người được coi là giáo viên dạy thương pháp tốt nhất, mong được làm học viên của lão sư. Hắn cũng thi triển tuyệt chiêu của bản thân cho lão sư xem. Lão sư Vương Siêu xem xong chỉ nói thương pháp của mình vẫn chưa nắm bắt được điểm trọng yếu. Nhưng nguyên nhân vì sao, lão sư cũng không nói ra. Vậy mà người trước mắt này chỉ vừa nhìn thoáng qua liền nói thẳng chính mình từng thất tình. Còn bởi vì tình cảm thất bại nên mới khiến cho thương pháp không tiến bộ được. Chẳng lẽ nhãn lực của lão sư này... còn cao thâm hơn Vương Siêu sao?

- Việc này cũng đâu có gì kỳ lạ!

Trương Huyền khoát tay, bày ra dáng vẻ của cao nhân, nói:

- Thương pháp thể hiện tâm tình. Tâm tình không thông suốt rõ ràng, khi thi triển võ thuật tự nhiên cũng u ám! Tuy thương pháp của người liên tục không đứt gãy nhưng lại giống như bị thứ gì đó quấn lấy, chém không đứt, hơn nữa còn càng để ý càng loạn. Chỉ nhìn thoáng qua ta liền biết chắc chắn là do tình cảm!

- Cái này...

Lần này không chỉ mình Trịnh Dương muốn phát điên mà ngay cả Mạc Hiểu đang đứng kế bên cũng ngạc nhiên, miệng há to đến nỗi gần như có thể nhét vừa quả trứng gà.

Trời ạ! Thật không vậy?

Nhìn thương pháp là có thể nhìn ra có tình cảm quấy nhiễu, còn chém không đứt, còn càng để ý càng loạn... Đây thật sự là mắt của con người sao?

Mạc Hiểu, Trịnh Dương bốn mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong ánh mắt của đối phương là sự khiếp sợ không thể tin được.

- Thưa lão sư, lão sư có thể nhìn giúp ta không?

Kính ngạc xong, Mạc Hiểu đột nhiên bước về phía trước, vẻ mặt khát khao. Hắn cũng mặc kệ Trương Huyền có đồng ý hay không, bàn tay cầm trường thương rung lên, chiêu số cũng bung ra.

Cũng là thương pháp, nhưng chiêu thức của Mạc Hiểu lại liền mạch, mạnh mẽ hơn Trịnh Dương nhiều.

Nếu chỉ nhìn thương pháp, đúng là Mạc Hiểu tốt hơn. Khó trách lão sư Vương Siêu chọn Mạc Hiểu mà không chọn Trịnh Dương.

- Vút!

Một trận gió gào thét thổi qua, Mạc Hiểu rút thanh thương về, đứng thẳng.

Thương như cái thế cuồng ma (2), lúc múa võ, sức mạnh tỏa ra làm thần quỷ cũng không dám đến gần. Thu thương lại, yên lặng giống như xử nữ (3), an tĩnh giống như tượng điêu khắc.

Mỗi cái nhấc tay, mỗi một lần giơ chân đều tự trở thành phong cách.

Tuy thực lực không phải rất mạnh, vẫn còn là võ giả nhất trọng (4) nhưng chỉ bàn về thương pháp lại được xem như không kém.

- Dạ dày của người không tốt. Nếu ta đoán không nhầm, hôm nay người đang bị tiêu chảy đúng không?

Trương Huyền dùng ánh mắt hồ hững nhìn Mạc Hiểu.

- Hà?

Mạc Hiểu run rẩy, nói:

- Lão sư, lão sư nhìn thấy ta bị tiêu chảy từ trong thương pháp của ta sao?

Giống như những gì Trương Huyền đã nói. Đúng là dạ dày của hắn có chút vấn đề. Từ ngày hôm qua hắn đã bị tiêu chảy nhẹ. Hôm nay bệnh còn nghiêm trọng hơn nữa, thậm chí cơ thể có phần mất sức.

Có điều, hắn cũng không bị ảnh hưởng lớn lắm. Khi cảm trường thương trong tay, hắn đã thi triển ra trạng thái hoàn mỹ nhất. Ngay cả lão sư Vương Siêu cũng khen không dứt miệng, chưa nói gì. Vậy mà lão sư này lại có thể vừa mở miệng ra liền nói trúng chỗ quan trọng...

Thật không vậy?

Nhìn thương pháp ngay cả thất tình hay tiêu chảy cũng có thể nhìn ra được. Đây là loại nhãn lực gì vậy?

- Người muốn ta chỉ điểm sao? Nếu muốn, vậy ngay lập tức bái sư đi!

Không để ý tới vẻ mặt khiếp sợ của hai cậu thiếu niên, Trương Huyền hồ hững nhìn hai người.

Một hồi liền nói ra được tình trạng của hai người, làm hai người khiếp sợ đến mức muốn phát điên. Nhưng biểu cảm của hắn lại như thể những lời đó chẳng là gì.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy thật. Khi hai người vừa bắt đầu thi triển thương pháp, trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã xuất hiện hai quyển sách viết về hai người. Cái gọi là thất tình hay tiêu chảy đều là khuyết điểm hiện thời của hai người, nên đều được ghi chép trong quyển sách. Nhiệm vụ của Trương Huyền chỉ là xem lướt qua rồi đọc ra một cách máy móc là được, nên đương nhiên không có gì khó khăn.

- Học viên Trịnh Dương, nguyện ý bái lão sư làm lão sư của ta.

Trịnh Dương không chút do dự, trực tiếp quỳ xuống.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn bị Trương Huyền thuyết phục.

Người giáo viên có nhãn lực như vậy chỉ điểm, sao có thể đơn giản được?

- Ừ!

Lão sư còn chưa chỉ điểm, mới chỉ nói ra một cái khuyết điểm của hắn, hắn đã ngay lập tức quỳ gối. Trương Huyền vừa lòng gật gật đầu, lấy ra một miếng ngọc bài đại diện cho thân phận, ném qua cho Trịnh Dương, nói:

- Nghiệm chứng thân phận đi!

- Vâng!

Trịnh Dương không chút chần chờ, cất ngón tay lấy máu nhỏ vào miếng ngọc bài để nghiệm chứng.

Rất nhanh, thủ tục xong xuôi.

- Nếu bây giờ ngươi đã là học viên của ta. Ta sẽ cho ngươi một lời khuyên. Muốn được tôn trọng trong tình cảm, đầu tiên ngươi phải có đủ thực lực. Không có thực lực người ta làm sao có thể coi trọng ngươi được? Cho nên chuyện ngươi phải làm bây giờ không phải là uể oải, không phải là đau lòng, mà là bỏ xuống tình cảm, nỗ lực tu luyện, làm cho nữ tử kia biết từ chối ngươi là việc làm ngu xuẩn cỡ nào! Ngươi phải dùng thực lực đến chứng minh...

Nói tới đây, Trương Huyền đột nhiên nhớ tới một quyển sách vô cùng lợi hại, thoáng mỉm cười, nói:

- Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!

(5)

- Đừng khinh thiếu niên nghèo?

Nghe lão sư nói xong, ngay lập tức Trịnh Dương cảm thấy dường như ngực nóng ran lên, cả người kích động, khuôn mặt đỏ lừ, thân thể cũng không tự chủ được run lên nhẹ nhàng.

Là một người dị giới chính gốc, hắn làm gì đã được nghe qua những lời như vậy!

Trong nháy mắt, ý chí chiến đấu liền tràn ngập toàn thân.

Ban này tinh thần còn đang uể oải vì thất tình, bây giờ cũng trở nên lóe sáng như kim cương.

- Thử thi triển lại thương pháp đi!

Thấy hấn đã vứt bỏ được khúc mắc, Trương Huyền khoát tay, nói.

- Dạ!

Trịnh Dương cũng không nói gì thêm, nắm trường thương trong tay. Trong nháy mắt, khí chất của hấn liền thay đổi, khác hoàn toàn lúc này.

Ầm ầm ầm ầm!

Mũi thương cần quyết xung quanh, khí tức cuộn cuộn, lực lượng mạnh mẽ xuyên qua thân thương tràn ra khắp nơi, làm toàn bộ căn phòng chấn động, tràn ngập tiếng sấm rền.

Coong!

Bộ thương pháp thi triển xong, thân thương nằm ngang, mũi thương đâm thẳng vào cột đá.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Sau đó trên cột đá xuất hiện một dãy số:

235!

Chính là 235!

Ban này hấn dùng hết toàn bộ sức lực cũng chỉ có thể đánh ra 110. Mà sau một câu chỉ điểm của lão sư, không ngờ sức lực lại tăng lên hơn cả gấp đôi!

- Cảm ơn lão sư!

Nhìn con số đang hiển thị trên cột đá, Trịnh Dương không còn nghi ngờ gì nữa, ngay lập tức quỳ trên sàn. Ngay lúc này, hấn đã hoàn toàn bái phục người lão sư đang đứng trước mặt mình, không còn bất kỳ lo ngại nào.

- Lợi hại!

Nhìn chằm chằm vào con số đang hiển thị trên cái cột đá không xa, khuôn mặt của Mạc Hiểu cũng không khống chế được đỏ lên, toàn thân run rẩy.

Hấn vui mừng vì người bạn thân đã tìm được một người lão sư tốt nhưng cũng cảm thấy hơi mất mát.

Hồi này lão sư Vương Siêu cũng đã chỉ điểm qua cho hấn, nhưng chỉ làm lực lượng của hấn tăng lên tầm 30%!

Mà người lão sư đang ở trước mặt này lại có thể giúp Trịnh Dương tăng lên hơn 100%!

Nếu biết trước người lão sư vô danh này lợi hại như vậy, hấn đã không tốn nhiều công sức đi tìm Vương Siêu gì đó, trực tiếp lại đây bái sư!

Nghĩ vậy, trong lòng hấn có chút hối hận.

Nhưng đồng thời hấn cũng có chút nghi hoặc. Một giáo viên có thương pháp lợi hại như vậy, tại sao lại không có danh tiếng?

Hấn nhìn không được ngẩng đầu lên, hỏi:

- Lão sư ơi, lão sư đã nhận Trịnh Dương làm học sinh, nhưng chúng ta vẫn chưa biết tên của lão sư là....

Nghe câu hỏi khéo của hấn, Trịnh Dương cũng không nhìn được qua.

Hấn đã hoàn toàn bội phục người lão sư này, nhưng ngay cả tên của lão sư hấn còn chưa biết!

- Ta là Trương Huyền!

Trương Huyền nói, không biểu lộ cảm xúc gì.

- Trương Huyền? Cái tên này nghe quen quá....

Nghe tên của lão sư này, Mạc Hiểu hơi sững sốt. Ngay sau đó dường như nhớ ra cái gì, con người hấn co rụt lại, đôi môi run lên không kiểm soát được, nói:

- Ta nhớ hình như... có một lão sư phế vật bị không điểm phần đánh giá giáo viên, cũng tên là Trương Huyền. Hình như... là giống với tên của lão sư!

- Ủ! Ta chính là lão sư phê vật đấy!

Trương Huyền gật đầu.

- A...

Trịnh Dương và Mạc Hiểu ngay lập tức hóa đá.

(1) Võ giả: người học võ

(2) Cái thế cuồng ma: ma quỷ điên cuồng vô địch thiên hạ

(3) Xử nữ: nữ tử còn trinh

(4) Võ giả nhất trọng: hệ thống phân chia cấp bậc trong truyện - bậc 1

(5) Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo!: không ai biết trước chuyện tương lai, chuyện gì cũng có thể xảy ra

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đánh cược

Có rất nhiều tin đồn về lão sư phê vật đó. Còn chưa đến trường, lỗ tai bọn họ đã nghe nhiều đến nỗi muốn chai luôn rồi.

Nói rằng lão sư đó vô dụng kém cỏi thế nào, dạy hỏng học sinh ra sao!

Còn nói ông ấy không biết cách tu luyện, không nắm rõ kỹ thuật luyện võ...

Nói chung, có đủ lời nói xấu, chê bai!

Nếu là học sinh, tốt nhất nên tránh xa hẳn ra. Tốt nhất đừng nên dính dáng tới người này. Nếu không, tẩu hỏa nhập ma là còn nhẹ, không cẩn thận còn có thể bị chết dưới tay hắn!

Trước khi hai người bọn họ đến trường nhận giáo viên, cũng từng nghe qua tin đồn tương tự. Vì vậy bọn họ luôn cố gắng cẩn thận từng li từng tí. Nhưng nằm mơ bọn họ cũng không thể ngờ rằng, cái người cao ngạo, khí chất hơn người đang đứng trước mặt lại chính là thứ phê vật trong lời đồn đại!

- Thừa lão sư, lão sư lợi hại như vậy, tại sao...

Trịnh Dương thực sự nhin không được, mở miệng hỏi.

Mặc dù mới tiếp xúc không lâu nhưng họ cảm thấy lão sư đang đứng trước mặt họ có một vốn kiến thức thật phong phú, học sâu hiểu rộng, mọi cử động đều mang theo khí chất hơn người, làm sao có thể gọi là phê vật được?

- Người đời có rất nhiều kẻ hay ganh ghét người tài. Việc này cũng rất bình thường!

Ánh mắt Trương Huyền nghiêng xuống một góc trên bốn mươi lăm độ, trong mắt ẩn chứa chút thương tiếc và nỗi buồn mơ hồ, giống như đang oán trách người đời không hiểu chuyện.

Sự buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt, nhưng thực tế trong lòng hắn lại đang không ngừng chửi rủa.

Nếu không nhờ có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, với tính tình của thân xác này lúc trước, không bị điểm âm là tốt lắm rồi. Cho nên không điểm... đối với hắn ta đã rất cao rồi!

- Ta muốn lấy lại danh dự cho lão sư!

Nhìn thấy lão sư “đau buồn”, vẻ mặt biểu lộ “cả thế giới không ai thấu hiểu nỗi khổ của ta”, trong lòng Trịnh Dương xúc động vô cùng, nhin không được nói.

- Được rồi. Không cần lo tới danh dự của lão sư. Sau này ngươi hãy ráng tu luyện thật tốt, lão sư đã rất vui rồi! Chăm lấy lệnh bài đại diện thân phận, đi nhận lấy đệm chân đi. Ngày mai đứng giờ lên lớp, tuyệt đối đừng tới trễ!

Sau khi Trương Huyền giả vờ hù dọa mấy câu, nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ, tôn kính của các học vị, liền khẽ gật đầu.

- Dạ!

Trịnh Dương kéo một tay Mạc Hiểu, hai người liền đi ra ngoài.

- Được bốn học sinh rồi!

Thấy hai người rời đi, trong mắt Trương Huyền thoáng hiện lên một chút phấn khởi.

Thiếu nữ ngọc ngà - Vương Đình, học sinh thắng được nhờ cá cược - Lưu Dương, đại tiểu thư ngông cuồng tự đại - Triệu Nhã, còn một người nữa có tài năng thương pháp hiếm thấy - Trịnh Dương.

Vốn cho rằng hôm nay sẽ giống như trước đây, một học sinh cũng không nhận được, cuối cùng lại kết thúc bằng thất bại. Không ngờ tới phút cuối lại có thể thu được đến bốn học sinh!

- Không còn lệnh bài thân phận. Cho dù lại có thêm học sinh tới, cũng không thể thu làm học viên. Sẵn bây giờ đang rảnh rồi, mình đi lấy thêm mấy cái nữa!

Sau khi vui vẻ vì đã thu được bốn học sinh, Trương Huyền lúc này mới nhận ra trên người đã không còn tấm lệnh bài thân phận nào.

Thứ này là do học viện phát cho mỗi người. Nhưng bởi vì danh tiếng hắn quá tệ, nên giáo viên quản lý lệnh bài chỉ đưa cho hắn bốn cái, lại còn cười nhạo hắn không thể sử dụng hết được. Nếu không đi lấy, cứ tiếp tục nhận thêm học sinh, e rằng có học sinh mới tới cũng không thể bán sư được!

Cái lệnh bài này chứa thông tin của học sinh cho giáo viên. Một khi nhớ mấu nhận chủ, liền chứng tỏ đã nhận vị giáo viên đó làm lão sư. Nếu muốn rút khỏi lớp học, lão sư đó chỉ cần nhớ mấu ở phía trên thì thông tin học sinh đó sẽ bị xóa đi.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi lớp học.

Bên ngoài ánh nắng rạng rỡ, hơi nóng xuyên thấu qua bóng cây chiếu tới, khiến hắn cảm thấy trên đầu đổ chút mồ hôi.

Trên con đường của học viện, học sinh mới, học sinh cũ đang đi lại trong đó. Trên mặt từng người đều mang theo vẻ hưng phấn.

Học sinh mới nhập học, bước vào hoàn cảnh mới, cúi chào những giáo viên ngồi bên trên. Tất cả mọi người đều vui mừng. Về phần học sinh cũ, nghĩ đến việc lại có học sinh mới tới cùng bày trò chọc phá với bọn họ, tất cả đều cười rạng rỡ.

Đi dạo dọc bên đường một hồi, một tòa nhà rộng lớn liền xuất hiện ở trước mặt. Ở chính giữa, bên trên bảng hiệu có ba chữ lớn: phòng hậu cần(1)!

Lệnh bài xác nhận thân phận giáo viên chính là nhận ở đây.

- Ôi, ta còn tưởng là ai. Đây không phải là “lão sư minh tinh” của chúng ta sao? Không ở trên lớp cố gắng thu nhận học sinh, lại chạy đến chỗ ta làm gì? À, để ta đoán một chút đã. Đừng nói là ngay cả một cái lệnh bài thân phận cũng chưa dùng, nên tới trả lại hết đấy!

Hắn vừa đi vào, liền nghe được một giọng nói mỉa mai vang lên.

Trương Huyền ngẩng đầu, nhìn thấy một người có gương mặt mập mạp, đầy thịt.

Người này ít nhất cũng nặng ba, bốn trăm cân. Từ phía xa nhìn chiều ngang và chiều rộng cũng không khác bao nhiêu, giống như một quả cầu thịt cực lớn.

- Tiền Bưu!

Một cái tên hiện lên trong trí nhớ.

Tiền Bưu này là lão sư quản lý việc hậu cần, đối xử với người khác luôn luôn cay nghiệt, luôn thích nhận tiền riêng. Thế nhưng bản thân hắn là giáo viên có cấp bậc thấp nhất, tiền lương luôn rất ít, đồ vật được nhận cũng không được nhiều nên chưa từng biếu tặng gì cho người này.

Chỉ bởi vì việc này hắn đã đắc tội người này. Nên chỉ cần vừa thấy mặt hắn, người này sẽ dùng đủ lời châm chọc, nói móc để làm hắn mất mặt.

Chỉ đưa bốn cái lệnh bài thân phận, lại còn nói hắn dùng không hết, cũng là lời nói của người này.

- Lệnh bài thân phận ta đã sử dụng hết rồi nên muốn tới lấy thêm mấy cái!

Lườm cái nhau cùng hắn ta, Trương Huyền thân nhiên nói.

- Dùng hết rồi sao?

Tiền Bưu bắt gờ, đột nhiên cười lớn nói:

- Ha ha, tất cả mọi người mau tới đây xem một chút. Lão sư đứng thứ nhất đếm ngược của chúng ta lại dám chạy tới đây nói lão rằng hắn đã sử dụng hết lệnh bài thân phận rồi! Ha ha, đây là chuyện buồn cười nhất trên thế giới mà ta từng nghe qua đó...

- Ta nhớ lúc trước ngươi đưa cho hắn bốn cái lệnh bài thân phận lận mà! Xài hết rồi hả? Hắn ta ư? Nói đùa kiểu gì vậy!

- Lão sư Tôn Nham- người đứng thứ hai từ dưới lên, nghe nói bây giờ cũng chỉ mới thu được một học sinh thôi. Một lão sư kiểm tra được không điểm xưa nay chưa từng có như hắn, lại có thể nhận được học sinh? Nói dối làm gì không biết.

- Đuổi ra ngoài đi. Dù sao hết ngày hôm nay hắn cũng bị đuổi thôi..

Những lão sư trong phòng hậu cần nghe được tiếng hô của Tiền Bưu, tất cả đều đi tới. Mỗi người nhìn về phía Trương Huyền, mặt mũi đầy khinh thường.

Một lão sư xếp hạng nhất từ dưới lên, thi kiểm tra được không điểm lại còn bày đặt nói lão làm cái gì?

Học sinh vừa nghe được tên của hắn đã trốn mất dạng chứ đừng nói gì đến việc nhận làm lão sư... Đúng là nói lão!

- Ô? Nói ta nói lão sao? Được thôi, mấy người có dám cá cược không?

Trương Huyền cũng không tức giận, chỉ cười nhạt một tiếng.

- Cá cược? Được, nếu ngươi muốn thua, ta sẽ giúp ngươi thực hiện tâm nguyện. Nhưng mà cái thứ nghèo kiết xác như ngươi, chắc chẳng có cái gì để cá đâu nhỉ!

Tiền Bưu không thể ngờ cái người hắn luôn xem thường kia lại dám cá cược với hắn. Đúng là nực cười.

- Ta có nghèo kiết xác, cũng không cần ngươi lo. Đã muốn cá với ngươi, tất nhiên là ta phải có đồ để cá cược rồi!

Trương Huyền nhướn cao mắt.

- Ô? Có đồ để cá cược sao? Chỉ với chút tài sản của ngươi, chắc thứ lấy ra toàn là đồ bỏ thôi. Ngươi nghĩ ta sẽ cá cược với ngươi sao? Ta còn chưa đến nỗi thấp hèn như vậy!

Tiền Bưu tràn đầy khinh miệt nói.

Trương Huyền là giáo viên có địa vị thấp nhất, lại luôn đứng thứ nhất đếm ngược. Không thu được học sinh không nói, ngay cả tiền thưởng cũng không có. Nhắc đến giáo viên nghèo nhất trường, ngoài hắn ra chắc không còn ai.

Tiền sinh hoạt hằng ngày còn thiếu, nói gì đến tài nguyên tu luyện đây!

- Ha ha!

Nghe những lời sỉ nhục từ đối phương, Trương Huyền cũng không thêm đề ý, chỉ cười một tiếng, tiếp tục nói:

- Thứ ta muốn đặt cược không phải là bảo bối, cũng không phải vật phẩm, mà là... danh dự! Nếu như ngươi thua, ta cho ngươi tát ta ba cái! Nếu như ta thua, ngươi phải để ta tát ba cái! Dám chơi không?

- Tát tại?

Không nghĩ tới người này lại cá cược như vậy, Tiền Bưu bị bất ngờ, hơi do dự trong chốc lát.

Bị tát vào mặt, lại còn bị giáo viên đứng thứ nhất đếm ngược trong trường tát, nếu thua thật, hắn cũng không muốn sống, chắc chết vì mất mặt thôi.

- Sao rồi, không dám cá cược hả?

Trương Huyền cười nhìn qua.

- Tiền Bưu, ngươi sợ cái gì? Trình độ cái tên này thế nào ngươi còn không rõ sao?

- Một lão sư thi được không điểm, làm sao có thể nhận được học sinh? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

- Hắn chỉ đang dọa ngươi thôi. Nếu hắn có thể thu được, vậy ta chẳng phải đã thu được mấy trăm người rồi sao? Cho dù học sinh đó bị mù đi nữa cũng không thể mù đến mức này chứ!

Mấy giáo viên còn lại trong phòng hậu cần đều cười lạnh.

Không một ai trong bọn họ tin tưởng Trương Huyền có thể nhận được học sinh.

Cái này cũng giống như nói heo có thể trèo cây vậy.

- Được thôi, ta đồng ý!

Nghe lời mọi người nói, Tiền Bưu cảm thấy rất có lý, khẽ gật đầu đồng ý.

- Các người cổ vũ nhiệt tình như vậy, có phải cũng muốn cá cược với ta hay không? Cá cược giống hần?

Thấy người kia đã đồng ý, Trương Huyền nhìn về ba vị lão sư khác của phòng hậu cần nói.

Ba người này khi này cười nhạo rất lớn. Hần đã lỡ cá cược cùng một người, vậy cá cược thêm vài người nữa cũng chẳng sao.

- Thế nào? Sợ mất mặt nên muốn cá cược thêm với vài người nữa sao? Được, vậy ta chơi với người!

Một lão sư khác hào phóng nói.

- Ta cũng cá nữa!

- Hừ, ai sợ ai. Hạng người đội sổ toàn điểm không mà còn bày đặt ra vẻ trước mặt chúng ta. Đúng là muốn tìm chết!

Ba người đồng thời cười, gật đầu đáp ứng.

Theo bọn họ nghĩ, ván cá cược này, Trương Huyền chắc chắn thua. Hôm nay hần cứ đội bị ăn tát đi!

(1) Phòng hậu cần: Nơi xử lý, đảm đương việc chuẩn bị đồ dùng cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Quyết nợ

- Được, người nói người nhận được bốn học sinh. Vậy bây giờ người hãy gọi mấy học sinh đó tới đây để chúng ta xác nhận xem nào? Hay là đưa mặt sẵn để chúng ta tát hả?

Nhìn cái tên luôn đứng thứ nhất đếm ngược còn bày đặt giả bộ phách lối, muốn cá cược với bốn người bọn họ, Tiền Bưu liền cười khẩy.

- Gọi các học sinh đến đây?

Trương Huyền lắc đầu:

- Mấy người đều là giáo viên ở phòng hậu cần, không lẽ ngay cả cách đơn giản nhất để biết câu trả lời cũng không biết? Muốn xác nhận xem ta có thu được bốn học sinh hay không, rất đơn giản. Chỉ cần có học sinh nộp mẩu trên lệnh bài để nhận ta làm giáo viên, phòng giáo dục sẽ ngay lập tức tự động lưu trữ sợ yếu lý lịch của học sinh đó. Chỉ cần đến phòng giáo dục kiểm tra là có thể biết được đáp án rồi. Phòng giáo dục không bao giờ cấu kết với ta để lừa mấy người đâu!

Đúng là chỉ cần xác nhận thân phận học sinh xong, tin tức sẽ tự động truyền đến phòng giáo dục. Ở đó sẽ có những ghi chép kỹ càng. Cho dù có là ai đi nữa cũng không thể nào làm giả được!

- Lý Nguyên, người đi qua đó kiểm tra đi! Ta cũng muốn xem thử một hồi nữa người này có thể giả vờ kiêu gì nữa đây!

Nghe Trương Huyền nói, lại thấy vẻ mặt tự tin của hần, Tiền Bưu ngay người trong chốc lát, sau đó liền quay đầu nói với Lý Nguyên.

Lý Nguyên cũng là một trong số những lão sư lúc này cười nhạo Trương Huyền. Nghe vậy hần liền quay người đi ra ngoài.

Phòng giáo dục và phòng hậu cần đều thuộc bộ phận hành chính, khoảng cách cũng không xa lắm. Bởi vậy thời gian Lý Nguyên ra ngoài cũng không lâu. Sau khi kiểm tra xong hần liền mang bộ mặt đưa đám đi về.

- Sao rồi?

Thấy bộ dạng này của hần, trong lòng Tiền Bưu hồi hộp, dâng lên dự cảm chẳng lành.

- Đúng là có... bốn học sinh nhận hần ta làm lão sư! Đây là danh sách và thông tin chi tiết của tụi nó...

Mặt Lý Nguyên tái xanh.

Đến bây giờ hán vẫn không thể tin được đây lại là sự thật.

Chẳng lẽ bốn đứa học sinh này bị mù hết rồi sao? Hồng Thiên học viện có nhiều giáo viên như vậy không chọn, lại cố tình chọn ngay một lão sư kiểm tra được điểm không là sao? Cho dù là chọn đại đi nữa cũng sẽ không đến lượt người này!

- Để ta xem nào? Coi chừng hán lại tìm đại mấy đứa mất mù, chân què đã bị đuổi khỏi trường để làm học sinh đấy!

Tiền Bưu giật lấy danh sách.

Hai lão sư còn lại cũng vội vàng túm túm lại xem.

Có không ít lão sư vì muốn gia tăng số lượng học sinh của mình sẽ thu nhận thêm những học sinh yếu kém cho đủ số lượng. Những học sinh này có thể bị đuổi bất cứ lúc nào. Cho dù có được giữ lại, cũng không ở thêm được mấy tháng!

Tiền Bưu cho rằng đối với cái loại người luôn đứng chót như Trương Huyền, cho dù có nhận được học sinh, chắc chắn cũng chỉ toàn là mấy đứa học sinh thuộc dạng kém cỏi nhất, vô dụng nhất, những đứa học sinh không ai cần.

Nhận mấy người kiểu này chỉ vì muốn gom cho đủ số lượng, không những không có gì đáng tự hào, trái lại còn rất mất mặt!

- Vương Đình... là học sinh nữ đúng không? Nghe cái tên là biết chẳng ra gì rồi. Chắc là một trong những học sinh nhập học có thành tích kiểm tra kém nhất đấy...

Nhìn tên đầu tiên trên danh sách, Tiền Bưu lạnh lùng nói.

Không phải ai cũng có thể vào được Hồng Thiên học viện. Muốn vào được đây, đầu tiên phải làm một bài kiểm tra nhập học. Học viện sẽ dựa vào thành tích của bọn họ thực hiện việc xếp hạng. Đủ điều kiện, mới có thể trúng tuyển.

Những học sinh nào lúc nhập học kiểm tra được điểm cao, luôn là đối tượng tranh giành của các giáo viên giỏi. Trong danh sách học sinh giỏi, hình như không có ai tên là Vương Đình cả.

- Tiền lão sư, người xem tiếp ở dưới đây này...

Tiền Bưu còn chưa nói xong đã nghe thấy giọng nói hơi run rẩy của lão sư đứng kế bên.

- Sao rồi? Chẳng lẽ còn tệ hơn lời ta nói sao?

Cười lạnh một tiếng, Tiền Bưu nhìn xuống dưới. Chỉ nhìn thoáng qua, con người chăm chú nhìn một nơi. Hán nhìn thấy một dòng chữ được chú thích kĩ càng sau cái tên Vương Đình:

Học sinh mới nhập học, xếp hạng kiểm tra đứng thứ sáu mươi bảy, là em gái của Vương Đào - học sinh của một trưởng lão (1) có tiếng trong trường, là con gái của Vương gia - nằm trong danh sách bốn thế gia lớn (2) ở thành Thiên Huyền!

- Con gái Vương gia? Em gái Vương Đào?

Tiền Bưu cảm thấy sợ hãi.

Ở Thiên Huyền có bốn dòng họ lớn. Đứng đầu chính là Vương gia. Một thiên kim tiểu thư của dòng họ nổi tiếng như vậy lại nhận một lão sư kiểm tra luôn đứng hạng chót làm lão sư? Đây là thật hay đùa đây?

Những học sinh này không phải nên nhận đám người Lục Tầm, Vương Siêu làm lão sư sao?

Nếu như nhắc đến dòng họ, chỉ mới làm hán sợ hãi thôi. Điều khiến hán suy sụp nhất chính là ca ca của Vương Đình - Vương Đào!

Hàng năm sau khi nhập học, các lớp đều sẽ tiến hành tổng kết đánh giá một lần. Trong số các học sinh mới năm trước, tên người này luôn nằm trong danh sách mười thứ hạng cao nhất. Năm nay hán lại được một vị trưởng lão ở trường đánh giá cao, nhận làm thân truyền!

Có một người ca ca thiên tài như vậy, làm sao mười mười có thể kém cỏi được?

Có địa vị, có tài năng, còn có một ca ca thiên tài, vậy tại sao lại đi nhận người này làm lão sư chứ?

Hay là mắt bị mù nên nhìn nhầm rồi!

Tiền Bưu có cảm giác như bị thiên lôi đánh qua vài trận, cả người cũng muốn ngất xỉu cho xong.

- Các người mau xem phía dưới này...

Ngay lúc toàn thân hắn đang không ngừng run rẩy, không dám tin vào sự thật này, một lão sư khác lại run rẩy nói.

- Có thể nhận được một học sinh như Vương Đình coi như hắn gặp may. Ta không tin hắn còn có thể nhận được thêm học sinh khác giỏi hơn nữa...

Cẩn rằng một cái, Tiền Bưu liền xem cái tên tiếp theo trong danh sách. Khi nhìn thấy cái tên này, toàn thân hắn lại run lên lần nữa, mắt tối sầm lại.

- Triệu Nhã? Người đứng hạng bảy trong kì thi kiểm tra - Triệu Nhã? Con gái thành chủ Bạch Ngọc thành?

Tiền Bưu khóc không ra nước mắt.

Vừa mới nói không tin người như hắn còn có thể nhận thêm học sinh giỏi hơn. Nhưng nằm mơ hắn cũng không thể ngờ được, vậy mà lại có thật... Không chỉ nhận được học sinh giỏi, còn là học sinh xuất sắc được nhiều lão sư tranh giành!

Khi Triệu Nhã này còn chưa tới đây, hắn đã được nghe nói qua. Đó là con gái thành chủ Bạch Ngọc thành, đáng người xinh đẹp không nói, ngay cả thiên phú (3) cũng rất cao!

Học sinh loại này sẽ được rất nhiều lão sư xếp hạng tranh giành cao, sao có thể nhận cái tên vô dụng này làm lão sư chứ?

Không thể, không thể nào!

Hắn cố gắng nhẫn nại, nhìn xuống dưới danh sách lần nữa.

Lưu Dương, Trịnh Dương, hai tên này mặc dù không quá nổi tiếng, nhưng lúc kiểm tra sinh viên mới nhập học cũng có thứ hạng không thấp, còn nằm trong danh sách một trăm người đứng đầu!

Nhất là Trịnh Dương, nghe nói còn có sở trường dùng thương. Lúc kiểm tra, không có chỗ trống để hắn phát huy nên thứ hạng mới xếp sau. Nếu như để hắn dùng thương, nói không chừng đã giành vị trí hai mươi người đầu tiên trong danh sách rồi!

Cầm danh sách bốn học sinh xem kỹ vài lần, Tiền Bưu cùng mấy lão sư khác đều cảm thấy sắp điên mất rồi.

Việc này thật không hợp lý tí nào!

- Chắc chắn là người đã dùng mảnh khố nào đó để qua mắt chúng ta. Mặc dù bọn họ nhận người làm lão sư, nhưng chắc chắn là vì không biết người là ai. Đến lúc biết được, không bao lâu sẽ hủy lớp thôi...

Bỗng nhiên, mặt mũi Tiền Bưu đầy vẻ dữ tợn, lớn tiếng quát.

Một lão sư kiểm tra được không điểm, có tư cách gì nhận được học sinh xuất sắc như thế? Chắc chắn là đã dùng đến trò lừa đảo hèn hạ vô si nào đó không để người khác biết được. Trò lừa đảo hèn hạ này một khi bị phơi bày, những học sinh đó chắc chắn sẽ giận dữ bỏ đi thôi!

Nói cách khác, hắn có bốn học sinh là thật. Nhưng mà, những học sinh này đều sẽ không ở lớp hắn được lâu, rồi cũng sẽ nhanh chóng hủy lớp cho xem.

- Có bỏ lớp hay không, cũng không phải chuyện của người. Chúng ta đã đồng ý trong cá cược là bây giờ ta có học sinh hay không? Hiện tại mấy người cũng đã xác nhận được việc ta có bốn học sinh. Vậy có phải mấy người nên thực hiện lời cá cược rồi hay không?

Không thèm để ý đến khuôn mặt dữ tợn và suy nghĩ lung tung của bốn người kia, Trương Huyền thản nhiên nói.

Về mặt bốn người Tiền Bưu, Lý Nguyên đều tối sầm như nhà có tang vậy.

Nội dung bọn họ cá cược, đúng thật là cá cược bây giờ hắn có học sinh hay không, cũng không nói sau này thế nào.

Nói như vậy, bọn họ coi như đã thua rồi!

Nhưng mà, bảo bọn họ nhận thua, bị lão sư dở nhất trường tát tai là điều không thể chấp nhận được!

- Cá cược? Nhóc con, nếu như chúng ta không làm theo thì sao?

Do dự một chút, Tiền Bưu cười lạnh, gương mặt mập mập tràn đầy vẻ dữ tợn.

- Đúng, cho dù chúng ta không tuân theo cá cược, người có thể làm gì bọn ta hả? Ha ha, muốn đánh chúng ta một trận sao? Quan trọng là người có đủ khả năng không đã? Lão sư dở nhất trường, tu vi cũng thấp nhất, còn bày đặt giả vờ trước mặt chúng ta. Người có tin hay không, bây giờ bốn người chúng ta lập tức đánh người thành đầu heo, cũng không ai dám đến bênh vực?

- Ít giả vờ một chút, có lẽ còn có thể ở lại trường lâu hơn. Nếu không, không bao lâu người sẽ bị đuổi ra khỏi trường, lại còn bị mất mặt, xấu hổ nữa đấy!

Đám người Lý Nguyên lập tức hiểu ý của Tiền Bưu, cùng lúc cười khẩy.

Trương Huyền là lão sư có điểm kiểm tra và tu vi kém nhất trong tất cả các giáo viên, cho nên không có gì đáng bận tâm. Dù cho hắn không xếp hạng

chốt đi nữa thì cũng không cao hơn hạn chốt được bao nhiêu!

Cho nên, khả năng quan sát của hắn không cao để có thể nhìn ra được những điểm yếu của học sinh trong quá trình chúng tu luyện.

Bị tát tại, đám người Tiền Bưu tất nhiên là không muốn. Dù sao thực lực đối phương cũng thấp. Bọn họ định sẽ trực tiếp giờ trò vô lại để quyết nợ.

- Ô? Nói như vậy, mấy người định không thực hiện cá cược à?

Trương Huyền cũng không tức giận, lại nhẹ nhàng cười nhìn qua.

- Đúng! Tên nhóc, ngươi là cái thá gì? Muốn tát ta hả? Có tin bây giờ ta đánh chết ngươi hay không?

Thấy tên nhóc kia đã không biết điều, lại còn mang bộ dáng chảnh chọe, Lý Nguyên lập tức giận dữ, giơ tay tát hắn.

Bàn tay còn chưa đánh tới trước mặt Trương Huyền, một cơn gió mạnh mẽ ủa tới, khiến cho người ta có cảm giác khó thở.

Mặc dù Lý Nguyên này chỉ là lão sư ở phòng hậu cần nhưng tu vi lại không thấp chút nào, đã đạt tới cảnh giới võ giả tứ trọng hậu kỳ!

Võ giả có chín tầng: nhất trọng Tụ Tức, nhị trọng Đan Điền, tam trọng Chân Khí, tứ trọng Bì Cốt, ngũ trọng Đỉnh Lực, lục trọng Ích Huyệt, thất trọng Thông Huyền, bát trọng Tông Sư, cửu trọng Chí Tôn!

Mỗi một tầng càng đi lên cao hơn tu luyện càng khó hơn.

Mỗi một tầng lại chia thành bốn cấp bậc phân theo sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong.

Trương Huyền là lão sư trẻ tuổi nhất trường, năm nay cũng chỉ mới có mười chín tuổi, tu vi chỉ mới đạt đến võ giả tam trọng đỉnh phong - Chân Khí cảnh!

Lý Nguyên hoàn toàn cao hơn hắn một cấp bậc!

Khi hai người có sự chênh lệch lớn về cấp bậc, người cấp bậc thấp hơn không thể nào đánh thắng được đối thủ kia.

Bang!

Khi tất cả mọi người ở đây đều cho rằng Lý Nguyên chắc chắn sẽ tát vào mặt Trương Huyền một cái, đánh hắn đến nổi đầu choáng mắt hoa, lại đột nhiên xuất hiện một tiếng động lớn. Ngay sau đó đám người bọn họ liền nhìn thấy mặt Lý Nguyên hơi đỏ, máu tươi phun ra, răng trong miệng rơi đầy trên đất.

- Gì đây... Sao hắn lại dám?

Tất cả mọi người đứng ngây ra tại chỗ. Cả đám người đều muốn phát điên lên.

(1)Trưởng lão: người cao tuổi, có địa vị cao.

(2) Bốn thế gia lớn: bốn gia đình làm quan lớn nhất, giàu có nhất.

(3)Thiên phú: tư chất vốn có ngay từ lúc sinh ra, như được trời phú cho.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cầu xin tha thứ

Người luyện võ đến tứ trọng - Cốt Bì cảnh (1), cả cơ bắp, xương cốt và làn da đều là các bộ phận có thể tu luyện được, sức mạnh cũng tăng nhanh!

So sánh với tầng Chân Khí cảnh, chênh lệch rất lớn!

Hiện tại, tên nhóc này chỉ mới ở tầng Chân Khí cảnh vậy, một chiêu đã có thể đánh cường giả ở Cốt Bì cảnh đến nổi miệng phun máu tươi, còn đứng không vững nữa. Việc này đúng là khó có thể tin được.

Lúc trước khi người này thi kiểm tra giữa các giáo viên, kết quả không phải đứng hạn chốt sao? Vậy mà... sao bây giờ lại mạnh như vậy?

- Chắc chắn là do may mắn thôi, không cần sợ hắn ta!

Tiền Bưu thét to một tiếng.

Một lão sư khác cũng nghĩ như vậy nên liền lao đến.

Hắn cũng giống Lý Nguyên, cũng đạt tới Cốt Bì cảnh hậu kỳ. Thân thể chỉ hơi chuyển động, cơ bắp, làn da đều trở nên cứng như cốt thép, phòng ngự khiến cho người ta có cảm giác không có gì có thể phá bỏ được.

- Mau nằm xuống!

Khi đã đến trước mặt, lão sư này liền như rồng mảy đồng thời tung ra một chiêu thật mạnh.

Bốp Bốp!

Không khí bị dồn nén, phát ra một tiếng nổ thật lớn.

Đối mặt với tuyệt chiêu tàn nhẫn của đối thủ, Trương Huyền mặt không đổi sắc, ngón trỏ cùng ngón giữa khép sát lại với nhau, nghiêng lên trên một chút.

Lạch cạch!

Lão sư có thân thể cứng như thép kia chỉ cảm thấy dưới nách đau nhói, hai mắt tối sầm lại té ngã trên mặt đất.

- Cái gì?

Chỉ cần hai chiêu, hai lão sư cảnh giới võ giả tứ trọng đã bị đánh đến nỗi bị thương nặng, Tiền Bưu và lão sư còn lại dù có ngóc đến mấy cũng nhận ra được người lão sư luôn bị bọn họ coi thường đó thật sự không đơn giản!

- Cùng nhau xông lên đi...

Hét to một tiếng, Tiền Bưu vừa giơ nắm đấm lên liền xông đến. Nhưng mà hắn còn chưa kịp ra tay, đã thấy Trương Huyền xuất hiện trước mặt mình từ lúc nào hắn không hề hay biết. Tay trái đối phương cào lên mặt hắn, tay phải cũng nhẹ nhàng đâm hắn một phát.

Phù phù!

Dưới bụng đau nhói, Tiền Bưu liền té ngã xuống đất.

Hắn mới vừa ngã xuống đất, vị lão sư cuối cùng, người cùng hắn đánh Trương Huyền ban nãy, cũng đang không ngừng co giật dữ dội trên mặt đất.

- Người... sao người có thể biết được huyết Mệnh Môn của tất cả chúng ta...

Phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt Tiền Bưu tràn đầy sợ hãi nhìn tiểu tử đứng trước mặt.

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu được vì sao thực lực đối phương kém xa bốn người bọn họ, kết quả ngược lại hoàn toàn.

Đối phương vừa ra tay đã tìm ra được huyết Mệnh Môn của bọn họ. Vì thế họ làm sao có thể chống đỡ được?

Người tu luyện hầu như ai cũng đều có một điểm yếu. Một khi chạm đến điểm ấy, cho dù là đứa con nít đi nữa, cũng có thể giết chết được họ!

Nhưng huyết Mệnh Môn cũng là nơi quan trọng nhất của mỗi người. Người tu luyện phải luôn bảo vệ nó chặt chẽ. Cho dù là người rất thân đi nữa, cũng không được để lộ ra. Mặc dù thực lực Trương Huyền không mạnh, nhưng hình như hắn lại biết được huyết Mệnh Môn của bọn họ nằm ở đâu. Nên vừa ra tay đã đánh vào điểm yếu của bọn họ.

Làm thế nào hắn có thể biết được huyết Mệnh Môn của bọn họ?

Nghe thấy lời nói kinh ngạc từ đối phương, Trương Huyền nở nụ cười, không thèm giải thích.

Đương nhiên là dựa vào thư viện rồi.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán không chỉ có thể nhìn ra được yếu điểm của phương pháp luyện công, còn có thể nhìn ra được những vấn đề của chính người tu luyện đó. Huyết Mệnh Môn, cái đó được ghi chép rất chi tiết ở phía trên.

Biết được huyết Mệnh Môn cùng với những chỗ sơ hở, thiếu sót trong các động tác của họ, cho dù Trương Huyền là người từ địa cầu xuyên qua, vẫn chưa quen thuộc được với các phương pháp luyện công ở dị giới (2) đi nữa, cũng có thể dễ dàng đánh thắng được bốn người bọn họ.

- Nếu đã cá cược vậy cũng nên nghĩ đến việc thực hiện lời giao ước, nếu như các ông biết điều để tôi tát vài cái thì đã không xảy ra chuyện phiền phức như vậy!

Trương Huyền cười khẽ.

- Trương Huyền, người đừng nên quá đắc ý! Mặc dù không biết người đã dùng thủ đoạn hèn hạ gì để biết được huyết Mệnh Môn của chúng ta, còn đánh chúng ta bị thương! Nhưng thân là lão sư kém nhất, lại dám công khai đánh các lão sư khác. Chỉ với điều này, chúng ta đã có thể tố cáo người với học viện, hủy bỏ tư cách lão sư của người...

Tiền Bưu quát.

Đẳng cấp của tất cả lão sư trong học viện đều khác nhau, nếu giáo viên ở đẳng cấp thấp hơn dám ra tay đánh giáo viên ở đẳng cấp cao hơn chính là đại nghịch bất đạo.

Trương Huyền còn trẻ, lại là giáo viên có điểm thi kiểm tra bằng không, thuộc loại có đẳng cấp thấp nhất, lại dám đánh bốn người có đẳng cấp cao hơn là bọn họ. Một khi tin tức này truyền đến trường, chắc chắn sẽ gây chấn động lớn. Hủy đi tư cách làm giáo viên là còn nhẹ, không cần thận còn có thể bị đuổi ra khỏi trường!

- Sao nào? Dùng sức đánh không lại nên muốn dùng quy định tới nói chuyện sao?

Đối mặt với uy hiếp của đối phương, Trương Huyền giống như không để ý chút nào.

- Đúng!

Lý Nguyên cũng nghĩ đến điểm này, trong mắt thoáng hiện lên tia sáng hưng phấn và tàn nhẫn:

- Lập tức ngoan ngoãn quỳ gối trước mặt chúng ta, để chúng ta đánh một trận. Có thể lúc tâm trạng chúng ta tốt lên, sẽ không nói chuyện này với học viện. Nếu không, người hãy đợi bị đuổi khỏi đây đi!

- Bị đuổi khỏi nghề, không có thân phận giáo viên bảo vệ, cho dù giết người cũng không ai dám nói gì!

Một lão sư khác hét lớn.

Ở Thiên Huyền, giáo viên ở học viện có địa vị khá cao. Nhưng một khi mất đi địa vị này cũng giống như bị rơi xuống hố sâu ngàn trượng. Mấy người này rất có khả năng sẽ ra tay giết chết hẳn.

- Nếu mấy người đã muốn dùng quy định để nói chuyện, đơn giản thôi. Ta cũng sẽ dùng quy định đến nói chuyện!

Sắc mặt Trương Huyền lạnh nhạt, bước vài bước đến trước mặt Tiền Bưu nói:

- Lão sư Tiền Bưu à, nửa năm trước người lên lút lấy bảo vật của Trần Minh trường lão để đi lấy lòng vợ bé. Ba tháng trước, tham ô công quỹ, làm người đứng sau thu mua nhà ở. Một tháng trước làm vỡ bình sử mà Liễu Tuyền trường lão yêu mến nhất, lại vu oan cho một học sinh, thành ra hắn tự dung không làm gì lại bị đuổi học oan... Những việc này, có cần ta nói ra trước mặt hiệu trưởng, lần lượt nói ra từng việc hay không?

- Người... người...

Con người co rụt lại, thân thể mập mạp của Tiền Bưu không ngừng run rẩy. Cảm giác sợ hãi dần lan truyền khắp toàn thân, cả người giống như nhìn thấy quỷ, sắp điên mất rồi.

Những việc này hắn đều làm rất kín đáo, chắc chắn không ai có thể biết được. Ngay cả vị đồng nghiệp hay ở chung với hắn - Lý Nguyên cũng không hề biết. Thằng cha này... sao lại biết được chứ? Mà lại còn có thể nói chi tiết như vậy?

- Lão sư Lý Nguyên, ba năm trước đây người vì lợi ích bản thân mà vu oan cho một học sinh nữ, khiến nữ tử đó phải tự sát, không biết oan hồn của nữ tử đó có đến tìm người hay không? Cách đây ít lâu, sau lưng người nổi lên cái mụn nhọt lớn, chắc là do nữ tử đó tới tìm người để trả thù nhỉ?

Không để ý tới vẻ mặt hoảng sợ của Tiền Bưu, Trương Huyền quay đầu nhìn về phía Lý Nguyên.

- Á...

Nghe nói như thế, Lý Nguyên bị dọa sợ khiếp vía nên lùi dần người về phía sau, mặt cắt không còn chút máu.

Ba năm trước đây, hắn bị vướng vào một việc rắc rối khiến hắn có thể sẽ bị đuổi khỏi ngành. Trong tình huống nguy hiểm đó, hắn đã vu oan cho một học sinh của mình. Nữ tử đó vì không chịu nổi oan ức nên cuối cùng đã tự sát vì xấu hổ, giận dữ. Hắn che giấu việc này rất kỹ. Ngoài hắn ra không có bất kỳ ai biết việc này. Vì áy náy lương tâm nên trong ba năm qua, hắn thường xuyên mơ thấy oan hồn đối phương đến đòi mạng. Nửa tháng trước, phía sau lưng hắn mọc lên một cái mụn nhọt lớn, hình dạng như bàn tay người, làm hắn bị dọa thiếu chút nữa là không sống nổi rồi.

Lúc này lại nghe thấy Trương Huyền kể rõ chi tiết sự tình như vậy, càng dọa cho hắn sợ đến toàn thân run rẩy.

“Bịch” một tiếng!

Đầu gối hắn mềm nhũn, ngã quỵ xuống đất. Ngay sau đó đám người bọn họ ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra. Rõ ràng là một cường giả võ giả tứ trọng hậu kỳ, vậy mà lại bị dọa đến tè ra quần.

- Lão sư Đỗ Thuận, người cướp đoạt tài sản của huynh đệ, cũng dùng rượu độc, độc chết hẳn. Năm đó chuyện này đã bị “ép” xuống không thể làm được gì. Người cảm thấy nếu như bây giờ chuyện này bị lộ ra, cái chức giáo viên này của người còn có thể giữ được nữa không?

- Lão sư Bạch Lâm, mặc dù hành vi của người không phải là tội ác lớn lao gì, nhưng vì yêu thích đồ cổ, bình thường chắc người cũng đã thu không ít lễ vật từ học sinh rồi! Nếu ta không nhìn lầm, chiếc nhẫn cổ bằng ngọc người đang đeo trên tay là của một học sinh có việc cần nhờ người giúp đỡ đưa cho người. Còn việc đó là việc gì, học sinh nào, có cần ta nói chi tiết ra đây không?

Nhìn về phía hai lão sư còn lại, Trương Huyền nói.

- Người... người là ma quỷ!

- Người không phải người...

Hai lão sư còn lại cũng bị dọa sợ đến mức toàn thân run rẩy, nhìn về phía đối phương lần nữa, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Những việc bọn họ làm, cho dù không phải bí mật tuyệt đối, nhưng chắc chắn sẽ không có người ngoài nào biết được. Vậy mà thằng cha này sao có thể nắm mọi việc rõ ràng đến như vậy. Đáp án rất đơn giản, chắc chắn hẳn là ma quỷ!

Nếu việc hắn dùng tu vi thấp kém của mình đánh bại bọn họ bị truyền ra, nhiều nhất cũng chỉ làm bọn họ cảm thấy mặt mặt xấu hổ, nhưng không sợ hãi. Tuy nhiên nếu như hắn thật sự nói ra mấy chuyện này, khiến bọn họ kinh hãi rồi! Giống như tất cả quần áo đang mặc trên người, trong nháy mắt bị phá tan thành từng mảnh, trần trụi đứng trước mặt tất cả mọi người.

Có thể đoán được, một khi những chuyện này bị truyền ra, bọn họ không được làm giáo viên là chuyện nhỏ, làm không khéo còn bị đưa đến tòa án giáo viên, xử chết tại chỗ!

- Chúng ta sai rồi!

- Lão sư Trương Huyền à, người đại nhân không chấp tiểu nhân, tha cho chúng ta đi...

...

Cả người đều run rẩy, bọn họ không kim lòng được lên tiếng van xin.

- Những việc trước kia mấy người làm, ta không rảnh quan tâm, cũng không muốn để ý tới, về sau ít kiếm chuyện với ta là được! Còn nữa, nếu như về sau mà để ta biết được mấy người đến chết vẫn không thay đổi, vẫn đi làm mấy chuyện nhân tâm, không có tính người này, ta sẽ khiến mấy người nhận trừng phạt thích đáng!

Trương Huyền phát tay áo.

Thật ra nếu những người này không kiếm chuyện với hắn, hắn cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể tra ra được tất cả những khuyết điểm, tính cách, hành vi của mỗi người. Những việc này cũng chỉ là một phần nhỏ ở phía trên ghi chép mà thôi.

Nhưng hắn cũng không phải chúa cứu thế nên trước kia bọn họ có làm việc gì, hay sau này làm việc gì đi nữa, chỉ cần không nhắm vào hắn, hắn cũng chẳng thèm để ý làm gì!

Những người này thật sự không nên đi tìm hắn kiếm chuyện, hơn nữa còn có tình gây khó dễ!

Nếu người làm khó dễ ta thì ta sẽ giết chết người!

Để cả đời người đều không dám nghĩ đến việc kiếm chuyện với ta lần hai!

- Không dám, chúng ta không dám nữa đâu...

- Lão sư Trương Huyền, đây là ngọc bài thân phận ngài muốn lấy. Ngài muốn lấy bao nhiêu, cứ lấy đi ạ...

...

Nghe thấy Trương Huyền bảo không nói việc này ra ngoài, bọn người Tiền Bưu liền nhẹ nhàng thở ra, liên tục cầu xin tha thứ.

Đánh thì đánh không lại, đối phương lại đang nắm giữ nhược điểm của bọn họ, không cầu xin tha thứ là điều không thể rồi!

(1) Cốt Bì cảnh: Cảnh giới rèn luyện da xương

(2) Dị giới: Thế giới khác thế giới mình đang sống

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Huyết thống Long Tê

Một tiếng sau, Trương Huyền đi ra từ phòng hậu cần, trong mắt lóe lên ánh sáng đầy phấn khởi.

Nếu đổi lại là chủ nhân trước đây của thân thể này, chắc chắn hôm nay sẽ phải chịu rất nhiều thiệt thòi oan ức. Cũng may nhờ hắn có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, cuộc sống bây giờ đã khác hẳn ngày xưa, bước sang một hướng mới tốt đẹp hơn.

- Có lẽ xuyên qua cũng là một chuyện tốt. Ta thích cuộc sống đầy màu sắc thể này!

Nắm chặt tay, Trương Huyền thở dài.

Kiếp trước, hắn chỉ là một nhân viên quản lý thư viện quen, trải qua những ngày thật bình thường, giản dị và nhàm chán. Dù hắn có kiên trì làm công việc đó, cũng chỉ có thể nhận được một số tiền lương cố định, sống những ngày nhàm chán vô vị. Nhưng đến nơi này lại khác hẳn. Có Thiên Đạo Đồ Thư Quán - món quà lớn dành cho người xuyên qua này, về sau hắn có thể phát triển xa hơn, con đường thẳng tiến rộng hơn, rẽ sang cuộc đời mới, cuộc sống cũng trở nên phong phú, sáng lạng hơn!

Ngay lúc này, Trương Huyền đã thích nghi được với cuộc sống ở đây và hoàn toàn muốn sống trên thế giới này! Hắn không còn suy nghĩ lạc lõng, đau khổ khi ở một nơi xa lạ nữa.

- Đừng kéo ta, để ta chết đi, ta muốn chết mà...

Ngay lúc hắn đang mừng thầm thì nghe được một tiếng khóc thảm thiết cách đó không xa. Tiếng khóc rống như trâu rừng đang nổi điên, nghe thật thương tâm làm sao!

Quay đầu lại nhìn thì thấy một tên nhóc mập đang la hét đòi nhảy xuống cái hồ nhân tạo trong trường tự tử.

Sau lưng nhóc mập đó không có ai ngăn cản. Hắn ta không tiến về phía trước, lại cứ đứng la hét mãi. Bỗng nhiên ả ta bất ngờ xoay người qua, giữ chặt lấy tay của một học sinh đang đứng bên cạnh, kéo lên trên người mình, tạo ra động tác giả giống như học sinh kia đang lôi kéo hắn trở lại, sau đó lại tiếp tục la hét lớn lên.

- Đừng kéo ta, để ta chết đi. Ta không muốn sống nữa...

-...

Tất cả mọi người nhìn thấy vậy đều bó tay với hắn ta.

- Đúng là không biết xấu hổ!

Trương Huyền lắc đầu.

Nhóc mập này rõ ràng không muốn chết, còn bày đặt giả vờ làm ra cảnh người khác ngăn cản không muốn hắn chết. Đúng là cái đồ không biết xấu hổ mà.

Biết nhóc mập này không chết được, hắn cũng lười để ý đến hắn ta, tiếp tục đi về phía lớp học. Nhưng còn chưa đi được bao xa thì nghe được tiếng la hét càng lúc càng gần. Mặt đất càng lúc càng rung động như có động đất. Ngay sau đó liền xuất hiện hai cánh tay mập mập ôm lấy bắp đùi hắn.

- Lão sư ơi, năn nỉ lão sư, lão sư nhận ta làm học sinh nha. Mấy lão sư kia đều chê ta quá mập nên không chịu nhận ta...

Nhóc mập lại “oa oa” khóc lớn.

- Người mau buông ta ra đã!

Trương Huyền cũng bất lực với cậu nhóc.

Tên nhóc mập này cũng thật kì lạ. Vừa thấy hắn liền xông tới, còn xin hắn nhận làm học viên. Kiểu người này, hắn chưa từng gặp qua bao giờ.

- Khi nào lão sư đồng ý nhận ta làm học viên, ta mới buông tay.

Trên mặt nhóc mập vẫn còn nước mắt nước mũi tèm lem, giọng nói đầy đáng thương, khiến người khác nghe xong cảm thấy đau lòng chết được:

- Hôm nay ta đã xin mười vị lão sư nhận ta làm học viên nhưng không có ai cần ta hết. Lão sư ơi, ta thật đáng thương. Lão sư hãy thương tình mà nhận

ta làm học viên đi!

Trong kì thi kiểm tra giữa các học sinh, một trong những điều quan trọng nhất đó là quyết định của lão sư. Tiểu tử này mập như vậy, chắc chắn sức chiến đấu và độ nhanh nhạy sẽ gặp khó khăn lớn. Nên thông thường những lão sư nổi tiếng không ai muốn thu học sinh như hắn ta.

- Muốn lão sư nhận ngươi, ít nhất ngươi cũng phải để lão sư thấy hết khả năng của ngươi chứ? Ôm đùi lão sư thì có ích gì đâu hả?

Trương Huyền khẽ nói.

Bởi vì hắn có Thiên Đạo Đồ Thư Quán nên việc tuyển nhận học sinh đã không còn là vấn đề gì quá khó khăn. Nhưng nếu như học sinh đó quá kém, hắn cũng không thể nhận làm học viên được.

- Lão sư ơi, lão sư nhất định phải nhận ta làm học viên. Ta cũng là người khá giỏi đó...

Nhóc mập do dự một lúc liền ngẩng đầu lên, từ từ buông hai tay ra.

- Có giỏi hay không, phải nhìn thấy mới biết được. Nói nhiều như vậy cũng không có ích gì đâu!

Thấy hắn ta còn có chút không nỡ buông tay, Trương Huyền tức giận đá cho hắn một phát.

Cái quái gì đây? Nếu như ngược lại có một học sinh nữ chạy đến ôm chân hắn thì còn được đi. Một nam hài, còn là một tên nhóc mập... nghĩ lại cảm thấy thật kinh khủng.

- Được! Xem ta này!

Nhóc mập không hề cảm giác được việc bản thân mình vừa bị ghét bỏ. Hắn đứng dậy, nhìn xung quanh một vòng, ôm vài viên gạch từ cách đó không xa đến rồi cầm một viên gạch lên đập vào đầu mình.

Bốp!

Viên gạch bị vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Ngay sau đó hắn lại cầm lấy mấy viên gạch còn lại, lần lượt đập mấy cái lên cánh tay và đùi.

Tuy tên nhóc này rất mập, nhưng không ngờ lại có thể luyện được loại võ công khổ luyện (2) này.

Không nhìn hắn đánh võ nữa, Trương Huyền muốn xem cuốn sách ghi chép đang hiện lên trong đầu.

Võ công khổ luyện cũng là một trong số các loại võ. Lúc tên nhóc kia vừa đánh ra động tác đầu tiên, thư viện đã lập tức tổng hợp ra những thông tin liên quan đến cậu.

- Viên Đào, tán tu (3) ở thành Địa Hoàng, võ giả vừa xông vào Tụ Túc cảnh sơ kỳ.

...

- Khuyết điểm có mười tám chỗ. Thứ nhất, trong cơ thể có huyết mạch Long Tê ở thời kì Thượng cổ (4) nhưng chưa được kích hoạt! Thứ hai, nền tảng quá kém, cách tu luyện...

- Huyết mạch Long Tê?

Nhìn dòng chữ trên ghi chép, Trương Huyền ngạc nhiên.

Kết hợp với ký ức của chủ nhân thân thể này lúc trước, hắn biết trong thế giới này, huyết mạch và thân thể Tiên Thiên (5) là thứ rất quan trọng. Chỉ cần có được một trong hai thứ này, áp dụng đúng cách, chắc chắn tu luyện về sau sẽ tăng lên rất nhanh, càng ngày càng mạnh hơn.

Thân thể Tiên Thiên được chia làm nhiều loại, cơ thể Thuần Âm, cơ thể Thuần Dương, cơ thể không bị vậy bản, cơ thể thân vàng...

Huyết mạch cũng chia làm nhiều loại: mạch cổ, mạch mới, mạch truyền thừa, biến dị...

Những người thuộc các loại này nếu được phát hiện, đều sẽ trở thành đối tượng giành giật của các giáo viên.

Nhóc mập này có huyết mạch Long Tê, đây là một loại mạch cổ, cũng là huyết mạch mới của Thượng cổ. Theo truyền thuyết ghi lại, nếu tu luyện thành công, sẽ đạt đến cảnh giới đạo thượng không thể gây thương tích, không gì có thể đánh bị thương, là một trong những huyết mạch đứng đầu trong việc phòng thủ.

Cái nhóc mập tầm thường, vừa béo lại không biết xấu hổ này vậy, trong thân thể lại có mạch cổ?

- Mạch cổ vẫn còn chưa kích hoạt. Xem ra ngay cả tên nhóc này cũng không hiểu rõ về bản thân mình rồi!

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Trong các huyết mạch, mạch cổ được xem là mạch mạnh nhất. Nhóc mập này xin làm học viên của hơn mười giáo viên, đều không có ai nhận, không phải là do họ không biết chuyện này, mà là do mạch máu trong người hắn ta vẫn chưa được kích hoạt, nên cơ thể hắn ta không khác gì người thường. Đừng trách những người khác tại sao nhìn không ra. Ngay cả bản thân hắn chỉ sợ cũng không thể biết được!

Nhưng mà, coi như hắn ta không biết đi nữa thì cũng có một điểm tốt. Đó là lực phòng thủ sẽ mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường. Như vậy mới có thể học được loại võ “chịu đòn” này.

“Nhất định phải thu tên nhóc này làm học viên mới được!”

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Học sinh có mạch cổ, ở học viện không biết phải đợi bao nhiêu năm mới có thể tìm được. Nên có người kế thừa tốt như vậy ngay trước mặt, làm sao có thể thả hắn ta đi được.

- Được rồi, bây giờ lão sư sẽ nhận ngươi làm học sinh. Ngươi mau làm lễ nhận lão sư làm lão sư của ngươi đi!

Nghĩ đến việc này, Trương Huyền liền giấu đi tâm trạng phấn khởi của mình, vẻ mặt lạnh nhạt ném ra miếng ngọc bài đại diện thân phận.

- Lão sư ơi, lão sư thật lòng muốn nhận ta làm học viên ạ? Tốt quá rồi...

Chắc bởi vì nhóc mập kia bị cười chê nhiều quá, nên khi nghe có lão sư muốn nhận hắn làm học viên hắn đã rất vui mừng. Hắn không chút do dự rạch ngón tay, nhỏ máu tươi lên ngọc bài.

- Người ta nói lão sư loại nào thì sẽ thu học viên loại đó. Cái này thật chính xác nha. Lão sư là thứ rác rưởi, học viên cũng là thứ rác rưởi!

Đang lúc nói chuyện, một tiếng hừ lạnh chợt vang lên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người thanh niên lạnh lùng đang đi tới.

Bên cạnh người thanh niên là một nữ tử xinh đẹp, mái tóc đen nhánh xõa trên vai, làn da trắng nõn như mỡ đông, hai con ngươi đen nhánh đang nhìn qua, làm cho mọi người kinh ngạc vì vẻ đẹp của nàng.

- Thượng Bân? Thẩm Bích Như?

Nhìn thấy hai người đang đi đến, trong đầu Trương Huyền lập tức hiện ra hai cái tên này.

Nói đến Thẩm Bích Như, toàn bộ người trong học viện này, không ai mà không biết đến, cũng không có ai mà chưa từng nghe kể qua về nàng!

Cũng không phải vì nàng có địa vị đặc biệt, mà là vì nàng được tất cả mọi người trong trường công nhận nàng là lão sư xinh đẹp nhất. Ngay cả hoa khôi trong trường còn phải chịu mờ nhạt khi đứng cùng nàng.

Nhưng việc này cũng chưa có gì đáng nói. Điều quan trọng ở đây là nàng dạy học cũng rất tốt. Thời gian đến trường làm lão sư chưa đến một năm vậy, nàng đã trở thành một trong những lão sư nổi tiếng dạy giỏi nhất trường.

Cao quý lại trang nhã, xinh đẹp lại có học vấn nên thu hút không ít lão sư theo đuổi.

Chủ nhân thân thể này cũng chính là một trong số những người theo đuổi đó.

Chỉ có điều Trương Huyền trước kia có quá nhiều khuyết điểm, tu vi thấp không nói, tất cả các môn kiểm tra đều luôn đứng chót. Vì tự ti nên mặc dù hắn cũng có ý với nàng nhưng lại chưa từng nói chuyện cùng nữ thần trong lòng mình, chứ đừng nói đến việc theo đuổi.

Còn thanh niên này tên là Thượng Bân, là cháu trai của Thần trưởng lão ở học viện, cũng là một trong số những người theo đuổi nàng, thường ý vào thân phận đi chen ép những người theo đuổi khác. Không biết hắn nghe được từ đâu việc Trương Huyền cũng thích Thẩm Bích Như, nên mỗi lần gặp gỡ đều chế giễu khiêu khích, thậm chí còn từng ra tay đánh Trương Huyền.

Nhưng Thẩm Bích Như hình như không hề để ý đến hắn. Lúc nào nàng cũng mang bộ dạng lạnh như băng, không để ý đến chuyện đời, khiến cho Thượng Bân vừa sốt ruột vừa bất lực.

- Ngươi nói ai là thứ rác rưởi?

Nghe lời nói chế nhạo từ Thượng Bân, Trương Huyền cũng không tức giận mà quay đầu nhìn qua.

- Đang nói ngươi chứ ai!

Thượng Bân cười lạnh.

- À, quả nhiên là “thứ rác rưởi” đang nói ta, thôi quá, thôi quá đi!

Trương Huyền vẩy tay áo, làm ra vẻ mặt muốn nôn.

- Người...

Thượng Bân lúc này mới hiểu được, bị thằng cha đứng chót trường đùa cợt, mặt đỏ hồng lên vì tức giận.

(1) Long Tê: Rõng, Tê giác

(2) Khổ luyện: Luyện tập vất vả, khổ cực.

(3) Tấn tu: Là người luyện võ theo một thể loại nào đó, nhưng không gia nhập môn phái khác để tu luyện tốt hơn mà tự mình tự do tu luyện một mình.

(4) Thượng cổ: Thời xa xưa nhất trong lịch sử.

(5) Tiên Thiên: Các loại khí có sẵn trong cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Học viên không biết xấu hổ

Người luôn lạnh lùng như Thẩm Bích Như khi nghe được đoạn đối thoại trên cũng phải mỉm cười.

Cách chửi xéo này ở trái đất là việc rất bình thường, nhưng đối với nơi đây lại vô cùng mới lạ.

Nhìn thấy vẻ mặt nữ thần lúc này, Thượng Bân cảm thấy như bị cười nhạo. Sắc mặt hắn thay đổi lúc đỏ lúc trắng. Nhưng bởi vì hắn đang đứng trước mặt nữ thần nên cố gắng kiềm chế cơn giận để giữ phong độ, không trực tiếp ra tay đánh Trương Huyền.

- Thế nào, lời ta nói có gì sai sao?

Cố nén tức giận, Thượng Bân cười lạnh:

- Trình độ người thế nào, tất cả mọi người trong trường đều biết! Tiểu tử mập mạp này, vừa nãy mới vừa đến lớp học của ta, đã mập như heo lại còn vô dụng. Ngoài việc phòng thủ ra chẳng biết võ công nào khác. Lực tay cũng chỉ đánh được 15 kg! Lúc kiểm tra học sinh mới, không phải hạng chót thì cũng nằm hạng sát chót mà thôi. Vậy nó không phải rác rưởi thì là cái gì hả?

Cho dù hắn không thể ra tay đánh Trương Huyền một trận, nhưng ít nhất cũng phải chửi cho hắn ta mất mặt.

- Đứng chót trong danh sách xếp hạng kiểm tra học sinh?

Trương Huyền chỉ mới biết được việc nhóc mập này có huyết thống Long Tê. Còn việc này hắn vẫn chưa biết. Thế nên hắn liền quay đầu nhìn về phía nhóc mập.

- Ai nói ta đứng chót?

Nhóc mập thẳng thắn phản bác lại một câu, sau đó lại lúng túng gãi đầu:

- Ta chỉ... chỉ đứng hạng 9997 mà thôi!

- Hạng 9997... mà thôi?

Trương Huyền tức giận đến độ sắp mất hết bình tĩnh, lặp lại lời nhóc mập vừa nói.

Mỗi năm Hồng Thiên học viện đều tuyển sinh với số lượng tối đa là mười nghìn học sinh. Mặc dù số lượng tuyển sinh rất nhiều, nhưng mỗi năm đều sẽ có vài học sinh vì lý do nào đó mà bỏ quyền tham gia thi tuyển. Chờ dịp tuyển sinh trong những năm sau lại tiếp tục đi. Nên có thể nói hạng 9997 cũng chính là hạng chót rồi còn gì nữa.

Thứ hạng đã thấp như vậy, hắn ta còn bày ra cái vẻ mặt “ta đây có lý chẳng sợ ai” để cãi lại...

Trương Huyền cảm thấy hết nói nổi.

- Bởi vì ngươi vẫn chưa có học sinh nào, nên chỉ cần có học sinh đến đây nhận ngươi làm lão sư là ngươi đều thu nhận làm học viên của ngươi hết, có đúng hay không?

Thượng Bân lại cười nhạo lần nữa, phất tay áo và kiêu ngạo nói:

- Ta luôn luôn có một yêu cầu khi thu nhận học sinh, đó là sẽ không thu nhận những ai kiểm tra đứng vị trí dưới hạng 500. Còn ngươi, giáo viên đứng chót thu nhận học viên cũng đứng chót... Đúng là xứng đôi mà! Ha ha!

- Nói xong rồi hả?

Nghe lời cười nhạo của Thượng Bân, Trương Huyền chỉ nhẹ lắc đầu bảo:

- Nếu đã nói xong vậy ngươi đi được rồi đó!

Ban này hắn vừa dùng Thiên Đạo Đồ Thư Quán để kiểm tra thông tin, phát hiện ra một điều. Bởi vì nhóc mập này là tán tu, nên việc hắn ta không biết võ công, cũng không thể tu luyện các loại võ công là một điều rất bình thường. Chỉ cần nghĩ cách để khởi động được huyết mạch Long Tê trong người hắn ta, chắc chắn tu vi hắn ta sẽ tăng lên rất nhanh.

- Ngươi...

Nếu đổi thành người khác bị chế nhạo như vậy từ nãy đến giờ, chắc chắn sẽ tức giận đến mức muốn điên lên rồi. Vậy mà cái tên trước mặt này lại không hề để ý chút nào, Thượng Bân cảm thấy hắn giống như đang đánh trên một đồng bóng, sắc mặt lại càng khó chịu hơn.

- Đúng là thứ gỗ mục không thể điêu khắc được!

Lại “hừ” một tiếng, Thượng Bân quay sang Thẩm Bích Như nói:

- Bích Như, chúng ta đi thôi. Ở với cái tên “rác rưởi” này lâu coi chừng bị lây bệnh thì khổ!

Nghe được câu nói mỉa mai của Thượng Bân, đôi mày thanh tú của Thẩm Bích Như cau lại một chút, không thèm đi với hắn mà nhìn qua bên này nói:

- Lão sư Trương Huyền!

Giọng nói trong trẻo, thanh thúy như chim hoàng anh khiến cho người nghe có cảm giác thật dễ chịu.

- Hà?

Trương Huyền hơi ngạc nhiên, hắn thật không ngờ nữ lão sư được mệnh danh là xinh đẹp nhất trường lại chủ động nói chuyện với hắn.

- Mặc dù lần trước thành tích kiểm tra của ngươi không được tốt nhưng cũng đừng vì vậy mà bỏ cuộc. Hãy cố gắng phấn đấu. Chắc chắn sau này ngươi sẽ khá hơn!

Thẩm Bích Như gật đầu.

Theo nàng thấy, việc Trương Huyền thu nhận đứa học viên yếu kém nhất cũng nói lên rằng hắn ta đã mất hết hi vọng và muốn từ bỏ.

Đối mặt với người đã từng theo đuổi mình, mặc dù nàng không có ý gì với hắn ta nhưng cũng không muốn hắn ta sẽ từ bỏ bản thân, sống cuộc đời chẳng ra gì như vậy.

- Cảm ơn nàng đã nhắc nhở!

Biết đối phương thật lòng muốn tốt cho mình, Trương Huyền gật đầu giải thích:

- Mặc dù bây giờ tên nhóc này vẫn chưa biết cái gì cả, nhưng có thể hắn ta lại chính là một viên ngọc thô đang chờ được mài giũa. Chỉ cần cố gắng dạy dỗ thật tốt, nói không chừng sau này có thể trở thành người nổi tiếng!

- Ừ!

Thẩm Bích Như không nói thêm gì nữa, nhắc chân đi thẳng về phía trước.

Theo nàng nghĩ Trương Huyền chỉ đang cố mượn cớ giải thích thôi. Học sinh vừa mập vừa lớn tuổi như vậy, lại còn chưa từng học qua kiến thức cơ bản, chắc chắn con đường thành công trong tương lai sẽ rất hạn hẹp.

- Đồ đáng ghét!

Thấy nữ thần trong lòng mình nói chuyện cùng lão sư kém nhất trường, còn cổ vũ hắn hãy cố gắng phấn đấu, Thượng Bân giận dữ, vẻ mặt nhăn nhó, lửa giận trong lòng càng lúc càng lớn. Hắn lạnh lùng liếc Trương Huyền một cái, sau đó theo chân Bích Như cùng rời đi.

- Bích Như, sau này nằng ít tiếp xúc với loại người này một chút, tránh làm hỏng hình tượng của bản thân...

- Lão sư Thượng Bân, hôm nay ta hơi mệt nên muốn đi nghỉ sớm. Mong rằng người đừng đi theo ta nữa...

Thượng Bân còn chưa nói xong, Thảm Bích Như đã xoay người rời đi.

- Tên khó ưa, thật đáng ghét! Trương Huyền, người chờ đó cho ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu!

Thấy nữ thân trong lòng mình đã đi xa, cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh xinh đẹp kia nữa, Thượng Bân liền trút hết tức giận lên người Trương Huyền.

Hắn cảm thấy, nếu không phải bởi vì gặp thẳng cha xui xẻo kia thì chắc chắn nữ thân của hắn đã không xoay người bỏ đi mà đồng ý đi ăn tối với hắn rồi.

.....

- Đã nhận ta làm lão sư, cũng nên biết lớp học của ta ở đâu chứ?

Thấy hai người kia rời đi, Trương Huyền cũng không quan tâm. Hắn nói một câu làm quen với nhóc mập.

- Dạ.

Nhóc mập vội đứng lên cười tí mắt nhìn qua:

- Lão sư ơi, ta hiện tại đã là học sinh của lão sư rồi, vậy lão sư nói cho ta biết đi, lão sư là vị lão sư nào trong trường này ạ?

Nghe được câu hỏi của hắn ta, Trương Huyền nhắm mắt xoa trán.

Hắn đúng là bó tay với cái tên mập này. Nhìn thấy hắn liền vội vàng xin nhận làm lão sư, vậy mà đến tận bây giờ còn chưa biết được hắn là ai.

- Ta tên là Trương Huyền!

Trương Huyền nói.

- Lão sư Trương Huyền? Là... Trương lão sư - người bị không điểm kiểm tra và xếp hạng chót trong số các giáo viên trong trường ạ?

Nhóc mập giờ mới hiểu ra mình vừa mới nhận ai làm lão sư. Lốp thịt mỡ trên người không ngừng run rẩy, khóe miệng co giật, mém chút nữa là khóc thành tiếng rồi.

- Phải, chính là ta!

Trương Huyền gật đầu.

- Ôi... Trương... Trương lão sư à!

Nhóc mập gãi đầu:

- Lão sư nhìn ta này, thực lực kém, không thông minh, người lại béo. Hay là... lão sư hủy bỏ chương trình học của ta với lão sư đi!

-...

Trương Huyền.

- Lão sư à, ta nói thật đó. Hai lão sư hồi nãy cũng có nói đấy. Hay là lão sư bỏ tên ta khỏi lớp lão sư đi nha? Chứ nếu không ta sợ sẽ liên lụy đến thanh danh của lão sư mất...

Nhóc mập cố gắng thuyết phục.

- Lão sư không sợ liên lụy! Còn nữa, ta nói cho người biết nhé, đã nhỏ máu trên ngọc bài của ta để xác nhận thân phận thì sống là học viên của ta, chết cũng là học viên của ta. Cho nên đừng ở đây nhiều lời nữa!

Trương Huyền xua tay.

- Ta...

Sắc mặt nhóc mập nhăn nhó như muốn khóc.

Thực lực của hắn kém cỏi cho nên mới muốn nhận một giáo viên giỏi để dạy mình, để con đường tương lai thêm sáng lạng và rộng mở hơn. Ai dè đâu

hắn nằm mơ cũng không hề nghĩ tới, lão sư chót trường lại đi nhận học sinh chót trường làm học viên.

Sao số mình lại xui xẻo vậy chứ...

- Được rồi, đây chính là lớp học của lão sư. Ngươi đi lấy chăn đệm đi, nhớ ngày mai phải đến đúng giờ!

Trương Huyền khẽ nói.

- Lớp học này...

Nhìn thấy kích thước phòng học, nhóc mập lại muốn khóc lên.

Trước kia khi hắn tham gia kiểm tra ở địa phương, phòng học so với nơi đây còn lớn hơn rất nhiều. Lớp học nhỏ như vậy, chắc cũng chỉ chứa được vài học sinh.

- Lão sư ơi, nếu như... ngày mai ta không đến lớp, lão sư có thể đuổi ta khỏi lớp này không ạ?

Trong lòng nhóc mập thầm hi vọng.

- Đuổi học? Ồ không đâu. Lão sư sẽ ném ngươi vào trong cái hồ lúc này ngươi muốn tự sát để cho rùa ăn!

Trương Huyền nghiêm túc gật đầu:

- Không phải lão sư đã nói rồi sao? Ngươi sống là học viên của lão sư, chết cũng là học viên của lão sư. Nên hãy yên tâm đi. Lúc đó lão sư sẽ giúp ngươi chôn xác làm tròn bổn phận lão sư của mình...

- Lão sư ơi!

Trương Huyền còn chưa nói xong đã bị nhóc mập ngắt lời. Chỉ thấy vẻ mặt hắn ta nghiêm túc, ánh mắt kiên định hỏi:

- Ngày mai mấy giờ đến lớp ạ? Để ta tới sớm quét dọn phòng! Được gặp một lão sư tốt như lão sư chính là vinh hạnh của ta. Nên về sau cho dù có ai đến nhận ta làm học viên, ta cũng sẽ từ chối, sẽ thẳng thừng mắng bọn họ...

-...

Trương Huyền.

Cứ tưởng bản thân hắn là người không biết xấu hổ thôi. Thật không ngờ học viên hắn thu nhận còn không biết xấu hổ hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Sửa đổi cách tu luyện

Khó khăn lắm Trương Huyền mới tìm ra cách đuổi nhóc mập về. Sau khi sắp xếp xong xuôi hết mọi việc, Trương Huyền mới nhận ra mặt trời đã lặn và gần khuất dạng ở phía tây. Trời sắp tối rồi.

- Vậy là lớp của hắn chỉ có năm học sinh mà thôi!

Trương Huyền lắc đầu.

Hôm nay là ngày cuối cùng để nhận học sinh. Đến giờ phút này, thời gian tuyển sinh đã chính thức kết thúc rồi.

Thật ra hắn cứ tưởng hết ngày hôm nay cũng chẳng có ma nào đến học lớp của hắn. Vậy mà thật không ngờ hắn lại thu được đến tận năm học sinh. Việc này đối với một lão sư luôn đứng chót như hắn mà nói, đây đã là một thành tích rất tốt.

Đóng cửa lớp học lại, Trương Huyền dựa theo trí nhớ của chủ nhân thân thể này để xác định đường về.

Vì là lão sư trong học viện nên hắn cũng có một nhà nghỉ riêng. Nhưng thật ra nó cũng chỉ là một cái phòng nhỏ, rộng cỡ mười mấy mét vuông.

Không lâu sau Trương Huyền đã đi đến ký túc xá, đẩy cửa bước vào trong. Nhìn sơ qua cơ sở vật chất trong phòng, hắn nhận không được thở dài một hơi.

Phải nói là chủ nhân trước đây của thân thể này thật sự sống rất thảm. Phòng nhỏ xiu không nói, đã vậy còn bốc mùi ẩm ướt. Đệm chán thì đã mốc meo từ lâu. Hẳn thật thối mữa, trước đây tên kia làm sao mà ngủ được hay thật.

Chuyện trước đây bỏ qua hết đi, ngày mai hẳn phải đi dạy. Bây giờ hẳn phải kiểm tra lại tu vi một chút, sau đó thử tu luyện nâng cao lên mới được.

Dù sao bây giờ hẳn cũng không thấy đói.

Trương Huyền cố nhớ lại phương pháp luyện tập trong trí nhớ. Sau đó hẳn khoanh chân ngồi trên giường.

Là một người xuyên không, mặc dù hẳn có được trí nhớ lúc trước của chủ nhân thân thể này, đối với việc tu luyện cũng không cảm thấy xa lạ. Nhưng mỗi khi nghĩ đến việc có thể càng ngày càng mạnh hơn, hẳn lại cảm thấy rất phấn khởi.

Bây giờ đã làm xong việc thu nhận học viên, nên việc hẳn cần phải cố gắng tu luyện để nâng cao sức mạnh. Dù sao đi nữa ở thế giới này, sức mạnh mới là thứ quan trọng nhất.

Mặc dù Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể cho hẳn biết được huyết Mệnh Môn và khuyết điểm của những người khác. Nhưng hẳn chỉ có thể dùng nó để đánh với những người có thực lực ngang hẳn hoặc cao hơn hẳn một chút. Khi đó đánh thắng đối phương là việc rất đơn giản. Tuy nhiên đối với những đối thủ quá mạnh, cho dù hẳn có nhìn ra khuyết điểm của người ta đi nữa cũng chưa chắc có thể đánh thắng được. Nếu không theo kịp tốc độ của đối thủ, đừng nói là đánh người ta bị thương, không may còn có thể bị họ xem như chuột bạch thí nghiệm, bị chém thành từng mảnh.

Do đó, mặc dù Thiên Đạo Đồ Thư Quán có lợi hại đi nữa, nhưng nó cũng không phải là bảo vật giúp người ta giành được chiến thắng tuyệt đối mãi mãi. Muốn mạnh hơn người khác, chăm chỉ tu luyện mới là cách nghĩ sáng suốt nhất.

- Chủ nhân thân thể này lúc trước đã từng luyện qua một loại võ công tên là Hồng Thiên Cửu Trọng quyết(1). Đây là võ công do người trong học viện Hồng Thiên sáng lập ra, có tất cả chín tầng, trình độ mỗi tầng đều tương ứng với trình độ của từng võ giả.

Phương pháp luyện công này vẫn còn được lưu giữ kĩ trong trí nhớ của hẳn.

Trong chín tầng võ giả cần tu luyện, tầng thứ nhất là Trọng Thiên. Càng lên các tầng cao hơn, việc tu luyện lại càng khó hơn.

Hồng Thiên Cửu Trọng quyết là một trong những phương pháp luyện công được sử dụng nhiều nhất trong Hồng Thiên học viện. Cũng có người đã luyện được đến tầng chín, trở thành võ giả cửu trọng.

- Hiện tại trong tất cả các giáo viên ở trường, thực lực của ta là thấp nhất!

Đa số tất cả các giáo viên trong trường đều đã đạt tới võ giả tứ trọng Cchi còn hẳn là đang ở tam trọng thôi. Nên hẳn nhất định phải cố gắng tu luyện thật nhanh.

Dựa theo cách hít thở trong trí nhớ, Trương Huyền cố gắng tập trung tinh thần cao độ, bắt đầu luyện tập.

Ngay lập tức, trước mắt hẳn giống như xuất hiện rất nhiều hạt nhỏ sáng ngời. Khi hẳn hô hấp, nó dần dần bị hít vào trong. Chân khí trong đan điền cũng dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Không biết đã tu luyện được bao lâu, Trương Huyền mở mắt nhìn xung quanh, nhin không được khẽ lác đầu.

- Tốc độ tu luyện kiểu này quá chậm rồi.

Mặc dù hẳn có được trí nhớ của chủ nhân thân thể này lúc trước, nhưng dù sao đi nữa hẳn vẫn còn mang kí ức khi còn ở trái đất. Nên muốn hẳn ngồi yên không động đậy để tu luyện, thật sự là có chút khó khăn.

Đặc biệt là sau khi hẳn nhìn thấy được quá trình chân khí được ngưng tụ lại, hẳn lại càng chán nản.

Ngưng tụ chân khí là quá trình tụ hợp lại những hạt khí trên không trung, sau đó nén chúng lại với nhau như kiểu xếp cây chông lên nhau, để các hạt khí nhỏ đó hợp lại như một con sông lớn.

Cách tu luyện này rất lâu. Có người mỗi ngày đều kiên trì tập luyện, liên tục không ngừng nghỉ một ngày nào. Thế mà phải chờ đến ba năm mới có thể tụ đầy chân khí ở đan điền, chuẩn bị tu luyện cảnh giới cao hơn.

Đây đúng là phương pháp tu luyện theo kiểu “nước chảy đá mòn” (2) mà.

Nhiều năm như vậy mà chỉ luôn ngồi yên một chỗ để hít thở?

Vậy thả giết chết hẳn đi cho xong!

- Đúng rồi! Mặc dù Hồng Thiên Cửu Trọng quyết là cách luyện công phổ biến nhất ở đây, nhưng nó cũng không phải là phương pháp tu luyện mạnh nhất. Cho nên hẳn có thể dùng Thiên Đạo Đồ Thư Quán để tìm ra khuyết điểm của loại công pháp này, sau đó nghĩ cách sửa đổi. Như vậy chẳng phải việc tu luyện sẽ nhanh hơn xưa rất nhiều sao?

Bỗng nhiên hắn nghĩ ra một ý tưởng.

Phương pháp luyện công cũng được phân ra thành nhiều loại mạnh yếu khác nhau. Phương pháp càng mạnh thì tu luyện càng nhanh, ngược lại phương pháp càng yếu thì việc tu luyện càng chậm. Vậy phương pháp mạnh sẽ có ít khuyết điểm hơn, đúng không nào?

Nếu đổi lại là người khác thì chắc chắn sẽ không có cách nào để sửa đổi lại phương pháp luyện công, nhưng hắn lại khác. Hắn có Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay nên việc tìm kiếm khuyết điểm cứ để Thiên Đạo Đồ Thư Quán giải quyết. Sau đó hắn sẽ nghĩ cách sửa đổi lại nó. Như vậy hắn có thể tạo ra được một bản công pháp (3) mà ngay cả thư viện cũng không tìm ra được khuyết điểm. Lúc đó tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn, thành tựu đạt được cũng rất lớn.

Nghĩ gì làm đó, Trương Huyền vội đứng dậy, đọc ra cách luyện của Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, ngưng tụ nó trong lòng bàn tay.

Àm!

Quả nhiên giống với những gì hắn nghĩ. Thư viện trong đầu hắn rung động, phát ra một tiếng “ầm” rồi lập tức xuất hiện một quyển sách có tên giống như vậy.

Nhẹ nhàng mở ra, phía trên có ghi chép dày đặc những điểm yếu của Hồng Thiên Cửu Trọng quyết. Thật không ngờ nó lại có tới hơn một nghìn khuyết điểm!

- Phương pháp tu luyện này chính là thứ ta vừa mới tu luyện sao?

Trương Huyền kinh ngạc.

Chỉ riêng tầng thứ ba đơn giản thôi đã có nhiều chỗ sơ hở như vậy. Đúng là không thể chấp nhận được!

Cái này cũng giống với việc ăn nhầm rau quả có sâu, không bị thương vì tu luyện cái này đã là một điều rất may mắn rồi.

- Vậy còn những phương pháp khác thì sao?

Bởi vì hắn là lão sư, nên trong phòng cũng có khá nhiều sách vở. Nào là Tứ Tôn bảo điển, Chư Thiên Kinh Mạch công, Liên Hoa Trùng Huyệt Kinh...

Thuận tay cầm lên một quyển lật xem, thư viện trong đầu liền hình thành một quyển sách có tên tương tự. Phía trên ghi chép đến hơn ba ngàn khuyết điểm!

Còn nhiều khuyết điểm hơn cả Hồng Thiên Cửu Trọng quyết nữa!

- Cái này... Đợi tìm ra phương pháp chính xác chắc lúc đó chẳng phải đã chết rồi sao?

Nhìn một chút, Trương Huyền cảm thấy muốn nổi điên rồi.

Bên trong một bí tịch lại có hơn nghìn khuyết điểm. Hắn hoàn toàn không thể xác định được nên làm gì để tìm ra phương pháp chính xác nhất. Giống như đang lạc trong một nơi có hơn ngàn ngõ nhỏ, mỗi cái ngõ đều có rất nhiều lối rẽ khác. Cho dù Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể xác định được phương pháp đó là đúng hay sai nhưng muốn tìm được phương pháp chính xác nhất, chỉ sợ hắn đã chết rồi!

- Hiện tại tu vi của ta đang ở thời kì đỉnh cao của tầng thứ ba - Chân Khí cảnh. Chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá rồi. Nên bây giờ ta chỉ cần tìm ra điểm yếu của nó trong quyển bí tịch (4), sau đó nghĩ cách sửa lại là được rồi.

Nhưng mà khuyết điểm ở tầng thứ ba của Hồng Thiên Cửu Trọng quyết có rất nhiều. Muốn tìm ra cách sửa chữa từng cái trong một thời gian ngắn là điều không thể làm được. Nên hắn đành phải lật đến trang cuối cùng của quyển bí tịch.

Võ giả tu luyện ở tầng ba rất khó khăn. Nhưng khi đi đến giai đoạn đột phá, mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều.

Đúng như hắn đoán, trang cuối chỉ ghi mười khuyết điểm.

- Phương pháp hấp thu linh khí sai làm linh khí bị phân tán rời rạc, dẫn đến tu luyện sai lầm. Cách tập trung và phân tán linh khí ở mạch Dương Duy sai...

Mười điểm yếu được ghi chép rất cẩn thận, rõ ràng.

Tuy nhiên Thiên Đạo Đồ Thư Quán chỉ viết ra chỗ sai trong công pháp chứ không chỉ cách giải quyết nó. Nên muốn tìm được cách tu luyện chính xác nhất cũng không phải là điều dễ dàng.

- Đúng rồi, bên trong vài quyển sách lúc nãy cũng có phương pháp đột phá của võ giả tam trọng. Nhưng mà điểm yếu ở mấy quyển sách này lại hoàn toàn khác nhau!

Hắn bỗng nhiên nghĩ ra. Nhớ tới mấy quyển bí tịch vừa xem ban nãy, hắn liền vội vàng lật đến phương pháp đột phá tầng Chân Khí cảnh.

Thật sự đúng như những gì hắn nghĩ. Mặc dù tất cả các quyển sách này đều có khuyết điểm, nhưng khuyết điểm ở mỗi quyển sách lại không giống nhau.

- Nếu cái nào không bị ghi chép lại là phương pháp sai thì chắc chắn nó chính là phương pháp đúng rồi...

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên. Hắn vội vàng tìm giấy bút, sau đó mở hết tất cả các bí tịch ra, ghi chép lại hết tất cả những phương pháp tu luyện đúng. Chỉ trong chốc lát, một quyển sách về cách tu luyện mới được hình thành ngay trước mắt.

- Nhìn thử xem cái phương pháp này có chỗ sai nào hay không?

Trương Huyền cười khẽ một tiếng. Hắn cảm lấy những gì vừa viết được, Thiên Đạo Đồ Thư Quán lại rung động lần nữa, sau đó cũng xuất hiện một quyển sách tương tự. Nhưng lần này bên trên chỉ còn có một khuyết điểm mà thôi.

Cố gắng nghiên cứu thêm một lúc lâu, hắn cuối cùng cũng tìm ra được cách sửa lại khuyết điểm đó. Hắn dùng Thiên Đạo Đồ Thư Quán để kiểm tra lần nữa. Quả nhiên sau khi sửa đổi khuyết điểm đã không còn. Phương pháp tu luyện này đã trở thành bản hoàn mỹ nhất, không một điểm yếu.

- Đây chính là phương pháp chính xác nhất để đột phá tầng thứ ba! Cần phải thử một chút.

Nhìn tờ giấy ghi chép trên tay, Trương Huyền vui mừng, gật đầu liên tục. Hắn vội vàng ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

- Thả lỏng toàn thân, lỗ chân lông hở ra để có thể hấp thụ được đầy đủ linh khí...

Hắn có cảm giác như mình đang nằm trong bồn tắm. Mỗi lỗ chân lông như là một sinh vật sống có thể tự do hô hấp...

Dựa theo phương pháp tu luyện này, khi vừa mới bắt đầu hắn vẫn chưa quen lắm. Nhưng không bao lâu sau hắn liền cảm thấy có rất nhiều linh khí từ mọi phía xung quanh đang rơi xuống đầu. Mỗi một lỗ chân lông cũng đều không ngừng hấp thụ linh khí. Mặc dù tốc độ không bằng lúc hắn hấp thụ từ đỉnh đầu, nhưng vì lỗ chân lông toàn thân đều cùng lúc tiến hành hấp thụ nên tốc độ cũng rất nhanh.

Giống như hàng trăm dòng chảy hợp lại thành một con sông, có rất nhiều linh khí trong cơ thể cùng nhau hợp lại như một con thác lớn tuôn chảy về phía đan điền.

Ầm... ầm!

Một tiếng nổ vang lên. Từ một người đang chờ đột phá sang tứ trọng, chỉ trong nháy mắt tiếng khí nổ vang. Chân khí từ trong đan điền tràn ra ngoài, chảy dọc khắp toàn bộ cơ thể, thấm vào xương cốt, cơ bắp, làm tinh thần hắn thật sáng khoái.

Võ giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh.

- Cái này... thật sự quá nhanh rồi!

Trương Huyền tròn tròn mắt.

Nếu dựa theo ghi chép của Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, đối với trình độ bây giờ của hắn, cho dù có tốn từ ba đến năm tháng. Thậm chí gặp được dịp may đi nữa cũng chưa chắc có thể đột phá thành công được. Vậy mà sau khi sửa lại bản công pháp, khiến nó không còn điểm yếu nữa, hắn chẳng cần mất bao nhiêu thời gian đã có thể đột phá sang tầng cao hơn rồi.

Mười phút? Hay năm phút?

Chắc còn chưa tới ba phút, hắn đã có thể đột phá thành công rồi!

Cái này...

Mặc dù chỉ mới sửa lại phương pháp giúp đột phá dành cho võ giả tam trọng. Nhưng chân khí hắn ngưng tụ được đã thuần khiết và mạnh hơn chân khí lúc trước hắn tự tu luyện ra rất nhiều.

Nếu như nói chân khí trước đó chỉ là đồng bùn nhão đục ngầu, vậy thì chân khí bây giờ chính là làn nước suối tinh khiết, trong lành, không lẫn chút tạp chất, khiến cho người ta có cảm giác nó trong sáng như một mặt gương.

Chân khí thường được chia làm ba mức độ khác nhau: cao, vừa và thấp. Chất lượng chân khí càng cao, màu sắc lại càng trong suốt và tinh khiết, tu luyện cũng tiến nhanh hơn! Chân khí lúc trước của hắn có màu đục, chắc chắn là nằm ở mức thấp nhất trong ba mức độ của chân khí.

Những khí đang được ngưng tụ, trong suốt đến nỗi có thể thấy rõ được đáy, như vậy những chân khí này ít nhất cũng nằm ở cấp bậc cao hơn ba mức độ thường thấy của chân khí.

- Không phải nói là... muốn tu luyện được chân khí có cấp bậc cao hơn ba mức độ thông thường của chân khí, cần phải tu luyện đến cấp bậc thần, thánh hay sao?

Phương pháp tu luyện có thể chia thành năm cấp bậc như: thần, thánh, linh hồn, quý và người phàm. Bên trong mỗi cấp bậc lại chia làm bốn cấp bậc nhỏ hơn là: hạ, trung, thượng và đỉnh phong.

Theo lời giải thích của những người tu luyện cho biết, muốn tu luyện ra chân khí nằm ở cấp bậc trên ba mức độ kia, ít nhất phải là người đang ở cấp bậc Thánh mới làm được.

Hồng Thiên Cửu Trọng quyết chỉ mới là cấp thấp nhất - cấp người phàm trong tất cả cấp bậc. Nên làm sao có thể tu luyện ra chất lượng chân khí như vậy được?

- Đó là nhờ Thiên Đạo Đồ Thư Quán!

Trương Huyền nắm chặt tay.

Mặc dù hắn tu luyện theo Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, nhưng trên thực tế hắn đã sửa lại hết tất cả những điểm yếu bên trong rồi. Cũng chính vì vậy mà hắn mới có thể ngưng tụ ra chân khí có cấp bậc cao như vậy!

Nhìn những khuyết điểm trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán ghi lại, Hồng Thiên Cửu Trọng quyết thật sự cách xa hai chữ “hoàn hảo” rất nhiều.

- Có Thiên Đạo Đồ Thư Quán giúp đỡ, chẳng phải ta cũng có thể tự viết ra một bản công pháp tu luyện lên bậc Thánh, bậc Thần hay sao?

Hai mắt Trương Huyền tỏa sáng.

(1) Hồng Thiên Cửu Trọng quyết: Phương pháp luyện công gồm chín tầng do Hồng Thiên học viện sáng lập.

(2) Nước chảy đá mòn: Siêng năng, chăm chỉ luyện tập thì chắc chắn sẽ có ngày thành công.

(3) Công pháp: Phương pháp tu luyện.

(4) Bí tịch: Sách cổ ghi chép lại những võ công.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thiên Đạo thần công

Nhắc đến công pháp tu luyện ở cấp bậc thần, thánh, ngay cả những gia tộc lớn nhất cũng chưa chắc có được, chứ đừng nói đến học viện Hồng Thiên. Cho dù các gia tộc lớn kia có bản công pháp này đi nữa thì chắc chắn họ cũng sẽ giấu kĩ. Người thường sẽ mãi mãi không bao giờ thấy được.

Vậy nếu hắn có thể tạo ra được một bản công pháp ở cấp bậc này, về sau cho dù có tu luyện trong thời gian ngắn đi nữa cũng sẽ đạt được thành tựu to lớn, thực lực cũng tăng càng lúc càng nhanh rồi!

- Bây giờ có muốn luyện tiếp cũng không được. Mình không có mấy quyển sách tu luyện ở tứ trọng. Thôi đi đến Tầng Thư Các (2) một chuyến, mượn lão sư giữ thư viện mấy quyển sách tu luyện đem về!

Đối với những ai đang luyện Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, học viện có một quy định. Võ giả tu luyện sau một thời gian phải thăng cấp, tiến lên một tầng mới thì mới có quyền lấy sách tu luyện ở tầng tiếp theo. Nên chỗ hắn chỉ có sách tu luyện ở tầng ba. Còn sách tu luyện ở tầng bốn, hắn chưa được nhìn thấy bao giờ.

Bước ra khỏi nhà, lúc này trời chỉ vừa mới tối. Trên đường vẫn còn khá nhiều người đang đi qua đi lại.

Dưới ánh trăng sáng ngời, mặt đất trở nên mơ hồ như vừa được phủ thêm một lớp bạc trắng. Có không ít đôi tình nhân đang lén lút hẹn hò dưới tán cây, nói khe khẽ cho nhau nghe những lời tỏ tình, yêu thương. Tất cả đều tạo nên một khung cảnh yên bình.

Trương Huyền không có thời gian để ý mấy việc này. Hắn bước đi nhanh hơn. Không bao lâu sau đã thấy một tòa nhà cao tầng to lớn hiện ra trước mặt.

Tầng Thư Các được chia thành hai khu vực lớn. Đó là khu vực dành cho lão sư và khu vực dành cho học sinh. Nơi đây cất giữ tất cả các loại phương pháp luyện võ, sách quý của trường, nên đây chính là một trong những nơi quan trọng nhất của Hồng Thiên học viện.

- Mặc lão!

Vừa đi tới trước cửa, Trương Huyền đã thấy một ông lão đang khom người ngồi ở gần cửa lớn.

Mặc lão là một trong những người bảo vệ Tầng Thư Các. Không ai biết được thực lực của hắn cao đến đâu. Chỉ nghe nói hắn là người rất nổi tiếng ở trường. Nhưng vì đã lâu rồi hắn chưa đấu võ với ai, nên không có ai biết được thực lực hiện tại của hắn thế nào.

- Ô, người đến rồi đấy à? Đã đột phá đến võ giả tứ trọng rồi hả?

Mặc lão vừa nhìn Trương Huyền vừa đưa tay vuốt chòm râu thưa thớt của mình.

- Dạ, nhờ may mắn thôi ạ!

Trương Huyền cũng không che giấu.

- Được rồi, cứ cố gắng tu luyện nhé. Học viện lúc nào cũng cần những thanh niên trẻ tài năng, nhiệt huyết như các người!

Mặc lão hài lòng gật đầu:

- Sách luyện công tăng bốn năm trong ngăn thứ tư của giá sách. Chỗ khu công pháp ấy, tự mình đi lấy đi!

- Dạ!

Trương Huyền cũng không hỏi nhiều, nghe lời bước chân vào phòng.

Hắn vừa đi, Mặc lão đã nhìn không được lắc đầu, thương hại nói:

- Là một đứa trẻ ngoan nhưng tư chất bẩm sinh hơi kém, nên thời gian tu luyện cũng chậm theo!

Nếu đổi lại là một võ giả tam trọng khác, chỉ cần thời gian hai năm là họ đã có thể đột phá được rồi. Vậy mà Trương Huyền phải mất đến ba năm mới có thể đột phá thành công. Tư chất thật bình thường.

- Đạt đến võ giả tứ trọng rồi chỉ cần cố gắng tu luyện là được. Như vậy vẫn có thể làm một giáo viên bình thường. Chỉ mong là trong lần kiểm tra giáo viên sắp tới, thành tích của hắn ta không quá kém...

Mặc lão lẩm bẩm một câu, sau đó lại không nói gì nữa, tiếp tục làm việc.

Trong số các giáo viên trẻ, Trương Huyền là một trong số những người thường hay lễ phép chào hỏi hắn. Nên thật ra đối với người này, hắn không thích cũng chẳng ghét. Chỉ là cảm thấy người này đáng thương, không được trời phú cho một tư chất tốt hơn để tu luyện.

Trương Huyền không biết rằng Mặc lão đang lẩm bẩm nói về hắn. Hắn vẫn đi thẳng vào Tàng Thư Các.

Mặc dù Tàng Thư Các trong Hồng Thiên học viện có kích thước khá lớn, so với chỗ làm việc lúc trước của hắn cũng không kém chút nào. Nhưng nếu so sánh với Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong đầu thì nó quả thật kém rất xa.

Cả hai hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Bước nhanh đi đến khu công pháp, Trương Huyền nhanh chóng tìm thấy những quyển sách ở ngăn thứ tư.

Ở đây thật sự có phương pháp tu luyện tăng thứ tư của Hồng Thiên Cửu Trọng quyết.

Hắn lấy cuốn sách ra, cầm đọc sơ qua.

Ồ!

Trong đầu hắn bây giờ đang xuất hiện một quyển sách cùng tên với quyển sách tu luyện tăng thứ tư ban nãy. Hắn mở ra xem bên trong, nhận ra nó cũng giống với quyển sách tu luyện ở tầng thứ ba, có đến hơn một nghìn khuyết điểm.

- Sẵn tiện ở đây có nhiều quyển sách khác nữa, mình nên xem sơ qua hết một lượt thì tốt hơn!

Có kinh nghiệm đột phá trước đó, Trương Huyền cũng không vội nhìn xem khuyết điểm của nó là gì, lại nhìn giá sách trước mặt mình.

Trong ngăn thứ tư của giá sách có rất nhiều loại sách công pháp, đều là phương pháp tu luyện ở tầng bốn. Còn có khá nhiều sách ghi chép lời giải thích của những người đi trước. Tổng cộng lại hết tất cả trong ngăn này có đến hơn mấy nghìn quyển sách.

Đổi lại là người khác, chỉ cần nhìn sơ qua thôi đã thấy chóng mặt rồi. Có nhiều sách như vậy, lại còn thêm nhiều cuốn sách chú thích, tranh luận về cách tu luyện với những ý kiến hoàn toàn trái ngược nhau. Đã không biết chính xác rồi, nếu lại tu luyện một cách tùy tiện không chừng còn có thể bị tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng Trương Huyền lại khác bọn họ. Hắn có Thiên Đạo Đồ Thư Quán giúp xác định được cách nào đúng, cách nào sai. Cho nên hắn không hề do dự cầm lấy một quyển sách khác lên đọc.

Àm!

Tiếng động báo hiệu quyển sách tương tự đã xuất hiện.

Trương Huyền không dừng lại mà tiếp tục cầm lấy quyển sách tiếp theo lên xem.

Thật ra bây giờ không phải Trương Huyền đang xem sách, cũng không phải hắn đang cố gắng chọn sách, mà là để Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thêm nhiều sách hơn. Chỉ có như vậy mới có thể dễ dàng chọn ra được những phương pháp tu luyện chính xác.

Rầm!

Trong phòng liên tục vang lên tiếng đổi sách.

- Tính tình thiếu kiên nhẫn, nóng nảy, bộp chộp!

Nghe được tiếng đổi sách, Mặc lão hơi nhướn mày.

Nếu như đã tu luyện Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, vậy không nên nghĩ đến những võ công khác. Nên cố gắng trân trọng thời gian, chép lại phương pháp tu luyện ở tầng thứ tư, sau đó trở về cố gắng tìm tòi nghiên cứu là được. Tuy người xưa có câu: “lấy đá núi khác về mài dao ta” (3), nhưng nếu kiến thức tu luyện không đủ, nhìn càng nhiều sẽ càng rối thêm thôi, tính tình cũng dễ nóng nảy hơn. Sau cùng phí công vô ích là chuyện nhỏ, không cần bận tâm còn có thể bị tẩu hỏa nhập ma, từ nay về sau không thể tu luyện được nữa.

Ba mươi năm trước cũng từng có một ví dụ tương tự. Có một lão sư thiên tài tự cho mình là người thông minh hơn người, nên cố đọc nhiều sách hơn mọi người, đề sáng chế ra tuyệt chiêu phù hợp với bản thân. Kết quả bởi vì xem quá nhiều sách tu luyện, không biết lựa chọn cái nào mà dẫn đến tẩu hỏa nhập ma rồi trở nên điên dại luôn.

Tham thi thâm!

Đây là một đạo lý sống, cũng là một chuyện có thật.

Tu luyện hơn ba năm mới đột phá được tầng Chân Khí cảnh, tư chất tầm thường như vậy thì hãy an phận cố gắng tu luyện tầng thứ tư của “Hồng Thiên Cửu Trọng quyết” là được rồi, bày đặt đọc thêm nhiều sách chi không biết, còn không phải vì muốn chơi nổi sao?

Thì ra cũng chỉ là một tên nông nổi, bộp chộp.

Lúc đầu Mặc lão còn có chút ấn tượng tốt với Trương Huyền nhưng bây giờ thì đã hoàn toàn mất sạch.

- Cái thứ chuyên giả vờ để lấy lòng người khác!

Sau khi hừ lạnh, Mặc lão phát hiện Trương Huyền chỉ xem sơ rồi lật qua trang chứ không đọc kỹ. Lúc này chân mày ông lại nhíu chặt hơn, cảm thấy chán ghét Trương Huyền vô cùng.

Mặc dù có chút nông nổi nhưng nếu như hắn ta chịu khó tìm tòi, xem kỹ từng trang thì vẫn còn thể hiện được đức tính siêng năng, chịu khó học tập. Đằng này ngược lại hắn ta cứ liên tục, tùy ý lật sách nhanh như vậy thì làm sao có thể tiếp thu được cái gì cơ chứ? Ngay cả mình còn chưa tiếp thu được chứ đừng nói đến tiểu tử mới đạt đến võ giả tử trọng như hắn ta.

Cho nên chỉ có một lý do chính là hắn ta đang giả vờ để lấy lòng mọi người thôi!

- Thật là, học viện này ngày càng kém cỏi, không còn như xưa nữa rồi!

Sau khi hừ lạnh một câu, Mặc lão nhắm mắt lại, không để ý đến Trương Huyền nữa.

- Được rồi!

Tốc độ đọc của hắn rất nhanh. Bình thường cứ một quyển sách, chỉ cần hít thở một hai lần là hắn đã có thể lật hết rồi. Hơn một canh giờ trôi qua, hắn đã lật qua hết tất cả quyển sách công pháp ở ngăn thứ tư rồi. Trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán cũng nhiều hơn mấy nghìn quyển sách có tên tương tự.

- Đợi về lại tiếp tục nghiên cứu, đưa ra bản hoàn chỉnh nhất!

Đã đạt được mục đích, Trương Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng rồi quay đầu đi ra ngoài.

- Người không cần ghi chép lại sao?

Thấy Trương Huyền đi ra tay không, Mặc lão cũng không nhìn được nữa.

Cho dù tính tình có nông nổi đến cỡ nào đi nữa, cũng nên sao chép một phần quyển sách đem về nghiên cứu lại. Hắn ta nghĩ sao mà đến tay không rồi đi cũng mang tay không về là sao? Bộ tính đến đây giỡn chơi à?

- Không cần đâu ạ, ta chỉ tùy tiện xem..

Bởi vì không biết suy nghĩ trong lòng đối phương nên Trương Huyền chỉ nhẹ nhàng cười đáp rồi xoay người tạm biệt.

- Tùy tiện xem? Đúng là thứ người cầu thả, sống không có nguyên tắc gì hết! Coi bộ học viện này nên sửa đổi nội dung kỷ luật rồi! Thứ người tùy tiện như vậy sao có thể làm giáo viên được đây?

Mặc lão phát tay.

Sách luyện võ là món bảo vật mà bất kì người tu luyện nào cũng phải biết quý trọng. Vậy mà cái tên này lại chỉ tùy tiện lật vài trang, xem qua loa vài cái liền trở về. Đúng là cái thứ không ra gì!

Hừ, chuyện này mình sẽ tìm hiệu trưởng nói chuyện, đề nghị hắn đưa ra một vài biện pháp để sửa đổi cái nếp sống tùy tiện trong học viện này.

Về lại chỗ ở của mình, Trương Huyền lấy giấy bút ra, ghi lại những cách tu luyện đúng ở tầng thứ tư của cuốn Hồng Thiên Cửu Trọng quyết.

Sau đó lại lật ra những quyển sách tiếp theo, tiếp tục ghi lại những công pháp chính xác ra.

Liên tục lật ra mấy quyển, Trương Huyền xoa chân mày.

Thật ra đọc mấy ngàn quyển sách theo kiểu này cũng rất rắc rối, chứ không dễ như trong tưởng tượng đâu.

Đang suy nghĩ làm thế nào để tăng nhanh tốc độ đọc lên, thư viện trong đầu hắn đột nhiên lại chấn động.

Mấy ngàn quyển sách vừa mới hình thành ban nãy trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán giống như được ai ghép lại, đã chậm chậm hợp lại thành một.

Rầm.

Một tiếng thật lớn. Mấy ngàn quyển sách đã hoàn toàn hợp lại với nhau, tạo thành một quyển sách duy nhất.

Trên bìa sách này không có tên. Trương Huyền lật đại một trang.

- Đây... chính là bản tổng hợp của tất cả các quyển sách kia sao?

Vừa nhìn sơ qua thôi, Trương Huyền đã hưng phấn đến sắc mặt ửng hồng.

Mới nãy hắn còn đang phiền não về việc làm sao tìm ra được hết những cách luyện võ đúng của hơn mấy ngàn quyển sách trong một thời gian ngắn. Bởi vì đây là một việc làm rất khó khăn, tốn công sức và mệt mỏi rất nhiều. Nhưng thực không ngờ thư viện đã tự động ghép lại với nhau thành một cuốn rồi.

- Quyển sách này... vậy mà không hề có một khuyết điểm nào!

Tự động ghép lại các phương pháp tu luyện đúng để tạo thành một cuốn sách không tên, nhưng cũng không có một khuyết điểm nào.

Nội dung trong quyển sách này không còn là nội dung trong Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, cũng không phải là nội dung trong bất kỳ một quyển sách nào khác. Phương pháp tu luyện mà trong đó ghi lại, có thể nói là chưa có ai từng thấy qua.

- Nếu đây là cuốn sách do Thiên Đạo Đồ Thư Quán tự động chọn lọc rồi tổng hợp lại. Vậy thì gọi nó là... Thiên Đạo thần công (3) đi.

Hắn vô tình nghĩ đến cái tên này, liền đặt nó làm tên cho quyển sách không tên kia vậy.

Rầm!

Giống như cảm nhận được suy nghĩ của hắn, sau một tiếng chấn động nhẹ, bìa sách trống không kia giờ đã hiện lên bốn chữ to: “Thiên Đạo thần công!”

(1) Tầng Thư Các: Giống thư viện, là nơi lưu trữ sách.

(2) Lấy đá núi khác về mài dao ta: Ý chỉ việc tiếp thu những ý kiến từ những người khác nhau là cách giúp bản thân sửa đổi khuyết điểm.

(3) Thiên Đạo thần công: Là một loại phương pháp luyện công cao cấp do Thiên Đạo Đồ Thư Quán sáng chế ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thay da đổi thịt

- Luyện thử trước đã!

Mặc dù chưa biết được công pháp này có còn khuyết điểm nào nữa không nhưng Trương Huyền vẫn không hề do dự, bắt đầu tu luyện theo phương pháp được ghi lại bên trong Thiên Đạo thần công.

Lỗ chân lông toàn thân được mở rộng để hấp thụ linh khí vào trong cơ thể.

Sau đây là tên bốn tầng đầu tiên, võ giả cần vượt qua.

Tầng một: Tự Tức, tầng hai: Đan Điền, tầng ba: Chân Khí, tầng bốn: Cốt Bì.

Ở tầng đầu tiên - Tự Tức, võ giả cần học được cách cảm thụ được linh khí xung quanh, sau đó tập hợp nó vào trong cơ thể, học cách có thể nhìn thấu được linh khí, đồng thời dùng suy nghĩ để kiểm soát đúng hướng đi và sự chuyển động của linh khí bên trong.

Ở tầng hai - Đan Điền. Đầu tiên, võ giả phải khai thông đan điền, vì đan điền là nơi chứa đựng linh khí. Sau khi tập luyện tầng này, thân thể người bình thường được thay đổi trở nên khỏe mạnh hơn, đồng thời trở thành một võ giả chân chính.

Đến tầng ba - Chân Khí cảnh, võ giả phải biết cách tập trung linh khí vào trong đan điền để tạo nó thành chân khí của riêng mình.

Khi đã chuyển sang tầng bốn - Cốt Bì cảnh, chân khí được chứa đầy trong đan điền trước đó sẽ tự động di chuyển đến các bộ phận khác trong cơ thể, hòa tan vào từng cơ quan khiến cho thân thể trở nên mạnh mẽ hơn, sức chịu đựng của tim và phổi cũng nhiều hơn. Lúc này, võ giả đó đã thật sự trở thành một cường giả (1).

Ba tầng đầu tiên chỉ là nền tảng cơ bản để võ giả luyện tập. Kể từ tầng thứ tư trở đi họ mới chính thức trở thành một cường giả, cơ thể sẽ không còn bị bệnh tật và sẽ càng ngày càng mạnh hơn.

Phương pháp tu luyện trong Hồng Thiên Cửu Trọng quyết, chủ yếu dựa trên việc chân khí tràn ra khỏi đan điền. Bởi vì nhờ có việc này mà thân thể của võ giả mới được cải thiện trở nên tốt hơn. Bên cạnh đó, các bộ phận khác như xương cốt, cơ bắp, da thịt cũng có một sự thay đổi lớn, nhờ đó mà da xương trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngược lại, cách luyện công trong Thiên Đạo thần công hoàn toàn khác biệt. Không chỉ nhờ chân khí trong cơ thể, Thiên Đạo thần công còn nhờ vào linh khí hấp thụ được từ trời đất để thay đổi cơ thể. Chân khí và linh khí cùng lúc di chuyển và thấm sâu vào các cơ quan trong cơ thể, làm tăng tốc độ hấp thụ trong cơ thể.

Rào... rào... rào!

Tất cả linh khí tập trung lại với nhau tạo thành một luồng khí cực lớn, như dòng nước chảy vào trong mỗi kinh mạch, thấm sâu vào từng cơ quan trong cơ thể. Còn chân khí thì giống như một người thợ sửa cầu đường, di chuyển đến đâu sẽ bổ sung đến đấy những chỗ mà linh khí đi qua nhưng chưa sửa lại.

Không bao lâu sau, khi cơ thể đã hấp thụ đầy đủ cả hai tầng chân khí và linh khí, cơ bắp và xương cốt của Trương Huyền trở nên rắn chắc hơn, giống như vừa được lửa tinh khiết đốt qua, tỏa ra ánh sáng ôn hòa, trong suốt, long lanh.

Ầm... ầm!

Không biết chân khí đã di chuyển được bao nhiêu vòng trong thân thể, sau khi nghe một tiếng “ầm” chấn động, Trương Huyền cảm thấy cơ thể mình như vừa phá vỡ một cảnh giới nào đó, trở nên nhẹ nhõm và thoải mái hơn nhiều.

Thân thể trước đó vẫn còn nặng nề như bị trói lại bằng dây xích sắt thì bây giờ lại khác hẳn, nhẹ nhàng linh hoạt, mọi cử động đều có thể tự do thực hiện dễ dàng tùy theo suy nghĩ, hẳn bây giờ giống như một con sâu nhỏ vừa phá kén thành bướm.

- Vậy là đã tu luyện xong... ta đã đột phá xong tầng bốn - Cốt Bì cảnh rồi sao?

Trương Huyền mở to mắt nhìn xung quanh, đến bây giờ hắn vẫn chưa dám tin tưởng vào sự thật trước mắt.

Võ giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh, mục tiêu đột phá chính là thoát khỏi xiềng xích của thân thể, tiến vào một cảnh giới mới, nhưng mà hắn chỉ mới tu luyện được bao lâu đâu? Một canh giờ? Hay hai canh giờ?

- Thối quá!

Nghe mùi hôi từ cơ thể bốc ra, Trương Huyền cảm thấy khó hiểu. Nhìn trên người mình, lúc này hắn mới phát hiện ra trên người hắn bây giờ có vô số đất bẩn.

Tầng Cốt Bì cảnh thông qua việc hấp thụ chân khí vào cơ thể để bài tiết những chất bẩn từ bên trong cơ thể ra bên ngoài, giúp thay đổi gân cốt và da thịt, để chúng mạnh mẽ hơn.

Con người từ lúc sinh ra đến lúc trưởng thành, vì để sinh tồn sẽ ăn đủ loại đồ ăn, do vậy chất bẩn tích tụ trong cơ thể sẽ càng lúc càng nhiều. Ở tầng Cốt Bì cảnh, nhờ việc hấp thụ chân khí để loại bỏ đi những chất bẩn đó, giúp võ giả vượt qua được cảnh giới hiện tại, thoát ly thân thể nặng nề mà tiến tới cảnh giới mới, thân thể trở nên nhẹ nhàng và tự do hơn.

- Đã sớm nghe kể nhiều về việc tập luyện ở tầng Cốt Bì cảnh nhưng lại chưa từng thấy ai có thể bài tiết ra nhiều chất bẩn như ta!

Nhìn cơ thể bản thân của mình, Trương Huyền cũng không nhận được nữa, hần vội vàng lấy thùng gỗ ra vừa tắm vừa lẩm bẩm nói một mình.

Võ giả ở tầng bốn - Cốt Bì cảnh có thể thay da đổi thịt, khiến cho cơ thể mạnh mẽ hơn. Đây là một việc rất tốt. Thế nhưng từ trước đến nay hần lại chưa từng nghe nói qua, Cốt Bì cảnh còn giúp người ta bài tiết ra nhiều chất bản như vậy, khiến cho khắp người hần đều bốc lên mùi hôi thối nồng nặc.

Chỉ một lát, Trương Huyền đã tắm xong xuôi. Hần chợt nhận ra cơ bắp toàn thân lúc này có sự thay đổi rất lớn, trắng trẻo như ngọc, sáng bóng như gương. Ngay cả những vết sẹo trước đó đều đã biến mất hết rồi. Thân thể hần bây giờ giống như một đứa trẻ sơ sinh, ngay cả làn da còn mịn màng hơn trẻ mới sinh nữa.

- Chân khí của ta...

Đang bất ngờ vì những biến đổi của cơ thể, trong lúc vô ý nhìn về phía đan điền, hần lại càng khiếp sợ hơn.

Chân khí đục ngầu trong đan điền lúc trước giờ tất cả đều đã biến thành những luồng khí trong suốt như nước, tỏa ra một hơi thở thật thuần khiết.

Không cần nhìn cũng biết được khí này chắc chắn có cấp bậc cao hơn cả ba mức độ chân khí cơ bản rồi!

- Không những tái tạo lại cơ thể mà ngay cả chất lượng của chân khí cũng tăng cao. Thiên Đạo thần công thật sự quá lợi hại rồi!

Trương Huyền vô cùng kinh hãi.

Người khác muốn đột phá Cốt Bì cảnh thì cần phải bồi bổ liên tục, nếu không tốn mấy năm tu luyện thì chắc chắn không thể nào thành công được. Vậy mà hần thì ngược lại, chỉ cần dùng hai canh giờ là có thể đột phá được rồi. Hơn nữa chất lượng chân khí cũng trở nên tốt hơn. Rốt cuộc Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã tạo ra cuốn sách gì thế này?

Cái này đúng là quá biến thái rồi, còn mạnh hơn lẽ thường nữa!

- Thử dùng lực một chút đã! Sau khi đột phá Cốt Bì cảnh sẽ tiến lên võ giả ngũ trọng - tầng Đỉnh Lực. Một khi bước vào cảnh giới này, người tu luyện sẽ có được sức mạnh cực lớn.

Cách ký túc xá tầm mấy chục mét có một cột đá dùng để đo lực được đặt ở đó.

Loại đá này được đặt khắp nơi trong trường, giúp học sinh có thể kiểm tra tu vi của mình mọi lúc mọi nơi.

Khi võ giả tiến lên đến tầng năm - Đỉnh Lực cảnh, ngay lập tức cơ thể sẽ sở hữu một nguồn lực cực kỳ mạnh mẽ, hai cánh tay trái phải có thể đánh ra được những quyền sức mạnh nặng đến một ngàn kg.

Sức lực cỡ này đã không còn là sức lực của người bình thường nữa, mà nó ngang bằng với sức mạnh của trâu và ngựa luôn rồi.

Sau khi tu luyện theo nội dung ghi trong Thiên Đạo thần công, cơ thể Trương Huyền đã thay đổi, gân cốt trở nên mạnh mẽ hơn, lại còn đột phá thành công tầng Cốt Bì cảnh. Vì thế hần cũng muốn thử một chút, xem rốt cuộc sức lực của hần đã đến mức nào rồi, có phải là có một sức mạnh to lớn như người ta thường nói hay không.

Tập trung suy nghĩ, cố gắng tịnh tâm, lòng bàn chân chạm đất, đầu gối đột nhiên co lên, lưng và thân thể co lại như một cây cung lớn, cánh tay như mũi tên lao mạnh về hướng tảng đá, lóe ra những luồng tia sáng chói mắt.

Bùm!

Sau khi Trương Huyền đánh một đấm trên cột đá, có một luồng ánh sáng xuất hiện và chuyển động xung quanh.

- 5 đỉnh!

Phía trên cột đá hiện lên một con số.

- Cái này... cái này... làm sao có thể như vậy được?

Con người Trương Huyền co rút lại, về mặt ngơ ngác nhìn cột đá.

Đây là thật hay giả?

Bình thường ở Đỉnh Lực cảnh, sức lực ở giai đoạn đầu sẽ tương đương với đỉnh một, giai đoạn giữa tương đương với đỉnh hai, giai đoạn sau tương đương với đỉnh ba và thời kỳ đỉnh cao sẽ tương đương với đỉnh bốn.

Hần chỉ mới đột phá Cốt Bì cảnh, vừa lên được Đỉnh Lực cảnh, vậy mà đã có sức mạnh ở đỉnh năm rồi, cái này... Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Thật sự quá bất ngờ rồi!

- Chắc chắn là nhờ Thiên Đạo thần công rồi, không chỉ thay đổi cơ thể, còn nâng cấp chất lượng chân khí lên cao hơn cả ba mức độ cơ bản của chân khí..

Sau một lúc lâu, Trương Huyền mới lấy lại bình tĩnh, hần liền suy đoán trong lòng.

Hắn có phải là thiên tài hay không, việc này hần hiểu rất rõ.

Lý do hợp lý nhất cho vấn đề này chính là nhờ hần tu luyện theo quyền sách Thiên Đạo thần công.

Bộ công pháp này không chỉ giúp cải thiện cơ thể, thay da đổi thịt, lọc sạch chân khí, giúp nó thăng cấp lên trên cả ba mức độ chân khí cơ bản, còn giúp sức mạnh của hần tăng nhanh, cho nên hần chỉ vừa mới bước qua võ giả ngũ trọng - Đỉnh Lực cảnh mà đã có được sức mạnh ở đỉnh cao nhất - đỉnh năm.

Thật quá đáng sợ rồi!

- Trong học viện chỉ có một vài lão sư xuất sắc mới có thể đạt tới võ giả ngũ trọng!

Ở học viện Hồng Thiên, chỉ có một ít giáo viên đạt thành tích cao mới tu luyện đến võ giả ngũ trọng - Đỉnh Lực cảnh. Những giáo viên khác như Tào Hùng - người có thực lực tương đương với hần là hoàn toàn không thể đạt đến được cảnh giới này.

- Thực lực của ta hiện giờ đã ở cấp bậc này rồi, có lẽ ta cũng nên đi tìm sách luyện công ở tầng năm thôi..

Thực lực tu luyện tiến bộ càng nhanh, vấn đề cũng theo đó mà phát sinh.

Trước đó ở Tầng Thư Các, tất cả những quyền sách tu luyện ở tầng bốn hần đọc được bây giờ đã không còn tác dụng nữa rồi. Nếu như muốn tiếp tục tu luyện thì chỉ còn cách đi đến Tầng Thư Các thêm một chuyến nữa để tìm sách tu luyện ở tầng năm.

- Bây giờ trời cũng chưa quá tối. Lão sư ở Tầng Thư Các chắc vẫn còn chưa đóng cửa...

Trương Huyền gật đầu, đi đến Tầng Thư Các lần nữa.

Vì để phòng ngừa một số người mạo hiểm tu luyện những cấp bậc cao cấp hơn so với thực lực của họ nên học viện đã đặt ra một quy định. Đó là việc tu luyện phải phù hợp với cấp bậc, người ở cấp bậc nào sẽ xem công pháp ở cấp bậc ấy, không được xem công pháp có cấp bậc cao hơn.

Chỉ một lát sau, Trương Huyền đã tới Tầng Thư Các.

- Sao lại tới nữa?

Thấy Trương Huyền, Mặc lão giữ Tầng Thư Các liền nhướn mày hỏi.

Tiểu tử bông bột đó, vừa mới đi không bao lâu liền trở lại đây làm cái gì?

- Dạ thưa Mặc lão, cháu muốn xem quyền sách công pháp tu luyện ở tầng năm ạ!

Trương Huyền xấu hổ đáp.

Hần không thể nói sự thật rằng bản thân hần vừa đột phá trong một thời gian ngắn như vậy được.

Nếu nói ra sự thật, cho dù đối phương không đánh hần chết thì cũng nhốt hần lại làm chuột bạch để nghiên cứu thôi.

Ở tầng Cốt Bì cảnh và Đỉnh Lực cảnh, chân khí cũng không có sự biến đổi lớn nên chỉ cần là người không hiểu về chân khí, cho dù thực lực có mạnh đến đâu đi nữa cũng không thể nhìn ra được cấp bậc hiện tại của hần. Cho dù Mặc lão có thực lực cao cường đến đâu cũng vẫn không thể nhìn ra được. Hần cũng sẽ không ngờ được rằng Trương Huyền chỉ mới vừa trở về một lát đã có thể đột phá và bước sang cấp bậc khác rồi.

- Sách luyện võ ở tầng năm? Người lại muốn làm cái gì nữa đây?

Về mặt Mặc lão tối sầm, một chút yêu thích cuối cùng mà hần dành cho người này cũng đã mất sạch.

Sách công pháp tầng bốn vừa không sao chép lại cũng không chịu tu luyện, vậy mà còn bày đặt chạy tới đây mượn sách tu luyện ở tầng năm? Giỡn chơi hả?

- Mặc lão à, thật ra hôm nay lúc ta nhận học sinh, có một phụ huynh đã hỏi ta về vấn đề tu luyện võ giả ở tầng năm nhưng ta lại không biết trả lời thế nào. Vì vậy phụ huynh đó có chút xem thường ta. Cho nên ta muốn... xem trước một ít, tìm ra đáp án trước. Để về sau nếu có gặp lại tình huống tương tự, ta cũng có thể trả lời lưu loát được!

Trương Huyền đã sớm nghĩ ra cái cớ, hần vội vàng nói.

- Đúng là có vài phụ huynh tính tình không được tốt lắm.

Nghe Trương Huyền giải thích xong, Mặc lão gật đầu, nghiêm túc nói:

- Người có thể xem, nhưng tuyệt đối không được luyện thử! Tầng thứ tư còn chưa luyện xong, nếu luyện tầng thứ năm chắc chắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Đến lúc đó ngay cả thần tiên cũng không cứu được đâu!

- Dạ, cái này ta hiểu được ạ!

Trương Huyền vội trả lời.

- Được rồi, người vào đi!

Mặc lão phát tay, tiếp tục nhắm mắt lại:

- Công pháp tầng năm để ở hàng cuối cùng!

- Dạ!

Trương Huyền nhanh nhẹn đi vào trong.

- Giả dối! Hám danh!

Thấy hấn đi vào, Mặc lão lại mở miệng nói thêm bốn chữ đánh giá về hấn.

(1) Cường giả: Võ giả mạnh, có thực lực và sức chịu đựng cao hơn những võ giả thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Có người ám sát

Bị phụ huynh hỏi thì có sao đâu! Dù sao hấn cũng chỉ là một lão sư đứng chốt thôi. Nếu không trả lời được cũng là điều rất bình thường.

Đằng này vì làm ra vẻ ta đây là dân tri thức, lại cố tình chạy đến đây để xem trước công pháp tầng năm. Đây không phải giả dối, hám danh thì là cái gì?

- Ngày mai ta phải đi gặp viện trưởng để nói chuyện thôi. Cái loại lão sư tính tình nóng nảy, nông nổi như thế này nên sớm bị đuổi ra khỏi học viện thì tốt hơn.

Mặc lão hừ lạnh, lạnh lẽo đưa ra quyết định.

Cái tên hám danh, lại còn không lo cố gắng tu luyện đẳng hoàng. Người như vậy có giữ lại học viện cũng chỉ gây phá hoại kỷ luật, nếp sống của học viện thôi.

Trương Huyền không hề biết rằng chỉ vì hai lần gặp gỡ này, hấn đã bị Mặc lão cho vào danh sách những người cần bị đuổi khỏi trường rồi. Nếu hấn biết được, chắc phải “dở khóc dở cười” (1) trước tình huống này thôi.

Thực ra tất cả những câu nói mà hấn nói lúc nãy đều chỉ là cái cớ mà thôi.

Hiện tại tu vi của hấn đã đạt đến trình độ này rồi.

Cho nên cũng không thể vì vấn đề không có công pháp, làm uổng phí thời gian hấn tu luyện lên cao hơn chứ.

Không bao lâu sau, Trương Huyền đã tìm thấy sách công pháp tầng năm ở hàng cuối cùng.

Trong học viện này, người nổi tiếng có thực lực cao nhất cũng chỉ mới đạt đến võ giả ngũ trọng mà thôi. Vì vậy, nếu có ai có thể tu luyện đến tầng sáu - Ích Huyệt cảnh, sẽ có đủ tư cách trở thành trưởng lão của trường.

Nơi này chỉ là thư viện dành cho lão sư, nên không có những ghi chép về công pháp ở tầng sáu. Còn công pháp tầng năm thì bị đặt ở hàng cuối cùng.

- Sách tu luyện ở tầng năm ít hơn nhiều so với sách tu luyện ở tầng bốn.

Cùng là sách công pháp, nhưng sách tu luyện ở tầng bốn thì lại có rất nhiều. Có đến hai, ba ngàn quyển. Trong khi đó sách tu luyện ở tầng năm, nhiều nhất cũng chỉ có tầm một ngàn quyển. Ít hơn một nửa so với sách công pháp ở tầng bốn.

Thực ra nếu suy nghĩ kỹ thì đây cũng là một việc rất bình thường. Tất cả mọi việc đều phải đi theo hướng từ thấp lên cao. Càng lên cao lại càng khó hơn. Nên người đạt được tu vi cao cũng càng ít hơn. Mặc dù thời gian học viện này tồn tại cũng không ngắn, nhưng số người có thể trở thành võ giả ngũ trọng chắc chắn sẽ ít hơn rất nhiều so với số người đạt đến võ giả tứ trọng.

Đó là lý do tại sao những quyển sách ghi chép, sách tu luyện ở tầng năm ở đây lại có ít đến vậy.

Lắc đầu, không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa, Trương Huyền tiện tay rút ra một quyển sách rồi bắt đầu đọc.

Hon nửa canh giờ sau.

Hon ngàn quyển sách công pháp trên giá sách ở hàng cuối cùng đã bị lật ra hết. Thiên Đạo Đồ Thư Quán cũng theo đó mà tạo nên những quyển sách tương ứng.

Đạt được mong muốn, Trương Huyền mỉm cười, chào tạm biệt Mặc lão rồi về nhà.

Thấy người này lại tiếp tục lật đại, đọc đại giống ban nãy, ngay cả việc ngừng lại một lát để suy nghĩ về vấn đề cũng không có, Mặc lão lại cảm thấy khó chịu. Trong lòng hắn lại tiếp tục mắng Trương Huyền một trận nữa.

Trở về nhà lần nữa.

Trương Huyền tiếp tục hành động giống như cũ, xem lại tất cả quyển sách vừa sao chép trong đầu để tìm ra các câu, các phần chính xác.

Không bao lâu sau, thư viện lại tạo ra thêm một quyển sách. Nhưng lần này nó không còn là quyển sách không tên nữa mà đã được ghi sẵn bốn chữ to “Thiên Đạo thần công” trên bìa sách.

Có sách rồi Trương Huyền lại tiếp tục tu luyện.

Võ giả ngũ trọng - Đỉnh Lực cảnh thật ra chính là bước tu luyện nâng cấp thêm cho tầng Cốt Bì cảnh. Mục đích rất đơn giản, chính là để người tu luyện có khả năng điều khiển một cách thành thạo chân khí của bản thân. Mỗi cấp bậc sẽ có nguồn sức mạnh khác nhau. Trên thực tế Đỉnh Lực cảnh là tầng rèn luyện, nâng cao trình độ phối hợp hoạt động giữa chân khí và cơ bắp.

Phối hợp càng tốt, sức lực được sinh ra sẽ càng lớn.

Nhìn thấy những dòng miêu tả về Đỉnh Lực cảnh trên Thiên Đạo thần công, Trương Huyền ngừng suy nghĩ, tập trung tinh thần cẩn thận điều khiển luồng chân khí trong veo như nước ở đan điền, dần dần di chuyển nó đi khắp cơ thể, hòa tan hoàn toàn vào các bộ phận trong cơ thể.

Thiên Đạo thần công thật xứng đáng là quyển công pháp tuyệt vời hơn ngàn quyển sách được tổng hợp bên trong. Dựa theo phương pháp ghi bên trong sách, tốc độ tu luyện của Trương Huyền tăng lên rất nhanh. Chân khí cũng nhanh chóng di chuyển đến các cơ bắp và hòa tan vào trong đó.

Sức mạnh của cơ thể và độ phối hợp của chân khí cũng tăng cao.

Đỉnh Lực cảnh sơ kỳ!

Đỉnh Lực cảnh trung kỳ!

Đỉnh Lực cảnh hậu kỳ!

Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong!

Ầm ầm!

Sau hai canh giờ, cơ thể Trương Huyền chấn động lần nữa.

Hắn mở mắt ra, vẻ mặt tràn đầy bất ngờ, kích động như khó mà tin được vào sự thật này:

- Cái này... mình đã trở thành võ giả ngũ trọng đỉnh phong rồi sao?

Hắn cứ tưởng rằng bản thân phải cần rất nhiều thời gian để tu luyện thành võ giả ngũ trọng. Nhưng hắn nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, nhờ tập luyện theo phương pháp ghi trong Thiên Đạo thần công, hắn giống như lúc trước chỉ cần tốn có hai canh giờ thôi, đã có thể đạt tới ngũ trọng đỉnh phong rồi.

Đối với chủ nhân thân thể này lúc trước, tu luyện là một việc khó như lên trời. Nhưng ngược lại đối với một người có Thiên Đạo thần công như Trương Huyền, tu luyện cũng chỉ là việc đơn giản như ăn cơm, uống nước mỗi ngày.

Chỉ tốn thời gian chừng nửa đêm, hắn từ một võ giả tam trọng - Chân Khí cảnh đã tu luyện đến võ giả ngũ trọng đỉnh phong. Đây thật sự là quá sức tưởng tượng rồi.

Hon nữa, bởi vì hắn không có phương pháp tu luyện ở tầng sáu, cũng không biết mở huyết đạo nào cho đúng, nên mới ngừng lại. Chứ nếu hắn có sẵn

công pháp tăng sáu ở đây thì chắc chắn bây giờ cũng đã đột phá thành công, trở thành võ giả lục trọng - Ích Huyệt cảnh - một võ giả mạnh trong Hồng Thiên học viện rồi.

Võ giả lục trọng - Ích Huyệt cảnh, để tu luyện phải khai thông (3) hết tất cả huyệt đạo trên cơ thể. Huyệt đạo được mở ở đâu, chân khí ở đó sẽ càng mạnh mẽ hơn, sức mạnh cũng tăng lên rất nhiều.

Nghe người ta nói, trên cơ thể một người sẽ có tất cả 108 huyệt đạo, nhưng chỉ có 72 huyệt đạo là có thể khai thông. Muốn mở được hết những huyệt đạo này cần phải đi theo một trình tự nhất định. Bởi vì thể trạng mỗi người khác nhau nên trình tự mở huyệt của mỗi người cũng khác nhau. Phải làm đúng trình tự mới đạt được hiệu quả tốt nhất, còn bằng không nếu làm không đúng cách, cả đời cao nhất cũng chỉ có thể mở ra được ba mươi đến bốn mươi cái huyệt đạo là cùng, cũng không thể nào tiến bộ thêm được nữa.

Cái này cũng rất giống việc làm sạch bùn trong nước sông, nếu từ từ dọn sạch bùn theo hướng từ đầu sông đến cuối sông thì sẽ có thể dọn sạch được hết bùn trong sông. Ngược lại, nếu bắt đầu làm sạch bùn ở giữa dòng sông trước, không chỉ không thể làm sạch con sông mà không khéo còn làm tắc nghẽn dòng nước, khiến nó không thể chảy tiếp được.

Đây cũng chính là đạo lý để mở huyệt đạo, nếu không giải huyệt đạo đúng theo trình tự, huyệt đạo khác có thể sẽ bị chặn lại, kết quả là cả đời cũng không thể mở thêm huyệt đạo nào nữa.

Cho nên khi còn chưa có công pháp Trương Huyền cũng không dám tu luyện bừa.

Nhưng mà tính ra hắn cũng không cần phải gấp gáp làm gì, chỉ cần một đêm đã có thể đột phá lên hai cấp bậc lớn, đối với người khác mà nói, đây đã là một chuyện rất hạnh phúc rồi nên hắn rất hài lòng với cấp bậc hiện tại của mình.

- Nếu không phải là tình huống bất đắc dĩ, tốt nhất mình không nên để lộ ra tu vi thực của bản thân.

Bản thân là một người xuyên không, kiếp trước hắn đã từng xem qua rất nhiều sách và ti vi về vấn đề này, đạo lý “người giỏi hơn thường bị ghét” hắn vẫn nhớ rất rõ.

Hắn vốn là lão sư tệ nhất trường, lại đột nhiên trở thành võ giả ngũ trọng trong vòng một đêm, được thừa hưởng sức mạnh ở tầng năm đỉnh phong. Việc này nếu đến tai người khác, họ còn không tìm tới kiếm chuyện với hắn mới là việc lạ.

Vì thế việc hắn đạt tới Đỉnh Lực Cảnh đỉnh phong, tốt nhất không nên nói cho ai biết. Chuyện này càng giữ bí mật càng tốt.

- Thử một chút xem lần này sức mạnh của mình đã đạt đến mức nào rồi!

Quyết định xong, Trương Huyền lại đi đến trước cột đá đo lực.

Người khác khi đạt tới Đỉnh Lực cảnh sơ kỳ chỉ có sức mạnh ở một đỉnh. Hắn lại có sức mạnh năm đỉnh. Bây giờ hắn đã đạt tới đỉnh phong, nên muốn kiểm tra xem rốt cuộc là sức mạnh đã đạt đến mức nào rồi.

Bùm!

Cột đá đo lực lóe ra ánh sáng chói lọi, sau đó hiện lên hai chữ.

Tám đỉnh!

- Sức mạnh ở tám đỉnh sao? Sức mạnh gần bằng với những cường giả đã mở được bốn huyệt đạo ở Ích Huyệt cảnh!

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Thông thường khi đạt tới Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong sẽ có được sức mạnh ở bốn đỉnh. Sau này khi đã lên tới Ích Huyệt cảnh, cứ mỗi lần mở một huyệt đạo, sức mạnh sẽ tăng lên thêm một đỉnh lực.

Hắn chỉ mới đạt tới Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong đã có sức mạnh tám đỉnh, ngang với sức mạnh của một cường giả mở bốn huyệt đạo ở lục trọng.

- Đúng là Thiên Đạo thần công có khác, thật lợi hại.

Trương Huyền tràn đầy vui mừng khen tặng một câu. Hắn đang định tìm cái gì đó ăn đỡ một chút rồi đi ngủ để lấy lại sức sau một thời gian dài luyện tập liên tục như vậy, lại chợt nghe thấy tiếng động lạ.

- Đã tới rồi còn có người tới đây để làm gì?

Trương Huyền nhíu mày.

Tu vi tăng lên, nhĩ lực và thị lực cũng tăng lên theo. Hắn rõ ràng nghe thấy được tiếng động ở cách đây không xa. Có người đang trốn ở ngoài nhìn về khu ký túc xá này.

- Nhìn theo tầm mắt của người kia, nơi hắn ta đang quan sát chính là phòng của mình. Vậy chắc chắn bây giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra nơi mình đang

đứng rồi!

Lúc này Trương Huyền không có ở trong phòng. Hắn đang đứng ở phía sau cột đá đo lực cách sân ký túc xá một khoảng cách nhất định. Bởi vì hắn đã giảm thấp hơi thở nên đối phương vẫn chưa phát hiện ra hắn.

- Để xem là ai muốn kiểm chuyện với mình!

Không nghĩ tới chỉ mới vừa tu luyện xong đã có người muốn gây chuyện với hắn, trong lòng Trương Huyền tràn đầy thắc mắc.

Xem kỹ lại trí nhớ của chủ nhân thân thể này lúc trước, mặc dù hắn cũng thường hay bị người ta ức hiếp nhưng việc nửa đêm lên tới nhà hắn để đánh giết lại chưa từng xảy ra.

- Cho dù là ai đi nữa, cũng không thể để hắn nhận ra mình!

Đang tính đi qua dạy dỗ đối phương một trận, Trương Huyền chợt nghĩ đến một vấn đề.

Tất cả người trong học viện hiện nay đều biết hắn là một người vô dụng, chỉ mới đạt đến võ giả tam trọng - Chân Khí cảnh. Nên nếu như lúc này để lộ ra hắn đã là võ giả ở ngũ trọng đỉnh phong, không phải sẽ khiến cho mọi người chịu một cú sốc lớn sao?

Hơn nữa một khi tin tức này bị truyền ra, hắn chắc chắn sẽ trở thành đối tượng nghiên cứu của rất nhiều người.

Vì vậy mặc kệ đối phương là ai đi nữa, cũng không thể để người đó nhận ra hắn chính là Trương Huyền.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền lại nhớ đến mấy cao thủ kiếp trước nhìn thấy trên phim. Hắn liền tiện tay xé một tấm vải ở góc áo cột lên mặt.

Vù!

Trang bị xong xuôi hết, bàn chân Trương Huyền nhẹ đạp lên mặt đất một cái, lợi dụng bóng đêm từ từ tiến tới gần đối phương.

Mặc dù tu vi hắn chỉ vừa mới thăng cấp, cũng chưa từng học qua môn võ phòng thân nào, nhưng nhờ có Thiên Đạo thần công, sức mạnh hiện giờ của hắn cũng rất lớn. Lại nhờ việc quen thuộc địa hình, hắn dễ dàng di chuyển đến một nơi cách sau lưng đối phương mười mét, vẫn chưa bị phát hiện.

Ở một khoảng cách gần như thế, hắn nhìn thấy đối phương đang che mặt, mặc một bộ đồ đen nắp trong bóng tối, nên cũng không biết được đối phương là ai.

- Tên nhóc, muốn trách thì nên trách người háo sắc đến liều mạng, dám tẩy máy tay chân với tiểu thư của chúng ta!

Trốn sau một cây đại thụ, nhìn về hướng bóng người đang nắp trong bóng tối, Trương Huyền loáng thoáng nghe được giọng nói đối phương lắm bảm.

- Giọng nói này nghe quen quen...

Trương Huyền nhíu lông mày.

Giọng nói này Trương Huyền đã từng nghe qua rồi nhưng nghe được ở đâu thì hắn không tài nào nhớ nổi.

Vù vù!

Đang suy nghĩ xem giọng nói đó là do chính hắn từng nghe được hay đó là ký ức của chủ nhân thân thể này lúc trước, đối phương đã bay tới trước ký túc xá của hắn, cổ tay khẽ động. Ánh sáng chợt lóe lên. Không biết từ lúc nào trong tay đối phương đã xuất hiện một thanh chủy thủ sắc bén.

(1) Dở khóc dở cười: Tình huống trở trêu, oái ăm làm người ta không biết nên vui hay buồn.

(2) Khai thông: Mở.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bị lừa

- Muốn giết ta sao?

Thấy đối phương lấy chủy thủ ra, Trương Huyền nhướng lông mày nói thầm.

Thật may mắn vì hán tu luyện liên tục nên vẫn chưa ngủ. Nếu không, với khả năng đi lạng lề, không nghe một tiếng động nào của tên sát thủ này, chắc hán cũng đã sớm bị giết rồi.

- Trước tiên cần phải biết rõ thằng cha này là ai mới được!

Trương Huyền biết, loại người thừa cơ hội đêm tối để đánh lén hán chắc chắn không chỉ có một mình. Phía sau đối phương không chừng còn có cả một tổ chức chống lưng. Do vậy nếu hán không biết được người muốn giết hán là ai, dù lần này có giết được đối phương đi nữa, sau này chắc hán vẫn còn kẻ khác đến tìm giết hán. Nếu không tiêu diệt được tổ chức kia, vậy đừng mong có được giấc ngủ yên ổn.

- Ai đó?

Trong lúc suy nghĩ xem nên dùng cách gì để đối phương có thể chủ động nói ra tên tổ chức phía sau lưng hán, Trương Huyền bất chợt nghe được một giọng nói nhỏ truyền đến. Không biết từ lúc nào người áo đen cầm chủy thủ ban này đứng phía trước ký túc xá đã di chuyển đến một chỗ cách hán không xa.

Trương Huyền mặc dù có luyện võ nhưng chưa từng theo dõi người khác. Thế nên khi nhìn thấy đối phương lấy chủy thủ ra, hán hơi căng thẳng. Ngay lúc đó, hơi thở của hán lộ ra, bị đối phương phát hiện.

- Ta...

Chỉ mới qua một khoảng thời gian ngắn đã bị đối phương phát hiện, lông mày Trương Huyền nhíu lên. Hán đang tính xông tới đánh tên kia một trận, bất chợt nghĩ ra một ý kiến hay.

- Ta là người muốn lấy mạng cái tên lão sư Trương Huyền vô dụng! Còn ngươi là ai?

Trương Huyền khẽ nói. Hán cố gắng đè thấp giọng xuống để người khác không nghe ra được là giọng ai.

Nếu tên sát thủ này đã tới đây để giết hán, chỉ cần hán cũng đưa ra mục đích giống như vậy là có thể dụ được đối phương nói ra sự thật rồi.

- Ngươi tới đây là để giết Trương Huyền sao?

Người áo đen rất bất ngờ. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng lén lút và cái khăn che trên mặt Trương Huyền, hán cũng tin tưởng hơn một chút.

- Đúng vậy, cái tên lão sư tệ nhất trường này, có giữ lại hán cũng chỉ gây hại thêm cho học sinh thôi!

Trương Huyền tự nói xấu bản thân mình mà không hề đỏ mặt, xấu hổ.

- Ô, vậy ngươi ra tay đi. Ta ở đây canh chừng giúp ngươi!

Người áo đen nói.

- Hà?

Về mặt Trương Huyền đầy ngạc nhiên. Hán nhanh trí từ chối:

- Hay là ngươi ra tay trước thì tốt hơn. Dù sao hai người chúng ta đều có chung mục đích, ai ra tay cũng giống nhau cả thôi!

- Ngươi ra tay trước đi. Thật ra ta không muốn giết hán, chỉ tính dạy dỗ hán một trận thôi. Nhưng nếu như ngươi có thể giết được hán, vậy càng tốt.

Người áo đen thúc giục.

- Dạy dỗ một trận sao?

Trương Huyền cảm thấy khó hiểu. Nếu tính dạy dỗ hán một trận, tên kia còn lấy chủy thủ ra làm gì? Hán nhìn không được hỏi tiếp:

- Sao ngươi lại muốn dạy dỗ hán?

- Hừ, cái tên khốn kiếp đó dám vô lễ, sàm sỡ tiểu thư nhà ta. Ta tính cắt đứt luôn cái thứ “đồ chơi kia” của hán! Để hán biến thành một tên thái giám!

Giọng nói của người áo đen đầy oán hận.

Nghe được lời nói đầy tàn nhẫn, ác độc kia, Trương Huyền giật mình hoảng sợ. Hán chợt cảm thấy mát lạnh dưới hông.

Nếu như hôm nay hán đi ngủ như mọi khi, chỉ sợ đến lúc thức giấc là có thể đi hầu hạ hoàng thượng luôn rồi.

Hà!

Bà nó, rốt cuộc ngươi là ai mà lại ác độc như vậy chứ?

Sàm sỡ tiểu thư nhà ngươi?

Trương Huyền cố gắng nhớ kỹ lại tất cả mọi việc từ trước khi xuyên qua đến sau khi xuyên qua. Suy nghĩ rất lâu nhưng hắn vẫn không thể nào nhớ ra được. Hình như từ trước đến giờ hắn chưa từng sàm sỡ tiểu thư nhà nào cả.

- Ta từng nghe nói qua Trương Huyền là một tên vô dụng, không xứng làm lão sư, chứ chưa từng nghe nói đến việc hắn sàm sỡ con gái. Việc này rốt cuộc là sao?

Trương Huyền lên tiếng hỏi. Hắn thực sự không nhận được nữa rồi.

- Hừ, cái tên khốn kiếp đó đúng là thứ mặt người dạ thú (1)! Hắn mà là lão sư cái nỗi gì? Là tên súc sinh thì có! Tiểu thư nhà chúng ta... Không nói nữa, càng nghĩ càng thấy tức!

Giọng nói trầm thấp của người áo đen lúc này đang đầy giận dữ.

-...

Trương Huyền chỉ cảm thấy đầu óc mông lung, dường như có nhiều ngôi sao đang xoay xung quanh.

Đó là chuyện gì mà nghiêm trọng đến nỗi người kia lại mắng hắn là “đồ súc sinh” kia chứ? Rốt cuộc hắn đã làm gì với vị tiểu thư kia? Hơn nữa, vị tiểu thư kia là ai? Nếu vị tiểu thư kia là một người xinh đẹp vậy cũng dễ hiểu thôi. Nhưng nếu nàng ta là một người xấu xí, quái dị, thanh danh cả đời của hắn sẽ bị hủy hết. Như vậy chẳng phải hắn đã bị lỗ nặng rồi sao?

- Sao ngươi lại muốn giết hắn?

Máng xong, người áo đen đột nhiên nhìn Trương Huyền hỏi.

- Ta hả?

Không ngờ được đối phương sẽ hỏi mình, Trương Huyền sững sờ. Sau một lát, hắn nghiêng răng đáp:

- Ta... ta cũng ghét cái tật sàm sỡ nữ nhân của hắn!

- Ô, ngươi cũng biết hắn hay sàm sỡ nữ nhân hả? Vậy hắn sàm sỡ ai thế?

Về mặt người áo đen đầy cảnh giác.

- Hắn...

Trương Huyền hừ một tiếng:

- Ta cũng không có nghĩa vụ phải báo cáo cho ngươi biết hết mọi việc!

- Cũng đúng, vậy ngươi ra tay giết hắn trước đi. Chúng ta đều có chung mục đích nên ai ra tay giết cái tên Trương Huyền kia trước chẳng được.

Người áo đen thấy Trương Huyền không trả lời, cũng không nói thêm gì nữa. Mặc dù trong lòng hắn có rất nhiều nghi ngờ nhưng cũng không hỏi thêm gì cả, phát tay áo.

- Vẫn là để ngươi lên trước thì tốt hơn! Ta mà ra tay trước, hắn chỉ có một con đường duy nhất là chết. Vậy nên ngươi đi trước đi, sau khi ngươi tiễn hắn xong, ta sẽ giết chết hắn.

- Việc này...

Người áo đen do dự. Lúc này ánh mắt của hắn không tin tưởng nhìn về phía Trương Huyền.

Hắn đang nghi ngờ.

Làm gì có chuyện nào trùng hợp như vậy chứ? Hắn vừa đang định tới tiễn Trương Huyền, đằng sau lưng lại xuất hiện thêm một tên che mặt cũng tới để giết hắn ta? Nếu không phải chưa biết thực lực của tên che mặt kia có mạnh hơn hắn không, hắn đã sớm ra tay đánh cho tên kia ngất xỉu rồi.

- Sao nào? Ngươi không tin ta hả? Nếu không muốn giết hắn, vậy nửa đêm nửa hôm ta chạy tới đây làm gì? Ngươi tưởng ta rảnh rỗi lắm chắc!

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ từ đối phương, Trương Huyền nói.

- Ừm!

Nghe Trương Huyền nói như thế, người áo đen do dự một lát sau đó gật đầu.

Cũng đúng. Giờ đã là nửa đêm rồi. Nếu hấn ta không muốn giết Trương Huyền, nửa đêm che mặt chạy tới đây làm cái gì?

- Không phải ta không tin ngươi. Nếu hai ta đã có chung mục tiêu, vậy cùng nhau ra tay luôn đi!

Người áo đen suy nghĩ kỹ, nói.

Hấn vẫn cảm thấy kẻ trước mặt này có chút không đáng tin.

- Ngươi quá cẩn thận rồi. Yên tâm đi, ta là người có nguyên tắc, nói một là một! Nhưng nếu ngươi đã không tin ta...

Trương Huyền không nói linh tinh nữa, phát tay áo nói:

- Vậy thì hai ta cùng xông lên!

Nói xong liền phóng lên phía trước.

- Võ giả ngũ trọng đỉnh phong?

Thấy tốc độ di chuyển của Trương Huyền, người áo đen liền nhận ra tu vi của hấn, vội đề khí theo sát phía sau.

Thấy hấn ta đã theo sát, Trương Huyền vội vàng nhìn lại.

Àm âm!

Thiên Đạo Đồ Thư Quán chấn động, trong đầu xuất hiện một quyển sách.

Trương Huyền đã dự đoán trước rồi. Chỉ cần đối phương vội vàng đuổi theo hấn, chắc chắn sẽ phải sử dụng võ lực của bản thân. Đến lúc đó, Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể tìm ra được khuyết điểm và cả tên tuổi, xuất thân của hấn ta.

Nhìn trên bìa sách.

Trương Huyền bắt gặp hai chữ “Điều Hấn” ghi trên đó.

- Cái tên này rất quen... Hình như hấn đã nghe qua ở đâu rồi thì phải?

Trương Huyền bất ngờ, lập tức lật trang thứ nhất ra xem.

- Điều Hấn, là quân gia ở phủ thành chủ Bạch Ngọc thành, là võ giả lục trọng - Ích Huyệt cảnh sơ kỳ, đã mở được tám huyệt đạo!

.....

- Là hấn ta?

Nhìn thấy ba chữ “Bạch Ngọc thành”, Trương Huyền lập tức nhớ ra.

Đây không phải là cái tên quân gia đã xông đến nã hấn vào hôm nay, lúc hấn nhận Triệu Nhã làm học viên đó sao? Quân gia Bạch Ngọc thành, hóa ra lại chính là hấn ta.

Hèn chi giọng nói và tên của hấn ta lại rất quen.

Chỉ là...

Nói như vậy, vị tiểu thư trong miệng hấn ta là Triệu Nhã sao... Ta có làm gì nữ tử đâu, sao hấn ta lại chạy đến đây đòi thiên ta chứ?

- Dám vu oan cho ta, cho dù thực lực ngươi mạnh hơn, ta cũng sẽ cố gắng dạy cho ngươi một trận nhớ đời.

Càng nghĩ hấn càng tức giận.

Nếu như đây là chuyện xấu xa do tiền thân (1) làm, hấn sẽ cố gắng nhận lấy. Bởi vì hấn đã xuyên vào thân thể của người ta. Nhưng vấn đề ở đây là... cả hấn và tiền thân đều chưa từng làm gì sai cả, vậy mà phải mang tiếng là sàm sỡ nữ tử nhà người ta. Thực sự đáng giận.

Nghĩ đến đây Trương Huyền lại tiếp tục nhìn xuống phía dưới sách.

- Võ công tu luyện là: Bạch Ngọc Chu Thiên công!

- Các kỹ năng luyện được là: Huyền Thân chương đại thành, Huyền Thân quyền đại thành...

- Khuyết điểm mười sáu chỗ. Thứ nhất: huyết Mệnh Môn ở ngay hông, không tập trung chú ý vào động tác đánh... Thứ hai... Thứ ba...

Giống như trước, trong sách lúc này đã ghi chép đầy đủ khuyết điểm của hắn ta.

Đã mở được tám huyết đạo, vậy thực lực hiện tại của người này là mười hai đỉnh. Nếu trực tiếp đánh nhau, hẳn chắc chắn không phải là đối thủ của Điều Hàn.

Nhưng mà...

- Ích Huyết cảnh thì sao? Sức mạnh mười hai đỉnh thì thế nào? Hôm nay nếu ta không dạy dỗ ngươi một trận ra trò, Trương Huyền ta sẽ tự hủy đi tên của mình!

Hừ!

Nghĩ đến đây, Trương Huyền ngừng lại.

- Sao vậy?

Thấy Trương Huyền dừng lại, vẻ mặt người áo đen hoài nghi hỏi.

- Mau nhìn bên kia xem, đĩa bay kia!

Trương Huyền chỉ tay về hướng sau lưng đối phương.

- Đĩa bay? Đĩa bay là cái gì?

Người áo đen bất ngờ, vội vàng xoay người ra sau nhìn. Vừa quay qua, hắn lập tức để lộ cái hông có chứa huyết Mệnh Môn về phía Trương Huyền.

Người áo đen lúc này vẫn đang đầy tò mò và thắc mắc về “đĩa bay” tên kia nói rốt cuộc là cái gì?

Ta đá ngươi!

Cơ hội đến rồi, Trương Huyền cũng không do dự, mang theo giận dữ đập thật mạnh vào hông đối phương.

Bốp!

Điều Hàn còn chưa kịp phản ứng lại bị đá một đá thật mạnh vào huyết Mệnh Môn. Hắn lao đảo một cái, văng về phía trước, đụng đầu vào một tảng đá cách đó không xa, lập tức bể đầu chảy máu.

Muốn thiên ta? Có tin hay không chỉ cần vài phút, lão tử đây cũng có thể thiên ngươi?

Càng nghĩ càng thấy tức, Trương Huyền lại phóng tới lần nữa, ngồi trên người Điều Hàn, dùng sức thật mạnh đánh liên tiếp vào người đối phương.

Hừ, cường giả Ích Huyết cảnh, tu vi ở mười hai đỉnh thì thế nào? Còn nghĩ mình lợi hại lắm sao? Chỉ cần bị người ta biết được nhược điểm, huyết Mệnh Môn, sau đó bất ngờ đánh lên, ngươi vẫn chết thôi!

- Ngươi...

Điều Hàn không thể ngờ rằng cái tên mới vừa này muốn hợp tác với mình đánh Trương Huyền lại đột nhiên nổi điên lên đánh mình. Hơn nữa hắn còn đánh trúng Mệnh Môn của mình, khiến toàn thân mình cứng ngắc, không nhúc nhích được. Muốn đánh trả cũng không còn sức. Điều này làm Điều Hàn tức giận đến run rẩy.

Không phải nói là hai người đều cùng chung mục đích đánh Trương Huyền sao?

Bà nó chứ!

Không giữ chữ tín gì hết!

Vậy còn bây giờ nói làm người có nguyên tắc?

Vội lại... nói thế nào đi nữa ngươi cũng là võ giả ngũ trọng - Đỉnh Lực cảnh, là cường giả, là người tài giỏi trong số những người tài giỏi rồi. Vậy mà lúc đánh nhau lại chẳng có chút phong độ nào cả. Không biết xấu hổ lừa gạt ta rồi đánh lên, còn ngồi trên người ta, đánh vào mặt ta...

Kỹ thuật võ công đâu?

Động tác đánh đâu?

Phương pháp tu luyện đâu?

Ngay cả tên du côn ngoài đường cũng không đánh như hấn...

Diêu Hàn cảm thấy trên mặt đau rát. Hấn tức đến muốn phát điên lên rồi.

Cho tới bây giờ, hấn mới biết được, hấn đã bị cái tên che mặt này lừa rồi.

Hơn nữa còn bị lừa thâm hại.

(1) Mặt người dạ thú: Nhìn bên ngoài thì tử tế nhưng trong lòng lại chứa những suy nghĩ độc ác, nham hiểm.

(2) Tiền thân: Chủ nhân thân thể này lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đồ tội

Sau khi đánh Diêu Hàn một trận, Trương Huyền cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Trương Huyền cúi đầu nhìn lại đối phương. Diêu Hàn bây giờ đã bị đánh tới tởm, mặt nạ bị rơi trên đất để lộ ra gương mặt bầm tím, sưng to như đầu heo. Hiện giờ ngay cả mẹ hấn cũng chưa chắc nhận ra được con trai mình.

- Ôi...

Sau khi hết giận, Trương Huyền lấy lại tinh táo, hấn nghĩ:

“Cái tên đáng ghét này dù sao cũng là quản gia của thành chủ Bạch Ngọc thành, lại còn là thúc thúc của học viên ta. Vậy chỉ dạy dỗ một trận thôi vậy, không nên giết hấn ta làm gì”.

Dù sao đi nữa hấn cũng là “Diêu thúc” của Triệu Nhã. Nếu mình thật sự giết hấn, làm sao còn đủ tư cách để làm lão sư của nữ tử chứ? Về sau cũng rất có thể sẽ không thể nào tươi cười thân thiện với nhau được như lúc trước nữa.

Hơn nữa, Bạch Ngọc thành nổi tiếng là một trong ba thành lớn và phát triển nhất ở Thiên Huyền vương quốc. Vì vậy người có thể làm thành chủ ở đây chắc chắn không phải kẻ kém cỏi. Phía sau thành chủ nhất định còn có một thế lực lớn hơn nữa. Nếu quản gia của hấn bị giết, người làm thành chủ như hấn tất nhiên sẽ phái người điều tra cho rõ. Một khi tra ra được là mình làm, đến lúc đó mới thực sự là gặp rắc rối lớn.

Hấn chỉ mới tới thế giới này trong thời gian ngắn, vẫn chưa xây dựng được thế lực riêng của bản thân. Nên tốt nhất là làm việc gì cũng phải biết điều một chút vậy.

“Không thể để hấn hoài nghi là mình làm được”.

Trương Huyền nghĩ thầm.

Không thể giết, vậy chỉ còn cách thả hấn ta đi. Một người chạy tới đánh lên mình, lại bị người khác đánh lên lại. Nói thế nào đi nữa cũng rất kỳ lạ. Hấn ta chắc chắn sẽ nghi ngờ mình thôi.

Đúng rồi. Thật khéo hấn vừa nghĩ ra một cái tên. May quá có người chết thay rồi. Mà hôm nay nếu không phải tại cái tên kia đến kiểm chuyện với hấn, hấn thật tình không nhớ tên người nọ đâu nha...

Hấn chợt nhớ đến một người.

Chính là cái người đi chung với Thẩm Bích Như sáng nay, người đã cười nhạo hấn là đồ rác rưởi - Thượng Bân.

Dù sao đi nữa, cái tên đáng ghét này cũng là cháu trai của Thượng Thần trưởng lão. Do đó đồ tội cho hấn cũng không có gì to tát. Bởi vì nếu Diêu Hàn biết là Thượng Bân làm, chắc hấn ta cũng không dám trả thù đâu!

Mà nếu có trả thù đi nữa cũng chẳng sao. Bọn họ đánh nhau, không liên quan gì đến hấn. Không phải là điều tốt sao?

Nghĩ đến đây Trương Huyền nhìn về phía người đã bị đánh đến thay đổi hình dạng - Diêu Hàn, thấp giọng nói:

- Ta và Trương Huyền vốn có mâu thuẫn với nhau. Sáng nay hấn làm ta rất tức giận nên buổi tối ta mới tính đến đây để đánh hấn một trận cho hả giận! Nhưng nếu như hấn bị người thiện, Bích... nàng ấy nhất định sẽ tưởng là do ta làm, lại hiểu lầm tức giận, vậy ta biết phải làm sao? Có trách thì trách

ngươi tới đây không đúng lúc, gặp phải ta!

-...

Bấy giờ Diêu Hàn mới hiểu ra tại sao mình lại bị người ta đánh. Hắn muốn cãi lại tên kia nhưng miệng đã sưng to như khúc lạc xương, không thể nói nổi một tiếng nào.

- Cút!

Thấy Diêu Hàn đã hiểu ý tứ trong lời nói của mình, Trương Huyền không tiếp tục nói nhảm nữa. Hắn đứng dậy, đá một cước thật mạnh vào người Diêu Hàn, làm người này văng ra xa mười mấy mét.

- Tên đáng ghét!

Trong lòng Diêu Hàn thầm mắng. Hắn cũng hiểu, nếu đêm nay cứ cố chấp đánh với cái tên che mặt kia, khẳng định người bị đánh vẫn là mình thôi. Cho nên hắn cần rảnh nhẩn nhin, xoay người rời đi.

Đồng thời hắn cố gắng nhớ kỹ hai đặc điểm quan trọng của tên đáng ghét kia. Thứ nhất, cái tên này và Trương Huyền có quen biết với nhau, vừa bị Trương Huyền chọc tức sáng nay. Thứ hai, Trương Huyền là tình địch của hắn. Cả hai người họ đều đang theo đuổi một nữ tử. Trong tên nàng có một chữ “Bích”.

Chỉ cần nhớ kỹ hai đặc điểm này, hắn tin rằng sẽ có thể sớm điều tra ra được người ra tay đánh hắn đêm nay là ai.

Thấy Diêu Hàn đã rời đi, Trương Huyền giờ đây mới dám thở phào nhẹ nhõm, chỉnh đốn lại một chút rồi trở lại ký túc xá.

Nhắc đến chuyện này hắn lại cảm thấy thật nguy hiểm. Nếu không phải tối nay do hắn mê tu luyện mà không ngủ, thật không biết bây giờ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Cũng may là tạm thời đã hết nguy hiểm.

“Muốn sống được ở cái thế giới này... Thực lực là điều rất quan trọng!”

Ngồi trên giường trong ký túc xá, Trương Huyền trầm nghĩ.

Nếu như tối nay tu vi hắn vẫn chưa tiến bộ thì dù hắn có biết khuyết điểm của Diêu Hàn đi nữa, cũng đánh không lại hắn ta. Người thua thảm hại chắc chắn chính là hắn.

Bởi vậy việc quan trọng nhất bây giờ là phải cố gắng nhanh chóng tăng tu vi của bản thân, thực lực càng mạnh càng tốt.

Suy nghĩ một hồi, Trương Huyền dần chìm vào giấc mộng đẹp.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng hắn đã tỉnh lại. Mặc dù mới ngủ chưa đến hai canh giờ, lại còn bị Diêu Hàn làm phiền một lúc, nhưng Trương Huyền vẫn không thấy buồn ngủ chút nào. Hắn cảm thấy giống như cũ, tinh thần sảng khoái, cả người dồi dào năng lượng.

- Nên đến lớp rồi!

Sau khi mặc xong quần áo, Trương Huyền nói thầm một tiếng, liền bước nhanh đến lớp học của mình.

Không bao lâu, Trương Huyền đã đến lớp. Vừa đẩy cửa bước vào, hắn đã nhìn thấy nhóc mập đang vui vẻ đứng đợi hắn, thấy hắn đến liền hưng phấn tiến lên chào đón.

- Trương lão sư, lão sư đã đến rồi à. Lão sư nhìn nè, ta đã quét sạch sẽ cái phòng này rồi đó.

Hắn ta chính là học viên cuối cùng hắn đã thu nhận - Viên Đào.

Hôm qua hắn có hù dọa cậu nhóc mập này vài câu. Nhưng thật không ngờ hắn ta lại tin là thật. Không chỉ hôm nay đến sớm nhất, còn quét dọn lớp học sạch sẽ nữa chứ!

- Rất tốt!

Trương Huyền gật đầu.

- He he, lão sư cũng đã nói ta làm tốt rồi. Vậy lão sư có phải nên thưởng cho ta cái gì đó không? Công pháp, kỹ thuật võ công hay vài quyển sách gì đó cũng được a...

Nghe được lời khen của Trương Huyền, nhóc mập liền toét miệng cười nói.

Cái thằng nhóc này đúng là “được voi đòi tiên”, mới nghe khen đã đòi quà rồi.

- Người tạm thời ngồi đợi đi. Chờ các bạn khác đã đến đủ, lão sư sẽ phổ biến cách học cho mấy người nắm rõ!

Trương Huyền phát tay.

Người tới đầu tiên là nhóc mập. Người thứ hai tới chính là nam hài Trương Huyền cá cược thắng được - Lưu Dương!

Chỉ là thái độ của Lưu Dương khác một trời một vực với nhóc mập. Hắn nhìn Trương Huyền với ánh mắt đầy khinh thường, vẻ mặt biểu lộ ba chữ “không cam tâm”.

Hắn cảm thấy Trương Huyền đánh cược thắng hắn cũng là do may mắn thôi. Thế nên một thiên tài như hắn phải học với một lão sư chẳng ra gì như vậy, đây là điều sỉ nhục với hắn. Mạng hắn thật khổ.

Người thứ ba đến lớp là thiếu niên có sở trường dùng thương - Trịnh Dương.

Nhờ sự chỉ dẫn của Trương Huyền, bây giờ thực lực dùng thương của hắn đã tăng lên gấp đôi. Chỉ cần nhìn sơ qua một lần là có thể nhìn ra vấn đề của hắn. Điều này làm cho Trịnh Dương rất khâm phục Trương Huyền. Có thể nói trong số tất cả các học viên, hắn là người duy nhất cam tâm tình nguyện bái Trương Huyền làm lão sư.

Người thứ tư đến là Vương Đình. Nữ tử nhút nhát này, lúc đến nơi nhìn thấy trong lớp còn có những học sinh khác nữa, liền đỏ mặt trốn vào một góc.

.....

- Vậy là hôm nay đã có thể giải quyết được vấn đề trên người mình rồi...

Triệu Nhã có chút hưng phấn nói.

Ngày hôm qua, sau khi lão sư tệ nhất trường bảo có thể giúp nàng giải quyết vấn đề trên thân thể, lúc trở về nàng vừa lo lắng vừa mong chờ, một mình đến nửa đêm mới ngủ được.

Mặc kệ là hắn nói thật hay nói dối, chỉ cần hôm nay lên lớp nàng sẽ biết được sự thật thôi!

Nghĩ đến đây Triệu Nhã liền nhanh chóng rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo xong sau đó ra khỏi phòng.

Nàng là con gái thành chủ, hơn nữa còn là con gái của thành chủ Bạch Ngọc thành, người nằm trong danh sách mười thứ hạng đầu tiên trong đợt kiểm tra học sinh mới. Chính vì vậy, nàng không cần phải ở ký túc xá tập thể như các học sinh bình thường khác, mà có hẳn một cái sân nhỏ riêng. Ở đó có rất nhiều phòng. Một trong số đó là phòng của Diêu thúc. Cái phòng được xây cách phòng nàng khá gần.

- Diêu thúc, ta đi học đây!

Thấy gian phòng kia không hề phát ra động tĩnh gì, Triệu Nhã nói xong liền tính đi ra ngoài.

- Tiểu thư, tiểu thư chờ ta một lát, để ta đi chung với tiểu thư!

Tiếng nói của người nam tử trung niên vang lên. Cửa được mở ra, Diêu Hàn cũng bước ra.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của hắn, Triệu Nhã vô cùng ngạc nhiên. Nàng đứng sững người tại chỗ:

- Diêu thúc, thúc làm sao vậy... Đã xảy ra việc gì?

Triệu Nhã chỉ nhìn thấy một gương mặt tím bầm, hốc mắt đen sì, sưng to. Chỉ sau một đêm mà Diêu Hàn đã thay đổi nhiều đến nỗi ngay cả Triệu Nhã nàng cũng không nhìn ra. Đáng lẽ ra người đứng trước mặt nàng lúc này phải là thúc thúc quân gia có vẻ mặt uy nghiêm chứ? Đàng này... Nếu không nhờ giọng nói quen thuộc kia, chắc nàng thực sự không nhận ra hắn là ai rồi.

- À, hôm qua ta luyện công hăng say quá, không cẩn thận đã tự đánh mình bị thương!

Diêu Hàn nói.

- ...

Có ai luyện công mà lại tự đánh mình đâu?

Hắn còn có thể nghĩ ra cái cớ nào đáng tin hơn một chút được không?

- Diêu thúc à, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra vậy? Là ai đã đánh thúc? Nếu thúc không nói thì ta sẽ mách việc này với phụ thân!

Triệu Nhã nổi giận dùng dưng nói.

- Tiểu thư, tiểu thư không cần quan tâm đến việc này đâu. Đây là vấn đề của riêng ta... nên để ta tự mình giải quyết được rồi! Tiểu thư vẫn nên tranh thủ đi học trước thi tốt hơn. Ta cũng muốn xem thử coi cái tên lão sư kia là người thế nào. Nếu như hắn giống với lời đồn là một tên vô dụng, ta sẽ lập tức nói việc này với thành chủ để Hồng Thiên học viện đổi lão sư khác cho tiểu thư...

Điều Hàn vẫy mạnh tay, làm một động tác thật khí phách. Có điều bởi vì động tác quá mạnh nên làm rách vết thương. Con đau ập đến làm đầu hắn chảy đầy mồ hôi.

- Thôi được!

Thấy hắn không chịu nói, Triệu Nhã cũng không nhiều lời. Hai người đi về phía lớp học của Trương Huyền.

- Điều thúc, hay là thúc trở về nghỉ ngơi trước đi. Vết thương nặng như vậy... Để ta tự mình đến lớp được rồi. Thúc không cần đi theo đâu!

Đi một chút, thấy Điều Hàn run rẩy, đầu đầy mồ hôi, Triệu Nhã nhìn không được khuyên.

Hôm qua Trương Huyền ra tay rất nặng, không nương tay chút nào. Nên mặc dù hắn đã dùng thuốc trị thương, nghỉ ngơi mấy canh giờ vẫn cảm thấy cơ thể rất nặng nề và mệt mỏi. Có thể kiên trì đi một đoạn đường này là đã rất tốt rồi!

- Tiểu thư à, lúc thành chủ giao tiểu thư cho ta chăm sóc, đã căn dặn thật kỹ ta phải thay tiểu thư chọn được một lão sư ưu tú. Thế nhưng tiểu thư lại chọn cái người vô dụng đó làm lão sư, bảo ta không biết phải ăn nói thế nào với thành chủ đây.

Điều Hàn nói:

- Bây giờ mặc kệ tiểu thư có nói thế nào đi nữa, ta cũng sẽ vạch trần bộ mặt thật của hắn, để tiểu thư biết được hắn thực sự chỉ là cái thứ vô học mà thôi! Chỉ tại tiểu thư quá ngây thơ nên mới bị hắn lừa. Với cái trình độ kia của hắn chắc chắn không thể nào thu thêm được học sinh nào nữa. Chờ lát nữa tới nơi tiểu thư hãy nhìn kỹ thử xem lớp học của hắn có bao nhiêu học sinh là rõ...

Kết!

Cửa phòng được đẩy ra, chủ tớ hai người liền nhìn vào lớp học.

Lúc này, Trương Huyền và bốn học sinh mới đang đứng trong lớp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Vương Dĩnh khiếp sợ

Điều Hàn vừa nghe được tin tức tiểu thư nhà hắn muốn nhận Trương Huyền làm lão sư, vô cùng giận dữ nên chưa kịp tìm hiểu xem Trương Huyền đã thu nhận được mấy học sinh rồi.

Mới ban nãy hắn còn đang rất mạnh mẽ tuyên bố Trương Huyền không thể nào nhận thêm được một học sinh thứ hai nào khác. Nên giờ đây khi nhìn thấy đám người Vương Dĩnh đang ngồi trong lớp học, Điều Hàn thấy thật nhục nhã. Hắn có cảm giác như chính mình vừa tự tát cho mình một bạt tai vậy.

- Ta chào lão sư!

Triệu Nhã cũng cảm thấy rất xấu hổ. Nàng đỏ mặt, muốn tìm một cái lỗ trốn cho qua chuyện.

- Người không bị sao hết hả?

Một lát sau, Điều Hàn chậm chậm đi tới gần, nhìn thấy Trương Huyền đang đứng cách đó không xa, hắn ngạc nhiên hỏi.

Tối qua tên đáng ghét kia ra tay đánh hắn nặng như vậy, hắn vốn nghĩ rằng Trương Huyền sẽ còn bị đánh nặng hơn hắn nhiều. Cho dù không bị đánh đến ngu ngốc thì ít nhất cũng bị tàn phế thôi, vậy mà tại sao... người này không có bị thương gì cả? Ngay cả một vết xước nhỏ ở trên da cũng không có?

Thật ra mục đích hắn tới đây không phải vì để xem Trương Huyền dạy thế nào như những gì hắn đã nói với Triệu Nhã. Mà là để xem thử cái tên Trương Huyền vô dụng kia bị đánh đến mức độ nào rồi. Nhưng kết quả thì sao? Điều Hàn hắn rõ ràng là một cường giả võ giả lục trọng - Ích Huyệt cảnh, vậy mà đi đánh lên người ta còn bị người khác đánh toi tã, bầm dập. Đã vậy cái tên hắn muốn đánh lên - Trương Huyền - lại không hề chịu chút tổn hại nào. Ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có... Hắn cảm thấy có chút uất ức, không thể chấp nhận được sự thật này.

- Ta có thể bị gì chứ?

Mặc dù Trương Huyền biết Điều Hàn đang nghĩ gì nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra, giả vờ như không biết chuyện gì cả. Hắn nhìn Triệu Nhã hỏi:

- Vĩ vũ giả tàn tật này là...

- Vũ giả tàn tật?

Triệu Nhã bất ngờ, đang tính trả lời, chợt một giọng nói vang lên cắt đứt lời của nàng.

- Người mới là vũ giả tàn tật đó!

Diêu Hàn tức giận đến nỗi muốn học máu. Hắn cố kiềm chế cơn giận, nhướn mày, phất tay áo, cất cao giọng nói:

- Ta chính là đại quân gia của thành chủ Bạch Ngọc thành - Diêu Hàn!

- Ôi chào, nếu người đã là một vũ giả tàn tật rồi, nên đi khỏi đây nhanh lên. Nếu lỡ xui xẻo chết ngay trong lớp học của ta, vậy ta biết phải giải thích thế nào với mọi người đây!

Trương Huyền giả vờ như không nghe thấy lời ông nói, phất tay nói:

- Đóng cửa, tiễn khách!

- Người...

Diêu Hàn nắm chặt tay. Hắn tức muốn điên luôn rồi.

Hắn là ai chứ?

Là đại quân gia của thành chủ Bạch Ngọc thành, người có quyền thế rất cao. Ngay cả lão sư chủ nhiệm ở phòng giáo dục của Hồng Thiên học viện còn phải nể mặt hắn mấy phần. Vậy mà hiện tại thì sao? Hắn bị cái tên lão sư vô dụng nhất trường mắng là người tàn tật, còn đuổi ra khỏi lớp. Hỏi sao hắn không tức giận cho được?

- Ta muốn xem thử coi người dùng cách gì để dạy mấy học sinh đó.

Diêu Hàn cố gắng đứng thẳng người, chấp hai tay sau lưng, kiêu ngạo nói.

- Ô, nếu người cũng biết như vậy, nên nhanh chóng ra ngoài mới phải chứ? Đừng làm lãng phí thời gian của lớp. Chúng ta cũng cần phải tập trung học tập, vì vậy cần một không gian yên tĩnh tuyệt đối. Chỗ này đâu phải nơi hạng người tạp nham nào cũng có thể vào được!

Trương Huyền không kiên nhẫn phất tay, giống như Diêu Hàn đang nói về một đề tài xa xôi nào đó mà hắn không tài nào hiểu nổi.

- Người... người nói ai là hạng người tạp nham hả?

Diêu Hàn hét lớn, bởi vì quá tức giận. Trên khóe miệng hắn lại tràn ra không ít máu tươi, Diêu Hàn giận đến nỗi toàn thân đều run rẩy:

- Người có tin hay không ngay, bây giờ ta chỉ cần dùng một chiêu là có thể giết chết người...

- Triệu Nhã, nàng mau đuổi hắn ta ra ngoài, lão sư mới có thể giúp nàng giải quyết vấn đề được.

Lườm cãi nhau với Diêu Hàn, Trương Huyền phất tay.

- Diêu thúc, thúc... thúc ra ngoài trước đi! Ta phải vào học rồi!

Nghe Trương Huyền nói như thế, ánh mắt Triệu Nhã sáng lên. Nàng đi đến trước mặt Diêu Hàn nói.

- Ta không đi đâu cả. Ta phải bắt cái tên khốn kiếp kia nói cho rõ ràng. Hắn đang chửi ai tạp nham hả? Diêu Hàn ta là một cường giả lực trọng - Ích Huyệt cảnh. Bất kể ta đi đến đâu, mọi người cũng phải kính trọng, nể mặt. Vậy mà lão sư thô thiển đó lại dám nói ta là người tàn tật, còn đuổi ta ra ngoài...

Rầm!

Còn chưa nói dứt lời, Diêu Hàn đã bị Triệu Nhã đẩy ra cửa. Ngay sau đó hắn cảm thấy trước mặt tối đen. Cửa đã bị đóng chặt. Nếu không phải hắn nhanh nhẹn né tránh thì đã sớm bị cánh cửa đập vào mặt rồi.

- Tiểu thư...

Diêu Hàn tức giận đến run người. Hắn đứng ngoài cửa nhìn chằm chằm cánh cửa, lông mày nhướn lên cao, vẻ mặt vô cùng khó chịu.

Nếu như người đuổi ông ra là Trương Huyền, hắn chắc chắn đã ra tay đánh người này từ nãy giờ rồi. Thế nhưng người đuổi hắn ra lại là tiểu thư. Có đánh chết hắn, hắn cũng không dám ra tay với tiểu thư đâu. Vậy nên cơn tức này hắn sẽ trút giận hết lên người Trương Huyền.

Hắn thật sự nghĩ không ra, cái tên đáng ghét kia có tài cán gì mà có thể khiến cho tiểu thư nghe lời như vậy chứ?

- Điều thúc à, làm phiền thúc đứng chờ ở bên ngoài nhé. Chúng ta đến giờ học rồi!

Triệu Nhã nghĩ rằng chuyện của bản thân nàng nên để mình nàng giải quyết là được rồi. Bởi vậy nàng sẽ không để cho bất cứ ai biết được bệnh của mình. Đặc biệt là Điều thúc thúc. Nếu muốn lão sư Trương Huyền giúp nàng chữa bệnh này, trước tiên phải đuổi Điều thúc ra ngoài đã.

- Được rồi, vậy ta chờ tiểu thư bên ngoài. Nếu có chuyện gì tiểu thư cứ gọi, ta sẽ xông vào ngay lập tức!

Nghe được lời nói của tiểu thư, Điều Hàn tức giận muốn nổi tung. Bởi vì hắn biết được không thể tự ý xông vào nữa rồi. Thế nhưng hắn cũng đâu còn cách nào khác nên chỉ đành cắn răng nhẫn nhịn trả lời.

Sau khi Điều Hàn ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn lại năm học sinh mới. Trương Huyền nhìn quanh phòng một lần:

- Nếu tất cả các người đều đã nhận ta làm lão sư, vậy từ nay trở đi, các người chính là sư huynh muội đồng môn (1) với nhau. Do đó hãy cố gắng giúp đỡ lẫn nhau. Đừng có làm việc gì gây tổn hại đến thanh danh của ta!

- Thanh danh?

Nghe Trương Huyền nói xong, năm học sinh nhìn nhau...

Lão sư à, hình như lão sư cũng đâu còn thanh danh gì nữa đâu?

Ôi chao, dù chúng ta có muốn giữ thanh danh cho lão sư, cũng không có để mà giữ...

- Cách dạy của lão sư không giống những người khác. Ta sẽ tập trung dạy theo khả năng của mỗi người. Nên phương pháp mà mỗi người học được cũng khác nhau! Chính vì vậy, các người không cần phải so sánh bài học của mình với bạn khác. Bởi vì nó sẽ không giống nhau đâu.

Trương Huyền vờ như không thấy vẻ mặt “bó tay” của mấy học sinh dành cho hắn lúc này. Hắn vẫn tiếp tục nghiêm nghị nói:

- Bây giờ lão sư sẽ đi vào căn phòng nhỏ bên kia, đọc đến tên ai thì người đó nhanh chóng vào phòng!

Mặc dù lớp học của Trương Huyền không lớn lắm, chỉ khoảng một trăm mét vuông thôi. Nhưng mà cũng may bên trong còn một căn phòng nhỏ để hướng dẫn riêng cho từng học sinh.

Năm học sinh ở đây, mỗi người có một tài năng và khuyết điểm riêng. Bởi vậy muốn thống nhất thành một phương pháp chung dạy cho cả năm người là điều rất khó, cũng không thể làm được.

- Vương Đình, nàng là học viên đầu tiên ta thu nhận, nên nàng vào trước đi!

Vừa nói xong, Trương Huyền liền dẫn đầu đi vào phòng nhỏ.

- Dạ!

Wang Ding vốn là một nữ tử ngoan ngoãn. Nên sau khi nghe Trương Huyền nói xong, nàng liền vội vàng đi theo phía sau, không hề cãi lại câu nào.

.....

Trong lòng Vương Đình có chút hối hận.

Hôm qua nàng bị lạc đường nên mới gặp Trương Huyền để hỏi đường. Ai dè đâu lại bị lão sư này lừa gạt làm học viên của hắn luôn.

Lúc mới đầu nàng cũng chưa hiểu ra chuyện này rốt cuộc là sao? Nhưng hiện tại nàng đã hiểu ra một điều, đó là lão sư này hình như chỉ là một người vô dụng mà thôi.

Mấy lão sư khác chỉ cần nàng đánh ra vài quyền là đã nhận ra được trên đùi nàng đang bị thương. Vậy mà lão sư này đã không nhìn ra thì thôi đi, lại còn nói láo rằng có thể giúp nàng trị lành vết thương...

Lúc trước phụ thân nàng cũng đã tìm rất nhiều thầy thuốc nổi tiếng để chữa cái chân bị thương này của nàng, thế nhưng không có một ai chữa khỏi cả. Vậy mà Trương Huyền lại nói có thể trị được. Nếu không phải lừa gạt, vậy là cái gì?

Hơn nữa hôm qua Lưu lão cũng đã kể cho nàng nghe rất nhiều chuyện về lão sư này.

Giờ nàng mới biết được, hóa ra lão sư này đã từng có sự tích “huy hoàng” như vậy. Là lão sư duy nhất ở học viện Hồng Thiên từ trước đến nay có điểm kiểm tra bằng không, cũng là giáo viên có thực lực kém nhất trường... Nàng thật xui xẻo mới gặp phải hắn, bị hắn lừa còn tin là thật nữa chứ.

- Chẳng chắc ca ca nàng thường nói, bên ngoài có rất nhiều người xấu...

Trước đây, ca ca nàng thường dặn nàng phải cẩn thận. Bởi vì bên ngoài có rất nhiều người xấu. Vậy mà nàng lại không tin. Hiện tại mới hiểu ra mình đã bị lão sư này lừa rồi, nàng cảm thấy rất tủi thân.

Nàng đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để bỏ đi khóa học với lão sư này. Thậm chí nàng còn đang tính chịu nghe ca ca mắng một trận để nhờ ca ca nói với học viện thay lão sư khác cho nàng. Bỗng nhiên nàng lại nghe được một âm thanh quen thuộc vang lên.

- Biểu diễn võ thuật của nàng một lần nữa cho lão sư xem nào!

Trương Huyền đang ngồi ở giữa phòng, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nàng.

Lần trước lúc hấn gặp Vương Đình, vẫn chưa kích hoạt Thiên Đạo Đồ Thư Quán, nên hắn vẫn chưa biết được nàng có khuyết điểm gì.

- Dạ!

Mặc dù muốn hủy bỏ khóa học, nhưng dù sao Vương Đình cũng là một nữ tử ngoan. Thế nên sau khi chờ một chút nàng vẫn gật đầu đồng ý. Rất nhanh đã đánh xong một bộ quyền pháp.

- Ừm!

Trương Huyền nhẹ gật đầu.

Mặc dù nữ tử Vương Đình này có chút ngốc nghếch nhưng thực lực luyện võ quả thật không tệ chút nào.

- Lão sư ơi, thật ra ta muốn...

Wang Ding hơi do dự, nàng đang muốn xin Trương Huyền hủy bỏ khóa học của mình. Nhưng nàng còn chưa kịp nói hết câu, người đối diện đã lên tiếng.

- Chân của nàng, nếu như lão sư không nhìn lầm, nó đã bị thương từ hai năm trước, lúc đấu võ với người khác!

Trương Huyền nói.

- Lão sư... sao lão sư lại biết việc đó?

Wang Ding vô cùng ngạc nhiên, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời. Nàng tròn tròn đôi mắt kinh ngạc nhìn Trương Huyền.

Hôm qua nàng chỉ nói rằng chân nàng đang bị thương, chứ chưa từng nói ra nguyên nhân tại sao. Vậy mà nàng thật không ngờ Trương Huyền không chỉ có thể nói ra được lý do nàng bị thương, mà còn có thể nói rõ được thời gian nàng bị thương nữa chứ. Điều này quả thật khiến nàng rất kinh ngạc.

- Trên đùi của mỗi người đều có ba huyết đạo chính. Bao gồm huyết sức mạnh, tốc độ và khả năng nhảy bèn. Khi đó, lúc nàng chiến đấu với đối thủ, trong lúc vô tình đã bị đối thủ chạm vào huyết sức mạnh! Sau khi bị đụng phải, huyết sức mạnh của nàng đã bị phong bế nên không thể phát huy hết sức mạnh như người bình thường được nữa!

Trương Huyền lạnh nhạt nói.

- Cái này...

Wang Ding bị thuyết phục, nét mặt ửng hồng vì vui mừng.

Phụ thân nàng đã từng mời qua hết tất cả các đại phu nổi tiếng trong nước để chữa trị chân cho nàng. Người nổi tiếng nhất trong số đó - Nguyên Ngự đại sư cũng từng nói như vậy. Nhưng mà ngay cả hắn cũng không biết được huyết sức mạnh nằm ở nơi nào, vì vậy mà không có cách nào để trị khỏi.

Nếu muốn trị khỏi, chỉ còn một cách duy nhất đó là mời được một cường giả siêu cấp, võ giả Tông Sư cảnh bát trọng, người tu luyện chân khí trên tam phẩm. Bằng không, chân nàng sẽ không có cách gì chữa trị khỏi được.

Lúc đầu nàng cho rằng lão sư vô dụng này chỉ vì lừa gạt nàng làm học viện nên mới giả vờ nói là hắn biết cách chữa trị thôi. Nhưng mà nàng thật không ngờ lời nói của hắn lại giống y hệt những lời mà Nguyên Ngự đại sư đã từng nói. Hỏi sao nàng không khiếp sợ cho được?

- Lão sư ơi, vậy... lão sư có thể chữa khỏi không ạ?

Wang Ding không nhịn được hỏi.

- Chỉ là việc nhỏ!

Trương Huyền thần nhiên đáp.

- Việc nhỏ sao?

Đôi mắt Vương Đình mở to đầy khiếp sợ, vui vẻ đến hơi thở cũng trở nên dồn dập.

(1) Đồng môn: Bạn cùng học một lão sư.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Huyền Không châm cứu

Mặc dù vết thương ở chân không ảnh hưởng gì đến việc đi lại bình thường nhưng nó lại ảnh hưởng rất lớn đến việc tu luyện của nàng. Trong nửa năm qua kể từ khi bị thương, nàng gần như chưa từng có một ngày vui vẻ.

Cũng chính vì vậy, tính cách của nàng mới biến đổi trở nên nhút nhát, ít nói giống như hiện tại.

Nàng vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không có cách nào chữa khỏi. Nhưng thật không ngờ Trương Huyền - vị lão sư rác rưởi trong mắt mọi người - lại nói đó chỉ là việc nhỏ. Điều này khiến cho nàng vô cùng bất ngờ và thấy khó tin.

Nếu như trước kia, nàng chắc chắn sẽ nghĩ Trương Huyền đang nói khoác. Nhưng bây giờ thì ngược lại. Kể từ sau khi Trương Huyền nói ra nguyên nhân bị thương của nàng, trong lòng nàng lúc này nhin không được, đã tăng thêm mấy phần hi vọng.

- Để nàng vào phòng một mình, là vì lão sư muốn chữa trị vết thương cho nàng trước. Được rồi, bây giờ hãy thả lỏng toàn thân.

Trương Huyền lấy từ trong phòng ra một cái hộp ngọc, nhẹ nhàng mở ra. Bên trong có rất nhiều ngân châm với kích cỡ dài ngắn khác nhau.

Các võ giả khi tu luyện thường hay bị thương. Nên trong mỗi lớp học, học viện thường chuẩn bị sẵn một hộp ngân châm, giúp người luyện võ khai thông huyết mạch, giảm đau tạm thời.

- Dạ!

Nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh, tự tin của Trương Huyền, Vương Đình không tự chủ được cũng tin tưởng theo, liền nghe lời thả lỏng thân thể.

Vào!

Trương Huyền ngồi yên tại chỗ, cầm lấy một cây ngân châm bắn thẳng tới trước.

Tiếng phóng ngân châm nho nhỏ vang lên. Ngân châm được sự trợ giúp từ chân khí của Trương Huyền bay thẳng đến chỗ Vương Đình, đâm vào đùi nàng.

- Đây là... Huyền Không châm cứu sao?

Vương Đình trừng mắt. Vì bất ngờ thân thể nàng run rẩy thêm lần nữa.

Huyền Không châm cứu là phương pháp châm cứu từ xa. Người châm cứu không cần tiếp xúc với thân thể người bệnh vẫn có thể châm kim bằng cách dùng tinh thần lực kiểm soát chân khí trong cơ thể, để phóng kim đến đúng huyệt đạo cần châm cứu trên cơ thể của người bệnh.

Làm như vậy, những thầy thuốc nam không cần tiếp xúc với cơ thể của các bệnh nhân nữ, vẫn có thể tiến hành châm cứu, tránh cho đôi bên cùng xấu hổ.

Châm cứu kiểu này nhìn có vẻ đơn giản nhưng thực tế lại rất phức tạp. Yêu cầu đầu tiên là võ giả phải hoàn toàn kiểm soát được sức lực của mình. Nếu có chút sai lầm, thất bại là điều không thể tránh khỏi.

Yêu cầu thứ hai, võ giả phải có năng lực phân biệt cao. Bởi vì phương pháp châm cứu này thực hiện ở một khoảng cách xa, không chạm đến quần áo nên sẽ rất khó để biết được phóng châm chỗ nào là đúng huyệt đạo. Nếu nhìn lầm, hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Nguyên Ngự đại sư đã từng nói, muốn thực hiện Hành Không châm cứu, người đó cần có tu vi từ võ giả ngũ trọng - Đỉnh Lực cảnh trở lên mới có thể làm được.

Không lẽ người được xưng là “lão sư vô dụng” này đã đạt tới cảnh giới này rồi sao?

Điều này sao có thể xảy ra được chứ?

Những võ giả đạt tới Đỉnh Lực cảnh đều sẽ rất nổi tiếng. Giống như lão sư Lục Tầm vậy. Theo lời của Lưu lão, lão sư Trương Huyền chỉ mới là võ giả tam trọng - Chân Khí cảnh, còn cách tâng năm - Đỉnh Lực cảnh một khoảng cách rất lớn.

Thế nhưng võ giả tam trọng - Chân Khí cảnh mà đã có thể thực hiện Huyền Không châm cứu rồi sao?

Nàng thực sự không dám tin đây lại là sự thật!

Vào, vào, vào!

Trong lúc Vương Đình đang cảm thấy khó tin, Trương Huyền lại tiếp tục bắn ra thêm vài ngân châm nữa.

Ngân châm được phóng ra liên tiếp. Từng cái được cắm trên đùi nàng với lực đạo giống nhau. Qua đó có thể thấy được đối phương rất thành thạo trong việc khống chế lực đạo.

Nhìn ngân châm đang cắm trên đùi mình, Vương Đình liền suy đoán xem lão sư kia sẽ tiếp tục làm gì để trị thương cho mình. Cũng trong lúc đó, Trương Huyền rạch một đường trên tay. Chân khí tràn lên trên ngân châm, hơi rung động một lát rồi chui vào trong cơ thể Vương Đình.

- A...

Chân khí tiến vào cơ thể làm nàng cảm thấy cả người đều tê dại. Sau một lát, huyết đạo bị chặn lại lúc trước đã được mở ra.

- Cái này... đây chính là loại chân khí có độ tinh khiết thượng tam phẩm sao?

Sau một hồi cơ thể bị tê liệt, Vương Đình đã cảm nhận được loại chân khí vừa tiến vào cơ thể mình là gì.

Trong veo như nước, không lẫn một chút tạp chất nào.

Hơn nữa còn là... phẩm chất của loại chân khí thượng tam phẩm mới có!

Chân khí thượng tam phẩm sao?

Cái này chỉ có ai tu luyện theo công pháp cấp bậc thần, thánh mới có được. Hiện tại toàn bộ Thiên Huyền vương quốc, cũng chưa có ai có thể tu luyện ra loại chân khí này. Vậy mà người bị gọi là lão sư vô dụng lại có được nó? Không phải là nàng đang mơ đấy chứ...

- Xong rồi!

Nói xong Trương Huyền nhẹ nhàng thu tay. Trong lúc Vương Đình cảm thấy toàn thân tự do, nhẹ nhàng hơn, ngân châm đã bị đối phương lấy đi rồi.

Hiện tại nàng cảm thấy hai chân mình thoải mái vô cùng. Đây là cảm giác dễ chịu nhất mà trước giờ nàng từng có.

Từ sau lần bị thương đó, mặc dù nàng vẫn có thể đi lại bình thường nhưng hai chân lúc nào cũng cứng ngắc như bị bó bột. Còn bây giờ thì khác hẳn. Nàng cảm thấy rất dễ chịu, giống như vừa cởi bỏ được dây xích ở chân. Mọi cử động cũng trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.

- Chân của ta...

Dù nàng có ngốc đến cỡ nào đi nữa, lúc này cũng hiểu được... chân nàng đã được chữa khỏi rồi!

- Lão sư ơi, thật sự cảm ơn lão sư...

Đầu gối mềm nhũn, Vương Đình quỳ phục xuống đất. Vì quá xúc động mà viên mắt nàng đỏ lên.

Nàng đã chờ đợi, đợi rất lâu mới đợi được đến ngày hôm nay. Có những lúc nàng cảm thấy rất tuyệt vọng. Thế nhưng nàng thực sự không thể ngờ được, căn bệnh khó trị của mình lại được lão sư kém nhất học viện chữa khỏi!

- Chắc chắn lão sư Trương Huyền là một người rất giỏi. Nhưng chỉ vì lão sư là người khiêm tốn nên không thể hiện ra thôi...

Vương Đình nghĩ thầm.

Nếu không phải bởi vì khiêm tốn, chưa kể đến cách dạy của lão sư thế nào, chỉ cần chuyện lão sư chữa khỏi cái chân bị thương này của nàng được truyền ra, lão sư nhất định sẽ nổi tiếng khắp học viện rồi. Sao có thể bị xem là lão sư đứng chót, kém cỏi nhất trường được?

Vì suy nghĩ như vậy nên Vương Đình liền quỳ xuống đất. Lúc này nàng thật lòng tự nguyện muốn nhận Trương Huyền làm lão sư, không còn muốn hủy bỏ khóa học nữa.

- Ừm, bây giờ vết thương ở chân đã lành rồi, nên nàng hãy cố gắng tu luyện cho tốt. Nếu có vấn đề gì thì cứ đến tìm lão sư giúp đỡ.

Trương Huyền phát tay, lại dặn dò thêm một câu:

- À, nàng nhớ kêu Lưu Dương vào đây luôn nhé!

- Dạ!

Vương Đình vui vẻ lui ra ngoài.

.....

- lát nữa ta tính hủy bỏ khóa học này. Mấy người có ai muốn đi với ta không?

Sau khi bốn người Lưu Dương, Trịnh Dương, Triệu Nhã, Viên Đào đã làm quen với nhau liền ngồi trò chuyện, Lưu Dương mở miệng đề nghị.

Hắn thực sự rất chán nản.

Lúc nhập học, hắn đứng trong danh sách một trăm người đứng đầu, được nhiều lão sư nằng trạnh đoạt làm học viên. Vậy mà thật không ngờ, chỉ vì trò đánh cược của hai lão sư khiến hắn thua thiệt, trở thành học sinh của lão sư dở nhất trường.

Hắn cảm thấy rất nhục nhã, tức giận đến muốn phát điên.

Bằng mọi giá, ngày hôm nay hắn nhất định phải hủy bỏ khóa học này. Bất cứ ai cũng không thể ngăn cản quyết định của hắn.

- Minh... cũng muốn bỏ khóa nhưng lại sợ chọc giận lão sư, sợ hắn điên lên đánh mình một trận thì rõ khổ đó!

Nhóc mặt Viên Đào nhin không được nói.

- Tức giận á? Hừ, dù hắn có tức giận cũng đâu làm gì được ta! Ta cũng không muốn ở đây để hắn dạy đến độ tẩu hỏa nhập ma đâu!

Lưu Dương hừ lạnh.

- Tẩu hỏa nhập ma?

Trịnh Dương nghi ngờ nhìn qua.

Hắn chỉ nghe nói lão sư này là người có điểm kiểm tra thấp nhất, cũng là lão sư đứng chót trường. Chứ hắn chưa từng nghe nói lão sư dạy học viên đến độ tẩu hỏa nhập ma bao giờ.

- Đúng!

Lưu Dương khẽ nói:

- Không tin thì các ngươi cứ chờ một lát nữa Vương Đình ra sẽ biết thôi! Chắc chắn sắc mặt nàng sẽ rất kém, rất khó coi vì biết bản thân đã bị lừa rồi! Ta đã hỏi thăm hết tất cả các thông tin về lão sư Trương Huyền này rồi. Nếu như hắn thực sự có khả năng chỉ dạy cho học sinh, cũng đâu rơi vào kết quả ngày hôm nay, bị tất cả các lão sư khác xem thường là thứ đồ vô dụng...

Kẹt... kẹt!

Đang lúc nói chuyện, cửa phòng được mở ra. Vương Đình đẩy phần khởi bước ra khỏi phòng.

- Ủa?

Cứ tưởng Vương Đình sẽ đi ra với bộ mặt đura đám đầy chán nản, ai ngờ lại vui vẻ như vậy. Điều này khiến Lưu Dương ngạc nhiên vô cùng.

Mấy học sinh còn lại cũng cảm thấy khó hiểu theo.

Đây là sự vui mừng xuất phát từ nội tâm vì đạt được thứ tốt nào đó.

Lẽ nào lão sư nổi tiếng là dở nhất trường này lại có thể giúp họ tiến bộ hơn sao?

Chỉ cần một lần chỉ dạy đã khiến cho học viên vui mừng đến độ như nhặt được bảo vật quý hiếm. Việc này ngay cả lão sư giỏi nhất trường - lão sư Lục Tầm cũng chưa chắc làm được.

- Lưu Dương, lão sư kêu ngươi đi vào đó!

Không biết những người khác đang suy nghĩ cái gì, Vương Đình nhấn lại một câu xong liền đi qua một bên tu luyện.

- Đến ta rồi?

Lưu Dương cắn răng nói:

”Ta cũng muốn xem thử xem hắn có thể dạy được cái gì! Nếu không dạy được gì hay, ta sẽ hủy khóa học!”

Luru Dương vừa nghĩ thầm vừa đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nguyên nhân bệnh tình của Triệu Nhã

Mặc dù Luru Dương đã từng được Trương Huyền hướng dẫn nhưng hắn vẫn không tin Trương Huyền là người có năng lực. Hắn luôn nghĩ rằng Trương Huyền thắng cuộc là chỉ vì may mắn mà thôi.

Lúc đó lão sư kia cũng chỉ nói được qua loa vài ba câu về cách đánh của hắn, nên không thể vì vậy mà coi lão sư kia là người có năng lực được.

Cũng vì nghĩ như vậy, từ trước đến giờ Luru Dương chưa bao giờ tỏ ra kính trọng Trương Huyền, thậm chí là xem thường lão sư của mình.

- Chào lão sư!

Sau khi đi vào phòng, Luru Dương chấp tay thi lễ với Trương Huyền nhưng lời nói ra lại không có chút kính trọng nào.

- Lão sư đã từng thấy ta đánh võ!

Trương Huyền vẫn bình thản nói giống như chưa từng thấy động tác vô lễ của Luru Dương:

- Chỉ mới chừng này tuổi, người đã có thể luyện được “Phi Hoa quyền” đến tiểu thành, lại còn luyện “Thốn Long quyền” đại thành, như vậy cũng đã rất giỏi rồi.

- Cái gì? Làm sao người... Làm sao lão sư lại biết... ta tu luyện Thốn Long quyền?

Vì Luru Dương đang muốn xin hủy khóa học, nên từ khi vào phòng hắn cũng không thêm đề tâm lắng đến việc Trương Huyền sẽ chỉ dạy hắn những gì. Nhưng sau khi nghe được câu nói của Trương Huyền, hắn bất ngờ đến nỗi suýt ngất luôn rồi.

Theo lẽ thường, vì thực lực của Luru Dương quá thấp, nên đáng lẽ ra hắn phải dựa theo công pháp là chủ yếu. Dù có tu luyện cũng chỉ nên chọn những loại võ công thông thường như Phi Hoa quyền chứ không phải là Thốn Long quyền.

Tuy Thốn Long quyền chỉ là một môn võ bình thường lại có cấp bậc thấp kém. Thế nhưng nó lại mạnh hơn Phi Hoa quyền rất nhiều.

Vì muốn tăng nhanh sức mạnh chiến đấu, Luru Dương đã giấu người nhà để luyện bộ quyền pháp này.

Từ sau khi luyện được Phi Hoa quyền đạt tiểu thành, hắn chưa từng biểu diễn Thốn Long quyền trước mặt kẻ khác, cho dù người đó là ai đi nữa. Ngay cả lúc cá cược với Trương Huyền, hắn cũng chỉ đánh ra vài quyền trong Phi Hoa quyền mà thôi. Vậy mà đối phương lại có thể biết được hắn đang luyện Thốn Long quyền, hơn nữa còn biết hắn đã luyện tới đại thành rồi...

Sao người này lại có thể biết được chứ?

- Trong những động tác Phi Hoa quyền của em có ẩn chứa những hình ảnh mờ nhạt về quyền pháp của Thốn Long quyền!

Trương Huyền nói dối không chớp mắt. Biết sao được, hắn cũng đâu thể nói ra sự thật rằng Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã giúp hắn.

- Cái này mà cũng có thể nhìn ra được sao?

Luru Dương nghi ngờ nói.

Hai bộ quyền pháp này thực sự chẳng có điểm gì liên quan đến nhau cả. Hơn nữa trước đó hắn cũng đã từng biểu diễn Phi Hoa quyền trước mặt lão sư Tào Hùng, nhưng hắn ta lại không nhìn ra được điểm gì khác lạ hết. Vậy mà Trương Huyền - lão sư được mệnh danh là lão sư kém cỏi nhất trường lại có thể phát hiện ra? Là thật hay giả vậy?

Đang suy nghĩ, Luru Dương chợt nghe thấy tiếng nói từ người đối diện truyền tới.

- Mặc dù người đã tu luyện Thốn Long quyền đạt đại thành, uy lực cũng không yếu. Nhưng có phải mỗi khi luyện tập người thường cảm thấy đau nhức dưới nách và ngứa ngáy ở huyết kiên tinh hay không?

- Điều này... cái này...

Lúc này Lưu Dương đã tràn đầy hoảng sợ, cặp mắt tròn trĩnh giống như gặp quỷ. Hắn vừa hoang mang nhìn Trương Huyền vừa liên tục lui về phía sau mấy bước.

Hắn bất ngờ như vậy không phải bởi vì Trương Huyền nói không đúng, mà bởi vì đối phương nói quá đúng rồi.

Đúng đến nỗi giống như Trương Huyền đã từng tận mắt thấy cảnh hắn tu luyện hai bộ quyền pháp này vậy.

- Làm sao... sao lão sư lại biết những việc này?

Sắc mặt Lưu Dương trắng bệch. Hắn nhin không được hỏi.

- Vấn đề này cũng rất đơn giản. Nguyên nhân bởi vì ngươi đã tu luyện sai cách rồi. Nếu như ngươi vẫn cố chấp tu luyện tiếp theo cách này, lão sư chắc chắn rằng chưa đến ba năm sau, cánh tay của ngươi sẽ bị hoại tử. Đến lúc đó ngay cả thần tiên cũng không cứu nổi. Tuy nhiên cũng không cần đợi ba năm sau làm gì. Có phải hiện tại vào mỗi tối khi đi ngủ, ngươi thường hay cảm thấy cánh tay cứng ngắc, có khi còn run rẩy nữa?

Trương Huyền nói.

- Ta...

Cả người Lưu Dương run rẩy.

Cơ thể hắn đúng thật là rất thường xuyên xuất hiện những triệu chứng giống như vậy. Nhưng lúc đó hắn chỉ nghĩ đơn giản là do tu luyện quá mệt mỏi, nên cũng chẳng để tâm nhiều về vấn đề này. Bây giờ ngẫm lại, hóa ra mọi chuyện đều do hắn tu luyện sai Thốn Long quyền!

- Người luyện Thốn Long quyền sẽ có được thân thể mạnh mẽ như rồng. Tuy nhiên nên chú ý nhiều đến tu vi của bản thân mình. Nếu như ngươi có thể đạt tới võ giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh, chân khí sẽ tự động hòa tan vào từng cơ bắp khiến cho cơ bắp, da xương trở nên mạnh mẽ hơn. Khi đó ngươi sẽ có thể tu luyện Thốn Long quyền một cách dễ dàng mà không phải chịu bất cứ ảnh hưởng xấu nào. Nhưng đáng tiếc tu vi ngươi bây giờ chỉ mới ở Tụ Tức cảnh. Thân thể ngươi quá yếu để có thể luyện môn võ công này. Nếu cứ cố ép buộc bản thân tu luyện nó, sẽ chỉ càng làm thân thể bị thương nặng hơn. Thời gian kéo dài càng lâu thì vết thương cũng sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Đó cũng chính là lý do tại sao tay trái ngươi không phải tay thuận lại mạnh hơn tay phải nhiều. Bởi vì ngươi dùng tay phải để tu luyện Thốn Long quyền, làm tay phải bị thương. Nếu không ngừng lại, chỉ sau một thời gian ngắn, ngươi có thể sẽ bị tàn phế.

Trương Huyền nói.

- Xin lão sư hãy cứu ta...

Bây giờ Lưu Dương đã không còn đáng vẻ kiêu ngạo như khi mới bước vào nữa. Hắn quỳ rạp xuống đất, hai đầu gối mềm nhũn cầu xin Trương Huyền.

Nếu như lúc trước hắn khinh thường Trương Huyền bao nhiêu thì bây giờ hắn lại cảm thấy nể phục Trương Huyền bấy nhiêu! Giờ phút này hắn đã hiểu ra được một điều, vị lão sư trước mặt hắn đây, khẳng định không phải là người bình thường. Mà lão sư chính là người tài giỏi nhất trong số các người tài.

Vì sao lại nghĩ như vậy? Những lời lão sư nói ra không chỉ đúng với tình trạng của hắn mà còn giải thích cặn kẽ cả nguyên nhân sâu xa giúp hắn hiểu được rất nhiều điều.

Người tài giỏi như vậy hiện tại đang đứng trước mặt Lưu Dương hắn rồi. Hắn còn có tư cách gì mà dám kiêu ngạo với lão sư đây?

Buồn cười là trước kia hắn lại không biết quý trọng, còn tỏ thái độ không đúng với lão sư, còn nghĩ rằng mình thật xui xẻo khi nhận người này làm lão sư...

Lúc này hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là thật may mắn biết bao khi được làm học viên của Trương Huyền!

Trước khi xin Tào Hùng làm lão sư của mình, hắn cũng đã từng gặp qua rất nhiều lão sư nổi tiếng khác và đánh vài quyền võ công cho họ xem. Nhưng ngay cả việc hắn đang tu luyện Thốn Long quyền bọn họ còn nhìn không ra, chứ nói gì đến việc phát hiện ra cánh tay hắn đang bị thương?

- Trước mắt ngươi hãy ngừng luyện Thốn Long quyền đi. Hãy cố gắng nâng cao tu vi trước đã. Lão sư sẽ nghĩ cách chữa trị vết thương đó cho ngươi!

Trương Huyền nói:

- Được rồi, ngươi ra ngoài gọi Triệu Nhã vào đây!

- Dạ!

Lưu Dương nghe vậy vội gật đầu đi ra ngoài, không dám hỏi thêm gì nữa.

Vừa đi tới cửa, hắn đã thấy ba người Trịnh Dương, Triệu Nhã, Viên Đào đang nhìn mình.

Thấy Lưu Dương đi ra, Viên Đào liền vội vàng hỏi:

- Người đã hủy khóa học này rồi sao?

- Hủy? Sao phải hủy chứ?

Lưu Dương phát tay, vẻ mặt bình tĩnh, đầy nghĩa khí nói:

- Một ngày là lão sư, suốt đời là phụ thân. Lưu Dương ta sao có thể bỏ lớp này được. Người nghĩ ta là loại người nào? Ta đâu phải người thiếu suy nghĩ như vậy. Thật không biết mấy người nghĩ cái gì trong đầu, suốt ngày cứ nghĩ cách hủy bỏ khóa học, không cảm thấy xấu hổ hay sao?

Lưu Dương nói xong mà không hề đỏ mặt.

- ...

Trịnh Dương, Triệu Nhã, Viên Đào không còn biết nói gì.

Quá vô sỉ rồi.

Mới này hẳn ta còn khẳng khái muốn hủy lớp cho bằng được. Vậy mà chỉ sau một thời gian ngắn thôi lại có thể mặt dày nói ra được những lời này... Đúng là quá vô sỉ mà.

.....

- Lão sư này xem ra... cũng là người có năng lực!

Nhìn thấy dáng vẻ ban nãy của hai người bạn cùng lớp, Triệu Nhã nghĩ thầm.

Thật ra nàng cũng đã từng bị lời nói của Diêu Hàn thúc thuyết phục. Nhưng bởi vì sau đó Trương Huyền có thể trực tiếp nói ra được ngay “triệu chứng” bệnh của nàng, làm nàng ôm thêm chút hi vọng vào việc đối phương có thể giúp nàng trị bệnh.

Dù sao đi nữa căn bệnh kia cũng rất kỳ cục, khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ, do đó càng ít người biết càng tốt.

- Ngồi đi!

Vừa đi vào phòng, nàng đã nhìn thấy Trương Huyền ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ.

- Thưa lão sư, lão sư đã từng nói... sẽ giúp ta trị bệnh...

Triệu Nhã đỏ mặt nói.

- Ừ!

Trương Huyền gật đầu:

- Thật ra bệnh của nàng rất đơn giản...

Kỳ thật căn bệnh của Triệu Nhã rất dễ giải quyết. Bởi vì nó không phải là loại bệnh xấu gì, thậm chí nó còn là niềm ao ước của hàng vạn nữ tử khác, một cơ thể thuần âm. Trong cơ thể nàng có một luồng khí thuần âm rất mạnh mẽ. Nếu biết cách dẫn dắt nó, việc tu luyện nhất định sẽ tiến bộ vượt bậc, có thể đột phá nhanh chóng.

Đáng tiếc là cả Bạch Ngọc thành không có ai phát hiện ra việc này để có thể giúp nàng chọn ra một loại công pháp tu luyện thích hợp.

Bộ công pháp Triệu Nhã đang tu luyện đối với những nữ tử khác chính là một cuốn sách luyện võ tuyệt vời. Nhưng đối với người có cơ thể thuần âm như nàng lại hoàn toàn ngược lại. Vốn đã lạnh vì khí thuần âm trong cơ thể, nay luyện bộ công pháp này lại còn khiến nàng lạnh hơn.

Khí lạnh tích tụ trong cơ thể càng lâu càng làm người đó cảm thấy mệt mỏi. Lúc còn nhỏ có thể sẽ không phát hiện ra. Nhưng khi nữ tử đó đến tuổi dậy thì, các đặc trưng riêng được thể hiện rõ ràng hơn, bệnh tình cũng sẽ trở nên khó chữa trị hơn nhiều.

Nếu như không chữa trị kịp thời, cứ tiếp tục để mặc bệnh tình như vậy, không cẩn thận sau này có thể trở thành một người... hạo sắc. Cho dù có được đáp ứng nhu cầu sinh lý đi nữa cũng không bao giờ cảm thấy đủ.

Chính vì vậy, cơ thể Triệu Nhã mới thường hay xuất hiện những triệu chứng kỳ lạ, xấu hổ kia.

- Cái này...

Triệu Nhã sững sờ.

Nàng không biết mình lại là người có cơ thể thuần âm. Ngay cả phụ thân nàng cũng không biết chuyện này!

Nhưng mà việc nàng đang tu luyện công pháp thuần âm là thật!

Chẳng lẽ thật sự bởi vì nguyên nhân này sao?

- Bạch Ngọc Tố Nữ công tuy lợi hại nhưng không thích hợp với nàng. Muốn giải quyết triệt để việc này, nàng cần phải tu luyện theo một quyển sách luyện võ khác!

Sau khi giải thích xong, Trương Huyền nói tiếp.

- Lão sư... sao lão sư biết ta đang tu luyện Bạch Ngọc Tố Nữ công?

Triệu Nhã ngạc nhiên hỏi.

Bộ công pháp này chính là sách luyện võ gia truyền của người trong Bạch Ngọc thành. Ngoại trừ người của Bạch gia, hầu như có rất ít người biết đến nó. Ngay cả đại quân gia Diêu Hân còn không biết rõ. Vậy mà Trương Huyền lại có thể nói ra dễ dàng như vậy. Điều này thật sự khó có thể tin được.

- Đã nhìn ra được chứng bệnh của nàng, tất nhiên ta cũng có thể nhìn ra loại võ mà nàng đang tu luyện rồi!

Trương Huyền nhìn xéo một góc bốn mươi lăm độ, giả vờ làm bộ mặt cao thâm nói.

- Chỉ cần tu luyện lại một quyển công pháp khác là có thể giải quyết vấn đề này sao? Vậy... ta nên tu luyện theo cuốn sách luyện võ loại nào đây?

Triệu Nhã cố nén khiếp sợ trong lòng, cất tiếng hỏi.

- Nàng nên tu luyện theo loại sách võ thuật nào có lợi cho cơ thể thuần âm của nàng, có thể giúp nàng phát huy khí thuần âm trong cơ thể mà không phải là tích lũy thêm khí âm vào cơ thể ta nữa. Vậy đi, để mai lão sư đi đến Tầng Thứ Các tìm giúp nàng xem có quyển sách nào thích hợp hay không?

Trương Huyền nói.

- Cảm ơn lão sư!

Triệu Nhã vội gật đầu.

Mặc dù hôm nay vẫn chưa thể giải quyết vấn đề, nhưng dù sao đi nữa nàng cũng đã biết được nguyên nhân bệnh của mình. Điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ và hưng phấn.

- Ủ!

Trương Huyền phát tay:

- Nàng ra ngoài đi. Kêu Trịnh Dương đến đây!

Trong lúc Trương Huyền đang chỉ dạy cho từng học sinh, lúc này ở bên ngoài lớp học, có một thanh niên cao lớn đang vội vàng đi tới.

- Lưu lão, lão nói thật sao?

Người thanh niên cao lớn kia vừa đi vừa quay về phía sau, hỏi lão già đang đi sau lưng hắn.

- Thừa thiếu gia, hoàn toàn chính xác. Tiểu thư thực sự đã nhận Trương Huyền làm lão sư rồi!

Lưu lão liên tục gật đầu.

Nếu như Trương Huyền có mặt ở đây, chắc chắn hắn sẽ nhận ra Lưu lão chính là ông lão khuyên Vương Đình hủy bỏ khóa học ngày hôm qua.

Hắn gọi người thanh niên kia là thiếu gia. Như vậy chắc chắn người thanh niên đó chính là ca ca của Vương Đình, học sinh của trường lão, thiên tài nổi tiếng ở Hồng Thiên học viện - Vương Đào!

- Trương Huyền sao? Lão sư này kiểm tra chỉ được không điểm, có tư cách gì mà dạy mọi người ta cơ chứ? Thật là đáng ghét! Hôm nay ta nhất định phải đánh cho hắn một trận, để hắn biết được hậu quả của việc lừa gạt mọi người Vương Đào ta là gì!

Wang Đào vừa đi về phía trước vừa tức giận hét lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Có người gây sự

Thành Thiên Huyền là kinh đô của Thiên Huyền vương quốc. Vị vương gia thành chủ ở đây chính là người đứng đầu một trong số bốn đại gia tộc lớn nhất nước, do đó thực lực của hắn rất mạnh.

Bởi vì Vương Đào có một gia tộc hùng mạnh, nên ngay cả viện trưởng Hồng Thiên học viện cũng phải nể mặt hắn vài phần. Vương Đình cũng giống hắn, muốn tìm lão sư dạy gì mà chẳng được, thế mà lại đi nhận một lão sư kiểm tra được không điểm làm lão sư. Thật là mất mặt!

Quá nhục nhã rồi!

Hắn là học sinh cũ của trường nên biết rất rõ chuyện về Trương Huyền. Ngay cả những chuyện người khác không biết, hắn cũng biết rất chi tiết. Lão sư này đã từng dạy sai học sinh, làm người ta bị tẩu hỏa nhập ma, cũng làm các lão sư khác trong trường bị mang tiếng theo, mất hết thể diện.

Hắn ta chính là đề tài nói chuyện phiếm của hắn với bạn bè vào những lúc rảnh rỗi. Chính vì vậy có nằm mơ hắn cũng không thể ngờ được, người bị bọn họ lấy ra làm đề tài cười nhạo, lại chính là người muội muội hắn nhận làm lão sư.

Nếu như chuyện này đến tai những người bạn học cùng lớp, chắc chắn hắn sẽ trở thành trò cười cho bọn họ mất thôi!

Vương Đào càng nghĩ càng tức giận. Hắn bước thật nhanh về phía trước. Chẳng mấy chốc hắn đã đến trước cửa lớp học. Hắn nhìn thấy một người được băng bó chặt chẽ như xác ướp đang đứng ở đó. Người đó không ai khác chính là Điều Hàn.

- Hóa ra là Vương Đào thiếu gia!

Vì Điều Hàn là quân gia Bạch Ngọc thành nên cũng quen biết với rất nhiều người trong các gia tộc lớn. Hơn nữa Vương Đào vốn là một thiên tài nổi tiếng, lại là con trai của Vương gia, nên hắn đã quen biết với người này từ lâu.

- Người là...

Nhìn thoáng qua “xác ướp” kia, Vương Đào nhướng lông mày hỏi.

Điều Hàn bị thương rất nặng, đáng vẻ bề ngoài của hắn bị biến dạng đến nỗi ngay cả Triệu Nhã còn không nhận ra được chứ đừng nói tới Vương Đào.

- Ta chính là Điều Hàn - quân gia Bạch Ngọc thành đây!

Điều Hàn nói.

- Ô, thì ra người chính là Điều đại quân gia. Nhưng sao người...

Vương Đào ngạc nhiên.

- Là do khi luyện công, ta không cẩn thận để bị thương...

Điều Hàn xấu hổ giải thích xong liền cố gắng chuyển chủ đề:

- Không biết Vương Đào thiếu gia tới đây để làm gì?

- Thật không ngờ muội muội ta lại nhận cái tên Trương Huyền vô dụng làm lão sư, nên ta tới đây để bắt nàng về. Sau đó ra tay dạy dỗ lão sư đáng ghét, thích coi trời bằng vung kia một trận!

Vương Đào giận dữ nói.

- Ôi! Muội muội của ngài sao? Vậy chẳng phải là tiểu thư Vương Đình đó sao?

Vừa rồi, khi Điều Hàn đi vào phòng chỉ lo để ý Trương Huyền nên vẫn chưa thấy Vương Đình trong phòng.

Vương Đào gật đầu.

- Ta nghe nói tiểu thư Vương Đình cũng có thiên phú rất cao, hơn nữa cũng không hề thua kém công tử ngài chút nào. Vậy tại sao nàng ấy lại chọn tên Trương Huyền vô dụng kia làm lão sư chứ?

Điều Hàn khó hiểu hỏi.

- Muội muội ta từ trước đến nay chưa từng rời nhà đi đâu xa. Nàng rất ngây thơ và dễ tin người. Trong khi đó cái tên Trương Huyền này lại rất khéo ăn nói. Không biết hắn đã nói linh tinh cái gì với nàng khiến nàng đã tin tưởng và nhận hắn làm lão sư luôn rồi!

Nhớ đến lời Lưu lão kể lại, Vương Đào lại nổi cơn thịnh nộ.

- Đúng là cái đồ khó ưa! Cái tên Trương Huyền này đúng là một gã phiền phức. Tên lão sư đáng ghét, hư hỏng!

Nhớ tới tiểu thư nhà mình cũng bị Trương Huyền lừa gạt, Diêu Hàn phẫn nộ cắn răng nói:

- Vương Đào thiếu gia, ngài nhất định phải dạy dỗ cái tên đáng ghét kia một trận!

- Ừ!

Wang Đào đáp xong liền nghi ngờ nhìn qua:

- Đúng rồi, sao người đứng đây vậy Diêu quân gia?

- Không nói thì thôi, càng nói lại càng tức. Tiểu thư nhà chúng ta cũng bị cái tên Trương Huyền này lừa gạt. Không biết hắn đã nói gì với tiểu thư khiến tiểu thư đã nhận hắn làm lão sư rồi!

Diêu Hàn khẽ nói.

- Người người nói là Triệu Nhã tiểu thư sao?

Wang Đào ngạc nhiên hỏi.

- Đúng rồi!

Diêu Hàn gật đầu.

- Vậy... tại sao người không xông vào đó vạch trần bộ mặt giả dối của cái tên khốn kia, còn đứng chờ trước cửa làm gì?

Wang Đào thắc mắc.

- Ta cũng rất muốn bay vào đó ngay tức khắc để vạch trần hắn, nhưng không thể được. Tiểu thư đã mắng không cho ta vào trong đó rồi. Ta chỉ có thể đứng bên ngoài đây đợi thôi. Vương Đào thiếu gia, ngài đến thật đúng lúc. Ngài có thể đi vào đó dạy dỗ cái tên đáng ghét kia một trận hay không? Sau đó vạch trần bộ mặt lừa gạt xấu xa kia của hắn trước mặt mọi người, để tiểu thư nhà ta nhận ra bộ mặt thật của hắn!

Diêu Hàn nói.

- Yên tâm, ngay bây giờ ta sẽ đi vạch trần tên vô si kia, phơi bày tất cả chiêu trò lừa gạt của hắn cho mọi người biết.

Wang Đào gật đầu, cắn chặt răng để kiềm nén cơn giận, đá văng cánh cửa tiến vào.

.....

Tại căn phòng nhỏ trong lớp học, Trương Huyền đã chỉ dẫn xong hết khuyết điểm và cách giải quyết cho năm học sinh.

Cách đánh thương của Trịnh Dương có một số khuyết điểm, Trương Huyền giải thích chi tiết một lần cho hắn nghe. Trịnh Dương rất vui mừng vì thực lực của hắn kì này lại tăng mạnh hơn cả lần trước rất nhiều.

Còn về Viên Đào, bởi vì hắn ta không có kỹ thuật, cũng chưa từng luyện võ nên Trương Huyền đã sửa lại một số khuyết điểm trong cuốn sách Hồng Thiên Cửu Trọng quyết tặng một đưa cho hắn ta.

Mặc dù Trương Huyền không sửa lại hết tất cả khuyết điểm trong quyển sách này, nhưng so với cuốn công pháp Thiên Đạo Viên Đào đang tu luyện, nó tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa nó cũng cao cấp hơn bản gốc của cuốn “Hồng Thiên Cửu Trọng quyết” ở thư viện trường nhiều. Viên Đào chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra sự vượt trội của quyển sách này, nên hắn vui mừng, phấn khởi đón lấy quyển sách. Hôm nay hắn hiểu được mình đã gặp được một người lão sư giỏi rồi.

- Được rồi, vấn đề trên người các người, lão sư đã giải thích cặn kẽ một lần rồi. Các người hãy cố gắng chăm chỉ, kiên trì luyện tập thật tốt...

Vừa trở về lớp học, Trương Huyền liền tập hợp năm học viên lại, nói sơ qua về vấn đề. Hắn đang tính giảng bài, lại nghe được một tiếng đập cửa thật lớn.

Ầm

Một tiếng động vang lên. Cửa phòng bị đá văng ra. Ngay sau đó một tiếng thét lớn vang lên.

- Trương Huyền, người mau hủy bỏ khóa học của mọi người ta và tiểu thư Triệu Nhã nhanh lên. Nếu như người không chịu hủy khóa, hôm nay ta nhất định sẽ đánh người một trận.

Sau khi cửa bị phá, Vương Đào lập tức vọt vào, tức giận trừng đôi mắt đỏ ngầu dường như muốn giết người nhìn Trương Huyền.

- Ca ca...

Nhìn thấy bộ dạng này của ca ca mình, Vương Đình giật mình, vội bước lên trước.

- Muội không cần để ý đến chuyện này!

Đẩy muội muội ra sau lưng, Vương Đào lạnh lùng, kiêu ngạo nhìn Trương Huyền nói:

- Trương Huyền, trước đây ngươi hay nói dối, lừa gạt người khác ta cũng không thèm để ý. Thế nhưng ngay cả muội muội ta, ngươi cũng muốn lừa gạt, thật sự là đáng chết mà! Ta sẽ đếm đến mười, ngươi hãy mau hủy bỏ khóa học của muội muội ta và Triệu Nhã tiểu thư, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Bằng không cho dù ngươi có là lão sư đi nữa, cũng đừng trách sao ta không nương tay!

Ầm ầm!

Vương Đào hừ lạnh một tiếng, tiếp tục vận công, thi triển sức mạnh toàn thân, lộ ra khí tức cường đại, mạnh mẽ.

Ồ, hóa ra Vương Đào đã đạt tới võ giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh.

Trương Huyền nghĩ thầm:

“Hèn chi hần ta được trường lão nhận làm học viên. Thực lực của hần ta bây giờ mạnh hơn rất nhiều so với những lão sư thông thường khác”.

- Ta đang dạy học, mau đi ra ngoài!

Trương Huyền thần nhiên nói.

- Dạy học? Với cái trình độ kia của ngươi sao? Dạy cái con khỉ!

Vương Đào cười lạnh lùng:

- Ra ngoài? Ngươi bắt ta ra ngoài sao? Ngươi là cái thá gì mà ra lệnh cho ta hả? Gọi ngươi một tiếng lão sư là đã tôn trọng ngươi lắm rồi. Trình độ ngươi thế nào chẳng lẽ ngươi không biết sao? Ngươi chính là lão sư thấp kém nhất. Chỉ mới là võ giả Chân Khí cảnh mà bày đặt ra lệnh cho ta sao? Dù hôm nay ta có đánh ngươi toi tã, ngươi cũng có thể làm gì được ta nào? Cùng lắm thì ta bị trường lão la vài câu thôi, đúng không?

Vương Đào nói không sai. Trong trường có một số học sinh là học viên của các trường lão, thực lực mạnh hơn nhiều so với các lão sư bình thường, địa vị cũng cao quý hơn nhiều. Do đó nếu họ đánh nhau với lão sư, cùng lắm cũng chỉ bị la vài ba câu thôi, không bị phạt cái gì cả.

- Ca ca...

Sắc mặt Vương Đình trắng bệch.

Vị lão sư trước mắt này có trình độ ra sao nàng biết rất rõ. Căn bệnh khiến tất cả thầy thuốc giỏi trong Thiên Huyền vương quốc đều không trị được, hần lại có thể chữa trị một cách dễ dàng, hơn nữa còn chữa trị bằng cách Huyền Không châm cứu. Người như vậy sao có thể là hạng người tầm thường được?

Đang tính giữ chặt người ca ca lỗ mãng của mình lại, Vương Đình chợt nghe thấy một tiếng la thật lớn. Tiếp đó nàng nhìn thấy nét mặt bức bối của Trương Huyền.

- Cút ngay!

- Dám bảo ta cút...

Vương Đào thực sự không thể ngờ được lão sư vô dụng nhất trường kia lại dám hét lớn đuổi hần ra ngoài. Đang tính chửi lại, hần bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của đối phương.

Nhìn thấy ánh mắt này, hần không tự chủ được, sợ hãi lùi về sau mấy bước, hai chân run rẩy như chú thỏ trắng yếu đuối bị hổ dữ nhìn. Hần cảm thấy rất khó chịu.

Loại khí tức mạnh mẽ và đầy áp bức này hần chỉ từng thấy trên người sư phụ. Nhưng làm sao nó lại có thể xuất hiện trên người một lão sư tệ hại như Trương Huyền chứ? Hần ta chỉ mới là võ giả tam trọng Chân Khí cảnh thôi mà?

Một lát sau khi tỉnh táo lại, sắc mặt Vương Đào đã đen như đất nồi, cặp mắt đỏ hoe vì tức giận.

Trong mắt hần, mặc dù Trương Huyền là lão sư nhưng trên thực tế người này chỉ là một người vô dụng. Thế mà khi nãy hần lại bị cái tên vô dụng đó hét lớn đuổi đi, hần còn sợ hãi lùi về phía sau nữa chứ. Nếu việc này truyền ra, về sau hần còn mặt mũi nào gặp ai? Danh tiếng của hần chắc chắn sẽ bị mất sạch!

- Muốn chết!

Vương Đào cảm thấy nhục nhã vô cùng. Hắn hét lớn một tiếng, bàn tay nhanh nhẹn rút ra thanh kiếm đeo bên hông.

Ầm!

Thanh kiếm sắc bén được Vương Đào điều khiển thuần thục, mạnh mẽ đâm tới chỗ Trương Huyền.

Rầm... rầm... rầm!

Người đạt tới võ giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh sẽ sở hữu sức mạnh hơn năm trăm ki-lô-gam. Tuy Vương Đào chưa tới trước mặt Trương Huyền nhưng tiếng động liên tục phát ra trên không trung khiến cho người ta có cảm giác bị áp bách vô cùng.

- Trương lão sư...

Thấy ca ca trực tiếp ra tay, còn đánh với tốc độ nhanh như vậy, gương mặt xinh đẹp của Vương Đình trở nên trắng bệch.

Mặc dù lúc này nàng vô cùng bội phục lời chỉ dạy của Trương lão sư, nhưng dù sao đi nữa hắn cũng chỉ mới là võ giả tam trọng thôi, chắc chắn sẽ không đánh lại được ca ca của nàng.

Lần này nếu hắn không tránh được, nhất định sẽ bị thương rất nặng.

Thét một tiếng lớn, Vương Đình không đành lòng nhắm mắt lại.

- Điều này... sao có thể?

Ngay lúc Vương Đình nghĩ rằng người vừa giúp nàng giải quyết xong vấn đề - Trương lão sư - sẽ bị chém một kiếm và bị thương nặng, bên tai nàng chợt vang lên tiếng hô đầy kinh ngạc của đám người Triệu Nhã. Nàng nhanh chóng mở mắt nhìn qua. Khi nhìn thấy rõ cảnh vật trước mắt, nàng bất ngờ đến mức muốn rơi cả tròng mắt, đứng yên tại chỗ.

Nàng thấy ca ca dừng mảnh của mình đang bay trên không, tay cầm kiếm vẫn chỉ thẳng vào Lão sư Trương Huyền. Còn Trương lão sư chỉ dùng hai ngón tay để cản lại mũi kiếm.

Cây kiếm sắc bén như vậy, lão sư lại có thể dùng hai ngón tay kẹp lại!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bị ném ra ngoài

- Điều này sao có thể...

Vương Đào cũng ngơ ngác nhìn Trương Huyền bằng ánh mắt không thể tin được.

Trước khi hắn tới đây đã đặc biệt đi nghe ngóng, hỏi thăm về thực lực hiện tại của Trương Huyền. Bây giờ người này cũng chỉ mới là võ giả tam trọng - Chân Khí cảnh mà thôi. Thực lực với hắn chênh lệch rất nhiều.

Vậy mà tại sao người này có thể dùng hai ngón tay để ngăn cản đường kiếm của hắn chứ?

Muốn làm được điều này, không chỉ cần có sức mạnh mà còn cần phải nắm bắt đúng thời điểm, sau đó điều khiển lực vừa đủ để ngăn cản, hơn nữa còn phải xác định đúng phương hướng. Nếu có chút sai lầm thì chắc chắn ngón tay hắn ta sẽ bị cắt đứt, cơ thể cũng bị thương nặng.

Việc này ngay cả lão sư của hắn, trưởng lão ở tầng Ích Huyệt cảnh cũng không thể làm được! Thế nhưng một người bị kêu là đồ rác rưởi, vô dụng lại có thể...

Không hợp lý chút nào!

- Chỉ là trùng hợp. Đúng, nhất định là do trùng hợp mà thôi!

Suy nghĩ như vậy, về mặt Vương Đào lại biến đổi dữ tợn, hai tay dùng sức, hắn rống to:

- Bỏ tay ra cho ta!

Hắn muốn rút kiếm ra khỏi tay đối phương.

Thế nhưng cố gắng dùng sức rút hai lần, đến khi trên đầu lộ rõ gân xanh, cả người vô lực muốn nôn máu, hần mới bất ngờ phát hiện ra, cây kiếm bị kẹp trong tay Trương Huyền giống như bị cắm rễ ở đó. Dù hần có dùng sức mạnh lớn đến đâu đi nữa cũng không thể lay động được thanh kiếm trong tay Trương Huyền.

“Chẳng lẽ... thực lực của hần ta còn cao hơn Chân Khí cảnh sao?”

Một ý nghĩ kỳ lạ chợt hiện lên trong đầu hần.

Sao có thể chứ!

Lần trước lúc kiểm gia giữa các lão sư, người này cũng chỉ mới là võ giả Chân Khí cảnh mà thôi. Việc này ai cũng biết cả. Chẳng lẽ chỉ sau một thời gian ngắn, hần ta đã có thể thăng cấp sao? Nhưng dù hần ta có thể đột phá được trong thời gian ngắn như vậy, cùng lắm thực lực cũng chỉ ngang bằng với mình, đạt tới võ giả Cốt Bì cảnh thôi. Mà nếu như vậy, hần ta làm sao có thể dùng hai ngón tay để kẹp lấy mũi kiếm, làm mình phải bó tay như lúc này?

- Ra ngoài!

Đang nghi ngờ thì bỗng nhiên bên tai Vương Đào vang lên lời nói lạnh nhạt của Trương Huyền. Cùng lúc đó một sức mạnh cực lớn từ đối phương truyền qua kiếm đội ngược lại lên người hần.

Phù phù!

Một cơn gió mạnh mẽ thổi qua, đẩy Vương Đào bay ra cửa. Còn chưa kịp phản ứng, cả người hần đã bị sức mạnh đáng sợ kia đẩy bay ra ngoài.

Ầm ầm!

Đầu hần đập mạnh vào cửa làm cửa bật mở. Theo sau đó cả cơ thể hần cũng bị bay ra ngoài rơi mạnh xuống đất.

- Được rồi, chúng ta học tiếp nào!

Sau khi ném Vương Đào ra ngoài, Trương Huyền nhìn về phía năm học viên còn đang ngây người thán nhiên nói.

- ...

Năm người Vương Đình, Triệu Nhã, Lưu Dương, Trịnh Dương và Viên Đào thất thần nhìn nhau. Lúc này bọn họ cảm thấy đầu óc trống rỗng, khiếp sợ đến độ không nói nên lời.

Vương Đào chính là một cường giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh. Khi này bị Trương Huyền dùng hai ngón tay cầm kiếm đã không nói. Vậy mà bây giờ hần còn bị đối phương ném ra ngoài một cách dễ dàng như vậy...

Lão sư của bọn họ không phải là người có thực lực kém cỏi nhất trường sao?

Nhưng nếu như vậy sao hần có thể...

- Lão sư Trương Huyền, lão sư ấy giấu giếm thực lực thực sự của mình sao?

Triệu Nhã đột nhiên hiểu ra, sắc mặt đỏ hồng lên vì vui mừng.

Đúng vậy, giải thích hợp lý nhất lúc này chính là Lão sư Trương Huyền đã che giấu thực lực thật của mình.

Chỉ nếu không tại sao không có ai có thể nhìn ra khuyết điểm trên người bọn họ, vậy mà người này lại có thể dễ dàng nhìn ra. Còn có thể chỉ bọn họ cách giải quyết. Còn giúp họ tăng sức lực chiến đấu mạnh hơn gấp đôi?

Nàng hiểu được điều đó, những người khác cũng vậy. Bọn họ đều không phải là kẻ ngu. Chính vì vậy ai này cũng đều hưng phấn nắm chặt tay.

Lúc đăng kí đi học ở học viện, có ai không muốn tìm được một lão sư giỏi cơ chứ?

Trước đây, bọn họ luôn chán nản, tự trách vì đã lỡ nhận lão sư yếu kém nhất học viện làm lão sư. Thậm chí bọn họ còn nghĩ rằng, với trình độ của Trương Huyền, cuộc sống sau này của bọn họ sẽ rất u tối và khó khăn. Nhưng hóa ra bọn họ đã nhầm to. Hiện tại bọn họ hiểu ra được một điều, bọn họ không bất hạnh, trái lại còn rất may mắn khi được Trương Huyền nhận làm học viên.

Thật không ngờ lão sư có danh tiếng tệ hại nhất trường, lại chính là... một người vô cùng tài giỏi.

- Ủ!

Nghĩ đến điều này, Lưu Dương kích động không nói nên lời. Hần liên tục gật đầu. Mấy nghi ngờ mới nảy cũng mất sạch. Ý nghĩ muốn hủy khóa học đã bị hần gạt bỏ từ lâu. Hần vui sướng, phấn khởi nhìn chằm chằm Trương Huyền, như sợ nghe sót một chữ nào đó của vị lão sư tài giỏi kia.

Hừ, lão sư Lục Tầm, lão sư Vương Siêu gì đó... tất cả đều bị hấn quên lãng trong nháy mắt.

Đừng nói bọn họ, dù đó là trưởng lão đi nữa cũng chưa chắc có thực lực cao bằng Lão sư Trương Huyền.

...

- Thiếu gia cứ nóng giận xông vào như vậy, liệu có xảy ra chuyện gì không?

Bên ngoài lớp học, Lưu lão đứng nhìn Vương Đào đang nổi giận dùng đũa xông thẳng vào lớp học trong lòng đầy lo lắng.

- Người đứng lo, Vương Đào thiếu gia chính là võ giả tứ trọng - Cốt Bì cảnh. Còn cái tên Trương Huyền kia chỉ mới là võ giả Chân Khí cảnh mà thôi. Nên thiếu gia nhà người dư sức dạy dỗ cái tên đáng ghét kia một bài học, sau đó nhanh chóng dẫn tiểu thư Vương Đình ra thôi!

Diêu Hàn vừa gật gù khoái trá vừa mỉm cười nói.

Trong lúc Diêu Hàn đang tưởng tượng ra cảnh tượng Trương Huyền bị đánh toi tã, rã ròi đầy đất vô cùng thê thảm, đồng thời lỗ tai huơs cũng nghe được tiếng gào thét đầy phẫn nộ của Vương Đào.

- Ô, đã bắt đầu rồi đó!

Ánh mắt Diêu Hàn sáng lên. Hấn nhếch môi cười vui sướng.

Nếu như Trương Huyền vẫn sống an phận là một lão sư đứng chót trường, hấn đã không thêm để ý đến người này làm gì. Nhưng đằng này người này lại dám can đảm sàm sỡ tiểu thư nhà hấn?

Nếu như người này không dụ dỗ, hay làm gì đó với tiểu thư, tại sao tiểu thư lại có thể cam tâm tình nguyện làm học sinh của người này được chứ?

Hấn rất muốn tự mình đánh cái tên Trương Huyền thối tha kia một trận. Nhưng nếu làm vậy khẳng định tiểu thư sẽ không vui, hơn nữa còn có thể gây hiềm khích với Hồng Thiên học viện. Bởi vì dù sao đi nữa, Trương Huyền cũng vẫn là lão sư ở học viện. Do đó cách tốt nhất là để Vương Đào tự ra tay.

Hồng Thiên học viện nằm ở thành Thiên Huyền. Ở đây vương gia là lớn nhất. Dù Vương Đào có đánh lão sư đi nữa, chắc chắn việc này cũng được xử lý rất dễ dàng. Và lại Vương Đào còn là học sinh cũ của học viện, có địa vị cao quý. Để Vương Đào ra tay lại càng thỏa đáng hơn, cũng thích hợp hơn hấn rất nhiều.

- Ha ha, ta sẽ quan sát thật cẩn thận. Ta muốn xem cái tên lão sư rác rưởi kia bị mất mặt thế nào?

Càng nghĩ càng vui vẻ, Diêu Hàn nhẹ nhàng đi đến trước cửa. Trong lúc hấn đang tính đẩy cửa ra một chút để nhìn trộm, chợt nghe thấy có tiếng “Ầm ầm!” thật lớn. Cửa lớn đang đóng chặt cũng bất ngờ mở ra.

Rầm!

Diêu Hàn vẫn chưa kịp phản ứng, bị cửa sắt đập thật mạnh vào mặt. Ngay lúc hấn đang hoa mắt, chóng mặt, xây xẩm mặt mày, lại tiếp tục bị cái đầu của ai đó đụng vào người.

Rắc, rắc!

Cái đầu kia đụng mạnh vào khuôn mặt đang bị thương của Diêu Hàn. Lưu lão chỉ kịp nghe thấy một tiếng “rắc” giòn giã vang lên. Đó là tiếng xương bị gãy. Theo sau đó, hai cái răng cuối cùng còn sót lại của Diêu Hàn trong cái đêm hấn bị đánh tối qua cũng đã tiếp tục “hi sinh anh dũng”.

- Phụt!

Đau đớn dữ dội khiến Diêu Hàn co quắp thân mình, phun ra một ngụm máu tươi.

Cái này cũng không phải bởi vì hấn yếu đuối. Mà do... vết thương ngày hôm qua vẫn chưa kịp lành. Tối qua hấn bị đánh sưng cả mặt. Bây giờ vừa mới bị cửa đập vào mặt, xong lại tiếp tục bị người khác đụng đầu vào người. Hấn không chết tại chỗ cũng là may mắn lắm rồi.

- Thiếu gia...

Bấy giờ Lưu lão mới phát hiện ra người vừa bị ném văng ra ngoài chính là thiếu gia nhà mình. Hấn sợ hãi xông đến đỡ Vương Đào dậy.

- Đáng ghét, tên đáng ghét!

Mặc dù Vương Đào bị đánh bay vào cửa sắt, nhưng may nhờ có Diêu Hàn làm đệm thịt đỡ bên dưới khiến hấn không phải chịu chút vết thương nào. Vừa được Lưu lão đỡ đứng lên, hấn lại nhớ đến cảnh tượng vừa rồi đánh nhau cùng với Trương Huyền. Lão sư vô dụng kia có thể dễ dàng ngăn cản mũi kiếm của hấn, lại nhẹ nhàng ném hấn ra ngoài cửa. Thật mất mặt! Tuy mới này hấn đã quát rất lớn, nhưng hiện tại vẫn cảm thấy rất sợ hãi nên không dám tùy ý tiến vào trong lớp học nữa.

- Vương Đào thiếu gia, ngài... sao ngài...

Bấy giờ người vừa bị đụng đến nỗi hoa mắt chóng mặt - Diêu Hàn - sau khi tỉnh táo đã nhận ra, người đụng hắn bị thương lúc này lại chính là Vương Đào. Hắn không thể tin được cố gắng đứng dậy lắp bắp hỏi.

Không phải ngài đi vào đánh người sao? Sao mới vào có một lát đã bay ra ngoài rồi?

- Ta... ta đang luyện một loại võ công mới.

Vương Đào không dám nói thật rằng hắn đã bị cái “tên vô dụng” kia ném ra, đành phải bịa chuyện nói dối.

- Võ công mới?

Diêu Hàn bị đụng trúng. Hiện tại hắn cảm thấy rất chóng mặt, không nhìn rõ được thứ gì cả. Hắn vội vàng hỏi:

- Thế ngài đã vạch trần bộ mặt giả dối của cái tên đáng ghét kia chưa? Tiểu thư nhà chúng ta đã nói sao...

- Khụ, khụ.

Ho khan hai tiếng, Vương Đào xấu hổ đáp:

- Ta... còn chưa kịp ra tay thì đã bị muội muội Vương Đình ngăn cản rồi. Nên ta nghĩ... bây giờ có lẽ vẫn chưa phải lúc. Chúng ta nên chờ... ở nơi khác, dịp khác đi!

Mới nãy Vương Đào hắn còn rất hung hăng bảo phải “xử” Trương Huyền một trận, khiến cho hắn ta đẹp mặt. Nào ngờ vừa vào đó chưa được bao lâu đã bị người ta ném bay ra ngoài. Việc mất mặt như thế này, có đánh chết hắn cũng sẽ không nói cho ai nghe.

- Chờ?

Diêu Hàn gãi đầu, lòng tràn đầy nghi ngờ. Nhưng hắn cũng không dám mở miệng hỏi thêm điều gì, đành lảng sang chuyện khác:

- Vương Đào thiếu gia, ngài là học sinh trong Hồng Thiên học viện. Ta có chuyện muốn hỏi ngài được không?

- Cứ nói!

Thấy Diêu Hàn không hỏi tới chuyện xảy ra trong lớp học lúc nãy nữa, Vương Đào nhẹ nhàng thở ra một hơi, vội nói.

- Trong trường có nữ lão sư nào trong họ tên có chữ “Bích” hay không?

Nhớ tới cái tên thói tha đã đánh hắn tới qua, Diêu Hàn cố kiềm chế cơn giận dữ.

- Bích? Trong trường có một nữ lão sư rất nổi tiếng. Nàng ấy được mệnh danh là “nữ thần” của Hồng Thiên học viện, Thẩm Bích Như! Nghe nói lão sư Trương Huyền này cũng từng là một trong những người theo đuổi nàng ấy. Đúng thật là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga...

Vương Đào nói được một nửa lại chợt ngừng lại.

Lúc trước mình cùng mọi người thường hay cười nhạo Trương Huyền là cóc ghè. Bởi vì hắn ta chỉ là người vô dụng mà lại muốn theo đuổi nữ thần Thẩm Bích Như của Hồng Thiên học viện. Nhưng hiện tại cách gọi này có chút không ổn rồi. Bởi vì mình mới vừa tận mắt chứng kiến thực lực của đối phương. Ngay cả thiên tài như mình còn đánh không lại, mình làm sao có thể nói hắn ta là cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga được đây?

- Thẩm Bích Như? Trương Huyền cũng muốn theo đuổi nàng ấy sao?

Ánh mắt Diêu Hàn sáng lên. Hắn lập tức hiểu rõ, cái người được nhắc đến trong miệng tên khốn khiếp đã đánh mình hôm qua chính là vị nữ thần Thẩm Bích Như này. Hắn vội hỏi thêm:

- Thế ngoại trừ cái tên Trương Huyền kia, còn có ai khác theo đuổi nàng ấy nữa không?

- Thẩm lão sư xinh đẹp như vậy, người theo đuổi nàng ấy rất nhiều. Ta không thể kể hết được đâu. Có điều trong số đó có một người cũng rất nổi tiếng. Đó là cháu trai của Thượng thần trưởng lão - lão sư Thượng Bản!

Vương Đào suy nghĩ một lát lại nghi ngờ nhìn qua Diêu Hàn hỏi:

- Diêu quân gia, người hỏi mấy cái này để làm gì?

- À, ta chỉ thuận miệng hỏi chơi thôi, hỏi chơi thôi mà!

Diêu Hàn không nói thêm gì nữa, ánh mắt hắn chợt lóe sáng.

- Lúc về nên đi hỏi thăm thử xem, rốt cuộc người tên Thượng Bản này hôm qua có xảy ra tranh chấp gì với Trương Huyền hay không? Nếu thật sự là cái

tên Thượng Bân này làm, dù cho hấn ta có là con trai trưởng lão đi nữa, ta cũng sẽ đánh hấn một trận cho hả giận...

Là quân gia của Bạch Ngọc thành, địa vị của hấn chỉ dưới một người nhưng trên vạn người. Có bao giờ hấn bị thiệt thòi lớn như vậy đâu!

Không báo thù được, ông sẽ khó bỏ được mối hận trong lòng. Vì vậy hôm nay ông xin thề, không báo được thù, thề không làm người!

...

Bên này, Diêu Hân đang nghĩ cách xem nên làm sao để thăm dò được tin tức thì ở bên kia, người trong cuộc - Thượng Bân vừa cho học sinh tan học. Khi Thượng Bân đi ra khỏi lớp liền nhìn thấy một thanh niên đang đứng ở đó.

Đó là lão sư Tào Hùng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bị làm phiền

- Thượng Bân thiếu gia!

Tào Hùng cung kính gọi.

- Ồ! Hóa ra là Tào lão sư à? Lão sư tìm ta có việc gì không?

Thượng Bân nghi ngờ nhìn Tào Hùng.

Tuy hai người họ đều là lão sư chung trường nhưng bình thường rất ít khi nói chuyện với nhau, hơn nữa họ cũng không thân nhau lắm.

- À, là như vậy. Thực ra ta có chuyện muốn nhờ Thượng Bân thiếu gia giúp đỡ!

Tào Hùng ngập ngừng nói.

- Chỉ cần là việc ta có thể làm, ta sẽ cố gắng hết sức để giúp!

Thượng Bân nói.

Là cháu trai ruột của Thượng Thần trưởng lão, mỗi ngày hấn đều gặp rất nhiều lão sư đến nhờ hấn giúp đỡ việc này việc nọ, lâu dần cũng trở thành thói quen luôn.

- Ừm, hôm qua... khó khăn lắm ta mới nhận được một học sinh giỏi. Ai ngờ đầu lát sau học viên đó lại bị người khác lừa đi mất rồi. Thượng Thần trưởng lão không phải là người quản lý phòng giáo dục sao? Ta muốn nhờ Thượng Bân thiếu gia... liệu thiếu gia có thể giúp ta nhận lại học sinh này hay không?

Tào Hùng nói.

Lưu Dương chính là học sinh giỏi nhất hấn đã tốn rất nhiều công sức để thu nhận. Thật không ngờ chỉ vì một lần cá cược thua Trương Huyền, lại để mất đi học viên thiên tài này. Vì vậy sau đó khi trở về hấn càng nghĩ đến lại càng thấy tức. Đến hôm nay hấn hết nhịn nổi nữa, nên liền tới tìm Thượng Bân nhờ hấn ta giúp đỡ.

Gia gia của Thượng Bân chính là Thượng Thần trưởng lão, cũng là người quản lý phòng giáo dục. Do đó với hấn, việc đòi lão sư khác cho học sinh chỉ là chuyện nhỏ.

- Đòi lão sư?

Thượng Bân nhướn mày:

- Nếu học viên kia tự nguyện chọn học ở lớp của lão sư kia, vậy việc này hơi khó thực hiện đó. Nếu như vì chuyện này làm học viên đó bất mãn, kiện lên nghiệp đoàn giáo sư, vương đình, chúng ta coi như...

- Hấn ta không tự nguyện đâu! Cái này ta xin đảm bảo!

Tào Hùng vội nói.

- Dù học sinh kia có tự nguyện hay không, việc này cũng khá khó khăn. Người cũng biết quy định của Hồng Thiên học viện rồi đấy. Nếu lão sư kia

không chịu trả học sinh lại...

Thượng Bân phát tay áo, bắt chợt lên tiếng hỏi:

- A? Ngươi vừa mới nói học sinh của ngươi bị lừa gạt à? Không biết là vị lão sư nào trong trường mình... đã lừa gạt học sinh của ngươi vậy?

- Chính là cái tên lão sư vô dụng ở trường chúng ta - Trương Huyền đó...

Nhắc đến cái tên Trương Huyền, vẻ mặt Tào Hùng lại chuyển sang oán hận. Hắn cắn chặt răng để kìm nén cơn giận.

- Trương Huyền? Học sinh của ngươi là bị tên đó lừa sao?

Nghe được cái tên này, Thượng Bân liền tức giận.

Nếu không phải tại người này phá đám, hôm qua hắn đã có thể đi ăn tối với nữ thần rồi. Hừ, một võ giả tam trọng, một lão sư kiểm tra được không điểm vậy mà dám không nể mặt hắn, đúng là muốn chết mà.

Hôm qua không có nữ thần ở đó, hắn đã sớm đánh chết cái tên ngông cuồng, không biết trời cao đất dày kia một trận rồi.

- Đúng rồi! Chuyện là như vậy đấy. Ngươi cũng hiểu mà. Người bình thường nhất định không ai muốn học với cái tên Trương Huyền thối tha đó đâu. Nên làm phiền Thượng Bân thiếu gia có thể giúp ta nói vài câu với Thượng Thần trưởng lão, giúp ta lấy lại học sinh...

Tào Hùng cẩn thận đáp, hắn sợ Thượng Bân không đồng ý.

- Không cần làm phiền trưởng lão. Bây giờ ta sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện này!

Thượng Bân giờ tay chặn lại.

- Giúp ta giải quyết?

- Nếu là giáo viên khác, ta còn cần gia gia ta giúp đỡ một chút. Nhưng nếu đối phương là cái tên vô dụng Trương Huyền kia, cần gì rắc rối như vậy? Để ta đi qua đó trực tiếp đòi người luôn là được rồi. Nếu hắn vẫn không chịu trả học sinh, ta sẽ đánh cho hắn tàn phế luôn!

Thượng Bân phát tay, vẻ mặt hào phóng nói.

Đánh với các lão sư khác, hắn thật sự không dám chắc. Nhưng đánh với cái tên Trương Huyền vô dụng, kiểm tra được không điểm kia thì thật sự quá dễ dàng rồi.

Không chỉ vì vấn đề chênh lệch thực lực, chủ yếu là vì trong trường này sẽ không có ai muốn ra mặt bênh vực cho Trương Huyền đâu.

Một điểm quan trọng nữa, chính là hắn không thể đánh Trương Huyền khi chưa có lý do thỏa đáng. Bởi vì nếu để Thẩm Bích Như biết chuyện này, chắc chắn sẽ có ảnh hưởng xấu về hắn.

Lần này thì hay rồi. Trương Huyền lừa gạt học sinh của người ta, người trong cuộc lại đến tìm hắn nhờ giúp đỡ. Đây đúng là một lý do quá hợp lý rồi còn gì.

- Việc này...

Không nghĩ tới Thượng Bân lại có thể đồng ý nhanh như vậy, Tào Hùng kinh ngạc vô cùng.

- Không cần nhờ đến trưởng lão. Được rồi, bây giờ đi theo ta đi. Nếu như ngươi sợ, ta sẽ đánh thay ngươi!

Khóe miệng Thượng Bân hơi nhướn lên, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn.

- Vậy xin cảm ơn Thượng Bân thiếu gia!

Tào Hùng vui vẻ. Ánh mắt hắn sáng lên vì vui mừng, vội vàng gật đầu cảm ơn Thượng Bân. Sau đó hai người cùng đi về hướng lớp học của Trương Huyền.

Không bao lâu sau, hai người đã đi tới trước cửa lớp học của Trương Huyền. Họ nhìn thấy một người quần băng như xác ướp và con trai của Vương gia đang đứng ở đó.

- Vương Đào, tại sao ngươi không lo chuyên tâm tu luyện ở chỗ gia gia ta, lại chạy tới đây làm gì?

Thượng Bân nhướn mày nói.

Mặc dù hắn là cháu trai của Thượng Thần trưởng lão, nhưng nếu so sánh về thân phận, Vương Đào và hắn vẫn không phải người cùng đẳng cấp với nhau. Vì vậy cả hai vẫn không mấy thân thiết.

- Lão sư Thượng Bân!

Vương Đào khẽ khom người thi lễ:

- Muội muội ta bị cái tên Trương Huyền kia lừa gạt, bây giờ đang học trong lớp đó. Ta đến đây để dẫn muội muội về...

- Thượng Bân?

Vốn Diêu Hàn đang suy nghĩ xem nên gặp ai để hỏi thăm tin tức, bên tai chợt vang lên hai tiếng: “Thượng Bân”. Chính vì vậy hắn vội vàng ngẩng đầu lên để xem thử xem hắn rốt cuộc là ai.

- Người người nói là Vương Đình tiểu thư sao? Ngay cả muội muội ấy cũng bị lừa à?

Sắc mặt Thượng Bân tối sầm, ánh mắt hắn lạnh lùng:

- Cái tên Trương Huyền này thật sự là to gan tày trời! Ngay cả Vương tiểu thư cũng dám lừa gạt. Hắn thật sự là muốn chết mà! Xem ra nếu không dạy dỗ hắn một trận, ta làm sao ăn nói với mọi người đây!

- Đúng đó...

Vương Đào gật đầu.

- Nếu Vương Đình tiểu thư cũng bị lừa gạt làm học sinh của hắn, tại sao người không chạy vào đó can lại chứ, đứng đây chờ có ít lợi gì?

Hừ lạnh một tiếng, Thượng Bân nghi ngờ nhìn qua.

- Cái này...

Vương Đào không dám nói ra việc mình bị đánh. Hắn gãi đầu đầy khó xử, đang không biết phải trả lời như thế nào, Diêu Hàn đang đứng bên cạnh đã lên tiếng:

- Không phải trong trường có quy định, chưa tan học thì không được phép đi vào lớp học sao? Chính vì vậy chúng ta chỉ có thể chờ ở bên ngoài trước thôi!

- Vị này là...

Lúc này Thượng Bân mới chú ý đến xác ướp đang nói chuyện với hắn - Diêu Hàn.

- Đây là đại quân gia của Triệu thành chủ ở Bạch Ngọc thành - Diêu Hàn.

Vương Đào vội vàng giới thiệu.

- Thì ra là Diêu quân gia, ngưỡng mộ đã lâu!

Thượng Bân liền vội gật đầu nói tiếp:

- Trong học viện quả thật là có quy định này. Chưa tan học thì không được phép tùy tiện tiến vào lớp học. Nhưng mọi người đừng lo. Chỉ việc đi theo sau ta vào đó là được. Hôm nay ta nhất định sẽ tự tay dạy dỗ cái tên đáng ghét, chuyên lừa gạt học sinh kia một trận. Đúng là cái thứ người mất đạo đức, mất tư cách giáo viên.

- Được!

Nghe Thượng Bân nói muốn tự mình ra tay, ánh mắt Vương Đào sáng lên. Hắn nhanh nhẹn đi theo Thượng Bân. Diêu Hàn nhìn hai người, do dự một chút cũng đi vào theo.

...

Trong phòng.

- Mặc dù Hồng Thiên Cửu Trọng quyết là công pháp phổ biến nhất ở Hồng Thiên học viện, thế nhưng bên trong nó cũng có không ít khuyết điểm. Ví dụ như...

Năm học sinh tập trung nghe Trương Huyền giảng bài.

Chỉ mới nghe một lát, bọn họ đã bị thuyết phục hết, giống như vừa được Trương Huyền dụ dỗ cho ăn nhân sâm quý báu. Họ say mê, chăm chú nghe từng chữ Trương Huyền giảng giải.

Mấy học sinh ở đây, ngoại trừ Viên Đào ra, những người khác đều có gia thế không tầm thường. Chính vì vậy trước khi đến học viện, họ đã được học qua không ít các lão sư khác giảng bài. Trong số các lão sư chỉ dạy cho họ, có cả các võ giả cường giả ngũ trọng, lục trọng... Thế nhưng từ nhỏ đến lớn, bọn họ chưa từng được nghe qua bài giảng nào hay như bài giảng này.

Nó khiến cho bọn họ cảm giác như vừa được giác ngộ (1). Trước đó khi chưa hiểu, còn rất mơ hồ. Nhưng một khi đã hiểu được rồi, đầu óc như được khai sáng, chân khí trong cơ thể cũng theo như lời lão sư Trương Huyền giảng giải, trở nên dao động, giống như sắp đột phá vậy.

Bài giảng thật hay!

Nghe được lời giảng từ Trương Huyền, bọn họ mới nhận ra, ngay cả những lão sư được mệnh danh là giỏi kia cũng còn kém xa hẳn rất nhiều.

Nhất là Triệu Nhã, thân là con gái thành chủ, năng thường xuyên được phụ thân dạy và giải thích cho nghe rất nhiều về những võ công trong sách. Trước đây nàng vẫn luôn tin rằng phụ thân nàng là người giảng bài hay nhất ở Thiên Huyền vương quốc, bởi vì thực lực của phụ thân rất mạnh.

Thế nhưng giờ phút này, khi so sánh với Trương Huyền, nàng chợt nhận ra bọn họ chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Thật buồn cười, hai người bọn họ hoàn toàn không thể so sánh với nhau. Bởi vì không có ai có thể giảng hay như lão sư Trương Huyền cả.

Trương lão sư giảng bài rất chi tiết, nói đúng trọng tâm từng bài. Cho dù đó là công pháp cao siêu đến cỡ nào đi nữa, hẳn đều có thể dễ dàng nói ra ưu điểm và khuyết điểm của nó. Lời giảng của hắn khiến cho bọn họ cảm phục, kích động rất lâu mới có thể bình tâm lại được.

Lời giảng của Trương lão sư rất cao thâm. Hẳn giảng một câu, bọn họ phải suy nghĩ rất lâu mới có thể hiểu rõ. Rồi trong khi bọn họ đang vô cùng vui mừng, lại phát hiện ra, lão sư ấy đã giảng qua câu khác từ lâu rồi. Điều này làm bọn họ tiếc nuối vô cùng.

- Trương lão sư thực sự quá tài giỏi. Hẳn đúng là người có kiến thức uyên thâm (2) mà!

Bấy giờ tất cả học sinh đều hiểu rõ, người thiếu niên đang đứng trước mặt họ lúc này, tuy tuổi tác không lớn hơn họ bao nhiêu, thế nhưng lão sư lại có một vốn kiến thức vô cùng phong phú và rộng lớn, hơn nữa còn có võ công rất cao cường!

- Vậy mà trước đó ta còn cho rằng Trương lão sư thắng cược là do may mắn mà thôi. Giờ mới thấy bản thân mình thật đáng buồn cười. Với vốn kiến thức đa dạng như vậy, lão sư ấy dư sức có thể thắng cược! Để ta có thể tăng thực lực lên gấp đôi, lão sư hoàn toàn có thể đưa ra hơn trăm cách làm khác nhau...

Trước đó, người luôn khinh bỉ Trương Huyền - Lưu Dương, lúc này đang không ngừng run rẩy vì kính sợ:

- Nếu so sánh lão sư Tào Hùng với lão sư Trương Huyền... Mà thôi, tốt nhất là đừng nên so sánh làm gì. Bởi vì chênh lệch thực lực giữa hai người quá lớn rồi. Họ hoàn toàn không thuộc cùng một đẳng cấp. Trương lão sư quá giỏi. Lão sư Tào Hùng không thể nào so sánh được với hắn. Thật may mắn hai người bọn họ đã cá cược với nhau. Chứ nếu không ta làm sao có thể gặp được một lão sư xuất sắc như thế này...

Lúc này, năm học sinh đều đang vô cùng kích động, vui mừng. Bọn họ chăm chú nghe giảng từng chữ vì sợ bỏ sót nội dung quan trọng nào. Trong khi sáu thầy trò đang hòa thuận vui vẻ với nhau thì “kẹt kẹt” hai tiếng, cửa phòng bị đẩy ra. Có vài người bước vào lớp.

(1) Giác ngộ: Thấu hiểu, lý giải được những kiến thức, vấn đề cao thâm.

(2) Uyên thâm: Có vốn kiến thức sâu rộng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Học tâm khảo vấn

- Trương Huyền, chỉ mới không gặp một ngày mà ngươi lại to gan như vậy. Dám lừa gạt tiểu thư Vương Đình và tiểu thư Triệu Nhã. Hơn nữa còn lừa gạt cả học sinh của lão sư Tào Hùng. Ai cho ngươi lá gan lớn vậy hả?

Vừa bước vào phòng, Thượng Bân liền nhìn xung quanh lớp học một lần. Hắn thật không ngờ rằng cái tên vô dụng như Trương Huyền lại có thể nhận được đến năm học sinh. Vì vậy hắn liền hung dữ, nhìn chằm chằm Trương Huyền hết lớn.

- Lão sư Thượng Bân? Lão sư Tào Hùng?

Nhìn thấy Thượng Bân và Tào Hùng đột nhiên xông vào lớp học, lông mày Trương Huyền khẽ nhíu chặt:

- Ta đang giảng bài. Có chuyện gì hai lão sư hãy để tan học rồi nói sau!

- Giảng bài cái đầu nhà ngươi ấy! Hừ, cái gì cũng không biết mà còn bày đặt ra vẻ với ta à? Với cái trình độ kia của ngươi, không dạy hư học sinh là đã

tốt lắm rồi, còn bày đặt giả vờ cái gì nữa? Mau hủy hết khóa học của năm học sinh này, để bọn họ có cơ hội được học với những lão sư ưu tú khác, nhanh lên.

Dù sao thì hai người cũng đã trở mặt với nhau rồi, do đó Tào Hùng hẳn cũng không cần phải giả vờ thân thiện với cái tên vô dụng kia làm gì.

- Ra ngoài mau! Ở đây không chào đón mấy người!

Trương Huyền nhắm mắt lại nói.

- Vẫn còn dám ra về cơ đấy? Hay là ngươi bị điên rồi? Trương Huyền, ngươi còn nhớ mình họ gì không đấy?

Thượng Bân cười lạnh:

- Bây giờ hãy lập tức hủy bỏ khóa học của Triệu Nhã tiểu thư và Vương Đình tiểu thư ngay tức khắc cho ta. Đồng thời chuyển Lưu Dương cho Tào lão sư Hùng dạy. Hôm nay ta không ra tay đánh người được, bởi vì một nguyên nhân... Ta sợ ngươi phải ngồi xe lăn về trong suốt học kỳ này mất.

- Ngươi muốn đánh ta sao?

Trương Huyền nhìn Thượng Bân nói:

- Học viện có quy định cấm các lão sư tự ý đấu võ riêng với nhau. Chẳng lẽ lão sư Thượng Bân không biết điều này sao?

- Nội quy học viện được định ra chính là để giúp cho mọi người lấy lại công bằng. Nếu đánh với người khác, chắc ta sẽ rất lo lắng về hình phạt sắp nhận được từ trường. Nhưng nếu đối tượng bị đánh là ngươi thì... Ha ha, ngươi nghĩ trong trường này có ai muốn ra mặt bênh vực giúp ngươi hay không?

Về mặt Thượng Bân đầy vui vẻ, hân hạnh định với Trương Huyền.

- Ta biết rồi, có phải bởi vì hôm qua ta nói chuyện quá thẳng thắn, làm mất lòng ngươi, vậy nên hôm nay ngươi cố tình chạy đến đây tìm ta kiếm chuyện đúng không? Ngươi làm như vậy, lỡ như Trầm Bích Như lão sư biết được nhất định sẽ không vui sao? Ngươi không sợ điều đó sao?

Trương Huyền khẽ nói.

- Ha ha, không ngờ ngươi cũng có chút hiểu biết đó! Đã muốn dạy dỗ ngươi, đương nhiên ta không sợ rồi. Ngươi đừng nói nhảm nữa...

Thượng Bân cũng không phủ nhận. Trong lúc hắn đang đắc ý cười nhạo cái tên rác rưởi trước mặt thì đột nhiên bị một tiếng hét giận dữ cắt ngang.

- Thì ra là ngươi!

Ánh mắt Diêu Hàn đỏ lên vì tức giận. Hắn lạnh lùng nhìn Thượng Bân.

Thượng Bân là người hôm qua Trương Huyền đã đắc tội. Hơn nữa hắn ta cũng có quen biết với lão giáo Trầm Bích Như. Hừ, quá rõ ràng rồi còn gì? Nếu như lúc này Diêu Hàn hắn còn chưa xác định được cái tên đáng ghét đã đánh hắn hôm qua là ai, vậy hắn thật sự chính là kẻ ngu rồi!

- Hà, là sao?

Đang dạy dỗ Trương Huyền, Diêu quán gia bỗng nhiên lại nổi giận cắt ngang, vì vậy Thượng Bân quay sang nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

- Ngay cả chuyện chính mình đã làm mà ngươi cũng không biết sao?

Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn, Thượng Bân còn chưa kịp phản ứng đã bị đám một đám thật đau vào mặt.

- Cái gì vậy!

Thượng Bân cảm thấy mắt tối sầm lại, không còn nhìn rõ chung quanh nữa. Đôi mắt hắn biến thành màu đen như gấu trúc, thân thể chao đảo vài cái, sau đó té ngã xuống mặt đất.

- Dám đánh ta thành bộ dáng tệt hại thế này, ta sẽ cho ngươi biết tay!

Nhớ tới cơn đau thấu xương hôm qua hắn phải chịu, Diêu Hàn không chút do dự đâm ra một đâm thật mạnh. Tiếp theo hắn nhảy lên ngồi trên người Thượng Bân, giận dữ đánh liên tục trên người đối phương.

- Diêu quán gia...

Mọi chuyện tới quá đột ngột, khiến cho Vương Đào và Tào Hùng chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn.

Thật ra không riêng gì hai người Vương Đào và Tào Hùng, ngay cả mấy người Triệu Nhã, Vương Đình cũng khó hiểu nhìn nhau.

Vừa rồi những người này còn rất tức giận, xông vào lớp tìm Trương lão sư để kiếm chuyện. Trong lúc năm người học viên bọn họ đang tính thay lão sư

ấy giải thích, ai ngờ bọn họ đã tự mâu thuẫn nội bộ, lại tự đánh với nhau luôn rồi.

Thật kỳ lạ!

Người cảm thấy khó hiểu nhất chính là Triệu Nhã. Nàng hiểu rõ con người Diêu quân gia. Hắn là người thận trọng, bình tĩnh, làm việc có trước có sau. Nếu không như vậy, làm sao phụ nàng có thể để hắn làm quân gia được.

Nhưng... sự việc đang xảy ra ngày hôm nay là như thế nào? Sao còn chưa nói xong, đã ra tay đánh người rồi?

Trong đám người vẫn còn đang mơ hồ kia, chỉ có một mình Trương Huyền là hiểu rõ ràng mọi việc.

Mới nãy hắn đã cố ý nhắc đến việc hôm qua đắc tội Thượng Bân, sau đó lại cố tình nói ra tên Thẩm Bích Như, để Diêu quân gia nghe được... Kết quả đúng như hắn dự đoán, bọn họ đã tự mình đánh nhau rồi.

Trên thực tế Diêu Hàn không phải là người lỗ mãng. Hành động của hắn cũng rất dễ hiểu. Dù là ai đi nữa, vô duyên vô cớ bị đánh thành bộ dạng thảm hại thế này, chắc chắn sẽ rất tức giận và oán hận. Đã vậy Diêu Hàn còn là quân gia Bạch Ngọc thành, là người có địa vị cao quý, có lúc nào phải chịu oan ức như vậy đâu? Bên cạnh đó hai ngày nay, vì tiểu thư cứ liên tục ngăn cản nên mặc dù hắn bị Trương Huyền chọc tức lại không có ai để xả giận cả. Hắn đã sớm tức giận đến muốn phát điên rồi. Chính vì vậy, vào giờ phút này, khi gặp được kẻ thù, hắn cũng không còn nhịn được nữa mà lập tức xông vào đánh nhau với đối phương một trận.

- Diêu quân gia, ngươi nổi điên cái gì vậy?

Ánh mắt Thượng Bân mơ hồ, hắn cảm nhận được cơn đau nhức từ “mưa nắm đấm” mà Diêu Hàn dành “tặng” cho hắn. Hắn khó hiểu hỏi, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Hôm nay là lần đầu tiên hắn gặp vị Diêu quân gia này, nên nhất định chưa từng làm mất lòng người này. Vậy tại sao người này lại hung dữ đánh hắn như vậy?

Thượng Bân cố nghĩ mãi mà không ra. Hắn vẫn không hiểu được mình đã làm gì để đắc tội đối phương!

- Nổi điên ư? Ngươi còn dám hỏi ta. Hừ, bớt giả ngu đi, ngươi không biết ngươi đã làm gì sao?

Bốp... bốp... bốp!

Diêu quân gia không có ý định dừng lại. Hắn vẫn tiếp tục đánh thật mạnh vào người Thượng Bân.

Tuy Thượng Bân là lão sư giỏi trong trường, hơn nữa còn là võ giả ngũ trọng - Đỉnh Lực cảnh. Thế nhưng nếu so sánh với một cường giả lục trọng - Ích Huyệt cảnh như Diêu Hàn, chênh lệch trình độ giữa hai người vẫn rất lớn. Lúc bình thường chiến đấu, Thượng Bân đã không phải là đối thủ của Diêu Hàn rồi, huống gì bây giờ người này lại ra tay bất ngờ, đánh ngã hắn chỉ bằng một cú đấm?

- Diêu quân gia, ngươi bớt giận đi. Có chuyện gì chúng ta từ từ nói...

Bấy giờ Tào Hùng và Vương Đào mới kịp phản ứng. Hai người bọn họ vội vàng chạy đến ngăn cản Diêu Hàn.

Gương mặt điển trai của Thượng Bân lúc trước giờ đã bị đánh bầm dập, sưng to như cái đầu heo.

- Khốn kiếp!

Thượng Bân tức điên hết lớn.

Hồi nãy hắn vốn định tới đây để dạy dỗ Trương Huyền một trận. Vậy mà ai ngờ được bây giờ... có nằm mơ hắn cũng thật không nghĩ tới, vị Diêu quân gia ôn hòa kia lại bất ngờ nổi điên đánh hắn nặng tay như vậy.

Giờ phút này, người hắn oán hận nhất chỉ có Diêu quân gia!

- Nếu hai người có ân oán cá nhân gì, xin mời ra ngoài lớp học giải quyết. Ở đây là lớp học, không phải chỗ cho các người đánh nhau. Nếu còn không đi, làm phiền ta không thể giảng bài được, ta sẽ báo cáo lên trên, để bọn họ tới xử lý mấy người...

Trương Huyền mở miệng nói.

- Được lắm... Các người đều chờ đó cho ta.

Nghe thấy Trương Huyền muốn báo cáo lên trên, Thượng Bân liền xoay người rồi đi.

- Thượng Bân... Thượng Bân!

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ rất dễ dàng. Chỉ cần Thượng Bân tự ra tay, khẳng định Trương Huyền sẽ sợ hãi nhường học sinh lại cho hắn. Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ tới, cái việc kỳ lạ trước mắt lại có thể xảy ra. Vì thế sau khi mơ hồ một lát, Tào Hùng đã vội vàng đuổi theo Thượng Bân.

Hai người nhanh chóng biến mất trước mắt bọn họ.

- Điều thúc, thúc làm gì vậy?

Thấy hai người kia vừa đi, Triệu Nhã liền bước tới đứng trước mặt Điều Hàn, tức giận hỏi hắn.

Vị Điều thúc này hồi trước cũng còn rất bình thường, ôn hòa với mọi người. Không hiểu sao hắn càng ngày lại càng quá đáng hơn rồi?

- Tiểu thư, ta...

Điều Hàn không biết phải trả lời như thế nào.

Hắn cũng không thể nói ra sự thật, rằng hôm qua hắn tới dạy dỗ Trương Huyền, muốn thiên người này, ai ngờ đâu lại bị Thượng Bân đánh toi tã. Sau khi xác định được đối phương là ai, hắn đã đánh đối phương một trận để trả thù.

- Được rồi, đây là giờ ta dạy học. Mời mấy vị còn lại đi ra ngoài!

Trương Huyền phát tay đuổi người.

Điều Hàn, Vương Đào, Lưu lão nhìn nhau. Ba người do dự một lát rồi cũng đi ra ngoài.

.....

- Khốn kiếp, đáng ghét!

Sau khi đi ra khỏi lớp học của Trương Huyền, Thượng Bân tức giận chửi lớn:

- Cái tên Điều Hàn chó chết kia, ta nhất định sẽ dạy dỗ hắn một trận. Còn cái tên Trương Huyền đáng ghét nữa, lại dám xem thường ta. Hừ, ta đây sẽ dạy dỗ cả hai người một trận ra trò. Cứ chờ đấy cho ta!

Thượng Bân vốn là cháu trai trưởng lão, mọi việc từ trước đến nay luôn thuận buồm xuôi gió. Có bao giờ hắn phải chịu oan ức, bị đánh thành thế này đâu!

Mới vừa rồi còn nói chuyện với nhau bình thường. Vậy mà chỉ trong nháy mắt Điều Hàn đã nổi điên bay đến đánh hắn. Đúng là cái thứ vô lại mà!

- Hừ, cái tên Điều Hàn này nhất định là đồng bọn của Trương Huyền! Chứ nếu không phải, tại sao hắn ta có thể thay Trương Huyền đánh Thượng Bân thiếu gia được chứ? Ta nghĩ hắn nghe theo chỉ thị của Trương Huyền nên mới làm như vậy!

Tào Hùng nói.

- Ủ, cũng có thể lắm!

Thượng Bân đáp.

Trước đó hắn chưa hề làm mất lòng Điều Hàn, nhưng đối phương lại trực tiếp ra tay đánh hắn. Khẳng định là bởi vì hắn muốn đánh Trương Huyền!

- Người có chắc chắn rằng học viên Lưu Dương kia nhận Trương Huyền làm lão sư là vì bị lừa, chứ không phải là do hắn tự nguyện?

Một lát sau, Thượng Bân bình tâm lại, hắn quay đầu nhìn Tào Hùng hỏi.

- Ta chắc chắn. Hắn không phải tự nguyện đâu!

Nhớ đến vẻ mặt không cam tâm của Lưu Dương trước khi rời đi vào ngày hôm qua, Tào Hùng tự tin gật đầu.

- Vậy thì tốt. Nếu người đã chắc chắn như vậy, bây giờ người hãy đến nói rõ với phòng “học tâm khảo vấn” đi!

Thượng Bân nói.

- Học tâm khảo vấn? Cái này...

Tào Hùng nghe vậy liền thay đổi sắc mặt.

Học tâm khảo vấn là nơi xét xử cho những lão sư nào đang muốn lấy lại học sinh của mình. Họ dùng một cách rất đặc biệt để tiến hành kiểm tra và kết luận. Đến lúc đó, học sinh nào được hai lão sư tranh giành sẽ phải trải qua một hồi kiểm tra với “học tâm thập”. Khi kiểm tra, mọi ý nghĩ trong lòng và độ tín nhiệm của học sinh đó dành cho các lão sư tham gia xét xử sẽ được biểu hiện ra ngoài.

Nếu như người kiện cáo nói đúng, học sinh kia không phải tự nguyện đăng kí học ở chỗ người bị kiện, như vậy lão sư bị kiện kia sẽ phải chịu phạt thật nặng. Ngược lại, nếu như học sinh kia là tự nguyện học, giáo viên khởi kiện sẽ bị phán tội vu cáo và phải chịu hình phạt tương tự.

Khi hai lão sư cùng tranh giành nhau một học sinh, nếu thật sự không còn cách nào khác để giải quyết, mới đi đến bước này, kiện lên “học tâm khảo vấn”.

Mặc dù Tào Hùng cũng biết đến việc này nhưng hẳn thấy sự việc cũng còn chưa nghiêm trọng đến mức đó. Vì thế khi nghe xong, hẳn rất ngạc nhiên và do dự.

- Sao vậy? Hay là ngươi gạt ta? Học sinh kia là tự nguyện đăng kí học với Trương Huyền sao?

Thấy hẳn vẫn còn phân vân, mặt Thượng Bân liền tối sầm lại. Hẳn vốn dĩ đã bực bội từ nãy giờ rồi.

- Không phải, hẳn... chắc chắn không phải tự nguyện đâu. Ta... Được, ta sẽ đi nhờ “học tâm khảo vấn” xét xử, để hẳn ta bị phạt thật nặng!

Tào Hùng gật đầu đồng ý.

- Ừm, vậy ngươi nhanh đến đó đi!

Thấy Tào Hùng đồng ý, Thượng Bân hài lòng gật đầu nói:

- Lúc đăng ký xét xử, nhớ tăng hình phạt lên mức cao nhất! Để cái tên Trương Huyền kia phải chịu khổ một trận. Hừ, nếu đuổi được hẳn đi thì càng tốt!

Mức độ trừng phạt có thể tùy theo yêu cầu của người xin xét xử mà tăng lên hoặc hạ xuống. Nếu tăng mức độ lên càng cao, người bị thua kiện sẽ phải chịu hình phạt càng nặng.

- Được!

Ánh mắt Tào Hùng sáng lên. Hẳn vui mừng tưởng tượng ra cảnh tượng Trương Huyền bị đuổi khỏi trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đám người Vương gia phát điên

- Được rồi, bài học hôm nay đến đây là kết thúc. Tan học thôi. Sau khi các ngươi về nhà nhớ cố gắng suy nghĩ kĩ về những vấn đề lão sư đã giảng ngày hôm nay. Nếu có cái gì không hiểu, cứ đến hỏi lão sư.

Trương Huyền phát tay.

- Dạ!

Năm học sinh nghe vậy liền đáp một tiếng. Bọn họ lần lượt chào Trương Huyền rồi ra về.

Mặc dù thời gian học của bọn họ không được nhiều, đã vậy lại còn bị người khác làm phiền. Nhưng bọn họ hiểu được, bọn họ đã có được lợi ích không nhỏ từ lời giảng của Lão sư Trương Huyền. Nếu như bọn họ có thể thấu hiểu được hết ý nghĩa thâm sâu trong bài giảng, lại cố gắng siêng năng học tập, khẳng định tu vi sẽ tăng tiến rất nhanh.

Cứ nghĩ đến việc đó, năm người bọn họ lại cảm thấy vui vẻ vô cùng. Thấy Vương Dĩnh đi ra, Vương Đào vội vàng chạy đến kéo tay muội muội về nhà.

- Đi, mau cùng ca ca về nhà ngay!

- Về nhà ư? Ca ca, tại sao lại bắt muội về nhà chứ...

Wương Dĩnh giật mình hỏi.

- Hừ, không chịu nghe lời ca ca gì hết. Tại sao muội lại có thể nhận một cái tên lão sư tệ nhất trường để làm lão sư chứ? Ca ca đã nói việc này với phụ thân rồi. Phụ thân muốn nói chuyện riêng với muội!

Wương Đào khẽ nói.

Lần đầu tiên xông vào lớp học thì bị Trương Huyền ném ra ngoài. Lần thứ hai đi vào lại chỉ biết tro mắt đứng nhìn mọi chuyện xảy ra mà không làm được

gi. Nhìn dáng vẻ của Vương Đình, hẳn biết mình thật sự không thể khuyên được muội muội này. Chính vì vậy hắn đã hạ lệnh cho Lưu lão trở về nhà thông báo tin này với gia đình.

Hắn muốn nói cho phụ thân biết việc này để phụ thân có thể khuyên bảo và ngăn cản nàng.

Tuy tính tình Vương Đình hơi cố chấp, nhưng bình thường nàng vẫn luôn kính trọng và nghe lời phụ thân mình.

- Phụ thân...

Vương Đình nghe ca ca nhắc đến phụ thân liền bị dọa tái xanh mặt.

Phụ thân của hai người bọn họ chính là tộc trưởng Vương gia của thành Thiên Huyền - Vương Hoảng.

Hắn là một người luôn thận trọng và nghiêm khắc trong mọi việc. Do đó mặc dù hai người bọn họ đều là con trai và con gái của hắn, thế nhưng mỗi lần gặp mặt người phụ thân vương gia này, bọn họ đều cảm thấy sợ hãi vô cùng.

- Thật ra lão sư Trương Huyền không có tệ như mọi người thường nói đâu. Hắn giảng bài rất hay...

Vương Đình vội phản bác.

- Hừ, mấy lời này muội hãy để dành nói cho phụ thân nghe đi, thử coi phụ thân có tin không thì biết!

Vương Đào phát tay chặn lại. Hắn không nói thêm gì nữa mà lôi kéo muội muội đi về hướng cổng trường.

Bởi vì nơi ở của Vương gia và Hồng Thiên học viện đều ở thành Thiên Huyền, khoảng cách hai bên lại không quá xa, nên chỉ trong một thời gian ngắn hai huynh muội Vương Đào đã về tới nhà. Vừa đến nơi, Vương Đào đã lôi Vương Đình đi nhanh đến thư phòng của phụ thân.

- Vào đi!

Giọng nói lạnh lùng của Vương Hoảng vang lên.

- Dạ!

Vương Đình bị dọa đến nỗi cả người đều run rẩy. Nàng sợ sệt cắn răng kiềm chế nỗi sợ, sau đó theo sau lưng ca ca vào phòng.

Lúc này, trong thư phòng có khá nhiều người. Người ngồi ở chính giữa chính là vị phụ thân nghiêm khắc của bọn họ - tộc trưởng Vương Hoảng. Tiếp theo, ngồi hai bên trái phải của hắn là những trưởng lão có quyền thế trong gia tộc. Trong đó còn có một thiếu niên đang đứng bên cạnh.

Vương Đình nhận ra cậu thiếu niên này. Đó là cháu trai của Nhị trưởng lão, Vương Nham.

Mặc dù nàng và Vương Nham nhập học cùng lúc với nhau, nhưng trong khi hắn ta nhận lão sư Lục Tầm làm lão sư, nàng lại nhận một lão sư tệ nhất trường như Trương Huyền làm lão sư của mình.

- Phụ thân!

Cảm nhận được bầu không khí nghiêm trọng trong phòng, nên ngay cả thỏ mạnh một cái Vương Đình cũng không dám.

- Quý xuông!

Vương Hoảng quát lớn.

Đối với một võ giả, việc lựa chọn cho mình một lão sư giỏi là một điều rất quan trọng. Vì vậy trước khi Vương Đình nhập học, hắn đã liên tục dặn dò nàng phải cố gắng tìm được lão sư Lục Tầm và xin nhận làm học viên. Thế mà nha đầu này lại toàn làm trái lời hắn...

Nhận ai làm lão sư mà không được?

Lại cứ cố tình đi nhận cái tên lão sư đứng chót học viện làm lão sư?

Lúc mới nghe được tin tức này, hắn suýt chút nữa đã bị nàng làm cho tức chết rồi.

Thấy phụ thân tức giận, Vương Đình khẽ run rẩy quý xuông đất.

- Con đã biết sai chưa?

Vương Hoảng hừ lạnh nói.

- Con...

- Hừ, lúc đầu ta không muốn nói gì thêm, vì ta tôn trọng con nên mới để mặc con tự chọn lão sư cho mình. Nhưng còn con thì sao? Đầu phải là con chưa từng nghe kể về Trương Huyền. Cái tên này chính là lão sư đứng chốt trường, dạy học viên đến nổi tẩu hỏa nhập ma. Loại người này làm sao có thể xứng làm lão sư của con chứ?

Sắc mặt Vương Hoàng tối sầm:

- Cho dù con không biết điều đó đi nữa thì tại sao khi ca ca con khuyên con hủy khóa học con lại không chịu? Rốt cuộc con muốn làm gì hả?

Wang Huang càng nói càng giận dữ, tiếng la đầy uy nghiêm của hắn vang vọng cả phòng, cũng làm cho Vương Đình nghẹn ngào khóc vì sợ hãi.

- Con...

Thấy phụ thân giận dữ quát, Vương Đình khóc đến mặt ửng hồng. Một lát sau nàng cắn chặt răng đáp:

- Phụ thân à, thật ra lão sư Trương Huyền rất tốt. Hắn không giống như những gì mọi người nói đâu. Hắn thật sự là một lão sư tài năng nhưng chỉ vì tính cách hắn khiêm tốn nên mới không nói cho ai biết thôi. Con muốn tiếp tục học với lão sư. Con sẽ không đổi lão sư đâu!

Mặc dù chỉ mới học với Trương Huyền có một tiết nhưng Vương Đình đã học hỏi được rất nhiều điều. Nàng biết, được Trương Huyền nhận làm học viên chính là một cơ hội hiếm có và may mắn trong cuộc đời nàng. Nếu như làm mất đi cơ hội này, nàng nhất định sẽ phải hối hận cả đời.

- Lão sư tài năng? Ha ha, một người kiểm tra được không điểm mà cũng được coi là tài năng sao?

- Vương Đình, con nên nghe lời tộc trưởng khuyên đi. Đừng có tin vào những lời lường gạt giả dối của cái tên Trương Huyền kia nữa.

- Con hãy học tập theo Vương Nham này. Mặc dù hôm nay chỉ mới vừa học có một ngày mà sức mạnh của hắn đã có thể tăng lên thêm tới 40% rồi. Tất cả đều nhờ bài giảng của lão sư Lục Tầm đây. Ở trong Hồng Thiên học viện, Lục Tầm chắc chắn là lão sư giỏi nhất rồi!

.....

Nghe được lời Vương Đình nói, mấy vị trưởng lão khác đều lắc đầu cười.

Danh tiếng của Trương Huyền thế nào ở thành Thiên Huyền này có ai mà không biết chứ. Vậy mà Vương Đình lại còn dám nói hắn ta là một lão sư tài năng... Đùa kiểu gì vậy!

- Con...

Wang Huang thật không ngờ nữ nhi của mình lại có thể trả lời như vậy. Hắn tức giận lớn giọng quát:

- Ta mặc kệ con nói cái gì. Dù sao đi nữa hôm nay con nhất định phải hủy bỏ khóa học với tên Trương Huyền đó cho ta! Nếu không nghe theo ta, từ nay về sau con cũng đừng về nhà nữa.

- Con không phục!

Tuy nhìn Vương Đình có vẻ yếu đuối thể, nhưng tính tình nàng lại rất cố chấp và kiên cường. Thế nên sau khi nghe Vương Hoàng nói xong, nàng đã đứng dậy cãi lại:

- Mọi người đều chưa từng nghe lão sư Trương Huyền giảng bài, làm sao biết được lão sư giảng rất tệ? Dựa vào cái gì lại bắt con phải hủy khóa học chứ?

- Mặc dù chúng ta chưa từng nghe hắn giảng bài nhưng thanh danh bên ngoài của hắn đã đủ để chứng minh mọi thứ rồi. Nếu như hắn không phải kiểm tra được không điểm, làm sao người khác lại nói như vậy? Là do người chấm thi nói dối sao?

Một trưởng lão nói.

- Vương Đình tiểu thư à, tiểu thư cũng đừng cố chấp nữa. Nếu như Trương Huyền thật sự là một lão sư giỏi thì trong số các học sinh của trường chúng ta, chắc chắn sẽ có một số người nhận ra được tài năng của hắn, chứ đâu chỉ riêng mình tiểu thư.

Một vị trưởng lão khác tiếp lời.

- Con không biết điểm kiểm tra giáo viên đó là thật hay giả. Con chỉ biết một điều, lão sư ấy đã chữa khỏi hai chân cho con, lại còn dạy con cách tăng tu vi, giúp con dễ dàng gia tăng sức mạnh lên thêm 100%!

Wang Ding nói.

- Chữa khỏi chân cho con ư? Nói đùa sao?

- Chân của con ngay cả Nguyên Ngự đại sư còn không thể chữa khỏi. Vậy mà con lại nói cái tên vô dụng, kiểm tra được không điểm kia lại có thể chữa khỏi sao? Đúng là hoang đường!

- Vương Đình tiểu thư à, dù tiểu thư có muốn nói dối đi nữa cũng nên tìm lý do nào đáng tin một chút chứ...

Tất cả những người trong dòng họ đều biết đến tình trạng vết thương ở chân của Vương Đình. Thế nên hiện tại khi nghe nàng nói như vậy, mấy vị trưởng lão đều lạnh lùng hừ một tiếng.

- Nếu mọi người không tin thì cứ kiểm tra!

Thấy mấy vị trưởng lão vẫn không tin, Vương Đình cũng không nhiều lời nữa. Nàng nhanh chân bước đến cột đá đo lực trong thư phòng, nhấc chân đá mạnh vào nó.

Bùm!

Cột đá lắc lư vài cái sau đó hiện lên một con số.

205!

- Cái gì?

Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt Vương Hoàng liền mở to đầy kinh ngạc.

Mấy vị trưởng lão mới quát lớn khi này cũng sững sờ tại chỗ, đôi môi run rẩy nói không nên lời.

Chân của Vương Đình bị thương, việc này các trưởng lão đều biết. Bọn họ cũng đã từng nghiên cứu và thử qua rất nhiều cách, thế nhưng vẫn không có cách nào có thể trị khỏi, cũng không cách nào có thể giúp nàng phát huy sức mạnh. Chỉ có thể giúp nàng đi lại như người bình thường là đã tốt lắm rồi.

Nhưng tình hình hiện tại là thế nào, chỉ đá một cái lại có thể khiến cho cột đá đo lực lên đến 205 kg?

Điều này... sao có thể xảy ra được chứ?

Đá xong một đá, Vương Đình không ngừng lại, tiếp tục xoay người, nắm chặt tay đánh lên cột đá một quyền nữa.

Ầm!

Cột đá lại biểu hiện một con số.

120!

Lực đánh của tay là 120 kg!

- Con... con chỉ mới là Tụ Tức cảnh sơ kỳ thôi, làm sao có thể đánh ra được sức mạnh lên đến 120 kg? Hôm qua trước lúc đi con cũng chỉ mới đánh ra được 53 kg thôi mà?

Vương Hoàng thấy vậy liền kích động, run rẩy đứng lên.

Võ giả nhất trọng - Tụ Tức cảnh, chỉ mới học về cách tập trung chân khí trong cơ thể, cảm nhận linh khí, quan sát linh khí bên trong cơ thể và điều khiển nó!

Thông thường những người tu luyện sơ kỳ sẽ có sức mạnh ở mức 50 kg, trung kỳ là 70 kg, hậu kỳ là 90 kg và đỉnh phong là 110 kg.

Giai đoạn càng cao thì chỉ số sức mạnh sẽ càng tăng. Nhưng lực đánh tay có thể tăng hoặc giảm tùy theo thể trạng của võ giả.

Bình thường có thể gia tăng sức mạnh thêm 20% hoặc 30% đã quá tốt rồi. Ngay cả lão sư giỏi như Lục Tầm cũng chỉ có thể giúp học viên tăng thêm 40% là cùng!

Tuy Vương Đình vẫn chưa đột phá, tu vi vẫn nằm ở Tụ Tức cảnh sơ kỳ nhưng lại có thể đánh ra một quyền mạnh 120 kg, sức mạnh tăng thêm đến 100%, có thể so sánh với một cường giả đỉnh phong. Cái này cũng quá sức tưởng tượng rồi!

- Nhờ lão sư Trương Huyền chỉ dạy, con mới có thể tiến bộ được như vậy đó!

Sau khi đánh xong, Vương Đình ngừng lại bình tĩnh nói.

- Hấn chỉ mới dạy con trong một thời gian ngắn, con đã có tiến bộ lớn như vậy sao? Hơn nữa... hấn còn có thể chữa khỏi chân cho con ư?

Vương Hoàng không thể tin vào mắt mình. Hấn vội đi đến trước mặt nữ nhi. Chỉ cần nhìn thoáng qua hấn đã có thể xác định được, chân của nữ nhi hấn đã hoàn toàn được chữa khỏi rồi!

Một tên lão sư đứng chót trường lại có thể chữa khỏi vết thương mà ngay cả Nguyên Ngừ đại sư cũng không có cách trị? Đã vậy chỉ sau một tiết học

mà có thể giúp Vương Đình tăng sức mạnh lên cao như vậy? Là thật hay giả đây?

- Nội dung bài giảng hôm nay của Trương Huyền là gì, con hãy nói cho chúng ta nghe nào!

Vương Hoàng kinh ngạc trong chốc lát liền nói.

- Dạ được. Trương lão sư hôm nay giảng cho tụi con nghe về công pháp. Nhưng mà lời lão sư nói rất cao siêu nên con cũng chỉ nhớ được một phần mười trong đó mà thôi. Để con nói cho mọi người nghe...

Vương Đình do dự một chút liền nói ra những gì mình còn nhớ được.

- Chỉ mới có tập trung hơi thở dưỡng khí, một Tự Tức cảnh nho nhỏ lại có nhiều kiến thức thâm sâu như vậy sao?

- Cái này... thật sự là quá tốt rồi. Nếu như lúc trước ta có thể nghe được những bài giảng thế này bây giờ đã không cần phải “giậm chân tại chỗ” ở cảnh giới này rồi.

- Đây đúng là những kiến thức cao siêu mà, giúp ta hiểu ra...

.....

Vương Đình chỉ mới kể lại vài câu đã thu hút tất cả mọi người trong phòng. Phụ thân nàng và các vị trưởng lão khác đều say mê suy ngẫm từng câu từng chữ. Về mặt ai nấy đều biến đổi liên tục. Khi thì vui mừng lúc lại tiếc nuối..

Có thể trở thành tộc trưởng của gia tộc và trưởng lão tất nhiên phải là những người có tu vi rất cao, ít nhất phải đạt đến vô giả lục trọng - Ích Huyết cảnh.

Tu luyện càng nhiều năm có khả năng thấu hiểu cũng càng cao, kiến thức cũng rộng hơn rất nhiều!

Nên mặc dù Vương Đình kể lại không được đầy đủ và rõ ràng lắm, nhưng bọn họ vẫn có thể hiểu được khá nhiều điều. Lúc này đối với họ, từng câu nói của Vương Đình như âm thanh của thần tiên trên trời, khai sáng cho bọn họ, thức tỉnh bọn họ thoát khỏi u mê. Những thắc mắc trong quá trình tu luyện trước đây đều đã có câu trả lời.

- Cái này... đây quả thực là một đại sư... Không đúng, ngay cả đại sư đi nữa cũng không thể giảng giải được những triết lý cao siêu như vậy?

Ánh mắt Vương Hoàng tỏa sáng. Hấn kích động nói.

- Phụ thân à, phụ thân?

Nhìn thấy bộ dạng như sắp phát điên của phụ thân mình, Vương Đình không nhịn được hô.

- A? Đình Nhi, khóa học của Trương lão sư, con nhớ nhất định không được hủy đó! Nhớ phải cố gắng học tập thật tốt...

Sau khi tỉnh táo lại, Vương Hoàng liền nghiêm túc nói.

- Nhưng mà phụ thân mới vừa nói...

Không nghĩ tới người luôn cố chấp như phụ thân lại thay đổi nhanh như vậy, nên Vương Đình vẫn chưa thích ứng kịp.

- Mới vừa rồi là do phụ thân không biết Trương lão sư của con lại là người lợi hại như vậy! À, đúng rồi...

Nói đến đây trong mắt Vương Hoàng tràn đầy vui vẻ và hi vọng:

- Đình Nhi, con nhớ hỏi Trương lão sư thử xem... lão sư có còn muốn nhận thêm học viên nữa không? Nếu có thì cho Vương Nham và Đào Nhi học với. Còn không được, con hãy xin cho phụ thân đăng ký làm học sinh của lão sư...

- Tộc trưởng, người là một tộc trưởng Vương gia, làm sao có thể hạ thấp mình để làm học sinh của một lão sư bình thường chứ? Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi nào mà sống ở thành Thiên Huyền này nữa đây?

Lời Vương Hoàng còn chưa nói xong thì đã bị một trưởng lão cắt ngang. Sau khi la tộc trưởng, vị trưởng lão này liền xoay đầu nhìn Vương Đình cười nói:

- Vương Đình à, con xem ta này. Ta chỉ là một trưởng lão bình thường nên sẽ không làm mất mặt mũi của Vương gia. Cùng lắm, nếu không được thì ta sẽ xin tộc trưởng hủy bỏ chức trưởng lão này của ta. Nên con ráng giúp ta hỏi ý Trương lão sư, xem lão sư có thể nhận ta làm học viên hay không?

-...

Vương Đào, Vương Đình, Vương Nham.

-...

Vương Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mặc lão tức giận

Trương Huyền không hề biết những chuyện đã xảy ra ở chỗ Vương gia. Sau khi tan học, hắn liền đi đến Tầng Thư Các.

- Mặc dù tu vi đã tiến bộ không ít, nhưng nếu nói về nội dung công pháp, vẫn còn rất nhiều chỗ mình chưa hiểu được. Chính vì vậy, ngay từ lúc này càng phải cố gắng nghiên cứu học tập, không được lãng phí thời gian vô ích! Có lẽ mình cũng nên học thêm một ít công pháp nhất trọng, nhị trọng. Chứ nếu không lỡ như lúc giảng bài có vấn đề nào đó mình không giải thích được, vậy mọi cố gắng từ trước đến giờ chẳng phải sẽ trở nên vô ích sao?

- Mặc lão!

Đi vào Tầng Thư Các, vẫn như cũ, Trương Huyền nhìn thấy Mặc lão đang canh giữ ở bên ngoài.

- Ngươi tới đây làm gì nữa?

Hôm qua tiểu tử giả dối, hám danh này đã đến đây, nhưng chỉ vào tùy tiện xem hết quyển sách này đến quyển sách khác, cũng chẳng thèm sao chép lại để học, làm hắn thấy khó chịu và chán ghét người này vô cùng. Do đó hôm nay khi thấy người này lại tới nữa, hắn không nhịn được nhướn mày hỏi.

- Ta muốn xem các loại sách luyện võ.

Trương Huyền cúi người chào xong liền đáp.

- Sách luyện võ ư? Muốn nâng cao tu vi cần phải cố gắng tu luyện cho tốt. Ngươi đã không lo chăm chỉ tu luyện thì thôi, lại còn hết lần này đến lần khác bắt chước người khác, đua đòi chạy theo hư vinh, tham lam, nóng nảy! Hừ, ngày hôm nay ngươi đừng hòng bước chân vào Tầng Thư Các!

Mặc lão phát tay áo.

Theo hắn thấy, cái tên Trương Huyền này đến đây không phải vì để đọc sách, mà là muốn xem đại vài ba cuốn rồi nhớ tên các tiêu đề quan trọng để ra về “ta đây là người có kiến thức phong phú” với mọi người.

Là một lão sư, điều cần tránh nhất chính là chỉ lo học qua loa, kiến thức sở hữu lại nông cạn. Nếu ngươi chỉ có kiến thức “nửa vơi” làm sao có thể dạy học sinh thành tài, càng không phải sẽ hại bọn họ dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma hơn hay sao?

Cái tên Trương Huyền này hôm qua đã đến đây hai lần. Nhưng lần nào cũng chỉ đến cầm đại sách rồi xem qua loa. Với tốc độ của hắn, đừng nói là nhớ kỹ, chỉ sợ ngay cả tên sách là gì hắn cũng không nhớ rõ nữa. Làm như vậy không phải giả dối, hám danh thì là gì đây?

Tầng Thư Các là nơi để các lão sư trong học viện học tập, tìm thêm tư liệu giảng dạy, nên làm sao có thể để loại người bộp chộp, hám danh lợi này vào đó được?

- Ta là người dối trá, mê danh lợi?

Trương Huyền nháy mắt vài cái, vẻ mặt khó hiểu nhìn Mặc lão.

Ngươi nghe được lời này từ đâu vậy?

Trương Huyền không nhịn được liền nói tiếp:

- Mặc lão à, ta đến đây thật sự là vì muốn học, nhất định sẽ không làm phiền...

Cộp... cộp... cộp!

Ngay khi Trương Huyền đang tính lựa lời giải thích rõ ràng cho Mặc lão hiểu, hắn bỗng nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng. Lời giải thích đã bị cắt ngang. Ngay sau đó một âm thanh trong trẻo vang lên.

- Mặc lão, ta muốn đi vào tìm vài quyển sách!

Trương Huyền quay đầu lại, phát hiện đó là nữ thần của Hồng Thiên học viện hôm qua hắn đã gặp - Thẩm Bích Như!

Lúc này Thảm Bích Như đang mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, làm nổi bật đáng người thướt tha, tuyệt mỹ và gương mặt không khuyết điểm của nàng. Ở nàng toát lên một vẻ đẹp thanh cao, thuần khiết, xem thường danh lợi, thu hút ánh mắt của người khác.

- Ô, hóa ra là Thảm lão sư, nàng cứ vào trong đi!

Thấy là Thảm Bích Như, Mặc lão không ngăn cản còn nhiệt tình cho nàng vào.

Thảm Bích Như không chỉ nổi tiếng là người đẹp nhất trường, nàng còn nổi tiếng là thiên tài luyện võ trong các lão sư. Tuy chỉ mới hai mươi tuổi nhưng nàng đã đạt tới võ giả ngũ trọng đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa đã có thể tiến lên lục trọng Ích Huyệt cảnh.

- Cảm ơn Mặc lão!

Thảm Bích Như lễ phép gật đầu, sau đó mới xoay mặt sang nhìn bên cạnh. Bây giờ nàng mới phát hiện ra kế bên còn có một người đang đứng. Người đó lại còn là Trương Huyền. Điều này làm nàng hơi bất ngờ.

Trước kia, mặc dù Trương Huyền chưa hề nói thích nàng, thế nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy nàng là hấn ta lại đỏ mặt, nói ấp a ấp úng, vẻ mặt xấu hổ giống như một cô nương. Bởi vậy dù là người ngu đi nữa cũng có thể nhìn ra được là hấn thích nàng.

Cứ tưởng lần này cũng như vậy. Nhưng ai ngờ Trương Huyền chỉ nhìn nàng một lát rồi liền quay đầu đi. Hấn không hề nhìn nàng lưu luyến như trước đây mà thay vào đó là nét mặt vô cùng bình tĩnh. Ánh mắt hấn trong suốt như một dòng suối tinh khiết, cứ như thể vẻ đẹp của nàng không hề thu hút được hấn vậy.

Mà điều quan trọng nhất là trước đây, bởi vì thực lực Trương Huyền không cao, thành tích kiểm tra cũng không tốt, nên khi nhìn thấy các giáo viên khác, hấn ta đều sẽ thể hiện thái độ tự ti, thua kém người khác. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn ngược lại. Trương Huyền của hiện tại tuy chỉ đứng tại chỗ nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm nhận được thái độ tự tin, khí phách. So với lúc trước quả thật không thể tưởng tượng được đó lại là cùng một người.

Hơn nữa hôm qua khi nhìn thấy Trương Huyền, ngay cả Thượng Bân, hấn ta cũng dám phân bác. Điều này làm Thảm Bích Như thấy khó hiểu vô cùng. Từ lúc nào mà thiếu niên luôn ngại ngùng, tự ti kia lại có thể biến đổi nhanh như vậy?

- Mặc lão, tại sao hai chúng ta đều đến xem sách, nhưng chỉ có nàng ấy được vào còn ta lại không thể?

Trương Huyền không biết được ý nghĩ của người này, nên đành bất lực phát tay nói.

Đều là lão sư giống nhau nhưng riêng hấn lại không được vào xem sách. Chết tiệt! Đây rõ ràng là phân biệt đối xử còn gì!

- Thảm lão sư vào đó để học. Còn nguoi vào đó để làm gì, trong lòng nguoi tự hiểu lấy! Hừ, còn muốn ta phải nói trắng ra sao?

Mặc lão hừ lạnh.

- Bên trong chỉ toàn là sách. Ta vào đó còn có thể làm gì được nữa?

Trương Huyền lắc đầu cười khổ:

- Đương nhiên chính là để xem sách, tích lũy thêm kiến thức rồi!

- Tích lũy thêm kiến thức? Hừ!

Mặc Lão không vui hừ lạnh.

Liên tục lật sách lung tung, ngay cả nhìn cũng không nhìn. Vậy mà nói là muốn học hỏi thêm? Mỗi bản công pháp ở đây đều là vật vô cùng quý báu, không thể đọc một lần là có thể nhớ hết được. Vậy mà ngay cả sao chép cũng không làm, nói gì đến hai chữ học tập kia?

- Mặc lão!

Ngay khi Trương Huyền đang tính tiếp tục giải thích, Thảm Bích Như đứng bên cạnh chợt mỉm cười nói:

- Có thể lão sư Trương Huyền thật sự muốn vào đó để học. Ta nghĩ hay là cứ để hấn ta vào trong đi! Cứ đứng đây ngăn cản, để các lão sư khác nhìn thấy cũng không tốt lắm!

- Ừm! Nể tình Thảm lão sư, hôm nay ta sẽ cho nguoi vào đó. Nhưng ta nói cho nguoi biết, muốn xem sách thì hãy xem cho đàng hoàng. Nếu như để ta phát hiện nguoi lại tùy tiện lấy đại sách, giả vờ đọc, vậy chờ xem ta dạy dỗ nguoi thế nào!

Mặc lão phát tay.

- Cảm ơn.

Trương Huyền gật đầu, làm động tác tay bày tỏ sự cảm ơn đối với Thảm Bích Như, sau đó bước vào Tầng Thư Các.

- Hà?

Ban đầu, nàng còn nghĩ rằng sau khi giúp đỡ Trương Huyền, hắn ta chắc chắn sẽ nhân cơ hội đó trò chuyện với nàng vài câu. Ai dè đâu, sự thật lại trái ngược. Hắn chỉ cảm ơn một tiếng rồi xoay người rời đi. Thẩm Bích Như kinh ngạc nhìn theo Trương Huyền.

Ở đây không tiện nói nhiều, vì vậy Thẩm Bích Như cũng nhanh chân theo sau Trương Huyền đi vào trong.

Nàng giúp Trương Huyền chỉ vì khi nãy lỡ buộc miệng nói ra mà chưa kịp suy nghĩ thôi, chứ không phải vì nguyên nhân đặc biệt nào khác. Do đó nếu đối phương không muốn nói chuyện với nàng thì cũng chẳng sao. Đúng lúc nàng cần sự yên tĩnh để đọc sách.

- Lần này đến Tàng Thư Các đã phiền phức như vậy. Lần sau khẳng định không có cách nào để vào trong xem sách nữa rồi!

Đứng trước kệ sách, Trương Huyền cũng không gấp gáp đọc sách mà đứng “vò đầu bứt tóc” suy nghĩ.

Hắn không biết tại sao Mặc lão lại không cho hắn vào. Nhưng chắc chắn việc này phải có liên quan gì đó đến việc hắn là lão sư đệ nhất trường!

Với cái thành tích tệ hại đó, dù đi tới chỗ nào cũng đều rất xấu hổ. Không chỉ riêng việc tuyển nhận học sinh mà ngay cả giữa những đồng nghiệp với nhau cũng có sự phân biệt đối xử rất lớn. Lần này may mắn nhờ có Thẩm Bích Như nói giúp, hắn mới có thể đi vào được. Vậy còn lần sau thì phải làm thế nào?

“Tàng Thư Các này cũng không lớn lắm. Nếu như mình đọc nhanh có lẽ chỉ cần một ngày là có thể xem hết sách rồi! Như vậy lần sau cũng không cần phải đến đây nữa!”

Trương Huyền chợt nghĩ. Ánh mắt hắn sáng lên vì vui mừng.

Nếu Mặc lão đã ngăn cản không cho hắn vào, vậy cùng lắm lần sau hắn không vào nữa thôi.

Một thư viện lớn như vậy, nếu đổi lại là người khác, cho dù có ở lại đây xem sách cả đời cũng chưa chắc có thể xem hết được. Thế nhưng hắn lại khác bọn họ. Dù đó là loại sách nào đi nữa, chỉ cần hắn lật một cái, Thiên Đạo Đồ Thư Quán sẽ tự động hình thành một quyển sách giống y hệt trong đầu. Đã vậy còn được đánh dấu khuyết điểm rõ ràng.

Nếu hắn cố gắng lật thật nhanh, vậy việc nhớ hết một đồng sách này vào đầu trong một ngày cũng không phải là không làm được!

Một khi đã thành công rồi, sẽ không cần đến đây tìm sách, không cần phải gấp rắc rối như vậy nữa!

- Bắt đầu!

Nghĩ là làm liền, Trương Huyền cũng không nói thêm gì nữa, nhanh chân đi thẳng đến giá sách ở hàng đầu tiên.

Hắn mặc kệ đó là sách gì, chỉ đưa tay lấy ra rồi lật xem một chút.

Rầm... rầm... rầm!

Giống trong dự đoán, Thiên Đạo Đồ Thư Quán khẽ hoạt động. Trong nháy mắt Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã hình thành mấy quyển sách giống y hệt mấy quyển mà hắn đang cầm trên tay.

- Ừm, cứ tiếp tục như vậy thôi!

Sau khi Trương Huyền phát hiện ra việc lấy cùng lúc mấy quyển sách vẫn có thể thành công, hắn cũng không trì hoãn nữa, tiếp tục đi về phía trước. Đi qua chỗ nào hắn cũng sẽ lấy ra vài ba quyển sách ở chỗ đó, tiếp theo nhanh chóng đọc lướt qua để Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể tổng hợp lại.

Cộp... Cộp... Xoẹt... xoẹt...!

Trong Tàng Thư Các liên tục vang lên tiếng bước chân cùng tiếng lật sách.

- Cái tên đáng ghét này còn bày đặt nói không phải là người mê danh lợi... Hừ giả vờ cho ai xem chứ?

Tuy Mặc lão đang đứng ngoài cửa. Nhưng từ khi Trương Huyền bước vào đó, hắn vẫn luôn quan sát người này rất kỹ. Lúc trước mặc dù cái tên khốn kiếp này chỉ tùy tiện xem vài cuốn nhưng ít ra cũng còn ra vẻ chuyên tâm được một chút. Hiện tại thì hay rồi. Hắn cầm một lúc mấy chục quyển sách, tùy ý xem lung tung. Thậm chí ngay cả tên sách cũng không nhìn kỹ đã vội vàng bỏ qua xem quyển khác.

Muốn làm cái gì đây?

Đọc sách chứ có phải lựa rau củ, cải trắng ngoài chợ đâu?

Thêm vào đó, nhìn kỹ tên những quyển sách Trương Huyền đã cầm qua, hắn càng cảm thấy tức giận đến choáng váng mặt mày.

- Cách trồng cây Từ Đàm, tóm tắt về mối quan hệ giữa nam và nữ, công pháp kết hợp âm và dương với nhau, cách luyện chế Bích Thanh Đan, Những

điều cần chú ý khi luyện khí công..

Đủ loại sách khác nhau, loại nào cũng có.

Công pháp, võ kỹ, cách điều chế đan dược, tên các đan dược bổ dưỡng... kể cả quan hệ nam nữ... Chỉ cần là sách, loại nào tên đáng ghét này cũng đều cầm qua xem

Bất kỳ ai cũng phải có sở trường và khuyết điểm riêng. Khả năng mỗi người là có hạn, không thể nào đọc hết toàn bộ sách khi chưa hiểu rõ nó được. Vì vậy khi muốn đọc sách người ta phải lựa chọn thật cẩn thận. Cái tên nông nổi này thì ngược lại. Coi những quyển sách quý hiếm kia như đồ chơi mà tùy tiện lật đại. Đây không phải là tới quấy phá thì là làm gì?

- Nhất định là hần tới đây để phá rồi rồi! Chờ hần ra tới nơi, ta phải dạy dỗ cho hần ta một trận nhớ đời mới được.

Về mặt Mặc lão khó coi, ông hừ lạnh một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nàng bị điên à!

- Há?

Giống với Mặc lão, Thẩm Bích Như cũng nghe được tiếng bước chân và lật sách liên tục của Trương Huyền. Lúc đầu nàng cũng nghĩ việc đó là bình thường thôi. Thế nhưng càng về sau nàng lại càng cảm thấy kỳ lạ.

Đọc sách cần phải chậm rãi đọc rồi suy nghĩ. Như vậy mới có thể tiếp thu được hết ý nghĩa của nó. Đâu có ai đọc sách mà lại nhanh như vậy được?

Thẩm Bích Như nghi ngờ. Nàng không nhìn được đi đến chỗ Trương Huyền xem thử.

Khi đã đến gần, Thẩm Bích Như nhìn thấy Trương Huyền đang đứng ở giá sách hàng thứ nhất. Hần ta đang mở ra một quyển sách. Sau khi nhìn lướt qua một lần hần liền bỏ xuống, tiếp tục cầm quyển sách khác lên xem lướt qua. Bộ dạng hần không giống đọc sách, mà giống đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Chẳng lẽ Mặc lão không cho hần vào là vì chuyện này?

Nhìn một lát, thấy Trương Huyền vẫn luôn tiếp tục làm như vậy, không hề có ý định dừng lại, Thẩm Bích Như cảm thấy hơi chán nản.

Ban nãy bởi vì nàng thấy thiếu niên trước mặt đã thay đổi, khác hơn rất nhiều so với trước kia nên nhìn không được lên tiếng nói giúp hần. Mục đích của nàng rất đơn giản, chính là để tạo điều kiện cho hần được học giỏi hơn một chút, thoát khỏi tình huống khó khăn, xấu hổ lúc trước.

Nhưng nằm mơ nàng cũng không ngờ rằng, cái tên kia đi vào thư viện không phải để học, mà là để tìm đồ!

Ở Tầng Thư các này mỗi ngày có không biết bao nhiêu lão sư đến đây để đọc sách. Nên chắc chắn ngoài sách ra ở đây chẳng có đồ vật nào quý giá cả. Lật sách xem lung tung thế này chính là một loại hành vi si nhục, thiếu tôn trọng đối với Tầng Thư các.

Đồ đáng ghét!

- Không chừng bởi vì hần đã sớm biết hôm nay mình sẽ đến đây, thế nên mới đứng chờ sẵn ở chỗ này. Sau đó cố ý tạo ra tiếng động lớn để thu hút sự chú ý của mình... Hừ, làm như vậy còn khiến mình chán ghét hơn!

Trong nháy mắt, Thẩm Bích Như gần như đã mất hết thiện cảm với Trương Huyền.

Thẩm Bích Như vốn là một người xinh đẹp nên nàng đã quá quen với việc người khác dùng đủ loại cách khác nhau để lấy lòng và thu hút sự chú ý của nàng. Do đó nàng mới cho rằng Trương Huyền không phải đến đây để đọc sách, mà để thu hút nàng đến chỗ hần, để nàng nghĩ hần là một người siêng năng chăm chỉ, để nàng phải thay đổi cách nhìn về hần.

Hừ, có lẽ hần ta không biết, loại người chuyên giả vờ, ra vẻ như hần là loại người Thẩm Bích Như nàng ghét nhất.

Lại nhìn thêm một lát nữa, nàng càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình.

Nếu hần thật sự muốn đọc sách, làm sao có thể đọc lung tung hết quyển này đến quyển kia như vậy được? Hơn nữa, tốc độ đọc nhanh như vậy, ngay cả tiêu đề sách bên ngoài còn không biết đã có thể nhìn thấy rõ chưa, chứ đừng nói chi đến nội dung bên trong.

- Hừ!

Gương mặt xinh đẹp của Thẩm Bích Như lúc này mang đầy vẻ tức giận. Nàng bước thêm vài bước đến trước mặt Trương Huyền, sau đó cất tiếng hỏi:

- Trương lão sư, ngươi đang làm gì vậy?

- Đọc sách!

Trương Huyền vẫn chưa nhận ra hành động của mình đã vô tình khiến cho người khác hiểu lầm và gán cho hắn cái mác là giả vờ, ra vẻ học thức. Hắn trả lời nhưng vẫn không ngừng đầu lên nhìn đối phương.

- Đọc sách sao? Hừ!

Thẩm Bích Như nghe vậy liền hừ lạnh, gương mặt trắng nõn, thuần khiết kia hiện lên vẻ lạnh lùng:

- Nếu ngươi nghĩ rằng làm như vậy là rất đẹp trai và sẽ có thể thu hút được sự chú ý của ta, như vậy ngươi đã sai lầm to rồi. Hãy lo bỏ cái ý nghĩ trẻ con ấy đi! Thẩm Bích Như ta không phải là người ngu ngốc và dễ dàng bị ngươi lừa gạt bởi ba cái trò đó. Nếu ngươi còn tiếp tục làm như vậy nữa sẽ chỉ càng khiến ta chán ghét thêm thôi!

- Ô, thế à? Ta biết rồi!

Trương Huyền vẫn tiếp tục lật sách.

Hắn tính nội trong ngày hôm nay sẽ cố gắng sao chép hết sách trong Tàng Thư các vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán. Chỉ có một ngày hôm nay thôi, thời gian quá gấp. Hắn cũng không rảnh để nói chuyện với người khác.

Với lại theo hắn thấy, đối phương cũng chỉ đang “tự cho mình là đúng” thôi, đâu có liên quan gì tới hắn?

Phải, Thẩm Bích Như rất xinh đẹp. Nhưng xinh đẹp thì sao chứ? Kiep trước, khoa học kỹ thuật hiện đại, hắn cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều nữ nhân xinh đẹp rồi. Chỉ cần mở máy tính lên là đã có thể nhìn thấy rất nhiều mỹ tử với những nét đẹp khác nhau. Không chỉ đẹp bọ họ còn biết được rất nhiều thứ như ca hát, đánh đàn, thổi sáo,... Thẩm Bích Như chỉ là một người đẹp lạnh lùng, không có gì thú vị khiến hắn để ý cả!

Hắn cũng không phải người rảnh rỗi đến nỗi đi làm những việc thế này để thu hút sự chú ý của nàng.

- Nếu đã biết thì mời ngươi nhanh chóng rời khỏi Tàng Thư các. Đừng ở chỗ này làm chuyện vô ích nữa!

Thấy Trương Huyền còn chưa chịu ngừng đầu lên, vẫn tiếp tục giả vờ, Thẩm Bích Như tức giận xoay người giơ tay làm ra động tác mời hắn đi về.

Cộp... cộp... cộp!

Nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Trương Huyền, Thẩm Bích Như liền gạt đầu hài lòng.

- Như vậy còn tạm được. Coi như hắn cũng biết điều...

Thấy Trương Huyền đã đi, Thẩm Bích Như liền xoay người. Nàng tính nghiên cứu tiếp quyển sách còn đang đọc giữa chừng lúc này. Nhưng chưa đi được bao xa đã nghe tiếng lật sách vang lên lần nữa.

Xoẹt... xoẹt... xoẹt!

Quay đầu nhìn lại, nàng thấy Trương Huyền vẫn chưa đi mà đang đứng lật sách ở một kệ sách khác.

- Ngươi...

Thẩm Bích Như tức giận đến muốn điên lên.

Rốt cuộc làm thế nào hắn mới chịu dừng lại đây?

Nàng đã nói rồi. Làm như vậy chỉ khiến nàng ghét thêm thôi. Vậy mà hắn vẫn không chịu ngừng lại. Chẳng lẽ làm vậy vui lắm sao?

Nghĩ đến đây, nàng lại đi đến trước mặt Trương Huyền lần nữa, đôi mắt đen nhánh xinh đẹp kia nhìn Trương Huyền với vẻ ghét bỏ:

- Lòi ta nói ngươi không nghe thấy sao? Ngươi càng như vậy chỉ càng khiến ta ghét ngươi nhiều hơn thôi, chứ không phải là thích!

- Nàng bị điên à?

Thấy Thẩm Bích Như lại tiếp tục đuổi theo, Trương Huyền cũng nhịn không được nữa liền nói.

- Nàng xem sách của nàng, ta xem sách của ta, có liên quan gì với nhau đâu chứ? Nếu như nàng rảnh rỗi đến nỗi không có chuyện gì làm, cứ chạy đến đây nói với ta, vậy không bằng nàng tránh qua một bên ngồi vẽ vòng tròn một mình đi. Đừng đứng đây làm phiền ta nữa!

Gái đẹp hán cũng đã thấy rất nhiều, cần gì phải giả vờ chứ!

- Ngươi...

Không nghĩ tới Trương Huyền sẽ nói ra những lời thế này, Thẩm Bích Như cảm thấy hoa mắt chóng mặt, suýt chút nữa là bị hán làm tức chết rồi.

Nàng là ai kia chứ?

Nàng không chỉ là người đẹp nhất Hồng Thiên học viện, mà còn là một lão sư nổi tiếng, có tài năng, có sắc đẹp. Ở học viện này tất cả các học sinh và lão sư đều xem nàng là nữ thần của họ. Đứng trước mặt nàng, có ai mà không cố gắng hết sức để lấy lòng nàng kia chứ. Ngay cả nói chuyện lớn tiếng một chút bọn họ cũng không dám, vì sợ làm mất lòng nàng.

Thế nhưng cái tên Trương Huyền này thì sao? Hán lại dám nói nàng điên?

Còn bảo nàng tránh qua một bên ngồi tự kỉ một mình, vẽ vòng tròn sao?

Nàng là một thực nữ (1) mà dám bắt nàng ngồi một góc vẽ vòng tròn. Hừ, vẽ cái đầu nhà hán!

Thẩm Bích Như cảm thấy khó chịu trong lồng ngực. Nàng tức giận đến nỗi hô hấp cũng thấy khó khăn.

Cộp... cộp... Xoẹt... xoẹt!

Gương mặt xinh đẹp của Thẩm Bích Như đỏ lên vì tức giận. Nàng đang định quát lớn bảo đối phương nhanh chóng đi ngay, nàng lại chợt phát hiện, sau khi nói xong Trương Huyền đã đi đến kệ sách khác, tiếp tục lật sách ra xem, mà không hề liếc nhìn nàng thêm lần nào nữa.

- Được, được lắm! Có giỏi thì ngươi cứ tiếp tục ra về đi! Để coi ta sẽ vạch trần bộ mặt giả dối của ngươi thế nào!

Thẩm Bích Như cắn răng, nàng giậm chân một cái thật mạnh để phát tiết sự tức giận trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng bị một nam nhân nói như vậy!

Được lắm, không phải hán muốn ra vẻ tri thức sao? Vậy nàng sẽ ở thư viện chờ hán. Để nàng xem hán có thể giả vờ được bao lâu. Chờ đến lúc hán không thể giả vờ được nữa, nàng sẽ vạch trần hán, để hán biết thế nào là mất mặt, xấu hổ.

Nghĩ như thế nên Thẩm Bích Như không đi theo Trương Huyền nữa, tức giận đi tìm quyển sách mình muốn đọc. Nàng cảm nó đến một góc khác của căn phòng, chậm rãi ngồi xuống sao chép lại.

Đáng lẽ ra hôm nay tâm trạng nàng rất tốt. Cũng vì vậy mà nàng mới tới thư viện dự định học thêm một lát, bổ sung thêm kiến thức. Thế nhưng có nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới, đến đây lại gặp phải cái tên Trương Huyền đáng ghét kia.

Vừa sao chép, Thẩm Bích Như vừa nhìn sang hướng Trương Huyền.

Chỉ thấy thiếu niên kia vẫn như cũ, nhanh tay lật hết quyển sách này đến quyển sách khác xem sơ qua. Hán hầu như không bỏ sót quyển sách nào cả. Chỉ cần là sách ở Tầng Thư các đều sẽ bị hán lật qua một lần.

- Hừ! Để ta xem ngươi có thể ra về đến khi nào!

Sau khi bị Trương Huyền mắng cho một trận, Thẩm Bích Như cũng đã bình tĩnh lại. Nàng không còn ý định muốn xông lên đánh với đối phương một trận nữa mà thay vào đó nàng chỉ ngồi từ từ sao chép sách, chờ đến lúc Trương Huyền không thể kiên trì giả vờ được nữa.

Thế nhưng có một việc rất khó hiểu. Từ giữa trưa đến tối, Trương Huyền vẫn luôn duy trì với tốc độ đọc sách như vậy, vẫn lặp lại động tác lật sách như thế từ giá sách ở hàng thứ nhất đến giá sách ở các hàng khác mà không hề có ý định dừng lại. Hán cứ liên tục đi xem hết giá sách này đến giá sách khác mà không ngừng nghỉ một phút giây nào!

Đợi ở đây đã sáu, bảy tiếng đồng hồ, cái tên khó ưa kia vẫn chưa chịu dừng lại, Thẩm Bích Như cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Nếu như hán ta thật sự muốn thu hút sự chú ý của nàng, khi này lúc nàng đã nói rõ ràng với hán, hán phải lập tức dừng lại mới đúng. Chứ tại sao lại tiếp tục đọc sách như vậy được? Lại có thể kiên trì đọc trong thời gian dài như vậy?

- Hay là đầu óc hán không được bình thường? Luyện công luyện đến nổi tẩu hỏa nhập ma, bị điên luôn rồi sao?

Đột nhiên, trong đầu Thẩm Bích Như nghĩ đến một vấn đề.

Nghe nói những người bị tẩu hỏa nhập ma sẽ có rất nhiều hành vi không bình thường. Chẳng lẽ việc Trương Huyền liên tục lật sách chính là vì lý do này?

Ngay lúc Thẩm Bích Như đang suy nghĩ hết nguyên nhân này đến nguyên nhân khác về hành động không bình thường của Trương Huyền, hán cũng đã lật xong quyển sách cuối cùng của thư viện và dừng lại.

- Có thật nhiều kiến thức!

Liên tục sáu, bảy canh giờ không ngừng nghỉ, cuối cùng Trương Huyền cũng đã xem hết sách trong Tàng Thư các.

Thông qua Thiên Đạo Đồ Thư Quán, hắn không chỉ có thể sao chép lại hết tất cả các quyển sách ở đây, còn có thể biết được ưu điểm và khuyết điểm của mỗi loại. Từ sách công pháp đến sách võ kỹ, sách luyện đan được, luyện khí công, cách lập trận pháp... tất cả đều được tổng hợp lại rất đầy đủ và chi tiết.

- Triệu Nhã có cơ thể thuần âm, vậy tốt nhất nên luyện quyền này. Nhưng mà trước lúc dạy, mình cũng cần phải chuẩn bị trước một chút...

Sau khi sao chép hết tất cả sách trong Tàng Thư các vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán, cuối cùng Trương Huyền đã hiểu ra nên làm thế nào để giải quyết vấn đề trên cơ thể Triệu Nhã. Hắn nhẹ nhàng thở ra. Bây giờ hắn đã hiểu được những khuyết điểm của tầng ba hắn đã tu luyện lúc trước là gì. Bây giờ chỉ cần tốn chút thời gian tu luyện lại từ đầu, võ công của hắn nhất định sẽ trở nên hoàn mỹ, không còn một khuyết điểm nào.

- Ơc... ơc... ơc!

Làm xong xuôi hết mọi việc, Trương Huyền mới phát hiện ra trời đã tối. Sau một thời gian đọc sách dài như vậy, hắn đã sớm đói bụng.

Lắc đầu vài cái, Trương Huyền đi về phía cửa. Vừa bước được vài bước hắn liền nhìn thấy Thẩm Bích Như đang đứng phía trước lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn đã đứng lật sách đến sáu, bảy tiếng đồng hồ, vậy mà nữ nhân này còn chưa chịu đi sao?

Hắn cũng không muốn để ý đến loại người “tự cho mình là đúng” này, vì thế nhanh chóng bước chân ra khỏi Tàng Thư các.

- Đứng lại cho ta!

Vừa đi đến cửa, Trương Huyền liền nghe thấy tiếng hét lớn từ Mặc lão.

Bây giờ sắc mặt Mặc lão vô cùng kém. Con tức của hắn giống như một con ốc xoáy mạnh mẽ, bất cứ lúc nào cũng có thể cuốn trôi Trương Huyền.

Hắn đã nhìn Trương Huyền rất lâu rồi!

Hiện tại trong đầu hắn lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Đó là người này đang phá rối!

- Mặc lão!

Trương Huyền nghi ngờ nhìn qua.

- Hừ, lão sư Trương Huyền!

Mặc lão giận đến tái mặt, cổ ý nhấn mạnh từng chữ. Nét mặt hắn lạnh lùng:

- Người đến Tàng Thư các này không phải để học mà là để phá rối thôi! Kể từ hôm nay trở đi, Tàng Thư các này sẽ không chào đón người nữa. Nếu như người còn dám tới đây, ta nhất định sẽ đánh gãy chân người!

- Phá rối? Mặc lão, sao lão lại có thể nói như vậy? Ta vẫn luôn chuyên tâm đọc sách, sao bây giờ lại thành phá rối rồi?

Mặc dù nhờ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, hắn đã tạo ra một kho tàng sách giống như của Tàng Thư các, không cần phải đến đây nữa. Thế nhưng khi nghe Mặc lão nói như thế, Trương Huyền vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng.

Người khác tới chính là đọc sách, tại sao hắn tới lại trở thành phá rối chứ?

Đây là lý luận kiểu gì vậy?

Cái lão nhân này cũng thật là... quá vô lý rồi!

(1) Thực nữ: Người con gái đẹp và thủy mị.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thẩm Bích Như kinh ngạc

- Chuyên tâm đọc sách sao?

Mặc lão tức giận. Hắn có cảm giác sắp tức đến phát điên luôn rồi:

- Không chịu ghi chép, không suy ngẫm, chỉ biết xem qua loa hết quyển này đến quyển kia. Ngươi nói thử xem, có ai mà đọc sách giống ngươi vậy không?

- Chẳng lẽ lúc nào đọc sách cũng phải sao chép hay suy ngẫm mới gọi là đọc sách sao?

Bấy giờ Trương Huyền mới hiểu được tại sao đôi phương lại giận dữ như vậy. Hắn cảm thấy có chút dở khóc dở cười (1).

Kiếp trước hắn là một nhân viên quản lý thư viện, công việc cũng giống với Mặc lão. Thế nhưng chỉ cần có thẻ mượn sách, bất cứ ai cũng có quyền được vào thư viện. Ở trong đó muốn đọc sách kiểu nào cũng được. Thậm chí đi ngủ, ăn cơm ở đó cũng chẳng ai cản. Miễn là đừng làm mấy việc xấu như giết người, phóng hỏa là được rồi.

Hắn cứ tưởng Mặc lão khó chịu với hắn là vì chủ nhân thân thể này lúc trước thi kiểm tra giáo viên quá kém. Mất cả nửa ngày hắn mới biết được nguyên nhân là như vậy.

- Những quyển sách ở đây đều là do các bậc tiền bối (2) đã hao tốn rất nhiều công sức, tiền bạc mới có được. Mỗi một quyển sách đều chứa đựng tâm huyết (3) của bọn họ. Nếu như ngươi không muốn học thì đừng có đụng vào những quyển sách này nữa! Người xem sách tùy tiện như ngươi, nếu không phải đến để phá rối thì để làm gì?

Mặc lão phát tay.

- Ta... Được thôi, nếu như lão đã nghĩ ta là hạng người chuyên phá rối thì thôi... tùy lão.

Tính giải thích một câu, nhưng sau một lúc suy nghĩ, Trương Huyền nhận không được lặc đầu.

Chuyện về Thiên Đạo Đồ Thư Quán hắn dĩ nhiên không thể nói ra. Mà nếu như vậy thì hoàn toàn không có cách nào để giải thích về chuyện hắn lại lật sách lung tung như vậy.

Dù sao từ nay trở đi cũng không cần phải tới đây nữa. Hắn cũng không cần phải giải thích nhiều làm gì cho mệt. Vội lại thanh danh của hắn cũng đã kém sẵn rồi, nếu thêm một cái tội danh nữa cũng chẳng sao.

- Hừ, biết thừa nhận là tốt! Cút đi!

Thấy Trương Huyền nhận tội, Mặc lão ghét bỏ phát tay đuổi hắn.

- Tạm biệt!

Đang muốn rời đi thì bỗng nhiên có một bóng người chợt phóng tới gần. Một mùi thơm mát theo làn gió truyền vào mũi Trương Huyền. Nhìn kỹ lại, hắn thấy Thẩm Bích Như đang đứng trước mặt hắn ngăn cản:

- Khoan đã!

- Gì nữa đây?

Trương Huyền bắt đầu nhìn nàng:

- Nàng xem sách của nàng, ta xem sách của ta. Ta cũng đâu có làm phiền nàng đọc sách.

- Hừ!

Những người khác bị nàng ngăn lại, chắc chắn sẽ vui sướng đến nhảy cẫng lên. Tên đáng ghét này thì ngược lại. Cái vẻ mặt phiền chán của hắn khiến nàng thấy bức mình. Nàng nhún mày nói:

- Không phải chuyện này. Không phải ngươi mới vừa nói ngươi vào đó để đọc sách sao? Đã xem lâu như vậy, ít nhất cũng phải nhớ được vài cái chứ!

- Ý nàng là sao?

Không biết nữ nhân này lại muốn bày trò gì đây, Trương Huyền nghi ngờ nhìn qua.

- Rất đơn giản. Vừa rồi ta có thấy ngươi xem qua quyển “tám phương pháp luyện đan”. Quyển sách này ta có vài chỗ không hiểu muốn nhờ ngươi giải đáp giúp ta. Đề là lão sư với nhau, chắc ngươi cũng sẽ không từ chối đâu nhỉ?

Thẩm Bích Như nói.

Kỳ thật ý nghĩ của nàng rất đơn giản. Chẳng phải Trương Huyền chỉ giả vờ xem sách sao?

Như vậy nếu như nàng có ý đặt câu hỏi, chắc hẳn sẽ không thể trả lời được. Mà như vậy có thể vạch trần lời nói dối của hắn rồi!

- Tám phương pháp luyện đan?

Tinh thần Trương Huyền khẽ động. Một quyển sách liền xuất hiện trong đầu. Mới nãy đúng là hắn có xem qua quyển sách này.

- Có gì không hiểu nàng cứ hỏi đi. Ta sẽ giúp nàng giải đáp. Nhưng mà ta còn muốn về nhà ăn cơm nữa, nên không có nhiều thời gian đâu. Vì vậy nàng hỏi nhanh đi...

- Ngươi...

Nắm chặt tay, Thẩm Bích Như tức đến nổi suýt ngất xỉu luôn rồi.

Giọng điệu này của đối phương thật giống như kiểu nàng là một học sinh, đang nhờ lão sư như hắn chỉ dạy vậy.

Thứ nhất, nàng là một mỹ nữ. Thứ hai, nàng là lão sư giỏi của học viện, cũng là một lão sư nổi tiếng! Nàng hỏi hắn chính là để kiểm tra kiến thức của hắn, làm sao hắn có thể nói kiểu như nàng đang học hỏi kiến thức của hắn vậy?

- Làm cái gì cũng phải có trước có sau. Không phải ai cũng là người toàn diện.

Tuy trong học viện cũng có rất nhiều lão sư thảo luận và học hỏi lẫn nhau. Thế nhưng một lão sư kiểm tra được điểm không như Trương Huyền có tư cách gì để nàng học hỏi chứ?

Cổ nén tức giận, Thẩm Bích Như nhìn qua:

- Ta thấy trên đó có viết “thuốc tán ra khắp nơi thì khó kết tụ thành đan! Thuốc ngưng tụ trên bếp lửa sẽ có màu vàng!”. Câu nói này có chút kỳ lạ, cũng có chút khó hiểu. Không biết Trương lão sư có thể giải đáp giúp ta hay không?

Lúc nói đến hai chữ “giải đáp”, Thẩm Bích Như nghiêng răng thật mạnh.

Nàng là ai chứ? Là nữ thần trong mắt mọi người. Hừ, nếu như không phải vì vạch trần bộ mặt của Trương Huyền, còn lâu nàng mới mở lời hỏi một tên vô dụng như hắn.

- Với cái trí nhớ kém cỏi này của nàng mà còn muốn hỏi thêm vấn đề...

Không nghĩ tới đối phương lại nói sai, Trương Huyền nhếch miệng:

- Câu này phải nói là “thuốc ngưng tụ trên bếp lửa thì khó kết tụ thành đan! Thuốc phân tán khắp nơi thì đan có màu vàng!”. Ý của câu này rất đơn giản. Đó là khi luyện chế đan dược, thuốc bột, thuốc nước, nếu như để chúng ngưng tụ thành viên trong bếp lửa, viên thuốc này sẽ không còn đầy đủ công dụng vốn có nữa, hoặc cũng có khả năng sẽ không thể luyện thành đan dược được! Ngược lại nếu như nó có thể phân tán ra hoàn toàn, sau đó mới kết tụ lại, vậy đan dược mới có thể thành công. Cái này cũng giống như lòng đỏ trứng vậy!

Tinh thần khẽ động, Trương Huyền xem lại tất cả quyển sách đã sao chép từ Tàng Thư các trong đầu, sau đó nhanh chóng nói ra phương pháp luyện đan. Chỉ có chút kiến thức như vậy, làm khó người khác còn có thể, muốn làm khó hắn thì không thể nào!

Đã vậy đối phương còn nói sai kiến thức nữa chứ? Trình độ thế này cũng quá kém rồi!

- Thế nào? Không trả lời được sao? Hả... ngươi vừa nói cái gì?

Cứ tưởng Trương Huyền sẽ không đáp lại được. Thế nhưng có nằm mơ nàng cũng không thể ngờ, hắn vậy mà lại có thể trả lời nhanh và lưu loát đến thế. Thẩm Bích Như không hề nghĩ đến trường hợp này, thế nên nàng vô cùng kinh ngạc, trừng mắt nhìn Trương Huyền.

Ban nãy nàng cố tình nói sai, mục đích là để thử Trương Huyền. Theo suy nghĩ của nàng, khi nãy ở Tàng Thư các, cái tên đáng ghét kia chỉ cố ra vẻ mà thôi, chứ chưa hề đọc một quyển sách nào cả. Vậy nên nếu nàng nói đại nội dung trong một quyển sách nào đó, khẳng định hắn sẽ không biết được.

Sau đó nàng sẽ nói ra sự thật rằng nàng đã cố ý nói sai để vạch trần Trương Huyền, khiến hắn phải mất mặt và xấu hổ trước mọi người!

Thế nhưng ai ngờ... nàng đã tính sai rồi. Hắn không chỉ nhìn ra chỗ sai mà còn có thể giải đáp một cách đầy đủ như vậy.

Cái này... làm sao có thể?

Chẳng lẽ chỉ mới lật qua loa vài trang, cái tên kia đã có thể nhớ kỹ được hết nội dung của “tám phương pháp luyện đan” sao?

Không hợp lý chút nào!

Cái tên khó ưa đó ngay cả bài kiểm tra giáo viên cũng chỉ thi được có không điểm, làm sao có thể hiểu được hết ý nghĩa của một quyển sách cao cấp như luyện đan chứ?

- Được rồi, còn câu hỏi gì nữa không?

Xoa cái bụng xẹp lép vì đói của mình, Trương Huyền liền hỏi thúc.

- Có!

Thẩm Bích Như nhìn Trương Huyền khẽ nói:

- Còn có một câu ta cũng không hiểu rõ lắm. Đó là “vàng đốt trong lửa, không ngâm không tan!”.

Nói xong Thẩm Bích Như liền đắc ý nhìn Trương Huyền. Nàng đang chờ đến lúc hắn không thể trả lời được.

Vừa rồi nàng hỏi về luyện đan, còn đây là thuật ngữ trong luyện khí. Câu nói này nàng đã từng nhìn thấy trong một quyển sách cổ, nghiên cứu hơn một tháng vẫn không hiểu rõ. Cho đến khi gặp được một vị đại sư luyện khí, sau khi hỏi hắn mới có thể hiểu ra được hết ý nghĩa của nó.

Thật ra lúc đầu nàng chỉ muốn làm khó Trương Huyền một chút thôi, cho hắn biết hậu quả của việc đắc tội nàng là gì. Nào ngờ hắn lại có thể giải thích được rõ ràng về nội dung “tám phương pháp luyện đan” như vậy.

Điều này đã kích thích tính háo thắng trong con người nàng. Thế nên nàng mới ra một đề thật khó để hắn không thể trả lời được.

- Cái này...

Mặc lão đang đứng kế bên cũng cảm thấy rất kinh ngạc khi Trương Huyền có thể trả lời được câu hỏi thứ nhất của Thẩm Bích Như. Thế nhưng hắn chỉ kinh ngạc chứ chưa phải khiếp sợ.

Tám phương pháp luyện đan chính là phương pháp luyện đan cơ bản của người mới bắt đầu học, cũng giống với Hồng Thiên Cửu Trọng quyết. Bởi vậy dù hắn không học luyện đan cũng có thể biết được chút ít.

Đến khi Thẩm Bích Như hỏi ra vấn đề thứ hai, hắn mới ngạc nhiên và sửng sốt. Bởi lẽ ngay cả hắn cũng không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

- Vàng đốt trong lửa, không ngâm không tan?

Ngay tại lúc hai người kia đều nghĩ Trương Huyền không thể trả lời được, hắn lại lắc đầu, nhìn Thẩm Bích Như như nhìn một kẻ ngốc.

- Câu này có gì khó hiểu đâu! Ý nói khi luyện khí, đầu tiên phải thiêu đốt tất cả các loại vật phẩm trong lửa, luyện thật kỹ để tạp chất của chúng bị loại bỏ hoàn toàn. Như vậy khi tập luyện mới có hiệu quả tốt được! Làm phiền nàng sau này hỏi những câu khó hơn một chút. Những kiến thức đơn giản thế này, chỉ cần xem nhiều sách đã có thể hiểu được rồi!

- Cái này...

Thẩm Bích Như run rẩy.

Vấn đề này nàng đã phải hỏi qua rất nhiều người mới có thể hiểu được. Vậy mà Trương Huyền lại có thể trả lời dễ dàng như vậy. Điều này...

Không riêng gì cô, Mặc lão đang đứng kế bên cũng vô cùng khiếp sợ.

Ngay cả hắn cũng không thể trả lời được vấn đề này. Vậy mà đối phương lại có thể bình thản đáp lại... Chẳng lẽ khi này người này thật sự xem sách, mà không phải là tùy tiện lật lung tung sao?

- Lão sư Trương Huyền, câu trả lời này của người không đúng rồi. Ta nhớ có một quyển sách tên là “tạp nghị luận”, nội dung nó giải thích hoàn toàn khác với lời người đã nói. Trong sách ghi là phải hòa tan đan dược vào các vật phẩm kim loại trong lần đầu tiên luyện khí, nếu không sau này không thể hòa tan được!

Trong lòng Mặc lão vẫn còn chút nghi ngờ, vì vậy hắn mở miệng hỏi.

- Lão nhớ lầm rồi. Trong “tạp nghị luận” không có câu này. Cũng không có câu nào gần giống như vậy. Nhưng lời lão nói gần giống với một câu trong quyển “tạp thuyết luận” của Liễu Trạch tiên bối. Có điều nó là “đốt vàng với đan, không ngâm không tan” chứ không phải “vàng đốt trong lửa”.

Trương Huyền phát tay.

Trương Huyền cũng không biết rằng hai người kia đang cố ý thử hắn. Hắn còn tưởng đối phương thật sự không nhớ rõ, thế nên tiếp tục nói:

- À, quyển sách đó được sắp xếp ở một góc vắng ít người trong Tầng Thư các, trên giá sách thứ chín. Câu nói của lão được ghi ở trang 49! Còn câu hỏi của Thẩm lão sư ban nãy, nếu như nàng không tin giải thích của ta có thể xem qua quyển sách “Ba bí quyết luyện khí trên lửa” của Đỗ Khúc tiên bối. Quyển này nằm trên giá sách thứ mười lăm. Lời giải thích được ghi ở trang 24!

- Đề ta đi xem thử!

Thẩm Bích Như nghi ngờ nhìn Trương Huyền, sau đó nàng vội vã đi vào Tầng Thư các. Một lát sau trở lại trong tay nàng đã có hai quyển sách. Chính là “tập thuyết luận” và “ba bí quyết luyện khí trên lửa”. Lúc lật đến trang Trương Huyền nói, cả người nàng liền run rẩy, suýt chút nữa là ngất xỉu tại chỗ.

Cái này... cùng lời Trương Huyền nói lại giống nhau như đúc, không sai một chữ!

Không chỉ nhớ kỹ câu nói mà ngay cả đến tên sách, vị trí, số trang, hần đều có thể nhớ rõ?

Đây là thật hay giả đây?

(1) Dở khóc dở cười: Tình huống trở trêu, oái ăm khiến người ta không biết nên vui hay buồn.

(2) Tiền bối: Những người ở thế hệ trước.

(3) Tâm huyết: Chân thành, nhiệt tình, tận lực làm việc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tâm như chỉ thủy

Cầm quyền sách Thẩm Bích Như đưa tới, chỉ nhìn thoáng qua thôi mà thân thể Mặc lão đã run rẩy.

Chuyện này... Không thể nào xảy ra được.

- Được rồi, còn chỗ nào cảm thấy không hiểu nữa không? Nếu như không có thì ta đi đây!

Trương Huyền khó hiểu nhìn bọn họ.

Hai người bọn họ bị điên sao!

Đã hỏi thì phải hỏi mấy vấn đề khó khăn hơn chứ! Sao toàn hỏi mấy câu đơn giản mà đã có sẵn lời giải trong sách. Mấy câu hỏi của bọn họ không cần suy nghĩ cũng có thể trả lời được, đúng là quá nhàm chán!

Nào là nhân viên quản lý thư viện, nào là lão sư giỏi nổi tiếng... Hừ, ngay đến cả một người xuyên không như mình cũng không bằng, kiến thức quá kém rồi.

- Đừng gấp, ta còn một vấn đề nữa muốn hỏi người. Câu “Khí chuyển động xung quanh, tâm xoay quanh vạn vật” ý muốn nói về điều gì?

Đề nén nghi ngờ trong lòng, Mặc lão tiếp tục nói.

Những lời này là câu hỏi một vị trưởng lão đã hỏi ông vài ngày trước nhưng khi đó ông không trả lời được. Sau đó ông đã đến Tầng Thư các để tìm đáp án nhưng mãi vẫn không thể tìm ra, đành phải buồn bã ra về. Bây giờ thấy thiếu niên kia có thể dễ dàng giải thích mấy vấn đề khó như vậy, ông không nhịn được liền hỏi.

- Chuyện này mà ông cũng không biết sao?” Trương Huyền nhìn Mặc lão như nhìn một người ngốc: “Đây là kiến thức cơ bản nhất trong việc tu luyện đó. Ý câu này là trong quá trình tập luyện, khi khí huyết di chuyển một vòng trong cơ thể thì võ giả sẽ cảm thấy như đang được đi khắp nơi trên thế giới và cảm thụ được mọi vật trên đời. Câu nói này trong quyển “Khí huyết luận” của Bạch Minh tiền bối có nhắc đến. Quyển sách này đặt ở giá sách thứ 27, câu nói đó được ghi ở trang 69.

Câu “Khí chuyển động xung quanh, tâm xoay quanh vạn vật” được ghi trong sách luyện võ của võ giả tầng thứ nhất. Đây là một trong những câu không có khuyết điểm, thế nên hẳn nhớ rất rõ, với lại câu này cũng đã được một tiền bối chuyên môn trong học viện Hồng Thiên giải thích nên lúc đó hẳn cũng xem kỹ hơn một chút. Câu này không có gì khó cả, vậy mà tại sao một vị trưởng lão quản lý thư viện lâu năm như ông lại không biết, đã vậy còn hỏi hẳn?

Mặc lão không trả lời ngay mà hành động giống Thẩm Bích Như hồi nãy, vội vã xoay người chạy vào Tầng Thư các. Một lát sau khi đi ra trên tay ông đã cầm quyển sách “Khí huyết luận.” Lật đến trang 69, vừa nhìn thoáng qua, Mặc lão đã run rẩy nói không nên lời.

Phản chữ ghi chép trong sách giống y chang với lời Trương Huyền vừa nói.

Trước đây mấy ngày, vị trưởng lão kia đã xem rất nhiều sách nhưng vẫn không tìm ra được lời giải thích. Nằm mơ bọn họ cũng không thể ngờ tới, nó lại được ghi trong một quyển sách ít người xem thế này.

Một quyển sách ít người xem như vậy mà hấn cũng đọc, đã vậy còn nhớ rõ số trang của nó là bao nhiêu nữa!

Mặc lão cảm thấy choáng váng, hấn sắp điên mất.

Nếu không phải vì giữ hình tượng, hấn đã sớm vò đầu bứt tai, tự hỏi bản thân rồi.

Vừa mới nằng đối phương đến đây để phá rối, kết quả người ta không chỉ đọc sách mà còn có thể nhớ kỹ nội dung từng quyển. Mặc lão xấu hổ đến đỏ bừng mặt, nếu mà lúc này có một cái hố thì hấn nhất định sẽ chui xuống đó trốn cho đỡ ngượng rồi.

Hấn thật sự là lão sư đứng chót trường sao?

Một người có kiến thức phong phú như hấn mà còn bị gọi là giáo viên đứng chót, vậy chắc ngay cả điểm không hấn cũng không thể lấy được quá.

- Vậy nhé, sau này cố gắng đọc nhiều sách thêm, những vấn đề này đều có trong sách hết rồi!

Thấy hai người kia đều đang đứng ngơ ngác nhìn mình, Trương Huyền nói một câu đầy hàm ý, sau đó lắc đầu:

- Không có chuyện gì nữa thì ta đi trước đây!

Nói xong Trương Huyền liền bước ra ngoài.

Hấn đã đói đến mức không chịu nổi nữa rồi, nếu bây giờ còn chưa được ăn chắc sẽ phải ngất vì đói mất.

- Lão sư Trương Huyền, chờ ta với..

Lúc này Thẩm Bích Như mới lấy lại được bình tĩnh sau một hồi kinh ngạc, nàng vội vã đuổi theo Trương Huyền.

- Nàng lại muốn làm gì nữa đây?

Trương Huyền mệt mỏi nói.

Vị cô nương này điên à? Lại lên cơn gì nữa đây?

Vấn đề mà nàng ta không hiểu hấn cũng đã giải đáp hết rồi, vậy mà còn chưa chịu để hấn yên hay sao? Nàng ta không thấy hấn đang đói bụng, muốn đi ăn cơm ư?

- Ta cũng chưa ăn cơm, chẳng lẽ ngươi không muốn mời ta cùng đi ăn tối sao?

Thẩm Bích Như cắn răng nói.

Nàng là nữ thần của học viện Hồng Thiên, có không ít chàng trai từng mời nàng đi ăn cơm thế nhưng nàng chưa từng nhận lời mời của ai cả. Ngay cả Thương Bản cũng đã từng mời rất nhiều lần nhưng chưa lần nào nàng đồng ý.

Hôm nay Trương Huyền đã khiến nàng rất kinh ngạc, thế nên nhịn không được mà có chút tò mò về hấn ta, vì vậy mới quyết định muốn đi ăn cơm với hấn. Nàng muốn mượn cơ hội này để tìm hiểu xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cái tên khó ưa này.

- Mời ngươi?

Trương Huyền khó chịu nhìn Thẩm Bích Như: “Ngươi nghĩ gì vậy hả? Nếu muốn ăn thì tự dùng tiền của mình mà mua đồ ăn! Sao lại có thể mặt dày đi “ăn ké” thế hả?

Ngươi nhờ ta giải thích vấn đề giúp, ta cũng đã trả lời xong hết rồi, thế mà bây giờ còn muốn ta mời ăn cơm nữa sao?

Sao ả ta lại có thể không biết xấu hổ, mặt dày như vậy chứ?

Mặc dù Trương Huyền đã sống hai đời, kiếp trước cũng từng coi rất nhiều “Phim hành động”, thế nhưng trên trên thực tế hấn cũng chỉ là một trạch nam (1), bản thân chưa từng tiếp xúc với con gái nên làm sao hiểu được suy nghĩ của Thẩm Bích Như.

- Ngươi...” Nhìn ánh mắt khinh bỉ của Trương Huyền, lại còn nghe thấy những lời hấn nói, Thẩm Bích Như tức giận đến nổi suýt ói máu, ngất tại chỗ.

Ta là một mỹ nữ, mà mỹ nữ thì có quyền làm như vậy, được chưa?

Người khác năn nỉ đi ăn cùng mà nàng còn chưa đồng ý. Cái tên Trương Huyền hấn thì ngược lại, cho hấn cơ hội mời ăn cơm, lại còn dám nhìn nàng như nhìn “sinh vật lạ.

Lại còn chửi nàng mặt dày!

Dày cái đầu hấn!

Hừ, làm gì có ai mà nói khó nghe như vậy với người đẹp chứ? Đúng là cái tên đáng ghét.

- Được, để ta mời ngươi, thế nào? Ta mời ngươi ăn cơm!

Thảm Bích Như cắn răng nói.

- Ngươi mời ta?

Trương Huyền dừng lại suy nghĩ một lát, chủ nhân thân thể này lúc trước vì là giáo viên tệ nhất trường nên tiền lương nhận được không cao, gần như thu nhập mỗi tháng chẳng được bao nhiêu. Nên nếu có người mời đi ăn cơm thì cũng là một điều tốt, nghĩ như vậy nên Trương Huyền gật đầu:

- Ừm, nếu như ngươi mời thì được, nhưng mà ta muốn ăn một bữa thật thịnh soạn. Nếu như ngươi muốn mời mấy thứ đơn giản như bánh bao, bánh rán gì đó thì ta sẽ không đi đâu!

-...

Thảm Bích Như lại tiếp tục tức đến sắp phát điên.

Bánh bao, bánh rán cái đầu ngươi, đồ đáng ghét!

- Đi thôi.

Nàng cũng không muốn giải thích nữa, chỉ sợ nói nhiều thêm một chút nữa thôi sẽ bị kẻ trước mắt này chọc tức đến phát điên mất.

Mặc dù Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể nhìn ra được hết tất cả khuyết điểm trong các chiêu thức võ công hay huyết Mệnh môn của người khác, thế nhưng nó lại không thể nhìn ra, cũng không hiểu được tâm trạng thiếu nữ. Vì vậy Trương Huyền không thể biết rằng, chỉ mới vài ba câu nói nhưng hắn đã khiến cho cái người được gọi là nữ thần đứng đầu học viện Hồng Thiên tức giận đến sắp nôn ra máu.

Trương Huyền yên lặng bước theo phía sau Thảm Bích Như, đi dọc theo con đường ra ngoài.

Tuy ban đêm ở học viện Hồng Thiên không giống kiếp trước sáng rực ánh đèn. Nhưng ánh trăng chiếu rọi xuống sân trường cũng tạo nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ, linh khí dồi dào che phủ càng khiến cho không khí xung quanh lộ rõ vẻ yên tĩnh, an bình.

Kiếp trước khi ở hiện đại, Trương Huyền đã sống ở một nơi rất ồn ào và náo nhiệt, đi đến đâu cũng đầy áp tiếng ồn, có lúc nào được yên tĩnh như vậy đâu. Chính vì vậy, Trương Huyền nhìn không được mà vừa đi vừa say mê ngắm cảnh.

Thảm Bích Như đi ở phía trước, nàng những tưởng một lát nữa thiếu niên đang đi phía sau sẽ có ý gọi chuyện hay hỏi thăm một ít chuyện nào đó để xóa bỏ cảm giác xấu hổ khi nãy của nàng, ai dè đầu chờ rất lâu mà vẫn chưa thấy hắn ta nói cái gì.

Thảm Bích Như tò mò quay đầu lại nhìn thử.

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Trương Huyền, Thảm Bích Như bất chợt cảm thấy ngơ ngác.

Thiếu niên kia đang bình thản bước đi, ánh trăng rọi chiếu lên người hắn như một bức tranh vẽ vô cùng sống động và xinh đẹp.

- Đây là... Đây là... Tâm cảnh (2) tầng hai - Tâm Như Chi Thủy (3) sao?

Đôi mắt Thảm Bích Như tràn đầy khiếp sợ.

Một người võ giả không chỉ cần tu luyện chân khí và thân thể, mà quan trọng hơn hết còn cần phải rèn luyện tâm cảnh của mình.

Tâm cảnh càng cao càng dễ hiểu rõ và nâng cao việc tu luyện, nhờ vậy mà tốc độ tu luyện càng nhanh, thành tựu sau này đạt được cũng sẽ càng cao.

Do đó mà các cường giả cũng phân chia tâm cảnh thành nhiều mức độ.

Tâm Như Chi Thủy chính là cảnh giới ở tầng thứ hai.

Tâm cảnh còn khó tu luyện hơn nhiều so với võ học. Nghe nói toàn bộ học viện Hồng Thiên cũng chỉ có một mình hiệu trưởng mới đạt đến cảnh giới này. Ngay cả nàng, một thiên tài nổi tiếng, hai mươi tuổi đã đạt đến võ giả thời kỳ đỉnh cao ở tầng năm - Đỉnh Lực cảnh, chỉ đứng sau thiên tài nổi tiếng - Bạch tiểu Vương gia, nhưng cũng còn kém rất xa so với cảnh giới tâm cảnh tầng thứ hai.

Nàng cứ tưởng trong trường này sẽ rất khó có người thứ hai có thể đạt đến cảnh giới đó. Thế nhưng nàng đã lầm, thật không thể ngờ cái người lão sư vô dụng nhất trường kia đã đạt tới cảnh giới này rồi.

Nếu không phải do tận mắt nhìn thấy thì chắc chắn nàng sẽ không bao giờ tin được nỗi sự thật này.

Điều này sao có thể xảy ra được?

Đây chính là tâm cảnh tầng hai, còn khó luyện hơn nhiều so với võ giả tầng sáu, tầng bảy.

Chẳng lẽ... hần vốn dĩ không phải là người vô dụng, mà là... có ý kiểm tra được không điểm để qua những lời cười nhạo, khinh thường của mọi người mà rèn luyện tâm trí của bản thân?

Thẩm Bích Như đột nhiên nghĩ đến một nguyên nhân.

Trước kia nàng rất ít khi gặp mặt hay tiếp xúc với Trương Huyền nên có rất nhiều chuyện về hần nàng không được rõ ràng lắm. Nhưng hôm nay khi hỏi hần một vài vấn đề mới phát hiện, thật ra Trương Huyền là một người có kiến thức rất phong phú. Hơn nữa hần còn đạt tới tâm cảnh tầng hai - Tâm Như Chi Thủy.

Đây chính là cảnh giới mà rất nhiều người mơ ước nhưng không thể luyện được.

Coi bộ điểm kiểm tra giáo viên của hần chỉ là giả, mục đích của hần là muốn lợi dụng lời châm biếm, chửi rủa của mọi người để rèn luyện tâm trí, tiến lên tâm cảnh tầng hai.

Nàng không tin, người đạt tới cảnh giới cao cấp như Trương Huyền mà ngay cả bài kiểm tra giáo viên đơn giản kia cũng không thể vượt qua.

- Hừ, dám giả bộ, để xem ta vạch trần bộ mặt dối trá của hần thế nào!

Ngay cả nàng mà cũng bị hần lừa, Thẩm Bích Như nghiêng răng tức giận.

Cái tên khốn này thật đáng ghét, nàng sẽ tìm một cơ hội để vạch trần bộ mặt thật của hần trước mặt mọi người.

(1) Trạch nam: Người chỉ thích ở nhà và dành hầu hết thời gian để đọc sách, xem phim...

(2) Tâm cảnh: Tư tưởng, suy nghĩ, ý thức của con người.

(3) Tâm Như Chi Thủy: Tâm trạng bình tĩnh, không suy nghĩ lung tung, bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Hồng Thiên lâu

- Tâm Như Chi Thủy?

Trương Huyền nhanh chóng lấy lại tinh táo và thoát ra khỏi tâm cảnh đặc biệt kia, ánh mắt hần sáng lên.

Vì đã đọc rất nhiều sách ở Tầng Thư các nên khi bị tâm cảnh ảnh hưởng, hần cũng có thể cảm nhận được.

Hần vốn là một người xuyên không, đã từng trải qua sống chết nên dễ sửa đổi tâm tính hơn nhiều so với người bình thường. Hơn nữa nhờ tu luyện công pháp Thiên Đạo mà chân khí trong người được lọc sạch giống như nước tinh khiết! Do đó việc hần đạt đến tâm cảnh tầng hai trong thời gian ngắn như vậy cũng là điều rất bình thường.

Mặc dù hiện tại Trương Huyền đang rất vui vẻ nhưng hần cũng không vì vậy mà khoe khoang với người khác.

Hần đã vô cùng may mắn khi được sở hữu loại thần khí thần kì như Thiên Đạo Đồ Thư Quán. Đã có điều kiện tốt như vậy rồi mà hần vẫn còn vô dụng như người bình thường vậy thì để hần đâm đầu vào khối đậu hũ chết quách cho rồi.

Suốt cả một đoạn đường dài không ai nói chuyện với ai, cuối cùng hai người cũng đã đến trước cửa học viện.

- Hồng Thiên lâu!

Nhìn ba chữ to trước mặt, Trương Huyền gật đầu.

Theo trí nhớ đời trước, đây chính là quán rượu sang trọng nhất ở học viện Hồng Thiên. Mỗi bữa cơm ở chỗ này đều có giá không hề rẻ. Lúc trước bởi chủ nhân thân thể này không có nhiều tiền, tiền lương cũng không cao nên chưa từng được đến đây ăn bao giờ.

Hần cứ tưởng nếu Thẩm Bích Như nói là mời cơm, chắc chỉ tùy tiện dẫn hần đến một quán nhỏ nào đó thôi. Thật không ngờ ả ta lại hào phóng đến nỗi đãi hần ăn ở chỗ này.

Đúng là quán rượu nổi tiếng có khác, bên trong được trang trí vô cùng tráng lệ, lại gắn thêm rất nhiều dạ minh châu, viên nào cũng to cỡ nắm tay, khiến khắp nơi bên trong đều sáng tỏ như ban ngày.

Hai người đi đến vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

- Muốn ăn cái gì?" Thẩm Bích Như nhìn thiếu niên trước mặt.

- Món nào cũng được!

Trương Huyền phát tay: "Dù sao ngươi cũng là người mời khách, vậy để ngươi chọn món là được rồi!

Hắn chưa tới đây bao giờ nên không biết món nào ngon, món nào dở. Đã có người chịu trả tiền rồi vậy hắn cứ việc chờ ăn là được. Hắn cũng lười phải suy nghĩ xem nên ăn cái gì.

Thấy bộ dạng khó ưa này của Trương Huyền, Thẩm Bích Như lại cảm thấy giận dữ nhưng lại không thể xả giận. Vì vậy chỉ đành gật đầu, chọn đại vài món ăn.

- Trương lão sư, điểm kiểm tra giáo viên của ngươi được không điểm, cái đó có phải do ngươi cố ý hay không?

Chọn món xong, Thẩm Bích Như nhìn chằm chằm Trương Huyền hỏi.

- Có ý?

Không biết tại sao đối phương lại hỏi câu này, Trương Huyền ngần ngừ đáp: "Tất nhiên là không phải rồi.

Lúc kiểm tra giáo viên, hắn còn chưa xuyên tới đây, cũng không có Thiên Đạo Đồ Thư Quán nên chắc chắn không phải là giả vờ.

Nghe thấy lời phủ nhận của Trương Huyền, Thẩm Bích Như lạnh lùng cười, vẻ mặt biểu hiện "Ta đã sớm biết ngươi sẽ trả lời như vậy.

Nếu ngươi đã không chịu thừa nhận, xem ta vạch trần ngươi thế nào!

- Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì làm, ta vẫn còn mấy vấn đề chưa hiểu lắm, Trương lão sư có thể giải thích giúp hay không?

Ánh mắt xoay chuyển, Thẩm Bích Như hỏi.

- Nói đi!

Nếu đối phương đã mời mình ăn cơm thì trả lời thêm một, hai vấn đề cũng không sao.

- À, khi tu luyện gặp được linh khí nhưng lại không có cách nào tập hợp chúng vào kinh mạch...

Thẩm Bích Như suy nghĩ một lát, sau đó hỏi một câu.

- Cái này mà cũng không hiểu sao?

Vấn đề này còn dễ hơn nhiều so với cái lúc trước nên khi nghe Thẩm Bích Như hỏi xong, Trương Huyền nghi ngờ nhìn nàng, sau đó giải thích: "Đối với vấn đề này ta có chín phương pháp để giải quyết nó...

Trương Huyền giải thích rất nhanh.

- Chín phương pháp...

Nghe Trương Huyền dễ dàng nói ra chín phương pháp, sắc mặt Thẩm Bích Như liền biến đổi.

Nàng là một người học cao hiểu rộng nhưng cũng chỉ biết có ba phương pháp, vậy mà đối phương lại có thể nói ra ngay chín phương pháp khác nhau mà không cần suy nghĩ. Hơn nữa trong đó còn có vài phương pháp nàng chưa từng nghe nói qua. Thật không thể ngờ Trương Huyền lại biết nhiều như vậy.

- Vậy... khi linh khí đã tiến vào trong cơ thể nhưng lại không có cách nào điều khiển nó tiến vào kinh mạch thì sao?" Thẩm Bích Như cố nén kinh ngạc trong lòng, hỏi thêm lần nữa.

- Cũng rất đơn giản, ta có tám phương pháp để khắc phục!

Trương Huyền bắt đầu giải thích:

- Phương pháp thứ nhất...

Thân thể mềm mại của Thẩm Bích Như không nhịn được mà run rẩy. Mặc dù nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý thế nhưng khi nghe hắn nói xong nàng lại bất ngờ đến sắp điên luôn được.

Những phương pháp mà hắn nói, nghe thì có vẻ đơn giản, thế nhưng nếu luyện tập thật tốt thì rất nhanh sẽ có thể đột phá sang cảnh giới mới.

- Nếu ngươi đã biết nhiều phương pháp như thế, vậy tại sao lúc kiểm tra giáo viên, một câu ngươi cũng không trả lời được, để bị không điểm thế kia?

Đề nén xúc động trong lòng, Thẩm Bích Như nói.

Hai vấn đề mà cô vừa hỏi chính là hai câu hỏi đầu tiên trong đề thi kiểm tra giữa các lão sư lúc trước. Nếu Trương Huyền đã biết nhiều cách khác phục như vậy, tại sao không trả lời mà lại để bị không điểm?

- À!

Lúc này Trương Huyền mới phản ứng lại kịp.

Hóa ra mấy câu hỏi đó đều nằm trong bài kiểm tra lão sư. Nhưng việc tại sao bị không điểm thì phải hỏi chủ nhân thân thể này lúc trước rồi. Mặc dù trong trí nhớ đời trước có kì thi này nhưng tại sao bị không điểm hắn cũng không nhớ nổi nữa.

- Cái này...

Đang không biết trả lời thế nào thì người phục vụ đã bưng đồ ăn lên.

- Ăn cơm trước đi!

Nhìn thấy những món ăn ngon trước mặt, lại ngửi được hương thơm hấp dẫn của nó, hiện tại Trương Huyền chỉ muốn ăn một bữa thật no nê, hắn không còn muốn bận tâm những việc nhỏ nhặt ấy nữa, vì vậy mở miệng đề nghị.

- Hừ...

Thấy cái tên đáng ghét kia nhìn đồ ăn còn vui vẻ hơn khi nhìn thấy mình, Thẩm Bích Như tức giận vô cùng.

Có rất nhiều người đã từng mời nàng ăn cơm nhưng thật ra đó chỉ là cái cớ để họ có thể cùng ngồi trò chuyện với nàng. Cái tên khó ưa này thì ngược lại, hắn... Hừ, hắn đúng là thật sự tối dạ chỉ vì để ăn cơm..

.....

- Thượng Bân, đừng giận nữa, ta đã xin “Học tâm khảo vấn” rồi. Ngày mai nhất định ban giám hiệu sẽ xét duyệt vấn đề về Lưu Dương mà ta đã đề cập, đến lúc đó Trương Huyền chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Còn cái tên họ Điều điên khùng kia thì chỉ cần chờ ngày mai gặp lại là có thể dạy dỗ hắn ta rồi, có sủng vật mà Thượng Thần trưởng lão cho mượn, cậu chắc chắn có thể đánh thắng hắn ta, bởi vậy bây giờ nên ăn mừng mới đúng chứ. Đi nào, để tôi mời cậu ăn một bữa no nê, sau đó lại tìm mấy cô gái... Ha ha!

Từ trong sân trường, hai thanh niên nhanh chân đi ra cổng.

Người đi đầu gương mặt sung đỏ, máu bầm ứ đọng ở hốc mắt khiến đôi mắt hắn trông giống như gấu trúc, nhìn thoáng qua đã biết là vừa đánh nhau với người khác và bị đánh vào mắt. Người đi phía sau thì cúi đầu, khom lưng, thái độ nịnh nọt, hắn chính là người đang nói chuyện.

Sau lưng hai người là một con sư tử to lớn, hung dữ, còn chưa đi tới gần đã khiến người ta có cảm giác khó chịu và áp lực vô cùng.

Hai người này, một người thì buổi sáng vừa đến lớp Trương Huyền phá rồi nhưng bị Điều Hàn đánh cho một trận toi tả - Thượng Bân. Một người thì đang muốn kiện Trương Huyền - Tào Hùng.

Còn con sư tử đi theo sau lưng bọn họ chính là sủng vật của Thượng Thần trưởng lão, Man Thú cấp sáu - Bạo Thiên Sư.

Ở thế giới này có rất nhiều vị luyện đan sư, luyện khí sư chuyên nghiệp, những nghề nghiệp này đều rất cao quý, khiến cho nhiều người kính nể.

Thượng Thần trưởng lão chính là một vị thuần thú sư.

Công việc của lão chính là thuần phục Man Thú, Linh Thú, để chúng trở thành sủng vật của riêng vị thuần thú sư đó, để chúng giúp họ chiến đấu. Công lực của Man Thú và Linh Thú rất cao. Đây cũng là một trong những nghề nghiệp nổi tiếng.

Bạo Thiên Sư này chính là Man Thú mà Thượng Thần trưởng lão đã huấn luyện.

Sau khi bị Điều Hàn điên cuồng đánh một trận, Thượng Bân biết thực lực của mình không bằng hắn ta nên đã nhanh chóng đến chỗ gia gia xin mượn con Bạo Thiên Sư này.

- Hừ.

Nghe xong những lời nịnh nọt của đối phương, Thượng Bân gục gặc đầu, về mặt hung dữ nói:

- Ta nhất định sẽ dạy dỗ cái tên điên Diêu Hàn kia một trận, cả cái tên Trương Huyền khó ưa kia nữa.

- Đó là điều tất nhiên rồi, có Bạo Thiên Sư ở đây, Thượng Bân còn lo lắng gì nữa.

Tào Hùng cười nói.

Man Thú cấp sáu có thực lực tương đương với những cường giả ở tầng sáu, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

Dù cho thực lực của cái tên quân gia điên Diêu Hàn kia không yếu nhưng nếu muốn thắng được Bạo Thiên Sư chắc chắn là việc không dễ, hơn nữa hiện tại hắn ta còn đang bị thương.

Lúc sáng nhìn thấy hắn ta bị băng bó như xác ướp, bộ dạng thê thảm cũng không khác Thượng Bân là bao nhiêu.

- Bạo Thiên Sư là sủng vật của gia gia ta, người cũng biết đấy, nó vẫn còn tính hoang dã rất cao, rất khó thuần hóa. Mặc dù gia gia đã giao nó cho ta nhưng cũng chỉ có thể ra lệnh cho nó ngăn cản khi có người tấn công, chứ không thể sai khiến nó làm việc theo ý riêng được.

Nhìn thoáng qua con Bạo Thiên Sư hung hãn phía sau lưng, Thượng Bân bắt lực nói.

Thực lực Man Thú rất mạnh, tích cách lại cao ngạo, trừ phi người đó có thực lực mạnh hơn nó hoặc là một thuần thú sư, nếu không rất khó để nó nghe theo mệnh lệnh.

- Cũng chưa chắc, đến lúc đó chúng ta chỉ việc đưa nó rượu và thức ăn ngon, chỉ cần khéo léo một chút là có thể khiến nó nghe lời rồi.

Tào Hùng cười nói.

- Hi vọng như thế!

Hai người vừa đi vừa nói, một lát sau đã đến trước một quán rượu lớn.

- Đến rồi.

Bước chân vào trong, sau lưng hai người là một bảng hiệu rất thu hút, bên trên có đề ba chữ to.

- Hồng Thiên lâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ra về hào phóng

- Thượng công tử, ngài đã đến rồi à, mời ngài vào!

Hai người một thú còn chưa đi vào quán rượu, đã có một người trung niên chạy ra tươi cười tiếp đón.

Đây là người quản lý của Hồng Thiên lâu - Ngô Sầu!

- Dẫn chúng ta đến chỗ nào yên tĩnh một chút. Ta với Tào lão sư Hùng muốn cùng nhau trò chuyện, uống rượu một trận thỏa thích. Thượng Bân nói.

- Mời hai vị đi bên này!

Ngô Sầu nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi đúng theo yêu cầu của Thượng Bân.

- Thượng Bân này, mỗi lần ta đến đây, quản lý Ngô đều có thái độ rất hồ hởi, lạnh lùng, sao lần này lại...

Tào Hùng nhin không được hỏi.

Mặc dù Hồng Thiên lâu chỉ là một quán rượu thế nhưng nghe nói thế lực sau lưng nó rất lớn. Nếu không thì làm sao nó có thể được mở ở trong học viện Hồng Thiên, lại còn xây dựng với quy mô lớn như vậy.

Lúc trước khi hắn tới đây ăn cơm, quản lý Ngô này chưa bao giờ để ý đến hắn. Nhưng bây giờ lại cúi đầu, khom lưng, thái độ cung kính, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó hiểu.

- Hồi trước học viện chúng ta có một vị Hồng Hạo trưởng lão, người đã từng nghe nói qua chưa?

Thượng Bân hỏi.

Tào Hùng gật đầu.

Học viện Hồng Thiên này chính là do vị tiền bối tên Hồng Thiên lập nên. Sau khi ông ấy chết, những hậu bối đời sau vẫn tiếp tục giữ gìn và phát huy nó. Vì vậy mà những vị trưởng lão họ Hồng trong học viện đều rất nổi tiếng và được mọi người kính trọng.

Vị Hồng Hạo trưởng lão này hẳn đã từng nghe nói qua. Thực lực hẳn ta rất cao, nghe nói còn từng tranh giành chức viện trưởng. Chỉ có điều về sau không biết vì nguyên nhân gì mà hắn đột nhiên từ bỏ chức viện trưởng, sau này không còn nghe ai nhắc đến hắn nữa.

- Sau khi từ bỏ chức vị viện trưởng, hắn ta đã mở quán rượu này. Gia gia ta từng là bạn thân của hắn, vì vậy mỗi lần ta đến đây, quản lý Ngô đều sẽ tiếp đãi rất nhiệt tình và chu đáo.

Thượng Bân đắc ý nói.

- Thì ra là thế!

Tào Hùng gật đầu.

Hèn chi Hồng Thiên lâu lại có quy mô lớn như vậy, hóa ra nó là quán rượu do Hồng Hạo trưởng lão mở.

Quán rượu lớn như vậy, lại được người quản lý tiệm tự mình ra tiếp đãi, đây đúng là chuyện rất vinh hạnh.

- Hả?

Đang hưởng thụ đãi ngộ chưa bao giờ có này, Tào Hùng bất chợt ngưng cười, vẻ mặt khó chịu.

- Sao vậy?

Thượng Bân nghi ngờ nhìn Tào Hùng.

- Người ngồi đằng kia hình như là Trương Huyền thì phải, hắn có tư cách gì mà đến đây ăn cơm chứ?

Tào Hùng vừa nói vừa chỉ về phía trước.

- Trương Huyền?

Thượng Bân quay đầu lại. Nhìn thấy Trương Huyền và người đang ngồi chung bàn với hắn, Thượng Bân giật mình, vẻ mặt tức giận:

- Tại sao nàng ấy lại có thể ngồi chung bàn với cái tên vô dụng kia chứ? Ta đã từng mời nàng ấy đi ăn rất nhiều lần nhưng nàng ấy vẫn luôn từ chối, vậy mà bây giờ lại có thể cùng ngồi ăn với người khác! Thật đáng ghét!

Hắn chính là cháu trai của trưởng lão, là lão sư giỏi của trường, là cường giả tầng năm - Đinh Lực cảnh. Hắn đã từng mời Thẩm Bích Như đi ăn nhiều lần nhưng đối phương chưa từng đồng ý lần nào, hẳn cứ tưởng đó là do nàng ấy chưa từng nhận lời đi ăn với bất kỳ ai, thế nhưng có nằm mơ hắn cũng không thể ngờ được, giờ đây nàng ấy lại có thể ngồi ăn cơm với cái tên lão sư nổi tiếng là vô dụng nhất trường kia.

Hắn tức đến nổi suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ luôn được.

Thượng Bân giận dữ vỗ bàn một cái, sau đó đứng dậy tính đi đến chỗ Trương Huyền để chất vấn Thẩm Bích Như nhưng vừa nghĩ đến thái độ của nàng, hắn liền lập tức tui ngriu ngồi xuống.

Nàng ấy ghét nhất là bị người khác làm phiền. Nếu bây giờ hắn chạy đến chất vấn, chắc chắn sẽ khiến nàng ấy nổi giận. Khi đó muốn theo đuổi tiếp sẽ rất khó.

- Thượng Bân, người khoan nóng giận đã, ta có cách này có thể giúp Thẩm lão sư nhìn thấy rõ bộ mặt thật của Trương Huyền! Hơn nữa còn có thể phô trương được sự mạnh mẽ, oai phong của Thượng Bân người.

Tào Hùng là một người gian xảo, nhìn thấy tình huống như vậy, hắn vội chớp mắt cười nói.

- Cách gì vậy?

- Trương Huyền chắc chắn đã phải buông rất nhiều lời nịnh nọt để có thể mời Thẩm lão sư đi ăn cơm với hắn! Nhưng một lão sư cấp thấp như hắn thì tiền lương nhận được có đáng bao nhiêu chứ? Đến lúc thanh toán, chúng ta chỉ cần làm một vài việc nhỏ, khiến hắn không đủ tiền để trả. Trong lúc hắn đang mất mặt xấu hổ thì người sẽ đi qua đó để làm anh hùng cứu mỹ nhân... Như vậy Thẩm lão sư sẽ đổi thái độ thân thiện hơn với người, thậm chí còn có thể đem lòng yêu mến người...

Tào Hùng nói ra kế hoạch của mình.

- Được, cứ làm như vậy đi.

Ánh mắt Thượng Bân sáng lên, hân hân lòng gật đầu.

Vừa có thể khiến đối thủ mất mặt, vừa có thể nâng cao giá trị bản thân. Kế hoạch này thật quá hoàn hảo!

Xem ra Tào Hùng không chỉ dạy học giỏi mà còn là một người rất thông minh và nhiều mưu kế. Có lẽ về sau nên bồi dưỡng thật tốt cho hắn mới được...

.....

Trương Huyền cũng không biết có người đang tính hãm hại mình. Hiện tại hắn chỉ chăm chú thưởng thức những món ngon trên bàn, lại còn liên tục gật đầu thỏa mãn.

Mặc dù những món ở đây không ngon bằng những món trên Trái đất làm. Nhưng thế giới này có linh khí dồi dào, nguyên liệu nấu ăn cũng mới mẻ, khẩu vị mới lạ khiến hắn rất thích.

Cả một bàn đầy rượu thịt nhanh chóng bị ăn hết bảy, tám phần. Đa số đồ ăn đều rơi vào bụng Trương Huyền, còn Thẩm Bích Như ăn không nhiều, mỗi món nàng chỉ ăn một chút ít.

Thấy cái tên khó ưa kia vào đây chỉ biết ăn, ngay cả nàng hắn cũng không thèm để ý đến, Thẩm Bích Như tức giận vô cùng.

Lúc mới đầu nàng cứ nghĩ đối phương đang giả vờ, mục đích là để hấp dẫn sự chú ý của mình. Nhưng giờ phút này cô đã xác định được, hắn thật sự không coi nàng ra gì cả...

Từ trước đến nay, dù là những lão sư thiên tài nổi tiếng đi nữa, khi nhìn thấy nàng cũng đều cố gắng hết sức để lấy lòng, nịnh nọt. Vậy mà cái tên Trương Huyền khó ưa kia thì ngược lại, rõ ràng chỉ là một lão sư đứng chốt trường, lại dám không để ý đến nàng. Thẩm Bích Như giận dữ cắn chặt răng, nàng rất muốn xông tới đá Trương Huyền mấy đá cho hả giận.

Càng nghĩ càng tức giận, Thẩm Bích Như biết nếu bây giờ còn ngồi đây cùng ăn với Trương Huyền nữa, chắc chắn sẽ bị hắn làm tức chết, thế nên liền quay người khề khề:

- Tính tiền đi!

- Tất cả là 1.280 đồng tiền vàng.

Một người phục vụ đi tới nói.

- 1.280?

Thẩm Bích Như sững sờ, nàng giật mình hỏi:

- Sao lại đắt như vậy?

Mặc dù là một lão sư giỏi nhưng tiền lương một tháng cũng chỉ mới có 1.000 đồng tiền vàng, vậy mà chỉ vì ăn có một bữa cơm đã tiêu hết một tháng lương rồi sao?

Tại sao lại đắt như vậy chứ?

Lúc chọn món nàng cũng có tính sơ qua, tiền ăn còn chưa tới 100, sao bây giờ lại lên tới tận 1.000?

- Thật xin lỗi, chỉ một bình rượu này thôi đã có giá là 1.200 đồng tiền vàng rồi.

Người phục vụ nói.

Vừa rồi lúc hai người ăn cơm có một người phục vụ đến hỏi bọn họ có muốn uống rượu hay không. Thẩm Bích Như nghĩ uống chút rượu cũng không sao nên đã gật đầu đồng ý, thật không ngờ nó lại đắt đến như vậy.

- Bình rượu này là do các người đem tới, chúng ta cũng không biết giá...

Thẩm Bích Như khó chịu nói.

Có ngốc đến cỡ nào nàng cũng hiểu, mình đã bị người ta lừa rồi.

- Nếu không biết giá thì có thể hỏi chúng ta trước nhưng người lại không hỏi, khiến chúng ta nghĩ là người đã biết giá rồi, vì vậy cũng không dám nhiều lời thêm nữa.

Người phục vụ lạnh lùng nói.

- Hừ!

Thấy thái độ đối phương như vậy, Thẩm Bích Như biết có nói thêm gì nữa cũng vô dụng. Nếu làm lớn chuyện ngược lại sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của mình. Do đó nàng cũng không nhiều lời nữa mà mở túi tiền ra thanh toán. Thế nhưng khi nhìn thấy số tiền còn lại trong túi mình, Thẩm Bích Như xấu hổ nói:

- Hôm nay ta không có mang nhiều tiền như vậy, hay ngươi ghi giấy nợ cho ta trước, đợi ta trở về rồi sẽ kêu người đem tiền đến trả...

Hôm nay nàng chỉ định đến Tầng Thư các để đọc sách nên không mang theo nhiều tiền. Ai dè sau đó lại gặp tên Trương Huyền, nhờ hắn giải đáp vài vấn đề, bị hắn làm khiếp sợ nên đã quên mất chuyện đó. Lúc này cô mới nhớ tới, số tiền đem theo cũng chỉ có 100 đồng tiền vàng, còn thiếu rất nhiều tiền nữa mới đủ 1.000.

Mời người ta đi ăn cơm, lại không có đủ tiền trả...

Nàng cảm thấy xấu hổ vô cùng, nếu ở đây mà có một cái hố, cô nhất định sẽ nhảy xuống đó để trốn cho đỡ mất mặt.

- Không có tiền trả thì đừng bày đặt chọn món cao sang. Nếu đã chọn món thì phải trả tiền, ở đây đừng nghĩ đến chuyện được ăn cơm chùa!

Người phục vụ khẽ gằn giọng.

- Ngươi...

Thẩm Bích Như tức giận đỏ bừng mặt.

- Ở đây có chuyện gì vậy?

Một tiếng la lớn chợt vang lên, cùng lúc đó Thượng Bân dẫn theo Bạo Thiên Sư và Tào Hùng nhanh chóng đi tới.

Hắn mặc một chiếc áo bào màu trắng, hai tay chấp sau lưng, ngẩng đầu bước tới, vẻ mặt cao ngạo nhìn những người trước mặt. Nếu đổi lại là trước kia, với khí chất này và ngoại hình của hắn, kết hợp với con Bạo Thiên Sư đang đi theo phía sau lưng hắn, hoàn toàn có thể gọi hắn là một công tử ngọc thụ lâm phong (1) nhưng mà bây giờ với gương mặt sưng đỏ, hai mắt bầm tím như gấu trúc, từ xa nhìn lại chỉ khiến cho người ta có cảm giác thật buồn cười.

Nhưng mà Thượng Bân lại không nghĩ như vậy, hắn cảm thấy bây giờ mình rất oai phong. Khi đi tới trước mặt Thẩm Bích Như rồi, hắn mới giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Cô Thẩm, thật trùng hợp, cô cũng ở đây à?

Quay đầu nhìn người phục vụ, hắn hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Cứ cãi nhau ồn ào như vậy còn ra thể thống gì nữa?

- Hóa ra là Thượng Bân thiếu gia!

Người phục vụ giật mình, không còn dám có thái độ hung dữ như lúc trước nữa mà ngược lại cẩn thận đáp:

- Dạ, là như vậy, bọn họ ăn xong liền bảo không đủ tiền thanh toán...

- Không có tiền thanh toán?

Thượng Bân lắc đầu, giả vờ thất vọng nhìn Trương Huyền.

- Trương lão sư à, ngươi cũng thật là, nếu không có tiền thì cũng đừng bày đặt hào phóng đi mời người ta ăn cơm chung làm gì. Đối với lão sư đứng chót trường như ngươi thì có lẽ đã quen với mấy chuyện mất mặt thế này, thế nhưng để cô Thẩm phải chịu mất mặt chung với ngươi, cái này cũng quá đáng rồi đó.

- ...

Thấy cái tên kia cứ bày ra bộ dáng tự cho mình là đúng, Trương Huyền ngạc nhiên một chút sau đó quay đầu nhìn Thẩm Bích Như nói:

- Ô, hình như hắn đang nói ngươi kia. Nếu không có tiền cũng đừng giả bộ hào phóng, lần này bị mất mặt rồi...

- Ngươi...

Nghe Thượng Bân nói, Thẩm Bích Như đã tức giận rồi, vậy mà Trương Huyền còn lặp lại thêm lần nữa, khiến cô tức đến sắp phát điên. Thẩm Bích Như hung dữ ngẩng đầu nhìn về phía cái người đang vô cùng đắc ý kia. Bây giờ Thượng Bân đang rất vui vẻ vì nghĩ mình sắp theo đuổi mỹ nữ thành công, thế nhưng hắn thật không ngờ lại nghe được tiếng Thẩm Bích Như gằn dữ hét:

- Thượng Bản, người nói ai giả bộ hào phóng hả?

(1) Ngọc thụ lâm phong: Điển trai, có khí chất thanh cao.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lừa gạt

- Hà?

Thượng Bản giật mình, hắn không ngờ Thẩm Bích Như lại nổi giận với mình, vì thế liền vội vàng giải thích:

- Cô Thẩm à, ta không phải nói nàng đâu, người ta nói là cái tên Trương Huyền đáng ghét kia kia. Không có tiền cũng đừng bày đặt mời người ta đi ăn cơm, để bị phục vụ cản lại không cho về, đúng là quá mất mặt, việc này nếu truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại đến thanh danh của trường chúng ta đó...

Thượng Bản còn chưa nói xong đã thấy sắc mặt Thẩm Bích Như ngày càng tức giận, giống như có thể bộc phát ra ngoài bất cứ lúc nào vậy. Còn đang khó hiểu với tình huống trước mặt, Thượng Bản liền nghe thấy tiếng gọi đầy lúng túng từ người phục vụ:

- Thượng Bản...

- Sao vậy?

Thượng Bản nhướng mày nhìn hắn.

- À... ừm... thật ra người mời khách chính là... Thẩm lão sư!

Người phục vụ nói.

Cấp trên ra mệnh lệnh cho hắn rằng phải phối hợp diễn với Thượng Bản nhưng hắn thật sự không ngờ người thanh toán không phải chàng trai đi cùng mà lại chính là Thẩm lão sư, còn chưa kịp báo cáo lại thì Thượng Bản đã đến rồi. Bây giờ lại càng không có thời gian để giải thích.

- Thẩm lão sư mời khách?

Thượng Bản ngạc nhiên, trừng mắt nhìn người trước mặt với vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ.

Là thật hay giả vậy?

Rất nhiều lần hắn mời nữ thần đi ăn cơm cùng nhưng nàng chưa bao giờ nhận lời, vậy thì cái tên khó ưa đứng chót trường kia có tư cách gì mà được đi ăn cơm cùng nàng, lại còn... để nàng phải trả tiền?

- Thì sao? Ta không có tiền thanh toán đó, là ta giả bộ hào phóng, ta mất mặt, xấu hổ đó, được chưa?

Thẩm Bích Như lạnh lùng nhìn Thượng Bản. Hôm nay nàng đã liên tục bị Trương Huyền làm cho kinh ngạc, việc này đã khiến nàng rất phiền muộn rồi vậy mà cái tên khốn Thượng Bản còn dám lên giọng chế giễu, hỏi nàng có tức giận không chứ.

- Không phải đâu, không phải...

Sắc mặt Thượng Bản trắng bệch, hắn sợ hãi đến nỗi suýt khóc.

Giờ hắn mới hiểu được, cách làm này sai lầm đến cỡ nào. Cứ nghĩ có thể lấy lòng được người đẹp, ai dè kết quả lại tương phản, khiến nữ thần càng chán ghét hắn hơn.

Hắn vội vã xua tay:

- Ta không có ý đó đâu, là... là...

Thượng Bản lắp bắp, hắn cũng không biết phải trả lời như thế nào cho đúng.

Nhưng dù sao cũng là cháu trai trường lão, là lão sư giỏi của trường, là một người có kiến thức rộng rãi, chỉ một lát hắn đã lấy lại bình tĩnh và quay đầu nhìn người phục vụ phát tay:

- Được rồi, tổng cộng tất cả bao nhiêu tiền, để ta trả thay Thẩm lão sư là được rồi!

- Thượng Bân thiếu gia à, vậy sao được chứ, ngài là khách quý của Hồng Thiên lâu chúng ta, chúng ta làm sao dám lấy tiền của ngài!

Người phục vụ vội lắc đầu xua tay nói.

Đây là lời kịch mà bọn họ đã thương lượng sẵn từ trước, chính là muốn biểu hiện thân phận và năng lực của Thượng Bân trước mặt nữ thần Thẩm Bích Như.

- Vậy được rồi...

Thượng Bân đang tính nói thêm vài câu nữa để thể hiện phong độ của mình thì Thẩm Bích Như đã lên tiếng cắt lời:

- Không cần, tiền ăn của ta thì tự tại trả, để tránh bị người ta nói là già vờ hào phóng.

Nói xong nàng liền lấy cây trâm cài trên đầu xuống:

- Giá thấp nhất của cây trâm ngọc này cũng khoảng 5.000 đồng tiền vàng, người có thể tìm người có kinh nghiệm về lĩnh vực này để kiểm tra. Ta sẽ để nó ở đây trước, chờ ta trở về lấy tiền xong sẽ đến đây chuộc lại.

- Cái này...

Thấy Thẩm Bích Như muốn thể chấp cây trâm ngọc, người phục vụ chần chừ không biết nên làm gì.

Việc này không nằm trong kịch bản mà bọn họ đã thảo luận trước.

- Thẩm lão sư, không cần làm vậy đâu, quản lý Ngô của Hồng Thiên lâu là bằng hữu của ta, chỉ cần ta nói một tiếng là được rồi, số tiền lão sư nợ cũng không đáng bao nhiêu...

Thượng Bân vội can ngăn.

- Đó là việc của người, liên quan gì đến ta?

Thẩm Bích Như cắt ngang lời Thượng Bân, sau đó tiếp tục nhìn người phục vụ:

- Nếu còn không đi tìm người kiểm tra thì ta đi đấy!

- Ta...

Người phục vụ nhìn Thượng Bân bằng ánh mắt cầu cứu.

- Nhìn ta làm gì?

Thượng Bân nóng nảy liên tục phát tay, vẻ mặt phẫn nộ quát:

- Ta cũng đâu quen biết người!

- Được rồi!

Thật không ngờ chỉ đi ăn có một bữa cơm mà lại ồn ào như vậy, Trương Huyền lắc đầu đi tới, cầm cây trâm ngọc từ trong tay người phục vụ đưa cho Thẩm Bích Như:

- Người đưa hấn cái này làm gì? Giá bữa cơm này cũng không đến 1.280 đồng tiền vàng, người đưa cái này chẳng khác nào cho hấn cơ hội lừa gạt?

- Lừa gạt? Hồng Thiên lâu đã mở cửa buôn bán ở đây được gần mười năm rồi, giá cả cũng vừa phải, dù cho đó là người già hay trẻ nhỏ đi nữa cũng chưa từng lừa gạt một ai, lại cũng chưa từng có người nào đến đây chê trách, người nói vậy là có ý gì?

Trương Huyền vừa dứt lời liền có một người trung niên bước tới.

Đây chính là quản lý của Hồng Thiên lâu, Ngô Sầu.

Trước đó hấn cùng với Thượng Bân đã thương lượng xong xuôi kế hoạch, hấn sẽ đứng đằng sau để xem diễn chứ không ra mặt. Thế nhưng giờ phút này khi nghe được những lời Trương Huyền vừa nói, hấn nhin không được mà phải đi ra giải quyết.

Chuyện ẩm thực này đã quấy rầy khá nhiều đến các vị khách trong tiệm. Nếu hấn vẫn không xuất hiện mà để mặc Trương Huyền nói tiếp, thanh danh quán rượu nhất định sẽ bị tổn hại nghiêm trọng, đến lúc đó ông chủ của hấn - Hồng Hạo trưởng lão không giết hấn mới là lạ.

- Có ý gì? Còn muốn ta nói thẳng ra sao?

Trương Huyền lười biếng nói.

- Hừ, Hồng Thiên lâu của chúng ta, mỗi một món ăn đều dùng những nguyên liệu quý hiếm nhất, vừa mới mẻ lại ngon miệng, giá cả cũng đã được trường Hồng Thiên xét duyệt và thông qua. Nếu như người nói không ra lý do tại sao, thì dù người có là lão sư của học viện Hồng Thiên đi nữa thì hôm nay cũng đừng mong có thể bước ra khỏi chỗ này.

Quản lý Ngô giận đến tái mặt.

Đối với một quán rượu mà nói, lừa gạt khách hàng là một tội danh rất lớn, nếu việc này bị truyền đi thì Hồng Thiên lâu sẽ khó có thể kinh doanh được nữa.

- Đúng là tự tìm đường chết!

Cứ tưởng lần này không dạy dỗ được Trương Huyền nữa, ngờ đâu hắn ta lại đắc tội quản lý Ngô, dám nói Hồng Thiên lâu lừa gạt khách hàng. Thấy vậy ánh mắt Thượng Bân liền sáng lên, háo hức theo dõi tình huống trước mặt.

Bình thường quản lý Ngô rất dễ nói chuyện, tính tình cũng không tệ nhưng nếu làm liên lụy đến thanh danh của Hồng Thiên lâu, hắn chắc chắn sẽ không nhường nhịn bất kỳ ai.

Ha ha, coi bộ cái tên khốn đứng chót trường kia đã gặp xui xẻo rồi!

- Cái tên này nói bậy bạ gì đó...

Thẩm Bích Như sốt ruột nhìn Trương Huyền.

Hồng Thiên lâu có thể mở cửa ở trường Hồng Thiên, lại còn được xây với quy mô lớn như vậy, khẳng định là có thể lực lớn đứng sau lưng. Thế mà cái tên Trương Huyền kia lại dám mạnh miệng nói người ta lừa gạt khách hàng. Cái này không phải là tự tìm rắc rối sao?

Quán rượu lớn như vậy, nhất định là rất coi trọng thanh danh.

- Nếu người đã muốn ta nói, vậy ta cũng không khách sáo nữa!

Mặc kệ sự uy hiếp của đối phương, Trương Huyền thản nhiên đi đến cái bàn trước mặt.

- Món “Thịt gấu ướp hoa Tử Hương” này, dựa theo lời các người nói, sau khi đã giết chết những con gấu hung hãn thì sẽ ngâm thịt của nó với hoa Tử Hương trong ba ngày, để thịt của nó có thể thấm đều hương hoa. Nhưng đáng tiếc, mấy người chỉ mới ngâm một ngày rồi đã lấy ra xào. Mặc dù mùi vị cũng không khác nhau lắm nhưng vị thuốc từ hoa Tử Hương vẫn chưa đủ thời gian thấm vào thịt, dù có ăn bao nhiêu cũng chẳng có tác dụng gì!

- Tiếp đến là món “Cá quế Hồng Hồ”, mặc dù các người tuyên truyền là cá quế được đánh bắt ở vùng Hồng Hồ hoang sơ nhưng trên thực tế thì đó chỉ là cá quế được nuôi tại vịnh Diệp La. Điểm khác nhau của hai loại này rất đơn giản, cá quế hoang dã bởi vì phải đối mặt với kẻ thù của mình là rùa Thanh Hà mà mặt trên vây đuôi sẽ cứng hơn nhiều so với cá quế được nuôi bình thường, cái đuôi cũng lớn hơn, chỉ cần để ý kỹ là có thể nhận ra!

- Còn món “Rau xanh xào củ Oa Tâm” kia càng không cần phải nói nhiều. Bởi vì đó cũng không phải là củ Oa Tâm mà là dưa cải. Hai loại thực vật này tuy đều cùng một loại nhưng môi trường sinh trưởng lại khác biệt nhau. Chính vì vậy mà tên gọi của chúng cũng khác nhau. Củ Oa Tâm thường mọc ở bên cạnh hang của Man Thú, nhờ có Man Thú chăm sóc mà bình thường rễ cây rất lớn, giá trị dinh dưỡng cũng cao hơn nhiều.

- Dưa cải chỉ sinh trưởng ở những nơi hoang dã, giá tiền cũng rất rẻ, rễ cây nhỏ bé, lại còn ít dinh dưỡng hơn củ Oa Tâm. Mặc dù nhìn trông có vẻ giống nhau nhưng trên thực tế những món ăn trên bàn này lại có giá thấp hơn đến mười lần, hoàn toàn không thể so sánh được với những món đã nói trên kia! Ghi trên thực đơn là củ Oa tâm mà lại dùng dưa cải để thay thế. Đây không phải lừa gạt thì là gì?

.....

Trương Huyền chỉ tùy tiện chỉ vài món ăn trên bàn, sau đó lại dễ dàng nói ra nguồn gốc và khuyết điểm của từng món. Điều này khiến cho quản lý Ngô không còn dám hung hăng như lúc trước nữa mà ngược lại, sắc mặt hắn ta trở nên trắng bệch.

Hắn ta là quản lý của Hồng Thiên lâu, vậy nên không những chỉ có nhiệm vụ tiếp đãi khách hàng mà còn phải trông coi việc bếp núc đằng sau nữa. Chính vì vậy lời nói của Trương Huyền là đúng hay sai, ông ta hiểu rất rõ.

Hắn ta kinh ngạc không phải vì Trương Huyền nói bậy, mà là vì... quá đúng!

Những việc này ngay cả ông chủ cũng không biết rõ. Bởi vì muốn kiếm lời thêm nên hắn ta đã lạng lະ tự ý thay thế. Đặc biệt là cá quế Hồng Hồ và củ Oa Tâm, hai vật mà hắn ta dùng để thay thế hoàn toàn giống như đúc với hai thứ kia, ngay cả chuyên gia ẩm thực cũng khó có thể phát hiện ra những đặc điểm khác nhau đó.

Vậy tại sao tên tiểu tử này lại nhìn ra được? Hơn nữa lại có thể nói chính xác như vậy?

- Chết tiệt!

- Chúng ta từ rất xa đến đây để ăn cỗ Oa Tâm, thực không ngờ lại chỉ là giả!

- Ta cũng vậy, nghe nói cá quế Hồng Hồ ở nơi này là thơm nhất, ngon nhất nên mới đặc biệt chạy tới đây ăn, ai dè chỉ là hàng giả, hừ, dám lừa gạt chúng ta!

- Trả lại tiền đi, mau trả lại tiền cho bọn ta! Mang tiếng là tửu lâu đệ nhất ở học viện Hồng Thiên, vậy mà lại giờ trò lừa gạt khách hàng, ngay cả khách quen như ta mà cũng lừa...

.....

Lời Trương Huyền vừa nói không nhanh không chậm, đầy đủ lý lẽ, dẫn chứng đàng hoàng, khiến cho người đứng xem xung quanh cảm thấy tin tưởng và tức giận vô cùng.

Hồng Thiên lâu là một trong những quán rượu nổi tiếng nhất ở Thiên Huyền quốc, trong đó có không ít món ăn đặc biệt, thu hút vô số các cường giả từ khắp nơi đến. Thế nhưng có năm mớ bọn họ cũng không ngờ tới, những món ăn đặc biệt đó đều là giả!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chuyện gì xảy ra vậy?

- Ngươi... nói bậy!

Nghe tiếng phản đối, la ó của mọi người, quản lý Ngô sợ hãi đổ mồ hôi đầy trên trán, hắn ta nghiêng răng quát.

Bây giờ không thể nhận tội được, nếu như hắn chỉ một chút tư hào thừa nhận lời của tên đáng ghét kia là đúng, như vậy không chỉ hủy hoại đi thanh danh của Hồng Thiên lâu mà đến ngay cả con đường thăng tiến của hắn ta sau này cũng đi đứt.

Nếu biết cái tên lão sư này là một nhà ẩm thực gia giỏi như vậy, có đánh chết thì hắn ta cũng không đồng ý với yêu cầu của Thượng Bân, tìm hắn ta gây sự để làm gì cả.

- Ngươi bảo ta nói bậy?

Trương Huyền nhìn quản lý Ngô hỏi.

- Đúng vậy, ngươi nói những đồ ăn ở đây là giả, vậy ngươi có chứng cứ gì không? Không có chứng cứ thì đừng mở miệng nói bậy, nếu không ta sẽ kiện lên quan, để họ bắt ngươi vì tội phỉ báng bây giờ đây.

Quản lý Ngô hung dữ quát.

- Chứng cứ? Nếu ngươi đã muốn chứng cứ, vậy được thôi!

Thấy quản lý Ngô vẫn cố chấp cãi lại mà không biết sợ là gì, Trương Huyền lắc đầu.

Thực ra lúc đầu hắn không để ý đến chuyện này lắm, bởi vì dù sao đi nữa thì người trả tiền cũng không phải hắn, mà là Thảm Bích Như nên số tiền trả là nhiều hay ít thì cũng chẳng liên quan gì đến hắn. Nhưng ai ngờ quản lý Ngô lại đi qua nói hắn là tên lừa gạt. Đã vậy thì hắn không thể bỏ qua được rồi.

- Mấy món ăn vừa rồi ta đều đã nêu ra chứng cứ cụ thể hết rồi. Mọi người có thể dựa theo những đặc điểm đó mà kiểm tra. Đương nhiên nếu hắn ta không thừa nhận cũng không sao. Bởi vì ngay cả những ẩm thực gia giỏi cũng khó nhận ra những thứ này, chớ nói chi là mọi người! Nhưng mà...

Trương Huyền nhìn xung quanh, sau đó cầm bình rượu đất nhất trên bàn giờ lên:

- Mọi người có thể dễ dàng phân biệt bình rượu này.

- Phân biệt?

“Thần Tiên say” chính là loại rượu đặc biệt chỉ có ở Hồng Thiên lâu! Điều này thì tất cả mọi người đều biết, có không ít người tới đây cũng chỉ vì loại rượu này. Chẳng lẽ ngươi muốn nói, rượu này cũng là giả?

Một khách quen nhìn không được hỏi.

- Đúng đó, “Thần Tiên say” là loại rượu đặc trưng ở đây, cũng là thứ mà các thực khách thích nhất, cái này chắc không thể làm giả được. Nếu như rượu này là giả, vậy chắc tất cả các món ăn còn lại không có món nào là thật rồi.

Một khách quen khác tiếp lời.

Bình rượu được Thảm Bích Như mua lúc trước tên là “Thần Tiên say.” Đây là loại rượu đặc biệt, chỉ có bán ở Hồng Thiên Lâu, mùi rượu rất thơm, vừa ngửi đã biết là rượu ngon! Một trong những nguyên nhân khiến Hồng Thiên lâu có được thanh danh và quy mô như hiện nay cũng chính là vì có loại rượu này.

Nếu như rượu này cũng là giả... Vậy Hồng Thiên lâu thật quá đáng rồi!

- Ta đã nói rồi, cái này rất dễ phân biệt.

Giống như biết trước mấy người khách xung quanh sẽ lên tiếng chất vấn, Trương Huyền chỉ nhẹ nhàng cười, giờ bình rượu lên:

- Trên bình này có viết ba chữ “Thần Tiên say”, theo thực tế, nếu bình rượu này thật sự là “Thần tiên say” của “Trăm Tinh Phường” thì giá trị chính xác của nó quả thật đúng là 1.200 đồng tiền vàng!

- Nhưng đáng tiếc, đây chỉ là cái bình có ghi chữ “Thần Tiên say”, bên trong lại không phải loại rượu ấy. Rượu được chứa bên trong đó chính là loại “Thanh Nham Nhưỡng” của “Tứ Trúc Hiên.” Hai loại rượu này mặc dù khá giống nhau về hương thơm và mùi vị. Nhưng “Thần Tiên say” dùng toàn những nguyên liệu quý hiếm như rễ cỏ, lá xanh, tim ve sầu để ủ chế thành rượu, uống rượu này không những không có hại mà còn có lợi rất lớn cho sức khỏe. Còn rượu “Thanh Nham Nhưỡng” thì ngược lại, bởi vì trong đó có các loại hoa cỏ mang tính độc nên nếu uống nhiều sẽ ảnh hưởng xấu đến tim phổi, mà nếu uống lâu dài thì có thể dẫn tới hư nội tạng, giảm tu vi, khiến người đó sống không bằng chết!

- Dùng rượu “Thanh Nham Nhưỡng” để thay thế cho rượu “Thần Tiên say” sao?

- Ta cũng từng nghe nói rượu Thanh Nham Nhưỡng có hương vị gần giống với rượu Thần Tiên say!

- Hừ, ta luôn tin tưởng Hồng Thiên lâu là quán rượu làm ăn chân thật, vậy mà thật không ngờ... cũng là cái loại chuyên lừa gạt khách hàng mà thôi.

- Đúng là thứ lừa đảo, ta sẽ báo chuyện này lên ban giám hiệu của học viện, để bọn họ cử người xuống đây điều tra kỹ việc này!

.....

Những khách hàng đang đứng xung quanh đó nghe thấy vậy liền tức giận ào ào mắng.

- Người nói rượu bên trong là Thanh Nham Nhưỡng, chứng cứ đâu?

Quản lý Ngô nghiêng răng chất vấn.

Trương Huyền bình tĩnh nhìn hần nói.

- Bất cứ loại rượu nào cũng có thể đốt cháy, bình rượu này chúng tôi cũng không uống nữa, người đem đốt đi. Nếu nó là Thần Tiên say, khi cháy sẽ tỏa ra mùi thơm như hoa lan, khiến người ta say mê. Nhưng nếu nó là Thanh Nham Nhưỡng, chắc chắn sẽ chỉ ngửi thấy được một mùi cháy khét. Chỉ cần có cái mũi thì bất kỳ ai cũng có thể ngửi ra được.

- Người...

Quản lý Ngô chờ người ra.

Lời đối phương nói không sai chút nào, nhưng cách nhận biết này ngoài mấy người sản xuất rượu Thanh Nham Nhưỡng và một vài người bán rượu, có rất ít người biết đến nó, ngay cả hần ta cũng là vì vô tình nghe trộm được mới biết thôi, cái tên này sao lại biết rành rọt đến vậy chứ?

Thật ra rượu bán cho khách đều là Thần Tiên say, bởi vì đây là loại rượu đặc biệt của quán, muốn thu hút khách đến quán của mình thì đương nhiên rượu bán ra cũng phải là rượu thật 100%. Thế nhưng khi nghe kế hoạch của Thượng Bân, hần ta đã cố ý đưa cho Trương Huyền bình rượu giả hòng lừa gạt thêm một ít tiền. Hần ta vốn nghĩ chắc chắn Trương Huyền sẽ không thể biết được nhưng thật không ngờ, đối phương không những biết mà còn hiểu rõ rất nhiều thứ, kể cả phương pháp nhận biết.

Bây giờ cho dù hần ta có giải thích với mọi người rằng rượu bọn họ uống là Thần Tiên say thì chắc cũng chẳng có ai tin.

- Sao vậy? Không muốn thử à?

Thấy quản lý Ngô căng thẳng, Trương Huyền mỉm cười ném bình rượu xuống đất làm rượu văng khắp nơi. Sau đó hần lấy một mồi lửa, nhẹ nhàng ném vào đó.

Lửa cháy bùng hực, một lát sau mọi người bắt đầu ngửi thấy một mùi khét, cái mùi đó rất khó chịu khiến họ cảm thấy choáng đầu, hoa mắt.

- Thối quá! Thứ chúng ta vừa uống chính là cái này sao?

- Hồng Thiên lâu thật quá đáng, lại dám lừa gạt khách hàng.

- Người đã thấy thôi rồi, uống vào chắc chắn sẽ bị trúng độc...

- Trả lại tiền đây, mau trả hết tiền uống rượu trong ba năm nay của ta, không chỉ trả mà còn phải bồi thường cho ta nữa!

.....

Quán rượu ngày càng trở nên ồn ào.

Tất cả mọi người đều nhón nháo xông đến chỗ quản lý Ngô.

- Cái này... Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tào Hùng, Thượng Bân tức đến sắp phát điên rồi.

Bọn họ sắp đặt kế hoạch để hãm hại Trương Huyền, muốn hấn mất mặt trước mọi người. Ai dè kết quả hoàn toàn ngược lại, hấn không những chẳng bị mất mặt mà giờ còn trở nên nổi tiếng.

Còn bọn họ lại thành những tên hề, thật mất mặt, xấu hổ làm sao!

- Còn dám hỏi chuyện gì... cái đồ đáng chết nhà ngươi!

Quản lý Ngô đứng kế bên nghe xong liền tức giận giơ chân đạp về hướng hai người Thượng Bân.

Bùm... bùm!

Hắn là võ giả tầng sáu Tích Huyết cảnh, chính vì vậy hai người kia không kịp tránh mà bị đạp vài phát mạnh, cả hai xây xẩm mặt mày, ngã bổ chửng dưới đất, trên mặt có hình một dấu chân thật lớn.

Quản lý Ngô đã thực sự nổi điên, nếu không phải hai tên thói tha này bày mưu hại người thì hấn ta cũng đâu bị lâm vào tình huống khốn nạn này chứ?

Không cần nói cũng có thể đoán được kết cục bi thảm sau này của hấn ta là gì rồi. Không chỉ bị mất việc làm mà còn phải đối mặt với con thịnh nộ của Hồng Hạo trưởng lão.

Qua chuyện này, danh tiếng của Hồng Thiên lâu chắc chắn sẽ xấu đi, việc làm ăn cũng sẽ không còn tốt như trước đây nữa.

Mà nguyên nhân gây ra chuyện này cũng là do hai cái tên khốn kia lập kế hoạch hại người, muốn dạy dỗ cái tên lão sư đứng chót trường kia.

Cái tên này mà đứng chót cái nổi gì, ngay cả người đứng đầu trường cũng chưa chắc có hiểu biết rộng như hấn.

Nếu sớm biết Trương Huyền là người lợi hại như vậy, hấn ta đâu dám đến kiểm chuyện làm gì. Nói đúng hơn là giả như tên lão sư chót trường kia không đến đây gây sự là hấn đã mừng lắm rồi.

Đáng ghét!

- Coi bộ không có ai đến thu tiền chúng ta đâu, đi thôi!

Nhìn đám đông đang la lối trước mặt, Trương Huyền nói với Thẩm Bích Như nói một câu rồi đi ra ngoài.

Việc đã giải quyết xong, tiếp tục ở đây chỉ thêm phiền phức, vì thế hấn nhanh chóng ra về.

- Ủm!

Thẩm Bích Như vội vã đuổi theo, nhìn Trương Huyền đang đi trước mặt mình bằng ánh mắt phức tạp.

Trước kia nàng vẫn luôn nghĩ Trương Huyền là một người vô dụng, cái gì cũng không biết, sự hiện diện của hấn chính là một sỉ nhục lớn cho những ai hành nghề lão sư.

Thế nhưng sau nửa ngày hôm nay nàng mới nhận ra... Nếu như hấn là tên vô dụng, vậy nàng là cái gì chứ?

Là người còn ngu dốt hơn một tên “vô dụng” sao?

Thẩm Bích Như cắn răng, cố gắng đi nhanh về phía trước, trong đôi mắt đen nhánh xinh đẹp kia hiện rõ sự nghi ngờ: “Anh có nhiều hiểu biết về thức ăn như vậy, chẳng lẽ... anh cũng là một chuyên gia ẩm thực sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ẩm thực gia

Thế giới này có rất nhiều nghề nghiệp và ẩm thực gia chính là một trong số đó. Những người làm nghề này thường rất nhạy cảm với thức ăn, họ có thể nhận biết được rất nhiều hương vị mà người thường không biết.

Mặc dù tu vi của bọn họ có thể sẽ không cao nhưng những quán cơm, quán rượu đều sẽ trả tiền rất cao để thuê bọn họ kiểm tra mùi vị của thức ăn và nêu ra quan điểm của họ về thức ăn đó, vì vậy thu nhập của bọn họ cũng tương đối cao.

Có điều nghề ẩm thực gia cũng chỉ được xếp vào tầng lớp nghề nghiệp thấp nhất, thường không được nhiều người tôn trọng.

Trong thế giới này có hơn mấy ngàn nghề nghiệp, để phân biệt được nó, người ta chia nghề nghiệp ra thành ba loại: Thượng cửu lưu, trung cửu lưu và hạ cửu lưu (1).

Luyện đan sư, Luyện khí sư và Trận pháp sư đều là những nghề nghiệp cao cấp, có ích cho tu vi, vì vậy được xếp vào hàng Thượng cửu lưu. Ngược lại, ẩm thực gia bị xem là một nghề không trung thực, một nghề chuyên lừa đảo, vì vậy được xếp vào hàng Hạ cửu lưu.

Theo Thẩm Bích Như thấy, thiếu niên ở trước mặt không những dễ dàng nói ra đặc điểm của những món ăn kia, mà còn có thể chỉ rõ thiếu sót của rượu ngon trong tiệm, những việc này chỉ ẩm thực gia mới có khả năng làm được thôi.

- Cô nghĩ như vậy cũng được.

Trương Huyền cũng không giải thích.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán không chỉ có thể nhìn ra tu vi của người ta mà còn có thể nhận biết các thành phần thức ăn. Chỉ cần nếm thử một miếng đồ ăn bất kỳ, Thiên Đạo Đồ Thư Quán sẽ lập tức ghi rõ khuyết điểm của từng món. Đã có vật này rồi thì việc trừng trị một người quản lý nhỏ nhỏ như quản lý Ngô cũng rất đơn giản.

- Cảm ơn người hôm nay đã giúp ta...

Thấy đối phương thừa nhận, Thẩm Bích Như nói.

Nếu không phải nhờ Trương Huyền có năng lực phân biệt thức ăn, chắc chắn hôm nay nàng sẽ rất mất mặt.

- Không có gì đâu!

Trương Huyền phát tay.

- Bữa cơm này là do người thay ta giải quyết nên không tính là ta mời được. Lần sau nhất định ta sẽ mời người ăn một bữa cơm khác.

Thẩm Bích Như nói.

- Mời ta một bữa khác?

Trương Huyền suy nghĩ một lát liền lắc đầu từ chối:

- Thôi khỏi, ta còn muốn sống thêm mấy ngày nữa!

Mặc dù cảm giác đi ăn cùng mỹ nữ cũng rất thú vị nhưng hấn tự hiểu thanh danh của bản thân mình xấu như vậy, chắc chắn đối phương cũng chẳng thích thú gì khi đi cùng.

Đã vậy hấn còn phải chịu sự ganh ghét, ghen tỵ của những người theo đuổi nàng ta, rồi còn phải nghĩ biện pháp đối phó bọn họ... Nhưng bây giờ hấn có rất nhiều chuyện muốn làm, không có nhiều thời gian rảnh để làm mấy chuyện vô ích như vậy.

- Người...

Vừa cảm thấy đối phương đã nói chuyện bình thường trở lại, ai dè lại nghe được câu trả lời này, Thẩm Bích Như cảm thấy khó chịu trong lòng ngực, nàng lại tức giận đến sắp phát điên.

Rất nhiều người muốn mời nàng đi ăn cơm mà nàng còn chưa đi, cái tên khó ưa này thì ngược lại, nàng đã tự hạ mình mời hấn mà hấn lại dám từ chối, làm như nàng đang cầu xin hấn vậy.

Đáng ghét!

- Được rồi, cơm cũng đã ăn xong rồi, nếu không có chuyện gì nữa thì ta đi trước đây, ta rất bận.

Không nhận ra đối phương đang rất tức giận, Trương Huyền phát tay, xoay người tính rời khỏi đó.

- Đừng gấp, ta còn chưa nói xong.

Cố nén tức giận, Thẩm Bích Như cố gắng lấy lại bình tĩnh, hướng đôi mắt xinh đẹp nhìn qua Trương Huyền:

- Mặc dù hôm nay ngươi đã giúp ta thoát khỏi hoàn cảnh khó xử đó, ẩm thực gia cũng là một nghề nghiệp nổi tiếng nhưng... Đây dù sao cũng là nghề nghiệp hạ lưu, đã là người luyện võ thì cần nên lấy tu luyện làm chủ...

Võ giả khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định có thể trở thành Tích Cốc, lúc đó thức ăn cũng trở nên vô dụng. Bởi vậy cho dù bây giờ có thể kiếm thêm ít tiền thông qua nghề ẩm thực gia này nhưng cuối cùng nó cũng không phải là con đường chân chính.

Qua nửa ngày tiếp xúc, nàng đã nhận ra Trương Huyền không phải là một người vô dụng giống lời đồn. Có thể là bởi vì hắn đã tập trung hết tinh thần lên việc nghiên cứu món ăn nên thành tích kiểm tra mới kém như vậy.

Nghĩ tới đây, rõ ràng là nàng đang tức giận gần chết nhưng cũng không nhịn được mà nhắc nhở hắn.

- Được!

Biết đối phương có ý tốt nên Trương Huyền liền gật đầu, đang muốn rời đi thì nghe được tiếng bước chân bước vội về phía hắn.

- Trương Huyền, để coi ngươi còn trốn ở đâu được. Hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi chỗ này.

Sau khi giọng nói dữ tợn kia vang lên, hai người một thú cùng xuất hiện và đứng cản trước mặt Trương Huyền.

Hai người này chính là Tào Hùng và Thượng Bân.

Lúc này trên mặt hai người vẫn còn hình một dấu chân lớn trên mặt, có thể thấy rất rõ ràng, nửa bên mặt sưng đỏ, khóe miệng tràn ra máu tươi, cả hai đều trông không còn bộ dạng tự nhiên, phóng khoáng như lúc trước.

Nhất là Thượng Bân, vết thương buổi sáng còn chưa lành mà bây giờ lại phải chịu thêm một cú đá nữa nên miệng hắn bị lệch hẳn sang một bên, sưng lên như hai cây lạc xưởng, đầu còn đáng vẻ đẹp trai như ngày xưa.

Kế hoạch của hắn rất hoàn hảo, vốn dự định thể hiện sự hào phóng của mình trước mặt nữ thần, ai dè chưa kịp thể hiện đã bị đánh thành than tàn mà đại, ngay cả quan hệ với Hồng Thiên lâu cũng bị cắt đứt, không khéo còn có thể bị gia gia mắng cho một trận. Chuyện nhục nhã này, Thượng Bân hẳn sao có thể chịu được.

Càng nghĩ càng tức, vì thế Thượng Bân không nói thêm gì nữa mà xông thẳng đến chỗ Trương Huyền.

- Thượng Bân, ngươi muốn làm gì vậy?

Thẩm Bích Như không nghĩ Thượng Bân lại có thể đuổi theo bọn họ để gây sự, nàng nhìn không nổi bèn đứng trước Trương Huyền để ngăn cản Thượng Bân ra tay đánh người.

- Thẩm lão sư, nàng mau tránh ra, đây là ân oán cá nhân giữa ta và Trương Huyền.

Nếu không nhìn thấy Thẩm Bích Như còn đỡ, vừa nhìn thấy nàng che chở cho cái người nổi tiếng là vô dụng nhất trường kia, Thượng Bân lại càng tức giận muốn điên lên.

Hắn ghét Trương Huyền, hắn cũng rất ghen tỵ với đối phương. Lạnh lùng nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt, Thượng Bân quát:

- Trương Huyền, ngươi có phải là nam nhân hay không? Nếu là nam nhân thì đừng trốn sau lưng nữ tử từ người ta, có gan thì bước ra đây đấu với ta một trận.

Thấy cái tên kia đã mất đi lý trí, Trương Huyền nhìn hắn đáp:

- Trốn sau lưng nữ tử thì sao chứ? Đây mới gọi là bản lĩnh, có giỏi thì ngươi cũng tìm một người để trốn tránh đi!

- Ngươi...

Thượng Bân tức đến nổi suýt phun ra một ngụm máu.

Chỉ cần là nam nhân, nếu bị người khác mắng là vô dụng, phải nhờ nữ tử che chở, chắc hẳn sẽ phải cảm thấy vô cùng mất mặt và nhục nhã? Nói không chừng còn tức giận muốn đánh người nữa cơ.

Nhưng cái tên khó ưa này tại sao lại không có phản ứng nào giống người bình thường hết vậy?

Trong mắt người khác đây là chuyện rất mất mặt, ấy thế mà hắn lại có thể bình tĩnh và hùng hồn thừa nhận việc này như một sự thật hiển nhiên?

Chết tiệt, sao da mặt hắn lại dày thế?

- Thâm lão sư, hai người kia phiền cô giải quyết giúp nhé, tôi còn có việc, đi trước đây!

Là một người xuyên không, có tình huống nào mà hắn chưa từng thấy chứ, làm sao biết xấu hổ nữa?

Đùa chứ, kiếp trước, hắn sống trong một thế giới phát triển với đầy đủ phương tiện truyền thông... có ai mà không mặt dày đâu?

Nếu đã có người giúp giải quyết việc này, hắn cũng lười phải quan tâm.

Không phải vì sợ bọn họ, mà vì bây giờ chưa phải lúc để lộ tu vi thực sự của bản thân. Hơn nữa gia gia của đối phương còn là trưởng lão, một khi vượt quá giới hạn chịu đựng, chắc chắn hắn ta sẽ ra tay đối phó với hắn. Nên nếu đã có người giúp mình cản phía trước, hắn cũng không ngại mà nhận lấy ý tốt này.

-...

Thấy Trương Huyền vô si như vậy, Thâm Bích Như cũng không còn biết nói gì thêm.

Vừa rồi cô còn sợ Trương Huyền bị Thượng Bân chọc giận, ra tay đánh nhau với hắn ta. Bây giờ xem ra là do nàng suy nghĩ nhiều rồi..

Cái tên này mà có thể giận dữ đòi quyết đấu thì heo mẹ cũng có thể leo cây rồi.

- Trương Huyền, ngươi mau đứng lại đó cho ta, nếu hôm nay ta không giết được ngươi thì ta không phải là Thượng Bân.

Thấy bộ dạng kia của Trương Huyền, Thượng Bân càng giận dữ thêm, gân xanh nổi vằn lên trên trán, sắc mặt hắn tái mét. Nhìn thấy Thâm Bích Như vẫn ngăn trước mặt hắn, không có ý muốn tránh ra, hắn liền quát lên một tiếng thật lớn:

- Bạo Thiên Sư, mau giết hắn đi, chỉ cần ngươi giết được hắn, mỗi ngày ta đều sẽ dẫn ngươi đi ăn đồ ăn ngon. Còn nữa, viên thuốc “Nhuận Huyết Đan” mà gia gia vừa mới cho ta cũng sẽ thuộc về ngươi!

Bạo Thiên Sư là man thú cấp sáu, lại được người thuần hóa, chính vì vậy nó có thể nghe hiểu được tiếng người bình thường nói.

Là sủng vật của gia gia hắn, nên nó chỉ bảo vệ hắn không bị thương, còn mệnh lệnh của hắn thì nó hoàn toàn không chịu nghe theo. Do đó muốn nó đánh Trương Huyền cũng chỉ còn cách đem tất cả những đồ tốt ra dụ dỗ nó.

Nghe được lời Thượng Bân nói, ánh mắt Bạo Thiên Sư sáng lên, nó rống lên một tiếng thật to như đã đồng ý.

Man thú khi đạt tới giai đoạn Tích Huyết cảnh, muốn mở huyết đạo sẽ không thể dùng phương pháp giống con người, để chân khí di chuyển trong cơ thể mà khai mở huyết đạo. Nó chỉ có thể dựa vào sự biến hóa của cơ thể để từ từ tăng sức mạnh lên. Nếu như lúc này có “Nhuận Huyết Đan” trợ giúp, nó nhất định có thể gia tăng thực lực một cách đáng kể.

Nhuận Huyết Đan là đan dược chuẩn bị cho võ giả tầng sáu, đan dược này làm xoa dịu các huyết đạo, giúp cho người ta dễ dàng thăng tiến hơn trong tầng Tích Huyết cảnh này.

Hiện tại Thượng Bân đã đạt tới võ giả tầng năm, thời kỳ đỉnh cao của Đỉnh Lực cảnh, chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào Tích Huyết cảnh rồi. Vì vậy mà Thượng Thần trưởng lão đã bỏ ra một khoản tiền rất lớn mua viên đan dược này để giúp hắn dễ đột phá hơn.

Lúc đầu, Thượng Bân cũng không nỡ lấy nó ra làm vật trao đổi với Bạo Thiên Sư nhưng nghĩ đến việc bị cái tên vô dụng như Trương Huyền làm mất mặt, xấu hổ, hắn cũng không nhận được nữa.

Hôm nay nếu không giết được Trương Huyền, hắn sợ từ nay về sau sẽ không còn mặt mũi nào mà làm lão sư ở đây.

Nhất là nữ thần Thâm Bích Như, có lẽ nàng sẽ không thêm liếc hắn thêm một lần nào nữa.

Việc này làm sao hắn có thể nhận được.

- Thượng Bân, ngươi tính làm gì? Ở trường mà giết hại đồng nghiệp là tội lớn..

Không ngờ Thượng Bân lại điên cuồng như vậy, để Bạo Thiên Sư ra tay, Thâm Bích Như sợ hãi muốn xông lên bảo vệ Trương Huyền nhưng lại bị ngăn cản, nàng lo lắng la lớn.

Trong học viện có quy định, các lão sư không được chém giết lẫn nhau. Nếu không sẽ bị phạt nặng theo quy định.

- Là Trương Huyền muốn giết ta, Bạo Thiên Sư muốn bảo vệ ta nên mới đánh nhau, ta phòng vệ chính đáng, ai có thể nói gì?

Thượng Bân tức giận đỏ mặt, điên cuồng hét:

- Bạo Thiên Sư, ngươi còn do dự gì nữa, mau ra tay đi.

- Ngươi...

Thẩm Bích Như chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

Quá vô sỉ rồi!

Nếu hắn nói như vậy, lại thêm sự giúp đỡ từ Thượng Thần trưởng lão, có lẽ chuyện này thật sự có thể chuyển lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không! Thậm chí Thượng Bân hẳn cũng không cần phải chịu xử phạt.

Mà Trương Huyền rất có thể sẽ mất mạng.

Dù sao đây cũng là man thú cấp sáu, bình thường những cường giả Tích Huyết cảnh cũng không phải là đối thủ của nó, một người kiểm tra được không điểm như Trương Huyền làm sao có đủ năng lực để chống đỡ cơ chứ?

Trong lúc Thẩm Bích Như đang sốt ruột, lo lắng, Bạo Thiên Sư đã rống to một tiếng đầy giận dữ rồi xông đến chỗ Trương Huyền. Còn chưa tới gần, hơi thở mạnh mẽ của nó đã tỏa ra và hội tụ lại như một cơn gió lớn, đè ép lên cây cối xung quanh, khiến lá cây, cỏ dại đều bị đè xuống thấp.

(1) Cừu lưu: Tầng lớp nghề nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đại tử à, ngươi buông tha cho ta đi!

- Trương Huyền...

Thẩm Bích Như muốn vùng vẫy thoát khỏi sự ngăn cản của Thượng Bân để chạy tới cứu người nhưng liên tục mấy lần đều bị thất bại, nàng không thể nào thoát ra được.

Tu vi của nàng và Thượng Bân giống nhau, mặc dù nhìn Thượng Bân giống loại công tử bột (1) không biết làm gì nhưng thực lực của hắn cũng không phải giả. Nàng có thể đánh thắng đối phương, nhưng hiện tại đối phương lại sử dụng thuật phòng thủ nên nàng không có cách nào thoát được.

- Là ta hại ngươi...

Thấy không còn cách nào để cứu đối phương, trong lòng Thẩm Bích Như tràn đầy áy náy.

Theo suy nghĩ của Thẩm Bích Như, sở dĩ Thượng Bân ra tay đối phó với tên lão sư đứng chót trường kia là bởi vì nàng.

Tại sao ư? Một người là cháu trai trưởng lão, vừa có tiền vừa có địa vị, một người nổi tiếng là thứ vô dụng, không có mối quan hệ, cũng không có gia thế chống lưng. Cả hai trái ngược nhau, không có điểm chung nào cả, nếu không phải bởi vì nàng thì làm sao hai người có thể nảy sinh mâu thuẫn với nhau được?

Là do nàng đã hại Trương Huyền nhưng nàng lại không có cách nào giúp hắn, vì vậy nàng cảm thấy rất áy náy.

- Sao không có tiếng động gì hết vậy? Chẳng lẽ... Trương Huyền đã bị giết?

Càng lo lắng, cũng lại càng không thể thoát khỏi vòng vây ngăn cản của Thượng Bân. Bị Thượng Bân chặn ngang tầm mắt nên Thẩm Bích Như không nhìn thấy được tình huống của Trương Huyền bên kia. Không có âm thanh nào phát ra, xung quanh yên tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng phản kháng cũng không có.

Xem ra chỉ có một loại tình huống... Trương Huyền còn chưa kịp phản kháng đã bị Bạo Thiên Sư vô tình chết rồi.

Dù sao cường giả man thú Tích Huyết cảnh như Bạo Thiên Sư, ngay cả nàng cũng chưa chắc đỡ được một chiêu của nó.

- Ha ha, hắn đã chết, cho dù bây giờ nàng muốn ra tay cũng đã muộn rồi...

Nghe thấy phía sau không có tiếng động gì, ánh mắt Thượng Bân sáng lên. Hắn biết, chỉ cần Bạo Thiên Sư ra tay thì cái tên vô dụng kia chắc chắn không thể thoát được. Thượng Bân hưng phấn cười to, hắn cũng không ngăn cản Thẩm Bích Như nữa mà lùi về phía sau.

- Trương Huyền...

Thấy Thượng Bân đã tránh ra, Thẩm Bích Như cũng không còn tâm trạng để chiến đấu, nàng vội vàng nhìn về phía trước. Ngay lúc nàng cho rằng sẽ nhìn thấy một màn máu tươi đầy đất và một thi thể đã chết thảm thì cơ thể nàng đột nhiên cứng đờ, sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

- Cái này... cái này... Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cứ tưởng sau khi nhìn thấy cảnh tượng kia, nữ thần sẽ bị dọa đến nỗi khóc không thành tiếng chứ. Thấy bộ dạng này của Thẩm Bích Như, Thượng Bân cũng vội vã quay đầu nhìn lại, xem xét tình huống bên kia, khi thấy rõ cảnh tượng trước mặt, hấn tròn tròn mắt, suýt chút nữa thì ngất xỉu.

Bạo Thiên Sư bộ dạng hung dữ khi này, chẳng những không xé Trương Huyền thành từng mảnh nhỏ mà còn đang nằm phục trước mặt hấn giống như một chú chó lông xù, đang vui mừng liếm bàn tay hấn.

Một bàn tay khác của Trương Huyền đang xoa đầu và lỗ tai Bạo Thiên Sư, vẻ mặt của Bạo Thiên Sư thì vô cùng vui vẻ liếm tay Trương Huyền.

- Mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thượng Bân sắp khóc.

Con Bạo Thiên Sư này là sủng vật của gia gia hấn, bản tính rất kiêu căng, đừng nói sờ đầu, mà ngay cả chạm thử nó cũng không thể, nếu không sẽ khiến nó nổi giận.

Thời gian chỉ mới trôi qua nửa ngày, kể từ lúc hấn dẫn nó từ chỗ ông nội đến đây, cho nó không ít đồ ăn ngon, thế nhưng nó vẫn chẳng chút cảm động, thậm chí còn rất lạnh nhạt, hờ hững, vậy mà tại sao... Man thú kiêu ngạo như vậy, khi đến trước mặt Trương Huyền, lại biến thành chó lông xù rồi?

Muốn người đi giết hấn nhưng lại nằm phục trước mặt hấn, liếm bàn tay hấn, vậy có được không?

Thượng Bân cảm thấy mơ mơ hồ hồ, hấn sắp phát điên rồi.

- Bạo Thiên Sư, người đang làm gì vậy? Nhanh giết hấn đi!

Thượng Bân quát lên một tiếng.

Bạo Thiên Sư vẫn không nhúc nhích, vẫn híp mắt như cũ, để Trương Huyền tùy ý xoa đầu nó.

- Người... Mau giết hấn đi! Chỉ cần giết hấn, sau này người muốn ăn cái gì ta cũng mua cho người ăn...

Thượng Bân nóng nảy gào thét.

- Ôn ào quá, làm hấn ngậm miệng lại đi!

Trương Huyền xoa đầu Bạo Thiên Sư, sau đó đứng dậy phát tay áo nói.

Bạo Thiên Sư đứng dậy rống lên một tiếng giận dữ, sau đó hung hãn nhìn Thượng Bân.

- Người muốn làm gì?

Thượng Bân giạt mình, liên tiếp lùi về phía sau.

Nhưng mà còn chưa lùi được bao xa thì Bạo Thiên Sư đã xông tới, móng vuốt to lớn nhẹ nhàng lướt qua.

Páp!

Thượng Bân chưa kịp phản ứng đã bay ngược ra ngoài như điều đứt dây, đụng đầu vào một cây đại thụ, mặt mũi tràn đầy máu tươi.

- Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Người là sủng vật của gia gia ta mà...

Thượng Bân khóc rống lên.

Con Bạo Thiên Sư này là gia gia cho hấn mượn để bảo vệ hấn, dựa theo đạo lý trên thì đáng ra nó phải nghe lời hấn đối phó với người ngoài chứ, như thế nào mà lại đổi thành nghe người ngoài tới đánh mình?

Bụp!

Còn chưa có khóc xong, Thượng Bân đã thấy thêm một bóng người bị quăng đến bên cạnh mình, người đó chính là Tào Hùng.

Cái tên này thấy tình thế không ổn liền xoay người bỏ chạy nhưng hấn làm sao có thể thoát khỏi man thú cấp sáu như Bạo Thiên Sư, vì vậy cũng bị quăng đến đây.

Sao khi đánh bay hai người này, Bạo Thiên Sư rống lên một tiếng vui vẻ, giống như vừa làm được một chuyện rất đáng tự hào, nó nhanh chóng đi đến chỗ Trương Huyền, bộ dạng như vừa lấy lòng vừa tranh công xin thưởng.

- Ừm, không tệ đó, làm rất tốt!

Trương Huyền xoa đầu nó.

Ummm!

Bạo Thiên Sư liên tục gục gặc đầu, khí phách hiện ngang đi đến trước mặt hai người kia nằm xuống, vẻ mặt kiêu ngạo giống như một quân gia chuyên nghiệp, nó nhìn hai người Thượng Bân chăm chăm như sợ bọn họ sẽ trốn thoát.

-...

Thượng Bân và Tào Hùng đang tính chạy trốn khi thấy tình huống này liền khóc không ra nước mắt.

- Trương Huyền... Ngươi... ngươi làm sao mà có thể làm được hay vậy?

Sau một lúc đứng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, Thẩm Bích Như cũng đã lấy lại phản ứng, liền nhìn Trương Huyền một cách khó hiểu hỏi.

- Làm sao à?

Trương Huyền giải đầu:

- Con Bạo Thiên Sư này rất dễ nói chuyện, có lẽ là do ta khá đẹp trai!

- Đẹp trai?

Thẩm Bích Như nháy mắt, cơ thể mềm mại khẽ run vài cái.

Bạo Thiên Sư là man thú, dù nó có nghĩ đến hai chữ đẹp trai thì cũng là khi nhìn đến một con Bạo Thiên Sư đực chứ! Ngươi có đẹp trai hay không thì mắc mớ gì đến nó?

Với lại nếu muốn nói đến đẹp trai thì Thượng Bân còn đẹp trai hơn ngươi nhiều...

- Được rồi, tạm biệt!

Trương Huyền cũng không giải thích mà xoay người rời đi.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể nhìn ra khuyết điểm của con người, tự nhiên cũng có thể nhìn ra khuyết điểm của Bạo Thiên Sư.

Bạo Thiên Sư này nhìn thì có vẻ rất phi thường nhưng trên thực tế nó lại có không ít khuyết điểm. Nếu không phải vì vậy thì nó đã không cam tâm tình nguyện làm sủng vật của Thượng Thần trưởng lão.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể nhìn ra khuyết điểm còn Trương Huyền thì lợi dụng điều đó mà giúp nó giải quyết khuyết điểm một cách dễ dàng. Chính vì vậy Bạo Thiên Sư mới nghe lời hắn mà không hề do dự.

Về phần lời hứa cho đồ ăn ngon và nhiều đan dược của Thượng Bân, làm sao có thể so được với việc giúp nó loại bỏ hết các khuyết điểm trên mình chứ.

Đương nhiên những lời này là bí mật riêng của hắn, không thể nào nói cho Thẩm Bích Như biết được.

- Ngươi... đừng đi. Ngươi còn chưa nói rõ tại sao Bạo Thiên Sư lại có thể nghe lời ngươi mà...

Thấy Trương Huyền xoay người rời đi, Thẩm Bích Như liền vội vàng đuổi theo.

Càng tiếp xúc nhiều với Trương Huyền, nàng càng phát hiện ra đối phương là người vô cùng lợi hại, cũng có rất nhiều bí ẩn, khiến nàng không hiểu rõ được.

Chỉ cần nhìn một lần có thể nhớ rõ từng chi tiết trong sách, biết rõ ràng đáp án mà khi kiểm tra giữa các lão sư nhưng lại chỉ được không điểm, tùy tiện ăn cơm lại phát hiện ra hắn là ẩm thực gia, hơn nữa hắn còn có thể dễ dàng khiến cho man thú nghe lời...

Những việc khó hoàn thành trong suy nghĩ của người khác lại thành rất dễ dàng khi đến tay Trương Huyền, đúng là chuyện khó có thể tin được!

Làm sao hắn có thể làm được?

Thẩm Bích Như càng ngày càng tò mò về người thiếu niên trước mặt.

- Đại tỉ à!

Không biết Thẩm Bích Như đang suy nghĩ cái gì nhưng thấy nàng cứ mãi đi theo mình, Trương Huyền liền dừng bước, bất đắc dĩ nói:

- Ta còn muốn sống lâu một chút, ta rất sợ khi đi cùng với ngươi sẽ không thể sống được đến ngày mai mất! Ngươi buông tha cho ta đi..

- Đại tỉ, ngươi mới là đại tỉ, cả nhà ngươi là đại tỉ!

Thẩm Bích Như đỏ mặt, tức giận hét.

Nàng là mỹ nữ, mặc dù so với Trương Huyền, nàng lớn tuổi hơn một chút nhưng nhìn bề ngoài của nàng thì chỉ giống thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi thôi. Thế nhưng cái tên đáng ghét này lại gọi nàng là đại tỉ, thật đúng là... chọc nàng nổi điên.

- Được rồi, ta là đại tỉ, vậy ngươi để ta đi đi!

Trương Huyền bắt lực lắc đầu.

- Ha ha.

Nghe Trương Huyền tự gọi mình là đại tỉ, Thẩm Bích Như bật cười thành tiếng:

- Được rồi, ngươi đi đi, để mai ta tới tìm ngươi sau!’

“...”

Trương Huyền.

(1) Công tử bột: Con trai nhà giàu, không biết làm gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Lục lạc Thoa Âm

Hồng Thiên lâu bây giờ đã trở thành một đồng đồ nát, lộn xộn.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Ta mới ra ngoài chưa được bao lâu mà đã rối loạn thế này rồi?

Trong phòng, quản lý Ngô đang sợ hãi quỳ trước mặt một lão nhân, hẳn ta cũng đang lạnh lùng nhìn Ngô Sầu.

Lão nhân đó chính là chủ của Hồng Thiên lâu - Hồng Hạo trưởng lão.

- Thừa trưởng lão, là như vậy, Thượng Bân - cháu trai của Thượng Thần trưởng lão tới...

Quản lý Ngô cũng không giấu giếm mà kể ra hết rõ ràng toàn bộ sự việc.

Trong đó bao gồm cả việc hắn đã đổi rượu “Thần Tiên say” thành rượu “Thanh Nham Nhưỡng

- Ngô Sầu, ngươi thật là to gan!

Nghe Ngô Sầu nói về việc đổi rượu, Hồng Hạo trưởng lão giận đến tái mặt, giờ chân đá hắn ta một phát thật mạnh.

Bùm!

Quản lý Ngô lập tức bị đá bay ra ngoài, sắc mặt trắng bệch, miệng không ngừng phun ra từng ngụm máu tươi:

- Xin trưởng lão tha mạng, mặc dù tội của ta rất lớn, không thể tha thứ được, thế nhưng tên kia còn đáng ghét hơn nhiều, hẳn ta nói ra những lời này trước mặt nhiều người như vậy để Hồng Thiên lâu chúng ta mất hết thể diện. Điều đó chứng tỏ hắn dám xem thường trưởng lão...

- Hừ, tự mình làm chuyện xấu, chẳng lẽ nhiều đó còn chưa đủ để người khác nói sao?

Hồng Hạo trưởng lão ngày càng tức giận, vẻ mặt âm u như sắp có mưa giông.

- Ta...

Quản lý Ngô run lấy bầy.

Thay đổi món ăn khác với trên thực đơn để kiểm lời riêng, cái này đều là do hấn tự mình làm, cứ tưởng sẽ không ai có thể biết được, thế nhưng bây giờ lại bị một thiếu niên vạch trần sự thật trước mặt mọi người, vì vậy hiện tại quản lý Ngô rất hận Trương Huyền.

- Ta cho ngươi năm ngày, lập tức giải quyết nhanh chóng chuyện này cho ta, làm sao để mức tổn thất mà Hồng Thiên lâu phải chịu là thấp nhất. Như vậy ta có thể sẽ không phạt ngươi tội tham ô, còn bằng không, ngươi cũng đừng mong giữ lấy cái mạng chó kia nữa.

Hồng Hạo trưởng lão đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn Ngô Sầu nói:

- Còn nữa, cái tên kia là ai? Hấn là lão sư nào trong trường? Nếu đã biết những thứ này, giả như cứ im lặng nói cho ta biết thì ta đã ban thưởng cho một đồng vàng bạc, châu báu. Đằng này lại dám nói sự thật ra trước mặt mọi người, làm thanh danh Hồng Thiên lâu bị tổn hại, ngày mai ta nhất định sẽ đến đó xem thử coi, rốt cuộc là ai đã cho hấn lá gan lớn như vậy!

Sau khi hét lên một tiếng lớn, cả người Hồng Hạo trưởng lão tỏa ra một luồng hơi thở cuồng bạo, hơi thở lạnh lẽo ấy khiến cho người ta không lạnh mà run.

Võ giả tầng bảy - Thông Huyền cảnh!

Thật không ngờ Hồng Hạo trưởng lão lại là cường giả Thông Huyền cảnh, hèn chỉ lúc trước hấn ta lại tham gia tranh giành chức hiệu trưởng, chỉ riêng tu vi này thôi cũng đã đủ để người ta khiếp sợ rồi.

- Là... là Lão sư Trương Huyền!

Quản lý Ngô vội vã nói.

- Trương Huyền? Người xếp hạng chót và là giáo viên tệ nhất trường - Trương Huyền?

Hồng Hạo trưởng lão sững sờ.

Giáo viên thi kiểm tra được không điểm, đây là việc chưa từng xảy ở trường Hồng Thiên trong suốt mấy trăm năm qua, kể từ lúc thành lập trường đến nay. Ngay cả người nổi tiếng như Hồng Hạo trưởng lão cũng đã từng nghe qua cái tên này rồi.

- Chính là hấn...

Quản lý Ngô gật đầu.

- Chỉ là một thứ vô dụng mà cũng dám giẫm đạp lên tôn nghiêm của Hồng Thiên lâu, được lắm!

Nắm chặt tay, ánh mắt Hồng Hạo trưởng lão sáng lên, lộ ra sát khí (1) nồng đậm.

Nếu đối phương là một lão sư ưu tú, là người quan trọng của trường thì hấn ta vẫn còn chút do dự, không dám ra tay nhưng hóa ra chỉ là một tên rác rưởi... Vậy cũng đừng trách hấn ta vô tình!

.....

- Ôi, thật là phiền phức!

Trở lại chỗ ở, Trương Huyền xoa trán.

Chỉ đi ăn cơm mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ngay cả hấn cũng không ngờ đến.

- Được rồi, không thêm nghĩ nữa, vẫn là nghĩ cách đột phá qua tầng Tích Huyết cảnh thì tốt hơn.

Trương Huyền nhanh chóng bỏ đi những suy nghĩ phiền não trong đầu.

Mặc dù hấn là một người xuyên không nhưng bản thân cũng hiểu rõ, đây là thế giới lấy thực lực làm chủ, chỉ cần có thực lực thực sự lớn mạnh thì tự nhiên tất cả mọi phiền phức có đến cũng chẳng phải là việc gì nghiêm trọng lắm nữa.

Bây giờ thực lực của hấn đang ở thời kì đỉnh cao của tầng Đỉnh Lực cảnh, nếu muốn đột phá thì nhất định phải tu luyện theo công pháp của võ giả tầng sáu.

Mà những giáo viên bình thường thì không có tư cách xem công pháp tầng sáu của trường, chỉ có một cách đó là xin phép trưởng lão. Sau khi được sự cho phép của hấn ta thì mới có thể sao chép ra một bản.

Lần trước kiểm tra, hán chỉ mới là võ giả tầng ba, nếu như lúc này đi đến tìm trưởng lão xin mượn công pháp tầng sáu, chắc chắn sẽ bị người ta xem như chuột bạch lấy ra nghiên cứu, phiền phức vô cùng.

Hơn nữa cho dù có nhận được sự đồng ý của đối phương, sao chép ra một bản... cũng không có cách nào để tu luyện hết.

Từ những bản công pháp lúc trước của “Hồng Thiên cửu trọng quyết”, hán có thể biết được, bộ công pháp này còn rất nhiều khuyết điểm. Nếu như không có nhiều công pháp khác để so sánh, tìm ra phương pháp chính xác để tu luyện, dù có tu luyện không ngừng thì cũng chỉ lãng phí thời gian, tu luyện mấy năm cũng chẳng đạt được hiệu quả gì.

Với hán mà nói, việc cấp bách bây giờ là tìm được một số lượng lớn sách công pháp dành cho võ giả tầng sáu, sau đó so sánh chúng với nhau để tìm ra được cách tu luyện chính xác nhất.

- Ừm, nghe nói ở thành Thiên Huyền có rất nhiều mối làm ăn mua bán, trong đó cũng có nhiều người bán sách luyện võ. Nếu như đến đó có thể mua được mấy quyển công pháp tầng sáu, như vậy có thể giải quyết được không ít vấn đề.

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên, hán đột nhiên nghĩ đến một việc.

Trưởng Hồng Thiên cũng ở thành Thiên Huyền, nơi này phố xá sầm uất, có đủ loại giao dịch mua bán từ lớn đến nhỏ, công pháp tầng sáu mặc dù hiếm nhưng cũng có không ít chỗ bày bán.

Đối với hán mà nói, thật ra cũng không cần phải mua làm gì, chỉ cần nghĩ cách để xem được nhiều quyển công pháp, như vậy cũng giống với việc có được bí tịch rồi.

Đã có Thiên Đạo Đồ Thư Quán rồi thì dù những quyển sách cổ đó có quý hiếm cỡ nào đi nữa, hán cũng không quan tâm. Cái hán muốn chính là số lượng, có càng nhiều sách thì càng dễ dàng nhận biết được sai lầm trong đó, và càng có thể thuận lợi tự hình thành cuốn Thiên Đạo thần công mà tu luyện.

- Cũng còn sớm, hay là mình đi dạo thêm mấy vòng, không chừng có thể kiếm được mấy quyển công pháp.

Nghĩ đến đây, Trương Huyền không do dự nữa mà lập tức đứng dậy.

Hiện tại trời mới vừa tối, cuộc sống ban đêm chỉ vừa mới bắt đầu, dù sao bây giờ hán cũng đang rảnh rỗi, chẳng thà đến thương thành (2) xem thử, không chừng có thể kiếm được vài món đồ hữu dụng (3).

Thương thành Thiên Vũ là chợ mua bán lớn nhất ở thành Thiên Huyền, nghe nói chỉ cần có tiền thì muốn mua bất cứ thứ gì ở đó cũng được.

Đi vào trong đó, nhìn thấy nhiều sản phẩm phong phú, đầy màu sắc, Trương Huyền cảm thấy hơi hoa mắt.

Chủ nhân thân thể này lúc trước chỉ là một lão sư bình thường, tiền lương thấp, đãi ngộ cũng kém. Vì vậy chưa bao giờ đến những nơi xa hoa giống như vậy. Nên có không ít thứ, mặc dù hán nhìn thấy nhưng không thể nhận ra được đó là cái gì.

Trong thương thành có không ít những sạp hàng nhỏ, mỗi sạp đều có chủ quán riêng, bán đủ loại vật phẩm khác nhau.

Bình khí, đan dược, dược liệu, áo giáp, da thú, đan dược cho sủng vật,...

Những thứ cần thiết cho việc tu luyện, đa số đều có ở chỗ này.

Nhưng số lượng cũng có quá nhiều, muốn xác định cái nào tốt cái nào xấu cũng rất khó.

- Mình không nhận ra nhưng chắc là Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể nhận ra nhỉ?

Vừa nghĩ như vậy, Trương Huyền liền đi đến quầy hàng trước mặt.

- Công tử, ngài muốn mua cái gì? Chỗ của ta cái gì cũng có, bảo đảm sẽ làm ngài hài lòng.

Chủ quán thấy có khách đến liền vội vã đón tiếp.

- Để ta xem thử.

Trương Huyền cười, cầm đại một vật phẩm trên bàn lên xem.

Đây là một cái lục lạc không lớn lắm.

- Cái chuông lục lạc này là do một luyện khí sư chuyên nghiệp luyện chế ra, công dụng rất lớn, chỉ tốn 50 đồng tiền vàng thôi. Chỗ ta buôn bán, giá cả vừa phải, già trẻ lớn bé, chưa lừa gạt ai bao giờ! Nếu công tử thích, ta có thể bớt giá cho ngài... còn 20 đồng tiền vàng thôi.

Chủ quán nói.

Trương Huyền không trả lời mà là cảm lục lạc trên tay, xoay một vòng để xem cho kỹ.

Rầm!

Thư viện nhẹ nhàng chấn động, một quyển sách liền xuất hiện.

- Lục lạc Thoa Âm, có thể phát ra âm thanh mê hoặc người khác, có hiệu quả với võ giả tầng một! Lục lạc này do một thợ thủ công ở phường Thanh Vân chế tạo, thành phần bao gồm sắt vàng đen...

- Khuyết điểm Một, âm thanh này phát ra với tốc độ rất chậm, nếu muốn mê hoặc người khác thì phải chờ một khoảng thời gian ít nhất là một nén nhang, khi chiến đấu cũng không có hiệu quả. Hai, cũng giống với đối chiến trực tiếp, ngay cả bản thân người sử dụng cũng sẽ bị tổn thương...

- Quả nhiên là có thể!

Trương Huyền cười một tiếng.

Xem ra cho dù hắn không biết những vật này thì cũng chẳng sao, chỉ cần cầm nó lên là thư viện đã có thể hình thành được quyển sách chi tiết về nó trong đầu rồi.

Trong quyển sách đó không chỉ có thể ghi rõ nguồn gốc, thành phần mà nó còn có thể nêu ra được các khuyết điểm của vật phẩm đó. Do đó chỉ cần nhìn sơ qua là có thể biết được vật đó có giá trị hay không.

Vừa rời tay chủ quán nói cái này có giá 20 đồng tiền vàng, người không biết có lẽ thực sự sẽ bỏ tiền ra để mua. Cũng may nhờ có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, chỉ cần liếc sơ qua nội dung trong sách là hắn đã có thể xác định được, cái thứ đồ chơi này thậm chí còn chưa đến 2 đồng tiền vàng.

Còn bày đặt bảo do luyện khí sư luyện ra... Thanh Vân phường chính là nơi chuyên chế tạo ra hàng giả thì có.

Ở đó thợ thủ công chính là những người kém cỏi nhất.

Họ là những người chuyên chế tạo vật phẩm và các đồ thủ công mỹ nghệ, thông thường thợ thủ công cũng được chia thành nhiều loại, những người thợ sở hữu một vạch là kém nhất, còn chín vạch là cao nhất.

Mà đồ do thợ thủ công một vạch tạo ra thì đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

- Có thư viện ở đây, mình cũng chẳng còn phải lo lắng sẽ mua nhầm hàng giả...

Trương Huyền mỉm cười.

Xem ra thế giới này cũng giống với kiếp trước của mình thôi, có hàng thật, cũng có hàng giả. Với năng lực phân biệt trước kia của hắn, thật sự thì chẳng thể nào nhận biết được vật nào là thật, vật nào là giả, cũng may nhờ có Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay, như vậy cũng không cần lo lắng gì nhiều nữa rồi.

Nhưng điều kiện đầu tiên để thư viện có thể hình thành được quyển sách tương tự thì buộc hắn phải chạm vào vật phẩm đó. Mà toàn bộ cửa hàng này, vật phẩm lớn nhỏ gì cũng có, chỉ tính mấy cái lẻ thôi số lượng đã không dưới mấy ngàn vạn. Nếu cái nào cũng đến chạm một cái thì chắc hẳn sẽ chết mất.

Hơn nữa nếu tùy tiện xem đại một hai cái thì còn được, sẽ không làm người khác chú ý. Chứ nếu cứ cầm hết vật này đến vật kia như vậy, chỉ sợ chẳng mấy chốc mà bị người ta đánh đuổi ra ngoài rồi, không chừng còn bị chửi là kẻ điên.

***

(1) Sát khí: Ý nghĩ giết người.

(2) Thương thành: Nơi mua bán, trao đổi hàng hóa.

(3) Hữu dụng: Có ích.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Mẫu Hàn Dương thảo

- Đúng rồi, ở chỗ người có Hàn Dương thảo không?

Trương Huyền lắc đầu, bỏ qua những suy nghĩ lung tung trong đầu, cất tiếng hỏi ông chủ quầy.

Quầy hàng này không chỉ bán đồ vật mà còn có một số dược liệu.

Sau khi xem hết số sách ở Tầng Thờ các, hắn đã biết cách giải quyết vấn đề của Triệu Nhã. Đối với cơ thể thuần âm thì nên tu luyện những công pháp trung tính, ôn hòa. Như vậy mới có thể giải quyết hết những khí âm đang tích tụ trong cơ thể.

Nhưng Triệu Nhã đã tu luyện công pháp thuần âm từ lâu, kinh mạch bên trong cơ thể nàng ta đã sớm thích nghi với công pháp này. Nếu đột nhiên sửa đổi, không khéo còn khiến cơ thể bị trọng thương và giảm rất nhiều tu vi. Do đó để phòng ngừa kết quả xấu này, hắn muốn chuẩn bị trước một vài thứ.

Một trong số đó, chính là loại dược liệu có tác dụng làm ấm kinh mạch.

Hàn Dương thảo mọc dù sinh trưởng ở những nơi lạnh lẽo nhưng nó lại rất yêu thích ánh nắng. Chính vì vậy bên trong nó có chứa rất nhiều linh khí, nóng lạnh xung đột lẫn nhau, âm dương dung hòa. Đây chính là dược liệu tốt nhất để dưỡng ấm kinh mạch của Triệu Nhã. Nhân dịp đến cửa hàng, hắn cũng muốn hỏi thử xem ở đây có loại liệu đó không.

- Hàn Dương thảo? Người thật sự là rất may mắn đó, không phải ta nói khoác đâu nhé. Ta đảm bảo với người, toàn bộ thương thành Thiên Vũ này ngoại trừ cửa hàng của ta thì không có nơi nào khác có Hàn Dương thảo đâu. Ngay cả ta có được cũng là nhờ vài hôm trước đi đến rừng rậm Thiên Huyền, hái ở một chỗ rất nguy hiểm đấy. Ta có tất cả 10 cây, 100 đồng tiền vàng 1 cây, người muốn mua mấy cây vậy?

Chủ quầy cười giả là một tiếng, xoay người lấy ra một cái rương, mở ra cho Trương Huyền xem. Bên trong rương có vài cây thực vật rất tươi, cũng rất đẹp.

Rễ cây màu đỏ, lá cây tươi mát, hoa trắng như tuyết.

- Để ta xem thử trước đã.

Trương Huyền chỉ mới biết đến Hàn Dương thảo thông qua sách cổ trong Tầng Thờ các, còn trên thực tế nó như thế nào thì hắn thật sự không biết. Vì vậy hắn nhanh chóng lấy một cây, cầm trên tay.

Bùm!

Thư viện chấn động, một quyển sách xuất hiện.

- Hàn Dương thảo, hái được trong một hang động không tên cách đây 200 km ở rừng rậm Thiên Huyền, được 2 năm tuổi... Khuyết điểm...

Trên sách viết tên dược liệu, nơi hái được cùng với rất nhiều khuyết điểm.

- Thật sự là Hàn Dương thảo, vậy là cái tên này không có gạt mình.

Thấy bên trên sách ghi tên Hàn Dương thảo, Trương Huyền liền biết đối phương không lừa hắn, đây đúng là dược liệu mà hắn cần. Trương Huyền lật đầu nhẹ, đang tính trả giá để mua thì đột nhiên hắn nhìn thấy một cây Hàn Dương thảo khác, có chút héo úa, nằm cuối cùng trong cái rương ban này.

- Cây Hàn Dương thảo kia nhìn có chút khô héo. Hay là bởi vì cách hái của người không đúng nên đã làm nó chết rồi?

Mỗi dược liệu đều có một cách hái riêng, nếu hái sai cách sẽ làm công hiệu của dược liệu đó giảm đi đáng kể, giá cả cũng sẽ phải giảm bớt đi rất nhiều.

Cây Hàn Dương thảo này vừa nhỏ vừa khô héo, không giống với những cây đã trưởng thành. Hơn nữa màu sắc của nó cũng không được tươi sáng lắm, nhìn có vẻ héo úa, giống như sắp bị khô rồi vậy.

- Vị công tử này, xin ngài đừng nói giỡn như vậy, ta nhờ vào mấy cái này để kiếm ăn đấy, làm sao có thể hái sai được? Riêng có cây dược liệu đó, lúc ta hái thì nó đã không được tươi cho lắm rồi. Nếu như ngài muốn, vậy thôi ta lấy ngài nửa giá, 50 đồng tiền vàng thôi được chưa?

Chủ quán nói.

- Ừm.

Trương Huyền cầm cây Hàn Dương thảo khô héo đó lên.

Bùm!

- Mẫu Hàn Dương thảo, là tổ tiên đầu tiên của Hàn Dương thảo, hái được ở trong một hang động không tên cách đây 200 km ở rừng rậm Thiên Huyền, đã 15 năm tuổi...

Trên sách viết đầy đủ tên và các chi tiết khác về cây cỏ này.

- Mẫu Hàn Dương thảo?

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Thứ này hẳn từng được thấy qua trên sách cổ. Nó vô cùng quý giá, chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, so với Hàn Dương thảo, nếu dùng thứ này làm thuốc sẽ có hiệu quả hơn gấp 10 lần.

Thật không ngờ tùy tiện mua Hàn Dương thảo lại có thể gặp được thứ này. Hơn nữa còn là 15 năm tuổi, chỉ riêng loại này thôi đã có giá trị không nhỏ rồi.

Để việc đổi công pháp cho Triệu Nhã được diễn ra thuận lợi, nếu như dùng Hàn Dương thảo thông thường để làm ấm kinh mạch, sau đó hẳn vẫn còn phải tốn thêm rất nhiều loại dược liệu khác nữa để có thể duy trì trạng thái đó. Nhưng với mẫu Hàn Dương thảo này thì hẳn có thể dễ dàng giải quyết hết vấn đề mà không cần phải tốn công sức làm thêm bất cứ điều gì nữa.

Đây chính là dược liệu thích hợp nhất dành cho Triệu Nhã, không thứ gì khác có thể sánh bằng.

- Được rồi, gói cây này lại cho ta đi!

Tuy trong lòng rất hào hứng nhưng ngoài mặt Trương Huyền vẫn không tỏ vẻ gì khác thường cả, vẫn giữ vẻ lạnh nhạt đưa cái cây khô héo kia cho chủ quầy.

Nếu như để chủ quán biết được đây là Mẫu Hàn Dương thảo chứ không phải là một cây cỏ héo úa thì chắc chắn hẳn ta sẽ lập tức tăng giá lên gấp 10 lần, hơn nữa dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Đã từng là một “thanh niên bốn có” và được sống trong một thế giới hiện đại và văn minh. Hẳn hiểu được, mua được đồ hiếm mà rẻ, nhất định sẽ không bị lỗ.

- 50 đồng tiền vàng!

Chủ quán nhìn người thanh niên ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ trước mặt, cứ tưởng hẳn sẽ bỏ ra một số tiền rất lớn để mua vài cây Hàn Dương thảo, ai dè đứng xem một hồi lại chỉ mua có một cái cây khô héo. Sau khi gói ghém xong cây Hàn Dương thảo kia, ông chủ quầy nhếch miệng, tiện tay đưa cho Trương Huyền, thái độ cũng chẳng còn nhiệt tình như lúc ban đầu.

Bán đồ cũng phải biết nhìn người, vị trước mặt đây ngay cả mua dược liệu cũng không mua được loại tốt, khẳng định là một tên nghèo kiết xác rồi nên có nói nhiều với hắn cũng vô ích, chỉ tốn thời gian mà thôi.

- Được!

Cầm lấy dược liệu, Trương Huyền sờ tay lên túi, mặt hắn bỗng nhiên biến sắc. Hắn trở nên lúng túng.

Vừa rồi chỉ lo mãi mê nghĩ đến chuyện về thư viện mà quên mất vụ tiền bạc... Chủ nhân thân thể này lúc trước vốn là một giáo viên cấp thấp nên tiền lương cũng rất thấp. Đã vậy còn vì kiểm tra giáo viên được không điểm nên bị trừ thêm rất nhiều tiền lương... Nói thật, hiện tại ngay cả 10 đồng tiền vàng hắn còn không có chứ đừng nói chi đến 50 đồng tiền vàng.

- Sao vậy?

Thấy sắc mặt Trương Huyền khác thường, chủ quán liền hỏi.

- Khụ, khụ, người có thể... bán cho ta với giá 8 đồng tiền vàng không?

Trương Huyền móc trong túi ra tám đồng tiền lẻ.

- 8 đồng? Người nằm mơ à? Không mang tiền còn bày đặt đi mua đồ làm gì...

Nhìn thấy Trương Huyền móc ra mấy đồng xu lẻ, chủ quán tức giận đến nỗi suýt ngã xuống đất.

Đã gặp qua người keo kiệt nhưng chưa từng thấy ai keo kiệt như hắn.

Chỉ có 8 đồng tiền vàng mà muốn mua Hàn Dương thảo sao? Bộ người chưa tỉnh ngủ hả? Dù cái cây này có khô héo cỡ nào đi nữa cũng không thể bán cho người đâu.

Lấy lại dược liệu, chủ quán bực bội phát tay:

- Không có tiền thì đi đi, ta không rảnh đứng đây nghe người nói nhảm.

- Khụ, khụ! Ta quên mang tiền thôi, nhưng mà người chắc chắn là không muốn bán cho ta chứ?

Thấy bộ dạng bất mãn của đối phương, Trương Huyền liền lắc đầu.

- Tất nhiên, cây Hàn Dương thảo này mặc dù không được tươi tốt cho lắm nhưng nhất định vẫn còn công hiệu. Dù chênh lệch có nhiều đến đâu đi nữa thì ít nhất ta cũng có thể bán ra được với giá là 30 đến 40 đồng tiền vàng. Ngươi thì hay rồi, đòi mua với giá 8 đồng? Đừng đùa nữa, mau cút đi, nếu không ta gọi đội chấp pháp đến bắt ngươi bây giờ.

Chủ quán cảm thấy tức giận vô cùng, hắn ta đã nói đến mức này rồi mà cái tên khó ưa kia vẫn chưa chịu đi mà còn đứng đây nói nhảm. Vì thế hắn ta vội phất tay áo xua đuổi Trương Huyền đi.

Ở những chợ mua bán lớn thế này, để phòng ngừa những trường hợp ép mua, ép bán hoặc có người quấy rối, thường có một đội chấp pháp, chuyên môn tuần tra và xử lý những người đến đây kiếm chuyện. Chỉ cần hô lớn một tiếng thì họ sẽ tới, dù cho đó là cường giả tầng năm Đỉnh Lực cảnh cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.

Hơn nữa, đối đầu với đội chấp pháp cũng chính là đối đầu với cả thương thành. Vì vậy người bình thường không ai có đủ can đảm để đi kiếm chuyện ở đây cả.

Chủ quán thấy Trương Huyền không có tiền mà lại không chịu đi, cho rằng hắn đang quấy rối nên mở miệng nói thẳng.

- Không cần gọi đội chấp pháp đâu, ta thật sự muốn mua mà!

Trương Huyền ngắt lời hắn, vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng cười một tiếng:

- Mặc dù ta không có tiền nhưng cũng không có ý định đến đây để kiếm chuyện với ngươi. Ngươi có tin hay không, chỉ cần ta mở miệng, một lát sau ngươi không chỉ muốn bán cho ta mà thậm chí còn muốn tặng miễn phí nữa đó?

- Tặng miễn phí? Ngươi chưa tỉnh ngủ hả?

Không nghĩ đến cái tên đáng ghét kia đã không có tiền rồi mà còn dám nói ra những lời này, chủ quán giận đến nổi phả lên cười thành tiếng, nhìn thiếu niên trước mặt bằng ánh mắt nhìn một thằng ngốc:

- Nếu như một lát sau ta thật sự tặng miễn phí cho ngươi thứ này, ta nhất định sẽ gọi ngươi một tiếng gia gia!

Theo hắn ta thấy, tiểu tử này chắc là bị điên rồi, riêng việc đi mua đồ không mang theo tiền còn chưa nói, đã vậy còn nghĩ rằng hắn ta sẽ tặng hắn miễn phí...

Hắn ta đâu có điên? Làm sao lại tặng miễn phí cho hắn được cơ chứ?

Hừ, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ?

- Kêu ta một tiếng gia gia sao? Cái này thì không cần đâu!

Trương Huyền lắc đầu, cười khanh khách nhìn về phía đối phương:

- Ta nói ngươi sẽ tặng miễn phí thì chắc chắn là ngươi sẽ tặng miễn phí mà, không tin... Đi hai bước... Khụ khụ, đánh ra một quyền thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đại sư đến rồi

- Đánh một quyền

Chủ quầy khó hiểu hỏi, hắn không biết thiếu niên này đang muốn làm gì.

- Đúng vậy.

Trương Huyền gật đầu.

- Ngươi giỡn mặt với ta hả?

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trương Huyền, chủ quầy tức giận, giơ tay đánh về phía hắn.

Từng gặp nhiều người điên nhưng chưa từng thấy ai điên kiểu như vậy, còn bảo hắn ta đánh một quyền. Được thôi, có tin ta đây sẽ đánh chết ngươi không chứ?

Chủ quầy vừa ra tay đã dùng hết sức lực toàn thân, tiếng gió thét gào giúp Trương Huyền nhận biết được tu vi của hắn ta, võ giả tầng ba, giai đoạn đầu của Chân Khí cảnh.

- Không tệ!

Trương Huyền cười nhẹ, thân thể khẽ cử động, dễ dàng tránh khỏi cú đánh ban nãy.

Hắn đã đạt tới thời kỳ đỉnh cao của võ giả tầng năm - Đỉnh Lực cảnh thế nên võ giả ở giai đoạn đầu tầng ba không thể đánh hắn bị thương được.

- Há?

Cứ tưởng rằng thiếu niên này chỉ là một tên quấy rối, không có tu vi nhưng khi thấy hắn nhẹ nhàng tránh được công kích của mình, chủ quán liền biết được tu vi của đối phương còn cao hơn cả hắn ta. Chủ quán lập tức ngừng lại nhìn Trương Huyền với ánh mắt khó hiểu. Một người có tu vi cao hơn võ giả tầng ba, chắc chắn không phải là hạng người nghèo nàn đến nỗi chỉ có 8 đồng tiền vàng để mua đồ...

- Nếu như ta không nhìn lầm, ngươi là người ở thị trấn Hạ Bình đúng không?

Thấy đối phương đã ra tay, Trương Huyền mỉm cười vì đạt được ý nguyện, sau khi xem sách từ Thiên Đạo Thư Đồ Quán, hắn nhẹ nhàng hỏi.

- Ngươi... Sao ngươi lại biết?

Chủ quầy sững sờ.

Thị trấn Hạ Bình là một thị trấn nằm ở ngoại ô thành Thiên Huyền, diện tích không lớn, chỉ thuộc cấp bậc thị trấn. Cả thành chỉ có chừng 80 đến 100 người sống ở đó. Vậy mà cái tên này lại có thể dễ dàng nói ra quê quán của hắn như vậy, khiến hắn rất kinh ngạc, cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Chủ quầy nhin không được cúi đầu nhìn lại bản thân mình. Trên người hắn cũng đâu có điểm gì đặc biệt để nhận ra điều đó đâu chứ.

- Đừng quan tâm đến việc tại sao ta biết được!

Trương Huyền ra vẻ kiêu ngạo, lạnh lùng nhìn đối phương:

- Nửa năm trước trong rừng rậm Thiên Huyền, ngươi đã từng trải qua một lần gặp nguy hiểm, bị rắn Lãnh Trúc cắn bị thương. Mặc dù lúc đó chạy thoát, giữ được tính mạng nhưng ngươi lại bị tổn thương nghiêm trọng, nếu như ta không nhìn lầm... Vào thời điểm kia... ngươi thường gặp khó khăn trong việc... thể hiện sự mạnh mẽ của người đàn ông, có đúng không?

- Ngươi... ngươi...

Chủ quầy lui về sau hai bước, tròng mắt lớn đến nỗi như muốn rơi cả tròng mắt xuống đất.

Nửa năm trước, đúng là hắn ta đã bị rắn Lãnh Trúc cắn bị thương! Từ đó về sau... những gì hắn nói đều rất đúng.

Nhưng chuyện này ngoại trừ hắn ta và cô nương thanh lâu kia ra, chắc chắn không có ai biết được, vậy tại sao thiếu niên này lại biết chứ?

Chẳng lẽ hắn ta là thầy tướng số, biết đoán trước tương lai sao?

Chủ quầy nghi ngờ nhìn Trương Huyền.

- Sao vậy, ta nói không đúng sao?

Nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, Trương Huyền biết chắc rằng Thiên Đạo Thư Đồ Quán không bao giờ có sai lầm, vì thế giả vờ thương tiếc nói:

- Nếu ngươi cảm thấy ta nói không đúng, vậy dược liệu đó ta không cần nữa, hiện tại ta cũng sẽ rời đi ngay lập tức, thế nhưng... ngươi đã tự mình đánh mất cơ hội tốt nhất để chữa trị rồi! Ôi chao, về sau không thể làm đàn ông được nữa, cũng đừng trách sao ta không nhắc nhở...

- Ta... Công tử khoan đi đã!

Nghe đối phương nói có cách chữa khỏi, chủ quầy kinh ngạc vô cùng, vội vàng tiến lên phía trước một bước:

- Cậu... thật sự có thể chữa khỏi cho ta sao?

Đối với một người đàn ông, trên đời chẳng có chuyện gì thảm bằng chuyện mất đi khả năng làm đàn ông. Mấy ngày nay mỗi lần bạn bè gọi hắn ta đi ra ngoài, hắn ta đều không dám nhận lời, bởi vì sợ bọn họ biết được chuyện đó. Hắn ta luôn phải chịu đựng sự lo lắng và bất an, mặc dù đã từng đi khám với rất nhiều thầy thuốc nhưng kết quả nhận được chỉ có duy nhất một câu, đó là không trị liệu được, biện pháp duy nhất chính là cắt bỏ...

Không nghĩ tới việc gặp được một người tới mua đồ, chỉ nhìn sơ qua là có thể dễ dàng nói ra bệnh của mình, lại còn nói biết cách trị liệu nữa chứ. Việc này khiến hắn ta có chút khó tin.

- Người có thể tin, cũng có thể không tin, tùy người thôi, ta sẽ không ép buộc người! Nhưng mà nếu ta đã có thể nhìn ra được bệnh của người thì khẳng định ta cũng có biện pháp để trị bệnh.

Trương Huyền nói.

- Mong công tử có thể chữa trị giúp ta, chỉ cần có thể chữa khỏi... Đừng nói là một cây Hàn Dương thảo, dù công tử có muốn lấy đi hết tất cả các dược liệu này cũng chẳng sao!

Chủ quầy vội vã nhìn Trương Huyền khẩn cầu.

Thế giới này có rất nhiều người kỳ lạ cũng có rất nhiều người tài, đôi phương nói không sai, nếu hắn đã có thể nhìn ra được vấn đề, vậy khẳng định hắn cũng đã có cách trị liệu.

Hơn nữa, dù chỉ có một chút xui hi vọng, hắn ta cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì chuyện này có quan hệ đến hạnh phúc về sau của hắn...

- Ủm, người đã bị rắn Lãnh Trúc cắn trúng rồi, loài rắn này trời sinh có tính hàn rất cao. Nếu bị nó cắn trúng, khí lạnh trong cơ thể nó sẽ xâm nhập vào trong cơ thể người bị cắn, dù dùng bất cứ dược liệu gì cũng không thể loại bỏ hết được, khiến cho năng lực của người đó dần biến mất. Ngay cả những Luyện đan sư cũng hết cách.

- Nhưng có một điểm kỳ lạ, đó là mặc dù toàn thân con rắn này đều lạnh lẽo nhưng mặt rắn lại cực kỳ nóng. Do đó người chỉ cần tìm một con rắn Lãnh Trúc, giết chết rồi lột da nó, lấy mặt rắn nuốt vào, như vậy sẽ có thể loại bỏ được toàn bộ khí lạnh trong cơ thể, phục hồi chức năng của thân. Chỉ cần làm đúng như vậy là hắn đã có thể trở lại làm một người đàn ông “mạnh mẽ” như ngày xưa được rồi.

Trương Huyền nói.

Mặc dù thuốc giải cho độc rắn Lãnh Trúc có rất nhiều thể nhưng giải được tốt nhất lại nằm ngay trên người nó. Mặt rắn có thể giúp tiêu trừ sạch sẽ khí lạnh trong cơ thể.

Cách giải độc này được ghi lại rất chi tiết trong một quyển sách ở Tầng thư các của trường Hồng Thiên. Vừa nghĩ đến rắn Lãnh Trúc thì tin tức này lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Cũng bởi vì như vậy nên hắn mới nhắc đến rắn Lãnh Trúc, còn bằng không thì hắn đã nói cái khác từ lâu rồi, Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể cho biết rất nhiều khuyết điểm của hắn ta, hắn chỉ cần tùy tiện nói đại một cái là được rồi, cần gì phải nói về rắn Lãnh Trúc!

- Ăn mặt rắn Lãnh Trúc?

Chủ quầy hơi nghi ngờ hỏi.

Chỉ đơn giản như vậy thôi hả?

Nếu thật sự là như vậy, tại sao hắn đã từng tìm rất nhiều thầy thuốc nhưng lại không có ai nói ra biện pháp này?

- Ở thương thành này chắc cũng có bán rắn Lãnh Trúc đó. Nếu không tin người có thể mua một con về thử, đợi có kết quả rồi tai mới rời đi, thế nào?

Trương Huyền nói.

Thương thành Thiên Vũ này không chỉ có bán vô số dược liệu và đồ vật quý hiếm mà còn có bán rất nhiều loại thú và động vật. Rắn Lãnh Trúc là một loại thú cấp thấp. Mặc dù người nó mang kịch độc nhưng lại có thể dùng làm thuốc thể nên vẫn có người bán.

- Vậy được, người chờ ta một lát...

Chủ quầy do dự một lát rồi xoay người rời đi. Không lâu sau, hắn ta cầm một chiếc lồng trở về, bên trong là một con rắn Lãnh Trúc đang nằm cuộn mình.

Là một võ giả Chân Khí cảnh, lại sớm có chuẩn bị nên đối với chủ quầy, việc giết một con rắn Lãnh Trúc là không có gì khó khăn cả. Chỉ một lát, hắn ta đã lấy mặt rắn ra, không do dự liền nuốt luôn.

- Há?

Lát sau, ánh mắt chủ quầy sáng lên.

Cái này có hiệu quả hay không, bây giờ hắn ta hiểu rất rõ.

- Cảm ơn công tử đã giúp đỡ, tất cả cây Hàn Dương thảo này ta xin tặng hết cho cậu.

Chủ quầy vui mừng đến nỗi hai mắt đều sáng lên, suýt chút nữa là quỵ xuống để tạ ơn luôn rồi.

Chuyện này đã trở thành tâm bệnh của hắn ta từ rất lâu, có một khoảng thời gian rất dài thậm chí hắn ta còn không muốn sống nữa. Mấy năm nay hắn ta

cũng đã để dành khá nhiều tiền để chữa bệnh. Thế nhưng có nằm mơ cũng không thể ngờ được, bệnh đã được trị khỏi một cách dễ dàng như vậy!

- Ta đã từng nói người chắc chắn sẽ tặng cho ta mà, vậy là ta không có gạt người nhé!

Thấy đối phương tặng đồ, Trương Huyền cũng không khách sáo, hẩn nhanh nhẹn cầm cái rượu đựng Hàn Dương thảo.

Tri thức cũng là tiền, hẩn giúp đối phương chữa khỏi bệnh, thu một ít quà cũng là điều hiển nhiên thôi.

- Công tử nói đúng, là ta có mắt mà không biết nhìn người... Xin công tử thứ lỗi.

Chủ quầy vò đầu, về mặt hồi hận nói.

Mới vừa nãy hẩn ta còn mạnh miệng thề thật lớn rằng nếu như hẩn ta tặng Hàn Dương thảo này cho đối phương thì sẽ gọi hẩn ta một tiếng gia gia. Thật không ngờ đối phương lại có thể làm được.

- Không có gì!

Trương Huyền phát tay, trong lúc hẩn xoay người tính rồi đi thì đột nhiên nhìn thấy một đám người đang gấp gáp chạy về phía trước, ai nấy cũng kích động đến nổi đỏ mặt.

- Nhanh lên, Mặc Dương đại sư đến rồi!

- Nếu được Mặc Dương đại sư chỉ điểm thì đó chính là niềm vinh dự lớn nhất của ta rồi, lần này nhất định không thể bỏ qua được.

- Nếu lần này Mặc Dương đại sư có thể giúp ta xem xét bảo vật, dù vật đó có giá bao nhiêu, ta cũng sẽ mua hết.

- Đúng đó, lần trước lãng phí cơ hội, thật đáng tiếc...

.....

Đám người vừa rầm rập chạy vừa xôn xao bàn tán.

- Đó là gì thế?

Nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của đám người kia, giống như là sắp gặp được thần tượng vậy, Trương Huyền khó hiểu hỏi chủ quầy.

- Là Mặc Dương đại sư, Mặc Dương đại sư đến rồi!

Chủ quầy cũng vui vẻ hô, ánh mắt tỏa sáng nhìn theo đám người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Cuộc bảo

- Mặc Dương đại sư này rất lợi hại sao?

Trương Huyền nghi ngờ nhìn chường quầy hỏi.

Có thể khiến cho rất nhiều người trông đợi như vậy, thậm chí trông bọn họ bị kích động đến sắp nổi điên, Mặc Dương đại sư này rốt cuộc là ai chứ? Sao lại có được sức hấp dẫn lớn như vậy chứ?

- Đúng rồi, vô cùng lợi hại luôn đấy!

Chủ quầy sùng bái nói:

- Hẩn là một người rất giỏi trong lĩnh vực giám định bảo vật, nghề nghiệp của hẩn chính là Giám bảo sư.

- Giám bảo sư?

Trương Huyền gật đầu.

Giám bảo sư và âm thực gia đều là những nghề nghiệp đặc biệt trong xã hội, tuy nhiên nó chỉ là một nghề nghiệp bậc trung.

Nghề nghiệp này mặc dù không có danh tiếng cao bằng Luyện đan sư, Luyện bảo sư hay Trận pháp sư nhưng nó lại thu hút rất nhiều người.

Bởi vì trong một đồng bảo vật lộn xộn, họ có thể nhìn ra được cái nào là tốt, cái nào là xấu. Nhất là vào những lúc cực bảo, có thể nói họ giống như những thần bài có ngón tay vàng. Chỉ cần họ xuất hiện, sẽ có không ít người bám đuôi theo.

Cực bảo cũng gần giống với chơi đánh bài ở Trái đất. Có một số bảo vật lâu năm vì bị nham thạch và cỏ cây bao phủ nên mất đi màu sắc tươi sáng vốn có. Nếu nhìn bên ngoài chỉ có thể nhận ra hình dạng đó là cái gì, còn cấp bậc và chất lượng của nó lại không thể nhìn ra được.

Chỉ khi lau sạch sẽ, khiến cho bảo vật đó trở về màu sắc như lúc đầu, mới có thể đoán ra được.

Nhưng có rất nhiều thương nhân bán bảo vật, không thèm lau sạch mà bán trực tiếp nó chung với các đồ vật khác. Cái này cũng hên xui giống cá độ bài bạc vậy, phải dựa vào mắt nhìn đồ và cảm giác của người mua để chọn lựa.

Nếu may mắn chọn trúng được bảo vật quý hiếm thì có thể nhanh chóng trở thành phú ông, nhưng ngược lại, nếu không may mắn chọn trúng thứ đồ không có giá trị thì chỉ sau vài phút là có thể mất sạch tài sản hiện có.

Chỉ trong chốc lát, người ta sẽ có thể trở thành phú ông, cũng có thể trở thành ăn mày.

Cũng bởi vì yếu tố bất ngờ này mà vô số người đều mê muội và điên cuồng theo đuổi.

Mà Giám bảo sư là một người có thể phân biệt bảo vật là hàng thật hay giả, không cần phải suy nghĩ hay tập luyện trước mà có thể đánh giá ngay nó là đồ tốt hay xấu. Bởi vậy mặc dù nghề này chỉ là một trong những nghề nghiệp bậc trung nhưng lại thu hút rất nhiều người.

Dù sao đây cũng là người có “ngón tay vàng” nên chỉ cần hần ta nói cái nào tốt thì dù tốn bao nhiêu tiền cũng có người mua.

- Vị Mặc Dương đại sư này đã đến đây từ bảy ngày trước rồi, nghe nói là từ nước khác đến đây, mặc dù hần rất lợi hại nhưng lúc đó lại không có ai biết đến.

Chủ quầy giới thiệu một cách phấn khích:

- Ngày đầu tiên có một người mua một món đồ hình bình rượu khoảng 100 đồng tiền vàng. Hần nói đừng mua nhưng người kia lại không chịu nghe. Kết quả là đồ vật kia có vấn đề, hóa ra giá trị của nó còn không đáng 1 đồng tiền vàng nữa.

- Ngày thứ hai hần thuyết phục một võ giả bỏ ra 200 đồng tiền vàng để mua một bảo bối. Nhưng người kia không tin, cũng không mua, vì thế hần tự mình mua đồ vật kia. Kết quả khi được rửa sạch, đó chính là một thanh binh khí ở thời kỳ đỉnh cao, cấp bậc Phạm! Cho dù có ngàn đồng tiền vàng cũng không mua được! Chỉ tốn vài phút mà hần đã kiếm được số tiền lời gấp mấy chục lần tiền vốn bỏ ra, khiến võ giả kia hối hận vô cùng..

- Ngày thứ ba hần đến đây đã nổi tiếng, có không ít người nhờ hần ta chỉ điểm để mua sắm bảo vật nhưng chỉ có một người may mắn được cơ hội đó. Hần bảo người đó mua một cái bình ngọc có kích thước không lớn lắm với giá 500 đồng tiền vàng! Lúc đó mọi người đều nghĩ vị Giám bảo sư này đã nhìn lầm. Bởi vì bình ngọc này có quý đến đâu đi nữa thì cũng không thể tốn nhiều tiền như vậy được... Ai ngờ lúc mở ra xem, hóa ra trong bình ngọc có chứa sáu viên đan dược lục phẩm! Lúc ấy liền có người bỏ ra 10.000 đồng tiền vàng hòng muốn mua cái bình đó.

Hai mắt chủ quầy tỏa sáng:

- Nói cách khác, chỉ một lần chỉ điểm đã có thể giúp người ta kiếm lời được số tiền gấp 20 lần so với ban đầu! Quá lợi hại! Mấy ngày sau, mỗi ngày hần đều đến đây nhưng mỗi ngày lại chỉ giúp cho một người chọn đồ vật thôi, mà người này tất nhiên là kiếm được số tiền lời lớn. Cũng bởi vì điều này mà mỗi ngày có không ít người chờ ở đây, tranh giành nhau đến suốt phát điên, hy vọng vị Mặc Dương đại sư kia có thể hỗ trợ chỉ điểm cho mình. Hôm nay hần lại tới, bọn họ tất nhiên là phấn khích rồi...

- Lợi hại!

Nghe được những sự tích về vị Mặc Dương đại sư này, ánh mắt Trương Huyền sáng lên, hần âm thầm gật đầu.

Có thể nhìn ra được giá trị chân chính của những bảo vật đã bị phủ đầy bùn đất và rêu xanh như vậy, hần ta quả thật là người rất có tài năng đấy.

- Ừm, đúng rồi, mình có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, vậy mình... cũng có thể làm được như vậy, đúng không nhỉ?

Ánh mắt Trương Huyền chợt sáng lên.

Chỉ cần đụng vào đồ vật đó là Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã có thể nhìn ra được tính chất của nó rồi. Người khác thì phải đánh cực, phải dựa vào may mắn, còn hần thì không cần như vậy.

- Đúng là một con đường tốt để phát tài mà!

Nghĩ đến điều này, Trương Huyền cũng kìm chế không được sự kích động trong lòng.

Cái này giống như một canh bạc, người khác muốn mua một món đồ còn cần phải suy nghĩ thật kỹ xem thứ đồ đó có giá trị hay không nhưng hần thì

chẳng cần phải thế. Chỉ cần sờ vào món đồ đó, hẳn đã có thể biết được đáp án thông qua Thiên Đạo Đồ Thư Quán, sau đó có thể quyết định xem liệu có nên mua hay không, như vậy đã có thể kiếm được một số tiền lớn rồi.

Đúng lúc tiền lương hiện tại của hắn rất thấp, lại cũng chẳng có thêm nguồn thu nhập nào khác, hay cứ thử một chút để kiếm thêm xem sao.

Dựa theo lời chỉ dẫn của chủ quầy, chẳng mấy chốc Trương Huyền đã tới được nơi tổ chức cuộc bảo.

Đúng là rất giống với chơi đánh bạc, hiện tại trên đài đang bày biện đủ loại bảo vật, cái nào cũng bị che phủ bởi rêu xanh, nước bùn, rỉ sắt, nham thạch. Ngay cả hình dáng ban đầu thế nào còn không thể thấy rõ, chớ đừng nói chi đến việc xác định được giá trị của nó.

- Thử trước đã!

Những thứ này nhìn bằng mắt thường không thể biết được, Trương Huyền cũng biết chỉ có Thiên Đạo Đồ Thư Quán mới có thể nhìn ra thôi. Chính vì vậy hắn tùy tiện cầm lên một món bảo vật.

Bùm!

Trong đầu vừa phát ra một tiếng chấn động, một quyển sách liền xuất hiện.

- Bình Quan Thường, do một thợ thủ công ở hầm lò phía nam luyện chế. Khuyết điểm: Trên bình có vết nứt, rất dễ vỡ...

Bên trong sách ghi rất đầy đủ và chi tiết về đồ vật này.

- Nhìn thì rất lớn nhưng hóa ra lại chỉ là một đồ vật vô giá trị!

Ánh mắt Trương Huyền lóe sáng.

Giống như dự đoán của hắn, chỉ cần sờ vào những bảo vật này là có thể biết được chi tiết các đặc điểm về chúng. Dù những bảo vật này có bị che giấu sau mấy lớp rêu hay bùn đất cũng chẳng sợ không nhận ra được chất lượng thực sự của nó.

Trương Huyền tiện tay sờ thêm vài đồ vật có kích thước lớn khác nhưng giá trị của chúng đều không cao. Hắn đã liên tục đụng vào mười món đồ nhưng chẳng có thứ nào là đáng tiền cả. Trương Huyền lắc đầu, hèn chi mấy người bán hàng lại kiếm được lời lớn như vậy khi bán mấy đồ vật này, còn Giám bảo sư lại có thể nhận được sự theo đuổi của nhiều người như vậy. Bởi vì xác suất để kiếm được bảo vật quý hiếm thật sự quá thấp.

- A, đại sư, mong ngài chỉ điểm cho ta!

- Ngươi hãy chỉ điểm cho ta, ta sẽ trả tiền cho ngươi!

- Đại sư, van cầu người...

.....

Ngay lúc Trương Huyền đang cầm mấy món bảo vật kia lên xem thử thì mấy người vừa nãy chạy theo Mặc Dương đại sư cũng đang vội vã đến đây. Tiếng la hét chói tai vang lên bốn phía.

Những người này đều đỏ mắt, la hét cầu xin hoặc ra lệnh, giống như những người điên.

- Đại sư, chỉ cần ngài chỉ giúp ta bảo vật nào tốt, ngài muốn gì tiểu nữ cũng đồng ý...

- Đại sư, ta sẵn lòng sinh con cho ngài, chỉ cần ngài đồng ý giúp ta...

Có rất nhiều nữ tử chủ động tiến lên, phô bày bộ dáng hồng quyền rũ Mặc Dương đại sư.

Trương Huyền tròn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt mình.

Thật không ngờ vị Giám bảo sư này lại được hoan nghênh đến như vậy. Xem ra chỉ cần Mặc Dương đại sư gật đầu một cái, chắc chắn đêm nay có không ít nữ tử cam tâm tình nguyện hầu hạ ông ta.

- Đêm nay, Mặc Dương ta sẽ rời khỏi Thiên Huyền thành. Đề báo đáp sự nhiệt tình và hoan nghênh của mọi người dành cho ta, hôm nay ta sẽ chỉ điểm năm lần, giúp năm người chọn ra bảo vật tốt! Mọi người không cần tranh đoạt, chỉ cần là người có duyên với ta thì đều có cơ hội.

Đi đến nơi cuộc bảo, Mặc Dương đại sư liền dừng lại.

Vị đại sư này có chòm râu trắng như tuyết, mặc dù nhìn có vẻ không còn trẻ nữa nhưng làn da hắn lại căng bóng, mịn màng, không có chút nếp nhăn, chắc là do thường ngày được chăm sóc rất tốt. Đôi mắt tràn đầy uy lực nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt ấy khiến người khác có cảm giác tự ti, mặc cảm, không dám đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Có người giả bộ (1)

- Đêm nay sẽ đi ư? Đại sư, ngài không ở lại thêm mấy ngày nữa sao?

- Sao mới ở có mấy ngày đã muốn đi rồi?

Nghe đại sư nói sắp rời đi, mọi người đều sốt ruột, gấp gáp hỏi.

Kể từ rất lâu rồi Thiên Huyền thành mới có được một vị Giám bảo sư ghé qua. Thế nhưng hắn chỉ mới ở mấy ngày mà đã muốn rời khỏi đây rồi?

- Ta còn có chuyện quan trọng cần làm!

Mặc Dương đại sư nhướng mày, cả người đều toát lên khí chất thanh cao, phong độ của những người tài, chuyên làm việc lớn:

- Thế này đi, ta sẽ đổi năm người thành mười người vậy. Nói cách khác, hôm nay ta sẽ giúp mọi người xem xét mười bảo vật! Mọi người cũng biết, khi Giám bảo sư kiểm tra bảo vật cũng không phải là việc dễ dàng gì. Mỗi lần làm như vậy sẽ rất tốn hao tinh thần, vì vậy kiểm tra mười bảo vật chính là khả năng cao nhất của ta rồi...

- Đại sư yên tâm, chỉ cần ngài giúp ta chọn được bảo vật tốt, ta nhất định sẽ trả tiền công...

Một người trung niên đứng trong đám người la lên.

- Đúng vậy, chúng ta sẵn sàng trả tiền đền đáp!

- Chỉ cần đại sư giúp ta chọn bảo vật, ta nguyện ý cho đại sư một số tiền bằng với số tiền mua bảo vật đó.

Không ít người đi theo cũng hô lên.

Dựa theo những “thành tích” mấy ngày trước của Mặc Dương đại sư, mọi người đều hiểu được, chỉ cần là đồ vật do hắn chỉ, chắc chắn nó sẽ có giá gấp đôi trở lên so với số tiền đã bỏ ra mua. Do đó chỉ cần hắn có thể giúp đỡ, chỉ dẫn bọn họ mua được đồ thật, trả tiền thù lao cũng là chuyện hiển nhiên.

- Hừ!

Mặc Dương đại sư phát mạnh tay, nhướng mày, cất cao giọng nói uy nghiêm, cao ngạo cất ngang lời mọi người:

- Mặc Dương ta học cách giám định bảo vật không phải vì tiền tài. Giúp các vị xem xét bảo vật cũng không phải vì tiền tài! Nếu ta muốn kiếm tiền thì cần gì phải giúp các người, chỉ cần ta tự mình mua bảo vật rồi bán ra, chẳng phải sẽ kiếm được nhiều tiền hơn sao?

- Ô!

Đám người nghe vậy vội im bật.

Mặc Dương đại sư nói không sai, bản thân hắn có khả năng giám định. Nếu tự mình mua bảo vật đem đi bán thì nhất định sẽ còn kiếm lời được nhiều hơn nữa.

- Sở dĩ ta đồng ý giúp mọi người phân biệt đồ vật là bởi vì sự nhiệt tình và quý mến của mọi người ở đây khiến ta cảm động! Chứ đối với ta, tiền tài chỉ là thứ phù du. Tiền... muốn bao nhiêu có thể có bấy nhiêu nhưng tình nghĩa lại là một thứ vô giá không có gì so sánh được!

Mặc Dương đại sư chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm nghị, cao quý khiến mọi người vô cùng kính trọng và ngưỡng mộ:

- Ta đã từng hứa sẽ giúp mọi người phân biệt bảo vật. Đó là vì tình nghĩa, chứ không phải vì tiền bạc. Nếu như ai còn nhắc đến tiền thì đừng tới tìm ta nhờ giám định nữa!

- Đại sư nói rất đúng, chúng ta sai rồi!

- Đại sư đừng giận, đại sư quả là người nhân đức, chúng ta tự thấy xấu hổ vì không bằng ngài.

- Đời này ta chưa từng phục ai nhưng hôm nay ta thực sự phục đại sư rồi!

.....

Nghe xong những lời đại sư nói, đám người trước đó la lớn đòi trả tiền thù lao đều cảm thấy hổ thẹn.

Nhìn người ta đi? Rồi nhìn lại bản thân mình xem...

Có thể so sánh được sao?

Bởi vậy người ta đã là đại sư, còn mình vẫn là hạng người bình thường không đáng nhắc tới.

Mặc Dương đại sư nói tiếp:

- Nhưng trước khi giúp mọi người phân biệt bảo vật, ta xin nói trước một điều. Giám bảo sư chỉ có thể giúp tăng xác suất tìm kiếm được bảo vật lên cao hơn, chứ ta không đảm bảo 100% rằng ai cũng có thể mua được bảo bối tốt.

- Đại sư à, chuyện này tất cả chúng ta đều biết. Cuộc bảo giống như một trò chơi hên xui, tuy nhiên mắt nhìn của đại sư khẳng định tốt hơn nhiều so với chúng ta.

- Chúng ta tin tưởng nhân phẩm của đại sư, cũng tin tưởng con mắt nhìn đồ của ngài.

- Quy tắc ở đây mọi người đều hiểu rõ. Giám định bảo vật đâu có chuyện chính xác được 100%, chỉ cần đại sư chỉ điểm, chúng ta tin nhất định có thể mua được thứ tốt.

.....

Mọi người vây quanh la lớn.

- Nếu mọi người đã tin tưởng Mặc Dương như thế, vậy ta cũng sẽ cố gắng hết sức, không biết vị nào cần ta giúp đỡ lựa chọn đây?

Mặc Dương đại sư nhìn quanh.

- Ta!

- Ta...

Mặc Dương đại sư vừa dứt lời, vô số người liền giơ tay, phấn khích nhảy loạn lên.

Giám bảo sư quả thật là người không tầm thường, mọi cử động của hắn đều có thể khiến vô số người phải điên cuồng theo.

- Được, vậy chọn người!

Mặc Dương đại sư vừa chỉ tay, một người trung niên, bụng phệ liền đi ra từ trong đám người, về mặt hắn còn đang sững sờ như không thể tin được rằng mình đã được chọn. Hắn vui mừng nói:

- Là ta, là ta thật sao?

- Đúng, chính là ngươi!

Mặc Dương đại sư gật đầu, khẽ mỉm cười, vẻ mặt thanh cao nhìn về phía người trung niên.

- Đa tạ đại sư!

Người trung niên hưng phấn, liên tục nhảy lên, đôi mắt tràn đầy hi vọng nhìn ông lão đứng trước mặt mình:

- Xin hỏi đại sư, ta nên mua cái nào đây?

- Để ta xem thử!

Mặc Dương đại sư hát cao ống tay áo, chậm rãi đi thẳng về phía trước, tà áo tung bay không dính một hạt bụi nào, ánh mắt hắn ta nhìn lướt qua các bảo vật trên đài.

Đôi theo hành động của hắn, mọi người đều thấp giọng nói khẽ với nhau. Bọn họ không dám nói lớn vì sợ làm hắn mất tập trung.

Chỉ một lát sau, Mặc Dương đại sư liền dừng lại, sờ tay lên một bảo vật trong đó, xem xét rất kỹ. Sau đó không biết hắn đã dùng bí thuật (1) gì mà cơ thể khẽ run lên một chút, sắc mặt tái nhợt.

- Được rồi, ngươi có thể mua cái này, ta vừa dùng bí thuật để kiểm tra, cái này có giá trị không nhỏ.

Mặc Dương đại sư quay đầu.

- Cái này sao?

Ánh mắt người trung niên sáng lên, hần vội nhìn kỹ đồ vật kia.

Đó là một bảo vật rất lớn, bị nam thạch bao trùm dày đặc bên ngoài, nhìn giống như một viên đá lâu năm vậy.

Loại bảo vật này rất khó để làm sạch sẽ. Hơn nữa với kích thước to lớn thế kia, muốn làm sạch được bảo vật có chiều cao hơn một người thì cũng cần ít nhất là một, hai ngày.

- Ừm!

Mặc Dương đại sư gật đầu.

- Nếu đại sư đã chỉ cái này, vậy ta sẽ mua nó.

- Người trung niên kia liên tục gật đầu, nhìn về phía người bán hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

- 5 vạn đồng tiền vàng!

Chủ quán rượu bảo đi lên phía trước.

- 5 vạn sao?

Người trung niên sửng sốt.

Đây là một con số không hề nhỏ, dù số tiền tiết kiệm của hắn để dành được không ít nhưng nếu mua cái này thì chắc phải tiêu hết số tiền đó.

Một giáo viên cao cấp như Thẩm Bích Như, tiền lương thu nhập mỗi tháng cũng chỉ mới có 1.000 đồng tiền vàng. Thế nhưng giá trị cái này lại đến 5 vạn, con số này chính là tổng cộng thu nhập trong nhiều năm của nàng rồi còn gì.

- Mua đi, cái này là do đại sư chỉ điểm. Nếu người không mua vậy ta sẽ...

Thấy hần do dự, một người trong đám đông vội hét lớn.

- Đúng đó, đồ vật mà đại sư đã chỉ khẳng định không bao giờ sai. Mặc dù bây giờ bỏ ra 5 vạn, nhưng đến lúc làm sạch nó rồi, không chừng giá trị lên đến 100 vạn thì sao? Vậy lúc đó là phát tài rồi...

- Mấy lần trước, thứ đại sư chỉ dẫn đều là những bảo bối nhỏ, lần này vừa ra tay lại là món đồ lớn như vậy, người thật sự rất may mắn đó...

Nhiều người la lớn.

- Được, ta mua!

Sau một lát do dự, người trung niên cũng gật đầu đồng ý, hần nhanh chóng lấy tiền ra đưa cho người bán.

- Được rồi, đến người thứ hai nào!

Người trung niên vừa mua bảo vật xong, Mặc Dương đại sư giống như cũng vừa khôi phục lại sức khỏe, nhìn xung quanh một lượt.

- Ta!

- Ta...

Đám người còn lại đều vội vàng giơ tay, ngay cả chủ quầy mà hần vừa giúp đỡ giải quyết vấn đề về “phong độ đàn ông” lúc trước cũng ở trong đó. Hần ta đang cố giơ tay thật cao, vừa hưng phấn vừa hi vọng mong được đại sư chọn trúng.

- Chọn người vậy!

Mặc Dương đại sư tiếp tục chọn ra một người nữa. Đó là một lão nhân ăn mặc sang trọng, nhìn sơ qua đã biết đó là người có nhiều tiền.

Giống với lần thứ nhất, đại sư nhanh chóng nhìn các bảo vật trên đài một lượt sau đó chọn ra một bảo bối.

- 8 vạn đồng tiền vàng!

Bảo vật này đắt tiền hơn nhiều nhưng lão nhân kia lại không hề do dự, lập tức lấy tiền ra mua nó.

- Cái này... không phải là cái bình do thợ thủ công cấp bậc một ở hầm lò phía nam luyện chế ra sao? Tám vạn đồng tiền vàng?

Thấy bảo vật mà Mặc Dương đại sư chọn lựa cho lão nhân kia, Trương Huyền liền giật mình.

Những bảo vật khác hắn chưa từng thấy, cũng không dám xác định nhưng cái bình này hắn mới vừa xem xong. Cái bình này mặc dù lớn, lại chỉ là cái bình rỗng vô dụng, ngay cả 1 đồng tiền vàng cũng không đáng... làm sao lại đến 8 vạn được?

- Cái này... đại sư sẽ không nhìn lầm chứ...

Trương Huyền khó hiểu, nhìn không được liếc nhìn về mặt chính nghĩa của vị đại sư kia. Đột nhiên trong đầu chấn động một cái, một quyển sách cũng chậm rãi xuất hiện.

Bên trên cuốn sách đó viết hai chữ:

- Mặc Dương!

- Chẳng lẽ hắn ta đang sử dụng võ kỹ sao?

Theo đặc điểm của Thiên Đạo Đồ Thư Quán, Trương Huyền biết, nếu đối phương không dùng võ kỹ thì không có cách nào tạo ra sách được. Chẳng lẽ lúc này hắn đang sử dụng võ kỹ ư?

Trong lòng vốn đang thắc mắc, nên Trương Huyền cũng không chờ lâu mà mở sách ra xem.

- Cái này... cái này...

Xem đến phía dưới sách, khóe miệng Trương Huyền khẽ giật, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

***

(1) Bí thuật: Phép thuật riêng, đặc biệt, bí mật mà chỉ có người luyện và một số ít người nữa biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Có người giả bộ (2)

Trên sách viết rất nhiều, rất chi tiết về từng câu chuyện và khuyết điểm của Mặc Dương đại sư.

- Tên ban đầu là Dương Mặc, là một người học việc tại một nơi giám định bảo vật ở nước Lưu Chu, sống bằng nghề lừa đảo. Hắn ta thường lấy chức nghiệp Giám bảo sư để lừa tiền và lừa tình.

- Võ kỹ: học được một chút Mê Hoặc âm thuật, lời nói ra có thể mê hoặc lòng người, khiến họ tin theo.

- Khuyết điểm: Một, bị quốc vương Lưu Chu quốc truy nã, hai...

Trương Huyền cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Cái tên này mang khí chất thanh cao, bộ dáng là người có tài, khiến hắn cũng lầm tưởng là một người lợi hại lắm. Thật không ngờ hóa ra cũng chỉ là kẻ lừa đảo.

Xem ra trong đám người đằng kia có không ít người là đồng bọn của hắn ta. Chủ quán bán đồ khẳng định cũng là một trong những đồng bọn của hắn. Làm như vậy mới có thể nhanh chóng nâng cao danh tiếng của hắn ta, để người ta tin tưởng mà bỏ ra một số tiền lớn mua hàng giả, hàng kém chất lượng từ đó kiếm được nhiều tiền lời hơn.

- Có người lừa gạt, thì tất cũng sẽ có người mắc lừa!

Biết đối phương là kẻ lừa đảo, Trương Huyền cũng không định vạch trần.

Hắn chỉ là người mới đến, không có chứng cứ, còn những việc liên quan đến Thiên Đạo Đồ Thư Quán, hắn tuyệt đối không thể nào nói ra cho người khác biết được. Hơn nữa, những người này đều đã bị lừa, giờ phút này sẽ không còn đủ sáng suốt để nghe ai khác nói nữa. Nếu vạch trần hắn ta không khéo còn bị đám người đang mê muội kia xông vào đánh thì khổ.

Cái này vừa không có lợi lại vừa dễ rước họa vào mình, hắn sẽ không làm đâu.

- Được rồi, nên lựa đồ tốt trước đã, vẫn là mình tự mua sẽ tốt hơn!

Không thèm để ý đến vị “Mặc Dương đại sư” có “khí độ thanh cao” kia nữa, Trương Huyền tiếp tục đi dọc theo đài trưng bày bảo vật, vừa đi vừa tùy ý sờ một vài cái.

Chỉ cần hần đụng vào đồ vật nào thì trong đầu sẽ lập tức hình thành cuốn sách ghi chép về đồ vật đó. Mặc dù thư viện không ghi giá cả hay nói rõ được nó có quý giá hay không. Thế nhưng hần chỉ cần dựa vào những khuyết điểm được ghi là biết được, khuyết điểm ít thì chắc chắn giá cả cũng sẽ cao.

Liên tục đụng vào 40 đến 50 đồ vật, thế nhưng không có cái nào có giá trị cả. Xác suất tìm được đồ tốt quả thật rất thấp, khiến người ta vô cùng phần nộ.

- Người cuối cùng được chọn... là ngươi!

Ngay lúc hần đang thoải mái đụng vào những đồ vật kia để xem xét thì một giọng nói uy nghiêm đột nhiên vang lên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị Mặc Dương đại sư - “Giám bảo sư tài giỏi có một không hai” kia đang vui mừng nhìn hần gật đầu. Xung quanh cũng có rất nhiều người hâm mộ nhìn về phía hần.

- Ta?

Trương Huyền sững sờ hỏi lại.

- Tiểu tử này, ngươi không cần thiếu tự tin như vậy, chính là ngươi đó!

Mặc Dương đại sư vuốt râu, vẻ mặt kiêu ngạo giống như đang nói rằng:

- Ngươi có thể được ta chọn trúng chính là vinh dự lớn nhất của ngươi đó.

- Thiếu tự tin?

Trương Huyền lắc đầu.

Đâu phải hần thiếu tự tin mà là đang cảm thấy xui xẻo mà thôi. Phía sau có nhiều người đang điên cuồng mong được chọn như vậy, ngươi còn có tình tuyển trúng ta làm cái gì chứ?

Sau một hồi sững sờ, Trương Huyền lập tức hiểu ra. Hôm nay đến đây cuộc bảo, mọi người đều đứng phía sau lưng vị “Đại sư” kia để chờ được chọn, chỉ có mình hần là đi dọc theo đài bảo vật hết sờ vật này đến vật khác, hết nhìn bên này đến nhìn bên kia. Chính vì sự khác biệt đó nên mới dẫn tới sự chú ý của hần ta.

- Lòng tốt của ngươi ta xin nhận nhưng ta không cần!

Biết đối phương là kẻ lừa đảo, mà hần thì lại không muốn xài tiền phí như vậy, vì vậy mới phát tay từ chối.

Thấy Trương Huyền vẫn tiếp tục nhìn về phía đồng bảo vật trên đài mà buông lời từ chối, Mặc Dương đại sư liền nhướn mày hỏi:

- Không cần ta chọn giúp sao?

Chín người được hần chọn trúng vừa rồi đều vui mừng, kích động đến nỗi muốn ngất đi, vậy mà tiểu tử này chẳng những không hào hứng mà còn... từ chối?

Hần nhanh chóng kìm nén sự tức giận trong lòng, phát tay, vuốt râu, đi đến trước mặt Trương Huyền, vẻ mặt buồn bã nói:

- Đã đến nơi cuộc bảo thể này thì nhất định là muốn mua được một bảo vật tốt. Khi nãy ta thấy ngươi cứ sờ bậy bạ hết vật này đến vật kia, không đành lòng nhìn ngươi còn nhỏ tuổi như vậy mà bị mất hết tiền của nên mới tốt bụng chỉ điểm. Ngươi chắc chắn là không cần sao? Đừng có phụ lòng tốt của ta chứ!

- Tên nhóc, nếu ngươi không cần thì cho ta cơ hội này đi!

- Đại sư chọn trúng hần vậy mà hần lại không cần, hay là đầu óc hần có vấn đề?

- Chắc hần là đầu óc không bình thường rồi, khi nãy ta cũng thấy cái tên đó cứ nhìn đến vật nào là sờ vào vật đó, hay là hần muốn ăn trộm?

- Nếu người cuối cùng được đại sư chọn là ta, chắc chắn ta đã cười to vui mừng từ nãy đến giờ rồi!

.....

Đối thoại giữa Trương Huyền và vị “đại sư” kia, mọi người đều nghe được. Vì vậy bọn họ đều nhìn về phía Trương Huyền như nhìn một con quái vật.

Mặc Dương đại sư là ai chứ? Đó là Giám bảo sư đấy!

Hôm nay hán chỉ giám định và chỉ điểm giúp mười người là sau đó sẽ rời khỏi đây rồi. Cơ hội tốt như vậy, tất cả mọi người đều điên cuồng tranh giành với nhau, nóng lòng được chỉ điểm để mua bảo vật, vậy mà cái tên tiểu tử này... lại không cần?

Đây không phải bởi vì đầu óc hán ta có vấn đề thì là vì cái gì?

- Thật sự không cần...

Trương Huyền lắc đầu.

Mất hết của cái ư? Hừ, nếu ta thật sự nghe lời người thì chắc chắn sẽ mất cả người lẫn của luôn ấy chứ...

- Không cần từ chối nhanh như vậy!

Hán còn chưa nói xong đã bị Mặc Dương đại sư cắt ngang, hán ta nhìn hán bằng ánh mắt ưu buồn như ngày tận thế đến, cất giọng nói trầm buồn như đang muốn cứu giúp hán:

- Người còn trẻ, kiếm được tiền cũng không phải dễ dàng gì. Ta giúp đỡ người cũng không phải vì có mưu đồ gì, mà bởi vì không đành lòng nhìn người mua nhầm đồ phé phạm, mất hết số tiền đã cực khổ dành dụm được.

- Mặc Dương đại sư quá nhân từ rồi!

- Không những có thể phân biệt được bảo vật đó là thật hay giả, mà còn có tấm lòng nhân hậu, thiện lương, ngài ấy chính là thần tượng của ta.

- Từ hôm nay trở đi, ta chỉ sùng bái một người duy nhất, đó chính là Mặc Dương đại sư.

.....

Nghe lời Mặc Dương đại sư vừa nói, mọi người đều vô cùng kính nể và tin tưởng hán ta.

Người thấy đấy, xem thử đức hạnh của người ta kìa!

Có được bản lĩnh giám định bảo vật lại không dựa vào điều đó để kiếm tiền. Sợ người khác chịu thiệt nên cố gắng khuyên nhủ để giúp hán chọn được bảo vật tốt. Người tốt như vậy... trên thế giới này chắc ngoài Mặc Dương đại sư ra cũng chẳng còn ai.

- Ta...

Không ngờ đối phương lại vô sỉ như vậy, có thể dùng lời lẽ chính nghĩa như thế để thu phục lòng người, Trương Huyền lắc đầu, đang tính nói chuyện thì lại bị đối phương cắt ngang thêm lần nữa.

- Được rồi, ta hiểu suy nghĩ của người, không cần nói nhiều!

Mặc Dương đại sư kiêu ngạo nhìn Trương Huyền nói.

- Hiểu suy nghĩ của ta?

Trương Huyền nghi ngờ hỏi.

- Đúng vậy, chắc chắn là người đang lo lắng mình là người không có gia thế, cũng không có thực lực. Bởi vậy mới lo sợ dù có được chọn trúng, mua được bảo vật cũng không thể giữ được nó. Huống chi nếu không cẩn thận còn có thể dẫn tới tai họa chết chóc!

“Mặc Dương đại sư” chấp hai tay sau lưng, lộ ra vẻ mặt ta hiểu rõ mười mười người đối diện.

- Hóa ra là như vậy!

- Đại sư không chỉ có tài giám định bảo vật, mà còn có thể hiểu rõ tâm tư của người khác. Đúng là quá lợi hại!

- Người bình thường thì không có tội nhưng vì mạng ngọc quý trong người mà phải chịu tội. Tên nhóc đó có suy nghĩ như vậy cũng là điều bình thường thôi!

.....

Nghe lời giải thích của Mặc Dương đại sư, đám người liền giật mình ngộ ra, cũng đã hiểu tại sao Trương Huyền từ chối, không cần sự giúp đỡ của đại sư.

- Cái này...

Trương Huyền không còn biết nói gì thêm.

Cái tên đại sư này đúng là thích tự kỷ mà.

Không có người bảo vệ... vậy mà hắn cũng có thể nghĩ ra được.

- Các vị!

Đang tính giải thích thì vị đại sư đứng trước mặt lại nghiêm khắc nhìn xung quanh nói:

- Tiểu tử này là người ta đã chọn, dù cho một lát nữa ta giúp hắn chọn được món đồ nào đi nữa, cũng mong các vị không làm gì xấu với hắn! Nếu không chính là muốn chống lại Mặc Dương ta, đến lúc đó cũng đừng trách ta vô tình!

- Đại sư à, người ngài đã chọn, chúng ta làm sao dám ra tay chứ!

- Đại sư yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Đám người đồng loạt gật đầu đồng ý.

- Vậy được, ta cũng đã nói với mọi người rồi, người cứ việc yên tâm mua đồ đi, không cần phải lo lắng về việc đó nữa!

Mặc Dương đại sư lại làm bộ đáng thấu hiểu nhìn Trương Huyền nói.

- Ta...

Trương Huyền không thể ngờ hắn ta lại có thể tự kỷ, thích cho mình là đúng đến như vậy, đang tính mở miệng lại bị ông ta cắt ngang:

- Không cần cảm ơn, ta đã chọn người là người cuối cùng, điều này chứng tỏ chúng ta có duyên với nhau! Mà những chuyện về duyên phận thì không thể nào dùng đạo lý để giảng giải được. Chính vì vậy người không cần kích động quá mức. Ta giúp người lựa chọn bảo vật, cũng không mong được báo đáp mà chỉ vì trong lòng muốn làm thêm một việc thiện mà thôi.

- Cái này...

- Không cần cái này cái kia nữa, món đồ này, người mua nó là được. Ta có thể đảm bảo người tuyệt đối có thể kiếm được rất nhiều tiền.

- Mặc Dương đại sư" không cho Trương Huyền có một cơ hội nào để nói chuyện. Hắn lấy ra một bảo vật từ bên trong đồng đồ vật kia, đưa cho Trương Huyền.

- Kiểm...

Nhìn thấy bảo vật này, Trương Huyền liền im lặng.

Cái này vừa rồi hắn đã xem qua, đây chính là một thứ đồ vô dụng, không đáng 1 đồng tiền vàng. Nếu thật sự mua về, vậy chẳng phải hắn sẽ bị lỗ rất nhiều tiền sao?

- Ông chủ, tính tiền cho tiểu bằng hữu này đi!

Lấy bảo bối đưa đến trước mặt chủ quán, Mặc Dương đại sư hỏi.

- Là 3 vạn đồng tiền vàng!

Chủ quán đi tới.

- Nhanh đi thanh toán tiền đi, đây là món đồ quý giá nhất mà ta đã chọn trong đêm nay đó, tiểu bằng hữu, người chắc chắn có thể kiếm được rất nhiều tiền!

Thấy Trương Huyền vẫn đứng yên, Mặc Dương đại sư vuốt râu, liền lạnh lùng nói:

- Chỉ cần làm sạch nó là có thể kiếm được một số tiền lớn rồi, người cũng đừng quá kích động.

- Kích động? Kích động cái đầu người!

Thấy Mặc Dương đại sư liên tục cắt ngang lời mình định nói, Trương Huyền cũng không nhin nữa mà hét lớn:

- Người muốn lừa gạt thì đi tìm người khác mà lừa gạt, ta cũng không thèm để ý làm gì! Nhưng người lại ba lần bốn lượt giả bộ ép ta mua đồ, rốt cuộc người muốn sao hả? Muốn ta vạch trần bộ mặt giả dối của người thì mới chịu thôi hả?

Chương 44: Ta chọn một cái

- Hả?
- Tên nhóc này lại dám nói chuyện như vậy với Mặc Dương đại sư sao?
- Đại sư có lòng tốt giúp hần lựa chọn bảo bối, vậy mà hần dám nói đại sư là kẻ lừa gạt?
- Đúng là cái tên không biết trời cao đất rộng là gì!

Nghe xong những lời Trương Huyền vừa nói, mọi người xung quanh đều kinh ngạc, ngây người ra một lát, sau đó bắt đầu bàn tán xôn xao.

Tên tiểu tử này... chẳng lẽ đầu óc thật sự có vấn đề sao?

Đại sư đã vất vả giúp hần lựa chọn bảo bối, vậy mà hần lại còn dám nói hần ta... là kẻ giả dối, lừa gạt?

- Người nói cái gì?

Ngay cả Mặc Dương đại sư cũng không ngờ tiểu tử kia có thể nói như vậy, hần ta giận tái mặt nói:

- Có phải tiểu bằng hữu đây đã có hiểu lầm gì đó với Mặc Dương ta hay không?
- Hiểu lầm ư? Ta vừa nói cái gì chẳng lẽ ngươi không hiểu hay sao? Ngươi muốn lừa gạt ai cũng được, bởi vì chuyện này không liên quan đến ta nên ta không thêm quan tâm làm gì! Ta chọn bảo bối của ta, ngươi cứ lo lừa gạt những người khác đi, chúng ta việc ai nấy làm. Đừng có đứng trước mặt ta mà giả bộ làm người tài giỏi, thanh cao!

Trương Huyền phen chán phát tay.

Đối phương là kẻ lừa đảo khiến hần đã không có thiện cảm rồi, nếu như hần ta không chọc hần thì hần cũng chẳng muốn vạch trần làm gì. Thế mà hần ta lại còn dám giả bộ và tính toán muốn lừa gạt tiền của hần. Đúng là muốn chết mà!

- Láo xược!

Sắc mặt Mặc Dương đại sư tái xanh, hần phát tay áo, vẻ mặt chính trực nói:

- Mặc Dương ta từ 30 năm trước đã nhận được giấy chứng nhận là một Giám bảo sư. Từ trước đến nay ta luôn giúp người khác giám định bảo vật, thay họ giải quyết khó khăn, luôn không làm điều gì trái với lương tâm! Hơn nữa chưa bao giờ lừa gạt ai, các chức vị ở đây cũng có thể làm chứng cho ta, có phải ta chưa từng lừa gạt các người đứng không?
- Mặc Dương đại sư là người nhân từ, thường hay giúp người khác, làm sao có thể là kẻ lừa đảo được!
- Tiểu tử này ăn nói lung tung, ta thấy ngươi muốn chết có đúng không?
- Đại sư đừng tức giận làm gì, để ta thay ngài dạy dỗ hần một trận, cho hần biết được cơm có thể ăn bậy nhưng lời nói thì không thể nói lung tung được...

.....

Chỉ một câu nói của Mặc Dương đại sư đã khiến mọi người xung quanh vô cùng tức giận. Ánh mắt họ nhìn về phía Trương Huyền như nhìn thấy kẻ thù giết cha.

- Ba mươi năm trước nhận được giấy chứng nhận Giám bảo sư? Không làm điều gì trái lương tâm?

Trương Huyền im lặng.

Ngươi chỉ là một người học nghề có địa vị nhỏ bé ở Giám bảo, vậy mà lại dám giả bộ là một Giám bảo sư cao cấp sao?

Hóa ra hần ta còn mặt dày, vô sỉ hơn nhiều so với tưởng tượng của hần.

Hèn chi có thể trở thành kẻ lừa đảo bị truy nã ở nước Lư Chu, không chỉ mặt dày mà phản ứng cũng rất nhanh nhạy đó chứ!

Nếu như là những kẻ lừa đảo khác, sau khi bị vạch trần chắc chắn sẽ rất hoảng sợ. Còn tên này thì ngược lại hoàn toàn, chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã có thể khiến cho mọi người cảm giận hấn, làm hấn có muốn rút lui cũng không được, chỉ đành “đắm lao phải theo lao” thôi.

Nếu như không có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, khi nhìn thấy bộ dạng chính nghĩa như vậy của hấn ta, nhất định hấn sẽ rất nghi ngờ chính bản thân mình, rằng có phải hấn đã sai lầm rồi hay không. Thế nhưng hiện tại hấn có thư viện trong tay, hơn nữa trên quyển sách mà thư viện hình thành có ghi rõ hấn ta là kẻ lừa đảo. Vậy điều hấn vừa nói tuyệt đối là chính xác.

- Mọi người đừng âm ỉ nữa!

Thấy mọi người đã bị mình kích động và đang phẫn nộ nhìn Trương Huyền, “Mặc Dương đại sư” hải lòng vì nắm được thế chủ động trong tay, hấn phát tay nói:

- Ta là người độ lượng, thế nên nếu như bây giờ ngươi nhận lỗi về những lời nói ban nãy, ta sẽ bỏ qua chuyện vừa rồi. Còn nếu không, với tội danh si nhục ta, tiếp theo sẽ nhận được sự trừng phạt thế nào, chắc là bản thân ngươi cũng hiểu rõ!

- Trừng phạt?

Trương Huyền lắc đầu:

- Muốn kiểm tra xem ngươi có phải là kẻ lừa đảo hoặc ta có phải đang nói dối hay không, thật ra rất đơn giản. Chỉ cần lấy những đồ vật mà bọn họ mới mua ban nãy ra làm sạch thì sẽ biết kết quả ngay thôi! Cứ ở đây nói nhảm nhiều như vậy thì cũng đâu có ích gì.

- Làm sạch các đồ vật kia?

“Mặc Dương đại sư” giống như đã đoán trước được lời nói của Trương Huyền, thế nên hấn ta thân nhiên đáp:

- Trước đó ta cũng đã nói rồi, đêm nay ta có việc phải rời khỏi Thiên Huyền thành. Mà những đồ vật ta chọn giúp bọn họ đều có kích thước rất lớn, ít nhất cũng cần thời gian nửa ngày mới có thể làm sạch được. Thế nhưng ta có việc rất gấp, không có nhiều thời lưu lại để chờ kết quả! Thế nào? Có phải ngươi lại tính nói rằng ta đang chột dạ nên mới viện cớ là có việc phải rời khỏi đây sớm đúng không? Lại tính mượn cớ này để vu oan cho ta ư?

Nói đến đây, hấn ta phát tay áo thật mạnh, vẻ mặt kiêu ngạo, tức giận nói:

- Mặc Dương ta là người ngay thẳng, sợ gì mấy lời vu khống đó của ngươi! Nhưng mà thật không ngờ ta tốt bụng giúp ngươi lựa chọn bảo vật, lại bị ngươi nói là kẻ lừa đảo. Không có chứng cứ chính là đang phi báng. Ngươi có biết phi báng một Giám bảo sư sẽ có hậu quả thế nào không?

Nghe đối phương nói như thế, lúc này Trương Huyền mới hiểu được, hóa ra hấn đã xem thường “trình độ vô sĩ” của hấn ta rồi.

Không hổ danh là người sống bằng nghề lừa đảo, hấn ta sớm đã chuẩn bị trước hết tất cả đường lui cho bản thân.

Trước đó nói đêm nay muốn rời khỏi Thiên Huyền thành, đây là đường lui thứ nhất. Sau đó khi hấn còn chưa mở miệng đã dùng lý do này để phản bác lại. Bây giờ dù cho có nói hấn ta không dám ở lại đây để chờ đợi bảo vật được làm sạch thì khẳng định cũng không có ai tin tưởng.

Đã vậy... còn dám nói ngược, bảo hấn là kẻ lừa đảo, bởi vì hấn không có chứng cứ?

Bí mật về Thiên Đạo Đồ Thư Quán chắc chắn không thể công khai cho bất cứ người nào biết, mà dù hấn có công khai sự thật về Thiên Đạo Đồ Thư Quán đi nữa thì cũng phải có người tin tưởng mới được.

- Nhóc con, lập tức quỳ xuống xin lỗi đại sư mau lên.

- Dám nói đại sư là kẻ lừa đảo, có tin ông đây chỉ cần vài phút là có thể giết chết ngươi hay không hả?

- Ở đâu ra cái thứ chó ghê không biết trời cao đất rộng là gì thế này, còn dám vu oan, hãm hại đại sư?

.....

Nhìn thấy dáng vẻ chính trực, ngay thẳng của “đại sư”, rất nhiều người đều tin tưởng những gì mà hấn ta nói, vì vậy lập tức nhìn Trương Huyền quát lớn.

Tất cả bọn họ đều đang rất phẫn nộ.

Đa số những người bị lừa gạt thông thường đều sẽ có tâm lý không thích nghe ai nói rằng mình đã bị lừa. Nếu có người nói ra điều đó, chắc chắn bọn họ lập tức sẽ có phản ứng rất dữ dội.

Đối với bọn họ, Mặc Dương đại sư là một người thanh cao, sao có thể là kẻ lừa đảo cho được.

Đùa cái gì vậy chứ!

- Nếu ngươi đã nói đại sư là kẻ lừa đảo, vậy khẳng định ngươi phải là người rất thông thạo trong lĩnh vực giám định bảo vật nhỉ? Có bản lĩnh như vậy thì thử chọn một cái cho chúng ta xem nào. Nếu như chọn nhầm thứ đồ vô dụng thì đừng có giả bộ mà đứng đây nói bậy nữa, mà mau rút ra ngoài cho ta!

Một giọng nói nghe không ra là của nam hay nữ phát ra trong đám người.

- Đúng đó, nếu ngươi đã nói ta là kẻ lừa đảo, không muốn để ta giúp ngươi chọn bảo vật, vậy chắc chắn ngươi cũng là người có kiến thức về việc giám bảo!

Nghe người kia nói như vậy, Mặc Dương đại sư gật đầu nói:

- Vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Chúng ta sẽ cùng lúc chọn ra một đồ vật đơn giản, cái mà có thể làm sạch trong thời gian ngắn. Chỉ cần ngươi có thể lựa chọn ra một đồ vật có giá trị, có thể kiếm tiền được, ta sẽ thừa nhận ngươi có chút bản lĩnh, cũng sẽ không tính toán với ngươi về việc ngươi đã vu oan cho ta! Còn nếu như ngươi chọn ra một đồ vật vô dụng, không có giá trị, như vậy hãy mau mua bảo vật ta vừa chọn cho ngươi, sau đó quỳ xuống xin lỗi ta!

- Ngươi muốn đấu giám định bảo vật với ta?

Trương Huyền đang phiền não vì chưa nghĩ ra nên làm thế nào để có chứng cứ thì lại nghe được lời “Mặc Dương đại sư” vừa nói. Hắn hơi kinh ngạc, suýt chút nữa thì bật cười.

Lão già này... đầu óc có vấn đề hả?

Hắn có được Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay, nếu nói mình là Đệ nhị Giám bảo sư thì chắc chắn không có ai dám tự xưng là Đệ nhất, vậy mà hắn ta lại muốn đấu với hắn... Đầu óc hắn bị lừa đã rồi à?

Nhưng mà chỉ cần suy nghĩ kỹ một lát, hắn cũng hiểu rõ tại sao hắn ta muốn làm như vậy.

Trong suy nghĩ của đối phương, hắn chỉ là một thiếu niên mới 18, 19 tuổi thì làm sao biết cái gì là giám bảo? Trong khi đó trước đó mấy ngày hắn ta đã giúp cho người khác kiếm tiền. Nếu cùng lúc giám bảo mà hắn lại không chọn được đồ tốt thì nhất định hắn ta sẽ nắm lấy cơ hội đó mà làm nổi bật danh tiếng của bản thân. Nói không chừng còn có thể lừa thêm được vài người ngu, điên cuồng bỏ tiền ra mua những gì mà hắn ta chỉ định.

- Sao nào? Không dám nhận lời hả?

Mặc Dương đại sư bình tĩnh nói.

- Được.

Nếu đối phương đã có tình muốn đấu, hắn làm sao có thể từ chối đây?

- Vậy thì tốt, để ta lựa trước!

Mặc Dương đại sư phát tay áo, nhanh chân đi tới đài trưng bày bảo vật. Đi được một lát hắn ta liền ngừng lại, cầm lên một bảo vật lớn bằng bàn tay.

Thứ này đã bị nham thạch bao quanh dày đặc, ngay cả hình dáng bên ngoài thế nào cũng nhìn không ra, chứ đừng nói chi đến việc có biết được nó có trân quý hay không.

- Chủ quán, cái này bao nhiêu tiền?

Mặc Dương đại sư cầm lấy thứ này, mở miệng hỏi.

- Cái này chỉ là một vật nhỏ, cũng chẳng có linh khí, 200 đồng tiền vàng vậy!

Chủ quán đi tới.

- Được, bây giờ ngươi hãy tìm người làm sạch nó đi.

Đưa tiền xong, Mặc Dương đại sư thân nhiên nói.

- Vâng!

Chủ quán cầm bảo vật đưa ra phía sau, một lát sau, chủ quán đi ra, trong tay còn cầm theo một con cóc bằng vàng, vẻ mặt đầy hưng phấn kêu:

- Chúc mừng đại sư, đây chính là xác của Kim Thiềm Linh Tê!

- Kim Thiềm Linh Tê là cái gì?

- Kim Thiềm Linh Tê là một loại Man thú lục phẩm, thứ quan trọng nhất trên cơ thể nó chính là da, thế nhưng cả đời nó chỉ có thể lột da một lần. Thứ này có thể làm thuốc, giá trị cũng cực cao!

- Không hổ danh là Mặc Dương đại sư, mắt nhìn đồ thật tốt, chỉ nhìn sơ qua đã có thể chọn được đồ quý giá như vậy!

.....

Nghe được chủ quán nói đó là xác của Kim Thiềm Linh Tê, tất cả mọi người đều bàn tán sôi nổi.

- Rất nhiều người chưa biết thứ này, người hãy nói thẳng ra giá cả của nó là bao nhiêu đi! Như vậy dễ phân xử hơn!

Mặc Dương đại sư ngẩng cao đầu, tỏ vẻ thanh cao, thản nhiên nói.

- Thứ này có giá là... 2.000 đồng tiền vàng!

Chủ quán cất cao giọng nói.

- 2.000 đồng tiền vàng?

- Chỉ bỏ ra có 200 đồng tiền vàng mà lại bán ra được đến 2.000? Tăng gấp 10 lần ư?

- Quá lợi hại rồi!

- Đúng là đại sư có khác, chỉ một món đồ nhỏ đã có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Mới vừa rồi ngài ấy đã giúp ta chọn một món bảo vật lớn như vậy, chẳng phải sẽ lời được rất nhiều tiền sao?

.....

Thấy cảnh này, những người mới vừa nãy vẫn còn hơi lo lắng đã lại điên cuồng tin tưởng vị “đại sư” kia thêm lần nữa.

Đại sư đúng là tài giỏi, vừa ra tay đã kiếm được nhiều tiền như vậy rồi!

- Được rồi, đến người đó!

Mặc Dương đại sư phát tay, lạnh lùng nhìn Trương Huyền.

- Ta...

Trương Huyền gật đầu.

Biết đối phương là kẻ lừa đảo, cũng đã đoán trước được hắn ta đã chuẩn bị đường lui thế nhưng không ngờ cái “đường lui” kia lại lợi hại đến như vậy.

Xem ra hắn nhất định phải chọn được một bảo vật có giá trị tương đương như vậy mới được.

- Ta có thể chọn bảo vật trước, chờ người làm sạch xong, mới xác định giá cả và đưa tiền được không?

Trương Huyền vừa đi về phía trước thì đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền nhìn chủ quán hỏi.

- Không được! Người phải đưa tiền mua đồ trước, chúng ta mới có thể làm sạch nó giúp người! Đây là quy định từ lâu, chứ nếu lỡ như sau khi làm sạch, người thấy vật đó không đáng tiền lại không chịu mua nữa thì sao? Lúc đó chúng ta có muốn bán nó đi cũng không được nữa.

Chủ quán lạnh lùng nói.

Trong lúc cuộc bão, để phòng ngừa tranh cãi, nếu muốn lấy đồ vật nào thì đều phải trả tiền trước. Cái này giống như việc ký giấy cam kết, bất cứ ai cũng không thể quyết được.

- Vậy được rồi...

Biết quy định này, Trương Huyền đành phải gật đầu. Sau một lúc, hắn ngẩng đầu, thở mạnh nói:

- Chủ quán, đến đây, giúp ta chỉ ra những đồ vật nào có giá từ 8 đồng tiền vàng trở xuống, để ta chọn một cái trong đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tiền bo

- Hả? Hấn vừa nói cái gì vậy? Ta không nghe lầm chứ? Hấn muốn mua bảo vật có giá từ 8 đồng tiền vàng trở xuống thôi ư?

Nghe lời nói đầy “hào phóng” của Trương Huyền, tất cả mọi người đều phun ra một ngụm nước bọt đầy khinh thường, sau đó trừng mắt, há hốc mồm nhìn hấn như nhìn thấy một kẻ điên.

Là thật hay giả vậy hả?

Cược bảo là gì? Là đánh cược bằng tiền bạc, đánh cược trong sự hồi hộp, vừa lo lắng vừa mong đợi. Chỉ chọn đại một vật đã có giá ít nhất là 100 đồng tiền vàng. Còn 8 đồng tiền vàng của hấn... thì mua được cái khi gì chứ!

- Tên nhóc này điên rồi à?

- 8 đồng tiền vàng sao? Ha ha, có thể mua được một nắm đất đấy!

- Còn đòi 8 đồng tiền vàng trở xuống sao? Ở đây không có bảo bối nào rẻ như vậy đâu...

.....

Mọi người đều phá lên cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra.

Bà nó, tiểu tử này, bộ hấn đến đây để cản trở việc buôn bán của người ta hả?

Ở đây làm gì có vật nào có giá từ 8 đồng tiền vàng trở xuống, cho dù là 80 đồng tiền vàng cũng chưa chắc đã có thể mua được.

- Sao nào? Ra vẻ là nơi cược bảo nhưng hóa ra ngay cả bảo vật giá 8 đồng tiền vàng cũng không có ư? Chẳng lẽ không thấy mắt mặt à?

Không quan tâm đến lời chế giễu của đám người xung quanh, Trương Huyền nhìn về phía chủ quán, vẫn vẻ mặt bình tĩnh, tự nhiên nói.

Chủ nhân thân thể này lúc trước chỉ để lại cho hấn có 8 đồng tiền vàng, muốn nhiều hơn nữa cũng không có. Dù hấn có muốn mua món đồ nhiều tiền hơn đi nữa thì cũng chẳng còn cách nào.

- Ha ha!

Đám người kia nghe vậy liền nhìn nhau bật cười lần nữa.

Người mất mặt là ngươi thì có.

Cái này cũng giống như việc chạy đến chỗ bán nhà cao tầng, hỏi người bán rằng 1 đồng tiền vàng có mua được một căn phòng trong đó hay không vậy?

Tiểu tử à, đầu óc ngươi có vấn đề gì không vậy?

- Ở đây chắc chắn là không có bảo vật nào có giá 8 đồng tiền vàng rồi, hay là ngươi cứ tùy tiện chọn đại một đồ vật trong đồng đồ trên đài đi. Chọn xong rồi ta sẽ trả tiền giùm ngươi, nếu chọn được đồ tốt thì tiền lời cũng cho ngươi luôn nhưng nếu ngươi thua thì chỉ cần làm theo ước định vừa rồi, xin lỗi ta là được.

Thấy bộ dạng này của Trương Huyền, Mặc Dương đại sư rất khinh thường. Hấn ta chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt cao ngạo nhìn hấn nói.

- Không hổ danh là Mặc Dương đại sư, đúng là một người nhân hậu.

- Thiếu niên này chỉ là hạng tôm tép nhỏ bé mà cũng đến đây làm trò, hấn không biết xấu hổ à?

- Đại sư quả là người có đức tính thanh cao, ta xin bội phục!

.....

Nghe “đại sư” nói muốn trả tiền giúp đối thủ của mình, những người đang đứng xung quanh đều rất bội phục.

Thấy chưa, thấy rõ sự độ lượng của người ta chưa? Còn ngươi thì sao, tiểu tử này...

Được rồi, đừng so sánh hai người với nhau nữa, mặc công ta lại muốn nôn...

- Thật ư? Ngươi chắc chắn chứ?

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Bởi vì Trương Huyền đã biết đối phương là một kẻ lừa đảo, thế nên nếu dùng tiền của đối phương hấn cũng không cần phải áy náy làm gì.

- Đương nhiên, Mặc Dương ta đã nói ra điều gì thì nhất định sẽ giữ lời.

Mặc Dương đại sư nói.

Đối với những người xung quanh, lúc này hắn ta chính là một bông hoa sen trong sạch không bị vấy bẩn bởi nước bùn.

- Ha ha, vậy ta sẽ chọn...

Trương Huyền mỉm cười, nhanh chân bước tới quầy hàng, nhìn sơ qua đồng bảo vật trước mặt.

Nếu đối phương đã chọn một bảo vật có kích thước nhỏ, như vậy hắn cũng không thể chọn cái nào khác lớn hơn. Với lại nếu chọn cái lớn hơn thì phải cần rất nhiều thời gian để làm sạch nó, như vậy rất phiền phức.

- Tiểu tử này cũng mặt dày quá rồi đó!

- Đúng đó, Mặc Dương đại sư thật quá tốt bụng rồi. Nếu ta mà gặp phải loại người này thì đã sớm cho mấy phát tát vào mặt hắn rồi.

- Nói xấu đại sư mà còn muốn dùng tiền của đại sư để mua đồ... Đúng là cái đồ vô sỉ mà!

.....

Nhìn thấy thiếu niên kia không hề áy náy mà còn vui vẻ đi chọn đồ vật, đám người kia bất ngờ đến nỗi không còn biết nói gì thêm.

Đã từng thấy người mặt dày nhưng chưa thấy ai có da mặt dày đến như vậy.

Ban nãy người kiếm chuyện với đại sư, bảo người ta là kẻ lừa đảo nên dù có nói thế nào đi nữa thì quan hệ giữa hai người hiện giờ chính là loại quan hệ thù địch rồi. Vậy mà trong tình huống này người lại còn không biết xấu hổ, còn dùng tiền của người ta để mua đồ. Hơn nữa lại dùng chính món đồ đó để thi đấu với người ta... Người cũng quá tham rồi đó!

Không để ý tới đám người đang xôn xao nghị luận đằng kia, Trương Huyền nhìn thấy vật nào thì liền sờ vật đó. Chỉ một lát, hắn đã chọn được một bảo vật bằng bàn tay đưa cho chủ quán.

- Cũng là 200 đồng tiền vàng.

Chủ quán nhìn thoáng qua, sau đó thần nhiên nói.

- Đại sư, mau trả tiền đi.

Trương Huyền chẳng những không xấu hổ mà còn rất tự nhiên phát tay “ra lệnh” cho “Mặc Dương đại sư”.

-...

Mặc Dương đại sư tức giận đến tái mặt.

Hắn ta tính làm đối phương mất mặt, ai dè kết quả đối phương lại “cầm lông gà mà tưởng là lệnh tiễn”, thật sự coi hắn thành người hầu dễ sai bảo.

Cố nén xúc động muốn đánh chết tươi đối phương, Mặc Dương đại sư cố gắng bình tĩnh lấy tiền đưa cho chủ quán.

- Được rồi, hãy làm sạch nó ngay tại đây luôn đi, để mọi người đều có thể nhìn thấy, tránh cho người khác nói ta làm bộ.

Trương Huyền phát tay.

- Hừ, một lát nữa sau khi làm sạch cái thứ này xong, để xem người còn dám phách lối như vậy nữa không!

Thấy mọi cử chỉ, lời nói của Trương Huyền, chủ quán tức giận đến mức nghiến răng kèn kẹt, nhưng cũng đành phải lấy những dụng cụ ra, bắt đầu làm sạch nó trước mặt mọi người.

Chỉ sau một lát, đồ vật kia đã mất đi lớp rêu và nham thạch bên ngoài, cũng giúp mọi người nhìn thấy rõ được hình dạng ban đầu của nó.

Đó là một viên đá khá trong suốt, tỏa ra những tia sáng âm áp.

- Đây là... đá Linh Lung sao?

Nhìn thấy hình dạng này của viên đá, trong đám người chột vang lên tiếng hô to đầy bất ngờ.

- Đá Linh Lung là cái gì?

Có người nhận ra nhưng cũng có người không biết.

- Người không biết sao? Đá Linh Lung chính là một trong những vật liệu quan trọng nhất để luyện chế thành binh khí cấp Quý. Mỗi một khối đá đều có giá trị rất lớn, thậm chí có tiền cũng chưa chắc có thể mua được!

Một người kích động nói.

Binh khí cũng được chia làm các cấp bậc là: Thần, Thánh, Linh, Quý và Phàm.

Ở Thiên Huyền quốc, ngay cả những binh khí cấp Phàm còn chưa chắc có, chứ đừng nói chi đến binh khí cấp Quý. Nếu những loại binh khí này xuất hiện, mỗi một món khẳng định đều sẽ được bán với giá trên trời.

Một loại vật liệu quan trọng cho việc luyện chế ra binh khí cấp Quý như đá Linh Lung, nếu đem bán đấu giá, chắc chắn sẽ khiến cho vô số cường giả và các gia tộc điên cuồng theo đuổi, tranh giành.

- Vậy nó có thể đáng giá bao nhiêu tiền?

Những người không biết vật này nhìn không được hỏi.

Chỉ nói vài câu như vậy thì bọn họ vẫn chưa thể hiểu được khái niệm tổng quát về nó. Thế nhưng chỉ cần nói ra giá trị của nó là bao nhiêu, bọn họ sẽ có thể đoán được.

- Ta nghe nói ở Lưu Chu quốc mấy năm trước đã từng đem bán đấu giá viên đá này rồi, viên đá đó so với viên đá này còn nhỏ hơn nhiều, chỉ lớn chừng quả trứng gà mà giá trị đã là 5 vạn đồng tiền vàng. Trong khi viên đá này lớn hơn rất nhiều, hơn nữa độ tinh khiết của nó cũng rất cao, nhất định ít nhất cũng là 10 vạn đấy...

Người đó vừa nói vừa nuốt vội một ngụm nước miếng.

- Mười vạn...

Tất cả mọi người ở đây suýt chút phát điên.

Mua một đồ vật trị giá 200 đồng tiền vàng mà sau khi làm sạch lại có thể bán ra được 10 vạn ư?

Chỉ một lát mà đã thu được tiền lời gấp 500 lần so với lúc đầu.

Là thật hay giả đây?

- Cái này... cái này...

Bàn tay chủ quán run rẩy, hấn khiếp sợ nhìn vật trong tay mình.

Hắn là chủ quán cược bảo, thế nên có thể nhận biết được không ít bảo vật, cũng như giá cả của nó. Lời nói vừa rồi của người kia thật không sai chút nào!

Thứ này thật sự có giá như vậy!

- Không thể nào... nhất định là do nhìn lầm thôi..

Mọi người đều vô cùng khiếp sợ, ngay cả vị “Mặc Dương đại sư” kia cũng vậy.

Hắn ta vốn cho rằng đối phương nhất định sẽ không thể chọn ra được thứ gì đáng tiền. Sau đó hắn sẽ mặc sức chế giễu hắn vài câu để nâng cao thêm danh tiếng của mình. Thế nhưng có nằm mơ hắn ta cũng không thể ngờ tới, món hắn vừa chọn lại là bảo bối lợi hại đến thế.

Đều là món đồ cùng trị giá 200 đồng tiền vàng, thế nhưng đồ của hắn ta sau khi làm sạch chỉ đáng giá 2.000 đồng tiền vàng, còn đối phương lại đáng giá đến 10 vạn...

Chênh lệch này cũng quá lớn rồi đó!

- Bây giờ ta muốn đấu giá viên đá Linh Lung này, chỉ cần người nào trả giá cao là được!

Bởi vì Trương Huyền đã sớm biết vật này là gì nên vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước. Hắn lấy bảo bối từ trong tay chủ quán, nhìn xung quanh nói.

- Ta trả 10 vạn.

Người nhận ra đá Linh Lung hô lên đầu tiên.

Mặc dù 10 vạn đồng tiền vàng là một số tiền không nhỏ nhưng nếu so sánh nó với đá Linh Lung thì khẳng định đá Linh Lung quý giá hơn rất nhiều.

- Ta trả 11 vạn.

Một người khác cũng biết giá trị của đá Linh Lung hô lớn.

- 12 vạn...

.....

Chỉ một lát sau, giá cả cuối cùng đã dừng lại ở mức 153.000 đồng tiền vàng. Người mua chính là một người đàn ông trung niên giàu có.

- Đây là ngân phiếu được thông hành ở mọi ngân hàng trong nước Thiên Huyền. Cảm cái này, dù ngươi đi đến ngân hàng nào trong nước Thiên Huyền cũng có thể rút được 153.000 đồng tiền vàng!

Người trung niên nhận lấy đá Linh Lung từ tay Trương Huyền, đồng thời hắn ta cũng đưa cho hắn một xấp ngân phiếu.

Bởi vì đồng tiền vàng rất nặng, sẽ khó khăn cho việc mang theo nên ở đây cũng phát minh ra loại tiền bằng giấy giống như ở hiện đại.

- Ừm!

Trương Huyền nhìn thoáng qua, biết đây là ngân phiếu thật liền cầm lấy cất vào trong ngực. Sau đó hắn lấy ra một tấm ngân phiếu trị giá 1.000 đồng tiền vàng, đi tới chỗ “Mặc Dương đại sư”:

- Vừa rồi ngươi đã trả giúp ta 200 đồng tiền vàng nên bây giờ ta trả lại ngươi 1.000 đồng tiền vàng, không cần thối lại đâu, coi như là tiền boa cho ngươi đó!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Vạch trần âm mưu

- Tiền boa?

Nghe Trương Huyền nói như thế, “Mặc Dương đại sư” lão đảo vài cái, hắn ta tức giận đến nổi suýt chút phun ra một ngụm máu tươi.

Tiền boa cái đầu ngươi á!

Hắn là một đại sư nên có bao giờ thiếu tiền đâu mà cần phải lấy tiền boa của hắn...

Mặc Dương đại sư tái mặt, tức giận vô cùng. Lúc này ngươi nhận tiền cũng không được mà không nhận tiền thì cũng không xong.

Nếu hắn ta lấy tiền thì đúng là chẳng khác nào đang nhận tiền boa của hắn, mà như vậy đồng nghĩa với việc hắn cũng chẳng khác gì một người hầu... Nhưng nếu không lấy tiền, hành động này của đối phương lại càng khiến hắn ta cảm thấy mất mặt hơn.

Hắn ta chợt nghĩ đến một vấn đề... Hay là tên nhóc kia đã sớm đoán được điều này nên mới cố tình dùng tiền của hắn ta để mua đồ, để rồi sau đó khiến hắn ta phải khó xử?

- Không cần sao? Thật tốt quá, vậy là ta có thể tiết kiệm được thêm 1.000. Ngươi nên biết 1.000 đồng tiền vàng có thể mua được rất nhiều thứ đó.

Thấy Mặc Dương đại sư do dự không chịu nhận tiền, Trương Huyền liền thu tay, bỏ tờ ngân phiếu vào trong ngực, miệng lầm bầm nói.

-...

Mặc Dương đại sư nghe hắn nói như thế lại muốn phát điên.

- Ngươi thật may mắn, có thể chọn đúng được món đó. Nhưng như thế cũng không có nghĩa là ngươi thắng! Thôi được rồi, ta còn có chuyện quan trọng phải làm, ta đi đây.

Mặc Dương đại sư lạnh lùng nói. Hắn ta đứng dậy phát tay tính rời khỏi đây.

Nhìn thấy hành động của hắn ta như vậy, Trương Huyền thầm khen ngợi một tiếng.

Không hổ danh là người làm nghề lừa đảo, cá cược một trận không thắng được là muốn rời khỏi ngay, chỉ riêng tính cách quyết đoán này cũng đã đủ để khiến người khác phải bội phục.

Mặc kệ là do hấn gặp may hay là thực sự có bản lĩnh phân biệt bảo vật, chỉ trong một thời gian rất ngắn mà có thể kiếm được một số tiền nhiều như vậy đã đủ khiến mọi người thay đổi cách nhìn về hấn, cũng không còn dám xem hấn là người điên giống như lúc trước nữa. Thế nên thay vì tiếp tục ở đây tranh đấu với mình, hấn ta đã lựa chọn dừng lại và rời khỏi đây.

Dù sao mới vừa rồi hấn ta cũng đã kiếm được khá nhiều tiền từ việc chỉ điểm cho mấy người kia.

Đối với một người lừa đảo như hấn ta mà nói, ở đây càng lâu chỉ càng có hại thêm thôi.

- Kết quả thi đấu của chúng ta còn chưa có mà sao người lại vội vã muốn đi rồi?

Nếu đã quyết định vạch trần hấn ta thì chắc chắn Trương Huyền không thể nào cho hấn ta có cơ hội chạy trốn nhanh như vậy được.

- Đúng đó đại sư, đừng có đi nhanh vậy mà! Mấy đồ vật mà hai người mua sắm đều có giá trị cả nên cũng không thể tính là hấn ta thắng được.

- Chỉ là do đại sư ngài quá khinh địch nên mới không chọn ra bảo bối quý nhất mà thôi. Chúng ta tin tưởng ngài...

Không uống công “Mặc Dương đại sư” đã liên tục cố gắng nâng cao danh tiếng trong suốt mấy ngày qua. Đến bây giờ vẫn còn rất nhiều người trung thành ủng hộ hấn ta đến vậy.

- Trước đó ta cũng đã nói rồi, ta có chuyện rất quan trọng phải rời khỏi, tạm biệt

Mặc Dương đại sư phát tay đáp.

- Có việc gấp gì đi nữa thì chắc cũng không đến nỗi có mấy phút mà cũng không chờ được chứ hả? Ta còn có vài chuyện muốn nhờ người chỉ dạy đây!

Trương Huyền đứng chặn trước mặt hấn ta.

- Chuyện gì?

Mặc Dương đại sư ngừng lại, hừ một tiếng.

- Lão nhân này...

Thấy “Mặc Dương đại sư” đã dừng lại, Trương Huyền mỉm cười, nhìn về phía lão nhân vừa được đại sư chỉ điểm mua cái bình Quan Thưởng.

- Sao vậy?

Lão nhân đi tới hỏi.

Từ lúc mua được chiếc bình đó đến giờ, lão nhân vẫn luôn ôm nó trong ngực như ôm bảo vật quý hiếm nhất vậy. Vì kích thước của bảo bối này rất lớn, trong thời gian ngắn không có cách nào để làm sạch nó được, vì vậy lão nhân vẫn chưa rời khỏi đây.

- Nếu như ta không nhìn lầm, cái bình Quan Thưởng mà lão đã bỏ ra 8 vạn đồng tiền vàng để mua đã bị vỡ. Hơn nữa giá trị của nó còn không đáng 1 đồng tiền vàng.

Trương Huyền nói.

- Bình Quan Thưởng? Còn không đáng giá 1 đồng? Đùa kiểu gì vậy hả? Cái này là do đại sư đã chọn giúp ta...

Lão nhân tái mặt, tức giận quát lớn.

- Bảo vật lớn như vậy, nếu muốn làm sạch nó thì cần thời gian ít nhất là một ngày, như vậy sẽ rất phiền phức. Thế này đi, lão hãy ném nó xuống đất xem. Nếu như ta nói sai, ta sẽ bồi thường cho người 8 vạn đồng tiền vàng! Còn nếu ta nói đúng, điều đó có nghĩa là lão đã bị người ta lừa rồi. Đến lúc đó hãy tìm người lừa lão mà đòi tiền lại là được.

Trương Huyền mỉm cười nhìn lão nhân.

- Ném xuống đất?

Lão nhân sững sờ.

Đối phương nói không sai, bảo bối lớn như vậy nếu muốn làm sạch nó thì phải cần rất nhiều thời gian. Nhưng chỉ cần ném nó xuống đất là có thể nhanh chóng biết được sự thật rồi.

Nếu theo như lời đối phương đã nói, đây chỉ là một cái bình Quan Thưởng thì thật sự không đáng giá bao nhiêu tiền.

Mà lão thì sẽ mất trắng 8 vạn đồng tiền vàng, gần như là mất hết của cải.

Nếu thật sự mua nhầm hàng giả, lúc trở về chắc lão chỉ còn cách đi nhảy lầu chết quách cho xong.

Nếu trước đó thiếu niên kia nói ra lời này, lão khẳng định sẽ chỉ xì mũi coi thường, cũng không bao giờ tin tưởng. Thế nhưng vừa rồi chứng kiến đối phương mới vừa ra tay đã mua được một bảo bối quý hiếm, lời gấp 765 lần. Điều này khiến lão hơi do dự.

- Yên tâm đi, nếu bảo vật đó là thật thì dù có ném nó đi cũng sẽ không bị vỡ, lão cũng không bị mất tiền đâu.

Thấy lão nhân do dự, Trương Huyền nói tiếp.

- Được rồi!

Lão nhân chần chờ một lát rồi cầm bảo vật đang ôm trong ngực ném ra ngoài.

Loảng xoảng!

Tiếng bình vỡ vang lên, bảo bối to như vậy đã bị vỡ nát. Hình dáng đằng sau lớp rêu xanh và đất bùn cũng đã lộ ra ngoài... Đây đúng là một cái bình không có giá trị.

- Đúng thật là... bình Quan Thưởng?

Không ít người nhìn thoáng qua đã nhận ra, đây thực sự chính là một cái bình Quan Thưởng.

Thứ này mặc dù là đồ cổ nhưng cũng không đáng giá bao nhiêu tiền. Đừng nói 8 vạn đồng tiền vàng, dù chỉ 10 đồng cũng chưa chắc đã có thể bán ra được.

- Cái này là sao...

Nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, lão nhân cảm thấy buồn bã vô cùng.

Lúc này lão nhân tràn đầy hi vọng có thể lấy thứ này để đổi lại một số tiền lớn, ai dè kết quả lại thành ra thế này, hỏi sao lão nhân không đau lòng cho được.

- Chuyện gì đang xảy ra ư? Cái này lão nên hỏi “Mặc Dương đại sư” kia kia. Nếu ta đoán không lầm, hẳn ta với chủ quán là đồng bọn của nhau. Bọn họ lợi dụng cái danh Giám bảo sư để hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Sau đó lại giả bộ giúp người khác chọn bảo vật, mục đích chính là để các người bỏ tiền ra mua đồ giả. Như vậy bọn họ sẽ kiếm được càng nhiều tiền lời hơn nữa!

Trương Huyền nhìn về phía Mặc Dương đại sư và chủ quán đang đứng cách đó không xa, nhếch môi cười:

- Còn tại sao hẳn ta có thể chọn được bảo vật có giá trị cao, điều này cũng rất đơn giản. Vì không có ai ở đó lúc bọn họ làm sạch nó, thế nên bọn họ chỉ cần lấy sẵn bảo bối đã chuẩn bị trước rồi nói đó chính là vật vừa được chọn là được. Dù sao cũng đâu có ai nhìn thấy nên bọn họ muốn nói thế nào mà chẳng được.

- Cái này...

- Là thật hay giả vậy trời?

.....

Nghe Trương Huyền nói ra sự thật, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người với tư cách là Giám bảo sư, sau đó lại giúp một người khác chỉ ra hàng giả... mỗi hành động đều được tiến hành theo tuần tự. Những người vừa rồi còn cố chấp tin tưởng Mặc Dương đại sư, giờ đây cũng đã hơi hoài nghi.

Trong lúc mọi người đang im lặng suy nghĩ xem ai đúng ai sai thì bất chợt lại vang lên một tiếng đồ vật bị vỡ. Một người nữa vừa lúc này được đại sư chỉ điểm thử ném bảo bối xuống đất. Lần này không phải đồ sứ, mà là một cái bình gốm không đáng tiền.

- Là giả, hóa ra chỉ là giả! Thứ này ta đã tốn đến 6 vạn đồng tiền vàng để mua... Bọn họ là kẻ lừa đảo.

Mấy người vừa được chỉ điểm mua đồ nhìn mảnh gốm vỡ vụn trên đất cũng đã biết mình bị lừa. Vì vậy bọn họ điên cuồng hét lên.

Ầm! Xoảng! Xoảng!

Theo chân hai người đi trước, mấy người còn lại cũng không ngồi yên nữa mà vội vã cầm bảo bối vừa mua được ném xuống đất, có người dùng dao hoặc búa đập nát nó.

Sau khi đập xong, thấy rõ được hình dạng ban đầu của mấy vật kia, sắc mặt bọn họ ai nấy đều trắng bệch.

- Mấy thứ này đều là giả... Tất cả đều là những thứ không đáng tiền!

- Chúng ta đã bị lừa rồi, Mặc Dương đại sư này là giả...

Nếu như chỉ có một đồ vật là giả, như vậy vẫn còn có thể thông cảm được, vì Giám bảo sư cũng không có khả năng nói đúng chính xác 100%. Thế nhưng cả 9 đồ vật kia cũng đều là giả, lại còn tốn nhiều tiền như vậy, chắc chắn đối phương chính là kẻ lừa gạt!

Còn bày đặt giả bộ nhân hậu, từ bi cái nỗi gì... Hừ, ta khinh, hóa ra chỉ là một tên lừa đảo.

Đám người kia đã nổi điên, bọn họ ào lên vây quanh “Mặc Dương đại sư” và chủ quán, nhìn hai người bằng ánh mắt hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ vậy.

Tiền của bọn họ là do cực khổ kiếm được chứ đâu phải bỗng không mà có.

Nếu như không nhờ tên tiểu tử kia, chờ bọn họ làm sạch đồ vật xong, cho dù biết là bị lừa đi nữa thì cũng đâu biết tìm ai để đòi lại tiền đã mất chứ.

- Đừng nghe tên tiểu tử này nói bậy, Giám bảo sư cũng có lúc nhìn nhầm mà, ta không quen biết chủ quán đâu...

Nhìn thấy “ánh mắt giết người” của đám người kia, “Mặc Dương đại sư” biết không thể che giấu được nữa nên cũng hốt hoảng thét lên.

Nếu đòi lại là trước đó, nhất định đám người kia sẽ nghe lời hắn ta, nhưng bây giờ... đã không còn ai tin tưởng nữa.

Bốp... bốp... bốp!

Đám người nổi giận xông vào đánh “Mặc Dương đại sư”, đương nhiên chủ quán cũng không thoát được. Ngay sau đó, những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Còn về người đã vạch trần vụ việc này, Trương Huyền, đã sớm thừa dịp mấy người kia nổi điên lạng lẽ rời khỏi đó rồi.

Thế giới rộng lớn như vậy, mỗi ngày đều có rất nhiều người đi lừa gạt và cũng có rất nhiều người bị lừa. Hắn không phải thần tiên mà có lòng tốt giúp đỡ bọn họ. Chẳng qua là do cái tên “Mặc Dương đại sư” kia cố tình kiếm chuyện, chứ nếu không hắn cũng chẳng thèm để ý đến chuyện này làm gì cho mệt.

Hiện tại những người kia đã biết bản thân mình bị người ta lừa gạt, khẳng định cũng sẽ biết cách xử lý ôn hòa việc này nên hắn không cần phải quan tâm đến nữa.

- Phòng sách Hoàng Ngữ...

Đi chậm chậm dọc theo các cửa hàng được một lát, Trương Huyền nhìn thấy có một căn phòng cực lớn phía trước mặt, trên giá sách bên trong đó có để rất nhiều sách cổ.

Trong Thương thành có những nơi bán dược liệu, binh khí, man thú thì tất nhiên cũng có nơi bán sách. Đây cũng là mục đích mà hắn đến Thương thành.

- Vào xem thôi!

Trương Huyền bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Hoàng Ngữ

- Công tử đến đây mua sách hay là đọc sách?

Vừa đi vào phòng sách, một nữ tử liền đi ra đón tiếp.

Nữ tử này khoảng mười bảy, mười tám tuổi, gương mặt ngây thơ, dáng người cũng khá đẹp. Mặc dù nữ tử này không đẹp bằng Thẩm Bích Như nhưng tuyệt đối cũng được coi là một người đẹp.

- Ở đây có... sách luyện võ dành cho võ giả tầng sáu không?

Trương Huyền nói thẳng mục đích của mình.

- Công pháp cho võ giả tầng sáu ư?

- Công tử nói đùa rồi, loại công pháp này mỗi một quyển đều có giá trị không nhỏ. Chỗ chúng ta chỉ là một cửa hiệu sách nhỏ, làm sao có tư cách bán ra mấy loại sách này cơ chứ... Nếu như muốn tìm sách công pháp sơ cấp thì may ra còn có mấy quyển...

Nữ tử kia lắc đầu.

Tiệm sách của nàng đã số chỉ có bán các loại sách thuộc thể loại tiểu sử danh nhân hoặc sách về địa lý, văn học mà thôi. Công pháp là sách bí mật, chỉ dành cho những người tu luyện, thế nên sao có thể tùy tiện xem hay mua được?

- Vậy... người có biết ở đâu có bán không?

Thấy ở đây không có, Trương Huyền thở dài, sau đó nhìn nữ tử kia hỏi với vẻ mặt đầy mong đợi.

- Bán sách công pháp tăng sáu ư?

Nữ tử lại lắc đầu:

- Công pháp ở cấp bậc này không có người nào bán đâu, toàn bộ Thiên Huyền thành này chắc chắn là không có, nhưng mà... có một vài cường giả thường sưu tầm không ít sách trong nhà, nếu như có quen biết thì có thể đến đó xem đấy!

- Có thể đến xem sao? Chỉ cần được xem thôi cũng đã tốt lắm rồi!

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, hẳn không cần phải mua sách làm gì, chỉ cần được cầm loại sách này rồi đọc sơ qua là thư viện đã có thể tự động tạo ra quyển tương tự rồi.

- Thế nàng có biết vị tiền bối nào mà trong nhà có những quyển sách công pháp giống như vậy không? Hơn nữa còn cho phép người khác xem sách của mình ấy?

Trương Huyền sốt ruột hỏi.

- Cho phép người khác xem sách?

Nữ tử kia nhướn mày tính lắc đầu nhưng lại chợt nhớ ra cái gì đó, vì vậy nở nụ cười đáp:

- Thật ra ta có biết một người nhưng mà lão tiên sinh ấy lại nổi tiếng là một người kỳ quặc! Nếu tâm trạng tốt, dù người có chuyển hết sách của tiên sinh ra ngoài phơi nắng cũng chẳng sao nhưng nếu tâm trạng không tốt thì đừng nói là xem sách, mà ngay cả cửa cũng đóng không cho người vào.

- Còn có kiểu người như vậy nữa ư?

Trương Huyền nhíu mày, lập tức nói:

- Vậy xin làm phiền cô nương một chút, nàng có thể nói cho ta biết nhà của vị tiền bối này ở đâu hay không?

- Đúng lúc cửa hàng cũng không có khách, như vậy đi, để ta dẫn người đến đó!

Nữ tử cười nói.

- Làm phiền cô nương!

Trương Huyền không ngờ vị cô nương này lại nhiệt tình như thế, muốn tự mình dẫn hắn đi. Vì vậy hắn rất biết ơn gật đầu.

Nữ tử đi phía trước dẫn đường, hai người liền đi ra ngoài.

Nói chuyện phiếm vài câu, Trương Huyền biết được cô nương này tên là Hoàng Ngữ. Phòng sách kia là do nàng mở, sắp xếp bên trong phòng cũng là do nàng thiết kế. Phòng sách này cũng mới khai trương, hình như khoảng mấy chục ngày trước.

- Nàng nói trong nhà vị tiền bối này có rất nhiều sách sao?

Đi được một lát, Trương Huyền lại nhin không được liền hỏi.

- Tất nhiên rồi, lão tiên sinh ấy là một nhà nho lớn, nổi tiếng trong nước, từng là lão sư của quốc vương Thẩm Truy! Điều đặc biệt là lão tiên sinh ấy có thể tự do ra vào thư viện quốc gia đấy, như vậy người nghĩ sách ở nhà lão tiên sinh ấy có phong phú hay không?

- Là lão sư của quốc vương Thẩm Truy? Lão tiên sinh ấy từng là lão sư của quốc vương ư?

Trương Huyền nghe xong liền lú lờ không nói nên lời.

Quốc vương của Thiên Huyền quốc tên là Thảm Truy, thực lực cụ thể thế nào vẫn chưa có người biết, chỉ biết quốc vương chính là người mạnh nhất trong nước, không ai có thể đánh lại.

Có thể làm lão sư của một người như thế chắc hẳn đã phải trải qua vô số bài sát hạch và cuộc thi tuyển chọn. Ngay cả viện trưởng của học viện Hồng Thiên chỉ sợ cũng chưa đủ tư cách.

- Lão tiên sinh ấy là lão sư viên dạy văn, chứ không phải dạy võ nhưng cũng là người rất lợi hại, được quốc vương kính trọng.

Nói đến đây, sắc mặt Hoàng Ngữ nghiêm túc dần dần:

- Vị Lục Trầm tiên sinh này là người lịch sự, thích làm việc theo quy tắc, ghét nhất là những hậu bối nói năng bậy bạ. Đến lúc đó tốt nhất người đừng tùy tiện mở miệng. Nếu làm tiên sinh ấy không vui thì không thể mượn sách xem được đâu.

- Ừm!

Trương Huyền gật đầu.

- À, ta cũng có chuyện cần phải làm nên đến lúc đó, muốn mượn sách thì người tự nói với tiên sinh nhé, đừng quấy rối chuyện của ta đấy!

Hoàng Ngữ liếc mắt nói tiếp.

- Yên tâm đi, ta sẽ không khiến nàng khó xử đâu!

Hiểu ý Hoàng Ngữ muốn nói, Trương Huyền mỉm cười.

Đối phương đã đích thân dẫn đi, hẳn đã rất biết ơn lắm rồi. Còn có thể mượn được sách hay không thì phải tự trông cậy vào bản thân mình thôi. Nếu không mượn được cũng không thể trách ai được.

Nói thế nào đi nữa hẳn cũng là một lão sư, sao có thể khiến cho một vị cô nương khó xử đây?

- Lão tiên sinh rất thích những hậu bối ngoan ngoãn, nghe lời. Dù tiên sinh nói cái gì đi nữa, chỉ cần người gật đầu đồng ý là được. Người cũng biết đấy, những nhà nho như tiên sinh thường rất bảo thủ, vì vậy có thể sẽ có một vài ý kiến không giống với tư tưởng của những người trẻ tuổi, lúc đó người cũng đừng nên tranh cãi làm gì.

Hoàng Ngữ lại tiếp tục dặn dò.

Hai người đi rất nhanh, chỉ một lát đã ra khỏi Thương thành. Sau khi đi vào mấy ngõ nhỏ liên tiếp khiến người ta hoa mắt chóng mặt, Trương Huyền rốt cuộc cũng tới trước một phủ đệ (1).

- Đây chính là nơi ở của Lục Trầm tiên sinh.

Hoàng Ngữ chỉ về phía trước.

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn lên. Phủ đệ trước mặt không hề rộng lớn hay xa hoa như trong tưởng tượng mà chỉ giống như một ngôi nhà của các gia đình bình thường, ngay cả biển hiệu cũng không có. Nếu như không phải cô gái này dẫn hẳn đến đây thì chắc hẳn đã nghĩ đây chỉ là căn nhà của dân thường mà thôi.

Đây là... nơi ở của lão sư của quốc vương sao?

Thật khiến người ta không dám tin vào mắt mình.

- Lục Trầm tiên sinh là một người tiết kiệm, quốc vương Thảm Truy đã nhiều lần muốn xây lại phủ đệ cho tiên sinh nhưng lần nào cũng bị thẳng thắn từ chối.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Trương Huyền, Hoàng Ngữ liền giải thích.

Trương Huyền gật đầu, trong lòng lại cảm thấy vô cùng tôn kính vị Lục Trầm tiên sinh này.

Có thân phận cao quý như vậy nhưng lại không tiêu xài xa hoa, lãng phí, luôn giữ mình trong sạch, cũng không giả bộ với ai. Vị tiên sinh này đúng là một người đáng kính trọng.

Lộc cộc... lộc cộc... lộc cộc!

Đang định gõ cửa đi vào thì bọn họ nhìn thấy một chiếc xe ngựa đang chạy nhanh đến. Tiếng vó ngựa vang lên trong ngõ nhỏ ngày càng gần, càng lúc càng rõ ràng.

Kết... kết!

Xe ngựa dừng lại bên cạnh hai người, một thiếu niên vén rèm xe lên bước ra.

Đó là một thiếu niên chừng mười bảy, mười tám tuổi. Hắn mặc một bộ áo trắng, dáng người cao ráo, gương mặt trắng trẻo, cả người toát lên khí chất thanh cao. Nhìn qua đã biết đó là một công tử nhà giàu.

- Tiểu Ngử? Ngươi cũng tới đây à?

Nhìn thấy Hoàng Ngử, ánh mắt công tử áo trắng kia sáng lên, lập tức nhìn nàng bằng ánh mắt lấy lòng.

- Ta tên là Hoàng Ngử, cách gọi buồn nôn như vậy, sau này đừng nói nữa, chúng ta còn chưa quen thân đến trình độ này đâu!

Hoàng Ngử ghét bỏ đáp.

- Với quan hệ giữa hai nhà chúng ta, kêu ngươi là Tiểu Ngử cũng không sao cả, hơn nữa khi ngươi còn bé không phải ta luôn gọi ngươi như vậy sao? Sao nào, hôm nay ngươi cũng tới xin gặp Lục Trầm lão tiên sinh à?

Công tử áo trắng nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó hất ống tay áo, vuốt cằm cười nói:

- Ha ha, món đồ kia khẳng định là của ta, ngươi đừng nghĩ đến nữa.

- Là của ai còn chưa biết được đâu! Sợ rằng đến lúc đó ngươi sẽ đau lòng đến khóc mất thôi!

Hoàng Ngử không nhường nhịn mà đáp trả.

- Vậy cứ chờ xem

Công tử áo trắng mỉm cười, lúc này hắn mới nhìn thấy Trương Huyền, liền nhướng mày hỏi:

- Người này là ai? Tiểu Ngử, sao ngươi lại dẫn người ngoài đến đây...

- Ta dẫn người nào đến thì liên quan gì đến ngươi!

Hoàng Ngử bữu môi, không hề để ý đến thế diện đối phương.

- Hừ, tên kia, không cần biết ngươi là ai, ta khuyên ngươi tốt nhất nên cách xa Tiểu Ngử ra. Một nhân vật nhỏ bé như ngươi không đủ tư cách để quen biết cô ấy đâu!

Công tử áo trắng nheo mắt, lạnh lùng nhìn Trương Huyền.

-...

Không ngờ chỉ đi mượn sách mà cũng bị uy hiếp, Trương Huyền bất đắc dĩ nhìn người kia.

Dùng lời nói của kiếp trước mà nói thì đúng là vận *út chó mà!

Vị cô nương tên Hoàng Ngử này chỉ giúp dẫn đường cho hắn thôi, chứ hai người nào có quan hệ gì khác đâu? Có cần thiết phải làm như vậy hay không chứ?

Bị người khác uy hiếp khiến Trương Huyền cảm thấy rất khó chịu. Vì vậy hắn lười biếng duỗi thẳng lưng, phát tay cắt ngang:

- Ngươi nghĩ nhiều rồi, ngại quá, không làm phiền ngươi quan tâm!

- Hay lắm, vậy hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì câu nói này.

Công tử áo trắng không ngờ Trương Huyền lại dám nói chuyện kiêu vậy với hắn, vì vậy hắn nhướng mày, híp mắt lại, không nhìn hai người nữa mà bước nhanh đến căn nhà trước mặt, giơ tay gõ cửa.

- Sao ngươi lại có thể ăn nói thiếu suy nghĩ như vậy chứ...

Trong lúc đối phương đang gõ cửa, Trương Huyền nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của Hoàng Ngử.

- Sao vậy?

Trương Huyền nghi ngờ hỏi.

- Ngươi có biết hắn là ai không mà lại dám nói chuyện như vậy với hắn?

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Trương Huyền, Hoàng Ngử bất đắc dĩ đáp.

Thật không hiểu nổi cái tên tiểu tử này là do gan dạ hay là do đầu óc có vấn đề nữa.

- Mặc kệ hắn là ai...

Trương Huyền phát tay.

Người kia là ai thì có liên quan gì đến hắn chứ?

- Người...

Trông thấy vẻ mặt này của Trương Huyền, Hoàng Ngữ hoài nghi liệu có phải bản thân mình vừa dẫn theo một kẻ ngu đần đến đây hay không. Thấy trong mắt đối phương hoàn toàn không có ý gì là sợ hãi hay đề ý đến thân phận người kia, cô đành phải nhỏ giọng giới thiệu:

- Hắn chính là nhi tử độc nhất của Trần Nam Vương, Bạch Tôn!

Trần Nam Vương là vị quan lớn nhất ở Thiên Huyền quốc, địa vị của hắn chỉ dưới quốc vương Thẩm Truy. Nếu đắc tội nhi tử của Trần Nam Vương thì khó mà sống được trong Thiên Huyền quốc này.

Cứ tưởng sau khi nói ra thân phận đối phương, tên tiểu tử này sẽ vô cùng khủng hoảng hỏi thăm nàng xem làm sao để giải quyết vấn đề này. Ai dè đầu hắn ta chỉ nhìn cô một cách khó hiểu, thật thà hỏi:

- Trần Nam Vương.. là ai?

***

(1) Phủ đệ: Nơi ở của quan lại quý tộc hoặc địa chủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Là thứ đồ Gì

...

Hai mắt Hoàng Ngữ hoa lên, suýt chút nữa đã ngã chồng vó tại chỗ.

Ngay cả Trần Nam Vương là ai cũng không biết? Đại ca à, người thực sự là người Thiên Huyền quốc không đó? Không biết tên tiểu tử này từ xó xỉnh nào chui ra nữa!

Ngay lúc này, nàng có phản hồi hận khi đã dẫn tên tiểu tử này tới nơi đây!

Cái gì cũng không biết, ngộ nhờ nói sai gì đó, bản thân mình nhất định sẽ bị liên lụy!

Kỳ thực cũng chẳng phải Trương Huyền ngại trang, mà hắn thật sự không biết cái gì cả.

Tiền thân chỉ là lão sư kém nhất trong học viện, lúc nào cũng chỉ lo nghĩ làm thế nào để không bị đuổi ra khỏi học viện, chứ mấy khi bỏ thời gian để hỏi thăm chính sự trong nước chứ. Vì thế khi hắn xuyên qua, những thứ biết được rất ít, ngay cả sảnh, khoa là gì cũng không hiểu thì làm sao có khả năng biết Trần Nam Vương là ai.

Kẹt kẹt!

Hoàng Ngữ đang muốn nói sơ qua về những chiến tích chói lọi của Trần Nam Vương một chút, bỗng nghe cửa lớn có tiếng kêu vang lên, khe cửa mở ra, một người với dáng vẻ quân gia tiến lên nghênh đón.

- Thành Bá, ta đã chuẩn bị xong, hy vọng có thể nhận được đại sư chi điểm lần thứ hai!

Lúc này công tử áo trắng Bạch Tôn đã không còn thái độ hung hăng như lúc nãy nữa mà cung kính lên tiếng.

- Hóa ra là Bạch tiểu công tử và Hoàng cô nương! Mời theo ta đến phòng khách chờ đợi!

Nhìn rõ dáng dấp ba người, viên quân gia khom người.

Ba người theo sau đi vào phủ đệ.

Trương Huyền nhìn sang hai bên.

Tuy trang trí của nơi này không xa hoa, thậm chí có vài chỗ không bằng học viện, nhưng nó có phong cảnh đặc biệt, động tĩnh kết hợp giống như một bức tranh thủy mặc, thanh lịch không nói thành lời.

- Một bức tranh thủy mặc thiên nhiên quá đẹp!

Trương Huyền không nén được, lên tiếng trầm trồ.

- Ô? Vị công tử này... Hiểu về hội họa?

Vị quản gia đang dẫn đường phía trước, nghe được lời cảm thán liền xoay đầu lại.

- Chỉ là tùy tiện cảm khái mà thôi!

Không nghĩ chỉ thuận miệng nói lung tung lại khiến vị quản gia chú ý, Trương Huyền liền vội vàng lắc đầu.

Thời điểm kiếp trước, hắn là nhân viên quản lý thư viện, công việc nhàn nhã, tuy đã được xem qua không ít tranh vẽ nhưng lại chưa bao giờ cầm bút, chứ đừng nói đến vẽ tranh!

- Lão gia nhà chúng tôi lấy tâm làm bút, đình viện làm giấy, sửa chữa toàn bộ phủ đệ giống như bức tranh, công tử thật sự nói không sai!

Viên quản gia gật gù, không nói thêm lời.

Bọn họ nhanh chóng đến phòng khách.

Phòng khách không lớn lắm, trông rất cổ kính, trên tường có treo nhiều bức họa, vừa bước vào đã đem lại cho người ta một cảm giác yên tĩnh, thanh thản.

Không giống những nơi khác, chung quanh đều là trụ đá kiểm tra sức mạnh, mang lại cho người ta cảm giác: nếu thực lực không đủ sẽ bị đào thải.

- Ta đi bẩm báo lão gia!

Viên quản gia sắp xếp ba người ngồi xuống rồi xoay người đi ra ngoài.

- Ngươi hiểu về hội họa?

Quản gia vừa đi, Hoàng Nữ liền nhìn sang Trương Huyền với ánh mắt kỳ quái.

Hiển nhiên nàng cũng đã nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, và cũng hiển nhiên, đối với thiếu niên nàng dẫn tới này, nàng vẫn chưa biết một chút nào về hắn cả.

- Chỉ là ta nhìn thấy bố trí trong nhà có phần giống tranh vẽ mà thôi!

Trương Huyền nói.

- Tiểu Ngử, không nên nghe hắn nói bậy, tên tiểu tử này đang làm ra vẻ, cố làm ra vẻ bí ẩn mà thôi!

Ánh mắt Bạch Tôn như thiêu như đốt.

- Ngươi biết cái gì? Vị bằng hữu này của ta học rộng hiểu cao, tài trí hơn ngươi! Ngươi cho rằng ai cũng giống ngươi sao, lúc nào cũng làm bộ làm tịch?

Nghe thấy Bạch Tôn sỉ nhục bằng hữu nàng dẫn tới, Hoàng Ngử liền lập tức cảm thấy bức mình.

- Học rộng hiểu cao ư? Hắn ấy á? Tiểu Ngử, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, ta thấy tên tiểu tử này cũng chỉ là phường công tử bột vô học, tuổi không lớn lắm nhưng thích học nói huơu nói vượn, nịnh bợ cho bọn nữ nhi vui vẻ, thực sự là không biết liêm sỉ, vô cùng liêm sỉ!

Nghe thấy nữ tử khen đối phương, Bạch Tôn càng tức giận, hai hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng ken két.

- Vị bằng hữu này của ta tinh thông cảm kỳ thư họa, không có gì là không biết cả, không chỗ nào không tinh, đừng nói trong thế hệ trẻ hắn là người kiệt xuất, mà cho dù ở thế hệ trước cũng tuyệt đối không có mấy người sánh bằng! Nào giống như ngươi, cái gì cũng không biết, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết! Ngươi mới thật sự là quân vô dụng!

Hoàng Ngử một bước cũng không nhường.

- Còn cảm kỳ thư họa, tinh thông mọi thứ ư? Hắn ấy á? Xem ra hắn cũng chẳng lớn hơn ta bao nhiêu, cho dù có bắt đầu học từ trong bụng mẹ thì hắn

cũng có thể học được bao nhiêu chứ? Cũng chỉ có người mới bị hấn lừa gạt!

Bạch Tồn chiếu cặp mắt hung tợn nhìn Trương Huyền.

- Tuổi còn trẻ có nghĩa là học không giỏi hay sao? Ngộ nhớ người ta sở hữu bản chất thiên phú thì sao? Bản thân mình không có thiên phú, thì cũng không nên hoài nghi người khác!

Hoàng Ngữ nói tiếp.

....

Nghe được cuộc đối thoại của hai người, đầu Trương Huyền cảm thấy mờ mịt.

Các người cãi vã thì cãi vã, kéo ta vào làm cái gì? Ta nào có trêu ai ghẹo ai?

Cầm kỳ thư họa ư? Bản thân mình còn chưa sò qua bốn thứ này ... Thiên phú cao ư? Nếu thiên phú cao liệu có thể biến thành lão sư đầu tiên từ xưa đến nay đạt không điểm trong kì sát hạch ở học viện Hồng Thiên?

Hai bên vẫn cãi vã, Bạch Tồn còn muốn tiếp tục phản kích vài câu, nhưng bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, rồi một bóng người đi vào.

Là một lão nhân, râu tóc bạc phơ, toàn thân toát ra một loại khí chất đặc thù, điềm tĩnh mà uy nghiêm.

Vị quản gia lúc này đang bước theo sau.

Đây từng chính là lão sư của quốc vương Trầm Truy, Lục Trầm đại nhân!

- Xin chào đại sư!

Vừa trông thấy người vừa bước vào, Bạch Tồn, Hoàng Ngữ không dám tiếp tục đấu võ mồm, mà nhất loạt khom người cung kính.

- Vừa nãy ta nghe nói có người nhìn ra cách bố trí dinh viện của ta giống một bức tranh thủy mặc, hiếm thấy người tuổi trẻ bây giờ còn có sở thích tao nhã như vậy!

Không để ý tới hai người hành lễ, vừa tiến vào, đôi mắt của ông lão đã nhìn vào Trương Huyền, hiển nhiên lời nói của Trương Huyền vừa nãy, vị quản gia kia đã nói lại cho ông nghe.

- Đại sư, tên tiểu tử này chỉ thuận miệng nói bậy, chúng ta không cần phải để ý làm gì, hôm nay ta đã ôn tập tốt bài tập rồi, đại sư có thể tùy tiện kiểm tra...

Bạch Tồn thấy sự chú ý của đại sư bị tên tiểu tử mới xuất hiện này thu hút, trong lòng cảm thấy không thoải mái, liền vội vàng nói.

- Ta cho phép người nói chuyện?

Lục Trầm đại sư nhú mày lại.

- Ta...

Mặt Bạch Tồn đỏ bừng nhưng không dám nói thêm lời nào nữa.

Cho dù địa vị của hắn rất cao, cha hắn càng khỏi nói, nhưng ở trước mặt đường đường một đế sư, hắn vẫn còn kém rất xa.

Sau khi quát Bạch Tồn xong, Lục Trầm đại sư lại nhìn về phía Trương Huyền:

- Nếu như cậu hiểu về hội họa, vừa hay chỗ của ta có một tác phẩm, cậu giúp ta giám thưởng một chút xem sao!

Nói xong liền vẫy tay một cái.

Vị quản gia tiến lên phía trước, trong tay đã cầm sẵn một bức tranh, lúc này trải ra trên bàn.

Là một bức tranh thủy mặc, thanh tao, mộc mạc và nền nã, vừa mở ra, một bầu không khí trong lành, tươi mát lập tức phả vào mặt, từng làn khói bếp vẩn vơ trong không trung, khung cảnh sơn thôn yên tĩnh, đám trẻ con đang hồn hờ nô đùa với nhau, trong khung cảnh ấy dường như người ta có thể nghe thấy tiếng ve kêu chim hót tiếng lá xào xạc như đang nhảy múa trong gió. Đây là một bức tranh sơn thủy điển viên hữu tình.

- Chuyện này...

Trương Huyền vò đầu.

Hắn không biết một chút gì về vẽ tranh, chỉ có thể nhìn ra bức tranh này vẽ rất đẹp, giờ bảo hắn giám thường ư? Giám thường cái gì được chứ?

- Người phải cố gắng nói đây nhé, đây là đại sư đang thử thách người đó. Tiên sinh rất thích thử thách người khác, trước kia ta cũng từng bị tiên sinh thử thách đây... Nếu như nói được thì muốn mượn bao nhiêu sách cũng có thể, còn không thì cứ thế mà về...

Còn đang do dự, bên tai lại nghe thấy Hoàng Ngữ trầm thì như thế.

- Thử thách ư?

Trương Huyền cười khò.

Sớm biết vị Lục Trầm đại sư thích thử thách đến vậy, lúc đi vào đây hắn đã không mở miệng nhiều lời.

Đây chẳng phải tự tìm phiền toái cho mình sao? Nhưng nghe khẩu khí của Hoàng Ngữ, cho dù mình không nói thì chắc chắn vị tiên sinh ấy cũng sẽ thử thách kiểu khác. Dù gì cũng đã là thói quen, muốn thay đổi, e không thay đổi được!

Bảo giám thường, giám thường cái khi gì chứ!

Một kẻ vô tích sự như mình thì có thể nhìn ra vấn đề gì? Nói ra thứ gì được?

Vị đại nhân ấy lại là đệ sư, tinh thông thư họa, nói liên thiên chưa biết chừng chưa nói hết câu đã bị tiên sinh ấy vác gậy đuổi ra ngoài rồi.

- Sao nào? Lẽ nào có vấn đề gì?

Thấy dáng vẻ của hắn, Lục Trầm đại sư nhìn sang.

- À, không có!

Trương Huyền gãi gãi đầu, đang bay hoay sắp xếp lại từ ngữ, muốn nói làm sao để tiên sinh ấy không tìm ra lỗi nào, đột nhiên trong lòng hơi động.

- Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể phân biệt bảo vật thật giả, liệu nó có thể nhìn ra khuyết điểm của bức tranh này hay không?

Nghĩ tới đó, không nhận được hắn bèn bước lên phía trước, đi tới bức tranh và đưa ngón tay nhẹ nhàng sờ vào một cái.

Àm!

Trong đầu có tiếng động vang lên, một quyển sách xuất hiện trong đầu.

Đọc xong nội dung, Trương Huyền cảm thấy thật hớn hờ, ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt đang tỏa sáng của Lục Trầm đại sư, khẽ mỉm cười:

- Quả thật đại sư muốn tôi giám thường bức họa?

Lục Trầm đại sư không trả lời, biểu thị ngầm đồng ý.

- Tôi chỉ có tám chữ lời bình!

Trương Huyền nói.

- Xin lắng tai nghe!

Lục Trầm đại sư nhìn sang.

Trương Huyền gật gù, nhìn vào bức tranh trước mắt, nhẹ nhàng đi một vòng, không nhận được lác lác đầu:

- Tám chữ đó là... Rầm chó không kêu, là thứ đồ gì!

- Công tử ăn nói cẩn thận!

Vốn cho rằng hắn có thể nói ra lời bình gì, giờ nghe nói như thế, vị quân gia đứng bên cạnh suất té ngã, vội vã lên tiếng ngăn cản:

- Đây là bức họa đại sư vừa lưu lại đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sao hấn làm được?

- Là của đại sư lưu lại?

Hoàng Ngữ đứng bên cạnh cũng phải phát điên, suýt chút nữa không đứng vững ngã bổ nhào xuống đất.

Trước đây Lục Trầm đại sư cũng từng để nàng giám thưởng hội họa, muốn nhân cơ hội đó để thử thách, nhưng... chưa bao giờ tiên sinh ấy dùng tác phẩm của mình để thử cả.

Lần này sao lại...

Vấn đề mấu chốt là, nếu dùng tác phẩm của mình để thử thách thì cũng chẳng sao, nếu như tên tiểu tử trước mắt này nói vài lời hay ho, khoa trương một chút, hoặc giả đại sư vui vẻ một chút thì mọi chuyện có phải xong rồi không... Đẳng này, hấn ta nói cái gì chứ: rầm chó không kêu, là thứ đồ gì?

Đây là tiếng người nói sao?

Dám nói tác phẩm hội họa của Lục Trầm đại sư rầm chó không kêu, là thứ đồ gì...

Hoàng Ngữ bị đá kích suýt thổ huyết.

Không phải người nói sẽ không làm khó ta sao? Đây là... Xảy ra chuyện gì vậy?

Nếu Trương Huyền còn nói hấn còn là một lão sư để cho nàng biết để nàng khỏi khó xử, thì nhất định nàng sẽ càng thổ huyết!

Người như người còn muốn ta không lúng túng?

Đây rõ ràng là bức ta vào chỗ chết đây mà...

Nàng đã thật sự hối hận khi dẫn tên tiểu tử này tới đây!

Lục Trầm đại sư yêu thích người trẻ tuổi khiêm tốn hiếu học, chưa bao giờ để ý đến địa vị sang hèn, luôn yêu thích người muốn học hỏi từ mình.

Tiểu tử này nhìn nho nhã, lịch sự, cư xử có vẻ rất đúng mực, vốn tưởng hấn là người khiêm tốn nhưng hiếu học nên dẫn tới, có thể khiến đại sư vui vẻ, như thế mình cũng có thể tìm lý do nhân cơ hội hoàn thành mục đích của mình, kết quả nào ngờ... Thật không thể tin nổi!

Hoàng Ngữ cảm thấy hối hận tột cùng.

Sớm biết vậy, trực tiếp từ chối là tốt rồi, cần gì phải đích thân dẫn hấn tới đây, tự mình chuốc lấy phiền phức...

Bên này suýt phát rồ, bên kia Bạch Tôn sắp bật cười.

Thực sự không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Tên này còn nói tác phẩm của Lục Trầm đại sư là “Thứ đồ gì”, khỏi cần phải nghĩ, khẳng định hấn ta sẽ triệt để đắc tội đại sư, cho dù mình không tự ra tay, chắc chắn đại sư cũng sẽ giáo huấn tiểu tử vô tri này một trận!

- Đây chính là người học rộng hiểu cao, tài trí hơn người? Cảm kỳ thư họa, tinh thông mọi thứ đó ư?

Cười khế một tiếng, Bạch Tôn nhìn về phía Hoàng Ngữ, biểu cảm chế nhạo ra mặt.

Vừa nãy Hoàng Ngữ vừa khen xong, giờ đối phương liền nói ra lời này, người có thấy đây là người học rộng hiểu nhiều, tài trí hơn người?

- Cũng không cần nhiều lời!

Tuy quân gia Thành Bá căng thẳng, Hoàng Ngữ phát rồ, Bạch Tôn đắc ý, nhưng Lục Trầm đại sư cũng không vì lời của Trương Huyền mà tức giận. Tiên sinh cất ngang mọi nghị luận của mọi người, lạnh nhạt nhìn sang:

- Vị tiểu huynh đệ này sao lại nói lời ấy, lẽ nào tác phẩm có vấn đề gì?

- Ta không biết đây là tác phẩm của đại sư, đã mạo phạm đại sư, xin tha lỗi!

Trương Huyền làm bộ kinh ngạc, liền vội vàng khom người.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã tạo ra sách, liệt kê những khuyết điểm trong bức tranh này, cũng đã ghi chú tên tác giả, đương nhiên hấn đã biết đây chính là tác phẩm của vị Lục Trầm đại sư trước mặt, chỉ là cố ý làm bộ không biết thôi!

- Không sao, đây chỉ là tác phẩm hội họa, để người giám thưởng và đưa lời chỉ giáo, chỉ nói tốt xấu, không cần phải nói chuyện do ai vẽ!

Lục Trầm đại sư xua tay.

- Đại sư nói như vậy ta an tâm!

Trương Huyền nhẹ nhàng nở nụ cười, nhìn về phía bức tranh trước mắt, vuốt nhẹ:

- Nếu như chỉ nói riêng bức họa này, cho dù là đại sư vẽ... cũng chỉ có thể dùng tám chữ lời bình! Quả thực chính là: rầm chó không kêu, là thứ đồ gì!

Hoàng Ngữ, quần gia lại một phen kinh ngạc.

Đã biết bức họa do đại sư vẽ, tiểu tử, nguoi có phải điên rồi hay không?

- Nhưng mà...

Trương Huyền dừng lại một chút.

- Nhưng mà làm sao?

- Bức tranh này thật không ra sao, tùy tiện tìm thợ thủ công ngoài rìa đường cũng có thể vẽ, nói là thứ đồ gì đã là nâng cao! Nhưng, nếu như có thể nhìn thấy thứ gì đó ở tầng cấp sâu hơn, tuyệt đối sẽ bị kinh hãi, khó có thể tin tưởng đây là sự thực!

Trương Huyền nói.

- Thứ ở cấp độ sâu hơn? Chuyện này nhìn thế nào?

Lục Trầm đại sư khẽ mỉm cười.

- Rất đơn giản!

Trương Huyền nhìn về phía quần gia Thành Bá:

- Làm phiền giúp ta lấy thanh đoản kiếm!

- Được!

Thành Bá nhìn Lục Trầm đại sư một chút, thấy tiên sinh không có vẻ gì phản đối, lúc này mới xoay người đi ra ngoài, một lúc sau liền mang tới một thanh đoản kiếm.

- Xin lỗi đại sư!

Cầm thanh đoản kiếm, Trương Huyền đi thẳng tới bức tranh, đâm thẳng xuống.

- Nguoi muốn làm gì?

Trông thấy hấn hành động như vậy, Bạch Tôn vội bước lên quát lớn:

- Tác phẩm của đại sư, mỗi một bức đều giá trị liên thành, có thể nói là bảo vật vô giá. Nguoi làm hỏng vậy, bồi thường nổi sao?

Về mặt Hoàng Ngữ cũng vô cùng nghi hoặc.

Nguoi xem tranh thì xem tranh, lấy đoản kiếm làm gì chứ?

Không để ý tới tiếng quát lớn của Bạch Tôn, Trương Huyền dùng đoản kiếm cắt rời bức họa đang hoàn chỉnh ra.

Sau một loạt tiếng “loẹt xoẹt”, từng bộ phận bức tranh bị cắt ra cong vênh lên, nhẹ nhàng xé một cái, phía trên tranh vẽ lộ ra, không ngờ giống như bức tường kép, bên trên bức tranh là một tầng giấy, mà phía dưới thì là da cừ.

Xoẹt xoẹt!

Tờ giấy bị xé rách, lộ ra tấm da cừ, mặt trên cũng có một bức họa, nó cực kỳ giống bức tranh phía trên nhưng thần khí mười phần, để lộ ra thần thái linh động, phẳng phất như trên bức tranh đó, từng ngọn núi đá, cây cối, thôn xá, hải đồng, bất cứ lúc nào cũng sẽ chuyển động từ trong tranh bước ra.

- Nếu như ta không lầm, bức họa phía trên chỉ là giả, tác phẩm hội họa chân chính, từ lâu đã xuyên thấu qua tờ giấy khắc lên da cừ, đây mới là chân lý bức họa của đại sư!

Cầm tờ giấy lên, Trương Huyền cười nói.

- Chuyện này...

Cả Hoàng Ngữ, quân gia hay Bạch Tôn, ba người bọn họ tất cả đều mở to mắt, không thể tin được sự việc trước mặt.

Lực xuyên thấu qua tờ giấy, vẽ tranh trên da cừu, hơn nữa còn giữ được cho tờ giấy phía ngoài vẫn hoàn hảo, hoàn toàn không nhìn ra chút khuyết điểm nào... Quả thật quá lợi hại!

Mấu chốt là hai bức tranh này kết hợp với nhau trùng khớp không chê vào đâu được, không có một chút khe hở nào... Vậy làm sao hắn nhìn ra được?

- Không tệ, không tệ!

Nhìn thấy thiếu niên kia nhẹ nhàng nhìn ra huyền cơ trong tác phẩm của mình, ánh mắt Lục Trầm đại sư sáng lên, nhìn về phía thiếu niên, ánh mắt tràn đầy sự tán dương.

Đồng thời trong lòng cũng đầy chấn động.

Mình dùng chiêu lực thấu trang giấy, bản lĩnh vẽ tranh dưới da cừu cũng là vừa lĩnh ngộ, chưa bao giờ biểu hiện ra trước mặt mọi người, vậy mà thiếu niên này chỉ một lúc đã nhìn ra, phải nói nhân lực này quá kinh người.

- Vậy bức tranh này?

Lục Trầm đại sư chỉ về phía một bức tranh vẽ trên tường.

Là bức tranh man thú, trên đó vẽ man thú cực lớn, không khác gì mãnh hổ hạ sơn, khí thế hùng hổ, đem đến cảm giác chấn động rất mạnh cho người xem. Nếu ai nhất gan, e là vừa nhìn bức tranh này sẽ sợ hãi mà ngã lăn ra đất, không dám nói lời nào mất.

Trương Huyền bước tới bức họa, nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, lập tức nở nụ cười:

- Bức tranh này không tệ nhưng thiếu hụt khí chất, nếu ta đoán không sai, tác giả vẽ tranh này chưa từng gặp man thú! Tác phẩm hội họa này chỉ là ước đoán mà thôi!

- Chuyện này...

Lục Trầm đại sư chấn động, đôi mắt mở to.

Người khác không biết, nhưng tiên sinh thì quá hiểu đối phương có ý gì.

Bởi vì bức họa này cũng là tác phẩm của tiên sinh.

Man thú trong hình vẽ là Xích Hùng, là một loại man thú hiếm thấy, trong truyền thuyết có miêu tả lực lớn vô cùng, bất kỳ binh khí nào cũng không thể gây tổn thương, phòng ngự thì vô địch.

Quả thật tiên sinh chưa từng gặp qua man thú này, đúng như Trương Huyền vừa nói, vì để vẽ bức tranh này, tiên sinh đã lật tung không ít sách vở, và bao nhiêu phán đoán ở trong đầu.

Bức tranh này là một trong những tác phẩm đặc ý nhất của tiên sinh, chính vì thế mới được treo trang trọng ở giữa phòng khách. Vô số thư họa đại sư xem xong đều khen không dứt miệng, nên tiên sinh cảm giác mình đã vẽ được thần vận mười phần, khí thế rộng rãi, vậy mà sao đến miệng thiếu niên này lại thành thiếu hụt khí chất?

Nếu như thiếu niên này đã có thể nhìn ra tình huống cụ thể của bức họa, vậy là nhãn quang của hắn quả thực không tệ, giờ đây lại còn có thể nhìn ra bản thân mình chưa từng nhìn thấy Xích Hùng, nói như vậy tất nhiên có đạo lý riêng!

- Rốt cuộc thiếu hụt khí chất ở điểm nào, người có thể nói rõ hơn được không?

Nghĩ tới đây, Lục Trầm đại sư không còn thái độ cao cao tại thượng lúc trước, vội vàng hỏi.

- Há?

Nhìn thấy một đề sư vẫn luôn thử thách bọn họ, khiến bọn họ vô đầu bứt tai, không có cách nào để đối phó, nay lại khiêm tốn thỉnh giáo một thiếu niên mười mấy tuổi, hai người Hoàng Ngữ, Bạch Tôn đưa mắt nhìn nhau, cảm tưởng ngất xỉu đến nơi.

Đặc biệt là Hoàng Ngữ, đôi mắt chớp liên tục, trong lòng chấn động như dãi sông lấp biển.

Cái tên này... Rốt cuộc làm như thế nào thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ngang hàng luận giao

- Rất đơn giản!

Trương Huyền không biết suy nghĩ trong đầu của mọi người cùng các con chân động đó, hần nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Loại man thú như Xích Hùng này phòng ngự vô địch, toàn thân giống như thanh kiếm sắc bén, am hiểu tấn công nhanh, lấy tốc độ thắng đối thủ, không phải dựa vào sức mạnh, dày nặng, mạnh mẽ mà nghiền ép kẻ địch! Từ điểm đó có thể đoán, khí chất của nó sắc bén như kiếm nhọn, mà không phải dày nặng như núi lớn! Về một con man thú mà người vẽ còn sai cả khí chất, không phải ước đoán thì là cái gì?

Thân thể Lục Trầm đại sư chấn động.

Đối phương không phải nói sai, mà là nói quá đúng!

Trước kia đại sư vẫn cho rằng, Xích Hùng phòng ngự vô địch nên dày nặng như núi, giờ được cậu thiếu niên này nhắc nhở, lập tức đại sư liền nhớ ra có một quyển sách từng giới thiệu, loại man thú này có tốc độ cực nhanh, giết địch vô hình, chính vì thế, rất ít người được gặp hình dáng thật của nó!

Điều kiêng kỵ nhất của các thư họa đại sư khi vẽ tranh, chính là tính sai khí chất, đây là sai lầm lớn, cho dù vật quý giá cũng biến thành rác rưởi. Tên tiểu tử này nói không sai, lời nói không quá đáng, như vậy là đã rất nỗ lực rồi.

- Tốt, tốt!

Liên tiếp buông ra lời tán dương như thế, Lục Trầm đại sư cao hứng đến độ sắc mặt đỏ ửng lên.

Nếu như chỉ là giám thường khen chê một bức tranh, thì đó là sự may mắn, trùng hợp, còn đây là liên tục hai bức, tên tiểu tử này đều nhìn ra, hơn nữa lại chỉ đúng lỗi. Đến giờ thì đại sư đã hiểu, cậu thiếu niên trước mắt dù còn trẻ tuổi nhưng thật sự là một thư họa đại sư!

Trình độ so với đại sư chỉ có cao hơn chứ không thể thấp hơn!

Bằng hữu dễ kiếm, tri âm khó kiếm tìm, đại sư có thể trở thành đề sư, thư họa đại sư, trong toàn bộ Thiên Huyền quốc không người sánh ngang, bình thường chỉ luôn đi giảng giải cho người khác, bọn họ cũng chỉ là những người thuận miệng ứng phó, cực lực khen ngợi, chứ thật ra không một ai có thể xem hiểu một cách đích thực, chứ nói chi đến chuyện vạch ra khuyết điểm như này!

Cũng chính bởi vì thế, mà đại sư mới cảm thấy chán nản, tinh thần đi xuống, nên người mới thường xuyên mở rộng môn hộ, đốc thúc văn bối hiếu học, hy vọng có thể tìm được người nối nghiệp.

Giờ phút này gặp được một người có thể nói ra khuyết điểm, vạch ra sai lầm, giống như gặp được người tri âm, thử hỏi làm sao đại sư không phấn khích?

Không nhảy lên bày tỏ sự phấn khích ấy là đã xem như ý chí của đại sư kiên định, kìm chế tốt lắm rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ đại sư hưng phấn như vậy, hai người Hoàng Ngữ cùng Bạch Tôn liếc nhau một cái, cũng không đấu võ mồm như lúc trước, tất cả đều mở to mắt như sắp rớt ra ngoài.

Bọn họ đã biết vị đại sư này từ nhỏ, từ xưa đến nay dù cho Thái sơn có sụp đổ cũng không đổi sắc mặt, cũng chẳng hề để ý đến bất cứ chuyện gì. Lần trước quốc vương bệ hạ cho phái người mang Cực Địa Dạ Minh Châu tới, giá trị liên thành, nhưng đại sư vẫn không liếc mắt nhìn, bảo người làm tiện tay cất gọn vào trong phòng!

Thiếu niên này chỉ tùy tiện trả lời một vấn đề mà như vậy... Lẽ nào đại sư ấy nói là sự thật?

Nghĩ tới đây, hai người đồng loạt nhìn vào thiếu niên đứng cách đó không xa, bất kể nhìn thế nào cũng thấy hần ta hết sức bình thường, không có bất kỳ điểm đặc thù nào.

- Tiểu Ngữ, còn không nhanh giới thiệu cho ta làm quen vị công tử này?

Còn đang nghi nghi hoặc hoặc, Hoàng Ngữ bất chợt nghe thấy tiếng của Lục Trầm đại sư vang lên.

- Giới thiệu? Hần...

Bị hỏi bất ngờ, Hoàng Ngữ sửng sốt một chút, lúc này mới nhớ tới mình căn bản vẫn chưa hỏi quý danh của đối phương, bất chợt khuôn mặt đỏ lên, không nhịn được gãi đầu một cái, nhìn về phía Trương Huyền:

- A, đúng rồi, quý danh ngài là gì...

Nghe nói như thế, Bạch Tồn ngồi bên cạnh có vẻ mặt như bị tảo bón.

Vừa nãy hấn còn ghen ghét gần chết, cho rằng nữ thần của mình bị người khác nhanh chân tới chiếm trước, hấn không thể đánh tên tiểu tử này một trận, bây giờ mới biết... Hoàng Ngữ còn không biết cả tên đối phương!

Sớm biết như vậy, hấn tức giận làm cái gì chứ!

Có điều, mối tơ vò của hấn còn chưa được gỡ bỏ, thì đã nghe thấy tiếng nói tức giận của Lục Trầm đại sư vang lên:

- Cái gì mà ngươi với ta chứ, không chút quy củ nào cả! Vị tiểu huynh đệ này ngang hàng luận giao với ta, sau này phải xưng hô đại sư!

- Ngang hàng luận giao?

Lần này không riêng Hoàng Ngữ, Bạch Tồn hôn mê, mà ngay cả viên quân gia Thành Bá đứng bên cạnh cũng ngẩn ngơ, nhìn Trương Huyền như quái vật.

Lục Trầm đại sư thân phận gì chứ?

Lão sư của quốc vương Trầm Truy, một đế sư chân chính đó!

Toàn bộ vương quốc không ai có thể luận giao ngang hàng với đại sư, bởi vì một khi làm như vậy liền biểu thị là trở thành trưởng bối của bệ hạ!

Người có thân phận như thế, bây giờ lại ngang hàng luận giao với thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi? Không nghe lầm chứ?

- Ta nói không nghe thấy hay sao hả?

Thấy hai người đồ ra, Lục Trầm đại sư quát lớn lần thứ hai.

- Dạ!

Bạch Tồn, Hoàng Ngữ vội vã cúi đầu khom người:

- Xin chào đại sư!

- Không cần khách khí!

Không nghĩ tới vị Lục Trầm đại sư này lại khách khí như thế, Trương Huyền bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tại hạ Trương Huyền, chỉ đánh bậy đánh bạ xem hiểu tranh của đại sư mà thôi, không xứng với tên gọi đại sư!

- Hóa ra là Trương Huyền tiểu huynh đệ, không thể nói như vậy được, quy củ là quy củ! Chỉ một cái nhìn mà ngươi cũng chỉ ra được những sai lầm trong tranh của ta, điều đó chứng tỏ ngươi có nghiên cứu sâu về thư họa, nhãn lực siêu quần, nếu như ngươi không xứng đáng với danh xưng như vậy, há chẳng phải đại sư như ta là hư danh hay sao?

Lục Trầm đại sư nói.

Trương Huyền cười gượng.

Việc hấn vạch ra những khuyết điểm trong bức họa là thật, nhưng căn bản đó không phải dựa vào trình độ, mà là nhờ có Thiên Đạo Đồ Thư Quán mà thôi.

Không có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, đừng nói nhìn ra, đến tranh là cái gì e rằng hấn cũng giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc mà thôi.

- Được rồi, đừng từ chối nữa, những văn bối này, sau này gặp cứ tùy tiện quất mắng.

Không biết Trương Huyền nghĩ cái gì, Lục Trầm đại sư cứ thuận miệng nói.

- Văn bối? Tùy tiện quất mắng?

Bạch Tồn, Hoàng Ngữ sắp khóc lên.

Mẹ nó, tuổi tác không chênh lệch nhiều, sau một hồi liền biến thành đời gia gia... Đại ca, ngươi cũng quá đáng lắm đó!

Không để ý tới hai người đang buồn bực đó, Lục Trầm đại sư nghi ngờ nhìn sang:

- Tiểu huynh đệ đi theo Tiểu Ngữ tới chỗ của ta, hấn không phải là đi dạo, không biết có chuyện gì, ta có thể giúp đỡ?

- Nghe nói chỗ của đại sư có rất nhiều sách, ta tới đây muốn tìm một số sách công pháp võ giả tầng sáu. . .

Nghe đại sư hỏi mục đích của mình, Trương Huyền vội vàng nói.

Tôi đây chính vì thứ này, nhất định không thể bỏ qua cơ hội.

- Sách chỗ ta không ít, nhưng đa số đều là tác phẩm thư họa, công pháp cũng không phải nhiều, còn sách võ giả tầng sáu, chỉ có mấy quyển, đều ở thư phòng của ta. Nào, ta dẫn ngươi đi xem!

Nghe được mục đích của hắn, Lục Trầm đại sư cười vuốt vuốt chòm râu, đứng dậy trước tiên.

- Lão gia, thư phòng của người...

Quản gia Thành Bá không kìm được vội cất tiếng.

Thư phòng của lão gia thu gom không ít độc bản, vô cùng quý giá, chưa bao giờ cho phép người ngoài bước vào, lần trước quốc vương Trầm Truy bệ hạ tới đây cũng bị ngăn cản ngoài cửa!

Lúc trước có một hầu gái không biết tình hình, đã vào trong để quét dọn, kết quả bị phạt đòn gậy đánh chết!

Chính vì như thế, trong toàn bộ Lục phủ, thư phòng tuyệt đối là cấm khu trong cấm khu, không ai dám bén mảng..

Bây giờ lão gia lại muốn dẫn một thiếu niên mới quen biết vào đó, ông ta thật sự có chút không biết làm sao.

- Thư phòng của ta không cho người khác tiến vào chính là sợ bị vấy bẩn khí tức trần tục, Trương Huyền tiểu huynh đệ là người của chúng ta, là thư họa đại sư, có thể vào chỉ điểm giúp ta, cực kỳ vinh hạnh, có gì mà ngăn cản?

Lục Trầm đại sư sầm mặt lại.

- Vâng!

Thành Bá vội vã lùi sang một bên.

Mặc dù hắn không biết một chút gì về thư họa, nhưng vào lúc này hắn cũng biết những gì thiếu niên vừa nói mới đó khẳng định không có bất cứ vấn đề gì.

Bằng không, lão gia cũng không thể xoay chuyển thái độ một trăm tám mươi độ, hòa ái dễ gần như vậy.

- Đi!

Lục Trầm đại sư đi lên phía trước, Trương Huyền theo sau lưng, đi một lúc liền tới một gian phòng rộng rãi.

Không hổ là đại sư được Hoàng Ngự tán dương không ngớt, trong thư phòng có vô cùng phong phú các loại sách, trên giá bày đủ các loại thư tịch, có ít nhất mấy trăm ngàn bản, vừa tiến vào trong, cảm giác như đang bước vào thư viện.

Đi tới một giá sách, tùy tiện quan sát, quả nhiên đúng như đại sư nói, tất cả đều là sách về thư họa, không có bí tịch, công pháp.

- Công pháp ở chỗ này, tổng cộng chỉ có mấy quyển, lúc trước tu luyện xong ta liền tùy tiện ném tại đây.

Lục Trầm đại sư tươi cười giới thiệu, dẫn theo Trương Huyền đi vào trong phía góc nhỏ của thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thiên Đạo Kim Thân

Vào trong góc, thư tịch chống chất xếp cùng một chỗ, đều là loại hình pháp quyết tu luyện, có võ giả nhất, nhị trọng, cũng có tam, tứ trọng, cũng giống như Hồng Thiên học viện, càng cao cấp hơn số lượng càng ít, công pháp lục trọng chỉ có mười bản.

- Tuy rằng ít nhưng có còn hơn không!

Vốn tưởng rằng có thể giống như Tàng Thư Các, có tới mấy trăm, hơn một nghìn bản để hắn sàng lọc, bây giờ xem ra là hắn suy nghĩ nhiều!

Nhưng nghĩ lại cũng dễ hiểu, học viện là nơi dạy người, mỗi người có thể chất không giống nhau, công pháp thích hợp cũng không hoàn toàn giống nhau, tất cả đã thành một thể bất biến, làm sao có thể tùy theo tài năng tới đâu mà dạy? Tự nhiên cần càng nhiều bí kỹ, khai thác tư duy.

Mà cá nhân tự tích trữ lại khác, chỉ có một hai dạng công pháp thích hợp, có thể thu tập hơn mười bản đã xem như không tòi!

Tiện tay cầm lấy chừng mười công pháp, hần lật xem thật nhanh, ào ào ào, trong đầu có thêm nhiều bí tịch.

- Thế nào, những công pháp này quá cấp thấp, không vào đặt vào mắt tiểu huynh đệ?

Thấy thiếu niên chỉ là cầm lấy, nhẹ nhàng lật một chút, chỉ sợ còn chưa xem rõ nội dung bên trong, Lục Trầm đại sư nghi ngờ hỏi.

- Không có, ta chỉ tùy tiện xem mà thôi!

Trương Huyền lắc đầu một cái, nhìn lướt qua, phát hiện mấy bản này công pháp, đang định cáo từ, đột nhiên sững sờ chỉ vào đồng thư tịch cách đó không xa:

- Những thứ này là...

- Há, đây là nhi tử ăn hại của ta lưu lại! Hần yêu thích man lực, sưu tập không ít bí tịch chuyên tu hành thân thể! Thậm chí còn đi vào Tầng Thư Các của vương quốc, mang những thư tịch liên quan về đây.

Lục Trầm đại sư cười khò:

- Võ giả tu luyện, chân khí mới là trọng yếu nhất, thân thể chỉ là da lông mà thôi, không đáng nhắc tới!

Võ giả tu luyện, tuy rằng cũng có Bì Cốt cảnh, rèn luyện da, xương cốt, nhưng chân chính tính toán ra, chân khí mới là trọng yếu nhất, chỉ có chân khí tinh khiết, chất phác, thực lực mới chính thức mạnh mẽ!

Còn với thân thể, trong mắt không ít người tu luyện chỉ là tiểu đạo phụ trợ mà thôi, không quá quan trọng!

- Ta có thể xem không?

Thấy thư tịch tăng cao lực lượng thân thể, có tới mấy ngàn bản, Trương Huyền đã động tâm, không nhịn được hỏi.

Hần nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, không cần công pháp cao thâm cỡ nào, chỉ cần số lượng đủ nhiều liền có thể chất lọc tinh hoa, bỏ đi giả dối, giữ lại chân thật, lưu lại đồ vật hữu dụng chân chính.

Mặc dù tu hành thân thể chỉ là da lông, cũng không thể giúp thực lực tiến bộ nhanh chóng, nhưng nếu như có nhiều thư tịch xóa đi sai lầm, đi theo con đường chính xác, khi đó hiệu quả sẽ khác biệt.

Dù sao hiện tại cũng không đủ công pháp lực trọng, còn không bằng xem trước những thứ này, xem có thể đạt được gợi ý hay không.

- Tiểu huynh đệ muốn xem, tùy ý!

Lục Trầm đại sư khẽ mỉm cười.

Nếu dẫn hần đi vào, tự nhiên sẽ không keo kiệt, muốn xem thế nào thì xem.

- Vậy ta liền lỗ mãng!

Trương Huyền gật gù, hần đi tới trước đồng thư tịch, hần cũng dùng phương pháp lúc trước, tiện tay lật xem.

Ào ào ào! Ào ào ào!

- Hần đây là...-

Lục Trầm đại sư đứng bên cạnh nhìn thấy hành động này, hần không rõ vì sao.

Hần không phải muốn xem sách sao? Chạy tới đây lần qua lần lại làm gì?

Lẽ nào những sách này... Cũng không phù hợp khẩu vị?

Cũng đúng, vị tiểu huynh đệ này tìm công pháp võ giả lực trọng tu luyện, nói vậy thực lực đã đạt tới võ giả ngũ trọng, thực lực như vậy đã sớm trải qua Bì Cốt cảnh, tu luyện thân thể và không tu luyện cũng không trọng yếu.

Sở dĩ muốn xem, có khả năng là vì hiếu kỳ.

Nghĩ tới đây, hần cũng bừng tỉnh, không nghĩ nhiều nữa, tự mình cũng tiện tay lật xem một bức họa do đại sư lưu lại, cẩn thận quan sát.

Hơn mười phút sau, một đồng công pháp luyện thể liền bị hấn lật hết toàn bộ.

- Phương pháp tu luyện chính xác!

Nhìn bên trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thêm mấy ngàn bản thư tịch, tinh thần Trương Huyền hơi động, ánh mắt lóe sáng, một bản thư tịch không sai lầm xuất hiện trước mặt hắn.

Giống như công pháp lúc trước, trích ra con đường chính xác trong mấy ngàn bản thư tịch, hoàn mỹ liên hợp lại với nhau.

- Xem nào...

Tiện tay mở ra xem, một đoạn văn tự ập vào mắt, tiến vào trong đầu.

- Chân khí như nước, thân thể chính là vại chứa nước, vại nước kiên cố mới có thể chứa đựng càng nhiều nước, chất lượng nước cao hơn...

Câu nói mở đầu đã làm hắn hiểu ra.

- Đúng vậy!

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Trước kia hắn cũng có suy nghĩ như những người khác, cảm thấy tu luyện thân thể hay không đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là tu vi chân khí.

Hiện giờ mới hiểu ra, loại ý nghĩ này nông cạn cỡ nào.

Da lông chi là phụ trợ?

Chân khí có quan hệ tới thân thể, chỉ có thân thể mạnh mẽ mới có thể chịu được sức mạnh chân khí càng mạnh mẽ, phát huy ra uy lực mạnh hơn.

Giống như đây một cánh cửa lớn, Trương Huyền không nhìn được tiếp tục xem xuống dưới, càng xem càng hưng phấn, chân khí trong cơ thể không nhìn được vận chuyển theo công pháp, liên tục chạy khắp toàn thân.

Kéo kẹt! Kéo kẹt!

Khi chân khí di chuyển, thân thể của hắn vốn không kém đã phát sinh lột xác lần thứ hai, từng sợi cơ bắp từ từ thô to hơn, da cũng dày hơn trước, tất cả đều biến thành hợp lý, càng đi theo con đường chính xác.

Răng rắc! Răng rắc!

Tâm thần đắm chìm vào những thứ được giảng giải trong thư tịch, Trương Huyền cũng không biết cơ thể hắn đang lột xác biến hóa kinh người, giống như sắt thép đổ bê tông, hắn chậm rãi biến thành binh khí lợi hại vượt qua người thường.

- Không hổ là công pháp thư viện sàng lọc ra, quả nhiên lợi hại! Sau này liền gọi là Thiên Đạo Kim Thân!

Sau một canh giờ.

Rốt cục Trương Huyền cũng xem xong bản bí tịch, chân khí dựa theo phương pháp ghi lại trong bí tịch, triệt để chạy khắp toàn thân một lần.

Vù!

Dựa theo hắn đặt trên, thư tịch trước mắt sinh ra ánh sáng bao phủ bốn phía, bìa sách xuất hiện bốn chữ lớn: Thiên Đạo Kim Thân!

- Sau này cố gắng tu luyện... Hả? Ta đã tu luyện xong? Đọc sách, vừa định tu luyện tiếp, lại phát hiện lúc còn đang đọc, hắn bất tri bất giác đã tu luyện xong bộ công pháp này!

- Công pháp Thiên Đạo không có sai lầm, tu luyện rất nhanh, ta đã sớm biết, ta chỉ không nghĩ tới Thiên Đạo Kim Thân lại được luyện thành trong tình huống ta không biết...

Trước đã có kinh nghiệm tu luyện công pháp Thiên Đạo, cũng biết công pháp sai lầm hay không, tu luyện chơi chơi mà hiệu quả, tốc độ cực nhanh, cũng nghĩ sau này luyện Thiên Đạo Kim Thân sẽ không quá khó, hắn không nghĩ tới sau khi xem xong nội dung công pháp một lần liền hoàn thành tu luyện.

Tự hắn cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

- Kệ đã, tuy rằng không tìm được công pháp võ giả lực trọng đầy đủ, có bộ công pháp luyện thể này, thực lực của ta cũng tiến bộ không nhỏ.

Lần này tới nhà Lục Trầm đại sư, cho dù không hoàn thành mục tiêu, không tìm được công pháp võ giả lực trọng đủ nhiều nhưng lại đạt được Thiên Đạo

Kim Thân, xem như kiểm lời.

Chỉ có điều, thân thể không giống với chân khí, số lượng chân khí có thể nhìn thấy rõ ràng, sau khi hoàn thành tu luyện sẽ có thực lực gì, vừa nhìn liền biết, mà thân thể giấu dưới da, rất khó nhận biết rõ ràng.

Nói cách khác, hắn tu thành Thiên Đạo Kim Thân nhưng không biết thực lực gia tăng bao nhiêu, càng không biết thân thể tăng trưởng hay không.

Đương nhiên, có nghĩ cũng không được, ngược lại đã tu luyện xong, trở lại tìm trụ đá đo lực, thử một chút sẽ biết.

- Trương Huyền tiểu huynh đệ, hắn đang làm gì?

Lục Trầm đại sư nhìn hắn một lúc, vào lúc này trên đầu xuất hiện nhiều dấu hỏi.

Hắn đang đọc sách, đồng thời thỉnh thoảng nhìn sang đối phương, tên này chỉ lật xem sách một hồi liền đứng tại chỗ không nhúc nhích, vừa đứng là một canh giờ, làm cái gì?

Không phải đọc sách quá nhiều nên tẩu hỏa nhập ma chứ?

Tình huống như thế cũng không phải chưa từng xảy ra.

Trước đây vương thành Thiên Huyền có một thiên tài siêu cấp, người khác học được một bộ công pháp, võ kỹ cần hai năm thậm chí ba năm, thậm chí càng lâu hơn nữa, mà hắn chỉ cần hai ba ngày!

Chính vì như thế, hắn học các loại công pháp và vũ kỹ, muốn thông hiểu đạo lý, một mình sáng tác một môn, kết quả... Còn chưa sáng tạo ra môn công pháp nào thì bản thân hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma!

Người thiếu niên trước mắt này, tuổi còn trẻ đã tu luyện tới võ giả ngũ trọng đỉnh cao, thư họa đạt tới cảnh giới đại sư, chẳng lẽ giống như vị tiền bối kia, tham thì thâm, xảy ra vấn đề gì đi!

- Tiểu huynh đệ...

Lòng đầy nghi hoặc, cũng không nhịn được nữa, hắn đi tới trước mặt, đưa tay muốn cắt ngang suy nghĩ của Trương Huyền, tránh hắn nhập tâm sâu hơn.

Trương Huyền đang cảm khái thần công Thiên Đạo mạnh mẽ, liền nghe có người gọi mình, tiếp theo có bàn tay chạm vào thân thể mình.

- Há, Lục Trầm đại sư...

Phục hồi tinh thần, nóng nảy quay người lại, vai vô ý đụng vào người sau một cái.

Oành!

Một tiếng vang trầm thấp, trong nháy mắt tiếp theo Lục Trầm đại sư bay ngược ra ngoài, lưng đụng vào một loạt giá sách, ào ào ào, thư tịch bay tán loạn khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lục Trầm đại sư sắp khóc

- A?

Trương Huyền sợ hết hồn.

Hắn vừa nãy xoay người tốc độ không nhanh, cũng không dùng khí lực gì, tại sao Lục Trầm đại sư liền bay ra ngoài?

Chẳng lẽ là hắn chơi nhảy sao?

- Đại sư...

Vội vàng đi tới, hắn muốn diu đối phương, bàn tay nhắc lưng hắn lên.

- Ta không sao...

Vào!

Lời còn chưa nói hết, Lục Trầm đại sư cảm thấy cả người nhẹ đi, hần nhào thẳng về phía trước, va đầu vào một loạt giá sách, mặt dính đầy thư tịch.

- Ta...

Đại sư khóc không ra nước mắt.

Ngươi chơi ta sao? Dìu ta thôi mà, cần dùng sức như vậy sao?

- Đại sư...

Thấy dáng vẻ của hần như vậy, Trương Huyền muốn xông tới, tiếp tục dìu một cái, liền nhìn thấy Lục Trầm đại sư vội vã giấy giụa đứng lên:

- Ngươi... Đừng tới đây, ta có thể làm được.

- Ấy...

Trương Huyền không thể làm gì khác hơn là ngừng lại, chớp mắt, hần cảm thấy kỳ quái, nghi ngờ nhìn lão già trước mặt, hần không nhìn được hỏi ra nghi vấn trong lòng:

- Đại sư, ngươi đang chơi nhảy sao?

- Chơi nhảy...

Lục Trầm đại sư thiếu chút khóc thét lên.

Em gái ngươi, ngươi mới chơi nhảy, cả nhà ngươi đều chơi nhảy!

Ta đường đường là thư họa đại sư, là một người văn nhã, làm gì rãnh rỗi đi chơi nhảy? Lại nói, cho dù chơi nhảy cũng không thể ở nơi này! Nơi này là tàng thư của ta, bảo bối của ta...

Lục Trầm đại sư cảm thấy ngực khó chịu, có chút khó thở.

- Ngươi thế nào? Ngực không thoải mái sao?

Trương Huyền đi tới trước mặt, muốn đấm lưng cho hần.

- Không...

Oành!

Nắm đấm vừa mới chạm vào lưng đối phương, Lục Trầm đại sư còn chưa kịp nói hết lời, con ngươi co rút lại, “Vèo!” bay về phía trước, va đầu vào vách tường phía trước, bụi bặm đầy mặt, cũng đâm thủng một lỗ lớn trên tường.

- Đại sư...

Thấy hần lại xông ra ngoài, Trương Huyền liên tục vò đầu, nội tâm đầy nghi hoặc.

Vị đại sư này muốn làm gì?

Khi thì nhảy về phía sau, khi thì lao lên phía trước, phát điên cái gì thế?

Nếu như bị điên, cũng không thể mặc kệ a, lúc này hần đi hai bước đuổi theo, đi tới trước mặt, muốn nâng hần dậy lần thứ hai.

- Ngươi đừng tới đây...-

Lục Trầm đại sư lau lau máu tươi trên khóe miệng, liền tiếp lui về phía sau, nhìn thiếu niên trước mặt như nhìn một con quái vật, hần suýt khóc thét lên.

Ta chẳng qua cảm thấy khó thở, không phải tìm chết, ngươi đấm một quyền như vậy... Ai yêu, cánh tay già của ta, cái chân già của ta...

- Đại sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy dáng vẻ của hần như thế, Trương Huyền không nhìn được nữa.

Trước khi gặp đã nghe nói người này trầm ổn, tại sao hiện tại nhảy tới nhảy lui, hần muốn làm gì?

- Xảy ra chuyện gì?

Lục Trầm đại sư nhìn sang hần như nhìn quái vật, sắp khóc.

Xảy ra chuyện gì chính ngươi còn không biết sao?

Ta sợ ngươi tẩu hỏa nhập ma, hảo tâm đi qua nhắc nhở, kết quả ngươi xoay người tát ta bay đi, sau đó chạy tới ném ta, một lần cuối cùng còn ác hơn, một quyền kia, nếu không phải ta còn có chút tu vi, sợ rằng cái mạng này cũng mất... Ngươi lại hỏi ta xảy ra chuyện gì?

Đang muốn nổi giận, lập tức nhìn thấy vẻ mặt thiếu niên vô cùng nghi hoặc, không giống giả vờ giả vịt, trong lòng hơi động, nhớ tới một chuyện, trong mắt hần mang theo không dám tin:

- Ngươi... Lễ nào vừa nãy có đột phá?

- Đúng vậy a!

Trương Huyền gật đầu.

Tu luyện Thiên Đạo Kim Thân, cũng nên tính là đột phá một ít!

- Nhưng mà... Cho dù đột phá, cũng không tiến bộ nhanh như vậy được...

Lục Trầm đại sư cuối cùng đã hiểu xảy ra chuyện gì nhưng vẫn không dám tin tưởng.

Mấy người sử dụng phương pháp đặc thù nào đó, sẽ làm tu vi tăng nhiều trong nháy mắt, thân thể không thích ứng với việc lực lượng đột nhiên tăng lên tạo thành hiện tượng không thể khống chế được, dưới cái nhìn của hần là dùng sức bình thường, ở trong mắt người khác biến thành vận dụng toàn lực.

Giống như một người ban đầu nắm giữ lực lượng một trăm cân, dùng một phần mười chỉ có mười cân, cầm lấy một cái bát không tính là gì, nhưng đột nhiên tăng lên một vạn cân khủng bố, cho dù dùng một phần mười lực lượng chính là sức mạnh một ngàn cân, sẽ làm cái bát không chịu nổi và tan vỡ.

Hiện tại Trương Huyền vô cùng có khả năng chính là như vậy, lực lượng đột nhiên tăng lên dữ dội, thậm chí ngay cả hần cũng không biết gia tăng bao nhiêu, vẫn dùng sức như cũ, đương nhiên mình không chịu nổi!

Tình huống như thế đã ghi lại trong thư tịch, chuyện thích ứng lực lượng cần thời gian dài mới được.

Vốn tưởng rằng là truyền thuyết, không nghĩ tới... Thật sự có chuyện như vậy.

Nhưng lão làm sao cũng không tin được, cái tên này đứng bên giá sách, xem sách một hồi và ngăn người, tại sao đột nhiên nắm giữ lực lượng lớn như vậy.

Lễ nào là tích lũy lâu dài sử dụng một lần, vừa vặn xem sách một hồi liền khai khiếu đốn ngộ, trực tiếp đột phá?

Nếu thật sự là như vậy, bản thân mình khó tránh khỏi quá mức xui xẻo rồi!

- Đi với ta tới phòng khách!

Trong lòng nghi hoặc, Lục Trầm đại sư không nói thêm lời nào, cứ đi về phía trước.

Muốn biết có phải như thế hay không cũng rất đơn giản, chỉ cần tìm trụ đá đo lực là đủ.

Nếu thiếu niên tìm công pháp võ giả lực trọng, khẳng định sẽ không đột phá, không đạt đến võ giả lực trọng, ngũ trọng đỉnh cao mạnh nhất cũng chỉ nắm giữ lực lượng tứ đỉnh mà thôi!

Nếu như sức mạnh vượt qua điểm này, vậy thì cho thấy hần thật sự tiến bộ rất nhiều.

Tình huống vừa rồi cũng dễ hiểu.

.....

Bên trong phòng khách.

Hai người Hoàng Ngự, Bạch Tồn chưa rời đi, vẫn ngồi trong phòng, nhìn về hướng thư phòng và đầy sốt ruột.

Bọn họ chạy tới có việc, kết quả Lục Trầm đại sư kiểm tra Trương Huyền xong liền dẫn hần rời đi, cũng không có cơ hội nói chuyện, tự nhiên cũng đi không được, chỉ có thể chờ.

- Tiểu Ngự, chuyện vừa nãy... Trương Huyền đại sư thật sự cũng đạt tới võ giả ngũ trọng đỉnh cao?

Bạch Tồn lúc này không còn căm thù Trương Huyền như trước, mà hơi hơi hưng phấn.

Hắn không có hứng thú lớn về thư họa, nếu không phải cha ép buộc, chắc chắn sẽ không tới đây!

Đối với hắn mà nói, thứ làm hắn cảm thấy thật sự hứng thú là tu vi.

Gặp phải cường giả, hắn mới cảm thấy hưng phấn.

Hắn luôn luôn cảm thấy mình là thiên tài, năm nay mười tám tuổi, đạt đến võ giả ngũ trọng đỉnh cao được cho là tu luyện cực nhanh, toàn bộ vương thành không có bao nhiêu người so được với hắn! Không nghĩ đến thiếu niên không lớn hơn mình bao nhiêu, bất hiển sơn bất lộ thủy, cũng đạt đến loại cảnh giới này!

Hắn làm sao không hưng phấn?

- Ta cũng không biết, đã nói với ngươi, hắn chỉ đến cửa hàng của ta mua sách... Ta không hề quen biết hắn! Nhưng nếu hắn đi tìm công pháp võ giả lục trọng khắp nơi, hiển nhiên cũng đã đạt đến ngũ trọng đỉnh cao!

Hoàng Ngữ nói.

Trương Huyền có thực lực thế nào, bởi vì không ra tay, bọn họ không hề rõ ràng, nhưng nếu tìm bí tịch lục trọng, dĩ nhiên đã đạt đến ngũ trọng đỉnh cao.

Bằng không, cho dù tìm được bí tịch cao hơn cũng vô dụng!

- Từng tuổi này đã có cấp bậc như thế, chỉ không biết sức chiến đấu ra sao, chờ một lúc nữa ta đi lãnh giáo mới được...

Bạch Tôn cười hi hi.

Hắn mê võ nghệ, có thể tìm được người tỷ thí, nhất là người cùng cấp bậc, tuổi tác không kém bao nhiêu, trong lòng từ lâu không nhẫn nại được.

Cộc cộc cộc!

Hai người đang nói chuyện, liền thấy có người đi vào, nhìn về phía người tới, hai người lập tức đứng lặng tại chỗ.

Lục Trầm đại sư vừa rồi còn cực kỳ tao nhã, vào lúc này mặt mày xám xịt, mặt mũi đầy máu tươi, đáng vẻ vô cùng chật vật đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bạch Tôn sụp đổ

- Chuyện này...

Mọi người nhìn nhau, đều có phần bối rối.

Đây chính là Lục Trầm đại sư, đường đường đế sư, ai dám động thủ với lão? Đánh lão thành như vậy?

Lại nói, hai người họ không phải đến thư phòng à? Tại sao lúc đi ra thành...đáng vẻ này?

Lẽ nào không phải bọn họ tới thư phòng đọc sách, mà là đi... đánh nhau?

Lục Trầm đại sư nho nhã lại có sở thích như vậy sao?

- Ta không sao...

Lục Trầm đại sư lúng túng xua tay.

Lão cũng không thể nói...là Trương Huyền đột phá, không thể khống chế khí lực, trong lúc vô tình đánh lão thành như thế này!

Biết rằng có giải thích cũng nói không thông, Lục Trầm đại sư đi vài bước tới ghế chủ vị, quay đầu nhìn về phía Thành Bá:

- A Thành, ngươi đi lấy một cây trụ đá đo lực đến đây!

Hắn là thư họa đại sư, không phải võ phu, phòng khách không thể đặt trụ đá đo lực, nhưng vật này có quan hệ tới tu luyện, trong nhà vẫn phải có, mang một cây tới là đủ.

- Rõ!

Thành Bá không biết chủ nhân muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu, lui ra.

- Trương đại sư, thực lực của ngươi thật sự đã đạt đến võ giả ngũ trọng đỉnh cao?

Nhìn thấy gian phòng yên tĩnh lại, Bạch Tôn không nhịn được đi lên phía trước, vẻ mặt đầy hưng phấn.

- Ủ!

Ở trong học viện không tiện nói, nhưng ở đây lại không phải là bí mật gì, Trương Huyền không cần phải giấu giếm.

- Ta cũng có thực lực như vậy, có thể lĩnh giáo ngươi vài chiêu hay không?

Thấy thiếu niên xác nhận, hai mắt mắt Bạch Tôn ánh lên vẻ hưng phấn.

- Bạch Tôn, ngươi làm gì đó, cũng không xem đây là nơi nào...

Hoàng Ngữ không còn gì để nói, vội vàng ngăn cản.

Lục Trầm đại sư là người phong nhã, ghét nhất chính là cãi vã chiến đấu, khiêu chiến trong phòng khách của hắn, không phải đang nói đùa hay sao?

Đúng như Hoàng Ngữ nói, Lục Trầm thật sự không thích người khác ra tay đánh nhau, múa đao lộ thương trước mặt mình, nhưng hiện tại trụ đá đo lực còn chưa lấy tới, muốn đo lường xem Trương Huyền có đột phá thật hay không, Bạch Tôn chính là phương pháp tốt nhất.

Lão biết, người này đã đạt đến võ giả ngũ trọng đỉnh cao.

Tu vi giống nhau, hắn là cũng có thể nhìn ra sức mạnh của Trương Huyền có tăng lên dữ dội hay không!

Nghĩ tới đây, lão liền ngẩng đầu lên, nhắc nhở một câu:

- Luận bàn bình thường thì ta không ý kiến, nhưng phải biết dừng đúng chừng mực!

- Được rồi!

Vốn tưởng rằng Lục Trầm đại sư sẽ từ chối, không nghĩ tới lão lại đồng ý, Bạch Tôn hưng phấn suýt nhảy cẫng lên, ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý, đi hai bước vào giữa phòng khách, hắn vẫy tay với Trương Huyền, làm ra một tư thế tự cho rằng rất đẹp trai:

- Xin mời!

- Được thôi!

Trương Huyền vừa luyện xong Thiên Đạo Kim Thân, hắn cũng muốn biết sức mạnh tăng lên như thế nào, đối phương khiêu chiến, hắn không cự tuyệt, đi tới giữa phòng.

- Năm nắm của ta có lực rất lớn, cẩn thận đấy!

Hai mắt híp lại, Bạch Tôn không còn dằn dấp công tử lúc trước, thay vào đó là khí tức vô cùng cường đại.

Đều là võ giả ngũ trọng đỉnh cao, riêng về thực lực, hắn còn cao hơn Thượng Bản một bậc!

Rầm!

Khí thế ngưng tụ xong, Bạch Tôn tiến một bước về phía trước, quyền phong như đao, sức mạnh như kiếm, chém thẳng về phía Trương Huyền.

Vì để kiểm tra tu vi, Trương Huyền cũng không nhìn thiếu hụt xuất hiện bên trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán Thiên Đạo Đồ Thư Quán, lật tay đánh ra một quyền.

Hô!

Hai nắm nắm tiếp xúc với nhau, Trương Huyền hơi cau mày.

- Vì sao lực lượng nắm nắm của hắn yếu như vậy? Chẳng lẽ hắn không phải võ giả ngũ trọng đỉnh cao?

Chạm vào nắm nắm của đối phương, sức mạnh của Trương Huyền không giảm bớt chút nào, còn không ngừng nghiền ép về phía trước giống như tảng đá đâm vào bọt biển, không có gì cản trở.

Thấy tình huống như thế, Trương Huyền còn tưởng rằng đối phương chưa chuẩn bị xong, sức mạnh không phát huy đến cực hạn, vội vàng thu hơn một nửa lực lượng.

Dù vậy, Bạch Tôn vẫn biến sắc, bị đánh bay đi như bóng cao su, “Vèo!” một cái, bay ra ngoài, lưng va vào cây cột mới dừng lại.

- Sao ngươi không dùng hết toàn lực?

Trương Huyền thu quyền, đi tới đưa tay kéo Bạch Tôn.

- Ấy đừng...

Thấy cảnh này, con ngươi của Lục Trầm đại sư co rút lại, muốn ngăn cản nhưng không kịp.

Vèo!

Bạch Tôn bị thiếu niên kéo một cái giống như đang thả điều, hất gào một tiếng và bay ra ngoài.

Ừ vút!

Bạch Tôn bay ra xa mấy chục mét, dính sát vào một vách tường, máu tươi từ miệng mũi chảy ra ngoài.

- Ô ô ô...

Hắn suýt khóc.

Đại ca, ta biết ta đánh không lại ngươi, ngươi cũng không cần phải ác như thế, đừng mạo anh tuấn của ta, mặt của ta...

- Ngươi làm sao lại... Thấy Bạch Tôn bị kéo nhẹ một cái cũng bay ra ngoài, Trương Huyền vò đầu, một mặt vô tội.

Làm cái gì thế?

Lục Trầm đại sư đã thế, lại thêm cả Bạch Tôn, hai người nhảy tới nhảy lui, vui lắm hay sao?

Nếu như cho hai người biết những ý nghĩ trong lòng hắn, nhất định sẽ buồn bực thổ huyết tại chỗ.

Ngươi mới nhảy tới nhảy lui... Chúng ta bị ngươi ném đi thì có...

- Cái tên này...

Hoàng Ngữ đứng bên cạnh cũng nhíu mi, thấy như sắp điên mất.

Trong lứa trẻ bọn họ, Bạch Tôn tuyệt đối đứng đầu, ngoại trừ mấy vị kia, gần như không ai có thể địch lại hắn, chính vì như thế, hắn mới có tính ưa thích tranh đấu và không chịu thua. Vốn tưởng rằng giao đấu với Trương Huyền, Trương Huyền khẳng định cũng không đỡ nổi, có nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới Bạch Tôn bị thiếu niên đó dùng một quyền đánh bay.

Thua hoàn toàn triệt để!

Xem ra tên này luôn ẩn tàng dưới con mắt người đời, tại sao hắn có lực lượng lớn như thế?

- Ngươi không sao chứ?

Không biết đến những suy nghĩ trong lòng xung quanh, Trương Huyền vô cùng áy náy đi tới trước mặt Bạch Tôn.

- Không có việc gì...

Giữa giữa đứng dậy, Bạch Tôn phui bụi phui bụi trên người.

Vô giả ngữ trọng trải qua Bì Cốt cảnh, được gột rửa, vết thương nhỏ bình thường không hề hắn gì.

- Vậy thì tốt, ta thấy ngươi vừa nãy không dùng hết sức, như vậy đi, dùng toàn lực đánh với ta một lần...

Sắc mặt Trương Huyền rất nghiêm túc.

- Còn đánh nữa sao?

Giương mặt Bạch Tôn như căng ra, kém chút khóc thét, lại đánh nữa chỉ sợ ta sẽ chết ở nơi này... lúc này liên tục xoa tay:

- Không cần, thực lực đại sư mạnh hơn ta, ta thấy không cần đánh nữa...

- Đừng khách khí, mọi người chỉ luận bàn thôi mà, ngươi cũng không cần câu nệ thế, mà ngươi cũng đừng gọi đại sư gì đó, nghe thật xa lạ...

Trương Huyền còn tưởng rằng đối phương sợ hãi thân phận ngang hàng luận giao với Lục Trầm đại sư, có điểm kiêng kỵ nên không dám buông tay, mới có vẻ suy yếu như thế, vội vàng giải thích.

Thời điểm tu vi của hắn đạt tới ngũ trọng đỉnh cao, hắn từng giao thủ với Diêu Hàn, tuy rằng thực lực đối phương cao hơn Bạch Tôn một ít, nhưng lại mang cho hắn áp lực rất lớn, sức mạnh rất mạnh. Nếu Bạch Tôn đã cùng là ngũ trọng đỉnh cao, khẳng định cũng sẽ gần như thế, nay thấy hắn bị một quyền đánh bay, vẫn cho rằng đối phương không phát huy toàn lực.

Không phải vậy, bản thân Trương Huyền chỉ có lực lượng tám đỉnh, cho dù có ý nhường cũng không thể một quyền đánh bay võ giả ngũ trọng đỉnh cao?

- Luận bàn?

Bạch Tôn giật mình, mẹ nó đây cũng gọi là luận bàn? Ngươi có biết một quyền của ngươi suýt đánh chết ta hay không?

Còn nữa, ngươi ngang hàng luận giao với Lục Trầm gia gia, không gọi ngươi là đại sư thì gọi là gì?

Gương mặt như căng ra, dường như nhớ tới cái gì, hắn như khóc thét lên:

- Gọi đại sư ngươi nói xa lạ, chỉ bằng ta gọi ngươi là gia gia đi, Trương gia gia, ta sai rồi còn không được sao? Vừa nãy không nên nhắm vào ngươi, van ngươi...đừng tìm ta so tài!

- Trụ đá đo lực tới rồi!

Vào lúc này có tiếng la vang lên, Thành Bá đi vào, lập tức nhìn thấy hình ảnh trước mắt, nghe được tiếng la của Bạch Tôn, hắn sững sờ tại chỗ, dường như hoá đá:

- Ừc...?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hồng Kim Châu Quả

Vị này là ai?

Là con trai duy nhất của đệ nhất quyền thần Trần Nam Vương của vương quốc Thiên Huyền!

Hắn lại khóc trời đập đất gọi Trương Huyền là gia gia? Ta không nghe lầm chứ...

Thành Bá cảm thấy trước mặt xuất hiện thiên lôi đầy trời, sắp té xiu nằm xuống đất.

Lúc hắn đi lấy trụ đá đo lực...đã xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho ta biết không...

- Khụ khụ, được rồi, Trương tiểu huynh đệ, sau này sẽ có cơ hội luận bàn, Bạch Tôn bị thương, cũng cần điều chỉnh một chút! Trụ đá đo lực đã được mang tới, ta thấy ngươi nên thử lực lượng một chút đi!

Thấy tình cảnh lúng túng, Lục Trầm đại sư vội vã chen ngang.

- Được rồi!

Thấy Bạch Tôn cũng không muốn so tài, Trương Huyền có phần tiếc nuối lắc đầu, nhìn vào rãnh của trụ đá đo lực vừa được mang ra, đi vài bước tới trước mặt, khẽ cười nói:

- Kỳ thực, ngày hôm qua ta mới đo xong, chỉ có lực lượng bốn đỉnh, ngày hôm nay đo lại, khác biệt không lớn...

Lúc đánh Diêu Hàn thành đầu heo, đó là chuyện rạng sáng ngày hôm nay, trước đó đã đo lực lượng rồi, tám đỉnh!

Hôm nay bận bịu rồi tinh rồi mù, hơn nữa không có công pháp, huyết đạo chưa mở ra cái nào, sức mạnh sẽ không tăng trưởng, tuy vừa tu thành Thiên Đạo Kim Thân, nhưng theo Trương Huyền thấy, cho dù thân thể có tiến bộ cũng không thể mạnh hơn chân khí!

Còn vì sao nói là bốn đỉnh, không nói thật, rất đơn giản, đỉnh cao của Đỉnh Lực cảnh đều là lực lượng này, hắn không muốn bại lộ quá nhiều, cùng lắm

lúc thử nghiệm lực lượng, lưu một nửa khí lực là tốt rồi.

- Nếu như đã mang tới thì cứ thử một hồi!

Lục Trầm đại sư nói.

- Được!

Không từ chối nữa, Trương Huyền nở nụ cười nhẹ nhõm, quyết định chỉ dùng một nửa khí lực dự định, hấn đấm một quyền vào trụ đá đo lực.

Quyền phong gào thét, sức mạnh như sấm.

Oành!

Hào quang lóe sáng, chữ viết chậm rãi xuất hiện.

- Người nhìn kia, là bốn đỉnh...

Nhìn thấy chữ viết hiện lên phía trên Trương Huyền tươi cười xoa tay, quay đầu cười nói, hấn còn chưa nói hết lời, lại nhìn thấy đám người Bạch Tồn, Lục Trầm đại sư, Hoàng Ngự nhìn mình như nhìn thấy quái vật.

Con người của từng người như rơi xuống đất.

- Thế nào?

Trương Huyền cau mày.

Cúi đầu nhìn mình một chút, chẳng lẽ có gì không đúng sao?

- Người xem lại một chút... Trụ đá đo lực!

Hoàng Ngự không nhịn được nói.

- Trụ đá đo lực thế nào? Không phải là bốn đỉnh sao? Cần phải kinh ngạc như vậy...

Quay đầu nhìn sang, vừa nhìn xuống dưới, thân thể Trương Huyền suýt nữa đã ngã xuống đất, lúc này hấn chỉ nhìn thấy chữ “Bốn” nhưng lúc này có thêm hai chữ “Mười chín”.

Chính là... Bốn mươi chín!

- Một quyền của ta vừa rồi là... Bốn mươi chín đỉnh?

Bản thân Trương Huyền cũng sợ hết hồn.

Sáng sớm nay mới đo lực lượng là tám đỉnh, vừa nãy lại cố ý để lại một nửa sức mạnh, làm sao có khả năng đạt đến bốn mươi chín đỉnh sức mạnh?

Nếu như không lưu một nửa sức mạnh, chẳng phải biểu thị một quyền xuống dĩ nhiên tiếp cận trăm đỉnh cự lực?

Võ giả ngũ trọng Đỉnh Lực cảnh đỉnh cao là bốn đỉnh lực lượng, viên mãn cũng sẽ không vượt qua tám mươi đỉnh, một quyền trăm đỉnh, chẳng phải biểu thị có thể sánh ngang võ giả lục trọng Ích Huyệt cảnh, thậm chí còn vượt qua?

Chuyện này...

- Có phải là... Trụ đá đo lực này bị hỏng rồi?

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, Trương Huyền không nhịn được nói một câu.

- Trụ đá không hỏng, không phải người vừa đột phá trong thư phòng hay sao? Tu vi đột phá, sức mạnh tăng mạnh, điểm mấu chốt nhất chính là, người không thích ứng loại sức mạnh này, không hề cảm giác được, cho nên mới đánh Bạch Tồn thảm như thế!

Lục Trầm đại sư thấy ý nghĩ của mình được xác minh, lão liền giải thích.

Ban đầu lão vốn muốn nói lão cũng bị đánh thảm như vậy, thời khắc mấu chốt ngừng lại, bất kể nói như thế nào, chính lão cũng là đại sư, phải chú ý danh tiếng...

- Đột phá tu vi? Từ bốn đỉnh tăng lên bốn mươi chín đỉnh? Lẽ nào đi một lúc mở ra bốn mươi lăm cái huyết đạo?

Không nghe giải thích còn đỡ, vừa nghe xong, Bạch Tồn, Hoàng Ngự suýt ngã đi tại chỗ.

Không có nói đùa chứ?

Võ giả lục trọng Ích Huyệt cảnh, mở ra huyệt đạo trong thân thể, tăng cường tu vi, mỗi khi mở một nơi, tăng cường lực lượng một đỉnh.

Truyền thuyết, thân thể tổng cộng có một trăm lẻ tám huyệt đạo, nhưng có thể mở ra bảy mươi hai cái mà thôi, hơn nữa những huyệt đạo này đều phải mở theo trình tự, thể chất mỗi người không giống nhau, cần trình tự không giống nhau mới có thể đạt đến hiệu quả tốt nhất, không tìm được phương pháp, cả đời cũng chỉ có thể mở ra ba, bốn mươi cái huyệt đạo, từ đó sẽ không còn tiến bộ thêm nữa.

Bình thường đều là mở ra từng cái từng cái, lực lượng sẽ dần dần tăng cường, chỉ một lúc đã tăng bốn mươi lăm đỉnh...

Đại ca, người quá nghịch thiên rồi!

Đã từng thấy người thường đột phá, chưa từng thấy ai...đột phá như thế!

Kỳ thực không riêng mọi người choáng váng hoa mắt, khó mà tin nổi, ngay cả Trương Huyền cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Chỉ tu luyện Thiên Đạo Kim Thân, liền có thể tiến bộ như thế? Lực lượng gia tăng tới chín mươi đỉnh?

Dựa theo tình huống bình thường, vừa nãy tiện tay ném Lục Trầm đại sư bay đi, đánh bại Bạch Tôn, hẳn rõ ràng có thể tiến từng bước, lực lượng dần tăng lên, chứ không phải không biết gì cả.

Nhưng hẳn làm người xuyên việt, chỉ mới tu luyện ngày một ngày hai, có thể không chế tu vi phát huy ra bao nhiêu lực lượng đã là không tệ rồi, bảo hẳn không chế tí mĩ, nắm giữ sức mạnh như ý viên mãn, việc này quả làm khó hẳn rồi!

Giống như một người bình thường tự nhiên có được sức mạnh siêu nhân, mới bắt đầu khẳng định cũng không thích ứng được, thậm chí không thể hiểu được.

Trương Huyền giờ đang rơi vào tình huống đúng như thế, ban đầu chỉ có lực lượng tám đỉnh, một hồi tăng lên dữ dội thành chín mươi đỉnh, gia tăng hơn mười lần, điểm then chốt chính là thân thể chính hắn không cảm thấy cái gì...hắn có thể mà biết trước mới là chuyện lạ!

Còn chưa đánh Bạch Tôn thành bánh thịt đã là chuyện đáng mừng rồi.

- Trương tiểu huynh đệ, người vừa nãy..thật sự mở ra bốn mươi lăm huyệt đạo sao?

Thấy hắn sờ ra, Lục Trầm đại sư không nhịn được hỏi thăm.

Một hồi mở ra bốn mươi lăm huyệt đạo, chưa từng nghe qua chuyện này... Nếu không phải như vậy, làm sao giải thích việc lực lượng bạo tăng dữ dội?

- Ta... Vẫn là Đỉnh Lực cảnh đỉnh cao, tu vi vẫn chưa tiến bộ, nhưng mà...sức mạnh thân thể gia tăng một ít!

Trương Huyền nói.

- Thân thể?

Lục Trầm đại sư kinh ngạc, hẳn không thể tin được:

- Ta nghe nói, trong thiên địa có một ít thiên tài địa bảo, chỉ cần dùng là có thể giúp thân thể sánh ngang sắt thép, nắm giữ lực lượng có thể mạnh bằng Ích Huyệt cảnh đỉnh cao, lẽ nào...tu luyện cũng có thể?

- Ày...hình như ngày hôm nay ta ăn phải trái cây gì đó không biết tên, mới bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng bừng, vẫn không để ý, có lẽ khi đó lực lượng thân thể gia tăng dữ dội!

Trương Huyền nói.

Làm người hiện đại, đương nhiên hiểu rằng “thất phu vô tội hoài bích có tội” (1), nếu quả thật nói mình tu luyện một hồi liền đạt đến mức độ này, nhất định sẽ có vô số người điên cuồng đòi lấy công pháp của mình!

Thậm chí còn có người bắt mình đi làm nghiên cứu.

Nếu Lục Trầm đại sư nói có thiên tài địa bảo giúp thân thể người ta tiến nhanh, vừa vặn có thể vịn vào đó làm cớ.

- Thật may mắn, người thực sự gặp được cơ duyên (2) to lớn!

Lục Trầm đại sư không nghi ngờ gì.

Kỳ thực không phải hẳn không nghi ngờ, mà là cho dù hẳn không muốn tin cũng phải tin tưởng cho được!

Tu luyện một canh giờ liền có thể giúp sức mạnh trong cơ thể tăng lên mấy chục đỉnh?

Đây không phải chuyện nằm mơ giữa ban ngày sao?

Cũng giống như nghe được chuyện heo nái biết leo cây vậy!

Tin vào mấy chuyện này, còn không bằng tin rằng hắc đã ăn được thiên tài địa bảo gì đó.

- Không biết tiểu huynh đệ ăn trái cây có hình dáng như thế nào?

Lục Trầm đại sư hỏi tiếp.

- Hình dáng gì?

Trương Huyền vô đầu, hắc thuận miệng nói bậy, nào có biết hình dáng gì? Nhưng nếu đã bị bức đến nước này, không nói, nhất định sẽ bị hoài nghi, liền nói ngay:

- Là trái cây màu đỏ...

Thời điểm đọc sách trong Tàng Thư Các lúc trước, hình như hắc cũng đọc qua ghi chép nào đó tương tự, có vẻ là truyền thuyết du ký, ăn một loại trái cây màu đỏ, đột nhiên lực lượng tăng mạnh, đành nói bừa thử xem sao.

- Màu đỏ? Có phải là màu đỏ thắm không? Quả nhiên là thứ kia!

Lục Trầm đại sư như nghĩ tới đó, hô hấp dồn dập.

- Đại sư biết?

- Là Hồng Kim Châu Quả! Truyền thuyết kể rằng chỉ cần ăn nó, có thể gia tăng lực lượng thân thể, dù là người có Ích Huyết cảnh đỉnh cao cũng khó chống lại!

Lục Trầm đại sư hưng phấn nói.

- Hồng Kim Châu Quả?

Về mặt Trương Huyền biến thành kỳ quái.

Lẽ nào... Thật sự có vật này?

Sao lại vừa khéo đến thế chứ!

Thất phu vô tội, hoài bích có tội: người thường không sao, kẻ cất giữ đồ quý giá sẽ bị người khác ganh ghét thù hận.

Cơ duyên: vận may

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bị bao vây (thượng)

Lại nói chuyện một hồi, sau khi hỏi hắc có được Hồng Kim Châu Quả từ chỗ nào, Trương Huyền thuận miệng nói tìm được ở chợ, khiến đám người Lục Trầm đại sư cũng phải gào thét lên rằng hắc quá may mắn.

- Đúng rồi, Trương Huyền huynh đệ, không biết ngươi là người địa phương hay là...

Lục Trầm hỏi.

- Ta là lão sư ở Hồng Thiên học viện!

Trương Huyền nói.

- Thì ra là như vậy, chẳng trách thực lực như thế, có lý giải cao thâm về thư họa cũng không kỳ quái!

Lục Trầm đại sư tán dương một tiếng, không nhìn được quay đầu nhìn về phía Hoàng Ngữ, Bạch Tôn:

- Thư họa có thể hun đúc tình cảm một người, tôi luyện tâm tính, đừng cả ngày suy nghĩ đánh đánh giết giết! Nếu Trương Huyền huynh đệ là lão sư học viện, các người bình thường rảnh rỗi, cũng phải thường đi lĩnh giáo, ai học được bản lĩnh thật sự, ta tự nhiên sẽ cân nhắc cho người đó thông qua sát hạch, cho người đó thứ họ muốn!

- Rõ!

Về mặt Hoàng Ngữ đầy đau khổ, ánh mắt Bạch Tôn lại sinh ra hưng phấn.

Vừa rồi giao thủ, hắn đã biết thực lực Trương Huyền vượt xa hắn, có thể lĩnh giáo cường giả như vậy, còn hiệu quả hơn nhiều so với học tập khô khan.

Chỉ ít lĩnh giáo hắn còn thả lỏng hơn đi tìm Lục Trầm đại sư.

- Hôm nay quấy rầy rồi, trời cũng không sớm, cáo từ đại sư, hôm khác lại tới bái phỏng!

Thấy chuyện cần làm đã làm xong, Trương Huyền cũng không nói nhiều, ôm quyền nói.

- Lần này người muốn tìm công pháp võ giả lục trọng, chỗ của ta không có, đợi mấy hôm nữa ta nói với Trầm Truy một tiếng, dẫn người đi Tàng Thư Các của vương quốc tìm một hồi! Đường như mấy ngày nay hắn sẽ đi ra ngoài săn bắn, không có ở nhà!

Lục Trầm đại sư nói.

- Vậy thì đa tạ đại sư!

Nghe nói như thế, ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Công pháp võ giả lục trọng, những chỗ bình thường khẳng định không tìm được mấy quyển, nhưng Tàng Thư Các của vương quốc được xưng là nơi có thư tịch đầy đủ nhất trong toàn bộ vương quốc Thiên Huyền, nhất định có thể tìm được không ít!

Nếu thật sự có thể vào đó một chuyến, công pháp võ giả lục trọng có thể hình thành Thiên Đạo Thần Công, tu vi sẽ đột phá thuận lợi!

- Khách khí...

Lục Trầm cười gật đầu.

Rời khỏi phủ đệ của đại sư, Trương Huyền đi về hướng học viện.

Lúc ăn cơm với Trầm Bích Như thì trời đã tối rồi, hiện tại mặt trăng đã lên cao, ánh trăng chiếu xuống mặt đất như dòng nước bạc, dựa theo thời gian kiếp trước thì lúc này đã sắp mười hai giờ khuya!

Tuy rằng đã trễ như thế nhưng hắn không có một chút mệt mỏi nào, trái lại còn hưng phấn, đôi mắt tỏa sáng.

Không thể không nói, chuyến đi tới phủ đệ của đại sư rất đáng giá!

Công pháp ngưng tụ ra Thiên Đạo Kim Thân giúp thân thể của hắn tiến nhanh, thực lực tăng mạnh, dựa vào tu vi hiện giờ, cho dù gặp cường giả Ích Huyệt cảnh đỉnh cao cũng có thể nghênh ngang rồi đi!

Lại nói chỉ cần tìm được mười mấy bản công pháp của võ giả lục trọng, cho dù không cách nào hình thành Thiên Đạo Thần Công hoàn chỉnh, nó cũng có tác dụng nhất định trên con đường tu luyện của mình.

- Thân thể đã có lực lượng chín mươi đỉnh, nếu như tìm được phương pháp tu luyện thân thể cấp bậc cao hơn, có phải sẽ càng lợi hại hơn hay không?

Mặc dù trong thư phòng của Lục Trầm đại sư có nhiều bí kỹ tu luyện thân thể, nhưng đều là thứ đơn giản nhất, pháp quyết tu luyện trụ cột nhất, thứ này dùng Thiên Đạo Đồ Thư Quán sửa sang lại đều có thể có công hiệu như thế, sau này sửa lại những pháp quyết tu luyện thân thể cao thâm hơn nữa, chẳng phải càng lợi hại hơn?

Nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ thân thể sẽ trở thành một trong những lợi khí chiến đấu của mình!

Vào lúc hắn âm thầm cao hứng, đột nhiên tai hơi rung động.

Lực lượng thân thể tăng nhiều, tai mắt cũng linh敏 hơn trước, hắn phát hiện phía sau có người đang theo dõi!

Bước chân ngừng lại:

- BẠN HỮU PHÍA SAU, ĐI RA ĐI!

- Khả khả, không nghĩ tới người rất cảnh giác!

- Cảnh giác có tác dụng chó gì! Tiểu tử, ngươi làm hại chúng ta không kiếm được tiền lời, ngày hôm nay ngươi đừng hòng đi...

Ào ào ào!

Vừa dứt lời, mấy bóng người bước ra khỏi bóng tối, vây quanh, lạnh lùng nhìn về phía Trương Huyền, ánh mắt như nhìn người chết.

- Là các người?

Trương Huyền nhận ra đám người này.

Chính là mấy tên lừa đảo Mặc Dương đại sư cùng chủ sạp ở chợ.

Mấy tên còn lại chính là đám “cò mờ” lẫn trong đám đông.

Lúc này gương mặt “Mặc Dương đại sư” sưng đỏ, vành mắt đen thui, quần áo bị xé toang thành từng khối, không còn khí chất như mây bay, sung sướng đề mê như lúc trước, ném trên đường nói là tên ăn mày cũng sẽ có người tin.

Xem ra bị vạch trần thân phận, những “người bị hại” kia không cho phép hấn được yên.

Thế cũng đúng, có thể trả giá cao cuộc bảo, người nào không phải gia thế bất phàm?

Biết bị người lừa dối, không đánh chết hấn tại chỗ đã là tốt lắm rồi.

Chủ sạp cuộc bảo cũng giống như vậy, hai mắt tối tăm, môi nở to như lập xường, sung đến mức nói không rõ ràng.

Ánh mắt hai người nhìn về phía Trương Huyền mang theo thù hận không chút che giấu.

Bọn họ trả giá cao bố trí tốt tất cả, cuối cùng bị thiếu niên này phá hoại, không nói tới món nợ “miếng thịt ngon vào trong miệng phải phun ra ngoài”, riêng chuyện suýt nữa bị đánh chết cũng đủ gây thù hận chất đống.

- Tiểu súc sinh, chạy nhanh thật đấy, giờ ta xem ngươi trốn đi đâu!

Hai mắt tên chủ sạp mang theo lửa giận dữ tợn.

- Các người muốn giết ta?

Cảm nhận được khí tức âm hàn khắp bốn phía, Trương Huyền hơi cau mày.

- Muốn trách thì trách ngươi nhiều chuyện, nói ra lời không nên nói, kiếp sau đầu thai phải giữ mồm miệng của mình thật tốt!

Mặc Dương đại sư cũng cười gằn một tiếng, nắm đấm xiết chặt phát ra âm thanh ken két.

Nguyên nhân bọn họ lừa gạt thất bại là vì tên này, phải mất rất lâu mới tìm được hấn, đương nhiên không thể bỏ qua!

- Thật không tiện, tạm thời ta không muốn chết, cũng không muốn giữ mồm giữ miệng của mình!

Trương Huyền nói.

- Không muốn chết?

Trong mắt Mặc Dương đại sư lộ ra một tia tàn khốc:

- Chuyện này không như ngươi mong muốn, các huynh đệ, giết hấn, chặt thành thịt nát cho chó ăn!

- Rõ!

Một tiếng kêu hưng phấn vang lên, một tên “cò” lao tới vùng chưởng tấn công Trương Huyền.

Tu vi kẻ vừa ra tay là võ giả ngũ trọng đỉnh cao!

Chẳng trách bị Lưu Chu vương quốc truy nã còn có thể chạy đến vương quốc Thiên Huyền lừa gạt, quả nhiên có chút thực lực.

Đổi lại trước tới nay, cho dù Trương Huyền có thể vượt qua tên này cũng phải dựa vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán tra xét khuyết điểm, nhưng bây giờ thân thể tiến xa, nắm giữ lực lượng gần trăm đỉnh, một Đỉnh Lực cảnh đỉnh cao không đáng kể chút nào.

Khẽ nở nụ cười, hấn tát một cái.

- Điếc không sợ súng!

- Lão Tứ được xưng Thiết Chương, một đôi tay có thể vỡ bia nứt đá, lúc trước có một Ích Huyết cảnh sơ kỳ của Lư Chu vương quốc bị một chương đánh chết tươi, tiểu tử này không có chuẩn bị gì còn dám ra tay ngăn cản? Thực sự là người không biết không sợ!

- Chúng ta bị tên này hại thảm như thế, thực sự xúi quẩy!

...

Thấy tên này không tránh né còn dám nghênh đón trực tiếp, đám người Mặc Dương đại sư đều lên tiếng cười nhạo.

Tên “cò” này tuy có vẻ ngoài bình thường nhưng thực lực không thể nói chơi, đặc biệt là đôi tay có thể đánh nát sắt thép, một tên thiếu niên mười mấy tuổi, tay không nghênh đón, không phải muốn chết là cái gì?

Ngay vào lúc bọn họ cho rằng Trương Huyền nhất định sẽ bị đánh gãy tay tàn phế, lúc này bọn họ nhìn thấy bàn tay thép của “lão Tứ” lại mềm yếu như đậu hũ, không thể đỡ lại, bị một tát đánh vỡ vụn, xương ngực lõm xuống và bay ngược về phía sau, đầu cắm vào đất như cây hành mọc hoang.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bị bao vây (hạ)

- Thì ra thực lực cũng không yếu, chẳng trách lớn lối như thế!

Nhìn thấy “lão Tứ” bị một cái tát đánh bay, Mặc Dương đại sư đầu tiên là sửng sốt, sau đó sắc mặt biến thành dữ tợn, vung tay lên, mang theo khí thế khổng lồ toàn cục, quát:

- Nhưng vận may của ngươi đến đây là kết thúc!

Nói xong quay đầu nhìn về phía chủ sạp đứng cạnh:

- Tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng giải quyết đi, còn có chính sự cần làm!

- Ừ!

Chủ sạp gật gù, bước lên trước.

Ầm ầm!

Còn chưa ra tay, khí tức trên người đã thả ra ngoài như núi như biển, không biết sâu cạn, nhắm mắt lại cảm ngộ, có thể thấy rõ, mười mấy huyết đạo trên người đối phương đang phun ra nuốt vào linh khí, chói mắt như sao trời.

- Cường giả Ích Huyết cảnh?

Trương Huyền sửng sốt.

Võ giả lực trọng Ích Huyết cảnh mở ra huyết đạo trên thân thể, chủ động hấp thu thiên địa linh khí, rèn luyện cho mình sử dụng, đạt đến loại tu vi này, bất cứ lực lượng nào phản ứng cũng sẽ tăng nhiều, trong Hồng Thiên học viện cũng là cấp bậc trưởng lão!

Một tên lừa đảo lại có cấp bậc như thế, có phần nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

- Sợ chưa, sợ liền quỳ xuống xin lỗi, đền bù tổn thất hư hao mà ngươi mang đến cho huynh đệ chúng ta! Bằng không, chỉ có một con đường chết!

Thấy hắn kinh ngạc, còn tưởng rằng hắn sợ thực lực của mình, chủ sạp thét lên một bước, hắn cất bước đi tới giống như tử thần chúa tể sinh từ.

- Quỳ xuống xin lỗi? Đền bù tổn thất của các ngươi?

Trương Huyền lắc đầu:

- Ta còn không rảnh rồi như vậy, đi xin lỗi một tên lừa đảo, đền tiền, nếu như các ngươi có đam mê này, như vậy có thể quỳ trước mặt ta, sau đó bù đắp tổn thất do đánh lên ta ngày hôm nay, như vậy ta sẽ suy nghĩ buông tha các ngươi.

- Ngươi nói cái gì?

- Không phải tiểu tử này bị điên đấy chứ?

Đám người Mặc Dương đại sư, chủ sạp đều cảm thấy tiểu tử này bị điên rồi.

Bên phía chúng ta nhiều người như vậy, còn có cường giả Ích Huyết cảnh, người chi là một thiếu niên, lại muốn chúng ta quỳ xuống?

Giả vờ trâu bò?

Lại còn, bù đắp tổn thất đánh lên? Người có tổn thất cộng lòng gì, hiện tại lão Tử của chúng ta đang cầm đầu xuống đất không dậy được, muốn nói tổn thất, cũng là chúng ta có tổn thất đấy biết không?

- Đừng phí lời với hắn, giết luôn là được!

Mặc Dương đại sư vậy tay.

- Ừ!

Chủ sạp gật gù, không có phí lời thêm nữa, chân đạp xuống, năm ngón tay mở ra và tấn công Trương Huyền.

Vù vù!

Người còn chưa tới gần, cuồng phong đã ập tới trước giống như hùng ưng vỗ thỏ, cho người ta cảm giác nhìn từ trên cao xuống, ngọt ngào không cách nào ngăn cản.

- Là võ kỹ Hùng Ưng Vạn Lý của lão Nhị!

- Bộ võ kỹ này cũng được tính là lợi hại trong võ kỹ Phạm cấp trung phẩm, dùng đối phó tiểu tử này có phải đại tài tiểu dụng hay không?

- Khả khả, không có gì là đại tài tiểu dụng, tiểu tử này có thể tát bay lão Tử, thuyết minh hắn có chút thực lực, nhưng gặp phải Hùng Ưng Vạn Lý của lão Nhị, vận may cũng kết thúc!

...

Nhìn thấy chủ sạp trực tiếp sử dụng chiêu số lợi hại như vậy, tất cả mọi người âm thầm gật đầu.

Hùng Ưng Vạn Lý, trong võ kỹ Phạm cấp trung phẩm cũng tính là khá cao, một khi sử dụng oai phong凛冽, khác nào chim ưng vỗ thỏ, cho người ta cảm giác khí thế nuốt trọn núi sông, không thể nào phản kích.

Cho dù “Mặc Dương đại sư” là thủ lĩnh của bọn họ gặp phải cũng phải tạm lánh đi, không dám nghênh chiến trực tiếp.

- Hùng Ưng Vạn Lý?

Đối phương sử dụng võ kỹ, đột nhiên một quyển sách xuất hiện trong đầu Trương Huyền, mặt trên lít nha lít nhít ghi chép khuyết điểm và cuộc đời của chủ sạp.

Tinh thần quét qua, hắn lập tức ghi nhớ rõ ràng, đột nhiên gương mặt Trương Huyền biến thành quái lạ.

Hồ!

Thời gian không cho phép suy nghĩ nhiều, chủ sạp thi triển võ kỹ đã tới trước mặt.

Võ kỹ, có thể giúp người ta phát huy lực lượng thân thể tốt hơn, đạt đến trình độ cao cấp hơn.

Chủ sạp thân là cường giả Ích Huyết cảnh, mở ra mười mấy huyết đạo, bản thân hắn không yếu, lúc sử dụng võ kỹ Phạm cấp trung phẩm liền sinh ra uy thế khinh người, khí tức ngập trời.

- Chết đi cho ta...

Trên mặt lộ ra nụ cười hung ác, không khác nào đóa hoa tươi óng ánh, nhưng đóa hoa tươi này vẫn chưa nở ra hoàn toàn, đột nhiên đôi mắt co rút lại và kêu lên đầy quỷ dị:

- A...

Tiếng kêu thảm thiết xé nát bầu trời đêm, giống như con chó bị đập phải đuôi và phát ra tiếng kêu đau đớn.

- Thế nào?

Đám người “Mặc Dương đại sư” vốn cho rằng Trương Huyền sẽ bị một chiêu uy vũ của lão Nhị đánh chết, không nghĩ tới người sau hét lên thảm như vậy, vội vàng nhìn sang, vừa nhìn thấy, lưng của bọn họ liền bị co giật, thiếu chút nữa lao vào hôn mê.

Chỉ thấy thiếu niên kia không quan tâm uy thế của chủ sạp lao tới lớn bao nhiêu, nhấc chân đá vào bộ mặt tôn nghiêm của nam nhân, một tiếng “răng rắc!” vang lên, âm thanh trứng gà tan vỡ làm người ta rùng mình.

Vào!

Sau một khắc, không dừng lại chút nào, chủ sạp bay ra ngoài như quả bóng cao su, dán sát vào vách tường cách đó không xa, đã biến thành chữ “đại”, vốn có thể thành chữ “thái” (1), hiện tại xem ra đã không còn cơ hội.

- Lợi hại!

Nhìn thấy một cước nhẹ nhàng đá bay chủ sạp thực lực Ích Huyệt cảnh đang thi triển võ kỹ, Trương Huyền không ngừng gật đầu.

Hắn dựa vào thân thể cường đại hơn đối phương không ít, nhưng đối phương tinh thông võ kỹ, tốc độ lại nhanh, nếu muốn đánh tàn phế lại cần không ít thủ đoạn, ít nhất cũng phải hơn mười chiêu mới được, nhưng có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, hắn nhìn rõ khuyết điểm của đối phương càng thêm vô cùng đơn giản, đá ra một cước... Gà bay trứng vỡ, đường đường cường giả Ích Huyệt cảnh, cho dù không chết cũng không khác bao nhiêu.

- Tiểu tử này quá lạ, cùng tiến lên!

Thấy Trương Huyền một cái tát quát bay lão Tứ, đá lão Nhị không còn “lão nhị bé con”, “Mặc Dương đại sư” có ngốc cũng biết hắn không đơn giản, về xem thường lúc trước đã biến thành nghiêm túc.

Ào ào ào!

Nghe mệnh lệnh của hắn, tuy mấy người còn lại đổ mồ hôi lạnh, dưới khó mềm yếu nhưng vẫn không dám vi phạm, tất cả tiến lên bao vây.

- Ra tay!

Rít lên một tiếng, mấy người còn lại đi tới trước mặt Trương Huyền, các loại công kích mạnh mẽ giáng xuống như không cần tiền.

Chân khí nhúc nhích, kinh khí bắn ra bốn phía.

Những người này cũng giống lão Tứ lúc trước, đều là cường giả võ giả ngũ trọng Đỉnh Lực cảnh đỉnh cao.

Tuy bọn họ người đông thể mạnh nhưng đối với Trương Huyền có thể nhìn thấu khuyết điểm của người khác, lại có sức chiến đấu Ích Huyệt cảnh đỉnh cao lại không đáng kể chút nào.

- Không đúng, tại sao lại tên kia không công kích?

Ngăn cản công kích của mọi người, đột nhiên Trương Huyền sững sờ.

Trong đám người bọn họ, chủ sạp chỉ là lão Nhị đã có thực lực Ích Huyệt cảnh, “Mặc Dương đại sư” giả khẳng định mạnh hơn, tại sao hắn không cùng công kích với mọi người?

Nếu như công kích, bản thân mình cũng không thể ngăn cản dễ dàng...

Vào lúc đang cảm thấy kỳ quái, lúc này đã thấy bóng lưng đã xuất hiện cách đó mười mấy mét, vừa đi vừa hô:

- Các ngươi giết hắn, ta đi một lát sẽ trở lại...

- A?

Nghe nói như thế, đám người đang vây công cũng bỏ chạy.

Không cần đoán cũng biết, Lão Đại... nhìn thấy tình hình không ổn, bỏ qua bọn họ chạy trốn trước rồi...

- Vô liêm sỉ!

Trương Huyền và mấy tên kia đều nói thầm

Một khắc trước còn chính nghĩa ngập trời, sau một khắc xoay người bỏ chạy, cũng không quản thủ hạ của mình, chẳng trách lệnh truy nã của Lưu Chu vương quốc không thể bắt lấy hắn, đúng là quá vô sỉ!

(1) chữ “đại” và “thái” trong tiếng Trung được viết là “大” và “太”, chữ “thái” có dấu chấm ở dưới

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Nhấn trử vật (1)

- Muốn chạy cũng không dễ thế đâu!

Tên ôn dịch này vây công mình, còn muốn mình quỳ xuống, bồi thường tiền, đương nhiên không thể dễ dàng buông tha, hắn thuần thực giải quyết mấy tên “cò” võ giả ngu trọng Đinh Lực cảnh đình phong, lao người đuổi theo “Mặc Dương đại sư”.

Lực lượng thân thể tăng nhiều, toàn thân Trương Huyền giống như con ếch xanh, mỗi một lần bàn chân chạm đất đều nhảy xa mấy chục mét, mặc dù không có võ kỹ kinh thân nhưng lại giống như chim đại bàng, tốc độ cực nhanh.

Chửi thề một tiếng!

“Mặc Dương đại sư” đang ở phi nước đại chạy trốn quay đầu nhìn thấy đối phương giống như tiên nhân đang đuổi theo rất nhanh, hắn sợ hãi suýt nữa nghẹt thở mà chết.

Vốn cho rằng Trương Huyền chỉ là một con cừu non, tiện tay là có thể bóp chết, có thể tùy ý lăng nhục, nằm mơ cũng không nghĩ tới bản thân mình đụng phải một con hùng sư.

Sớm biết Trương Huyền mạnh như vậy, đánh chết gã cũng không tới đây!

Thằng nhãi này trẻ tuổi như vậy, cho dù tu hành từ trong bụng mẹ cũng không thể tiến bộ nhanh thế...

Lòng “Mặc Dương đại sư” nội thương vô hạn, thậm chí muốn tự tử.

Lúc gạt người tại cửa hàng, nếu như hắn không miệng tiện chọn trùng tên ôn dịch này, đối phương cũng sẽ không vạch trần hành vi của hắn, có thể lừa tiền còn được người ta đưa tiền, bị vạch trần âm mưu, xám xịt chạy trốn không nói, tại sao hắn còn có tâm tư nhất định phải báo thù. Lần này tốt rồi, không thể báo thù, ngược lại còn bị người ta đuổi theo như ma, giờ phải làm sao...

Thực sự không tìm đường chết sẽ không phải chết, ôi tim của ta...

Bản thân Trương Huyền chỉ mới mười chín tuổi, sau khi tu luyện xong Thiên Đạo Thần Công, Thiên Đạo Kim Thân, thân thể đạt được chân khí uẩn dưỡng, tẩy căn phật tử, thoát thai hoá cốt (2) nên càng trẻ tuổi, nhìn dáng vẻ mới mười bảy mười tám tuổi.

Bằng chừng ấy tuổi, dựa theo thường thức, có thể trở thành võ giả nhất trọng, nhị trọng đã không tồi, kết quả vừa ra tay, tất cả mọi người không phải đối thủ, không chạy mới là lạ.

- Dừng lại cho ta!

Trong lòng hồi hận không đến một giây, ngay sau đó nghe được một giọng nói nhàn nhạt vang lên sau lưng.

Àm!

Còn chưa kịp quay người công kích, hậu tâm tê rần, lão đảo ngã nhào xuống bãi cát, khuôn mặt giống như cây cuốc cày qua mặt đất, một rãnh sâu xuất hiện trên cát.

- Mặt của ta...

“Mặc Dương đại sư” khóc không ra nước mắt.

Không cần nhìn cũng biết, xem như khuôn mặt của hắn đã bị phế.

Răng rắc!

Không có thời gian cho hắn cảm thấy khổ sở, một bàn chân giẫm lên đầu hắn.

- Muốn giết ta thì phải nghĩ tới kết quả này...

Trương Huyền giẫm lên đầu đối phương, về mặt lãnh đạm.

Mặc dù kiếp trước hắn chỉ là nhân viên quản lý thư viện bình thường, nhưng nếu đã dung nhập vào thế giới này liền biết quả đấm lớn mới là đạo lý.

Nếu hôm nay thực lực của mình không mạnh, hẳn chắc chắn đã chết.

- Đừng giết ta, chỉ cần đại nhân không giết ta, ta nguyện ý giao tất cả của cải tích lũy trong những năm qua cho đại nhân...

Cảm nhận được bàn chân đối phương đạp lên đầu mình, một cước đơn giản liền có thể bị giết chết, “Mặc Dương đại sư” sợ hãi không ngừng run rẩy.

So sánh giữa tiền tài và tính mạng, cái sau quan trọng hơn nhiều.

- Ô? Lấy ra cho ta xem có đủ mua cái mạng của ngươi hay không!

Trương Huyền thân nhiên nói.

- Đúng, đúng!

Nghe được khẩu khí đối phương có thể thương lượng, “Mặc Dương đại sư” vội vàng run run gỡ chiếc nhẫn trong tay xuống, đưa tới:

- Đồ vật đều ở bên trong, xin... đại nhân xem qua!

- Bên trong?

Trương Huyền cau mày.

Một chiếc nhẫn có thể chứa cái gì?

Nhưng mình là “Cao nhân”, đương nhiên không có khả năng hỏi thăm đối phương, tinh thần hơi động, một quyển sách xuất hiện trong đầu.

- Nhẫn trữ vật cấp thấp, bên trong có không gian ba mét vuông, khuyết điểm: Thủ pháp luyện chế quá yếu...

Trên quyển sách ghi chép tỉ mỉ về chiếc nhẫn này.

- Nhẫn trữ vật Nhẫn Trữ vật?

Không có nghĩ tới tên lừa gạt này lại có đồ tốt như thế, lần này xem như kiếm lợi lớn!

Thời điểm đọc sách trong Tầng Thư Các của thư viện, hắn được biết trên thế giới này có pháp bảo gọi là nhẫn trữ vật, vốn cho rằng cách mình rất xa xôi, không có nghĩ tới tên này lại có!

Mặc dù chỉ là nhẫn trữ vật cấp thấp, dựa theo giá cả cũng không dưới năm mươi vạn kim tệ.

Ngay cả trường lão trong học viện chưa hẳn có thể mua được.

Một tên giang hồ lừa gạt có thể có thứ này, hẳn cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ lại cũng giật mình, nếu như không có thứ này, tiền tài lừa gạt được chứa ở nơi nào? Nếu vẫn cố theo trên lưng, khẳng định đã sớm bị phát hiện và chém giết.

Xem ra vì mua sắm thứ này, tên ôn này nhất định tốn hao không nhỏ.

Quả nhiên, nhìn đối phương giao thứ này ra, trên mặt mang theo đau lòng khôn xiết.

Dựa theo thư tịch lúc trước ghi chép về nhẫn trữ vật, hắn nhỏ một giọt máu tươi vào chiếc nhẫn.

Ông!

Tinh thần khẽ động, một không gian ba mét vuông xuất hiện trong đầu, bên trong chất đầy kim tệ, có hơn mười vạn.

Tên ôn này làm người không được tốt lắm, của cải tích lũy được lại không ít.

- Đại nhân, ngươi đã thu được đồ vật, tạm tha ta một mạng..

Thấy thiếu niên luyện hóa giới chỉ, “Mặc Dương đại sư” cuống cuống nói.

- Tha ngươi? Cũng không phải là không thể được, chỉ cần ngươi giao những kim phiếu giấu trong người ra, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Trương Huyền cười khanh khách nhìn sang.

- Ngươi... Ngươi...

Con người co rụt lại, “Mặc Dương đại sư” cảm thấy khó tin giống như gặp quỷ.

Thỏ khôn có ba hang, hẳn là kẻ lừa đảo, nếu đi lừa gạt khẳng định cũng sớm nghĩ kỹ tình cảnh bị bắt, vừa rồi lúc trốn đi, vì phòng ngừa bị bắt, hẳn lẳng lẽ giấu kim phiếu trên người của mình, chính vì vậy mới thoải mái giao nhẫn trữ vật ra, mục đích chính là vì tề liệt đối phương, tránh bị soát người.

Chỉ cần thoát được lần này, cho dù mất đi nhẫn trữ vật và một chút kim tệ, dựa vào kim phiếu trong tay vẫn có thể làm phú ông không buồn không lo, đồng sơn tái khởi!

Vốn gã cho rằng mình rất cẩn thận, có nằm mơ cũng không nghĩ ra tiểu tử tuổi ranh kia đã biết từ lâu.

Hắn.. Làm sao biết được?

Cho dù thực lực mạnh cũng không thể nhìn thấu quần áo, phát hiện kim phiếu gã giấu trong người!

- Soạt!

Không muốn thừa hơi, tay Trương Huyền vò lấy, hẳn xé quần áo đối phương, quả nhiên bên trong có mười mấy tấm kim phiếu, mỗi một tấm có mệnh giá mười vạn, cộng lại có hơn trăm vạn!

- Đúng là thu hoạch lớn..

Nhìn thấy nhiều tiền như vậy, tâm tình Trương Huyền thật tốt, hai mắt tỏa sáng.

- Tiền của ta đều cho người, lần này thả ta đi đi..

Thấy đối phương biết cả tiền mình giấu ở nơi nào, “Mặc Dương đại sư” như cha mẹ chết, đã không còn hăng hái như trước, cũng sắp khóc thành tiếng.

- Ha ha, Dương Mặc, học đồ giám bảo (3), nghề nghiệp lừa đảo tại Lưu Chu vương quốc, thường lấy danh giám bảo sư, lừa tiền lừa sắc, tinh thông võ kỹ Hoặc Âm Thuật, lời nói có thể mê hoặc nhân tâm, làm cho người ta tin phục một cách tự nhiên..

Trương Huyền không lấy chân ra, cười khanh khách nói ra những giới thiệu về vị “Đại sư” này được ghi trong sách.

- Người... Người... Làm sao biết, rốt cuộc người là ai?

Hai mắt “Mặc Dương đại sư” Dương Mặc co rụt lại, toàn thân run rẩy, mặt mũi đầy hoảng sợ.

(1) nhẫn trữ vật: chiếc nhẫn có thể chứa được đồ vật

(2) tẩy cân phạt tùy, thoát thai hoá cốt: rửa sạch gân cốt, thay da đổi thịt.

(3) giám bảo: giám định những đồ vật quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Hắn làm sao làm được?

Mới vừa rồi bị lấy đồng kim phiếu đã làm gã kinh hoàng, nhưng vẫn giả vờ hoảng sợ, hiện tại mới thật sự là hoảng sợ, gã cảm thấy hàn khí từ ốt chạy khắp toàn thân, giống như muốn đông cứng thành người băng.

Một câu đã đọc rõ tên của gã cũng không kỳ lạ, dù sao gã cũng là tội phạm, bị người ta truy nã, người hỏi lưu tâm một chút sẽ biết tên.

Còn việc...tu luyện Hoặc Âm Thuật, ngay cả đám người lão Nhị cũng không rõ ràng, bản thân gã không nói với ai, làm sao có thể bị người ta biết rõ ràng như thế.

Đây là bí tịch gã tìm được trong một lần gặp kỳ ngộ, vẫn giấu trong đáy lòng, tự phụ thiên hạ không có người thứ hai biết tới, đối phương vừa nói ra, gã chân kinh suýt bị dọa chết tại chỗ.

Bí tịch có rất nhiều loại, có thân thể, võ kỹ, công pháp... Nhưng những thứ này dễ dàng tìm được, trong cả vương quốc, thứ trân quý nhất sợ rằng chính là bí thuật liên quan tới tinh thần!

Hoặc Âm Thuật chính là bí thuật tinh thần cấp thấp, cho dù là cấp thấp nhưng cũng là tuyệt chiêu công kích tinh thần, một khi thi triển, người mạnh hơn nữa cũng không thể phòng bị, sẽ trúng chiêu, lúc trước gã từng bị một tên võ giả thất trọng bắt lấy, chính bởi nhờ tuyệt chiêu này, miêng phun hoa sen nên

mới có thể cầu đổi phương tha mạng.

Vừa rồi cố ý cầu xin tha thứ, trên thực tế gã định dùng thủ đoạn này làm tê liệt đối phương!

Nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương còn chưa bị tê liệt, lại giống như kẻ toàn trí toàn năng, dường như biết tất cả mọi chuyện về gã. Trước mặt đối phương, gã như bị lột bỏ tất cả nguy trang, toàn thân trần trụi không có một chút che giấu nào, làm sao không cảm thấy hoảng hốt?

Trước đó sợ bị hại, hiện tại gã đã sợ hãi.

- Không cần phải để ý vì sao ta biết, không chỉ biết những việc này của ngươi, ngươi tu luyện loại hình mệnh môn, ta cũng biết rõ ràng! Ta có thể không giết ngươi, nhưng từ hôm nay trở đi, nếu như cho ta biết ngươi tiếp tục gạt người, làm xằng làm bậy, chờ chết là được rồi!

Không nói nhảm, Trương Huyền một cước đá vào người đối phương.

Răng rắc!

Tiếng trứng gà vỡ vang lên, Dương Mặc lừa đảo cảm thấy đan điền nổ vang, lực lượng tu luyện nhiều năm hóa thành nước chảy.

Không có thực lực, cho dù gã muốn gạt người cũng không dám.

- Tu vi của ta...

Cảm nhận được thực lực biến mất, nội tâm Dương Mặc tràn đầy hận ý, cũng không nói nhảm dám may mảy.

Đối phương quá kinh khủng, đã không phải là người, mà là yêu quái.

Yêu quái phá đan điền của hắn, phế đi tu vi của hắn, làm sao dám phản kháng?

- Cút đi!

Đã đạt được chỗ tốt, xử lý xong lừa đảo, Trương Huyền nhanh chân đi về hướng học viện.

Chỉ là một tên lừa đảo mà thôi, còn không đáng đến hạ hạ tử thủ.

Trở lại chỗ ở đã là một giờ đêm.

Nhưng Trương Huyền không cảm thấy bối rối chút nào.

Tối nay thực sự đã xảy ra rất nhiều chuyện, nếu không có Thiên Đạo Thư Đồ Quán là thần khí gian lận, thật không biết ứng phó như thế nào.

- Xem qua mười mấy bản công pháp võ giả tầng sáu tại phủ đệ của Lục Trầm đại sư, ta xem có thể sửa sang một chút hay không!

Trước đó tu luyện Thiên Đạo Kim Thân, không có nhìn kỹ công pháp võ giả lục trọng, hiện tại có thời gian, vừa vặn có thể nghiên cứu kỹ càng.

Rất nhanh, phương thức tu luyện chính xác của mười mấy bản bí tịch đã bị hắn chất lọc ra, sau khi nhìn thoáng qua, Trương Huyền đau cả đầu.

- Những thứ này không liên với nhau... Tu luyện dựa vào thứ này nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma, luyện chết người!

Lắc đầu, Trương Huyền bắt đầu đi.

Mặc dù có mười mấy bản bí tịch, khuyết điểm vẫn còn quá nhiều, cho dù có thể chất lọc ra ưu điểm cũng không có biện pháp tạo thành một bộ công pháp, ngược lại xuất hiện trăm ngàn sơ hở, căn bản không cách nào tu luyện.

- Được rồi, vẫn nghĩ cách tìm nhiều thư tịch hơn rồi nói sau.

Biết không thể sử dụng, Trương Huyền cũng không sốt ruột, hắn cho Thiên Đạo Thư Đồ Quán xử lý công pháp trước tam trọng, lại tu luyện qua một lần, xác định dung hợp hoàn mỹ với tu vi trong người, lúc này mới từ từ tiếp đi.

...

Trương Huyền không biết, thời điểm hắn chạy tới cửa hàng mua đồ, trong học viện, Thượng Thần trưởng lão đã sắp bùng nổ.

- Gia gia, ngươi phải làm chủ cho ta a!

Nước mắt Thượng Bân chảy xuống như mưa, khóc kinh thiên động địa.

Đường đường cháu ruột của trưởng lão, từ nhỏ ngâm chìa khóa vàng lớn lên, tăng thêm thiên phú không tòi, vẫn được người ta tôn trọng, hôm nay gặp trắc trở lớn như thế, hắn không bị điên đã là không tệ.

Đi tìm phiền phức, kết quả chọc phải người điên đánh hấn thành đầu heo, ban đêm đi ăn cơm, kết quả nhìn thấy nữ thần ăn uống với tiểu tử kia, cười cười nói nói... Hăm hại không như ý, mắt mặt xấu hổ thì cũng thôi, máu chốt là...

- Gia gia, người không nói đầu Bạo Thiên Sư kia rất nghe lời sao? Ta bảo nó giáo huấn phế vật Trương Huyền kia, vì cái gì nó không những bất động, ngược lại còn đánh ta một trận...

Càng nghĩ càng giận, Thượng Bân cảm thấy uất ức không chịu nổi.

Đầu Bạo Thiên Sư này ăn của nhà mình, uống của nhà mình, thời khắc máu chốt không nghe lời thì cũng thôi, ngược lại còn giúp người ngoài đánh hấn... vừa nghĩ như vậy hấn suýt điên lên.

- Nó bình thường rất nghe lời... Thượng Thần cảm thấy xấu hổ, nhìn về phía Bạo Thiên Sư trước mắt, trên mặt mang theo kỳ quái.

Hấn chỉ là Tuân Thú Sư thông thường, cấp bậc không phải quá cao, cho dù có thể thu phục man thú cũng chỉ giao lưu bình đẳng, cũng không thể đối đãi như người hầu!

Chính vì vậy, Bạo Thiên Sư muốn làm gì đều là chủ ý của nó, có thể không cần nhìn sắc mặt của mình, suy đoán ý nghĩ của mình.

Nhưng... bất kể nói như thế nào, hai bên đều có quan hệ khế ước, bảo nó bảo hộ cháu của mình, tại sao lại đi nghe lời kẻ khác ra tay đánh Thượng Bân?

- Rống!

Thấy đối phương nhìn sang, về mặt Bạo Thiên Sư kiêu ngạo, ngẩng đầu cao cao, cũng không thèm quan tâm chút nào.

Nhìn thấy dáng vẻ của nó, Thượng Bân cảm thấy nội tâm tổn thương cả vạn lần.

Thời điểm nhìn thấy Trương Huyền, đầu lưỡi liếm láp tay của người ta, về mặt cung kính giống như chó xù, bây giờ lại cao ngạo như quốc vương... Mẹ nó, rốt cuộc hấn là chủ nhân của người hay là gia gia ta là chủ nhân của người?

- Khụ khụ, ta sẽ khuyên nhủ Bạo Thiên Sư!

Nhìn thấy sừng thú của mình như thế, rõ ràng cự tuyệt hợp tác, sắc mặt Thượng Thần trường lão đỏ lên, khoát tay áo.

- Gia gia, lần này người nhất định phải thay con dạy dỗ triệt để Trương Huyền kia, tốt nhất hủy bỏ tư cách lão sư của hấn, đuổi ra khỏi học viện!

Biết gia gia với Bạo Thiên Sư chỉ có quan hệ bình đẳng, không có khả năng giáo huấn Bạo Thiên Sư, Thượng Bân không tiếp tục dây dưa vấn đề này, cắn răng nói ra.

Một lão sư phế vật khảo hạch không điểm lại làm hấn mất mặt như thế, còn mình đầy thương tích, kém chút chết đi, loại thi hận này dốc hết nước sông cũng khó rửa sạch!

- Yên tâm đi, chuyện này ta sẽ xử lý! Nhưng không biết Trương Huyền đập phải cút chó gì, không ngờ nhận được năm học viên, không có lý do thích hợp, cho dù là ta cũng không thể khai trừ tư cách lão sư của hấn, sẽ có rất nhiều phiền toái!

Thượng Thần trường lão nói.

Trương Huyền là lão sư đăng kí qua Sư Giả công hội trên đại lục, thuộc về nghề nghiệp lão sư chính thức, cho dù hấn là trưởng lão học viện, chủ nhiệm phòng giáo dục, chỉ cần đối phương không phạm sai lầm lớn cũng không có tư cách khai trừ.

Hấn vừa lắc đầu, ánh mắt vừa mang theo khó hiểu.

Một thằng nhãi khảo hạch lão sư không điểm, ai cũng nghĩ hấn không thể chiêu thêm học viên, nằm mơ cũng không nghĩ tới hấn chẳng những nhận được, lại còn nhận tới năm người, trong đó có không ít người đạt tới thành tích nhóm trăm người đứng đầu trong kỳ khảo hạch!

Không phải tận mắt nhìn thấy, thật cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí... Cho dù hấn xem qua kết quả tại phòng giáo dục vẫn cảm thấy khó tin như trước.

Thằng nhãi này... đã làm thế nào?

Hoàn toàn vượt ra khỏi thường thức hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Các học viên phát rồ

- Có, gia gia kiểm tra giúp con, Tào Hùng lão sư có một học viên tên là Lư Dương, bị Trương Huyền cường bức mới làm học viên của hắn, Tào Hùng lão sư đã xin ngày mai tra xét học tâm, đến thời điểm đó, chỉ cần gia gia đứng ra khai trừ tư cách của hắn sẽ vô cùng đơn giản!

Thượng Bân cắn răng nói.

Tào Hùng nói với hắn là dụ dỗ, hắn lại đổi thành cường bức, chỉ khác hai chữ nhưng ý nghĩa chênh lệch một trời một vực.

Dụ dỗ chỉ có thể nói tính cách lão sư này có vấn đề, nhưng biến thành cường bức chính là ảnh hưởng đạo đức.

- Cường bức? Ngươi chắc chắn chứ?

Thượng Thần trưởng lão cũng sờ.

- Con chắc chắn!

Thượng Bân gật đầu.

- Nếu như là như vậy... như vậy đi, ngày mai ta sẽ mời Sư Giả công hội – Mặc trưởng lão tới đây, bảo hắn làm chứng, nếu như tra xét học tâm Lư Dương không phải chân tâm thật ý làm học viên của hắn, khai trừ tư cách lão sư của hắn là đương nhiên!

Do dự một chút, Thượng Thần trưởng lão nói.

- Đa tạ gia gia!

Ánh mắt Thượng Bân mang theo hưng phấn.

Có lão sư, tự nhiên có những kỳ sát hạch, tổ chức bảo vệ thân phận lão sư chính là Sư Giả công hội.

Nơi này có thể xét duyệt tư cách lão sư, cũng có thể hủy bỏ tư cách của bọn họ, như đánh giá kiếp trước của Trương Huyền thì công năng của nó giống như bộ giáo dục.

Lão sư là thầy của người ta, truyền thụ tri thức cho học viên, phải làm đối phương cam tâm tình nguyện mới được, nếu như cường bức sẽ làm học viên bất mãn, có thể khai trừ tư cách.

Làm sao phán định học viên có thật tâm thật ý làm học viên của hắn hay không, tra xét học tâm chính là phương pháp công bằng nhất.

- Tiểu tử thôi, hiện tại cho ngươi đặc ý, ngày mai chờ ngươi mất đi tư cách lão sư, ta xem ngươi còn hung hăng thế nào!

Nghĩ đến ngày mai sẽ có thể báo mối thù được trả, nắm đầm của Thượng Bân không tự chủ xiết chặt, có cảm giác thoải mái khắp toàn thân.

.....

Trương Huyền không biết đã có người định ra kế sách, qua một đêm nghỉ ngơi, tinh lực dồi dào, hắn nhìn vào trong gương, trải qua Thiên Đạo Kim Thân rèn luyện thân thể, da dẻ bóng trắng nõn giống như trẻ con, không có một chút vết tích nào lưu lại, cả người như trẻ lại không ít, không biết còn cho rằng hắn là học viên.

- Không tồi!

Cảm khái một tiếng, nhanh chân đi về hướng lớp học, vừa đến nơi liền thấy năm học viên đã quét dọn phòng học sạch sẽ từ trong ra ngoài, thậm chí ngay cả nước uống cũng được đun sôi.

Đám người Vương Đình, Lư Dương, Trịnh Dương, Triệu Nhã, Viên Đào tinh thần phấn chấn, lần thứ hai nhìn về phía Trương Huyền với ánh mắt sùng bái và hưng phấn.

Mấy học viên này mới bắt đầu còn cảm thấy bị lừa gạt, nhận một gia hỏa đứng thứ nhất đếm ngược trong sát hạch làm sư, nhưng trải qua giảng giải qua ngày hôm qua, liền biết người trước mặt tiếng tăm không tốt nhưng lại là nhân vật thật sự lợi hại!

Đặc biệt là Vương Đình, nàng đã nói một số lý luận của lão sư với phụ thân và trưởng lão trong gia tộc, đến cả bọn họ đều khen không dứt miệng, có chút kiến giải mới, thậm chí nhất định muốn nàng phải dẫn theo Vương Đào đến báisư! Bởi vậy có thể thấy được trình độ cao cỡ nào!

Báisư người như vậy làm sư, làm sao không hưng phấn cho được?

- Hừm, hôm nay đến rất đông đủ, Triệu Nhã, cảm khóm được liệu này ép thành bột dùng với nước, mặt khác, đây là công pháp do ta viết, ngươi tu

luyện theo đó, ba ngày sau sẽ khỏi hẳn!

Nhìn thấy ánh mắt mọi người, Trương Huyền làm sao không biết bọn họ nghĩ cái gì, gật gật đầu, cũng đưa gốc Hàn Dương Mẫu Thảo mua được tối hôm qua cùng một quyển sách tới phía trước.

Nguyên nhân bệnh tình của Triệu Nhã là bởi vì tu luyện công pháp thuộc tính thuần âm gây ra, hôm qua lật xem toàn bộ sách trong Tàng Thư Các của Thiên Tướng lão sư, thông qua Thiên Đạo Thư Đồ Quán đã tìm ra phương pháp giải quyết, bộ công pháp này còn kém xa Thiên Đạo Thần Công nhưng cũng do hắn sửa sang mấy chục bản bí tịch mới có được, vô cùng quý giá.

Trong đó vẫn có khuyết điểm nhưng không ảnh hưởng đại cục.

- Rõ!

Triệu Nhã cất được liệu vào trong lòng và tiện tay mở sách ra xem, chỉ thấy nét mực trong đó vẫn mới mẻ, rất rõ ràng là vừa viết ra, sau khi xem một lúc, con ngươi của nàng co rút lại, dùng ánh mắt khó tin nhìn sang:

- Trương lão sư, tuy rằng ta mới đến học viện, nhưng ta đã từng nghe nói qua bí tịch danh tiếng trong học viện, quyển sách này còn lợi hại gấp mấy lần Bạch Ngọc Tổ Nữ Công, tại sao... Ta chưa từng nghe qua? Hơn nữa... Tại sao sách này không có tên!

Triệu Nhã thân là con gái thành chủ, trong nhà có vô số tàng thư, đã xem qua không ít bí tịch, nhãn lực của nàng không kém, quyển sách trong tay còn lợi hại hơn Bạch Ngọc Tổ Nữ Công không biết bao nhiêu lần, tại sao mình chưa từng nghe qua tên của nó?

Chỉ cần là công pháp, bất kể sao chép như thế nào, ngời cũng nên viết tên của người sáng lập ra, nhưng quyển sách này lại trống không, cũng không có ghi cái gì, đây là điểm làm người ta khó hiểu.

- Há, quyển sách này là ta ngày hôm qua căn cứ vào thể chất của ngời và tổng kết một hồi, vừa viết ra, vốn không có tên, nếu như ngời cảm thấy không có tên không tốt, có thể tùy tiện đặt một cái tên đi!

Trương Huyền nói.

Bí tịch do Thiên Đạo Thư Đồ Quán tổng kết ra rất chính xác, hình thành thư tịch vốn không có tên, hắn cũng lười đặt tên, tiện tay viết ra là xong, không nghĩ tới Triệu Nhã lại hỏi, hắn cũng tùy ý giải thích.

- Cái gì? Lão sư... Tự mình viết? Đây là... Công pháp lão sư sáng tạo ra?

Không riêng Triệu Nhã sợ hết hồn, đôi mắt những người khác như co rút lại, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Có thể sáng tạo công pháp, người nào không phải nhân vật cấp bậc đại sư, cường giả tuyệt thế lưu danh sử sách! Bản thân vị lão sư không chút danh tiếng này sáng tạo công pháp... Hơn nữa còn là hàng cao cấp, thật hay giả?

- Có thể nói như vậy!

Thiên Đạo Thư Đồ Quán không cách nào giải thích, những sách vở này bỗng nhiên xuất hiện, nói là tự mình sáng chế cũng được, Trương Huyền không hề cảm thấy có cái gì không đúng, tùy ý gật đầu.

- Quá lợi hại...-

- Bạch Ngọc Tổ Nữ Công do một vị tổ tiên là võ giả bát trọng Tông Sư cảnh của gia tộc ta sáng tạo ra, lão sư tiện tay sáng tạo ra công pháp cao cấp hơn, rốt cuộc thực lực mạnh cỡ nào?

...

Thấy hắn thừa nhận, năm học viên khắp sắp điên rồi.

Sáng chế công pháp, Hồng Thiên học viện xây dựng trăm năm qua, có thể làm được điểm này rất ít ỏi, mỗi người đều là đại nhân vật thành danh, sự phụ của mình lại có thể làm được, quả thực sùng bái sắp ngất đi.

Hơn nữa... Quan trọng nhất chính là, Trương lão sư vừa mới nói cái gì?

Hắn nói: “ nếu ngời cảm thấy không có tên không tốt, có thể tùy tiện đặt một cái tên đi...”

Trời ơi!

Đại sư có thể sáng chế công pháp, người nào không dốc hết tâm huyết và xem như trân bảo, không phải đệ tử thân truyền sẽ không truyền thụ!

Vị Trương lão sư này thì tốt rồi, sáng chế một bộ công pháp, tiện tay biếu tặng không nói, cũng lười đặt tên, bảo học viên tùy ý đặt...

Phải biết ai lấy tên, vô cùng có khả năng hậu thế sẽ ghi nhớ người này, người sáng lập ngược lại không có tên tuổi.

Loại chuyện danh truyền thiên cổ, truyền lưu hậu thế lại không thèm quan tâm chút nào...

Cũng quá không màng danh lợi, đạo đức quá tốt!

Chẳng trách Trương lão sư lợi hại như vậy, yên lặng vô danh trong học viện, lưng mang tiếng xấu lão sư kém nhất, thì ra hấn cao thượng như vậy, xem danh lợi như cặn bã...

- Trương lão sư...

Nghĩ tới những chuyện này, viên mắt năm học viên đồng thời đỏ lên, từng người cảm động sắp khóc.

- Các người thế nào?

Nhìn thấy mấy học viên lúc trước còn rất tốt, hiện tại đôi mắt từng người đỏ lên, đầu óc Trương Huyền mơ hồ.

Mấy học viên này, chẳng lẽ... đều điên rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Người vĩ đại nhất

Trương Huyền là người xuyên việt, làm sao biết sáng chế công pháp sẽ mang đến náo động và khiếp sợ bao lớn, cũng không thể hiểu được ý nghĩa từ vẻ mặt của mọi người, hấn lạnh nhạt cầm quyển sách thứ hai ra:

- Lưu Dương, đây căn cứ vào tình huống của người, vừa viết ra phương pháp, chiếu theo đó tu luyện, tình trạng tay phải của người sẽ được giải quyết trong một tháng.

Còn không chờ mọi người tỉnh táo lại, hấn lại đưa tới mấy quyển sách khác.

- Viên Đào, sức phòng ngự của người vô cùng tốt, lần trước đưa cho người là công pháp cơ bản, đây là thứ tăng cường sức phòng ngự của người, còn có Vương Đình, Trịnh Dương, ta cũng kết hợp đặc điểm của các người có ý viết riêng cho các người một bản, tu luyện theo đó sẽ giúp tu vi của các người tăng lên một cách dễ dàng!

Nếu đều là học viên của hấn, tự nhiên không thể thiên vị, mỗi người đều có phần.

Những công pháp này đều là Thiên Đạo Thư Đồ Quán kết hợp rất nhiều bí tịch trong Tàng Thư Các sáng tạo ra, chế tạo riêng cho đám người Vương Đình, Lưu Dương, vẫn có khuyết điểm, nhưng lại tốt hơn rất nhiều so với những bí tịch của người khác.

- Những bí tịch này...

- Công pháp thật lợi hại...

...

Bất kể là Vương Đình, Lưu Dương hay là Trịnh Dương đều là người biết hàng, chỉ nhìn những quyển sách không quên này một hồi, tất cả đều kích động run rẩy cả người.

Có thể nói phù hợp hoàn mỹ với bọn họ, cấp bậc lại quá cao, so sánh với những công pháp tu luyện lúc trước, quả thật chính là rác rưởi trong rác rưởi, cả hai hoàn toàn không khả năng so sánh với nhau!

- Lão sư, những sách này... chúng ta cũng có thể đặt tên sao?

Thực sự không nhận được, Vương Đình lập tức hỏi thăm.

- Hừm, các người tùy ý!

Trương Huyền xua tay.

- A...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, từng người không tự chủ xiết chặt nắm đấm.

Viết ra một bộ công pháp đã rất trâu bò, viết ra năm bộ, hơn nữa nhằm vào năm người bọn họ, thậm chí còn cho phép bọn họ đặt tên...

Phản năng lực này, phản khí độ này!

Toàn bộ Hồng Thiên học viện, chưa từng nghe nói có lão sư nào như thế!

Quan trọng nhất chính là, công pháp này chế tạo riêng cho bọn họ...

Cho dù có tri thức uyên bác, hiểu rõ với tu luyện cũng phải hao tổn vô số tinh lực, thậm chí ngày đêm không nghỉ mới được!

Vì bọn họ trắng đêm không ngủ, sáng tạo công pháp, mà bọn họ vẫn còn hoài nghi vị lão sư này có không có năng lực dạy bọn họ...

Quả thực...

Viễn mắt mọi người đỏ lên.

Phản tình nghĩa này có thể so với ân tái tạo!

- Đa tạ lão sư!

Năm người đồng thời quỳ xuống, ánh mắt nhìn về phía Trương Huyền đầy kích động, lại mang theo kiên định khó nói thành lời:

- Trương lão sư yên tâm, chúng ta bảo đảm sẽ không truyền những công pháp này ra ngoài, bằng không cam nguyện chịu bất kỳ trừng phạt nào!

- Không truyền ra ngoài? Cũng được!

Những công pháp này đều là Thiên Đạo Thư Đồ Quán tùy tiện tạo ra, nó kém xa Thiên Đạo Thần Công, ban đầu Trương Huyền không chút quan tâm, hiện tại nghe các học viên nói như thế, hẳn cảm thấy không đáng kể nên đồng ý.

- Đây mới thật sự là phong độ cao nhân!

Nhìn thấy Trương lão sư có cũng được mà không có cũng được, hoàn toàn không có vẻ mặt đắc ý, các học viên vui lòng phục tùng.

Cái gì gọi là đại sư?

Đây mới gọi là đại sư!

Cái gì là người vĩ đại nhất?

Chính là đây!

Năng lực hơn người mà không kiêu, bị người hiểu lầm mà không phẫn, bị đe dọa mà không sợ hãi, không giận vô cớ...

Có lão sư như vậy chính là có phúc ba đời!

Trương Huyền cũng không biết chỉ trong thời gian ngắn như thế, hình tượng của hắn ở trong lòng học viên đã từ người phạm biến thành thần linh, bảo mọi người mau chóng tu luyện, hắn có thời gian rảnh rồi lần thứ hai.

Công việc giảng dạy của lão sư cũng không phải liên tục nhìn chăm chăm vào học viên, mà là để học viên tự chủ tu luyện học tập, lão sư chỉ phụ trách chỉ điểm sai lầm, dẫn bọn họ đi vào con đường chính xác là đủ.

Hiện tại tất cả mọi người có công pháp thích hợp, tu luyện từng bước sẽ có kết quả không tệ.

.....

Trên dung nhan không chút tỳ vết của Trầm Bích Như mang theo do dự, nhưng nghĩ tới các sự tích thần kỳ của thiếu niên vào ngày hôm qua, nội tâm không thể nén được lòng hiếu kỳ, thúc giục đi về hướng bên này.

Nàng là nữ thần trong học viện, là thần tượng của tất cả nam lão sư, nam học viên, lão sư và học viên tặng quà nhiều vô số kể, nhưng nàng chưa bao giờ để ý tới, cũng chưa từng chủ động muốn đi tìm lão sư khác phái nào. Nhưng thiếu niên gặp được vào tối hôm qua lại có thể hấp dẫn nàng, làm nàng không tự chủ muốn đi về hướng bên này, thậm chí còn không tập trung được vào giờ giảng sáng hôm nay.

- Ta chỉ đi vạch trần hắn... Không hề có ý gì khác!

Nhanh chóng tìm một lý do cho mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dần chân tiến lên.

Nói tới Trương Huyền lão sư, nàng đã quen biết từ sớm, bởi vì không gặp gỡ quá nhiều, không hề hiểu rõ, nhưng dựa vào những lời đồn đãi của mọi

người, nếu dùng ba câu để miêu tả: đệ nhất tệ, đệ nhị tồi, đệ ba tàn!

Có thể xưng là lão sư kém nhất học viện.

Trước đây nàng vẫn cho rằng là như thế, ý nghĩ này hoàn toàn bị lật đổ vào ngày hôm qua.

Tiện tay lật xem thư tịch nhưng có thể nắm được tất cả nội dung bên trong, rõ ràng sát hạch lão sư là không điểm, nhưng những câu hỏi trong đó có thể dùng nhiều loại đáp án giải thích, tùy tiện ăn một bữa cơm lại biến thành mỹ thực sư, còn có thể dễ dàng làm Bạo Thiên Sư nghe lời...

Vốn là một lão sư kém nhất trong mắt nàng, bây giờ lại biến thành thần bí như thế, làm cho nàng nghĩ mãi mà không rõ.

- Không thêm nghĩ nữa, ngày hôm nay ta phải hỏi cho ra lẽ...

Hừ lạnh một tiếng, mặt ngọc hơi động, phát hiện đã đi tới trước lớp học của Trương Huyền, đang muốn đi vào liền thấy một người có trạng thái như xác ướp đang đứng ở cửa ra vào.

Kỳ thật Diêu Hàn cũng rất xoắn xuýt.

Ngày hôm qua hắn ra tay đánh nhau, công nhiên gào thét trong lớp học, trở lại tự nhiên bị tiểu thư mắng một trận.

Tối về càng nghĩ càng giận.

Kẻ đầu sỏ gây ra mấy chuyện này, đương nhiên chính là tên lão sư phé vật Trương Huyền.

Nếu như không phải việc hắn làm với tiểu thư không thể lộ ra ngoài, tiểu thư chịu cường bức, làm sao có khả năng nhất định đòi làm học viên của hắn? Cũng không có việc bản thân mình đánh lên lúc ban đêm, kết quả bị đánh thành như vậy?

Hiện tại khuyên tiểu thư như thế nào cũng không khuyên được, hắn vốn định trở về nói với thành chủ một chút, bảo thành chủ tự mình đứng ra, nhưng nơi này cách Bạch Ngọc thành quá xa, cho dù có ngựa tốt nhất, không có thời gian mười ngày nửa tháng thì không thể qua lại, nếu đi thật... vạn nhất tên lão sư cầm thú kia làm ra chuyện thất đức gì đó thật, cho dù mình chết cũng khó tạ tội!

- Làm sao bây giờ? Hiện tại lao vào, tiểu thư khẳng định không vui, không xông vào thì nàng sẽ chịu oan ức và tổn thương...

Diêu Hàn đứng ở cửa thật lâu, hắn không biết nên làm gì.

- Người là ai?

Vào thời điểm đang xoắn xuýt, một giọng nói như chim hoàng oanh vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy một mỹ nữ đứng cách đó không xa, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn mình.

Mỹ nữ này chừng hai mươi tuổi, mặc quần dài màu tím nhạt, bày ra dáng người hoàn mỹ yêu kiều thướt tha, da thịt trắng nõn như mỡ đông, tuy rằng không có quá nhiều động tác nhưng lại cho người ta một loại cảm giác khuynh quốc khuynh thành.

- Tại hạ là ai, không cần thiết nói cho cô nương biết!

Dù sao Diêu Hàn cũng là người từng va chạm xã hội, sau khi sững sốt một chút liền tỉnh táo lại, hừ lạnh và nói.

Một cô bé mà thôi, ta có thân phận quân gia thành chủ Bạch Ngọc thành, cần gì phải bẩm báo với người?

Hơn nữa... Quan trọng nhất chính là, ta bị đánh thành như vậy, cũng phải không ngại ngừng nói ra...

- Không nói? Vậy người che mặt vào trong này muốn làm gì?

Mỹ nữ hơi cau mày, đột nhiên trong lòng giật thót một hồi, nảy ra một ý nghĩ.

- Chẳng lẽ tên này... được Thượng Bân mời tới, muốn giáo huấn Trương Huyền a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Nàng yêu ta?

Ngày hôm qua mời Trương Huyền ăn cơm, kết quả gặp Thượng Bân.

Đường đường cháu của trưởng lão, lão sư cao cấp trong học viện, bị chinh đốn thảm như vậy, không trả thù mới là lạ!

Nhưng bên trong học viện cấm lão sư tranh đấu riêng, chẳng lẽ hấn phải một tên, cố ý che mặt trốn ở chỗ này đánh lén Trương Huyền?

Cũng khó trách Trầm Bích Như nghĩ như vậy, Diêu Hàn hoá trang thực sự quá quái lạ, dùng một đồng vải trắng che mặt, chỉ lộ ra con mắt, vừa nhìn đã làm cho người ta biết hấn không muốn lộ gương mặt thật cho người ta biết!

Mấu chốt nhất là, hỏi hấn còn không nói!

Kết hợp với chuyện tối qua Trương Huyền không muốn cho mình theo, khẳng định là Thượng Bản tức giận tìm người trả thù!

Híp mắt lại, Trầm Bích Như lộ ra một đạo hàn mang, chuyện này bởi vì nàng mà ra, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn:

- Người có biết ra tay với lão sư trong học viện là tội danh gì hay không?

- Ra tay với lão sư?

Diêu Hàn không nghĩ đến mỹ nữ này lại hỏi như vậy, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó nhớ tới chuyện ra tay đánh nhau với Thượng Bản, lập tức bừng tỉnh:

- Lê nào người chính là tiểu thư Trầm Bích Như?

Bởi vì Thượng Bản và Trương Huyền tranh đoạt Trầm Bích Như nên mới đánh mình một trận tàn nhẫn, chuyện này đánh chết hấn cũng không quên, vào lúc này đột nhiên xuất hiện mỹ nữ, còn nói đánh lão sư là có tội, không phải nàng thì còn ai?

Xem ra ngày hôm qua mình đánh Thượng Bản, nàng muốn tới báo thù thay vị này!

- Không sai!

Trầm Bích Như lập tức cảnh giác, đôi bàn tay trắng như phấn sờ một cái, một luồng khí thể bốc lên:

- Thức thời lập tức rời đi, bằng không đừng trách ta không khách khí!

Bản thân nàng là võ giả ngũ trọng đỉnh cao, hiện tại phóng thích toàn bộ sức mạnh mang cho người ta một loại cảm giác mạnh mẽ đến cực điểm.

- Không khách khí, người không phải tới gây phiền phức cho ta sao? Tìm cơ làm gì!

Thấy nàng nói không tới hai câu liền chuẩn bị ra tay, sắc mặt Diêu Hàn khó coi đến cực điểm.

Hấn đường đường là đại quân gia, có thể hô mưa gọi gió trong Bạch Ngọc thành, ai thấy hấn cũng sợ hãi ba phần, kết quả đến nơi này, trước tiên bị người ta đánh, sau đó một lão sư nho nhỏ lại không đặt hấn vào trong mắt, hấn đã sớm sinh ra lửa giận.

Nghe nói như thế, hấn không thể nhịn được, sầm mặt lại, lập tức xiết chặt nắm đấm, không nói hai lời liền lao tới.

Hấn vừa ra tay, Trầm Bích Như còn muốn quát lớn lại bị nghẹn trong cổ, không thể làm gì khác hơn là tiến lên nghênh tiếp.

Ầm ầm ầm!

Hai người nhất thời giao thủ với nhau.

Mặc dù Trầm Bích Như chỉ là võ giả ngũ trọng đỉnh cao, nhưng khí lực dài lâu, chiêu số tinh diệu, tuy thực lực Diêu Hàn vượt qua đối phương, bởi vì bị thương, trong thời gian ngắn cũng không thể làm gì được nàng.

.....

- Thượng thiếu gia, phía Thượng trưởng lão nói thế nào?

Trên đường lớn trong học viện, Tào Hùng không nhịn được hỏi thăm thiếu niên đi tới.

- Yên tâm, chỉ cần người học viên các người không cam tâm tình nguyện trở thành học viên của đối phương, lần này Trương Huyền chết chắc rồi!

Thượng Bản cười lạnh.

Sáng sớm hôm nay, Thượng Thần trưởng lão đã chạy tới Sư Giả công hội tìm được Mạc trưởng lão, còn mời tới đây.

Chỉ cần đồng thời dẫn Trương Huyền và người học viên kia tới Học Tâm Tháp, nhất định có thể làm hấn thân bại danh liệt, rút ra khỏi Hồng Thiên học viện!

- Vậy thì tốt, Trương Huyền bị học viện khai trừ, Trầm lão sư nhất định sẽ bị thủ đoạn của công tử thuyết phục! Đồng thời khó dứt bỏ ngươi...

Tào Hùng tươi cười lấy lòng.

- Ủm! Khẳng định ngày hôm qua Bích Như bị tiểu tử kia lừa gạt mới cùng ăn cơm với hắn, chỉ cần tiểu tử này rút ra khỏi học viện, ta không tin không theo đuổi được!

Nghĩ đến Trầm Bích Như, Thượng Bân lại lộ ra tin tưởng lần thứ hai.

Hắn là cháu trưởng lão, lại là lão sư cao cấp, đáng đáp cao lớn đẹp trai, nhìn vào bất cứ điểm nào đều lợi hại hơn Trương Huyền vô số lần!

Mỹ nữ như Trầm Bích Như, trong cả học viện cũng chỉ có mình mới xứng với nàng.

Chỉ cần theo đuổi tới cùng, không thích mình thì thích ai?

- Vậy thì chúc Thượng thiếu gia sớm ngày ôm mỹ nhân về!

Tào Hùng đồng thời khen tặng

- Yên tâm đi, sau đó Trầm lão sư sẽ theo ta như hình với bóng, khẳng định không thể thiếu chỗ tốt của ngươi...

Thượng Bân đang muốn cất tiếng cười to, lập tức cảm thấy bắp thịt bị thương chấn động sinh ra đau đớn dữ dội:

- Còn nữa, diệt trừ Trương Huyền, cũng không thể bỏ qua Diêu Hàn đánh ta ngày hôm qua! Quân gia thành chủ Bạch Ngọc thành thì thế nào? Nơi này là Thiên Huyền Vương thành, còn chưa tới phiên hắn ngang ngược!

Tên kia đánh hắn trước mặt mọi người, đánh hắn đau như vậy, làm sao có thể bỏ qua!

- Đương nhiên!

Tào Hùng gật gù, đột nhiên sững sờ, vội vàng chỉ về phía trước:

- Thượng thiếu gia, mau nhìn...

- Thế nào?

Thượng Bân sững sờ, không nhìn được ngẩng đầu nhìn sang, vừa nhìn sang, con ngươi co rút lại:

- Đây không phải là Trầm lão sư sao? Tại sao nàng lại chiến đấu với người khác? Đó chính là... Diêu Hàn!

Ngay phía trước bên ngoài lớp học của Trương Huyền, hai người đánh nhau khí thế hùng hục.

Một người trong đó là nữ thần trong mộng của hắn, Trầm Bích Như, một người khác là kẻ hắn vừa nhắc tới, cầm hận tới mức nghiền răng nghiền lợi, gia hỏa Diêu Hàn.

Hai người kia vốn che mặt, căn bản chưa từng gặp qua, tại sao đánh nhau?

- Thượng thiếu, có phải hay không... Trầm lão sư biết ngươi bị đánh, trong lòng không cam lòng, muốn báo thù cho ngươi?

Do dự một chút, đột nhiên Tào Hùng nghĩ đến một khả năng, không nhìn được nói.

- Ủm? Thật sao?

Thượng Bân sững sờ.

- Đúng vậy, không phải vậy hai người bọn họ không có lý do gì chiến đấu với nhau! Tính tình Trầm lão sư dịu ngoan, luôn luôn thân mật với người khác, không động thủ với ai, điểm ấy ngươi cũng biết, ngươi vừa bị đối phương đánh, nàng liền ra tay đánh nhau với người này, không phải là vì Thượng thiếu gia ngươi... Ta thật sự không nghĩ ra lý do nào khác! Có thể làm nhiều điều vì ngươi như vậy, ta dám khẳng định, Trầm lão sư khẳng định rất thích ngươi, thậm chí... Yêu ngươi!

Tào Hùng nói.

- Nàng yêu ta?

Toàn thân Thượng Bân cứng đờ, nhất thời cảm thấy hạnh phúc tột đỉnh.

Đúng vậy a, hắn thật sự không nghĩ ra, tại sao Trầm Bích Như lại chiến đấu với người này.

Không nghĩ đến nữ nhân này chưa bao giờ đồng ý ăn cơm cùng hắn, rất giống như gần như xa với hắn, kỳ thực... trong lòng lại yêu hắn, quan tâm hắn như thế!

Thậm chí vì hắn... dùng thực lực võ giả ngũ trọng đỉnh cao, mạnh mẽ chống đỡ võ giả lục trọng!

- Không được, ta không thể nhìn nàng bị thương vì ta!

Trong lòng kích động, Thượng Bân như được rót đầy máu hồi sinh, cả người tràn ngập đấu chí.

Khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân.

Đối phương đã làm như vậy, bản thân mình do dự cái gì?

Do dự còn là nam nhân hay sao!

- Trầm lão sư, ta tới giúp ngươi...-

Gầm lên giận dữ, Thượng Bân vừa vịn vọt tới.

Diêu Hàn đang chiến đấu với Trầm Bích Như, trải qua thăm dò hơn mười chiêu, đã hoàn toàn hiểu rõ sự công kích của đối phương, tin tưởng chỉ cần dùng lực, chỉ sau mấy chiêu là có thể đánh bại, đang định dùng tới tuyệt chiêu liền nghe tiếng la lớn vang lên, Thượng Bân đi tới trước mặt.

- Quả nhiên là cùng một bọn, đáng ghét, đáng ghét!

Nhìn thấy hắn, lửa giận của Diêu Hàn bộc phát lần thứ hai.

Vốn cho rằng mình hiểu lầm, bây giờ nhìn xem, hiểu lầm cái rắm!

Hai người kia chính là một nhóm, muốn gây phiền phức cho mình.

Càng nghĩ càng giận, hắn ra tay không lưu tình, hùng hổ tấn công Thượng Bân.

- Ừm?

Thượng Bân như hít thuốc lắc, tới rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã giao thủ với Diêu Hàn, Trầm Bích Như không kịp phản ứng.

Khi thấy hai người chiến đấu với nhau, nàng lại sững sờ.

- Lẽ nào ta đoán sai, người này không phải hắn phái tới?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, lập tức nhớ tới cái gì, mặt cười trầm xuống:

- Hóa ra là song hoàng, khó trách lúc này ta cảm thấy kỳ quái, nếu tên này gây phiền phức cho Trương Huyền, tại sao không lao vào trong động thủ, nhất định phải trốn ở cửa, hóa ra là muốn chờ hắn tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, hấp dẫn ta chú ý, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Thượng Bân tan vỡ

Mỹ nữ đi tới chỗ nào đều thu hút sự chú ý của nam nhân, không ít người vì nàng, cố ý làm ra đủ loại thủ đoạn, chỉ vì muốn nàng nhìn nhiều một chút, loại anh hùng cứu mỹ nhân này chính là kẻ sách dung tục nhất!

Các loại thủ đoạn, hoặc là đại triển thân uy, hoặc là bị đối phương đánh một trận, sau đó làm cho mình sinh lòng thương hại, bởi vì thương sinh thích...

Ngược lại, bất kể thế nào đều là làm bộ làm tịch, làm người ta sinh chán ghét.

Hiểu rõ điểm này, Trầm Bích Như lui ra khỏi vòng chiến.

Nếu cố ý hành động, vậy thì mặc kệ ngươi, muốn chơi thế nào thì chơi thế đó...

Ầm ầm ầm ầm!

Nhìn thấy kẻ thù đặc biệt đỏ mắt, Diêu Hàn lúc này toàn lực ứng phó, căn bản không lưu tình chút nào, trong thời gian ngắn, Thượng Bân dùng mảnh quai cầm bị đánh da tróc thịt bong lần thứ hai, mặt đầy máu tươi.

Diêu Hàn cũng không dễ chịu, gương mặt như xác ướp của hắn bị máu tươi thẩm thấu.

- Còn giả bộ như thật... tiếp tục...

Trầm Bích Như khoanh tay trước ngực.

- Trầm lão sư, nhanh đi trợ giúp Thượng thiếu gia, hắn sắp không chịu được nữa...

Nhìn thấy Thượng Bân bị đánh, Tào Hùng không nhịn được vội vã tiến lên.

Hắn chỉ là võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh, chênh lệch với người này quá lớn, đi lên cũng là chịu chết, chỉ có thể cầu viện Trầm lão sư trước mắt.

- Ta có thể trợ giúp sao?

Thấy đối phương đi tới, Trầm Bích Như cười gằn.

- Đúng vậy a, ngươi không cứu hắn, Thượng thiếu nhất định sẽ bị đánh chết...-

Không nhìn ra nàng lạnh lùng như vậy, Tào Hùng vội vàng thúc dục.

- Vậy thì tốt, ta đi lên!

Trầm Bích Như bước lên trước.

Hô!

Thấy được nàng tiến tới lần thứ hai, song chưởng của Diêu Hàn đẩy một cái ép Thượng Bân lui hai bước, nhảy ra khỏi vòng chiến:

- Rất tốt, ta ghi nhớ mối thù hôm nay, núi cao sông dài, ân tình của hai vị cho ta, ngày sau ta nhất định báo đáp!

Hiện tại hắn bị thương, đánh với một Trầm Bích Như đã có phần vất vả, hai người gộp lại, cho dù có thể vượt qua nhưng nơi này là Hồng Thiên học viện, chờ thời gian càng dài, phiền phức càng nhiều, vạn nhất đối phương có âm mưu gì, một lúc nữa muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Vì lẽ đó, do dự một lúc, hắn vẫn quyết đoán rời đi.

Tuy không thể báo thù, đối phương cũng bị mình đánh rất thảm, nhưng mối thù này đã kết, sớm muộn gì cũng sẽ báo thù...

Nói xong, Diêu Hàn xoay người rời đi, thời gian ngắn ngủi liền biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Võ giả lục trọng Ích Huyết cảnh muốn chạy trốn, cho dù Trầm Bích Như cũng không đuổi kịp.

Lại nói, nàng căn bản không muốn đuổi theo, hàn ý trên mặt càng đậm.

Mình vừa tiến lên, đối phương bỏ chạy, nói rõ cái gì? Rất đơn giản a, trình diễn xong, đương nhiên phải đi...

- Trầm lão sư, không nghĩ tới ngươi tốt với ta như vậy, ta đã hiểu rõ tâm ý của ngươi...

Nhìn thấy Trầm Bích Như lần thứ hai xông lên giải vây giúp hắn, nội tâm Thượng Bân đầy cao hứng, trên gương mặt sưng đỏ cố nặn ra nụ cười, làm ra động tác tự nhiên là tuần tú:

- Kỳ thực, ta cũng yêu ngươi...

Vào lúc đang tức giận, muốn nhìn xem tên này lấy ra thủ đoạn ấu tã gì hấp dẫn mình, liền nghe nói như thế, Trầm Bích Như kém chút tức điên tại chỗ.

Tâm ý của ta?

Tâm ý của ta là cái quỷ gì!

- Lưu manh!

Trầm Bích Như nghiêng răng nghiêng lợi.

Bốp!

Tất một cái như trời giáng.

- Ừc...?

Lấy hết dũng khí biểu lộ xong, vào lúc cho rằng mỹ nữ sẽ không kìm lòng được nhào vào trong lòng, lúc này cảm thấy gương mặt vô cùng đau đớn, thân thể lao đảo một cái, va đầu vào cửa sắt, hai mắt Thượng Bân nhìn thấy trời sao, kém chút đã ngất đi tại chỗ.

Người tát ta làm gì?

Người không phải chiến đấu với người khác vì ta sao?

Hắn sắp điên rồi.

Trời ơi, đã xảy ra chuyện gì? Một hồi tốt, một hồi không tốt, một hồi mùa xuân, một hồi mùa đông... Ta trừ ai ghẹo ai...

Kẹt kẹt!

Vào lúc Thượng Bân không rõ đang xảy ra chuyện gì, thời điểm nội tâm tan vỡ, lớp học cửa từ từ mở ra, Trương Huyền đi ra, nhìn thấy mọi người liên cau mày:

- Ta đang dạy, cãi nhau thế còn ra thể thống gì?

- Trương Huyền, người tới thật đúng lúc!

Vào lúc nội tâm đang tan vỡ, nhìn thấy hắn đi ra, Thượng Bân phần nộ xông tới:

- Tào Hùng lão sư đã đưa ra khiếu nại với học viện, cho rằng người lợi dụng hành vi lừa gạt, bức bách học viên Lưu Dương của hắn trở thành học viên của người! Hiện tại học viện đã phê chuẩn tiến hành tra xét học tâm, khuyên người nhanh chóng dẫn Lưu Dương đi!

- Tra xét học tâm?

Trương Huyền sững sờ, kết hợp trí nhớ của đời trước, nhất thời hiểu ra, hơi cau mày.

- Không sai, hiện tại ta đại biểu phòng giáo vụ thông báo cho người, không đi chính là vi phạm quy củ học viện, tương đương với việc sẽ bị khai trừ!

Thượng Bân cười lạnh.

Hắn đánh không lại Điều Hàn, hắn không dám nói gì về Trầm nữ thần, chỉ có thể phát tiết lửa giận của mình lên người tên lão sư phế vật.

- Trương Huyền lão sư, đừng đi...

Trầm Bích Như cau mày lên tiếng.

Tuy rằng không biết Thượng Bân muốn làm như vậy có bao nhiêu phần nắm chắc, nhưng khẳng định là mưu kế nhắm vào Trương Huyền, một khi đáp ứng, tra xét học tâm có vấn đề, không cần thận mật đi tư cách lão sư là chuyện nhỏ, còn bị khai trừ!

Nhưng nàng chưa nói hết lời liền bị Trương Huyền xua tay cắt ngang:

- Vậy thì tốt, ta đi!

Lúc trước, Lưu Dương thật sự cảm thấy làm học viên của mình có phần oan ức, mà bây giờ, từ lâu đã triệt để tín phục, hiện tại cho dù mình nói hắn nhảy lầu luyện khinh công, sợ rằng hắn sẽ đáp ứng không chút do dự.

Tín nhiệm tới mức này, sợ gì tra xét học tâm?

Nhìn tên này tràn đầy tự tin như thế, đến thời điểm đó ai mắt mặt còn chưa biết!

- Người không dám đi, hiện tại ta liền thông báo bảo vệ học viện mang người đi...

Còn tưởng rằng Trương Huyền từ chối, Thượng Bân đang cảm phần dùng lý lẽ áp bách, đột nhiên phản ứng lại:

- A? Người nói cái gì? Người muốn đi?

Trương Huyền không còn trả lời, cười nhạt, xoay người đi tới trước cửa:

- Lưu Dương, đi theo ta!

- Rồi!

Lưu Dương rời khỏi phòng.

- Chuyện này...

Không nghĩ tới đối phương phối hợp như vậy, gương mặt Thượng Bân ban đầu tràn đầy tự tin lại biến thành do dự.

- Thượng thiếu gia yên tâm đi, Lưu Dương lúc ban đầu đã nói với ta, khẳng định muốn làm học viên của ta, ta chắc chắn!

Tào Hùng hạ thấp giọng.

- Vậy thì tốt!

Nghe được bảo đảm như thế, lúc này Thượng Bân mới gạt đầu, nhanh chân đi về phía trước:

- Đi thôi!

- Ngươi...

Thiếu niên đáp ứng nhanh như thế, Trầm Bích Như đầy lo lắng.

Tra xét học tâm, đây là các lão sư không nể mặt mũi nhau mà không có phương thức giải quyết, một khi thất bại, lão sư nào lừa dối sẽ phải chịu trừng phạt rất lớn!

Chuyện như vậy làm sao có thể đáp ứng chứ, làm sao cũng phải chối từ, dùng phương thức nhu hòa giải quyết, bằng không... họa lớn!

- Không có gì!

Biết đối phương lo lắng điều gì, Trương Huyền nở nụ cười nhẹ nhõm, cũng không nhiều lời, nhắc chân đi cùng Thượng Bân về hướng Học Tâm tháp của học viện.

- Cái tên này...

Thấy thiếu niên không hề nghe lời khuyên của nàng, Trầm Bích Như vừa vội vừa tức.

Là một đại mỹ nữ, lời của mình nói ra, người khác đều hưng phấn tiếp thu, cái tên này thì ngược lại, không những không nghe, còn trực tiếp bỏ qua, không phải hán muốn chết sao?

Phải biết gia gia Thượng Bân là chủ nhiệm phòng giáo vụ, hán dám làm như vậy, khẳng định là cái bầy chờ ngươi vào trường...

- Muốn tự mình tìm xui xẻo, đáng đời!

Tức giận giậm chân một cái, nhưng do dự chốc lát, Trầm Bích Như vẫn nhắc chân đi theo.

Đối với Trương Huyền, nàng chỉ có hiếu kỳ, chưa nói yêu thích hay không, nhưng Thượng Bân đối xử với hán như vậy khẳng định là bởi vì nàng mà ra, bất kể nói thế nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mạc Tường trưởng lão

Học Tâm Tháp cao nguy nga chót vót.

- Mạc trưởng lão, xem ra lần này làm phiền ngươi!

Thượng Thần trưởng lão nhìn sáng lão giả ngồi bên cạnh.

Trưởng lão của Sư Giả công hội, Mạc Tường!

- Thượng trưởng lão khách sáo, chúng ta đều là bạn cũ!

Mạc Tường trưởng lão chừng năm mươi tuổi, gương mặt mang theo chòm râu màu xám đen thưa thớt:

- Người yên tâm, nếu như vị lão sư này thật sự dùng phương thức bức bách, ép buộc người khác làm học viên của hắn, ta khẳng định sẽ báo lên công hội, khai trừ tư cách lão sư của hắn!

- Ai, là ta sơ hở trong công việc!

Thượng Thần trưởng lão lắc đầu, làm ra dáng vẻ trách trời thương người:

- Lần trước vị lão sư này sát hạch toàn bộ đều không điểm, ta từng cho hắn một cơ hội, nếu không mời được học viên thì khai trừ... Có khả năng bị áp lực cho nên mới đưa ra hạ sách này... Trách ta, trách ta!

Vừa nói vừa thở dài.

- Thượng trưởng lão nói gì vậy, người có tâm nhân hậu, cũng cho hắn một cơ hội, không nghĩ tới tên này không biết cảm ơn, trái lại còn làm ra chuyện đê tiện vô sỉ, quả thực chẳng biết xấu hổ, tội ác tày trời!

Sắc mặt Mạc trưởng lão tối tăm, khí tức hùng hồn tỏa ra:

- Thân là lão sư, không nghĩ dùng tri thức dạy người, còn làm ra những chuyện bàng môn tà đạo, ta thật sự muốn xem xem, là ai cho hắn lá gan như thế, dám làm như vậy!

Mạc Tường trưởng lão là người ghét ác như thù, vào lúc này nghe tin có lão sư bức bách học viên, hắn tức giận suýt bùng nổ như núi lửa.

- Nếu không phải Tào Hùng lão sư đại nghĩa báo cáo, nói học viên của hắn bị vị lão sư này cưỡng bức, chuyên môn xin tra xét học tâm, nếu không, khả năng ta còn chưa biết!

Thượng Thần trưởng lão chấp hai tay sau lưng, liên tục lắc đầu, ánh mắt nhìn về hư không, sắc mặt thâm trầm, giống như đã làm ra chuyện thất trách nhất trên đời.

Nếu như Trương Huyền có mặt nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ kinh ngạc, tên này giả vờ còn cao minh hơn hắn nhiều lắm.

- Tuy tra xét học tâm sẽ phá hư tình cảm và đoàn kết giữa các lão sư, nhưng nếu vì bắt một con sâu làm rầu nồi canh cũng đáng! Người cũng không cần tự trách! Thấy dáng vẻ của hắn như vậy, Mạc Tường trưởng lão âm thầm khâm phục.

Trong học viện thường thường sẽ xuất hiện tình huống một học viên ưu tú được mấy lão sư đồng thời yêu thích, lúc này mọi người đều lén lút giải quyết, cũng không tôn trọng hòa khí, sẽ duy trì trật tự dạy học bình thường, chỉ có thực sự không cách nào giải quyết mới xin phương thức phán quyết.

Tra xét học tâm, tên như ý nghĩa, chính là tra hỏi nội tâm học viên, hắn sẽ lựa chọn theo nội tâm của mình, làm như vậy, tương đương với việc lão sư cạnh tranh triệt để vạch mặt với nhau, phá hư tình đoàn kết giữa các lão sư.

Chính vì như thế, Hồng Thiên học viện đã thành lập trăm năm, lão sư xin tra xét học tâm, tổng cộng chỉ có mười mấy lần mà thôi, không nghĩ tới bọn họ lại gặp phải một lần.

Giả vờ thâm trầm xong, nhìn thấy đã triệt để kích thích lửa giận của đối phương, Thượng Thần trưởng lão lúc này mới cười thâm trong lòng, hắn vẫy tay một cái, dẫn dò một tiếng:

- Cho bọn họ vào đi!

Kẹt kẹt!

Vừa dứt lời, cửa lớn dày nặng chậm chậm mở ra, đám người Trương Huyền, Tào Hùng, Thượng Bân, Trầm Bích Như, Lưu Dương đi vào.

- Tào Hùng lão sư, là người xin tra xét học tâm?

Mọi người đứng nghiêm, Thượng Thần trưởng lão cau mày.

- Kính xin trưởng lão làm chủ cho ta!

Tào Hùng lên tiếng hô to:

- Trương Huyền cưỡng bức học viên Lưu Dương đã báỉ ta làm sư thành học viên của hắn, xúc phạm quy định cạnh tranh công bằng trong lão sư, do đó xin tra xét học tâm, cũng cho Lưu Dương một công đạo, đồng thời hi vọng học viện có thể tiến hành xử phạt tên vô sỉ này!

- Còn công đạo?

Lưu Dương nghe dẫn dò tới đây, cũng không biết làm gì, nghe đối phương nói như vậy, giờ mới hiểu ra Tào Hùng muốn ra tay đối phó ân sư của hắn, vội vàng nhìn về phía Trương Huyền:

- Lão sư...

Chưa nói hết câu liền nhìn thấy thấy Trương lão sư vừa nãy giảng bài còn bình tĩnh, mặt mũi cao thâm khó dò, trong mắt lại sinh ra hoảng loạn, mạnh miệng tiến lên phía trước:

- Tào lão sư, người nói bậy... Lưu Dương.. Cam tâm tình nguyện làm học viên của ta! Ta... Ta... Chưa bao giờ cưỡng bức hần!

Trong giọng nói mang theo bối rối và không tự tin, giống như lời nói dối bị phơi bày ra ngoài.

- Ế?

Lưu Dương chớp mắt.

Thông qua hai tiết vừa rồi, hần từ lâu đã bội phục Trương Huyền sát đất, cho rằng hần không gì không làm được, mình trở thành học viên của hần là lão sư cạnh tranh công bằng đưa tới, rất dễ dàng hiểu, tại sao đột nhiên biến thành như vậy?

Đặc biệt là dáng vẻ của hần, ánh mắt kinh hoàng, cơ thể hơi run rẩy giống như bị bắt gian tại giường, hần giống như hòa thượng sờ đầu mãi không có tóc... Đây là chuyện lạ lùng gì nữa?

- Lão sư... không nhìn được nhìn sang, còn chưa hỏi ra nghi vấn trong lòng, liền thấy vị Trương lão sư này xoay đầu lại, hần hừ một tiếng và nói:

- Lưu Dương, người nói cẩn thận, có phải ta không hề bức bách người hay không?

Vừa nói vừa lặng lẽ nháy mắt.

- A... vâng, vâng!

Lưu Dương gật đầu liên tục.

Lúc này hần có ngốc cũng biết vị Trương lão sư này có khả năng muốn hãm hại đối phương một lần!

Phối hợp với hần là được rồi.

Hai người ngầm hiểu ý, nhưng ở trong mắt người khác chính là Trương Huyền đang đe dọa Lưu Dương nói ra lời trái lương tâm, không phải vậy, tại sao khi nói chuyện lại do dự như thế?

Quả nhiên, mắt thấy cảnh này, sắc mặt Mạc trưởng lão có phần khó coi.

- Người tên là Trương Huyền đúng không! Ta cho người một cơ hội, nhanh chóng hủy bỏ Chương trình học của Lưu Dương, cho hần lần nữa bái nhập làm môn hạ của Tào lão sư, có thể không cần tiến hành tra xét học tâm!

- Hủy bỏ Chương trình học?

Trương Huyền gật đầu một cái:

- Lưu Dương một lòng một dạ bái ta làm sư, thôi học là không công bằng với học viên...

- Không công bằng? Còn một lòng một dạ?

Khóe miệng của Mạc trưởng lão co giật một cái.

Người nói lời này không đỏ mặt sao?

Một tên sát hạch lão sư không điểm, bảo người hủy bỏ Chương trình học, nên cao hứng còn không kịp, không công bằng...

Người lấy tự tin ở đâu ra?

Đang muốn nói tiếp, liền nghe Tào Hùng, Thượng Bản đồng thời hô lên:

- Mạc trưởng lão, không thể!

- Thế nào?

Tra xét học tâm vô cùng phiền phức, một khi bắt đầu, nhất định phải có người bị trừng phạt, bằng không, người người đều tiến hành quy trình này, học viện không chịu trách nhiệm nổi!

Mạc trưởng lão muốn giải quyết hòa bình, nghe hai người ngăn cản, không nhìn được nhìn sang bên cạnh.

- Mạc trưởng lão, Tào lão sư đã xin tra xét học tâm, học viện cũng đã đồng ý, lúc này đột nhiên đình chỉ, chẳng phải biểu thị... biểu thị quy củ của học viện giống như trò đùa?

Thượng Bân vội vàng lên tiếng.

Đùa gì thế!

Thật vất vả mới bày ra âm mưu này, có thể hãm hại Trương Huyền một hồi, nếu giải quyết hòa bình chẳng phải công sức của hắn như công dã tràng?

Nếu như vậy, không thể báo mối thù khuất nhục ngày hôm qua?

- Đúng vậy, Mạc trưởng lão, ta cũng suy nghĩ vì học viện, hy vọng có thể thuận theo ý muốn của hắn, lựa chọn lão sư thích hợp nhất, không phải bị cường bức!

Tào Hùng vội vàng lên tiếng, lời nói hùng hồn vì đại nghĩa, nếu không phải vị trí bị Thượng Bân tát ngày hôm qua vẫn còn nằm dấu tay đỏ tươi, sợ rằng sẽ có không ít người khâm phục.

- Được rồi!

Nhìn thấy hai người nói như vậy, Mạc trưởng lão gật gù đầu, không ngăn cản nữa.

- Nếu lựa chọn tra xét học tâm, đương nhiên phải nói rõ quy tắc, sát hạch Lưu Dương, sau khi trắc định xong xuôi, cuối cùng hắn muốn bá ai làm sư, người đó sẽ thắng lợi! Đương nhiên, có thua sẽ có phạt, cần phải nói rõ trừng phạt trước!

Thượng Thần trưởng lão vẫn im lặng lại nhìn chung quanh một vòng:

- Lần này Tào Hùng lão sư lựa chọn trừng phạt lớn nhất, cũng nói rõ, tra xét xong, phe thua sẽ bị học viện đuổi ra ngoài! Trương Huyền, ngươi có dị nghị gì không?

Nghe được trừng phạt lớn nhất, Trương Huyền không thể tin nổi nhìn sang, vẻ mặt thành khẩn:

- Ta và Tào lão sư cũng không có thâm thù đại hận gì, nếu cứ thế mà khai trừ hắn... có phải quá độc ác hay không?

- Ế?

Nghe nói như thế, đám trưởng lão có mặt cảm thấy choáng váng, dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên nhìn sang, chẳng lẽ đầu óc của tên này có vấn đề... là muốn khai trừ người đấy, có biết không?

- Hừ, tra xét học tâm, người đồng ý cũng phải nghe, không đồng ý vẫn phải làm! Muốn cự tuyệt, sợ rằng đã chậm mất rồi!

Cho rằng hắn cố ý nói hươu nói vượn, muốn cự tuyệt tra xét, Tào Hùng cười gằn.

- Ta thật sự muốn tốt cho người... trực tiếp khai trừ, ta vẫn cảm thấy có hơi quá độc ác, nếu không như vậy đi!

Trương Huyền do dự một chút, nói tiếp:

- Không bằng... đưa ra ngoại lệ khác, chỉ hủy bỏ tư cách lão sư, sau đó... lại đánh một trăm sát thân côn!

- Thủ tiêu tư cách lão sư? Một trăm sát thân côn?

Mọi người đồng thời chớp mắt, hai mặt nhìn nhau, mỗi người đều cảm thấy sắp điên rồi.

Xem ra có thể bảo lưu công tác, không đến nỗi thất nghiệp, trên thực tế còn tàn nhẫn hơn so với việc bị khai trừ.

Người xác định không nói sai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Giải thích độ tín nhiệm

Đuổi ra khỏi học viện, chỉ ít vẫn là lão sư, không dạy học trong Hồng Thiên học viện, đi những học viện khác vẫn có thể dạy học tiếp!

Nhưng hủy bỏ tư cách lão sư liền khác rồi, tương đương với đã mất đi thân phận, cho dù đi tới nơi nào cũng sẽ có vết bẩn, bị người ta chế nhạo!

Chính vì như thế, Thượng Thần trưởng lão mới dẫn Mạc trưởng lão của Sư Giả công hội đến, dù sao hắn là chủ nhiệm của Hồng Thiên học viện, không có tư cách khai trừ lão sư, không nghĩ tới... hắn chưa nói ra lời này, cái tên này đã nói trước!

Hơn nữa, còn muốn thêm một trăm sát thần còn...

Sát thần còn là đồ vật do Thiên Huyền vương quốc luyện chế đặc thù, đánh rất đau, da tróc thịt bong nhưng không thương tổn căn bản, dưới một trăm còn, cường giả lợi hại đến đâu đều phải tổn thất nửa cái mạng...

Ngươi đây cảm thấy chưa đủ tàn nhẫn, hay cảm thấy mình chết không đủ nhanh?

Tất cả mọi người nhìn thiếu niên giống như nhìn kẻ đàn.

- Trương Huyền lão sư, ngươi...

Trầm Bích Như lão sư đứng sau lưng kém chút ngất đi.

Đại ca, lẽ nào ngươi không nhìn ra, đây là cái bẫy do Thượng Bản, Tào Hùng cố ý bố trí nhắm vào ngươi hay sao? Mục đích là muốn ngươi chui vào, lúc đầu trực xuất khỏi học viện đã là trừng phạt lớn, không những không cự tuyệt, còn muốn tăng thêm hình phạt, là điên rồ hay là...

- Tự mình muốn chết, không trách được người khác!

Hừ lạnh một tiếng, Tào Hùng quay sang nhìn về phía Thượng Thần:

- Thượng trưởng lão, ta cho rằng đề nghị của Trương lão sư không tồi, mong rằng học viện tác thành!

Nhìn thấy hắn đáp ứng nhanh như thế, Lưu Dương đứng bên cạnh vỗ vỗ trán, vẻ mặt đồng tình nhìn sang.

Trương lão sư thực sự quá xấu rồi!

Trước tiên giả vờ chột dạ, tăng cường tự tin cho đối phương, sau đó nhân cơ hội tăng thêm tiền cược, phỏng chừng Tào Hùng lão sư bị hắn đùa chơi chết cũng không biết xảy ra chuyện gì!

- May mà mình đã thành học viên của hắn, không phải vậy, đời này xem như xong...

Nhớ tới bản thân mình kém chút thành học viên của Tào lão sư, Lưu Dương run run một hồi, rụt cổ lại.

- Hừm, tốt, nếu song phương ước định xong, vậy thì bắt đầu!

Thượng Thần trưởng lão gật gù, hai thủy tinh cầu bị đẩy đi, chúng to như quả dưa hấu, đặt trên trụ đá, toàn thân trong suốt, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

- Đây là thủy tinh cầu làm bằng Ván Tâm Thạch, Trương Huyền, Tào Hùng, mỗi người các ngươi một cái, nhỏ máu lên phía trên! Lưu Dương đi lên chạm vào, thủy tinh cầu sẽ lấy độ tín nhiệm trong nội tâm của đối phương, sẽ chiếu rọi chân thật! Độ tín nhiệm ai cao hơn, người đó sẽ thắng lợi! Quy tắc rất đơn giản, còn ai nghi vấn gì không?

Thượng Thần trưởng lão nói.

- Không có!

Trương Huyền, Tào Hùng đồng thời gật đầu.

Kỳ thực tra xét học tâm rất đơn giản, chính là lợi dụng năng lực đặc thù của Ván Tâm Thạch, tiến hành dò hỏi nội tâm học viên, tín nhiệm với lão sư nào cao hơn, lão sư đó sẽ chiến thắng.

Quy tắc rất đơn giản, nhưng Ván Tâm Thạch có giá trị không nhỏ, hơn nữa có tiền cũng không thể mua được, thuộc về hàng dùng một lần, dùng hết một lần, chẳng khác nào phế bỏ, bởi vậy, không phải vạn bất đắc dĩ, cho dù là học viện cũng không nguyện ý sử dụng phương thức này.

Hơn nữa người thất bại sẽ thanh toán chi phí này.

Trong mắt đám người Tào Hùng, Trương Huyền chỉ là lão sư rác rưởi sát hạch không điểm, không biết cái gì cả, Lưu Dương đường đường là học viên trong top một trăm, làm sao có khả năng cam tâm tình nguyện làm học viên của hắn?

Một khi sát hạch, phải thua không thể nghi ngờ!

Đến thời điểm đó chẳng những có thể nhục nhã đuổi ra khỏi học viện, còn có thể làm hắn táng gia bại sản, danh dự mất sạch, một mũi tên trúng ba đích.

- Bắt đầu đi!

Thấy hai người không dị nghị, Thượng Thần trường lão vung tay lên.

Trương Huyền, Tào Hùng tiến lên phía trước, cùng nhỏ máu lên thủy tinh

Ánh sáng nhu hòa lóe sáng, trong thủy tinh vẫn tâm xuất hiện gương mặt hai người.

- Đi thôi!

Dựa theo tiếng phân phó của Thượng Thần trường lão, Lưu Dương đi tới, tay trái tay phải mỗi tay đặt lên một quả thủy tinh cầu.

Vù!

Thủy tinh cầu tỏa ra ánh sáng màu trắng bao phủ lấy hắn.

- Vấn Tâm Thạch có chứa sức mạnh thời miên người, một khi tiếp xúc chẳng mấy chốc sẽ rơi vào ảo cảnh, ở đây, tất cả cử động đều phát từ nội tâm, không lẫn lộn một chút tình cảm nào khác, nếu đúng là cường bức học viên, chẳng những không có độ tín nhiệm với lão sư, ngược lại còn gây phản cảm! Bởi vậy, tra xét học tâm là trực quan nhất, chuẩn xác nhất, phân biệt được học viên bái sư có cam tâm tình nguyện hay không!

Mạc Trường trường lão nhắm mắt lại nhìn về phía Lưu Dương, lúc này đang ở trong vào ảo cảnh, chậm rãi nói:

- Đúng vậy, độ tín nhiệm có đẳng cấp tín nhiệm, chia làm một trăm điểm, mỗi mười điểm một cấp, không điểm nghĩa là không có chút tín nhiệm nào! Mười điểm là hơi tín nhiệm, hai mươi điểm là có đôi chút tín nhiệm... Quan hệ giữa học viên và lão sư, ba mươi điểm là bình thường, có người nói, lão sư nào lợi hại, có thể làm học viên tín nhiệm đạt đến năm mươi điểm, đây là việc phi thường khủng khiếp, cho dù toàn bộ Thiên Huyền vương quốc, rất khó xuất hiện! Dù sao, học viên tín nhiệm cha mẹ của chính họ cũng chỉ ở khoảng sáu mươi điểm mà thôi!

Thượng Thần trường lão vuốt vuốt cằm râu.

Hai người đối thoại, trên thực tế đang nói với mọi người về nguyên lý tra xét học tâm

Người là động vật có tư duy, từng người có ý tưởng của họ, muốn làm người khác sản sinh tín nhiệm với mình, đây không phải là việc dễ dàng.

Không nói chuyện khác, ngay cả với cha mẹ, cùng sinh hoạt chung từ nhỏ đến lớn cũng không thể đạt tới mức tín nhiệm trăm phần trăm!

Càng không cần phải nói tới lão sư.

Chỉ có chung đụng lâu, mới có thể làm độ tín nhiệm tăng lên.

Bây giờ mới qua khai giảng hai ngày mà thôi, hơn nữa tiếng tăm Trương Huyền kém như vậy, có thể có độ tín nhiệm gì?

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

- Đúng rồi, Mạc trường lão, ta nghe nói công hội có tiêu chuẩn phán xét danh sư, dường như tín nhiệm của học viên cũng là một tiêu chuẩn, không biết có phải hay không?

Giải thích một câu, Thượng Thần trường lão nhớ tới chuyện gì đó, hắn không nhận được hỏi thăm một câu.

Chức danh lão sư chia làm ba cấp bậc: sơ, trung, cao, Trương Huyền là sơ cấp thấp nhất, đám người Trần Bích Như, Thượng Bản đạt tới cao cấp từ lâu.

Người bình thường đạt tới cao cấp đã xem như đi tới điểm cuối.

Trong Hồng Thiên học viện, tiếng tăm hai vị Lục Tầm, Vương Siêu lớn nhất cũng là cấp bậc này.

Trên cao cấp mới là danh sư!

Danh sư, không chỉ phải nổi tiếng, càng phải hiểu biết chính xác để chỉ điểm tu luyện thế nào, có thể giúp học viên làm thế nào càng ngày càng mạnh, cuối cùng trở thành hào kiệt một phương.

Trần Truy bệ hạ, không phải không phải đích tôn, không phải trưởng tử, dựa theo đạo lý vương vị sẽ không rơi xuống người hắn, nhưng có người nói hắn lúc còn trẻ từng làm môn hạ của một vị danh sư mấy ngày, sau đó tăng nhanh như gió, trở thành cường giả trẻ tuổi số một vương thất, càng trở thành cường giả số một vương quốc, lúc này mới kế thừa đại vị, mở rộng biên giới lãnh thổ!

Có thể bái làm môn hạ danh sư là ước mơ tha thiết của vô số người!

Nghề nghiệp lão sư này chỉ có thể xem là đẳng cấp thấp trong chín nghề được coi trọng nhất, chỉ khi nào đạt tới danh sư, cho dù trong rất nhiều nghề nghiệp kia cũng đứng hàng số một, không thể tranh cãi.

Đặc biệt là sức hiệu triệu, khủng bố kinh người, cho dù là luyện đan sư, luyện khí sư, trận pháp sư... cũng không sánh nổi!

Lão sư đã được gọi là kẻ trồng cây khắp thiên hạ, danh sư lại càng cao thâm, bất kể một vị cường giả nào đó cũng có khả năng là học viên của một danh sư, một khi có chuyện, chỉ cần hô một tiếng, cho dù là người nắm giữ quyền lực cũng không dám đắc tội.

Kể rằng, có quốc vương của một vương quốc lớn, không biết tại sao đắc tội một vị danh sư, người này ra lệnh một tiếng, hơn mười vị võ giả bát trọng Tông Sư cảnh chen chúc tới, toàn bộ vương thành bị hủy diệt trong thời gian một ngày, vương tộc bị chém giết sạch sẽ, huyết mạch đoạn tuyệt.

Chính vì như thế, chỉ cần là người tu luyện đều biết, đắc tội ai cũng được, tuyệt đối không thể đắc tội danh sư!

Ai biết hẳn có bao nhiêu học viên? Trong số học viên đó có bao nhiêu người cường đại?

Đắc tội một người, chẳng khác nào chọc vào một tổ ong vô vẽ lớn, không chết cũng tàn!

Đương nhiên, danh hiệu danh sư này không dễ lấy như vậy, cần rất nhiều điều kiện hạn chế, mà độ tín nhiệm của học viên chính là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Mười?

- Không sai, muốn sát hạch danh sư, đầu tiên, độ tín nhiệm của học viên phải vượt qua sáu mươi, đây là tiêu chuẩn cứng nhắc! Bằng không, không thể thành công!

Mạc Tường trưởng lão gật đầu.

- Sáu mươi...

Thượng Thần trưởng lão tắc lưỡi:

- Độ tín nhiệm cao như thế, không ngờ có thể so với cha mẹ trong lòng học viên!

Cha mẹ và con cái, từ nhỏ đã sống cùng nhau, độ tín nhiệm cũng khoảng sáu mươi, quan hệ giữa lão sư và học viên muốn đạt tới mức độ này, khó khăn lớn tới mức có thể tưởng tượng được!

Chẳng trách toàn bộ Thiên Huyền vương quốc không có một vị danh sư nào, thực sự quá khó khăn!

- Lục Tầm, Vương Siêu trong học viên của các ngươi, nếu như dạy học ba mươi năm, còn có thể duy trì trình độ này, ngược lại có cơ hội trở thành trợ giáo!

Mạc trưởng lão vuốt vuốt cằm râu.

Danh sư cũng không cần tự làm mọi việc, không ít chuyện cần trợ giáo làm, giống như học đồ, muốn trở thành danh sư, trợ giáo là con đường nhất định phải đi.

- Trợ giáo?

Thượng Thần trưởng lão thần phục.

Có cơ hội trở thành trợ giáo, đủ để chứng minh trình độ của hai người Lục Tầm, Vương Siêu.

- Không biết hai người bọn họ dạy học viên có bao nhiêu độ tín nhiệm..

Hắn không nhịn được nói.

- Mấy năm qua bọn họ kiếm được không ít tiếng tăm, dạy học viên cũ nhiều năm, lẽ ra có thể đạt đến bốn mươi điểm! Rất khó cao hơn nữa!

Mạc trưởng lão lắc đầu.

Hắn là trưởng lão Sư Giả công hội, hẳn biết rõ tình huống của không ít lão sư.

- Cũng đúng!

Thượng Thần gật đầu.

Rất khó tích lũy tín nhiệm, có khi tăng lên rất nhanh, có lúc vì một chuyện nhỏ liền có thể triệt để hủy diệt, không phải vậy, danh sư cũng không có tiếng tăm lớn như thế!

- Ta nghe nói... Sư Giả công hội của chúng ta có một thiếu nữ thiên tài, năm nay mới mười tám, mười chín tuổi, đã trở thành trợ giáo cấp thấp?

Nhớ tới một cái tin, Thượng Thần trưởng lão hỏi thăm

- Là con gái hội trưởng của chúng ta, đích thật là thiên tài!

Nói tới người này, Mạc trưởng lão vuốt râu, gương mặt đầy tán dương gật đầu.

Trợ giáo chia làm ba bậc thấp, trung, cao, không tới hai mươi đã trở thành một thành viên trong đó, cho dù chỉ là cấp thấp cũng rất khủng bố!

- Lợi hại!

Nghe thấy đối phương xác nhận, Thượng Thần trưởng lão cũng phải than thở.

Mặc dù hần là chủ nhiệm của Hồng Thiên học viện, trên thực tế cũng chỉ là lão sư cao cấp, muốn làm trợ giáo cấp thấp của danh sư cũng không được.

Cảm khái xong, Thượng Thần không nhiều lời, ánh mắt nhìn sang Trương Huyền cùng Tào Hùng:

- Mạc trưởng lão, người thấy hai người bọn họ đại khái có thể có bao nhiêu độ tín nhiệm?

.....

- Người... nhân lúc này đi đi, rời khỏi Hồng Thiên học viện, cũng đừng trở về...

Thấy thiếu niên còn dằn dặt chờ kết quả tra xét học tâm, Trầm Bích Như không nhịn được đi tới trước mặt, nhỏ giọng nhắc nhở.

Dưới cái nhìn của nàng, Trương Huyền và Thượng Bản là người của hai thế giới, nếu như không vì nàng, hoàn toàn không gặp nhau.

Hiện tại gây ra cục diện này, Trương Huyền thật bị đánh một trăm sát thân côn, khai trừ tư cách lão sư, lương tâm của nàng khẳng định sẽ cắn khớp.

- Bây giờ muốn đi? Hơi trễ rồi!

Thấy nữ thần của mình lại quan tâm nam nhân khác, Thượng Bản cắn răng lên tiếng.

Ta đã bị đánh thành thế này, người cũng mặc kệ, lại quan tâm một thằng nhãi sát hạch không điểm, đáng ghét, đáng ghét!

Gương mặt hần dữ tợn, tức giận suýt nổ phổi.

- Không sai, tra xét học tâm đã bắt đầu, còn muốn đi? Nằm mơ đi!

Tào Hùng cũng bước lên phía trước, trên mặt lộ ra thần thái hưng phấn và dữ tợn:

- Đã sắp có kết quả, người sẽ biết quyết định lúc này là ngu xuẩn cỡ nào!

- Người xác định mình sẽ thắng lợi?

Thấy đối phương cứ quán lấy mình, dường như đã ăn chắc mình rồi, Trương Huyền lắc đầu một cái, nói.

- Khả khả!

Nhìn thiếu niên như nhìn kẻ đần, Tào Hùng cười gằn:

- Nói thật cho người biết, Lưu Dương là ta đưa tới, đã ở chung với ta gần nửa tháng, độ tín nhiệm giữa chúng ta sợ rằng đã vượt qua hai mươi điểm! Còn người thì sao? Có thể được mười điểm không? Cố ý lừa gạt hần rồi đi, ta nghĩ có thể là số âm!

Không điểm là không có tín nhiệm, số âm đại biểu căm ghét, điểm số càng lớn, độ căm ghét càng lớn.

Ngày hôm trước Lưu Dương ở bên cạnh mình lưu luyến không rời, hần nhớ rõ như vừa ở trước mắt, một tên ấu tã dạy người ta tẩu hỏa nhập ma, sao có khả năng làm Lưu Dương kiêu ngạo này chịu thua!

Chỉ sợ quen hệ giữa hai người đã đóng băng, không biết chừng Lưu Dương lại ghi hận tên này!

- Hồng Thiên học viện chính là đệ nhất học viện của Thiên Huyền vương quốc, nếu có học viên tín nhiệm lão sư dưới mười điểm, sợ rằng sẽ biến thành

trò cười, sẽ rằng sẽ truyền khắp toàn bộ vương quốc!

Thượng Bân nở nụ cười, vẻ mặt chế nhạo:

- Há, đúng rồi, ta đã quên, danh tiếng của ngươi thối như vậy, cũng không sợ biến thành trò cười lần thứ hai...

- Các ngươi...

Thấy hai người bỏ đá xuống giếng, Trầm Bích Như tức giận mặt đỏ hồng, đang muốn phản bác hai câu, đã thấy Trương Huyền làm người trong cuộc lại có vẻ mặt hồ hững, dường như không đặt chế nhạo của hai người vào trong lòng.

Nói thật, Trương Huyền thật sự không quan tâm.

Hai người này cũng chỉ có thể châm chọc hấn vài câu mà thôi, một lúc nữa có kết quả sẽ không biết khóc như thế nào...

.....

- Hai người bọn họ?

Nghe được câu hỏi của Thượng Thần trưởng lão, Mạc Trường trưởng lão do dự một chút, cẩn thận cân nhắc:

- Lưu Dương này được Tào Hùng lão sư đưa tới, tin tưởng độ tín nhiệm của hắn sẽ cao hơn, bắt quả theo ta thấy, cũng chỉ mười tám, mười chín mà thôi, hai mươi là cửa ải khó khăn rất lớn! Còn Trương Huyền... nếu thật sự là cường bức, sợ rằng sẽ là số âm!

- Độ tín nhiệm là số âm, toàn bộ Hồng Thiên học viện đều hồ thẹn, đến thời điểm đó làm phiền Mạc trưởng lão phí tâm!

Thượng Thần trưởng lão nói.

- Đương nhiên!

Ánh mắt Mạc trưởng lão lấp lánh:

- Làm trưởng lão Sư Giả công hội, ta quyết không cho phép có loại bại hoại này xuất hiện! Nếu thật là số âm, có thể xác định Lưu Dương bị cưỡng bức không thể nghi ngờ, ta sẽ lập tức báo lên công hội, kiên quyết khai trừ tư cách lão sư của Trương Huyền!

Nghe được đối phương hứa hẹn, Thượng Thần trưởng lão cười cợt, đôi mắt lóe sáng nhìn về phía trước:

- Mau nhìn, đã có kết quả rồi!

Vừa dứt lời, chỉ thấy ở giữa gian phòng, hai thủy tinh cầu liên tục tỏa ra ánh sáng, từ từ yếu bớt và hạ xuống.

Tra xét học tâm, tiến hành tra xét con người, cần trải qua đủ loại ảo cảnh mới có thể đưa ra lựa chọn chân chính từ nội tâm, vào lúc này ánh sáng biến mất, đại biểu các khảo nghiệm đã hoàn thành, cũng sắp có được thành tích.

Vù!

Thủy tinh cầu bên trái xuất hiện một loạt con số.

- Đã có kết quả, ngươi sắp gặp xui xẻo...

Nhìn con số xuất hiện trên thủy tinh cầu, ánh mắt Tào Hùng hưng phấn lóe sáng liên tục.

Lần này chẳng những có thể thu nạp Lưu Dương làm môn hạ của mình lần nữa, càng có thể đuổi Trương Huyền đi, lấy niềm vui của Thượng Bân thiếu gia, có trụ cột như thế, sau đó này ở trong học viện còn không thuận buồm xuôi gió?

Sợ rằng không qua bao nhiêu năm nữa liền có thể thuận lợi lên cấp, trở thành lão sư cao cấp.

Nội tâm đang hưng phấn, rốt cuộc con số trên thủy tinh cầu dừng biến hóa, con số hiện ra trước mắt mọi người.

- Độ tín tưởng của hắn với ta khẳng định vượt qua hai mươi...

Rít lên một tiếng, Tào Hùng vội vàng nhìn sang, chỉ liếc mắt nhìn, lời nói hưng phấn lập tức dừng lại ở cổ họng, hắn như con vịt bị người ta bóp cổ, đôi mắt như rơi xuống đất:

- Chuyện này... làm sao có khả năng?

Thành tích trước mắt làm hắn suýt điên lên.

Đây là chuyện không dám tưởng tượng!

Lưu Dương là do mình gọi tới, ở chung với nhau gần nửa tháng, quan hệ vô cùng ăn ý, làm sao có khả năng chỉ có bao nhiêu độ tín nhiệm như vậy?

Nhìn thấy con số trên thủy tinh cầu tỏa sáng chói mắt, nó giống như thanh trường kiếm đâm vào trái tim hắn. Mười!

Độ tín nhiệm của Lưu Dương với hắn chỉ có mười điểm!

Mười điểm trở xuống, đại biểu không tín nhiệm, mười là giới hạn thấp nhất nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu!

Vừa còn tự luyện nói khẳng định sẽ hơn hai mươi điểm, kết quả xuất hiện không khác gì cái tát mạnh vào mặt hắn.

- Đây chính là căn nguyên tự tin của ngươi sao?

Trương Huyền nhìn sang.

- Ta...

Tào Hùng không thờ nổi, suýt nữa ngã tại chỗ.

Ta nhọc nhằn khổ sở mang ngươi từ xa tới đây, lại ở chung lâu như vậy, tại sao độ tín nhiệm chỉ có bao nhiêu đây... Đại ca, ngươi đã xảy ra chuyện gì...

Nhìn về phía Lưu Dương, Tào Hùng đã có tâm tự từ.

Tín nhiệm?

Tín nhiệm cơ bản nhất giữa người và người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đây không phải là sự thật!

- Chỉ có mười điểm?

Không chỉ Tào Hùng phát rồ, ngay cả Mạc trường lão, Thượng Thần trường lão ở bên cạnh cũng không chớp mắt.

Chỉ có bao nhiêu độ tín nhiệm như thế còn dám tra xét học tâm, xin hỏi... Ngươi lấy tự tin ở đâu ra?

Muốn cướp học viên từ trong tay lão sư khác, chỉ ít người cũng phải có địa vị chí cao vô thượng trong lòng học viên, bằng không, chính là tự rước lấy nhục, vốn tưởng rằng độ tín nhiệm của ngươi đạt tới hai mươi, cho dù không cao nhưng còn nghe được, nhưng bây giờ... Giờ à, chỉ có mười, ngươi đang đùa giỡn chúng ta sao!

Sắc mặt Thượng Thần trường lão tái nhợt, nội tâm hắn sinh ra linh cảm không tốt.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, rất rõ ràng, đồng đội heo đã xuất hiện.

Khóe miệng của Thượng Bân ở gần đó liên tục co giật, suýt nữa miệng sùi bọt mép.

Trước khi đến thềm son sắt nói với ta, Lưu Dương khẳng định sẽ trở thành môn hạ của ngươi lần nữa, liền chỉ có bao nhiêu độ tín nhiệm đó, còn môn hạ, môn hạ cái đầu của ngươi!

Khốn kiếp, ngươi đang đùa giỡn ta sao?

- Cho dù chỉ có mười điểm tín nhiệm thì thế nào? Tính cách của Lưu Dương đa nghi, sẽ không tin tưởng bất cứ người nào! Độ tín nhiệm của hắn với ta chỉ có mười điểm, chỉ cần ngươi không cao hơn thì ta sẽ thắng!

Một lát sau, Tào Hùng hòa hoãn lại, nhìn về phía Trương Huyền, quát ầm lên.

- Tính cách đa nghi? Nếu có tính cách này, nói ra còn nghe được!

Mạc trường lão gật gật đầu.

Người và người không giống nhau, có mấy người trời sinh yêu thích tin tưởng người khác, có người tính cách đa nghi, cho dù có quan hệ tốt, người quen thuộc đến đâu cũng liên tục hoài nghi.

Việc này liên quan tới hoàn cảnh sinh hoạt, nếu như hấn sinh ra trong một nơi tràn ngập hoài nghi, muốn thành lập tín nhiệm, thật sự không dễ dàng.

Dựa theo phán đoán của hấn, Lưu Dương và Tào Hùng nên có mười bảy, tám độ tín nhiệm, kết quả chỉ có mười điểm, nếu như người trước có tính cách này, như vậy có thể giải thích rõ ràng.

- Không sai, chỉ cần người không cao hơn mười điểm, không biết ai sẽ cười đến cuối cùng.

Ánh mắt Thượng Bân sáng lên, không nhận được gạt đầu, lựa chọn tin tưởng Tào Hùng lần nữa.

Tuy tiếng tăm của Tào lão sư trong học viện không lớn, cũng không phải lão sư minh tinh, nhưng vẫn có không ít khen ngợi, so sánh với Trương Huyền, quả thật chênh lệch như cận bã và thức ăn ngon, không thể giống nhau.

Người trước mới mười điểm, người sau khẳng định càng kém!

Nghĩ đến điểm này, mọi người tiếp tục nhìn vào thủy tinh cầu còn lại.

Ánh sáng trên thủy tinh cầu này vẫn chưa tỏa ra, vẫn bao phủ trong ánh sáng mờ lung.

- Tại sao vẫn chưa có kết quả?

Đôi mi thanh tú của Trầm Bích Như hơi nhíu lại.

- Thủy tinh vẫn tay kiểm tra, xuất hiện ảo cảnh không giống nhau, thời gian cũng không giống nhau, có nhanh có chậm là rất bình thường!

Nghe được nữ thần nói chuyện, Thượng Bân đi lên phía trước, vẫy tay một cái, làm ra dáng vẻ học rộng tài cao, giải thích.

Là cháu ruột của chủ nhiệm, tra xét học tâm, hấn biết nhiều hơn lão sư khác.

Đổi lại lúc bình thường, bộ dạng “thần thái” như thế sẽ đưa tới không ít tiếng gào thét, ngọc thụ lâm phong, khác nào “trích tiên”, chỉ tiếc, hiện tại viên mắt của hấn tối đen, môi sưng lên như lập xường, không khác gì quái nhân ở gác chuông, hoàn toàn không thể liên tưởng nào với hai chữ đẹp trai.

- Nhanh có kết quả là tốt hay chậm mới là tốt?

Không để ý tới bộ dạng “tinh tướng” của hấn, Trầm Bích Như tiếp tục hỏi.

- Đương nhiên là nhanh tốt hơn! Biểu hiện nhanh chóng, thuyết minh người kiểm tra tín nhiệm người này xuất phát từ nội tâm, đừng mơ tới nữa, chậm thuyết minh không tín nhiệm, còn có thể là số âm..

Chấp hai tay sau lưng, Thượng Bân nở nụ cười khế, gương mặt tự tin:

- Trầm lão sư, người nên tin tưởng ta, tuy rằng ta chưa từng xem tra xét học tâm, nhưng đã đọc không ít thư tịch liên quan tới việc này, dạng lão sư như Trương Huyền này, cường bức thu Lưu Dương làm học viên, khẳng định dẫn tới bất mãn từ nội tâm, có số âm là bình thường...

Thời điểm hấn thề son sắt, nói chuyện đầu ra đấy, liền cảm thấy quần áo căng ra, có người kéo hấn một cái, cũng cắt ngang tự sướng của hấn.

- Làm gì?

Hơi cau mày, Thượng Bân không cao hứng, thật vất vả biểu hiện trước mặt nữ thần một chút lại bị cắt ngang, đúng là không biết chọn thời điểm mà.

Quay đầu nhìn sang, chính là Tào Hùng.

Thời khắc này trong mắt Tào lão sư đầy sợ hãi, thân thể liên tục run rẩy, đã không còn tự tin như lúc này, chỉ về phía trước:

- Thượng thiếu gia, người xem...

Nhìn theo hướng ngón tay chỉ, ánh sáng trên thủy tinh dần dần biến mất sạch sẽ, một dãy số xuất hiện.

- Thế nào? Chẳng lẽ không phải số âm...

Hừ một tiếng, Thượng Bân nhìn vào chữ viết trên thủy tinh cầu, vừa nhìn thấy, suýt chút nữa cắn lưỡi tự sát.

- Làm sao có khả năng? Chuyện này... Ta không tin!

Sắp điên rồi.

Con số trên thủy tinh cầu rất rõ ràng. Sáu mươi bốn!

Đại biểu độ tín nhiệm là sáu mươi bốn điểm!

Một tên nhãi sát hạch lão sư không điểm, lại có thể làm học viên tín nhiệm đạt tới trình độ danh sư, có thể so với cha mẹ... làm sao có khả năng?

Thượng Bân nhìn về phía Tào Hùng, hắn đã có tâm tư giết người, ngực buồn bực, muốn thổ huyết.

Thật vất vả mới có cơ hội khoe mẽ trước mặt nữ thân, nói như đinh đóng cột rằng, thời gian càng dài kết quả càng kém, cuối cùng lại có cục diện này... Khốn kiếp, người đang đùa giỡn ta sao?

Hơn nữa... Tào lão sư, người còn đáng tin chút nào không?

Không phải người nói học viên này có tính cách đa nghi sao?

Đa nghi cái rắm!

Đa nghi có thể có tín nhiệm sáu mươi bốn điểm?

Không phải người đã nói nhất định sẽ thắng sao?

Mười điểm so với sáu mươi bốn điểm... Người thắng cái gì...

Nước mắt ào ào, Thượng Bân cảm thấy gương mặt đau đớn lần thứ hai, có cảm giác như bị người ta tát vài bạt tai, hận không thể tìm cái lỗ nào đó để chịu xuống.

- Sáu mươi bốn?

Khác với hai người tan vỡ và không dám tin, đột nhiên Mạc trưởng lão đứng dậy, kích động run rẩy.

Độ tín nhiệm đạt tới cấp độ danh sư, cho dù là hắn cũng mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Một tên tiểu tử sát hạch lão sư không điểm, lại có thể làm cho học viên tín nhiệm như vậy?

Hắn làm thế nào?

Còn nữa, lúc này mới khai giảng hai ngày, tính ra Trương Huyền lão sư và Lưu Dương chỉ gặp nhau ba mươi canh giờ, thời gian ngắn như vậy, độ tín nhiệm đạt đến hơn sáu mươi... cho dù là danh sư nhất tinh (1) trong truyền thuyết cũng khó làm được!

Danh sư cũng chia đẳng cấp, nhất tinh xem như đẳng cấp thấp nhất trong đó.

Dù vậy cũng có năng lực làm người ta phát rồ.

- Hai vị trưởng lão, là ta thắng sao?

Không thềm đề ý đến vẻ mặt thờ thần của Thượng Bân, Tào Hùng, Trương Huyền nhìn về phía Thượng Thần và Mạc Tường.

- Không đúng, khẳng định là thủy tinh cầu xảy ra vấn đề, không phải vậy, làm sao có khả năng có độ tín nhiệm cao như thế? Ta không phục, không phục!

Tào Hùng rống lên.

Khó trách hắn không tin, giống như một tên ăn mày chung đụng với hắn lâu năm, đột nhiên biến thành hoàng đế, sát hạch lão sư được không điểm, vốn tưởng rằng tên này sẽ có số âm, kết quả... không chỉ không phải số âm, còn là sáu mươi bốn, vượt qua tất cả lão sư trong học viện, hắn không hóa điên đã coi như tâm trí kiên định.

- Không sai, ta cũng cảm thấy Tào lão sư nói có đạo lý, hắn làm sao có khả năng đạt được độ tín nhiệm của học viên cao như vậy, nếu đây là sự thật, chẳng phải Lục Tâm, Vương Siêu cũng không sánh nổi...

Thượng Bân đi lên phía trước một bước, cắn răng nói ra.

Nghe được hai người nói thế, Mạc trưởng lão muốn nói gì đó, liền nhìn thấy Lưu Dương kiểm tra xong, hắn đi vài bước tới trước mặt Trương Huyền, hai mắt tỏa ánh sáng, tràn đầy sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Người Vương gia tới

Đây là sùng bái xuất phát từ nội tâm, trong suốt sáng sủa, không có chút nguy trang nào.

Ánh mắt này thể hiện sự bội phục tuyệt đối từ nội tâm, không lẫn lộn bất kỳ tạp chất gì.

Chỉ liếc mắt nhìn, Mạc Trường trưởng lão liền biết, Lưu Dương đã sùng bái vị Trương lão sư này, tuyệt đối không phải thủy tinh bị hỏng!

- Cảm miệng!

Biết những này, Mạc trường lão sầm mặt lại, trong mắt lộ ra ý lạnh:

- Thủy tinh vẫn tâm có thể tra xét nội tâm, đưa ra lựa chọn chính xác nhất, chưa bao giờ xuất hiện vấn đề, không thể hỏng! Nếu tiếp tục nói nhảm, có tin ta ném các ngươi ra ngoài hay không!

- Ta...

Thấy Mạc trường lão tức giận như vậy, Thượng Bân, Tào Hùng cùng cảm miệng, không dám tiếp tục nhiều nói nhảm nữa câu.

- Ngươi... Làm như thế nào?

Trần Bích Như đứng bên cạnh nhìn thấy cái thành tích này, nằng sợ hãi che miệng, có phần không dám tin tưởng.

Độ tín nhiệm sáu mươi bốn, cho dù là những lão sư minh tinh trong Hồng Thiên học viện, dẫn dắt học viện mấy năm cũng không có tín nhiệm lớn như thế.

Thiếu niên trước mắt, từ hôm qua đã bắt đầu làm nằng ngạc nhiên, không nghĩ tới hôm nay lại có kinh hi to lớn hơn!

Chẳng trách không có sợ hãi, xem ra đã sớm biết sẽ thắng!

- Nếu ta thắng, cũng nên thực hiện trừng phạt, khai trừ tư cách lão sư của Tào lão sư, thuận tiện đánh hấn một trăm sát thân côn?

Trương Huyền nhìn sang.

Nếu muốn gây phiền phức cho mình, đương nhiên phải có giác ngộ bị giáo huấn.

Ca là người hiện đại mang theo gói quà lớn xuyên việt, còn có thể bị người cổ đại bắt nạt hay sao?

- Chuyện này...

Thượng Thần trưởng lão tỏ ra vẻ xoắn xuýt.

Hấn lần này là dự định giúp tôn tử hả giận, kết quả... giận không xả, lại bị làm mất mặt, để hấn cũng lúng túng, không biết nên làm gì.

- Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, Trương lão sư, nếu ngươi đã thắng, để Tào lão sư nói xin lỗi ngươi, chuyện trừng phạt, ta thấy quên đi.

Một lát sau, Thượng Thần trưởng lão nói.

- Quên đi? Nếu như ta là người thua, sợ rằng Thượng Thần trưởng lão sẽ không nói như thế!

Trương Huyền hơi cau mày.

Nếu người thua hôm nay là hấn, có thể tương tượng, vị chủ nhiệm này sẽ đuổi cùng giết tận, không khai trừ không bỏ qua!

Chính mình thắng, lại nói một câu quên đi nhẹ nhàng... Nói đùa gì thế!

- Làm càn!

Thượng Thần trưởng lão tối mặt:

- Chú ý thân phận của ngươi, một lão sư sơ cấp nhỏ nhỏ mà thôi, không biết gặp phải vận khí gì có thể làm độ tín nhiệm học viên tăng cao, chỉ là may mắn, có gì mà đắc ý? Nếu thật sự có bản lĩnh, ngươi tăng tu vi của bọn họ lên rồi nói sau! Chỉ được một người tín nhiệm, đáng là gì?

- Không sai, Trương Huyền, trời sinh có bản lĩnh đầu độc, độ tín nhiệm cao có ích lợi gì! Nếu ta đoán không sai, học viên tẩu hỏa nhập ma lần trước cũng bởi vì quá tin tưởng hấn, lúc này mới che đậy, cuối cùng dẫn đến hối hận cả đời!

Nghe quát lớn, Tào Hùng lão sư phản ứng lại, vội vàng nói.

Độ tín nhiệm chỉ là một trong các tiêu chuẩn phán đoán lão sư cao thấp mà thôi, cũng không thể đại biểu năng lực chân chính.

Thể hiện tài nghệ lão sư chân chính, chỉ có một, đó chính là giúp thực lực của học viên tăng lên nhanh chóng!

Người có thể được học viên kính trọng như cha mẹ thì có thể có tác dụng gì?

Không truyền thụ bản lĩnh thật sự, như vậy không phải lão sư hợp lệ!

- Tẩu hỏa nhập ma?

Mạc trưởng lão hơi cau mày.

- Có khả năng Mạc trưởng lão còn không biết, Trương Huyền đã từng dạy học viên tẩu hỏa nhập ma! Bởi vì chuyện này nên tất cả học viên đều chạy, lúc này mới sát hạch lão sư không điểm!

Sắc mặt Tào Hùng dữ tợn:

- Vừa nãy Lưu Dương tín nhiệm hẳn như thế, ta hoài nghi hẳn dùng phương pháp đặc thù gì đó đầu độc! Không phải vậy, một gia hỏa sát hạch lão sư không điểm, làm sao có khả năng được học viên tín nhiệm hơn sáu mươi?

- Chuyện này...

Đối phương nói cũng không phải không có lý.

Trước đây có một lão sư, vì sát hạch danh sư, sử dụng phương pháp đặc thù, đầu độc học viên, thủ đoạn có phần tương tự như thôi miên, mặc dù là trong tiềm thức, cũng sẽ cho rằng đối phương đáng giá tín nhiệm!

Loại thủ đoạn này có hạn chế, một khi thời gian trôi qua, tinh thần học viên sẽ bị tổn thương rất lớn!

Chẳng lẽ... Trương Huyền cũng sử dụng phương pháp giống như thế?

Nếu thật là như vậy, việc này tương đương không quan tâm tới sinh tử của học viên, hẳn không những không phải lão sư, mà là tội nhân!

- Lão sư nên lấy tri thức dạy người, thu được tín nhiệm của học viên, nhưng không có tri thức tương ứng truyền thụ, sẽ dạy hư học viên, làm hại càng sâu! Chính vì như thế, không ai trong học viện tin hẳn, cũng không mời chào được học viên nào! Học kỳ này tốt hơn học kỳ trước một chút, cũng chỉ có năm học viên mà thôi!

Thượng Bân nói chuyện mang theo xem thường.

- Chỉ chiêu năm cái học viên, xác thực quá ít... Mạc trưởng lão gật đầu.

- Không cần phải để ý đến việc ta chiêu thu bao nhiêu học viên, cũng không cần phải để ý đến ta có phải lão sư giỏi hay không, đây là Vấn Tâm Tháp, ta mạng học viên tới tham gia tra xét học tâm, liên quan tới đánh cược, hiện tại ta thắng, bên thua cũng nên thực hiện điều ước nha? Lẽ nào muốn quỵt nợ?

Trương Huyền nói.

Đừng nói những thứ vô dụng này, thua chính là thua.

- Làm càn! Một tư cách lão sư, làm sao có thể vì một vụ đặt cược mà thủ tiêu? Như vậy chẳng phải thành trò đùa? Từ khi Tào Hùng lão sư tiến vào học viện tới nay vẫn cẩn trọng, dạy dỗ được một võ giả nhị trọng trung kỳ, càng dẫn được vô số thiên tài tranh nhau tiến vào học viện, chỉ đích danh muốn báii ông ta làm sư, xem đây là việc vinh dự! Người thì sao? Là lão sư duy nhất trong trong năm qua của Hồng Thiên học viện không có học viên nào, có tư cách gì nói hưu nói vượn ở đây?

Thượng Thần trưởng lão vung tay áo nói:

- Được rồi, chuyện khai trừ tư cách lão sư xem như thôi! Lúc nào người cũng có thể bồi dưỡng ra võ giả nhị trọng trung kỳ, có càng nhiều học viên muốn báii người làm sư thì nói sau!

- Thượng Trưởng Lão...

Trầm Bích Như cau mày.

Nàng không muốn lên tiếng, không nghĩ tới đường đường trưởng lão lại cố ý dối trá trợ giúp Tào Hùng lão sư, nội tâm nàng đầy lửa giận.

Hoặc là không cá cược, muốn đánh cược thì nguyện thua cuộc!

Đã có can đảm đánh cược, lại giống như quyết nợ, đúng là quá vô sỉ!

- Trầm Lão Sư, ông nội ta nói cũng đúng, bất kể nói thế nào Tào Hùng cũng là lão sư nổi danh trong học viện chúng ta, liền bởi vì chút chuyện nhỏ mà khai trừ hắn, chẳng khác gì chuyện bé xé ra to! Lại nói, khai trừ một nhân tài như vậy, truyền đi cũng là tổn thất của học viện...

Thượng Bân cười khanh khách lên tiếng.

- Ngươi... Nói thế chẳng khác gì cái chà cái cối!

Trầm Bích Như tức giận đỏ mặt:

- Đúng như Trương Huyền nói, nếu như hắn thua, các ngươi sẽ bỏ qua cho hắn sao?

- Hắn tính là thứ gì? Có thể so sánh với Tào Hùng lão sư sao? Hắn có thể mang ra học viện võ giả nhị trọng sao? Hắn có thể làm cho vô số học viện mộ danh đến đây không...

Thượng Bân cười gằn.

Tùng tùng tùng!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, ngoài đại điện có tiếng gõ cửa vang lên.

- Chuyện gì?

Thượng Thần trưởng lão cau mày, tiếp theo nhìn thấy Chu lão sư đẩy cửa đi vào.

- Thượng trưởng lão, bên ngoài có người cầu kiến, nói là... Thiên Huyền thành Vương gia Vương Hoảng tộc trưởng và trưởng lão tới!

Vị lão sư này nói.

- Vương Hoảng tộc trưởng? Còn không mau mời!

Nghe được là Vương Hoảng tộc trưởng đích thân tới, đột nhiên Thượng Thần trưởng lão đứng dậy, trong mắt đầy hưng phấn.

Thiên Huyền vương thành ngư long hỗn tạp, có thể trở thành một trong bốn gia tộc lớn nhất trong đó, cũng từng trăm năm không gặp, gốc gác trong đó có thể tưởng tượng được!

Có thể nói, địa vị của Vương Hoảng tộc trưởng có thể so với phó viện trưởng, thậm chí còn cao hơn!

Ngày hôm nay, người như thế lại dẫn theo trưởng lão tới bái phỏng mình, vinh dự như thế cũng đủ làm người ta phát điên, sau này nói ra, nhất định sẽ tăng thêm một phần nổi bật trong tư lịch của mình!

(1) nhất tinh: một sao

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Bái kiến Trương Huyền lão sư

- Gia gia, ta nghe nói về Vương Hoảng tộc trưởng, hắn đứng trong mười vị trí đầu bảng tiềm lực tông sư, là nhân vật siêu cấp, tu vi từ lâu đạt đến võ giả thất trọng đỉnh cao, còn cách tông sư nửa bước! Cường giả như vậy, tại sao tới bái phỏng người?

Đôi mắt Thượng Bân lóe sáng, cũng có phần không dám tin tưởng.

Thiên Huyền vương quốc, biết vương thất liền phải biết tứ đại gia tộc, Vương Hoảng tộc trưởng là cao thủ mạnh nhất Vương gia, thực lực từ lâu đạt đến võ giả thất trọng đỉnh cao, uy danh hiển hách, người như thế, bình thường cho dù muốn nịnh bợ cũng không nịnh bợ được, ngày hôm nay cố ý tới bái phỏng gia gia, không chính tai nghe nói, quả thực khó có thể tưởng tượng nổi!

- Ha ha, khẳng định là Vương Đào!

Thượng Thần trưởng lão cười nói.

- Vương Đào thiếu gia?

- Không sai, Vương Đào là trưởng tử Vương Hoảng tộc trưởng, tương lai nhất định sẽ kế thừa Vương gia, ta thu hắn làm học viên, thậm chí giúp hắn thuận lợi thăng cấp võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh, nghĩ tới đây, tộc trưởng biết là ta bồi dưỡng nên cố ý đến cảm kích!

Thượng Thần trưởng lão vuốt râu, đặc ý nói không thành lời.

- Vương Đào là... Học viên của hắn?

Nghe được đối thoại này, Trương Huyền đứng bên cạnh cũng sửng sốt.

Hắn đã sớm biết ca ca Vương Đình là đệ tử của một trưởng lão, nằm mơ cũng không nghĩ tới chính là vị trước mặt.

- Phải!

Trầm Bích Như gạt đầu, sắc mặt khó coi:

- Ngươi nên suy nghĩ nhiều một chút, rõ ràng Thượng Thần trưởng lão nhằm vào ngươi, hiện tại hắn có được Vương gia làm chỗ dựa, uy thế sau này càng mạnh, cho dù ngươi ở lại trong học viện, ngày sau cũng không sinh hoạt dễ chịu!

- Sau này hãy nói đi!

Trương Huyền không quan tâm chút nào.

Nếu đối phương hết sức nhắm vào hắn, chính mình cũng không phải kẻ tầm thường, quá mức liên tiết lộ thực lực, mạnh mẽ chống đỡ một chút!

Nắm giữ Thiên Đạo Thư Đồ Quán, có thể nhìn thấu tất cả khuyết điểm, ai thắng ai thua còn chưa biết.

- Ngươi...

Thấy dáng vẻ của tên này như vậy, Trầm Bích Như tức giận giận chân.

Chính mình suy nghĩ vì hắn, hắn lại không quan tâm chút nào, thực sự càng làm người ta tức giận!

- Đi, chúng ta đi nghênh đón!

Nội tâm Thượng Thần trưởng lão vô cùng đặc ý, vội vã rời đi, mang theo đám người Thượng Bàn tiến về hướng cửa lớn.

Tộc trưởng một trong bốn gia tộc lớn tới thăm, đừng nói chỉ nghênh đón ở cửa, cho dù ra ngoại viện nghênh đón cũng đáng.

Nếu như thật có thể giữ gìn mối quan hệ này, thuận lợi kết giao, sợ rằng ứng cử viên phó viện trưởng sang năm sẽ rơi xuống đầu hắn!

- Thượng trưởng lão!

Còn chưa đến trước cửa, một nhóm bảy, tám người đi nhanh tới, đi đầu là một trung niên, giữa hai lông mày mang theo khí chất hùng hồn, vừa nhìn đã biết thân ở địa vị cao.

Tộc trưởng Vương gia, Vương Hoảng!

Sau lưng hắn có mấy ông lão, mọi cử động đều để lộ ra thực lực Ích Huyết cảnh, không cần đoán cũng biết, trưởng lão Vương gia.

Phía sau cùng là hai thanh niên, một người trong đó là Vương Đào, một người khác chính là cháu của Nhị trưởng lão mới thi vào học viện năm nay, Vương Nham, nghe nói báỉ làm môn hạ của Lục Tầm lão sư, thiên phú không tệ, cực kỳ được hoan nghênh.

- Vương tộc trưởng đích thân tới làm cho ta thụ sủng nhược kinh, có chuyện gì, ngươi nói một tiếng là được rồi, tại sao lại đến đây, thực sự là... quá vinh hạnh rồi!

Thượng Thần trưởng lão vội vàng nói.

- Chuyện này, nói thật, ta tới nơi này thật sự muốn tìm người...

Wương Hoảng tộc cười dài nói.

- Vương tộc trưởng cứ nói đừng ngại!

Thượng Thần trưởng lão vội hỏi.

Nếu như có thể làm việc giúp đỡ đối phương, sau đó hắn khẳng định sẽ dựa vào cây đại thụ Vương gia...

- Tiểu nữ Vương Đình, chắc hẳn Thượng Trường Lão đã sớm biết, nghe nói nàng bái một lão sư tên là Trương Huyền...

Vương Hoàng tộc trưởng chậm rãi nói.

- Trương Huyền? Vương tộc trưởng có việc tìm hắn?

Ánh mắt Thượng Bản lóe lên, hưng phấn suýt nữa nhảy lên.

Trước kia nhìn thấy Vương Đào thiếu gia qua cửa phòng học của Trương Huyền, biết Vương Đình bị Trương Huyền lừa gạt thành học viên, lòng trước Vương gia khẳng định không muốn phát sinh chuyện này, năm mơ cũng không nghĩ tới tốc độ của đối phương nhanh như vậy, thậm chí tộc trưởng đã tự mình tới đây!

Xiết chặt nắm đấm, nội tâm Thượng Bản cười lớn.

Người thắng tra xét học tâm thi thế nào? Đây chính là Vương gia! Vương gia là một trong bốn gia tộc lớn trong Thiên Huyền vương thành, đặc tội bọn họ, đừng nói người chỉ là lão sư kém nhất trong học viện, cho dù lão sư như Vương Siêu cũng sẽ gặp xui xẻo lớn!

Hắn nghĩ tới, hiển nhiên Tào Hùng cũng nghĩ đến, hưng phấn toàn thân run cầm cập, chưa bao giờ điên cuồng như thế.

- Câm miệng, nơi này có chỗ cho người nói chuyện sao!

Nghe được cháu trai cất lời Vương tộc trưởng, Thượng Thần trưởng lão quát lớn.

Tuy hắn là chủ nhiệm nhưng công việc quá nhiều, chỉ biết Trương Huyền mời chào được năm học viên, cụ thể là người nào thì không biết.

Căn bản không biết Vương Đình cũng là học viên của hắn.

- Không sao...

Vương Hoàng tộc trưởng khoát tay áo một cái, đang muốn nói tiếp, Vương Đào đứng phía sau đi tới:

- Cha!

- Làm sao?

Vương Hoàng tộc trưởng hơi cau mày.

- Đó chính là Trương Huyền lão sư!

Vương Đào chỉ tay.

Tiến vào phòng khách Vân Tâm Tháp, hắn nhận ra Trương Huyền.

- Hắn chính là Trương lão sư?

Quay đầu nhìn sang, Vương Hoàng tộc trưởng cau mày.

- Không sai, vị này chính là Trương Huyền của học viện chúng ta!

Không nghĩ tới lá gan Trương lão sư thật lớn, dám lừa gạt cả Vương Đình, ánh mắt Thượng Thần trưởng lão sáng lên, cười khanh khách giới thiệu.

- Khả khả! Lần này hắn sắp xui xẻo rồi, Vương tộc trưởng sát phạt quả quyết, không giống lão sư chúng ta chú ý quy tắc như thế...

- Đáng đời, dám lừa gạt thiên kim của Vương tộc trưởng, lá gan của hắn quá lớn...

Thấy Vương Hoàng tộc trưởng nhìn về phía Trương Huyền, Thượng Bản, Tào Hùng đều cười to trong lòng.

Có thể trở thành tộc trưởng của một trong bốn gia tộc lớn, người nào không lòng dạ độc ác?

Là một lão sư kém nhất trong học viện, lừa con gái đối phương, bản thân đã muốn chết!

Ngay vào thời điểm hai người cho rằng Trương Huyền chạy trời không khỏi nắng, nhất định sẽ gặp xui xẻo, đột nhiên nhìn thấy cảnh bọn họ khó tin.

Chỉ thấy Vương Hoàng tộc trưởng đi hai bước tới trước mặt Trương Huyền, không có tức giận như trong suy nghĩ, cũng không ra tay đánh nhau như trong tưởng tượng, mà là... về mặt hưng phấn, trực tiếp khom người thật sâu, cẩn thận từng chút một:

- Vương Hoàng bái kiến Trương Huyền lão sư!

Dáng vẻ của hắn giống như bài kiến lãnh đạo cấp cao, chỉ lo lời nói có phần mạo phạm, sợ chọc đối phương không vui.

- Mịa nó!

- Không nhìn lầm chứ! Chuyện này... Sao có thể có chuyện như vậy?

Thượng Bân, Tào Hùng cùng khiếp sợ, suýt chút nữa ngã đi tại chỗ.

Làm cái gì?

Kịch bản không phải như vậy, không phải nên là Vương Hoảng tộc trưởng quát tháo Trương Huyền, thuận tiện đánh một trận toi bồi sao?

Tại sao lại cục cựa, còn “kính chào”...

Tuy rằng chỉ là lễ tiết, nhưng gia gia Thượng Thần trưởng lão của mình cũng chưa từng hưởng thụ đãi ngộ như vậy...

Một tiểu túsát hạch lão sư không điểm, có tư cách gì?

- Vương Hoảng tộc trưởng bớt giận, nổi giận thương tổn gan, lão sư kém nhất trong học viện không đáng để nguoi tức giận... Hả? Khắc khắc...

Thượng Thần trưởng lão vẫn giả vờ làm người tốt, giả ý khuyên can, vừa mới nói được phân nửa liền thấy cảnh này, hắn như ăn phải phân chuột, nụ cười đông cứng trên gương mặt, suýt nữa bị một ngụm nước bọt sặc chết.

Không phải nói Trương Huyền lừa gạt Vương Đình làm học viên sao?

Không phải nói hắn muốn tới gây phiền phức sao?

Ai có thể nói cho ta biết, trời ạ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Hủy khóa

- Vương tộc trưởng, nguoi đây là...

Không chỉ mọi người có dáng vẻ này Trương Huyền cũng cảm thấy kỳ quái.

Cho dù mình là lão sư của Vương Đình, cũng không cần đích thân tới đây.

- Nguoi chữa khỏi chân của tiểu nữ, lại dạy nàng tri thức cao thâm, ta phải đích thân tới trước mặt cảm kích!

Vương Hoảng tộc trưởng liên tục gật đầu.

Chân của Vương Đình chính là tâm bệnh của hắn, vị lão sư này chữa khỏi cho nàng, thậm chí còn gia tăng lực lượng, năng lực như này có thể so sánh với danh sư!

Trước mặt danh sư, cho dù mình có thân phận tộc trưởng Vương gia cũng không tính là gì!

- Há, nàng là học viên của ta, giáo dục nàng là bổn phận của ta, không có gì phải cảm kích!

Trương Huyền gật đầu.

Sư giả là truyền đạo, thụ nghiệp, giải thích nghi hoặc!

Tuy kiếp trước hắn là nhân viên quản lý thư viện trong trường đại học, hắn vẫn được tính là một thành viên trong lão sư, hắn hết sức kính trọng và yêu thích nghề nghiệp này.

Nếu Vương Đình là học viên của hắn, giải quyết vấn đề của nàng, giúp nàng tu luyện tốt hơn, đây không phải chuyện đáng giá kiêu ngạo gì.

Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh của hắn, mọi người phát rồ lần thứ hai, đây chính là tộc trưởng Vương gia, giống như người nghèo gặp phú ông ngàn tỷ, tại sao có thể bình tĩnh như thế, không có chút căng thẳng nào?

- Nằm trong chức trách, không sai, không sai!

Nhìn thấy cảnh này, Mạc trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, âm thầm gật đầu.

Thế phong nhật hạ, lòng người không cổ, rất nhiều vị lão sư vì truy đuổi danh lợi, từ lâu đã quên đi bản tâm, Trương Huyền lão sư còn có thể thuần túy như thế, thật sự làm người ta kính nể.

- Có thể có ý nghĩ thế này, hơn nữa Lưu Dương tín nhiệm hẳn cao độ như vậy, Vương Hoàng tộc trưởng lại tôn sùng đầy đủ, có phải Thượng Thần trưởng lão tính sai hay không?

Cảm khái xong, nội tâm Mạc trưởng lão sản sinh nghi hoặc.

Vừa mới đến đã nghe được Thượng Thần nói rất nhiều điều không phải về Trương Huyền lão sư, vốn tưởng rằng thật sự là một người vô học, chỉ biết nói lời chót lưỡi đầu môi, rác rưởi geo vạ người khác, bây giờ xem ra căn bản không có chuyện như vậy!

Nội tâm hoài nghi nhưng không lên tiếng, hắn tiếp tục quan sát.

- Mời Vương tộc trưởng vào trong!

Thượng Thần không hổ là trưởng lão, gương mặt lúng túng nhưng nhanh chóng khôi phục như cũ, bắt chuyện người Vương gia và phân chủ khách ngồi xuống.

- Vương Hoàng tộc trưởng!

Mạc trưởng lão ôm quyền.

- Há, hóa ra là Mạc Tường trưởng lão của Sư Giả công hội, ngọn gió nào thổi người đến đây?

Lúc này mới nhìn thấy Mạc trưởng lão, Vương Hoàng vội vàng đứng lên.

Sư Giả công hội, đây là đệ nhất công hội ngự trị trên rất nhiều công hội như Luyện Đan công hội và Trận Pháp sư, cho dù tu vi trưởng lão không bằng hẳn nhưng cũng không phải một Vương gia nhỏ nhỏ có thể đắc tội được.

- Chỉ là chuyện nhỏ!

Mạc trưởng lão thuận miệng trả lời một câu, tiếp theo về mặt vô cùng nghi hoặc nhìn sang:

- Cho dù Vương Đình tiểu thư bái Trương Huyền làm sư cũng không cần người tự mình tới đây!

Vị trước mặt là ai? Tộc trưởng một trong bốn gia tộc lớn, cường giả siêu cấp chừng không thể lực một phương!

Cho dù con gái bái Trương Huyền làm sư, thậm chí hỗ trợ chữa khỏi bệnh gì đó, cũng không đạt tới mức độ hẳn đích thân tới.

- Vẫn là Mạc trưởng lão mắt sáng! Muốn nói có việc, ta thật sự có việc cần làm phiền Thượng Thần trưởng lão!

Wương Hoàng tộc trưởng tươi cười gật đầu.

- Ô? Làm phiền ta? Vương tộc trưởng khách khí, có chuyện gì, xin người cứ phân phó là được! Chỉ cần có thể làm được, ta sẽ dùng hết khả năng của mình!

Nghe đối phương thật có chuyện nhờ mình, Thượng Thần trưởng lão khôi phục tự tin lần thứ hai, đặc ý nhìn Trương Huyền một chút, vuốt râu, thần thái cao cao tại thượng.

Người may mắn chữa khỏi bệnh gì đó cho Vương Đình, mới được Vương tộc trưởng liếc mắt nhìn mà thôi, cần thận suy luận, bất kể là thân phận hay linh ngộ dạy học, người đều kém ta!

Người xem, Vương tộc trưởng thật sự có chuyện cần nhờ ta...

- Là thế này, mấy ngày nay tiểu nhi vẫn học tập các hạ, nhận được lão sư chăm sóc, ta vẫn không thể gặp mặt cảm tạ!

Wương Hoàng tộc trưởng khoát tay ngăn lại, một vị trưởng lão lập tức đi lên, đưa tới một món đồ:

- Đây là một ít tâm ý của ta, cũng cảm tạ người chăm sóc tiểu nhi mấy ngày nay!

- Vương tộc trưởng không nên nói thế, dạy học trồng người chính là bản phận lão sư, không dám thu nhận lễ vật!

Thượng Thần trưởng lão vội vã xua tay.

Mạc trưởng lão của Sư Giả công hội đang ở đây, cho dù muốn thu cũng không có lá gan này.

- Thượng trưởng lão cao thượng, thật sự làm người ta bội phục! Thấy đối phương không thu, Vương Hoằng tộc trưởng khoát tay áo một cái, trù trù một chút, nói tiếp:

- Kỳ thực, ngày hôm nay tới đây, ta muốn thương lượng với trưởng lão một chuyện, khoảng thời gian này tiểu nhi tu luyện xuất hiện một vài vấn đề, phát hiện khóa học của trưởng lão có phần không phù hợp lắm với hần, người xem... Có thể cho hần hủy khóa học hay không?

- Hủy bỏ khóa học?

Lúc nghe về mặt trầm ổn, nội tâm Thượng Thần trưởng lão đang đắc ý, nghe nói như thế liền lão đảo, suýt chút nữa đã ngã tại chỗ.

Hủy khóa học?

Đang yên đang lành, hủy làm gì?

Học viên rút khóa học, tương đương làm lão sư mất mặt, biểu thị trình độ giảng bài của lão sư này không được, vốn tưởng rằng có chuyện cầu hần, nội tâm đầy đắc ý, kết quả là chuyện này, trời ạ, một khi tin tức này truyền đi, hần cũng không cần làm chủ nhiệm nữa!

Hần mắt sạch mặt mũi!

- Đúng đấy! Mong rằng trưởng lão tác thành!

Vương Hoằng tộc trưởng nói.

- Chuyện này...

Thượng Thần trưởng lão cảm thấy gương mặt như bị người ta tát, đau rát, muốn nổi giận nhưng không dám, xoắn xuýt thời gian thật dài, hần lại cười thật dài:

- Vương tộc trưởng không nên nói thế, nếu lệnh lang đã có quyết định, bên phía ta dễ bàn!

Nói xong tiếp nhận ngọc bài đại biểu thân phận của đối phương, nhò một giọt máu lên đó.

Vù!

Thủ tiêu Chương trình học của hần.

- Đa tạ Thượng trưởng lão!

Vương Hoằng tộc trưởng thoả mãn gật gù, giao ngọc bài cho Vương Đào.

- Không có gì, lão sư và học viên đều có quyền tự do lựa chọn, nếu như không thích ứng làm môn hạ của ta, xin rút cũng là bình thường, nhưng ta không biết, sau khi rút khóa của ta, Vương Đào muốn bá ai làm sư?

Trong lòng nhò máu, gương mặt già nua của Thượng Thần trưởng lão cố nặn ra nụ cười.

Đám người Vương Đào rất nổi danh trong học viện, là sự tồn tại siêu cấp trong mỗi lần sát hạch lớp đều trong nhóm mười vị trí đầu!

Người như thế lại rút học... nghĩ thôi cũng phát điên.

Đồng thời trong lòng cũng nghi hoặc, Vương Hoằng tộc trưởng nhất định phải hủy khóa của mình, như vậy hần bá ai làm sư?

Chính mình là trưởng lão, lại là chủ nhiệm, cho dù không phải giáo khóa tốt nhất trong toàn bộ học viện, chỉ ít cũng được xem là lão sư nổi tiếng, không ít người xé rách da đầu cũng muốn xông vào!

Trừ mình ra, hần thật nghĩ không ra có người nào đáng giá làm tộc trưởng Vương gia đích thân tới rút học, còn xoay đầu sang người khác.

- Há, ta đã có ứng cử viên!

Vương Hoằng tộc trưởng đứng dậy, đi vài bước tới trước mặt Trương Huyền, hần cung kính nói:

- Trương lão sư, người xem con trai Vương Đào của ta có thể bá làm môn hạ của người hay không? Trở thành học viên của người?

- Ah?

- Chuyện này...

- Không thể nào? Hủy khóa của Thượng Thần trưởng lão, trở thành học viên của Trương Huyền?

Nhìn thấy hành động của hắn, nghe nói như thế, toàn bộ Học Tâm Thập lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều điên rồi.

Đặc biệt là Thượng Thần trưởng lão suýt phun huyết, chết ngay tại chỗ.

Vương Hoàng tộc trưởng, người đang đùa giỡn sao!

Lùi khóa của ta, chỉ vì gia nhập môn hạ một tiểu tử sát hạch không điểm?

Thượng Bân, Tào Hùng há hốc mồm.

Một lão sư mà hai người luôn luôn xem thường như rác rưởi, không ngờ đường đường một vị tộc trưởng hủy khóa của trưởng lão, gia nhập kẻ kém hơn bọn họ, trời xanh ơi, đại địa ơi, người có thiên lý hay không...

Nhưng chuyện làm mọi người phát rồ chưa kết thúc, liền nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của thiếu niên vang lên.

- Thật không tiện, ta không thu!

Rầm!

Mọi người ngã tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nghi vấn

- Móa nó!

- Không thu? Đại ca, người nói thật lòng?

Đám người Thượng Bân, Tào Hùng, Trầm Bích Như bứt tóc, mỗi người sắp phát điên.

Kích thích của ngày hôm nay còn nhiều hơn cả đời bọn họ gặp phải.

Vương Đào là ai? Siêu cấp thiên tài xếp thứ mười của học viện, lão sư nào không tranh đoạt thu hắn làm học viên, Thượng Thần trưởng lão cũng dựa vào thân phận chủ nhiệm của mình mới thành công thu được...

Thiên tài như thế, hơn nữa do chính gia chủ Vương gia thỉnh cầu, người... Thật từ chối?

Đám người Thượng Bân cảm thấy mình chịu một vạ tổn thương, đã sắp không thở nổi.

Lúc trước vừa mới mừng đối phương không thể chiêu thu học viên, kết quả... Tộc trưởng Vương gia đích thân đưa con mình tới, quan trọng hơn chính là... Hắn còn không thu!

- Trái tim của ta, gan của ta...

Thượng Thần trưởng lão cảm thấy có máu tươi đang lưu động trong yết hầu, có thể phun ra ngoài bất cứ lúc nào.

Còn có thiên lý không? Còn có vương pháp không?

Ta là trưởng lão, là chủ nhiệm, các người hủy khóa của ta đi tìm một tiểu tử sát hạch lão sư không điểm, quan trọng là hắn còn không thu...

Thượng Thần trưởng lão cảm giác mặt mũi của mình bị người ta kéo xuống, vò nát sau đó ném xuống đất, hận không thể tìm khe nứt nào đó chui vào.

Quá mất mặt rồi!

Mất mặt tới nhà!

Đôi mắt Mạc Tường trưởng lão như rơi xuống đất.

Lúc này hắn đã thay đổi cái nhìn với Trương lão sư, bây giờ xem ra còn chưa đủ!

- Không thu?

Vương Hoảng tộc trưởng vô cùng lúng túng, lúc này nháy mắt với nhi tử.

- Kính xin Trương lão sư thu ta làm học viên!

Vương Đào vội vàng tiến lên, hắn quý xuống đất với vẻ mặt thành khẩn.

Lúc trước hắn thật sự xem thường Trương lão sư, nhưng tận mắt nhìn thấy hắn chữa khỏi hai chân của muội muội, sức mạnh tăng lên dữ dội, lại nghĩ tới chiêu kiếm của mình bị đối phương dùng hai ngón tay kẹp lấy, nội tâm đã bội phục chân chính.

- Không thu!

Trương Huyền xua tay.

Học viên lựa chọn lão sư, lão sư cũng muốn tuyển chọn học viên!

Ngày hôm trước Vương Đào xông thẳng vào trong phòng học, không coi bẽ trên ra gì, thậm chí còn động binh khí của mình, làm sao có khả năng thu hắn làm học viên!

Cho dù là Triệu Nhã lúc trước, chỉ chất vấn hắn vài câu còn bị phạt quét tước vệ sinh!

Làm lão sư, nếu như không còn uy nghiêm, học viên sẽ xem thường, làm sao có khả năng dạy ra thành tích gì?

- Ta biết là ta lỗ mãng, chọc giận lão sư, hi vọng Trương lão sư nể tình ta trẻ tuổi, trong tình huống không hiểu lễ nghi, không chấp nhặt với ta!

Vương Đào cũng biết nguyên nhân gì, vội vàng cầu xin.

Sư đạo uy nghiêm không thể nhục, hắn cảm kích muốn đi chém người ta, đối phương không tính toán cũng thôi, hiện tại còn muốn bái người ta làm sư, bị từ chối là chuyện rất bình thường!

- Đứng đây, tiểu nhi lúc trước không biết lão sư đại tài, vì lẽ đó có phản kích động, hi vọng lão sư thứ lỗi...

Vương Hoảng tộc trưởng cũng tiến lên giải thích.

- Vương tộc trưởng không cần nói những lời này, Trương lão sư không thu, ta cảm thấy không cần phải như vậy!

Vào lúc này có một âm thanh không hài hòa vang lên.

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, đó chính là Tào Hùng tra xét học tâm thất bại.

Nếu như là vừa này, dựa vào uy nghiêm của Thượng Thần trưởng lão có thể trung hòa xử phạt với hắn, thậm chí nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, làm nhụt chuyện này đi, hiện tại, đường đường Vương Hoảng tộc trưởng tới đây cầu xin Trương Huyền, việc trừng phạt khi tra xét học tâm thất bại, sợ rằng không xong rồi!

Nếu kết quả thành như thế này, hắn cũng không quan tâm việc xé nát da mặt.

- Há?

Nghe có người nói chen vào, Vương Hoảng tộc trưởng sầm mặt lại, hắn không cao hứng.

- Thực lực bản thân Trương Huyền chỉ là võ giả tam trọng Chân Khí cảnh, Vương Đào thiếu gia lại là cường giả tứ trọng Bì Cốt cảnh, thực lực còn không bằng đối phương, làm sao làm lão sư, làm sao chỉ điểm? Hắn không dám nhận là tự mình biết mình!

Giương mặt Tào Hùng đầy hung ác.

- Không sai, thực lực của hắn còn không bằng Vương Đào thiếu gia, còn thu hắn làm học viên, đùa gì thế!

Thượng Bân cũng phản ứng lại, vội vàng nói.

- Vương tộc trưởng suy nghĩ lại, người rút khóa của ta không quan trọng lắm, lại bảo Vương Đào thiếu gia bái một kẻ thực lực thấp hơn hắn làm lão sư, tu luyện sau này không dễ như vậy!

Ánh mắt Thượng Thần trưởng lão lóe sáng.

Đúng vậy, Trương Huyền trước mắt chỉ có thực lực võ giả tam trọng Chân Khí cảnh, đây là sự thật toàn bộ người trong học viện đều biết.

Đường đường cường giả tứ trọng đi bái một người tu vi thấp hơn mình làm lão sư, bản thân đã biến thành trò cười!

- Chuyện này...

Nội tâm Vương Hoàng tộc trưởng chấn động một ít.

Hắn chỉ từ miệng Vương Đình nghe nói lý luận dạy học của Trương Huyền kinh người, cũng không biết tu vi thiết thực của hắn.

Mặc dù Vương Đào từng ra tay nhưng chưa từng nói ra, hắn cũng không rõ ràng.

Nếu đối phương nói là sự thật, vị Trương lão sư này chỉ là võ giả tam trọng Chân Khí cảnh, thật sự không thể giáo dục Vương Đào!

Tuy lão sư nắm giữ lý luận là có thể truyền thụ, nhưng tu luyện chỉ có tự mình trải qua mới cảm ngộ càng sâu, nếu như lão sư còn không đạt tới, sợ rằng không dạy ra cái gì.

Giống như lão sư chuyên phát đề của Trương Huyền kiếp trước, nói đề này lão sư không làm được, làm sao có khả năng dạy học viên?

Không ít chuyện cần lão sư biết trước mới có thể để học viên biết sau.

Bằng không, cho dù lý luận tốt cũng là hoa trong gương, trăng trong nước, không có một chút tác dụng nào.

- Trương Huyền, cho dù ngươi muốn dạy Vương Đào thiếu gia, ngươi có thực lực này sao? Không có liền ít giả vờ giả vịt, võ giả tam trọng, lừa gạt một ít tân sinh còn được, đối mặt học sinh cũ thì không ổn đâu!

Thấy Trương Huyền không lên tiếng, Tào Hùng hưng phấn, trong mắt đầy dữ tợn.

- Đúng đấy, Vương tộc trưởng, Tào Hùng lão sư nói rất có lý, Trương Huyền còn không đột phá võ giả tứ trọng, tự nhiên cũng không biết tu luyện làm sao, làm sao có thể chỉ điểm Bì Cốt cảnh tu luyện!

Thượng Thần trưởng lão tìm lại tự tin lần nữa, vuốt râu, nói.

- Không đúng, các ngươi nói đều không đúng!

Nghe thấy mọi người cười nhạo, Vương Đào không cho là đúng, liền vội vàng đứng dậy giải thích:

- Ai nói thực lực Trương lão sư không bằng ta? Ngày hôm qua ta vô ý mạo phạm, lúc đó sử dụng một kiếm toàn lực, bị hắn dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, nếu như chỉ là Chân Khí cảnh, khẳng định không làm được!

- Hai ngón tay kẹp lấy? Ha ha, Vương Đào thiếu gia, cho dù ngươi muốn giữ mặt mũi cho hắn cũng phải tìm được lý do đáng tin một chút?

Tào Hùng cười gằn:

- Ngươi là cường giả tứ trọng Bì Cốt cảnh hậu kỳ, sức mạnh vượt quá bảy trăm cân, hơn nữa tốc độ kiếm và trọng lượng, một chiêu đánh ra, cho dù là cường giả Ích Huyết cảnh sơ kỳ muốn dùng tay không tiếp được cũng khó khăn, càng không cần nói chỉ dùng hai ngón tay... Ngươi sẽ không nói, vị Trương lão sư sát hạch không điểm của chúng ta đã đạt đến Ích Huyết cảnh, sánh ngang với trưởng lão ah!

Tuy kiếm nhẹ nhàng nhưng cường giả Bì Cốt cảnh hậu kỳ xuất toàn lực, tốc độ nhanh như chớp giật, không hiểu rõ cực sâu về kiếm đạo của đối phương, biết phương vị công kích chân thật, cường giả Ích Huyết cảnh sơ kỳ cũng khó tiếp được... Vương Đào lại còn nói lão sư kém nhất học viện có thể tiếp được... Đùa gì thế!

- Ta cũng nhìn thấy, lão sư chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy!

Lưu Dương cũng giải thích.

Hắn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ngày đó, không có nửa phần giả tạo.

Nhưng hắn tín nhiệm với Trương Huyền cao như thế, nói chưa dứt lời, người bên ngoài xem ra hắn đang hồ trợ che giấu mà thôi.

- Vương Hoàng tộc trưởng, ngươi là tu luyện đại gia!

Không để ý tới hai người giải thích, Thượng Thần trưởng lão cười lạnh:

- Ngươi cảm thấy không đạt tới Ích Huyết cảnh trung kỳ, có thể sử dụng hai ngón tay tiếp được một kiếm toàn lực của Vương Đào thiếu gia hay không?

- Chuyện này...

Wương Hoàng tộc trưởng im lặng.

Hai ngón tay kẹp lấy một kiếm toàn lực của Vương Đào, cường giả Ích Huyết cảnh bình thường cũng khó hoàn thành!

Tuy lý luận của Trương lão sư rất tốt, nhưng trẻ tuổi như vậy đã đạt đến Ích Huyết cảnh trung kỳ... Ngay cả hắn cũng không tin.

Dù sao, quá mức kinh thế hãi tục!

- Vương Đào thiếu gia, ta biết ngươi muốn bái Trương Huyền làm sư, lúc này mới cố ý nói ra chuyện này tăng cao danh vọng của hắn, phàm là chuyện gì cũng phải có độ, vượt qua quá nhiều cũng không tốt...

Thấy Vương Hoàng im lặng, Thượng Thần trưởng lão lúc này vẫy tay một cái, khí độ như mây, vào lúc muốn chậm rãi nói tiếp một số lý luận cao thâm, chứng minh hắn nói dối, lúc này nghe tiếng lão sư trực ban ngoài phòng vang lên lần thứ hai.

- Thượng trưởng lão!

- Chuyện gì?

Hỏi câu này, Thượng Thần trưởng lão không cao hứng.

Không thấy ta đang ra oai sao?

Thật không có ánh mắt!

- Bên ngoài có người cầu kiến Trương Huyền lão sư, tìm tới đây rồi...

Lão sư trực ban lên tiếng.

- Tìm Trương Huyền? Ai?

Ngày hôm nay là ngày gì thế?

Cái này cũng tìm, cái kia cũng tìm?

- Vâng... Thế tử Trần Nam vương, Bạch Tôn Tiểu vương gia!

Lão sư trực ban nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Bạch tiểu vương gia hung hăng

- Bạch Tôn Tiểu vương gia?

Mọi người trong gian phòng chấn động.

Vị Bạch Tôn này không lớn tuổi lắm nhưng lại là thiên tài tu luyện, mười bảy tuổi đã là võ giả ngũ trọng đỉnh cao, cũng có tiếng tăm lừng lẫy trong Thiên Huyền Thành Đô.

Trầm Truy bệ hạ từng chuyên môn đánh giá, nói hắn có thể trở thành cường giả Ích Huyết cảnh trẻ nhất vương quốc!

Trần Nam vương trấn thủ nam cảnh, không ở vương đô, bởi vậy vị tiểu vương gia này cũng không đến Hồng Thiên học viện, nhưng lấy thành tích ưu dị thi vào Bắc Võ học viện lợi hại hơn!

Bắc Võ học viện là học viện siêu cấp có danh sư nhất tinh tọa trấn!

Có thể thi vào trong đó, đều là thiên tài có tiếng.

Những ngày qua Trần Nam vương quay về Thiên Huyền thành thuật chức, hắn cũng theo tới đây, nhưng... tới đây làm gì? Tìm Trương Huyền lão sư...

Một lão sư đang chán chán kém nhất, một là thiên tài siêu cấp, con trai độc nhất của quyền thần chạm tay có thể bóng... Hai người căn bản không có chút quan hệ nào!

Giữa bọn họ có quen biết nhau sao? Địa vị chênh lệch to lớn!

- Mau mời!

Tuy không biết là nguyên nhân gì, Thượng Thần trưởng lão không dám thất lễ, vội vã vẫy vẫy tay.

Hô!

Thời gian không lâu, một thiếu niên mặc áo trắng nhanh chân đi vào, phía sau có mấy tên tùy tùng, tất cả đều mặc khôi giáp, ánh mắt lạnh lùng.

Tuổi tác thiếu niên không lớn nhưng mang theo khí tức cực mạnh, sức mạnh toàn thân giống như mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tạo thành áp lực mạnh mẽ lên người khác.

Đều là võ giả ngũ trọng đỉnh cao, từ mặt khí thế có thể nhìn ra, còn mạnh hơn Thượng Bân, Trầm Bích Như nhiều.

- Xin chào tiểu vương gia...

Đám người Thượng Thần, Vương Hoảng tộc trưởng đồng thời đứng dậy.

Tuy Vương gia là một trong tứ đại gia tộc cao quý nhưng so với quyền thần trấn thủ một phương, vẫn có chênh lệch nhất định.

Bất kể ở nơi nào, người nắm giữ quân đội vĩnh viễn có quyền lên tiếng.

- A! Trương đại sư, người quả nhiên ở đây...

Tùy ý khoát tay áo một cái, không để ý tới đám người Thượng Thần cung kính, đôi mắt Bạch Tôn xoay tròn, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, hưng phấn lao tới trước mặt Trương Huyền.

- Sao người tới đây?

Trương Huyền hơi cau mày.

Tuy rằng Lục Trầm đại sư nói phải học tập hẩn, nhưng cũng không cần nghe lời như thế, thật tìm đến đây nha!

- Sau khi cha ta thuật chức liền đi, ta không thể ở lại vương thành bao lâu nữa, đương nhiên phải mau chóng học tập đại sư, tranh thủ thông qua sát hạch a!

Bạch Tôn giải thích một câu.

- Đại sư?

- Tại sao Bạch Tôn Tiểu vương gia biết hẩn? Còn quen thuộc như thế? Không phải xưng hô lão sư sao? Tại sao xưng hô thành đại sư?

Nhìn thấy Bạch Tôn quả nhiên tìm Trương Huyền, hơn nữa còn thân thiết như thế, tất cả mọi người mê muội.

Xây ra chuyện gì?

Bọn họ lại quen biết nhau...

Trương Huyền không phải lão sư sao?

Đại sư... Đây là xưng hô gì?

Hơn nữa... Thái độ của Trương Huyền người là gì? Lễ nào không thấy Thượng trưởng lão, Vương tộc trưởng nhìn thấy tiểu vương gia đều khom người sao? Người không những không hành lễ, còn cau mày, cau con em gái người... Ai cho người lá gan lớn như thế?

- Làm càn! Thượng Thần trưởng lão không nhịn được nữa, hẩn tiến lên phía trước, mang theo khí thế kinh người:

- Trương Huyền, tại sao người nói chuyện với tiểu vương gia như vậy? Còn không lập tức bái kiến? Thân là lão sư, không hiểu một chút lễ nghi gì, quả thực không có quy củ, mặt mặt xấu hổ!

Nói xong, hẩn tươi cười nói với Bạch Tôn:

- Bạch tiểu vương gia, người đừng nóng giận, Trương Huyền, thực lực thấp kém, làm người cũng ngốc, không hiểu lễ nghi...

Hẩn chưa nói hết lời, Bạch tiểu vương gia hơi cau mày, trong mắt lộ ra hàn khí lạnh lẽo, hẩn như sư tử xù lông.

- Con mẹ nó người là ai vậy? Cút sang một bên! Trương Huyền đại sư cùng bối phận với gia gia của ta, con mẹ nó người nói như vậy là muốn tìm cái

chết sao?

- Gia gia?

Rầm!

Mọi người ngã xuống đất lần thứ hai.

Ta nhỏ vào! Trời ơi, đây là xung hô gì?

Phụ thân Bạch tiểu vương gia là Trần Nam vương, ngang hàng luận giao với quốc vương Trầm Truy bộ hạ... Người nói hẳn là gia gia của người, chẳng phải hẳn còn cao hơn bộ hạ một cấp hay sao?

Mới vừa rồi Thượng Bân trưởng lão vô cùng hung hăng càn quấy, toàn thân run lên, suýt chút nữa ngất đi.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Phát sinh cái gì...

Đặc biệt là Thượng Bân, Tào Hùng, lúc này sắp điên lên, cũng bứt một nhúm tóc, đôi mắt như rớt cả ra ngoài.

Ngay cả Mạc trưởng lão trấn định tự nhiên cũng cảm thấy cảm tê rần, chẳng biết bứt râu mép lúc nào.

- Không sai! Trương gia gia chính là thư họa đại sư, thực lực mạnh tới mức ba người như ta cũng không phải đối thủ, người nói hẳn làm càn, thực lực thấp kém? Con mẹ nó người muốn chết? Muốn gây sự? Bạch Dương!

Bàn tay Bạch Tôn vẫy một cái.

- Có thuộc hạ!

Kèm theo tiếng đáp, một người trung niên theo sau hắn bước ra.

- Và miệng!

Bạch Tôn nói.

- Vâng!

Người trung niên lúc đi ra không có gì bất mắt, vào lúc này mí mắt nâng lên, một luồng sát khí dâng trào trong nháy mắt, giống như ngàn vạn ác quỷ thoát ra từ địa ngục.

Tuy rằng tu vi giống như Thượng Thần trưởng lão, đều là Ích Huyết cảnh, khí thế toàn thân cường đại hơn quá nhiều.

- Bình vương!

Nội tâm mọi người rung mình.

Có thể có loại sát khí này, đều là binh sĩ tu luyện trong cửu tử nhất sinh mới có, đều có thể nói là bình vương, mỗi người ý niệm như sắt, cường hãn đến mức tận cùng, có thể chiến đấu vượt cấp.

Phóng thích sát khí xong, tâm thần mọi người hoảng hốt, lúc này lao lên như mũi tên, người trung niên Bạch Dương đi tới trước mặt Thượng Thần trưởng lão, tát một cái.

Bốp!

Một tiếng vang lạnh lạnh sinh ra, Thượng Thần trưởng lão còn không kịp phản ứng lại đã bị đánh như con quay, quay một vòng, máu tươi phun mạnh, hàm răng rơi mất mười mấy cây.

- Người...

Ổn định thân thể, Thượng Thần trưởng lão tức giận sắp nổ phổi.

Hắn đường đường trưởng lão Hồng Thiên học viện, cường giả Ích Huyết cảnh, lại bị người ta vả mặt...

Cho dù hắn nổi giận cũng hết cách, đối phương là con trai duy nhất của Trần Nam vương, Bạch tiểu vương gia, nếu thật sự dám làm gì hắn, Trần Nam vương tuyệt đối sẽ giết tới, từ đó bùng cả sào huyệt của hắn!

Chuyện như vậy lại không phải chưa từng làm.

Năm đó có một thế lực lớn không kém gì Vương gia, không có mắt cho người gây phiền phức cho Bạch tiểu vương gia, cũng đã thương hấn, Trần Nam vương nổi giận mang binh nhảy vào phủ đệ, chém đầu cả nhà, cuối cùng Trầm Truy bệ hạ không nói câu nào, trái lại động viên một trận, phong thưởng Bạch Tồn danh hiệu tiểu vương gia.

Không phải vậy, cho dù hấn là thế tử cũng không có tư cách xưng là tiểu vương gia.

- Đều là Trương Huyền...

Càng nghĩ càng giận, một bụng lửa giận không dám trút lên người Bạch Tồn, không thể làm gì khác hơn đều dòi lên người Trương Huyền.

Nếu không phải vì tên này, tại sao mình có thể mất mặt trong ngày hôm nay như thế?

- Làm sao, người không phục?

Thấy sắc mặt hấn khó coi, Bạch Tồn cau mày, vẻ mặt vội vàng đáp của công tử bột.

- Tại hạ không dám!

Nội tâm Thượng Thần trưởng lão nhỏ máu nhưng cắn răng nói trái lòng mình.

- Không dám là tốt nhất, nói thật cho người biết, ta đang cứu người, nếu như Trương gia gia ra tay, hấn không khống chế được khí lực, người khẳng định đã sớm chết rồi!

Nói đến đây, Bạch Tồn nhớ tới giao chiến buổi tối ngày hôm ấy, thân thể không tự chủ rùng mình một cái.

Hấn nói sự thật, Trương đại sư trước mặt, chỉ lực lượng thân thể đã đạt tới bốn mươi đỉnh, then chốt là không khống chế được khí lực, một cái tát đánh tới, chính hấn không cảm thấy cái gì, người thì thảm rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Không cách nào khai trừ

- Cứu hấn? Không khống chế được khí lực?

- Nghe khẩu khí tiểu vương gia, thực lực Trương Huyền lão sư còn lợi hại hơn Thượng Thần trưởng lão? Chuyện này... làm sao có khả năng?

Tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi không mất quá nhiều thời gian, vào lúc này mọi người mới kịp phản ứng.

Đặc biệt là Thượng Bân, Tào Hùng cho rằng Vương Đào nói dối thực lực Trương Huyền hạ thấp, hai người không thể tin nổi.

Sát hạch lần trước của Trương Huyền, hấn chỉ có thực lực Chân Khí cảnh đỉnh cao, đây là sự thật toàn bộ học viện đều biết, chưa từng nghe tin tức hấn đột phá, tại sao còn lợi hại hơn cả Bạch tiểu vương gia, thậm chí nghe ngữ khí của hấn, Thượng Thần trưởng lão còn kém xa lắm?

Tuy rằng kỳ quái, mọi người cũng không dám hoài nghi Bạch Tồn nói dối.

Mọi người không chỉ biết vị Bạch tiểu vương gia này thiên tư phi phàm, cũng biết tính cách hấn hiếu chiến, thích nhất là đánh nhau với người khác! Một ngày không đánh mấy trận sẽ cảm thấy ngứa khắp người! Hấn bội phục Trương Huyền như vậy, lẽ nào hấn thật sự có thực lực như thế?

Nghĩ tới đây, từng người mở to hai mắt, nhìn sang thiếu niên lúc trước bị bọn họ xem như rác rưởi.

Thiếu niên này bình thường không có gì lạ, da dẻ hấn trắng nõn, bóng loáng, xem ra thật sự trẻ tuổi, làm sao có thể là cao thủ?

- Khắc khắc!

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Trương Huyền bắt đầu lắc đầu.

Sợ rằng mình không thể che giấu thực lực nữa rồi.

Nhưng lão sư đứng hạng chót trong kỳ sát hạch lão sư, võ giả tam trọng Chân Khí cảnh, đây đã là kỳ cảnh, trong nháy mắt biến thành đại cao thủ Ích Huyết cảnh... Đổi thành ai cũng hoài nghi!

- Muốn điều thấp cũng khó khăn như vậy sao?

Trương Huyền cảm thấy đau đầu.

Hắn muốn che giấu thực lực của mình, lặng lẽ làm việc, vốn tưởng rằng Bạch Tôn trước mặt không có liên quan gì với học viện, cũng không sợ người khác hoài nghi mình, nằm mơ cũng không nghĩ tới mới qua một buổi tối, cái tên này đã tìm tới...

Náo động lớn như vậy, muốn ẩn giấu cũng không ẩn giấu được rồi!

Thực sự là nghiệp chướng a!

Vào lúc hắn đang xoắn xuyết, liền nhìn thấy Bạch Tôn tiểu vương gia chạy tới, đáng về lấy lòng.

- Khả khả, Trương đại sư, Trương gia gia, ta xử lý vậy được chứ!

Cũng không trách Bạch Tôn như vậy, Lục Trầm đại sư đã nói rồi, hắn có thể thông qua sát hạch hay không, tất cả đều dựa vào Trương Huyền trước mặt, đương nhiên phải hết sức lấy lòng, khúc ý nịnh hót.

Cho nên sau khi thức giấc vào buổi sáng, nhiều lần hỏi thăm mới biết Trương Huyền đến nơi đây, cho nên hắn dẫn người chạy tới.

- Cũng còn tạm được!

Chuyện đã xảy ra, Trương Huyền không thể làm gì khác hơn là thừa nhận, gật đầu.

- Trương lão sư, xin thu ta làm học viên đi...

Biết thực lực Trương Huyền cũng không phải Chân Khí cảnh, Vương Hoàng tộc trưởng nào dám do dự, ánh mắt nháy một cái, Vương Đào cách đó không xa lần thứ hai đi lên phía trước, quỳ xuống đất.

- Bái Trương đại sư làm sư, người là ai vậy? Ta còn muốn bái sư đây, muốn giành với ta, có phải muốn tỷ thí hay không?

Trương Huyền còn chưa kịp nói chuyện, Bạch tiểu vương gia liền trừng mắt lên.

- Không dám...

Vương Đào sợ hết hồn.

Tuổi tác Bạch Tôn trước mặt tương đương với hắn, thực lực đã sớm đạt tới võ giả ngũ trọng đỉnh cao, còn mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần, tỷ thí với hắn... Không phải muốn chết hay sao?

- Được rồi, ngày mai Vương Đào có thể tới lớp ta dự thính, biểu hiện thật tốt, có thể cân nhắc thu người làm học viên!

Chỉ lo Bạch tiểu vương gia tiếp tục gây sự, thật sự đánh Vương Đào sống dở chết dở không dậy nổi, Trương Huyền khoát tay áo một cái.

- Đa tạ Trương lão sư!

Vương Hoàng tộc trưởng thở phào nhẹ nhõm, hắn liên tục cảm tạ.

Dự thính không tính là học viên, nhưng hiện tại xem ra đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, ai bảo đứa con trai này không hăng hái, chạy tới muốn giết người... Lão sư nào gặp phải tình huống như thế, sợ rằng đều không thu.

Mặc dù là dự thính, thời gian dài, chỉ cần về sau biểu hiện ngoan ngoãn khẳng định cũng có thể trở thành học viên chính thức.

- Dự thính...

Thượng Thần trưởng lão đứng bên cạnh khóc không ra nước mắt.

Hắn đường đường trưởng lão học viện, là chủ nhiệm, đều là hắn chọn học viên, lần này thì tốt rồi, bị người ta rút khóa ngay trước mặt, quan trọng là sau khi hủy không phải đi tới nơi tốt hơn... lại đi dự thính người khác.

Dự thính lão sư kém nhất...

Thượng Thần trưởng lão cảm giác mặt già của mình đang bị chà đạp, hoàn toàn không còn tôn nghiêm.

Thật sự quá mất mặt

- Trương đại sư, còn chưa xử lý xong việc sao? Có rồi, ta xử lý giúp người, làm xong, đi dạy thư họa cho ta...

Bạch Tôn khoát tay áo một cái, nhìn về phía Trương lão sư.

- Còn có chút chuyện! Trương Huyền nhìn về phía Thượng Thần trưởng lão:

- Thượng Trưởng Lão, tra xét học tâm xong, có nên thực hiện trừng phạt không?

Chính mình tới đây là vì tra xét học tâm, tra xét kết thúc lại xảy ra nhiều việc như thế, cũng nên thu tiền đặt cược rồi.

- Trương Huyền, ngươi không nên đắc ý! Ta thua tra xét học tâm, nhiều nhất là bị một trăm sát thân côn, muốn khai trừ tư cách lão sư của ta, sợ rằng ngươi không làm được!

Biết lần này chạy trời không khỏi nắng, Tào Hùng không lựa chọn trốn tránh, gương mặt dữ tợn đi lên phía trước.

- Không làm được? Trương Huyền cau mày.

- Không sai, ta dạy học không xảy ra chuyện xấu gì, không có học viên tẩu hỏa nhập ma, tuy rằng sát hạch lão sư không phải ưu tú nhưng cũng đạt tiêu chuẩn, chỉ dựa vào đánh cược liên tục tư cách lão sư của ta, cho dù là Sư Giả công hội cũng không có quyền lợi này!

Tào Hùng điên cuồng rống lên.

- Thật sự?

Hắn không hiểu việc này, Trương Huyền nghi hoặc nhìn về phía Mạc trưởng lão cách đó không xa.

Hắn là trưởng lão Sư Giả công hội, hẳn biết rõ việc này nhất.

- Đúng là như vậy!

Mạc trưởng lão gật gù:

- Tư cách lão sư đã trải qua Sư Giả công hội xét duyệt, nếu như không xảy ra chuyện xấu đặc biệt lớn, bình thường rất khó khai trừ...

- Như vậy a...

Trương Huyền hơi cau mày.

Hắn nhớ tới kiếp trước, chức nghiệp lão sư kiếp trước là tại chức, sự nghiệp biên chế, cho dù dạy học kém, trường học cũng không có tư cách khai trừ, thậm chí cục giáo dục cũng không tư cách khai trừ, trừ phi phạm phải chuyện gì đó trái với sư đức sư phong.

Xem ra tình huống nơi này cũng gần như thế.

- Thời điểm đánh cược, ngươi không nói...

Trương Huyền không nhận được nói.

Thời điểm đánh cược, còn tưởng rằng có thể thực hiện nên mới nói ra, sớm biết khó khai trừ tư cách lão sư như vậy, còn không bằng đổi thành trực xuất học viện.

- Khắc khắc, ta cho rằng... Ngươi thua!

Mạc trưởng lão có phần lúng túng.

Trương Huyền sát hạch lão sư không điểm, lại dạy dỗ một người tẩu hỏa nhập ma, thật muốn truy cứu, thật sự có thể bị khai trừ.

Trước kia Mạc trưởng lão cũng cho rằng hắn thua nên không nói gì, không nghĩ tới hắn thắng triệt để như vậy.

- Nếu thật muốn thu tiền đánh cược, cũng không phải không có biện pháp, trừ phi...

Mạc trưởng lão do dự một chút.

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi... Có danh sư hoặc là danh sư học đồ chính mồm xác nhận hẳn không thích hợp làm lão sư, sau đó đăng báo Sư Giả công hội...

Mạc trưởng lão nói.

- Danh sư? Danh sư học đồ? Đi nơi nào tìm chứ...

Trương Huyền lắc đầu một cái, bất kể là danh sư hay danh sư học đồ đều là nhân vật cao cao tại thượng trong nghề nghiệp lão sư, chính mình đi nơi nào tìm? Hơn nữa cho dù tìm được, nhân gia cũng không thể để ý tới đánh cược nhỏ thế này.

Vào lúc cau mày, Chu lão sư với vẻ mặt khách khí đi vào, hần ôm quyền nói vang vọng gian phòng.

- Thượng Thần trưởng lão, một vị tự xưng Hoàng Ngự cô nương tới, nói muốn tìm Trương Huyền lão sư!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tào Hùng phản kích

- Tiểu Ngự cũng tới?

Ánh mắt Bạch Tôn sáng lên.

Ngày hôm qua Lục Trầm đại sư bảo bọn họ học tập Trương đại sư, hần khi trời vừa sáng liền chạy tới, Tiểu Ngự làm sao có khả năng không đến!

Trong khi nói chuyện, một bóng người xinh đẹp từ bên ngoài đi vào, trường y màu vàng nhạt, vóc người lung linh hoàn mỹ hiện ra, da dẻ thuần khiết như tuyết, so với Trầm Bích Như, cũng không thua kém chút nào.

- Xin chào Trương lão sư!

Vừa tiến vào trong phòng, lúc này Trương Huyền đi tới, khom người đến cùng.

- Ủ!

Biết đối phương có chung mục đích với Bạch Tôn, Trương Huyền day day mi tâm, cảm thấy có phần đau đầu.

Kỳ thực hần đâu có biết thư họa gì đó, chỉ có thể nhìn ra khuyết điểm mà thôi! Bảo hần dạy vẽ tranh, hần thật không biết nên mở miệng thế nào.

- Xin chào tiểu thư!

Vào lúc đang xoắn xuýt nên nói gì với đối phương, liền nhìn thấy Mạc trưởng lão đứng bên cạnh mang theo vẻ mặt cung kính tiến lên, ôm quyền với Hoàng Ngự.

- Tiểu thư?

Thượng Thần trưởng lão đứng gần giống như nhớ ra cái gì, bàn chân mềm nhũn, hần liên tục lui lại vài bước, sắc mặt trắng bệch:

- Lễ nào là... lễ nào nàng chính là thiên kim của Hoàng hội trưởng Sư Giả công hội, là thiếu nữ thiên tài mười mấy tuổi trở thành trợ giáo sơ cấp?

Lúc trước hần nói với Mạc trưởng lão, Sư Giả công hội xuất hiện một thiên tài, tuổi còn trẻ liền thành trợ giáo sơ cấp, còn lợi hại hơn ông lão như hần, nằm mơ cũng không nghĩ tới chính là vị Hoàng Ngự tiểu thư này, hơn nữa nhìn dáng vẻ của nàng... dường như có quan hệ rất tốt với Trương Huyền!

Trời ạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vừa mới nói đối phương không thể dùng tri thức trông người, kết quả người Vương gia dẫn con trai đưa tới cửa, không tiếc hủy khóa học của mình! Mới vừa nói thực lực đối phương không cao, Bạch tiểu vương gia liền tự mình chạy tới chứng minh thực lực đối phương mạnh mẽ, ngay cả hần cũng không phải đối thủ! Mới vừa nói chỉ có trợ giáo mới có thể khai trừ tư cách lão sư của Tào Hùng, trợ giáo liền chạy tới, tha thiết mong chờ nhìn hần...

Mẹ nó... Trương Huyền, người là người ông trời đặc biệt phái đến đối nghịch với ta!

Thượng Thần trưởng lão cảm thấy như có thiên lôi từng trận đánh xuống, trong lòng muốn chết.

Lúc này Tào Hùng vô cùng can rở, hiện tại sắc mặt tái nhợt, liền tiếp lui về phía sau.

Nếu như nói lúc trước còn tự nhận đối phương không cách nào khai trừ bản thân, hiện tại đã cảm thấy thật sự khủng hoảng.

- Hần không phải là lão sư rác rưởi sát hạch không điểm sao? Vì sao lại quen biết nhiều người như vậy, tại sao đều tôn trọng hần như thế, ta không phục...

Nội tâm thét lên đầy điên cuồng, Tào Hùng cắn răng.

Trước ngày hôm nay, đối phương không tính là gì trong mắt hần, căn bản không có tư cách cạnh tranh với hần, mà hiện tại... đối phương đã trở thành ngọn núi cao, chỉ có thể ngược nhìn lên!

- Hần... Hần...

Thượng Bân ở bên cạnh, hàm răng run lên.

Vào lúc này Trương Huyền trong mắt hần từ một con giun đé tiện tay có thể bóp chết đã lột xác thành một con bạo long to lớn.

Loại lột xác này, ngay cả hần nằm mơ cũng không thể tin được!

- Người là trợ giáo?

Lỗi tai nghe được lời nói kinh ngạc của Thượng Thần, Trương Huyền nghi hoặc nhìn sang nữ tử trước mặt.

Nha đầu này còn nhỏ hơn mình, hiện tại đã là trợ giáo danh sư, thực sự không thể nhìn mặt bất hình dong.

- Ta cũng chỉ may mắn được Lưu sư coi trọng, qua đó hỗ trợ mà thôi!

Hoàng Ngữ khẽ mỉm cười, ngoài miệng nói khiêm tốn, trong mắt lại mang theo ánh sáng tự tin.

Có thể trở thành trợ giáo danh sư, đầu tiên phải có thiên phú hơn người, tiếp đó chính là cơ duyên!

Cho dù thiên phú của người mạnh hơn nữa, chỉ điểm tốt tới đâu, năng lực truyền thụ Chương trình học rất tốt, không chiếm được danh sư thường thức cũng uổng công.

Hoàng Ngữ thân là con gái của hội trưởng Sư Giả công hội tại Thiên Huyền vương quốc, từ nhỏ đã tiếp xúc với nền tảng giáo dục tốt đẹp, lại thêm phụ thân giao thiệp, trở thành trợ giáo cũng rất bình thường.

- Người đã là trợ giáo, như vậy rất tốt, vị Tào Hùng lão sư này thua tra xét học tâm với ta, không thực hiện hình phạt...

Vừa nãy Mạc trưởng lão nói rồi, tìm được một trợ giáo lên tiếng liền có thể khai trừ tư cách lão sư của Tào Hùng, đối mặt với người muốn đối phó mình, Trương Huyền sẽ không chùn tay.

- Còn có chuyện như vậy?

Hoàng Ngữ cau mày:

- Thân là lão sư, vì một chút ân oán liền ghi hận trong lòng, không tiếc tra xét học tâm, hãm hại đồng sư, nếu người có thể ở lại trong hàng ngũ lão sư, sớm muộn gì cũng là con sâu làm rầu nồi canh, Mạc trưởng lão!

Mạc trưởng lão tiến lên một bước.

- Ta cho rằng hần không có tư cách làm lão sư, hiện tại người đi hoàn thành thủ tục đi!

Hoàng Ngữ vẫy tay ngọc một cái - Rõ!

Mạc trưởng lão gật đầu, nhìn về phía Tào Hùng, lắc lắc đầu.

Hoàng Ngữ thân là trợ giáo danh sư, địa vị tôn sùng hơn nữa là con gái hội trưởng, câu nói đầu tiên đã quyết định vận mệnh của Tào lão sư.

Nắm giữ thân phận lão sư, đi tới nơi nào cũng được người ta tôn trọng, một khi bị khai trừ, nói rõ phẩm hạnh có vấn đề, ghi vào trong danh sách, đi bất kỳ địa phương nào, sợ rằng không ai dám nhận.

- Ta...

Nghe được quyết định này, Tào Hùng xụi lơ trên đất, mặt xám như tro tàn.

Vì tư cách lão sư này, hần không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết, không nghĩ tới... lại bị tước đoạt!

Bởi vì khiêu khích một lão sư rác rưởi sát hạch không điểm?

Ta không phục, ta không cam lòng!

- Đúng rồi...

Tào Hùng đứng lên lần thứ hai, nhìn về phía Trương Huyền, trong ánh mắt đầy dữ tợn:

- Trương Huyền, người đừng đắc ý vội! Người sát hạch lão sư không điểm, còn làm học viên tẩu hỏa nhập ma, chỉ cần báo chuyện này lên Sư Giả công hội, trải qua kiểm tra tỉ mỉ, cũng mất đi tư cách lão sư.

Trương Huyền bị gọi là rác rưởi, sát hạch lão sư không điểm, là do nội bộ Hồng Thiên học viện sát hạch, không có tính quyền uy, bởi vậy không cách nào khai trừ tư cách giáo sư, nếu như mang chuyện này đăng báo công hội, một khi lập án, nếu như xác thực, cũng sẽ bị khai trừ!

Huống chi, hắn còn làm học viên tẩu hỏa nhập ma!

Việc này đã chạm vào điểm mấu chốt của lão sư!

- Không sai, Trương Huyền, người không cần đắc ý! Hiện tại người khai trừ tư cách lão sư của Tào lão sư, bản thân cũng không duy trì được bao lâu! Hiện tại ta sẽ mang việc này báo lên Sư Giả công hội, khẩn cầu bọn họ tiến hành phán quyết công bằng!

Nghe được Tào Hùng la lên, đôi mắt Thượng Bân sáng ngời, đầu chỉ lại bốc lên hừng hực.

Nếu đã vạch mặt với Trương Huyền, đối phương hung hăng, sợ rằng sau này hắn sống không dễ chịu, đương nhiên không thể bỏ qua!

Điểm then chốt là... hiện tại nữ thần cũng nói chuyện giúp Trương Huyền, nếu hắn lại bị động chịu đòn, sau đó làm sao ngẩng đầu lên được?

Nói xong, Thượng Bân lại nhìn sang Trương Huyền lần thứ hai, trong ánh mắt mang theo ý lạnh.

Không phải người rất trâu bò sao?

Không phải độ tín nhiệm hơn sáu mươi sao? Người Vương gia phải cầu xin người thu Vương Đào sao?

Hiện tại rất đắc ý, nhưng một khi mất đi tư cách lão sư, ta xem người làm sao bây giờ?

Người còn có tư cách gì ở lại Hồng Thiên học viện, có tư cách gì truyền thụ học viên!

- Tổ chất bản thân Trương Huyền lão sư thật sự làm người ta hoài nghi, Hoàng Ngữ trợ giáo, Mạc trường lão, hai người bọn họ nói đều là sự thật, vị Trương lão sư này thật sự dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, hơn nửa lần trước sát hạch lão sư lại không điểm, hi vọng công hội có thể xử lý công bằng, diệt trừ u ác tính trong học viện!

Thượng Thần trường lão cũng khôi phục tinh thần, thân thể ưỡn lên thẳng tắp, cất cao giọng nói.

Tào Hùng không cứu nổi, nhưng nếu ra tay, bọn họ cũng không muốn Trương Huyền dễ chịu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phòng giáo vụ giờ trò ?

- Chuyện này...

Nghe được ba người cùng lên tiếng, Mạc trường lão cùng Hoàng Ngữ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía Trương Huyền.

Nếu như bọn họ nói là thật sự, Sư Giả công hội thật sự phải kiểm tra một lần!

Sau khi kiểm tra xong, một khi chuyện này là thật, rất có thể sẽ khai trừ tư cách lão sư của Trương lão sư!

- Vẫn nghĩ đám người này đơn giản, không ngờ bọn họ cũng am hiểu lợi dụng quy tắc nói chuyện!

Không nghĩ tới đối phương liên tục bị đá kích còn có thể phản kích một hồi, Trương Huyền hơi cau mày.

Xem ra thể giới nào cũng giống nhau, tặc cắn một cái, tặc xương ba phần.

Nói thật, đồng hồ loạn mà tiền thân Trương Huyền để lại thật sự phiền phức.

Học viện không xét nét, bình an vô sự, có thể giảng bài, chỉ khi nào báo lên Sư Giả công hội, liền đối mặt với nguy hiểm khai trừ tư cách lão sư.

Bị khai trừ, tình huống không tốt hơn Tào Hùng là bao!

Vì lẽ đó, bất kể nói như thế nào cũng không thể cho bọn chúng thực hiện được.

Nhưng sát hạch lão sư không điểm, dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, đây là chuyện do tiền thân làm ra, cũng là sự thật, cho dù muốn thay đổi cũng không thay đổi được...

Nói cách khác, đồng hồ loạn tiền thân lưu lại chính là nét bút hồng lớn nhất hiện tại, cho dù mượn Thiên Đạo Đồ Thư Quán dạy học viên lợi hại cỡ nào vẫn khó có thể trở thành danh sư, khó có thể làm cho người ta tin phục.

Phải nghĩ biện pháp giải quyết mới được!

Day day mi tâm, Trương Huyền cảm thấy bất đắc dĩ.

Xuyên việt là bị động, hẳn là không thể quyết định thời gian, lại nói, nếu không phải tiền thân kém như thế, bản thân cũng không quá khó sống!

Lẽ nào cho phép bọn họ báo lên Sư Giả công hội, khai trừ tư cách lão sư của mình?

Tuyệt đối không được!

- Hà? Không phải không cách nào giải thích vấn đề thực lực ta đột nhiên tăng lên dữ dội hay sao? Vừa vặn có thể lợi dụng điểm này...

Đang không biết làm thế nào cho phải, đột nhiên trong đầu xuất hiện linh quang, một ý nghĩ tuyệt diệu xuất hiện trong đầu, lần thứ hai nhìn về phía Thượng Thần, Thượng Bân, khóe miệng hơi vênh lên:

- Các ngươi đã không lưu lại đường sống, vậy thì thật không tiện...

...

- Trương Huyền, không phải ngươi rất đắc ý sao? Ta xem ngươi đi tới Sư Giả công hội, còn có thể tiếp tục đắc ý hay không... Nhìn Mạc trưởng lão, Hoàng Ngừ do dự, Thượng Bân đầy hưng phấn, cười ha ha.

Nhưng nụ cười của hắn chưa kết thúc, liền nhìn thấy Trương Huyền chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt do dự nhìn sang, trong mắt tràn ngập xoắn xuýt.

Dường như có chuyện gì đó muốn nói ra, lại suy nghĩ có nên nói hay không.

- Làm sao? Muốn xin ta tha cho?

Thấy dáng vẻ của hắn như vậy, Thượng Bân thoải mái nói không ra lời:

- Đáng tiếc... đã chậm!

- Xin tha?

Trương Huyền lắc lắc đầu:

- Ngươi cả nghĩ quá rồi, ta chỉ suy nghĩ... có nên nói ra chuyện này hay không?

- Đây!

Nói đến đây, thờ dài một tiếng, trong ngữ điệu mang theo chán nản và thống khổ, cũng mang theo xoắn xuýt và khó chịu.

Nói chung, làm người ta cảm thấy hắn đang có tâm sự, là nam nhân có cổ sự tang thương.

- Nói ra? Nói cái gì?

Không biết hắn muốn làm cái gì, Thượng Bân cau mày.

- Cũng được, nếu như vậy...

Không trả lời hắn, Trương Huyền không nhận được lắc đầu, dáng vẻ trách trời thương người, xoắn xuýt chốc lát:

- Chúng ta vốn là đồng sự, thân là lão sư, vì danh dự học viện, cho dù làm ra chuyện quá đáng cũng có thể lấy đại cục làm trọng, bây giờ xem ra...

Nói đến đây, chấp hai tay sau lưng, đôi mắt nhìn xéo lên trên, dường như thật sự rất thống khổ.

- Ờ? Ngươi có ý gì?

Thấy hắn lại thờ dài, lại lắc đầu, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hắn, ông cháu Thượng Bân, Thượng Thần liếc mắt nhìn nhau, không biết trong hồ lô của tên này bán thuốc gì.

Ra về cái gì!

Hiện tại ngươi có thể bị khai trừ bất cứ lúc nào, giả bộ cũng không dùng được!

- Ta thấy hấn đang cố ý nói bậy, muốn di chuyển sự chú ý của mọi người! Mọi người không nên bị hấn lừa!

Thượng Bân phản ứng lại, hấn nói.

Sát hạch lão sư không điểm, dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, đây là chuyện người trong học viện đều biết, mặc kệ thế nào cũng không thể rửa sạch ô danh.

Cho dù ngươi vô cùng dẻo miệng thì sao chứ?

Những việc này khẳng định không chống chế được!

Cho dù chống chế, còn có hồ sơ có thể tra, xem ngươi làm sao tự bào chữa.

- Trương đại sư, có lời gì khó nói sao? Ta và Mạc trưởng lão đều ở đây, hoàn toàn có thể nói ra!

Hoàng Ngữ nhìn sang.

- Không sai!

Dùng ánh mắt tán dương nhìn sang đối phương, Trương Huyền âm thầm gật đầu.

Hấn giả vờ suốt nửa ngày là chờ câu này của đối phương, hiện tại vừa hỏi, hấn có thể nói tiếp được rồi.

- Kỳ thực, chuyện này ta không muốn nói...

Trương Huyền lắc đầu một cái, làm ra dáng vẻ vô cùng đau đớn, hai bước đi tới trụ đá đo lực ở giữa phòng, xiết chặt nắm đấm, đánh thẳng về phía trước.

Ong!

Hào quang lấp lánh, một dãy số xuất hiện!

Năm mươi lăm đỉnh!

Hấn cũng chỉ dùng một nửa sức mạnh, bởi vì hấn lặp lại tu luyện công pháp tam trọng một lần, chân khí trong cơ thể càng tinh khiết, vốn chỉ có lực lượng bốn mươi chín đỉnh, lần thứ hai lại gia tăng một ít.

- Năm mươi lăm đỉnh?

- Ích Huyệt cảnh đỉnh phong?

- Hấn nắm giữ thực lực Ích Huyệt cảnh đỉnh phong, tại sao sát hạch lại là Chân Khí cảnh?

...

Tuy rằng trước đó nghe Bạch tiểu vương gia nói thực lực Trương Huyền còn mạnh hơn hấn, mọi người đã chuẩn bị tâm lý, có thể nhìn thấy một quyền đánh ra nhiều lực lượng như thế vẫn không dám tin tưởng! Sợ hãi gào thét lên tục, cảm của từng người như rơi xuống đất.

Võ giả lực trọng Ích Huyệt cảnh, mỗi khi mở ra một huyệt đạo, tăng cường lực lượng to lớn, không ít người cả một đời chỉ có thể mở ra ba, bốn mươi nơi đã xem như đỉnh phong, lực lượng cũng không tăng lên nhiều như thế.

Một quyền tiện tay đã có lực lượng như vậy, không phải cho thấy... hấn đã đạt được Ích Huyệt cảnh đỉnh phong?

Nghĩ tới lúc trước khi tiến hành kiểm tra, hấn là võ giả tam trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, sau một kỳ nghỉ thì tăng lên vài cấp bậc...

Chuyện này không thể nào!

Nghe nói thiên tài cao cấp nhất vương quốc cũng không tiến bộ nhanh như thế!

Tất cả mọi người khó hiểu nhìn sang, muốn nghe lời giải thích của hấn.

- Chắc hẳn mọi người cũng kỳ quái, kiểm tra vài ngày trước ta chỉ là Chân Khí cảnh, hiện tại trong thời gian ngắn biến thành Ích Huyệt cảnh!

Ánh mắt nhìn phản ứng của mọi người, Trương Huyền chậm rãi nói:

- Kỳ thực... tu vi của ta, không hề tăng lên như gió trong một kỳ nghỉ! Mà là giống như mọi người, tu luyện từng bước! Trước khi nghỉ, tuy không đạt tới năm mươi lăm đỉnh nhưng cũng không kém nhiều!

- Trước khi nghỉ đã mạnh như thế? Không đúng, vậy sát hạch tu vi khi sát hạch lão sư...

Vương Hoảng tộc trưởng không nhịn được nói, nhưng vừa nói ra phân nửa, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, không nhịn được sững sờ:

- Sát hạch lão sư trong Hồng Thiên học viện là phòng giáo vụ học viện tiến hành trong hoàn cảnh phong bế, thành tích sát hạch của các vị lão sư cũng do phòng giáo vụ công bố... những người khác không biết! Nói cách khác... kết luận người trước khi nghỉ chỉ có thực lực Chân Khí cảnh, là phòng giáo vụ đưa ra, mà không phải sự thật...

Nghe hán vừa nói như vậy, mọi người đã hiểu được.

Bất kể sát hạch lão sư không điểm hay thực lực của hán chỉ là Chân Khí cảnh, đều là kết quả do phòng giáo vụ công bố chính thức, thời điểm sát hạch chân chính, không có ai quan sát.

Nói cách khác... rất có thể phòng giáo vụ giờ trò!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Thương Thần thổ huyết

- Trước kia ta thảo luận với Trương lão sư về rất nhiều vấn đề trong sát hạch lão sư, hán chẳng những có thể trả lời rõ ràng, mỗi một vấn đề còn nói ra bảy tám đáp án, những đáp án này ngay cả ta cũng không đáp được, trình độ bác học làm người ta khâm phục! Lúc đó liền cảm thấy kỳ lạ, sát hạch lão sư đơn giản như thế, tại sao hán không làm được một điểm nào, thì ra... công bố thành tích giả!

Trầm Bích Như cũng nhớ ra cái gì đó, không nhịn được nói chen vào, trong mắt mang theo lửa giận.

Nhớ lại bữa ăn cơm tối hôm qua, nàng cố ý thử Trương Huyền, kết quả đối phương đối đáp trôi chảy, lúc đó nàng liền cảm thấy kỳ quái, nghe được lời hán nói vừa rồi liền “tùng tỉnh”.

Hán khẳng định trả lời chính xác, nhưng phòng giáo vụ không cho điểm!

Nói cách khác, bài thi của hán không có vấn đề gì, lão sư phê duyệt ở phòng giáo vụ lại phán thành không điểm!

Tại sao?

Tại sao phải làm như vậy?

- Khó trách Trương lão sư vẫn không muốn nói, mọi người đều là đồng sự, một khi nói ra khẳng định ảnh hưởng quan hệ, càng ảnh hưởng danh dự học viện! Vì chuyện này, hán tình nguyện một người mang bêu danh 'rác rưởi'!

Vương hoảng tộc trưởng càng nghĩ càng “rõ ràng”, giật mình tỉnh ngộ.

Người không thấy Trương lão sư lúc này vẫn do dự không muốn nói sao?

Nếu như không phải là bị ép đến mức bất đắc dĩ, có khả năng sẽ không công bố việc này ra ngoài, cho dù bị nhiều người hiểu lầm hơn nữa đều yên lặng chịu đựng... thậm chí, các người chen ép hán như vậy, hán cũng chỉ là bày ra tu vi, vẫn chưa nói tí mĩ, chi tiết cụ thể đều là chúng ta đoán ra...

Cái gì gọi là gương sáng làm người?

Chính là đây!

Cái gì là sư đức như núi, không tranh với đời?

Chính là đây!

- Một khi chuyện không công bằng truyền ra, tất cả mọi người đều nghi ngờ độ chính xác trong sát hạch lão sư của học viện, cũng hoài nghi trình độ dạy học chân chính của các lão sư khác... Cứ như vậy, học viện sẽ rơi vào hỗn loạn! Hán lựa chọn không nói, bản thân yên lặng chịu đựng, tình nguyện bị người khác hiểu lầm, phần lòng dạ này, phần rộng lượng này...

Một trưởng lão Vương gia càng nói càng kích động.

Trên thế giới này còn có lão sư vĩ đại như thế...

Buồn cười là chúng ta lại hiểu lầm hấn không biết gì cả, là tên rác rưởi!

Nói đến đây, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn sang Thượng Thần trưởng lão cách đó không xa, ánh mắt mọi người đầy lửa giận.

Người nhìn người ta xem, người nhìn lại mình xem!

Cùng là lão sư, tại sao lại chênh lệch lớn như thế?

Trưởng lão sư vì nhớ tình nghĩa, chịu nhục cũng không bán đồng sự, mà các người...

- Ta...

Thượng Thần sững sờ tại chỗ, hấn sắp phát điên.

Mẹ nó, xảy ra chuyện gì?

Cái gì làm giả? Cái gì nhớ tình cảm..

Lần trước người sát hạch là Chân Khí cảnh, hơn nữa trong kỳ sát hạch lão sư viết lung ta lung tung, không chiếm được một điểm là bình thường. Ta tự mình xem xét phê duyệt, không thể phạm sai lầm, làm sao lại thành ta cố ý hãm hại?

Trương Huyền, con mẹ người, có bản lĩnh người nói rõ ràng cho ta...

Thượng Thần trưởng lão đè nén một ngụm máu tươi trong cổ họng, có thể phun ra bất cứ lúc nào.

...

Nhìn thấy cảnh náo nhiệt như thế, Trương Huyền cũng tròn mắt ngoác mồm.

Kỳ thực ý của ta lúc này là muốn nói phòng giáo vụ sát hạch không chính xác, tại sao... biến thành chuyện này?

Tư duy của mọi người thật lợi hại!

Nhưng mà, như vậy, khắc khắc... ta thực sự rất hài lòng...

...

- Các người nói ta hãm hại hấn, cũng phải có lý do chứ! Ta đường đường chủ nhiệm phòng giáo vụ, trưởng lão học viện, hãm hại lão sư sơ cấp như hấn làm gì?

Không hổ là chủ nhiệm, Thượng Thần trưởng lão nhanh chóng nói rõ trọng điểm của vấn đề.

Làm bất cứ chuyện gì cũng phải có động cơ, có lý do.

Thân phận của hấn cao quý, vô duyên vô cớ hãm hại một lão sư phổ thông, thực sự không còn gì để nói a!

- Chuyện này còn cần nhiều lời sao? Thượng Bân là cháu người muốn trở thành lão sư minh tinh trẻ nhất học viện, mà Trưởng lão sư trẻ tuổi như vậy đã có tu vi và năng lực như thế, nhất định sẽ bộc lộ tài năng, vượt xa hấn, vì phòng ngừa chuyện xảy ra chuyện này, lúc này mới cố ý chèn ép!

Lần này tới phiên Mạc trưởng lão nói chuyện, càng nói càng tức, râu ria dựng đứng:

- Tuy ta không có chứng cứ xác thực trong việc này, nhưng ngày hôm nay ta đã nhìn thấy từ đầu tới đuôi! Tra xét học tâm, đánh cược thật lớn, đủ loại bức bách... Thượng Thần, thủ đoạn của người thật lợi hại, uống cho giao tình nhiều năm của chúng ta, không, là Mạc Tường ta mù mắt.

Mạc trưởng lão luôn luôn ghét cái ác như kẻ thù, ngày hôm nay nghe lời của đối phương, cố ý tới đây loại trừ bại hoại trong nghề lão sư, kết quả nhìn thấy Thượng trưởng lão dùng các thủ đoạn chèn ép Trương Huyền lão sư!

Trưởng lão sư dùng nắm đấm của mình chứng minh hấn chính xác.

Việc này chưa đủ chứng minh sao?

Nếu như việc này còn không thể chứng minh, chẳng phải Mạc Tường ta mù mắt?

- Ta cũng có thể chứng minh, ngày hôm nay Thượng Thần trưởng lão cố ý chèn ép Trương lão sư, ta tận mắt nhìn thấy!
- Lúc ở trước mặt chúng ta còn rõ ràng như thế, sau lưng còn không biết dùng thủ đoạn gì!
- Thực sự là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, đường đường là thầy chủ nhiệm, vì cháu của mình lại có thể làm như vậy, thực sự là cảm thú!

...

Mạc trưởng lão vừa mới lên tiếng, không ít người mượn gió phụ họa, từng người cảm phần sôi sục.

...

Thượng Thần trưởng lão cảm thấy đầu óc choáng váng, sắp điên rồi.

Ta... thật sự không chèn ép hấn có được hay không, chỉ đến ngày hôm nay hấn gọt đi mặt mũi của ta, ta mới gây sự với hấn...

Nếu như nói trước kia ta chỉ biết sơ về hấn, cũng không quen biết, các ngươi có tin hay không?

Nhưng nhìn thấy biểu cảm căm phẫn của mọi người, hấn đã biết tiếp tục xoắn xuýt đề tài này khẳng định vô dụng.

Hấn bây giờ lâm vào hoàn cảnh bần rơi vào đũng quần, không phải cắt cũng là cắt!

Quay đầu nhìn sang Trương Huyền là người khởi xướng việc này, liền thấy hấn vẫn chấp tay sau lưng, gương mặt trách trời thương người, giống như không đành lòng nói bí ẩn này cho mọi người biết.

Không đành lòng con em người!

Những chuyện này đều do người nói linh tinh chứ!!!

Chính người không bản lĩnh, sát hạch lão sư không điểm, tại sao lại biến thành phòng giáo vụ chúng ta gian dối, ta cố ý chèn ép?

Việc này quan hệ gì tới ta và phòng giáo vụ?

Phốc!

Không nhịn được nữa, hấn trực tiếp phun một ngụm máu tươi ra ngoài.

- Hừ, còn không thấy ngại thổ huyết, làm ra loại chuyện mất mặt xấu hổ như vậy nếu là ta đã sớm đập đầu chết!
- Thực sự không cần mặt mũi, tại sao người như vậy có thể làm chủ nhiệm phòng giáo vụ của Hồng Thiên học viện?
- Còn trưởng lão đấy, phẩm đức của người này có vấn đề, ta cảm thấy cũng có thể khai trừ tư cách lão sư...

...

Nhìn thấy hấn thổ huyết, mọi người không những không đồng tình, còn tức giận kêu oa oa.

- Tại sao lại như vậy?

Thượng Bân cùng Tào Hùng đứng gần đó cũng sửng sờ.

Vừa rồi còn nắm chắc, nắm được phần thắng rất lớn, tại sao đột nhiên biến thành như vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?

Phun một ngụm máu tươi, Thượng Thần trưởng lão thoải mái hơn rất nhiều, đầu óc cũng tỉnh táo, nhìn quanh một vòng, hai tay rung lên, nhìn về phía Trương Huyền, trên mặt không che giấu thù hận nồng đậm:

- Nói người sát hạch lão sư không điểm là ta chèn ép, hiện tại ta không cách nào giải thích, không có cách nào nói nhiều, học viên bị người dạy tẩu hỏa nhập ma thì sao? Đây chính là chuyện xảy ra trong lớp của người, người giải thích thế nào?

Cho dù người có ngàn vạn lý do, ngàn vạn mượn cớ, một học viên tẩu hỏa nhập ma trong lớp của người, đây là sự thật không thể giải thích, ta xem người giải thích thế nào!

Nội tâm Trương Huyền “lộp bộp” thót lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Học viên tẩu hỏa nhập ma

Về việc học viên tẩu hỏa nhập ma, đây là chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi.

Mặc cho người nói nhiều hơn nữa, dè miệng nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Thượng Thần trưởng lão biết chuyện sát hạch lão sư, bất kể hiện tại hấn giải thích như thế nào, người khác cũng không tin tưởng, thậm chí lấy bài thi ra cũng sẽ bị người ta nghi ngờ giờ trò, cho nên hấn trực tiếp chuyển sang chuyện khác.

- Chuyện này...

Trương Huyền thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

- Hừ, có phải người nghĩ không muốn thừa nhận hay không? Bạch Vũ lão sư, đi gọi Triệu Nham Phong trong lớp Lục Tầm lão sư tới đây!

Thượng Thần trưởng lão nói.

Bạch Vũ là người thay vị trí Chu lão sư, Triệu Nham Phong chính là học viên tẩu hỏa nhập ma trong lớp Trương Huyền lúc trước.

- Học viên này... tại sao lại đi tới lớp Lục lão sư?

Nghe được Thượng Thần sắp xếp, mọi người cảm thấy khó hiểu nhìn sang, ngay cả Trương Huyền cũng khó hiểu.

Căn cứ trí nhớ của đời trước, từ sau khi gia hỏa tẩu hỏa nhập ma này xảy ra chuyện, hấn chưa từng tới lớp của mình, bởi vì tiền thân cảm thấy xấu hổ nên không nghe ngóng qua, hấn đi tới lớp Lục Tầm lão sư khi nào?

Lại nói, Lục Tầm lão sư là ai?

Là đệ nhất lão sư minh tinh trong Hồng Thiên học viện, ngay cả Mặc trưởng lão cũng đã nói, hấn có cơ hội trở thành trợ giáo nổi tiếng, có vô số học viên muốn vào học lớp của hấn, nhiều đến không xuể, mọi người đều tránh xa, tại sao lại muốn dạy một học viên bị tẩu hỏa nhập ma?

- Triệu Nham Phong tẩu hỏa nhập ma, căn cơ tổn thất lớn, vốn bị đuổi học, Lục Tầm lão sư nhìn thấy nên thu làm học viên, trải qua chỉ điểm mấy tháng, điều dưỡng, hiện tại không chỉ tiêu trừ mầm họa, thực lực đã đạt tới võ giả nhất trọng Tụ Tức cảnh đỉnh phong, có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Thượng Thần trưởng lão nói.

- Được Lục Tầm lão sư thu làm học viên? Vận may quá tốt rồi!

- Trong thời gian ngắn tiêu trừ mầm họa tẩu hỏa nhập ma, còn có thể gia tăng tu vi, Lục Tầm lão sư thật sự lợi hại!

...

Nghe Thượng Thần trưởng lão nói thế, tất cả mọi người khiếp sợ.

Tẩu hỏa nhập ma là tổn thất rất lớn với người tu luyện, rất dễ dàng làm căn cơ bị hao tổn, giống như làm nền xây nhà, nền đất không tốt, chắc chắn không thể xây nhà cao.

Có thể chữa tốt thương thế cho học viên từng bị tẩu hỏa nhập ma nhanh như vậy, lại còn thăng cấp Tụ Tức cảnh đỉnh phong, Lục Tầm lão sư, quả nhiên danh bất hư truyền!

Thời gian không lâu, Bạch Vũ lão sư đi một vòng lại mang theo một học viên tới đây.

Mười sáu mười bảy tuổi, thân thể hơi gầy nhưng tinh thần sung mãn.

Chính là học viên xui xẻo của tiền thân... Triệu Nham Phong!

- Thượng Thần trưởng lão!

Tiến vào phòng, nhìn thấy nhiều người như vậy, Triệu Nham Phong đầy nghi hoặc, đi tới trước mặt Thượng Thần trưởng lão.

- Ân, Triệu Nham Phong, người có nhận ra người này không?

Thượng Thần trưởng lão chỉ sang một hướng.

Triệu Nham Phong xoay người nhìn lại, lúc này mới phát hiện Trương Huyền, gương mặt vốn bình tĩnh không thay đổi, nhất thời biến thành kích động, nắm đấm không tự chủ xiết chặt, dường như cổ nén tức giận trong lòng.

- Là lão sư trước kia của ta, Trương Huyền!

Hắn dùng kẽ răng nói ra mấy lời này.

Nhìn dáng vẻ của hắn, liền biết hắn có oán niệm rất lớn với Trương Huyền.

Cũng đúng, học viên theo lão sư học tập, tin tưởng vô điều kiện, tương đương phó thác vận mệnh tu luyện cho lão sư, nếu lão sư không chịu trách nhiệm, chẳng khác nào phá hủy tiền đồ đôi phương!

Đặc biệt là tiền thân, còn chỉ dẫn đối phương tẩu hỏa nhập ma, suýt chút nữa bị phế bỏ, gần như hình thành thâm cừ đại hận, nếu như không phải nhìn hắn là lão sư, có khả năng đã động thủ!

- Nghe nói trước kia hắn từng dạy người tẩu hỏa nhập ma, có việc này hay không?

Thấy dáng vẻ của hắn, nội tâm Thượng Thần trưởng lão mừng thầm, hỏi tiếp.

- Thật có việc này! May mà Lục Tầm lão sư cứu vớt, bằng không, chỉ sợ ta đã biến thành phế nhân!

Triệu Nham Phong nói.

- Rất tốt!

Nghe hắn xác nhận, Thượng Thần trưởng lão không hỏi thêm nữa, nhìn về phía Mạc trưởng lão cùng Hoàng Ngũ, gương mặt biến thành hung ác:

- Hoàng trợ giáo, Mạc trưởng lão, các người cũng nghe đối thoại vừa rồi! Chúng ta tạm không đề cập tới chuyện sát hạch lão sư, phán xét thị phi, sớm muộn gì cũng có ngày cháy nhà ra mất chuột! Chỉ nói riêng việc dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, hiện tại người bị hại đã ở nơi này, có chuyện gì không tin, có thể tiếp tục dò hỏi! Thân là lão sư, lại dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, chỉ việc này đã đủ khai trừ tư cách rồi!

- Ấy...

Hoàng Ngũ, Mạc trưởng lão nhìn nhau, hai người cau mày.

Đối phương nói không sai, lão sư, truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc, là người lái đò chỉ dẫn học viên tiến bộ, dạy tẩu hỏa nhập ma, chỉ việc này đã là tội danh lớn, chỉ sợ bọn họ muốn giúp Trương lão sư, cũng không thể ra sức.

- Trương lão sư, người còn có gì muốn nói? Nếu như cảm thấy oan uổng, có thể tiến hành biện giải, nhưng ta xem Triệu Nham Phong có đáp ứng hay không!

Thấy hai người không nói, rốt cục Thượng Thần trưởng lão cũng bán ngược được một phát pháp về phía kẻ thù, quay đầu nhìn về phía Trương Huyền, trên mặt đầy khí chất trào phúng.

Thực lực mạnh thì thế nào? Thẳng tra xét học tâm thì thế nào?

Chỉ bằng nắm nhược điểm này trong tay, người sẽ mất đi tư cách giáo sư, một khi không còn bùa hộ mệnh này, chẳng phải có thể tùy ý thu thập hay sao?

Thậm chí, cho dù giết người cũng không ai nói gì!

Thượng Thần trưởng lão tìm được người bị hại, đối phương lại xác nhận chuyện này, ánh mắt của mọi người tập trung lên người Trương Huyền, muốn xem phản ứng của hắn một chút.

Mọi người ở đây cho rằng, hắn nhất định sẽ giải thích tình huống lúc đó một chút, thời điểm muốn nói lý do, liền thấy thanh niên trước mắt tùy ý khoát tay áo một cái:

- Oan uổng? Có cái gì oan uổng? Ta thật sự dạy hắn bị tẩu hỏa nhập ma!

- Ta biết người sẽ ngụy biện, nhưng mà, Triệu Nham Phong đã nói rõ tình huống lúc đó rồi..

Thượng Thần trưởng lão cho rằng đối phương sẽ biện giải vài câu, chuẩn bị lời nói kỹ càng, còn chưa nói hết, đột nhiên hắn kịp phản ứng, gương mặt không dám tin tưởng:

- Người! Người thừa nhận?

Chuyện này... thừa nhận quá nhanh đi!

Lẽ nào có âm mưu gì?

Hắn đã bị đối phương dọa sợ, bị mất mặt mấy lần liên tục, nội tâm của hắn đã xuất hiện bóng ma.

- Đương nhiên thừa nhận, chuyện ta từng làm thì có cái gì không thừa nhận?

Trương Huyền gật đầu.

Dạy tẩu hỏa nhập ma là tiền thân làm ra, hắn tự nhiên khó thoát quan hệ, nếu phỉ lời ở việc này, còn không bằng thoái mái thừa nhận.

- Chuyện này...

Mọi người chung quanh cũng phải sững sờ.

Thừa nhận đây là sự thật, Sư Giả công hội liền có thể lập án, huỷ bỏ tư cách lão sư của hắn.

Lại nói dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, đây không phải chuyện vinh quang gì, nói năng hùng hồn như thế... Người lấy tự tin ở đâu ra?

- Thừa nhận là tốt rồi! Hoàng trợ giáo, Mạc trưởng lão, các người cũng nghe rồi, thân là lão sư, dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, không những không cảm thấy hổ hân, còn nói năng hùng hồn như thế, người này thật sự không xứng làm lão sư...

Thượng Thần trưởng lão cắn răng rống lên một tiếng, nhưng còn chưa rống xong, Trương Huyền đi tới trước mặt, khoát tay áo một cái:

- Được rồi, chuyện có bao lớn mà cứ kêu gào! Lớn tuổi như vậy, còn hay thích kích động, cũng không sợ trái tim không chịu nổi, chết luôn tại chỗ!

- Người...

Thượng Thần trưởng lão lão đảo.

Người mới ưa kích động, cả nhà người đều ưa kích động!

- Triệu Nham Phong, hiện tại người theo Lục Tầm lão sư học tập? Nên có không ít tiền bộ nha, đến đây, đánh hai quyền cho ta xem xem!

Không thèm để ý tới gương mặt tức giận của Thượng Thần trưởng lão, Trương Huyền nhìn về phía thiếu niên cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Trời sinh tảo mạch

- Đánh hai quyền?

Nghe Trương Huyền nói thế, tất cả mọi người đều ngây người.

Hiện tại mọi người đều quan tâm chuyện người dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, người bảo người ta đánh quyền, có ý gì?

Thượng Thần trưởng lão cảm thấy quái lạ.

Đánh quyền?

Hiện tại là thời điểm tra xét chuyện người dạy học viên tẩu hỏa nhập ma, không nên nói sang chuyện khác có được hay không?

- Khắc khắc, Trương đại sư, ta thấy người nên giải thích chi tiết việc tẩu hỏa nhập ma một chút, lỡ như... người dạy không sai, là có nguyên nhân khác thì sao?

Hoàng Ngữ không nhịn được nhắc nhở.

Tẩu hỏa nhập ma có rất nhiều nguyên nhân, khả năng là lão sư dạy sai, cũng có thể là học viên lĩnh ngộ sai, phương pháp tu luyện sai lầm, nếu như là nguyên nhân thứ hai, tuy cũng có trách nhiệm, chỉ ít không nghiêm trọng tới mức cần khai trừ tư cách lão sư.

- Vị lão sư này, lúc đó ta dựa theo lời Trương lão sư tu luyện, không có sai lầm chút nào, kết quả lại tẩu hỏa nhập ma, sau đó ta còn cố ý hỏi Lục Tầm

lão sư, phương pháp tu luyện của hắn là sai, cứ theo đó tu luyện, nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma!

Biết ý nghĩ của nàng, Triệu Nham Phong nói.

Trong lòng hắn mang theo thù hận Trương Huyền, biết có cơ hội khai trừ tư cách lão sư của đối phương, đương nhiên sẽ không buông tha.

- Trương đại sư...

Thấy người bị hại nói như vậy, Hoàng Ngữ không thể giải thích, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nhìn sang.

- Người đánh một bộ quyền pháp để ta xem một chút, xem gần đây có tiến bộ hay không!

Không để ý tới đối phương khuyên can, Trương Huyền tiếp tục nhìn về phía thiếu niên.

- Nghe Trương lão sư nói, đánh một bộ quyền trước đi đã!

Thấy hắn kiên trì, cho dù Hoàng Ngữ đầy mê man vẫn không nhận được quay đầu dãn dò.

- Rõ!

Tuy không biết thân phận của Hoàng Ngữ, nhưng thấy Thượng Thần trưởng lão đều cung kính như thế, Triệu Nham Phong không dám từ chối, gật gật đầu, đi vào trong đại sảnh.

Vù vù!

Quyền phong gào thét, sức mạnh mười phần.

Tuy tuổi của tên này không lớn, hắn không chế sức mạnh không tồi, võ kỹ vô cùng tinh xảo, xem như một hạt giống không tệ.

- Không sai, nhìn dáng dấp Lục Tầm lão sư thật sự tiêu trừ mầm họa tẩu hỏa nhập ma của hắn!

- Bằng chừng ấy tuổi đã có lực lượng như vậy, xem như không kém!

...

Trong phòng hầu như là chuyên gia trong tu luyện, nhìn thấy chiêu số của Triệu Nham Phong, tất cả đều gật gù.

Thượng Thần trưởng lão lại nhìn sang Trương Huyền, vốn tưởng rằng đối phương bảo thiếu niên đánh quyền, hắn sẽ nghiên cứu cẩn thận, muốn tìm cái có giải thích, lại thấy tiêu tử này nhắm mắt lại từ lúc nào, dáng vẻ thần bí.

- Giờ trò quý gì?

Trên đầu Thượng Thần trưởng lão đầy dấu chấm hỏi.

Chẳng lẽ tên này tự biết không có lý do và chứng cứ, đã điên rồi sao!

- Xong chưa?

Rất nhanh, đánh xong một bộ quyền pháp, nhìn thấy Trương lão sư mà hắn căm thù nhắm mắt không thèm nhìn, Triệu Nham Phong tức giận sắp nổ tung, cắn răng nói.

- Ủm!

Trương Huyền mở mắt ra.

- Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, nếu người đã thừa nhận chỉ điểm Triệu Nham Phong tẩu hỏa nhập ma, chính hắn có thể làm chứng, vậy mau nhận tội đi! Không cần phiền toái nữa...

Thượng Thần trưởng lão chỉ lo đêm dài lắm mộng, không nhận được nói.

- Không vội!

Trương Huyền cắt ngang những lời nói nhảm của hắn, nhìn quanh một vòng:

- Nếu các người muốn nghe ta giải thích, vậy ta liền giải thích cho các người nghe!

Tinh thần mọi người chấn động, đều muốn nghe hắn giải thích thế nào.

Ngay cả Triệu Nham Phong cũng phải nhìn sang.

- Kỳ thực... Ta cố ý cho hấn tẩu hỏa nhập ma!

Trương Huyền lên tiếng.

- A?

- Cố ý?

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Đùa gì thế?

Chẳng phải không có khả năng biện giải, nhất định bị khai trừ!

- Ha ha!

Hiển nhiên Thượng Thần trưởng lão cũng không nghĩ tới tên trước mắt giả thần giả quỷ suốt nửa ngày, lại có thể thoải mái thừa nhận như vậy, còn cố ý nói ra, hai mắt hung phấn bắn ra hào quang khắp bốn phía:

- Thừa nhận là tốt rồi! Thân là lão sư, cố ý chỉ điểm sai lầm, làm học viên lâm vào nguy hiểm, quả thực tội ác tày trời, không khai trừ tư cách lão sư, không đủ để bình cảm phần! Hoàng trợ giáo, Mạc trưởng lão, lần này cũng không có vấn đề gì chứ!

...

Hoàng Ngự bất đắc dĩ nhìn sang Trương Huyền, hấn thừa nhận như vậy, cho dù mình muốn giúp đỡ cũng không được.

Lúc muốn nói chuyện, liền nhìn thấy Triệu Nham Phong xiết chặt nắm đấm, hàm răng cắn chặt nhìn về phía Trương Huyền, trong mắt mang theo thù hận không thể che giấu:

- Không biết đắc tội Trương lão sư ở chỗ nào, nhất định phải dồn ta vào chỗ chết. Ta thân là học viên của ngươi, ngươi cố ý dạy sai lầm ta tẩu hỏa nhập ma, rốt cuộc có thù oán gì?

Hiển nhiên những người khác cũng nghĩ tới điểm này, đồng loạt nhìn về phía Trương Huyền.

Vương Hoàng tộc trưởng đứng bên cạnh cũng bắt đầu suy nghĩ, con trai và con gái của hấn bá Trương Huyền làm sư, rốt cuộc là chính xác hay sai lầm?

Lý luận cao thâm đến đâu, dạy không tốt thì làm được gì?

Vạn nhất tính khí bộc phát, cố ý dạy sai, thật sự xong đời.

Võ giả nhất trọng tẩu hỏa nhập ma còn có thể cứu lại, tu vi cao thì khó khăn.

Không để ý tới ánh mắt của mọi người, Trương Huyền chấp hai tay sau lưng, trong mắt lộ ra dáng vẻ thiên hạ không người, thờ dài một tiếng:

- Này! Xem ra ngươi vẫn không lĩnh ngộ!

- Lĩnh ngộ?

Triệu Nham Phong xạm mặt, nếu như không phải thực lực không đủ, sợ rằng hấn sẽ xông lên đánh người:

- Lĩnh ngộ cái gì?

Cố ý làm ta tẩu hỏa nhập ma, còn lĩnh ngộ? Lĩnh ngộ cái gì? Lĩnh ngộ tử vong sao?

- Lê nào các ngươi không hiểu?

Trương Huyền nhìn về phía Hoàng Ngự, Mạc trưởng lão.

- Hiểu?

Một câu hỏi làm hai người choáng váng.

Ngươi cố ý dạy sai, chúng ta hiểu được cái gì?

Xem... ngươi hại chết học viên thế nào sao?

- Được rồi, nếu các người không nhìn ra, ta liền giải thích một chút!

Trương Huyền lắc đầu một cái, nhìn sang:

- Không biết các vị có từng nghe loại thể chất trời sinh tỏa mạch chưa?

- Trời sinh tỏa mạch?

Hoàng Ngữ nhàu mày, nhớ tới cái gì đó, nói:

- Ta nghe nói qua, loại thể chất này không phải đặc thù, mà là một loại bệnh tật! Kinh mạch của người như thế sẽ có rất nhiều tiết điểm, giống như bùn ngăn nước sông, chân khí không thể thông suốt, cho dù có thể tu luyện, thành tựu cũng có hạn, vô giả nhất trọng chính là cực hạn, muốn đạt đến nhị trọng, hầu như không cách nào làm được!

Nghe lời giải thích này, mọi người gật đầu.

Tuy rằng trời sinh tỏa mạch ít ỏi, nhưng cũng có ví dụ, làm lão sư, chúa tể một phương, cũng có nghe thấy loại thể chất này.

- Trương lão sư nói trời sinh tỏa mạch, chẳng lẽ...

Mạc Tường lão sư nhớ tới cái gì, tròng mắt, không nhịn được nhìn sang.

- Không sai! Triệu Nham Phong chính là loại thể chất này!

Trương Huyền gật đầu.

- Ta? Ta là trời sinh Tỏa mạch?

Triệu Nham Phong không tin nổi:

- Chuyện này không thể nào... Ta tu luyện tăng lên không có cảm giác ràng buộc, làm sao lại là trời sinh tỏa mạch?

- Không có ràng buộc?

Trương Huyền nhìn sang, trong nụ cười mang theo mùi vị sâu xa:

- Vậy ta hỏi người, trước khi người tẩu hỏa nhập ma, lúc tu luyện có cảm thấy hụt hơi? Mỗi lần hội tụ linh khí, có phải cảm giác toàn thân như bị xé nát hay không?

- Người... làm sao người biết?

Triệu Nham Phong vốn không để ý chút nào, cho rằng đối phương đang nói bậy, nghe nói như thế, con người co rụt lại, thân thể không tự chủ cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Giúp người đột phá trong nửa canh giờ!

Những gì đối phương nói không có chút sai lầm nào cả. Trước khi hắn tẩu hỏa nhập ma thật sự có vấn đề đó, mỗi lần hội tụ linh khí đều vô cùng khó khăn, toàn thân đau đớn như bị xé nát.

Từ trước vẫn cho rằng bản thân không thể tu luyện được, lẽ nào...quả thật trời sinh đã tỏa mạch?

Nghe nói, trời sinh tỏa mạch chính là kinh mạch giống như bị một cái khóa lớn khóa lại, khí tức không thông, nếu cứ cố gượng ép tu luyện sẽ xuất hiện cảm giác toàn thân như bị xé nát đó!

Nhưng chuyện này hắn chưa từng nói cho ai nghe, ngay cả khi trở thành học trò của Trương Huyền cũng vậy, hắn không nói nửa lời, thậm chí phụ mẫu hắn cũng không biết, vậy mà hắn... làm sao biết?

Nhìn thấy biểu cảm của Triệu Nham Phong, tất cả mọi người rung mình.

Lẽ nào... Là sự thật?

- Bớt già mồm đi, cho dù Triệu Nham Phong có bị trời sinh tởa mạch, thì cũng liên quan gì với tẩu hỏa nhập ma chứ?

Thượng Thần trường lão hừ giọng.

Trời sinh tởa mạch, coi như đó là một loại bệnh tật trời sinh, là bẩm sinh rồi, không thể có cách nào để giải quyết, Nếu gặp phải vấn đề này, thì chẳng khác nào đời này phải cáo biệt việc tu luyện.

Cho dù Triệu Nham Phong có vấn đề như thế, thì cùng lắm là hắn không có tố chất để trở thành cao thủ, chứ nào đến mức cố ý làm hắn tẩu hỏa nhập ma!

- Không sao ư?

Trương Huyền cười khê:

- Vậy ta hỏi ngươi, tẩu hỏa nhập ma có đặc thù gì?

- Tẩu hỏa nhập ma? Khi đó mọi sức lực trong cơ thể bị rối loạn, không bị khống chế, khiến người ta không thể tự khống chế, bản thân rơi vào trạng thái điên cuồng...

Nói đến đây, Thượng Thần trường lão bất chợt ngừng lại, hai mắt mở lớn, hắn không dám tin:

- Không phải ngươi sẽ nói, muốn mượn việc tẩu hỏa nhập ma này để giúp hắn phá bỏ ách tắc trong kinh mạch, đả phá thể chất trời sinh tởa mạch chứ?

- Chuyện này... sao có thể thế được?

Không chỉ hắn nghĩ tới, mà những người khác cũng đã nghĩ đến đó, ai nấy đều há hốc mồm trừng trừng nhìn.

Khi tẩu hỏa nhập ma, sức lực trong nội tại cơ thể bản thân không thể khống chế được, thật sự có thể sinh ra sức lực mạnh gấp mấy lần trước kia, nhưng... đó là trạng thái rối loạn, như thế rất dễ dàng phế bỏ hoàn toàn tu vi, từ xưa đến nay chưa có ai thử nghiệm, cũng không ai dám thử nghiệm cả.

Lợi dụng tẩu hỏa nhập ma để đả phá ách tắc trong kinh mạch... Thật hay giả vậy?

Nếu như là sự thật, chuyện này cũng quá điên cuồng rồi!

Cái cách thực hiện này đã hoàn toàn phá vỡ giới hạn của giới tu luyện!

- Đúng vậy!

Trương Huyền gật gù đầu, nhìn về phía Triệu Nham Phong:

- Giờ ta hỏi ngươi, từ sau khi tẩu hỏa nhập ma, khi tu luyện ngươi có cảm giác bị xé nát toàn thân như trước không?

- Chuyện này...

Thân thể Triệu Nham Phong run lên, toàn thân cứng ngắc, giọng nói run rẩy:

- Không... Không có!

Trước kia, mỗi lần tu luyện là mỗi lần đau đớn đến chẳng thiết sống, toàn thân giống như sắp nổ tung, sau khi tẩu hỏa nhập ma, quả thật đã không còn cảm giác ấy, trước đó hắn cho rằng là do Lục Tầm lão sư dạy dỗ, chẳng lẽ... thực sự là như vậy?

- Sức lực trong cơ thể bị tẩu hỏa nhập ma sức chuyển động khắp thân thể, cuồng bạo không thể tả, có thể bộc phát ra sức mạnh lớn gấp mấy lần bình thường, tuy rằng không thể tận trừ bệnh trời sinh tởa mạch, nhưng có thể giảm bớt tình trạng như thế, giúp linh khí được thông suốt! Lúc đó ta khiến ngươi tẩu hỏa nhập ma, chính là vì hiểu rõ mầm họa trong thân thể của ngươi, vốn còn có bước tiếp theo, giúp ngươi có thể tu luyện một cách trôi chảy hơn, sau này sẽ càng tiến xa hơn, nhưng cuối cùng... Ngươi không chào mà biệt, cứ thế mà rời đi, thậm chí còn xem ta là thù địch!

Nói đến đây, Trương Huyền lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng, sắc mặt dâng lên một nỗi cô độc, trống vắng.

Sau khi Triệu Nham Phong tẩu hỏa nhập ma tỉnh lại, hắn không bao giờ còn tới lớp học của Trương Huyền nữa, thậm chí còn xem Trương Huyền là thù địch, đi đến đâu cũng chỉ buông lời ác ý.

Cho dù có đi tìm hắn thật thì chắc chắn hắn cũng sẽ không tin tưởng.

Nhìn thấy biểu cảm của vị Trương lão sư này, mọi người hầu như ai cũng có thể hiểu được khi đó nội tâm của lão sư chịu đựng những áp lực và sự thống khổ đến cỡ nào.

Nhưng trước những áp lực ấy, hắn lại không hề buông một câu giải thích, chỉ yên lặng chịu đựng, cô độc hứng chịu những lời chế nhạo của mọi người...

Trong phút chốc, hình tượng của Trương Huyền trong lòng mọi người một lần nữa lại được nâng cao lên một bậc nữa.

- Người nói vậy, sao có thể có chuyện đó! Hơn nữa, nếu đúng như người nói, chỉ cần người sớm nói rõ ràng, chắc chắn Triệu Nham Phong sẽ không rời đi!

Thượng Thần trưởng lão nghiêng răng nói.

- Nếu có thể bị người ta khống chế thì sẽ không còn gọi là tẩu hỏa nhập ma! Nếu ta nói trước với hắn, người cho rằng Triệu Nham Phong sẽ đem lòng sợ hãi, còn dám mạo hiểm ư?

Trương Huyền phát tay áo một cái.

Tẩu hỏa nhập ma không bị người ta khống chế, nếu sớm biết việc tu luyện sẽ xuất hiện, như vậy nội tâm sẽ sợ hãi, bó tay bó chân, vì thế rất khó thành công.

- Cho dù người có nói tốt đến thế nào cũng không thể chứng minh tẩu hỏa nhập ma có thể đã phá bệnh trời sinh tỏa mạch, dù sao ta cũng chẳng tin!

Lâu lâu một hồi, Thượng Thần trưởng lão nói.

- Ta biết chuyện này quá mức kinh thế hãi tục, các người không tin cũng chẳng sao!

Trương Huyền quay đầu nhìn về phía Triệu Nham Phong:

- Vừa nãy ta đã xem một chút, hiện tại người đạt tới võ giả nhất trọng Tụ Tức cảnh đỉnh phong, chỉ cách đột phá một bước! Dựa theo việc tu luyện bình thường, người cho rằng phải mất bao lâu mới có thể đột phá?

- Lục lão sư nói với ta, nếu ta nỗ lực không ngừng, trong vòng nửa năm là có thể đột phá đến võ giả nhị trọng Đan Điền cảnh!

Mặc dù hắn nửa tin nửa ngờ với lời của vị lão sư này, nhưng Triệu Nham Phong lúc này đã cảm thấy cung kính rất nhiều, nên hắn trả lời một cách nghiêm túc.

Mặc lão sư, Vương Hoàng tộc trưởng đồng thời gật đầu.

Vừa nãy Triệu Nham Phong đánh quyền, bọn họ cũng đã nhìn thấy, theo thực lực của bọn họ thì hiệu quả của Lục Tầm lão sư vô cùng đúng trọng tâm, thiên tư của Triệu Nham Phong chỉ có thể như vậy, trong vòng nửa năm mà đột phá được đã coi như là tốt lắm rồi.

- Nửa năm? Không cần! Ta có thể giúp người đột phá trong nửa canh giờ!

Trương Huyền nhìn sang.

- Nửa canh giờ? Sao có thể có chuyện đó?

- Nửa năm có thể đột phá được hay không còn khó nói, đây người dám nói nửa canh giờ? Chuyện này...

Nghe Trương Huyền nói thế, tất cả mọi người đều cảm thấy sắp phát điên, không thể tin nổi.

Việc tu luyện không phải là ăn cơm hay uống nước, có thể một lần là xong, đây phải tiến hành tuần tự theo từng bước, mỗi một bước đều cần phải vững chắc, buộc phải trải qua vô số tích lũy mới có kết quả được, cho dù Triệu Nham Phong trước mắt đã đạt tới Tụ Tức cảnh nhất trọng đỉnh phong, nhưng nếu không thể khống chế linh khí thông thạo thì không có cách nào mở đan điền!

Tích lũy là một quá trình chậm rãi, nếu không có thời gian để tích tụ, tuyệt đối không thể hoàn thành, hiện tại hắn khơi khơi nói có thể đột phá trong nửa canh giờ?

Chuyện này...

Cho dù muốn khoác lác, cũng không cần khoác lác lớn tới mức này chứ!

Cẩn thận trời cũng sập do khoác lác đấy!

- Sao nào, không tin ư?

Không để ý tới mọi người đang há hốc kinh ngạc, khóe miệng Trương Huyền cong lên, nhìn sang thiếu niên trước mắt.

- Ta...

Triệu Nham Phong do dự.

Tuy cảm thấy đối phương nói mình trời sinh tỏa mạch... là sự thật, nhưng bảo hắn đột phá võ giả nhất trọng trong nửa canh giờ... thì chuyện này quả thật

chẳng khác gì nằm mơ!

Nếu như quả thật có thể đột phá vỡ giả nhất trọng trong nửa canh giờ, như vậy vị Trương lão sư này cũng thật quá lợi hại, có thể làm mình tẩu hỏa nhập ma đã phá trời sinh tóa mạch, thì khẳng định sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Chung quy, một lão sư có thể tùy tiện giúp người đột phá, thì làm sao có thể nói dối chút chuyện nhỏ như vậy được chứ?

Khi hần nghĩ đến điểm này, thì những người khác cũng đã nghĩ đến, từng người nhìn sang với cặp mắt đầy nghi hoặc.

- Không tin, ta cũng không hề trách người, dù sao người cũng từng nghe lời ta tẩu hỏa nhập ma một lần!

Trương Huyền phẩy phẩy tay, lộ ra vẻ tiếc hận:

- Có điều, bỏ qua cơ hội lần này, người sẽ phải dùng thời gian hơn nửa năm nữa, thậm chí lâu hơn! Lựa chọn thế nào, bản thân người hãy tự suy nghĩ!

- Chuyện này...

Triệu Nham Phong đứng chôn chân tại chỗ, xiết chặt nắm đấm, không rõ bao lâu, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định:

- Trương lão sư, ta muốn thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Dậy sóng báỉ sư

Vị Trương lão sư này nói đúng, một khi bỏ qua cơ hội sẽ hao phí thời gian dài hơn, một bước rút lại phía sau, từng bước sẽ bị rút lại phía sau, hần cũng không muốn phải đuổi theo bước chân của người khác!

Mặc dù hần không quá tin tưởng lời của đối phương, nhưng ở trước mặt nhiều lão sư như vậy, cảm thấy vị Trương lão sư này không tới mức làm hần tẩu hỏa nhập ma lần thứ hai!

- Tốt lắm, người sẽ phải vui mừng vì sự lựa chọn này!

Gật gật đầu, Trương Huyền nhìn chung quanh, mang ra một hộp ngân châm, lúc này mới nói:

- Khoan chân ngồi xuống, phải tập trung tinh thần, ta sẽ dùng ngân châm mở huyết đạo cho người, tăng cường tốc độ hội tụ linh khí, người chỉ cần từng bước xung kích vùng Đan Điền là được!

- Được!

Trong tâm Triệu Nham Phong đã có quyết định, nên hần không do dự nữa, liền khoan chân ngồi xuống.

Trương Huyền đi tới trước mặt, lấy một cây ngân châm ra, hướng về phía một huyết đạo của đối phương, cắm thẳng xuống, đồng thời đẩy một luồng chân khí vào bên trong.

Hần từng tu luyện Thiên Đạo Thần Công, nên từ lâu phẩm chất chân khí giống như thanh thủy, vừa tiến vào trong cơ thể đối phương, những chỗ bị khóa trong huyết đạo được mở ra.

Huyết đạo của người bình thường giống như lỗ nhỏ tràn ngập chân khí bẩn, vẫn đục giống như nước đục, muốn rửa sạch nó là việc hầu như không thể. Lên chân khí tam phẩm, tương đương với thanh thủy, với người khác, dù có tiêu tốn thời gian hai năm cũng chưa chắc có thể rửa sạch được huyết đạo, vậy mà với hần, chuyện đó lại dễ như ăn cháo.

Huyết đạo vừa mở ra, linh khí ở chung quanh ngay lúc khắc ào ạt ủa vào.

Vù vù vù vù!

Bàn tay như gió, liên tiếp cắm thêm tám ngân châm lên người đối phương.

Chín ngân châm mở ra chín huyết đạo trên người Triệu Nham Phong. Trước đây linh khí trong cơ thể hần như dòng suối nhỏ róc rách, giờ đây biến thành sông lớn cuộn cuộn, âm vang sôi trào trong cơ thể, không biết bao nhiêu dòng linh khí tràn vào khí hải.

Ầm ầm!

Trong phút chốc, Triệu Nham Phong cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung, đan điền vốn yên tĩnh trong bụng dưới đột ngột được linh khí ào tới mở ra, giống như một cái đập nước lớn, liên tục tiếp nhận từng luồng linh khí hội tụ.

- Việc này...

Đột nhiên Triệu Nham Phong đứng phắt dậy, bàn tay hấn hấn vào trụ đá đo lường cách đó không xa.

Àm!

Một trăm năm mươi cân!

Võ giả nhị trọng Đan Điền cảnh sơ kỳ!

- Ta ta...

Nhìn thấy con số trên đá, Triệu Nham Phong sửng người, vốn dĩ hấn cho rằng để xung kích thành công cũng phải mất thời gian ít nhất nửa năm, nhưng lúc này được sự giúp đỡ của Trương lão sư, thoáng chốc đã thành công...

Dường như còn chưa tới nửa canh giờ.

- Đa tạ Trương lão sư!

Lạch cạch!

Trong lòng không còn chút nghi hoặc nào nữa, Triệu Nham Phong vội vàng quỳ gối trước mặt Trương Huyền, liên tục dập đầu.

Giây phút đó, sâu trong nội tâm hắn đã ghi nhận, đối phương vì tốt cho hắn!

Một lão sư có thể tùy tiện giúp người ta đột phá, làm sao có thể dạy sai lý thuyết, khiến hắn tẩu hỏa nhập ma được chứ?

Một lão sư tốt như vậy, thế mà bản thân lại từng hoài nghi, còn liên tục nhục mạ, hắn quả thật không bằng cảm thú!

Nói thật, lúc trước thực sự bị mù mắt rồi. Rồi khỏi lão sư này đề đi bái Lục Tầm lão sư, nếu như có cơ hội, nhất định sẽ trả lại khóa của đối phương quay về học lại một lần nữa.

- Thật sự đã đột phá rồi ư?

- Hơn mười phút có thể giúp một người từ võ giả nhất trọng đột phá thành công...

- Ta không bị hoa mắt chứ? Chỉ là tùy tiện cầm mấy cây kim châm thôi mà, hắn làm thế nào vậy nhỉ?

.....

Trong lòng Triệu Nham Phong đầy bối rối, phiền muộn, mấy người Vương Hoàng tộc trưởng, Mạc trưởng lão đều đã chứng kiến tất cả mọi việc vừa rồi, giờ đây ai nấy đều tròn mắt há mồm, cảm giác sắp phát điên lên được.

Ban đầu bọn họ cho rằng Trương Huyền nói khoác, chẳng bao giờ tin sẽ thành công, giờ được nhìn tận mắt, sức mạnh của sự thật đánh mạnh vào thị giác khiến bọn họ suýt khóc.

Nhìn tiếp về phía đối phương, ánh mắt từng người ai nấy đều nóng như lửa.

Năm đó bọn họ đột phá nhất trọng, sống dở chết dở, giờ thì nhìn người ta đi, nhẹ nhàng như ăn cơm uống nước vậy.

Tại sao lúc trước không gặp được Trương lão sư...

- Trương lão sư, xin hãy nhận ta là học sinh đi.

Vương Nham là người đến cùng với bọn Vương Đào giờ bước lên phía trước quỳ gối xuống.

Lúc trước hắn cho rằng Lục Tầm lão sư cao minh, cũng không phản đối cách làm của tộc trưởng cùng gia gia, nay được tận mắt chứng kiến Trương lão sư trong mười mấy phút đã giúp Triệu Nham Phong đột phá, hắn không chịu nổi sự mê hoặc đó.

- Hà?

Trương Huyền chớp chớp mắt.

- Ta biết Nham nhi thiên phú bình thường, kính xin Trương lão sư không từ chối!

Nhị trưởng lão của Vương gia bước ra, vẻ mặt tươi cười:

- Chỉ cần Trương lão sư thu nhận hấn, thì ta cũng có thể làm học viên của ngươi, thu nhận học viên Tích Huyết cảnh sẽ có thể bảo đảm danh tiếng Trương lão sư vững chắc, sẽ không ai còn dám nghi vấn ngươi nữa!

- Nhị trưởng lão, ngươi không thấy xấu hổ sao? Còn muốn mua một tặng một sao, thật không biết liêm sỉ!

Đại trưởng lão phát tay áo một cái, hấn ta cung kính nhìn sang:

- Trương lão sư, đừng để ý tới bọn họ, Nhị trưởng lão luôn luôn không có quy củ! Khụ khụ, ngươi xem ta đi, đã là Tích Huyết cảnh đỉnh phong, cũng muốn bái ngươi làm sư, nếu như ngươi cảm thấy thân phận trưởng lão Vương gia không được hay lắm, ta có thể từ chức.

- Có gì tốt mà tranh giành nhau thế? Ai cũng già mà không nên nét, đều đáng tuổi gia gia người ta rồi đấy, thế mà vẫn còn nhất định phải bái người ta làm sư, mặt mặt không?

Không nghĩ Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão lại hành xử mất mặt như vậy, Vương Hoàng tộc trưởng nói lời chính nghĩa.

Bị tộc trưởng quát lớn, hai người bỗng đỏ mặt.

Đúng thế, tuổi tác của bọn họ không nhỏ, căn cốt đã định hình từ lâu, giờ muốn đột phá, thật sự là điều không quá dễ dàng.

Vương Đào, Vương Nham dùng ánh mắt sùng bái nhìn sang.

Thấy chưa, vẫn là tộc trưởng bình tĩnh, quyết đoán, liếc mắt đã nhìn ra vấn đề.

Nhưng, bọn họ còn chưa sùng bái xong, liền thấy Vương Hoàng tộc trưởng thân nhiên nhìn sang, cất giọng cười nói:

- Trương lão sư, ngươi xem ta năm nay chỉ mới bốn mươi hai tuổi, liệu có phải có thể bái ngươi làm sư....

Trương Huyền "..."

Mọi người "..."

- Khụ khụ, chuyện bái sư... nói sau đi!

Cuối cùng, Trương Huyền đành cất ngang cục diện rối loạn trước mắt, lần nữa nhìn về phía Triệu Nham Phong:

- Đến giờ ngươi còn cho rằng ta không biết giảng bài, hại ngươi tẩu hỏa nhập ma không?

- Là lão sư nhọc lòng bồi dưỡng, ta đã không biết cảm ơn, kính xin Trương lão sư tha thứ!

Triệu Nham Phong vội vã quỳ xuống đất.

- Ừm!

Trương Huyền hài lòng gật đầu, lại nhìn về phía Thượng Thần trưởng lão:

- Thượng trưởng lão, bây giờ người có gì muốn nói không?

- Ta...

Sắc mặt Thượng Thần trưởng lão tái xanh.

Chuyện sát hạch lão sư đã không thể giải thích được, chuyện tẩu hỏa nhập ma này, đến người trong nhà cũng còn cho rằng Trương lão sư đang giúp hấn ta tu luyện, thế thì hấn ta còn có lý do gì nữa chứ?

Giống như lại bị vả vào mặt một lần nữa.

Hơn nữa lại còn là bị trực tiếp đánh cho sưng mặt.

- Không thể nào... không thể nào, sao hấn có thể giúp người ta tùy tiện đột phá thế được...

Tào Hùng đứng bên kia ngay người ra giống như thẳng ngốc, ánh mắt mờ mịt.

Cái tay lão sư Trương Huyền này vào học viện cùng thời gian với hấn, nhưng từ trước đến nay Tào Hùng luôn luôn ưu tú hơn, vậy mà giờ đây hấn biến thành lợi hại như vậy từ lúc nào?

Hơn nữa, cái chuyện tùy tiện giúp người ta đột phá, thì cho dù là viện trưởng, trưởng lão học viện cũng không làm được, sao hắn lại làm được?

- Tào Hùng lão sư tùy ý nói xấu đồng sự, sư đức bại hoại, hiện tại ta sẽ báo Công đoàn của học viện xóa tư cách lão sư của ngươi! Đồng thời, lập tức chịu phạt một trăm gây!

Mạc trưởng lão vùng tay lên.

- Dạ!

Tào Hùng cắn răng.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cũng biết kết quả đã định.

- Thượng Bân, thân là lão sư, lại vì tư lợi bản thân, cố ý hãm hại, hiện tại cách chức điều tra!

Xử lý xong Tào Hùng, Mạc trưởng lão nhìn sang:

- Còn Thượng Thần, thân là trưởng lão, chủ nhiệm phòng giáo vụ, đã không suy nghĩ vì các lão sư, còn cố ý gây khó dễ, thậm chí thay đổi thành tích sát hạch, hiện tại hủy bỏ chức vụ trưởng lão và chủ nhiệm phòng giáo vụ, báo lên công đoàn, chờ xử lý!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Làm sao dạy?

Trưởng lão sư giả công hội giống như lãnh đạo Vụ giáo dục ở kiếp trước của Trương Huyền, có tư cách phế bỏ chức vụ của một lão sư trong học viện.

- Mạc trưởng lão, nề tình kết giao nhiều năm của chúng ta, mong ông nương nhẹ tay...

Nghe thấy xử phạt, Thượng Thần trưởng lão vội vàng lên tiếng.

Thời khắc này đây, trong lòng hắn ta đang sụp đổ.

Mạc trưởng lão là do hắn ta tìm đến, muốn mượn đề thủ tiêu tư cách lão sư của Trương Huyền, kết quả... đã tự lấy đá nện chân mình, giờ người bị khai trừ chức vụ chính là hắn ta.

Có cần phải sa xuống hố như vậy không?

- Đều là do công tử bột ngươi!

Càng nghĩ càng giận, nhìn về phía Thượng Bân đang ở cách đó không xa, hắn ta hận không thể lao tới đá gãy hai chân của hắn.

Nếu không vì tên tiểu tử thói này, cứ nhất định phải gây phiền phức cho Trương Huyền, thì bản thân hắn ta cũng chẳng bị dính dáng vào như vậy!

Giờ thì hay rồi, người ta chẳng hề hối hận gì, bản thân bị khai trừ chức vụ thì cũng đành, nhưng vấn đề là mang ô danh, có thể tương tượng, một khi chuyện phòng giáo vụ chen ép lão sư, thay đổi thành tích sát hạch bị truyền đi, thì lúc ấy hắn ta kiểu gì cũng sẽ biến thành chuột chạy qua đường, người người ra sức chửi!

Mặc dù bản thân mình chưa làm, nhưng phải có người tin tưởng mới được.

Người ta là hồ cha, con mẹ nó ngươi là hồ gia gia...

- Nương tay ư? Thượng trưởng lão, chính vì nề tình giao hảo nhiều năm của chúng ta, mà ta mới giữ mặt mũi cho ngươi như thế đó, nếu không, riêng chuyện hết sức chen ép đồng sự được báo cáo lên công hội, ngươi cũng sẽ bị thủ tiêu tư cách lão sư!

Mạc trưởng lão hừ lạnh:

- Ta thấy ngươi sau này tự lo liệu đi!

Thượng Thần trưởng lão biết hắn ta nói không hề sai, toàn thân chợt mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất như cha mẹ chết.

- Trương lão sư, chuyện ngày hôm nay thật sự quá rầy ngươi quá, trong giới lão sư có người bại hoại như vậy là do công hội sơ sẩy!

Xử lý xong ba người, Mạc trưởng lão áy náy nói với Trương Huyền.

- Không có chuyện gì, thi thoảng gặp một hai người bại hoại cũng là chuyện bình thường!

Trương Huyền xua tay tỏ vẻ không quan tâm.

Nhìn thấy thái độ của hắn, mọi người lại khâm phục.

Thấy không, đây mới là đạo đức một lão sư nên có...

- Tốt lắm, giờ ta quay về công hội xử lý những việc này, nhất định sẽ cho Trương lão sư một công đạo!

Nói xong, Mạc trưởng lão oán hận nhìn Thượng Thần trưởng lão một cái, rồi xoay người rời đi.

- Trương đại sư, chúng ta cũng đi thôi, người còn dạy ta thư họa nữa kìa!

Nhìn thấy việc nơi này đã xử lý xong, lúc này Tào Hùng cũng đã bị đánh chết đi sống lại, gần như phế bỏ, Bạch Tôn cười khanh khách đi tới trước mặt.

- Được rồi!

Gật gật đầu, Trương Huyền và mọi người cùng rời khỏi Học Tâm tháp.

Nói thật, lần này quá nguy hiểm.

Nếu không phải người Vương gia và mấy người Bạch Tôn, Hoàng Ngự tới đúng lúc, cho dù hắn có thể ứng phó cũng phải phí rất nhiều khí lực.

Đặc biệt chuyện Triệu Nham Phong.

Kỳ thực, chuyện này là hắn chơi trò tâm lý.

Triệu Nham Phong căn bản không phải trời sinh tỏa mạch, mà là trời sinh kinh mạch chật hẹp!

Kinh mạch chật hẹp, nói theo lời của tiền thế thì có nghĩa người khác có tám làn xe, còn hắn chỉ có một làn xe.

Kinh mạch chật hẹp như thế, khilinh khí đi qua tự nhiên toàn thân sẽ có cảm giác bị xé nát, thậm chí tốc độ tu luyện rất chậm, thành tựu cũng có hạn.

Nhưng bản chất của nó khác với trời sinh tỏa mạch.

Những người kinh mạch bị phong tỏa, giống như đi trên đường gặp đủ các thứ cản trở, linh khí đi tới đó không thể qua được, còn đây, kinh mạch cho dù chật hẹp nhưng vẫn thông suốt, tu luyện không thành vấn đề.

Tẩu hỏa nhập ma thật sự có thể mở rộng kinh mạch đang chật hẹp, giúp việc tu luyện dễ dàng hơn, chính vì như thế mới có thể đột phá nhanh như gió, đạt tới Tụ Tức cảnh đỉnh phong.

Nhưng cũng bởi vì chuyện này mà thân thể cũng phải chịu tổn hại rất lớn, Tụ Tức cảnh đỉnh phong xem như là cực hạn, muốn đột phá là không thể.

Vì muốn bồi thường đối phương, Trương Huyền mới ra tay giúp đột phá, đương nhiên, làm như vậy cũng tiêu trừ hiểm họa mà tiền thân lưu lại, nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ ít, sau chuyện này, có lẽ sẽ không còn ai mang chuyện tẩu hỏa nhập ma ra mà nói nữa.

Còn việc làm thế nào để giúp Triệu Nham Phong đột phá thành công thì cũng rất đơn giản.

Sau khi lật hết sách trong Tầng Thư các dành cho lão sư, từ lâu Thiên Đạo Đồ Thư Quán đã hình thành nhất trọng, nhị, tam trọng của Thiên Đạo thần công. Sau khi tu luyện qua một lượt, hắn hiểu rõ phương pháp đột phá như lòng bàn tay, lại thêm hắn có chân khí tinh khiết cao độ, dẫn dắt đối phương đi tới con đường chính xác, việc đột phá thuận lợi, cũng không có gì phức tạp.

- Kể từ bây giờ, sẽ không cần phải lo lắng bị khai trừ bất cứ lúc nào nữa rồi!

Cảm khái một tiếng, hắn thở ra một hơi.

Sau khi sống lại, hắn rơi vào tình huống sắp bị khai trừ, cho dù thu nhận được học viên vẫn cảm thấy có mây đen vần vũ trên đầu, giờ đây coi như mây đen đã tan biến hết.

Rời khỏi Học Tâm tháp, sắp xếp Vương Nham cũng giống như Vương Đào, sau này có thể đến dự thánh, lúc này mới khiến đám người Vương gia hậm hực rời đi.

Còn về phần Triệu Nham Phong, hắn tha thiết nhìn sang, rất hiển nhiên thủ pháp vừa rồi của Trương lão sư đã khiến hắn động lòng, hy vọng có thể quay

về môn hạ lần thứ hai.

Nhưng, Trương Huyền đã từ chối thẳng thắn đề nghị này.

Đùa ư!

Ca ca đây là người “xuyên việt” có ngón tay vàng, sớm muộn gì cũng trở thành danh sư, ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, chẳng phải làm vậy khiến ta mất mặt lắm sao?

Tiền thân ta khiến ngươi tẩu hỏa nhập ma, giờ ta giúp ngươi đột phá đến võ giả nhị trọng, ân oán hai bên đã thanh toán xong, không bao giờ muốn dính dáng đến nữa.

Bị từ chối, gương mặt Triệu Nham Phong lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng một lát sau chợt nghĩ ra cái gì đó, trong mắt lại lộ ra vẻ kiên định, hắc và đám người Vương Nham xoay người rời đi.

- Hoàng Ngữ cô nương, phải làm thế nào để trở thành trợ giáo?

Trên đường đi, Trương Huyền không nhận được hỏi.

Sau khi trải qua việc này, hắn cũng coi như hiểu rằng, muốn đứng vững trên thế giới này, không bị người đến gây phiền phức, cũng chỉ có thể trở thành danh sư!

Muốn trở thành danh sư, đầu tiên phải thành trợ giáo.

- Trợ giáo là một loại xưng hô, không cần sát hạch như danh sư! Chủ yếu xem vận khí, chỉ cần có danh sư coi trọng, mời ngươi làm, ngươi sẽ thành trợ giáo!

Hoàng Ngữ giải thích.

- Ồ!

Trương Huyền gật đầu.

Kỳ thực trợ giáo nói trắng ra giống như trợ lý truyền thụ ở kiếp trước, tuy không có thực quyền, chỉ là phát ngôn viên nhưng lại đại biểu cho danh sư, có địa vị cực cao.

- Ngươi là trợ giáo danh sư, phòng sách kia...

Trương Huyền nghi hoặc nhìn sang.

Nghe thấy Hoàng Ngữ là trợ giáo danh sư, hắn vô cùng khiếp sợ, lúc trước nàng có thể tùy ý ra vào gia môn Lục Trầm đại sư, liền biết thân phận không bình thường, nhưng không ngờ lại không bình thường tới như vậy.

Hơn nữa, đường đường là một trợ giáo, đây chính là địa vị còn đáng tôn sùng hơn cả trưởng lão của học viện Hồng Thiên, tại sao lại mở một phòng sách tại thương trường mà không một ai tới xem?

- Tuy ta may mắn được Lưu sư coi trọng, trở thành trợ giáo của ông ấy, nhưng bản thân vẫn còn quá trẻ tuổi, cần phải tích lũy nhiều kiến thức nữa mới có thể làm cho người ta tin phục, bởi vậy nghe theo sự sắp xếp của Lưu đại sư, lựa chọn mở một cửa hàng nhỏ tại thương trường nơi có nhiều người qua lại, hồng tu thân dưỡng tính, mài giũa tài năng, đồng thời cũng có thể học tập càng nhiều tri thức...

Hoàng Ngữ giải thích.

Trương Huyền gật đầu.

Hiểu rõ thế sự chính là học vấn, thạo hiểu nhân tình chính là văn Chương.

Có lúc chớ xem thường việc mở một cửa hàng nhỏ, kỳ thực những người này là những người hiểu rõ nhân tình thế thái nhất, thậm chí còn thông tỏ hơn một số chuyên gia và học giả.

Muốn thực sự hiểu rõ nhân tình thế thái, mài giũa bản thân tốt hơn, hãy bắt đầu đi từ tầng thấp nhất, đó tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất.

Hoàng Ngữ là nữ tử của hội trưởng sư giả công hội, từ nhỏ đã là lá ngọc cành vàng, vị Lưu đại sư kia làm như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn bồi dưỡng thật tốt, giúp nàng trải qua nhiều việc đời hơn.

Sau một hồi hàn huyên nữa, Trương Huyền cũng đã phân nào hiểu rõ thế nào là danh sư và trợ giáo, lúc này mới không nhận được mà cảm khái.

Thế giới này, sư đạo làm đầu, địa vị lão sư vô cùng cao quý, được coi trọng hơn kiếp trước quá nhiều.

Cái gì mà luyện đan sư, luyện khí sư, luyện bảo sư... vô cùng nhiều nghề nghiệp trong thượng cửu lưu, đều không bằng danh sư.

Cũng khó trách, ở thế giới này, bất kể tu luyện hay học tập bất kỳ nghề nghiệp gì đều cần lão sư chỉ dạy, nếu không tôn trọng lão sư, làm sao có khả năng tiến bộ.

- Đúng rồi, rốt cuộc Lục Trầm đại sư sát hạch người gì vậy? Tại sao lại bảo các người nhất định phải học tập ta?

Sau khi biết địa vị của lão sư, Trương Huyền liền buông một câu hỏi mà hắn vẫn còn đang cảm thấy nghi hoặc.

Bạch Tôn là tiểu vương gia của Trần Nam Vương, Hoàng Ngữ là nữ tử hội trưởng sư giả công hội, bản thân lại là trợ lý danh sư, theo đạo lý mà nói, với địa vị như vậy, bọn họ còn cần người khác sát hạch hay sao?

- Trong gia môn Lục Trầm đại sư có lưu trữ một bộ trân tàng Mặc Hiên đồ không biết bao nhiêu năm... Hai chúng ta đều muốn sở hữu nó, chính vì thế đại sư mới có ý đưa ra vấn đề khó, tiến hành sát hạch chúng ta!

Hoàng Ngữ giải thích.

- Mặc Hiên đồ?

Trương Huyền hơi nhướng mày:

- Là Mặc Hiên đồ của họa đạo tông sư Mặc Trần Tử năm xưa? Các người cũng không hiểu thư họa... Muốn thứ này làm gì?

Xem lướt qua rất nhiều thư tịch trong Tàng Thư các, trong đó có cuốn ghi chép liên quan tới Mặc Hiên đồ, nói là mặc bảo do họa đạo tông sư lưu lại vào trăm năm trước, quý giá không gì sánh được, giá trị liên thành.

- Là.. tặng người!

Hoàng Ngữ chợt đỏ mặt.

- Tặng người?

Lúc này Trương Huyền mới hiểu ra.

Bạch Tôn và nàng đều thích Mặc Hiên đồ, đều muốn hỏi Lục Trầm đại sư, đại sư đồng ý, nhưng điều kiện tiên quyết là ai trong bọn họ vượt qua sát hạch trước.

Cái gọi là sát hạch, chắc là cảm nhận thư họa.

- Trương đại sư, người hiểu rõ thư họa như thế, chỉ liếc mắt nhìn là có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề, có thể dạy chúng ta được không?

Bạch Tôn nhìn sang với ánh mắt khẩn khoản.

- Đúng đấy, dạy chúng ta đi!

Hoàng Ngữ cũng nhìn sang.

- Dạy các người?

Hắn có thể nhận ra thư họa là dựa vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán, chứ kỳ thực... bản thân hắn có hiểu thư họa là cái gì đâu, làm sao mà dạy được chứ?

Nhìn ánh mắt mong đợi của hai người, Trương Huyền lúng túng không biết làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Ta muốn trả lại khóa học (Thượng)

Quyển 2: Thi đấu tân sinh - Chương 81: Ta muốn trả lại khóa học (Thượng)

Học viện Hồng Thiên, lớp học của Lục Tầm.

Làm lão sư minh tinh trong học viện, lớp học của hắn dài rộng có tới mấy trăm mét, không khác gì sân bóng đá lớn, học viên bên trong đứng thành một

hàng dài, có lẽ phải mấy trăm người.

- Không hổ danh là Lục lão sư, ta ở bên ngoài cũng từng nghe nói, vô số học viên đều việc báỉ người làm vinh, tranh giành đến đánh nhau vỡ đầu!

Nhìn học viên trong học đường đông như vậy, một lão nhân bất giác gật gù vuốt chòm râu, nhìn một thanh niên cách đó không xa.

Thanh niên dáng dấp chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mặc trên mình một bộ áo xanh, đứng sừng sững giống như cây thương đâm thẳng lên trời, khắp người toát ra một thứ khí chất ngạo nhân.

Bản thân lão nhân, nếu như Thượng Bân ở đây nhất định sẽ nhận ra, đây chính là ông chủ của Hồng Thiên lâu, Hồng Hạo trưởng lão!

- Trưởng lão quá khen, ta cũng chỉ là tận lực bồi dưỡng học viên thôi, tất cả đều là do bọn họ cất nhắc, thương yêu!

Thanh niên cười nói.

Mặc dù lời nói thì khiêm tốn, nhưng trong thần thái lại tràn đầy ngạo nghễ và tự tin.

- Cũng không phải quá khen, xem chất lượng những học viên này thì biết ngay mà, ta nghe nói, lần này một trăm học viên đứng đầu trong bảng danh sách sát hạch khi nhập học chỉ báo danh chỗ của ngươi, đồng thời sĩ số được thu làm môn hạ lại vượt quá bảy mươi, hơn hai trăm học viên mới của ngươi, có vẻ như không có thấp hơn xếp hạng năm trăm trở xuống!

Hồng Hạo trưởng lão vuốt râu, cười nói.

Ngày hôm qua khi nghe được những con số này, hấn ta cũng phải hoảng sợ.

Vị Lục Tầm này tuổi không lớn lắm, thế mà lại có thể trở thành lão sư nổi danh nhất trong học viện, gần như tung một mẻ lưới là thu hết được hạt giống tân sinh tốt nhất vào trong tay mình.

Loại thành tích này, cho dù học viện được xây dựng nhiều năm như vậy, cũng rất hiếm thấy.

- Học viên đồng ý báo danh chỗ ta, ta cũng rất vinh hạnh!

Nghe được trưởng lão đường đường là võ giả thất trọng khen bản thân, Lục Tầm lão sư đầy kiêu ngạo, lập tức xoay đầu lại:

- Hồng Hạo trưởng lão luôn luôn rất bận, tại sao hôm nay lại tới chỗ của ta vậy? Có phải có chuyện gì cần ta hỗ trợ hay không? Chỉ cần có thể làm được, tất nhiên ta sẽ dùng hết khả năng!

Hấn không thể tin một trưởng lão thực lực như vậy lại chạy tới đây chỉ để tán gẫu.

- Quả thật có chút việc, thật sự phải phiền phức ngươi một hồi rồi, ta và phụ thân ngươi là bạn cũ, quen nhau từ nhỏ đến lớn, biết ngươi là người ngay thẳng, nên giờ đến đây đặc biệt muốn ngươi hỗ trợ điều tra một lão sư!

Hồng Hạo trưởng lão nói.

- Không nên nhắc tới phụ thân ta, đó là một người gàn bướng!

Nghe đối phương nhắc đến chuyện tình cảm, Lục Tầm hơi cau mày:

- Nói đi, là lão sư nào vậy?

- Trương Huyền!

Hồng Hạo trưởng lão nói.

Hồng Thiên lâu của hấn ta bị Trương lão sư phá đám, hiện tại chuyện làm ăn hầu như trở thành số không, lửa giận thiêu đốt nội tâm, nếu không phải tự trọng thân phận, sợ rằng hấn ta đã lao ra khỏi cửa để tìm đánh đối phương!

- Trương Huyền? Ngươi nói là Trương Huyền mà trong kỳ sát hạch lão sư được không điểm, khiến Triệu Nham Phong bị tẩu hỏa nhập ma?

Lục Tầm nhìn sang.

Đối với một ít “sự tích” vinh quang của Trương lão sư, hấn cũng có nghe thấy, lại nói, hấn cũng lấy học viên của người ta, làm sao không rõ chứ.

- Đúng thế!

Hồng Hạo trưởng lão gật đầu.

- Đây là lão sư rác rưởi, sớm muộn gì cũng bị khai trừ, sao vậy, trưởng lão có mâu thuẫn với hấn?

Lục Tầm kỳ quái hỏi.

Một là trưởng lão lâu năm thừa sức cạnh tranh chức viện trưởng, một là lão sư có thể bị khai trừ bất cứ lúc nào, hai người có dùng tám cây gậy tre cũng chẳng đánh tới được, tại sao lại có liên hệ với nhau?

- Một chút chuyện mà thôi! Ta nghe nói phòng giáo vụ cho tới hậu thư, chỉ cần học kỳ này hấn không chiêu mộ được học viên sẽ khai trừ tư cách lão sư, trục xuất khỏi học viện! Vì lẽ đó, hi vọng phiên Lục lão sư một chút, xem có thể thu mấy môn hạ của hấn hay không!

Hồng Hạo trưởng lão nói ra mục đích của mình.

Trước khi tới đây hấn ta đã hỏi thăm một ít chuyện của Trương Huyền, thậm chí bao gồm cả chuyện chiêu mộ học viên trong học kỳ này.

Đối phương là lão sư, thân phận có sự bảo vệ, hấn ta không có cách nào, nhưng một khi mất đi tư cách, còn không mặc hấn ta xâu xé ư?

- Thu làm môn hạ của ta?

Lục Tầm không nghĩ đối phương tới tìm hấn là vì chuyện này.

- Đúng vậy, là một lão sư nổi tiếng của học viện Hồng Thiên, muốn nói ai có thể làm được điều này, cũng chỉ có ngươi! Chỉ cần ngươi đề lộ ra ý này, chỉ sợ mấy học viên của hấn sẽ lập tức trả lại khóa học, tranh nhau chen lấn gia nhập môn hạ của ngươi!

Hồng Hạo trưởng lão cười nói:

- Giáo huấn một lão sư có nhiều học viên trong học viện sẽ gặp rất nhiều phiền phức, nhưng với một người không có học viên sẽ đơn giản hơn nhiều!

- Ừm..

Lục Tầm do dự.

- Không có gì phải do dự, lẽ nào ngươi đã quên Triệu Nham Phong? Nếu như mặc cho Trương Huyền tiếp tục dạy học viên, nhất định hấn sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, làm lỡ cả đời bọn họ! Ngươi chiêu thu bọn họ, cũng là vì suy nghĩ và cứu bọn họ đó.

Hồng Hạo trưởng lão tận dụng mọi thời cơ.

- Được rồi, ta nhận lời việc này, hôm nay ta sẽ phát ra tin tức, có ý định chiêu thu mấy học viên của hấn!

Lục Tầm gật đầu.

- Quyết định như vậy...

Ánh mắt Hồng Hạo trưởng lão sáng lên, trong lòng đầy hưng phấn.

Thấy Lục lão sư nhận lời, hấn ta như có thể thấy trước được gương mặt thất vọng và tuyệt vọng của Trương Huyền.

Hừ, làm Hồng Thiên lâu của hấn ta sắp đóng cửa, vậy thì hấn ta sẽ từ từ chơi đùa, khiến cho đối phương sẽ cảm nhận được sự khủng hoảng đích thực!

Đang lúc âm thầm cao hứng, cũng đang nghĩ luôn mấy bước kế tiếp giáo huấn đối phương, liền thấy một học viên mới đi tới.

- Lục lão sư!

Đi tới trước mặt, quỳ xuống đất.

- Vương Nham, chuyện gì?

Nhìn thấy thiếu niên này, Lục Tầm mỉm cười gật đầu.

Vương Nham này được xem như một trong những tân sinh có thiên phú tốt nhất, lại là tôn tử của Nhị trưởng lão Vương gia, địa vị rất cao quý, có thể thu nạp được học viên như thế, cho dù là hấn cũng không nên nổi cảm thấy tự hào.

- Lục lão sư, ta... Ta...

Vương Nham vốn vừa mới trở về từ Học Tâm tháp, lúc này quỳ dưới đất, vẻ mặt khó đoán.

- Có phải tu luyện gặp vấn đề khó không? Cứ nói thẳng không sao cả!

Thấy hấn ngập ngừng ấp úng, Lục Tầm khẽ khai nói.

- Lục lão sư học thức uyên bác, là lão sư nổi danh nhất trong học viện, có cái gì khó cứ trực tiếp hỏi đi, lão sư nhất định có thể giải quyết giúp ngươi!

Hồng Hạo trưởng lão cũng vuốt râu, cười nói.

- Vậy ta liền nói...

Vương Nham cắn răng một cái:

- Ta muốn... trả lại khóa học của lão sư, mong Lục lão sư tác thành!

- Trả lại khóa học của ta?

Lục Tầm lão đảo, đôi mắt mở to, hắn không dám tin điều vừa nghe thấy.

Người khác đều tranh giành nhau để được đăng ký vào lớp học của hắn, vậy mà cái tên tiểu tử này lại muốn... trả lại khóa học?

Thật hay giả?

Dạy học trong học viện Hồng Thiên nhiều năm như vậy, chưa bao giờ hắn gặp phải trường hợp như này!

- Vâng!

Nói được ra lời này, Vương Nham thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng gật đầu.

- Có phải ngươi có chuyện khó nói hay không, hoặc là bị ai uy hiếp?

Lục Tầm không nhịn được nói.

- Không có, học viên tự nguyện!

Vương Nham nói.

- Ngươi có biết, sau khi trả lại khóa học của ta, toàn bộ học viện sẽ không có lão sư khác nào thu nhận ngươi?

Nghe hắn nói tự nguyện, Lục Tầm không nhịn được tiếp tục hỏi.

Hắn là lão sư nổi danh nhất học viện, học viên trả lại khóa học của hắn, các lão sư khác làm sao dám thu nhận chứ?

- Chỉ cần có thể trả lại khóa học của lão sư, ta có thể đi dự thính chỗ Trương Huyền lão sư, đây là một cơ hội, mong Lục lão sư tác thành!

Vương Nham cúi rạp người xuống.

- Trả lại khóa học của ta, đi dự thính ở chỗ Trương Huyền lão sư?

Lục Tầm như bị tảo bón, trợn mắt ngoác mồm, cảm giác sắp điên đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Ta muốn trả lại khóa học (Hạ)

Không riêng gì Lục Tầm, ngay cả Hồng Hạo trưởng lão cũng cảm thấy chóng mặt, trời đất quay cuồng.

Trương Huyền không phải là lão sư kém nhất học viện sao?

Vừa rồi còn nói, chỉ cần phát ra ý tứ, học viên của đối phương sẽ đổ xô xông tới, nằm mơ cũng không ngờ, bên này chưa thả ra tiếng gió, một trong những học viên hắn xem trọng nhất lại xin trả lại khóa học để đi đến chỗ đối phương!

Hơn nữa... Vấn đề là đối phương thu nạp ngươi còn được... Đẳng này lại đi dự thính?

Mẹ nó, ngươi xác định không phải đang nói đùa đấy chứ?

Dự thính là không có địa vị!

Không làm thân truyền bên ta, lại chạy sang bên đó dự thính...

Lục Tầm cảm thấy da mặt căng cứng, cả người không được tự nhiên nữa.

- Mong Lục lão sư tác thành!

Vương Nham vội vàng nói.

- Ngươi...

Thật lâu sau, thấy đáng vẻ đối phương là nói thật, không phải thuận miệng nói bậy, sắc mặt Lục Tầm bắt đầu khó coi:

- Ngươi có biết Trương Huyền lão sư đã từng dạy học viên tẩu hỏa nhập ma? Ngươi xin đi dự thính chỗ hần...

- Ta biết!

Vương Nham gật đầu, khuôn mặt không thay đổi chút nào.

Vừa nãy tại Học Tâm tháp đã nhìn thấy Trương lão sư đại triển thần uy, ngay cả gia gia của hần cũng tin tưởng và nghe theo không ngớt, tâm trí của hần mong chờ từ lâu.

Thấy hần kiên định như thế, gương mặt Lục Tầm càng tức giận khó coi, khoát tay ngoắc mấy học viên cách đó không xa:

- Đi gọi Triệu Nham Phong tới chỗ ta!

- Lục lão sư!

Một lát sau, Triệu Nham Phong đã tới trước mặt.

- Vương Nham muốn trả lại khóa học của ta, đi tới chỗ Trương Huyền lão sư để dự thính, ngươi nói với hần tình cảnh tu luyện với Trương lão sư lúc trước, để cho hần biết đây là quyết định ngu xuẩn cỡ nào!

Lục Tầm phát tay áo một cái.

Triệu Nham Phong cũng không nói lời nào, trực tiếp quỳ xuống đất và liên tục dập đầu.

- Sao vậy? Không phải lúc trước ngươi vẫn thường nói sao?

Lục Tầm cau mày.

Triệu Nham Phong từng bị Trương Huyền dạy đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, nên hần có quyền lên tiếng nhất, trước đây lúc nào cũng nói xấu Trương lão sư, đều là mình ngăn hần lại, tại sao hôm nay bảo hần nói, ngược lại đáp ứng, giống như có nỗi khổ khó nói vậy?

- Lục lão sư, ta... Kỳ thực cũng giống như Vương Nham, ta cũng muốn đi dự thính ở chỗ Trương lão sư!

Rốt cục hạ quyết tâm, Triệu Nham Phong cũng nói.

- Ngươi cũng muốn đi?

Sắc mặt cứng đờ, Lục Tầm suy nghĩ chút ngẩng chống vó.

Ngươi không phải bị hần dạy đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, hận hần thấu xương sao?

Ngươi không phải thường thường nói xấu hần sao?

Tại sao muốn trả lại khóa học của ta, đi tới chỗ hần để dự thính?

Lục Tầm suy nghĩ phát điên.

- Trương lão sư có ân trọng như núi với ta, lần trước ra đi không lời từ biệt, trong lòng vô cùng hổ thẹn! Hi vọng Lục lão sư tác thành!

Triệu Nham Phong cung kính nói.

Ân trọng như núi? Ân trọng cái đầu ngươi! Tẩu hỏa nhập ma là ân sao?

Ra đi không lời từ biệt? Ngươi rõ ràng đã chạy trốn đây có biết hay không?

Hồ thẹn, hàng ngày ngại nhục mạ Trương Huyền lão sư, sao ta không thấy ngại có chút hồ thẹn nào thế?

Lục Tầm phát điên.

- Được, được lắm, các ngại đã suy nghĩ kỹ rồi, giờ ta cho các ngại trả lại khóa học.

Xoay người mang hai ngọc bài tới, Lục lão sư cắn đầu ngón tay nhỏ máu tươi lên đó.

Làm lão sư nổi danh trong học viện, Lục Tầm cũng rất tự kiêu, nếu hai học viên này đã có quyết định, tiếp tục giữ lại chỉ tăng thêm phản cảm, chi không bằng trực tiếp buông tay.

- Đa tạ lão sư!

Tiếp nhận ngọc bài, biết Chương trình học đã trả, đôi mắt Triệu Nham Phong, Vương Nham đồng thời sáng ngời.

- Hiện tại các ngại không phải học viên của ta, có thể đi rồi!

Cổ nén lửa giận trong lồng ngực, Lục Tầm xua tay.

- Dạ!

Hai người đi ra ngoài.

- Đáng ghét, đáng ghét!

Thấy bọn họ rời đi, Lục Tầm gào thét.

Hắn là ai chứ?

Đệ nhất lão sư minh tinh trong học viện Hồng Thiên, vô số học viên tranh nhau muốn làm học viên của hắn, hắn đều phải thận trọng cân nhắc mới có thể lựa chọn, vốn tưởng rằng toàn bộ học viện, không ai có thể đào góc tường của hắn, kết quả...

Không chỉ đào một, mà là đào hai cái!

Mấu chốt nhất chính là...

Nếu như đào góc tường hắn là những lão sư như Vương Siêu, Trầm Bích Như thì cũng được. Nào ngờ lại là thằng cha sát hạch được không điểm, đứng chốt từ dưới lên trong học viện.

Cảm giác nhục nhã khủng khiếp khiến hắn phát rồ.

Còn nữa, vừa rồi nhận lời Hồng Hạo trưởng lão đi đào góc tường nhà người ta, kết quả còn chưa làm gì đã bị người ta đào hai góc tường nhà mình...

Nếu như không biết tự kiềm chế, tự trọng thân phận của mình, quả thật hắn đã rất muốn xông tới đánh cho Trương Huyền một trận!

- Chu Hồng!

Gào thét một hồi, lửa giận của Lục Tầm tiêu giảm không ít, hắn quay đầu hét một tiếng.

- Lục lão sư!

Một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi đi tới.

Chu Hồng, học viên xếp thứ tư trong đợt khảo sát nhập học, là một trong những học viên có thiên phú nhất mà Lục Tầm thu nạp được, mới hơn mười sáu tuổi, thực lực đã đạt tới Tụ Tức cảnh đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

- Ngươi đi tới chỗ Trương Huyền lão sư, giao một phong chiến thiếp cho ta!

Lục Tầm nghiêng răng nói.

- Chiến thiếp? Nghe quyết định của hắn, Hồng Hạo trưởng lão đứng bên cạnh sừng sờ, lập tức hiểu ra:

- Lễ nào ngại muốn thi đấu tân sinh...

- Không sai! Dám cướp học viên của ta, Lục Tầm ta không nuốt nổi con giận này! Lục Tầm lão sư khoát tay, xiết chặt nắm đấm nghiêng răng ken két:

- Nếu đã dám động thủ, vậy phải nghĩ được cách chấp nhận lửa giận của ta!

Nói xong, hắn lấy ra một mảnh giấy, nhanh chóng viết nội dung lên đó.

- Đưa cho Trương Huyền, nói với hắn, nửa tháng sau thi đấu tân sinh, ta muốn tiến hành “sư giả bình trắc” với hắn, hỏi hắn có dám nhận hay không, không dám nhận thì từ nay đừng giờ trò sau lưng!

Lục Tầm phát tay áo một cái.

Hàng năm, nửa tháng sau khi chiêu thu tân sinh đều tiến hành thi đấu tân sinh tương ứng.

Quan cuộc thi này có thể thấy được thiên phú và tiến bộ của học viên, đây là cuộc so đấu giữa các học viên với nhau.

Mà “sư giả bình trắc” chính là so đấu giữa các lão sư với nhau.

Sư giả bình trắc là hai lão sư so đấu, chọn ra mấy học viên trong tay bọn họ, tu vi, chiến đấu, lý luận... So sánh tổ chất tổng hợp với nhau, dùng để đo lường hiệu quả bài giảng.

Lợi dụng loại so sánh này làm tiêu chuẩn đánh giá năng lực lão sư.

Lục Tầm lão sư đưa ra cuộc bình xét với Trương Huyền, theo người khác thấy thì đây chính là một sự nghiêng ép.

- Dạ!

Đôi mắt Chu Hồng tỏa sáng, tràn đầy sự sùng bái.

Sư giả bình trắc, có liên quan tới danh dự của lão sư, cho dù thi đấu cũng là lên lút tiến hành, trực tiếp giri chiến thiếp như thế, khiêu chiến thẳng mặt như vậy, cũng chỉ có Lục lão sư mới có sự tự tin và ngạo khí như thế mà thôi.

Không hổ là thần tượng của hắn, quả thực quá ngầu!

Có tức giận cứ bộc phát, không cần phải ẩn nhẫn, đây là tấm gương mẫu mực về làm người!

- Đi đi!

Lục Tầm xua tay.

Chu Hồng gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

- Thật sự tiến hành sư giả bình trắc?

Hồng Hạo trưởng lão đi tới, không nhìn được hỏi.

- Đúng thế, ta không chỉ muốn bình trắc, còn muốn đánh cược với hắn, nếu như hắn thua, tất cả môn hạ sẽ thuộc về ta!

Ánh mắt Lục Tầm sáng quắc lên.

Từ khi hắn thành lão sư tới nay luôn thuận buồm xuôi gió, từng bước trở thành lão sư minh tinh nổi danh học viện, hắn đang định dựa vào những lai lịch này để thu hút sự chú ý của danh sư, hồng có thể trở thành trợ giáo, thì nay gặp được việc này.

Nếu không vì có ý nghĩ ấy, làm sao mà một người tu vi kém như Triệu Nham Phong, lại tẩu hỏa nhập ma, lại được hắn thu nạp làm học viên? Hắn là lão sư, chứ chẳng phải người làm từ thiện.

Nếu thật sự muốn đối tốt với người, mỗi học kỳ học viên đến báo danh lớp hắn nhiều như vậy thì hắn cứ trực tiếp thu nạp là được, cần gì phải tuyển chọn?

Chính là vì tiếng tăm! Hắn muốn tích góp vốn liếng để trở thành trợ giáo danh sư!

Nhưng hiện tại, nếu để người khác biết học viên của hắn trả lại khóa học chỉ để dự thính một tháng cha được không điểm trong kỳ sát hạch, vậy thì danh dự của hắn sẽ bị quét sạch bách, trở thành trò cười của thiên hạ?

Vì lẽ đó, bất kể thế nào, hắn cũng phải lấy lại danh dự mới được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chu Hồng hung hăng càn quấy

- Trương lão sư sẽ không sao chứ!

Bên trong lớp học, ánh mắt bọn Triệu Nhã, Vương Đình tràn ngập lo lắng.

Tào Hùng lão sư xin học tâm khảo vấn, đối phó Trương lão sư, chuyện này tuy không tuyên truyền rình rang nhưng với tư cách học viên, bọn họ vẫn nghe được một chút tin tức.

- Yên tâm đi, chúng ta đã nghe những bài giảng của Trương lão sư rồi, đều khâm phục không thôi, chắc chắn Lưu Dương đã sớm chịu phục rồi, không thể xảy ra vấn đề gì được!

Trịnh Dương nói.

Kỳ thật trong năm học viên, không phục Trương lão sư nhất chính là hắn, nhưng qua hai bài giảng, hắn đã bội phục sát đất, cho dù Vương Siêu lão sư hiện tại muốn thu nhận, thì hắn cũng trực tiếp từ chối.

Chính mình đã như vậy, thì Lưu Dương chắc chắn cũng sẽ như thế.

Độ tín nhiệm như thế, làm sao có khả năng thất bại?

Àm!

Mọi người đang nói chuyện, bỗng cánh cửa sắt gian phòng bị ai đó đá văng từ bên ngoài vào, tiếp theo một thiếu niên kiêu ngạo bước vào.

- Trương Huyền “lão sư” kính yêu của các người đâu? Bảo hắn ra đây!

Chấp hai tay sau lưng, thiếu niên hống hách nhướng mày lên.

Khi nói tới Trương Huyền lão sư, hắn cố ý nhấn mạnh, trên mặt không những không tôn trọng, mà còn mang theo ý cười nhạo.

- Người là ai? Nơi này không hoan nghênh người, xin rời đi cho!

Thấy đối phương nói tới Trương lão sư không có chút cung kính nào, còn đập cửa đi vào, sắc mặt Trịnh Dương trở nên khó coi.

- Trịnh Dương, không được lỗ mãng, hắn là Chu Hồng xếp thứ tư trong bảng sát hạch nhập học đó!

Nhận ra thiếu niên này, thân thể mập mạp của Viên Đào khẽ run lên, kéo Trịnh Dương nhỏ giọng thăm thỉ.

- Chu Hồng?

Không riêng Trịnh Dương, sắc mặt mấy người Triệu Nhã cũng chợt trầm xuống.

Bọn họ đã từng nghe đến cái tên này, thực lực từ lâu đã đạt được Tụ Túc cảnh đỉnh phong, có thể đột phá bất cứ lúc nào, vô cùng mạnh mẽ.

Có thể xếp thứ tư trong bảng sát hạch nhập học, có thể nói rằng bất kể là thực lực hay thiên phú đều không phải để bọn họ có thể so sánh.

- Có thể nhận ra ta, cũng coi như bọn người có chút kiến thức, đây là chiến thiếp của Lục Tầm lão sư chúng ta, muốn khiêu chiến “sư giả bình trắc” với lão sư các người trong cuộc thi đấu tân sinh vào nửa tháng sau, ai trong các người nhận thay hắn?

Thấy mọi người đã nhận ra mình, khoe miệng Chu Hồng cong lên, trong mắt hắn chẳng coi ai ra gì, điệu bộ tỏ vẻ cao cao tại thượng.

Vị này chính là Chu Hồng tới từ lớp học của Lục Tầm.

Hắn sớm đã nghe nói qua về Trương Huyền, đó là lão sư kém cỏi nhất trong học viện, trong kỳ sát hạch còn được không điểm mà thôi, còn hắn là thiên chi kiêu tử, môn sinh đặc ý của Lục Tầm, nên hiển nhiên không coi ra gì.

- Sư giả bình trắc? Lục Tầm lão sư?

Sắc mặt mọi người thay đổi.

Trong cuộc thi sư giả bình trắc, tuy chủ thể là bọn họ, nhưng lại so trình độ giảng dạy của lão sư, liên quan tới thể diện của lão sư nên xưa nay rất ít người tiến hành. Lục Tầm... lão sư tiếng tăm nhất học viện, môn hạ học viên, cao thủ nhiều như mây, tại sao lại đi khiêu chiến Trương lão sư?

- Không sai, Trương Huyền sau lưng làm điều mờ ám, trêu chọc Lục lão sư khiến hắn không vui, nên dự định giáo huấn cho hắn ta một trận, ta đặt chiến thiếp tại đây, lát nữa các người đưa cho hắn, nếu như không dám nhận, nên chịu thua sớm đi, tự mình tới lớp học của Lục lão sư xin tạ lỗi, bằng không, hãy chờ mà mất mặt xấu hổ đi!

Vung tay một cái, Chu Hồng vút chiến thiếp lên bàn, xoay người định rời đi.

- Khoan đã!

Còn chưa ra tới cửa lớn, Trịnh Dương đã chặn trước mặt:

- Ngươi đã vắng cửa lớp học chúng ta, mở miệng gọi Trương lão sư không có chút cung kính nào, giờ nhất định phải xin lỗi, bằng không, đừng trách ta không khách khí!

Làm học viên, phải bảo vệ tôn nghiêm của lão sư, tên này không có chút cung kính nào, khinh miệt vút chiến thiếp xuống rồi ngông nghênh rời đi, sao có thể mặc cho hắn tùy tiện như vậy được chứ.

- Muốn ta xin lỗi? Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh hay không đã!

Cười khẩy một tiếng, Chu Hồng xem thường nhìn sang, đá một cước tới.

Thương pháp của Trịnh Dương lợi hại, quyền cước lại bình thường, thêm vào đó thực lực lại kém xa đối phương, còn chưa kịp phản ứng đã bị đá trúng ngực bay ngược ra ngoài, ngã xuống đất.

- To gan!

Triệu Nhã cũng tức giận đến nổi vẻ mặt khó coi, nâng quát một tiếng và lao tới.

Nàng và Chu Hồng đều là Tự Tức cảnh đỉnh phong, nhưng sức chiến đấu có chút không bằng đối phương, liên tục mấy chiêu, cũng bị đánh trúng vai và thối lui về phía sau.

Tiếp theo là Vương Đình, Viên Đào cũng xông tới, đến Triệu Nhã thực lực mạnh nhất trong bọn họ còn không phải là đối thủ, bọn họ làm sao có thể chống đỡ được.

Chỉ chớp lát, bốn người bọn họ đều bị thương, gương mặt ai cũng bùng bùng tức giận, nhưng không biết phải làm sao cả.

Tuy bọn họ học được không ít lý luận cao thâm từ Trương Huyền, nhưng thời gian tu luyện quá ngắn, căn bản không phải là đối thủ của người đứng thứ tư trong bảng sát hạch nhập học.

- Một đám rác rưởi!

Đánh bại đám người này xong, Chu Hồng phát tay áo một cái:

- Đây chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ! Dám khiêu chiến Lục lão sư chúng ta, phải suy nghĩ tới kết quả này, lát nữa nói với Trương Huyền lão sư, không dám nhận lời thì phải nhận lỗi, bằng không...

- Bằng không thì sao?

Đang muốn nói hết lời, bỗng nghe một giọng nói nhàn nhạt từ ngoài phòng vọng vào.

Trương Huyền dẫn theo Lưu Dương đi vào.

- Bằng không...

Bất luận Trương Huyền trước mặt có phải rác rưởi hay không, dù sao cũng là lão sư, có sư đạo tôn nghiêm, thấy lão sư nhìn sang, tuy sắc mặt không tỏ vẻ nổi giận, nhưng Chu Hồng vẫn rụt cổ lại, nghiêng răng hừ mũi:

- Bằng không... chờ thua sư giả bình tĩnh đi!

- Thua hay thắng chưa đến lượt ngươi phán đoán! Về nói với Lục Tầm, ta nhận chiến thiếp!

Trương Huyền phát tay áo một cái.

Kỳ thực hắn cũng có chút buồn bực.

Vất vả lắm mới lừa được bọn Hoàng Ngũ, Bạch Tôn rời đi, định trở về dạy một tiết, nào ngờ còn chưa vào phòng đã nghe thấy tên tiểu tử hồng hách này gào rú.

Lục Tầm khiêu chiến bản thân

Chỗ ngươi có tới mấy trăm học viên, chỉ có một Vương Nham tới chỗ ta dự thính, không đến mức phải trở mặt như vậy chứ!

Hơn nữa cho dù muốn bảo học viên đến đưa chiến thiếp cũng nên chọn ai đó đáng tin một chút, lại đi chọn cái tên vô cùng càn rỡ, nếu không phải tự trọng thân phận, hẳn đã sớm cho cái tát chết rồi!

Còn có thể điều võ dương oai ở đây ư?

- Như vậy tốt nhất, cáo từ!

Chu Hồng định rời đi.

- Đứng lại!

Trịnh Dương bước mạnh về phía trước, sốt ruột nhìn sang:

- Trương lão sư, hẳn mở miệng ngạo mạn, đánh hỏng cửa phòng học, lại động thủ đã thương chúng ta, nếu cứ để hắn ngang nhiên rời đi như vậy, sau này ai cũng dám tới bắt nạt.

- Sao nào? Vừa nãy ta đánh vẫn chưa đủ hả? Hừ! Thực lực không có, mà khẩu khí lại ra vẻ, đúng là điếc không sợ súng!

Ngước đầu xem thường nhìn qua đám người Trịnh Dương, Triệu Nhã một chút, Chu Hồng cười gằn:

- Phòng học chết tiệt này chỉ có mấy học viên, có cửa hay không cũng chẳng cần, các ngươi còn tưởng liệu có người tới đây học trộm? Đừng nằm mơ! Còn nữa, muốn giữ ta lại phải có bản lĩnh, ngày hôm nay ta liền đứng ở đây đó, mấy người các ngươi nhắm có thể lưu lại được thì động thủ đi!

Nói đến đây, dừng lại một chút, ôm quyền nhìn về phía Trương Huyền:

- Trương lão sư, người thân là lão sư, không đến mức hạ mình ra tay với học viên như ta chứ!

Lão sư có tôn nghiêm và thân phận của lão sư, nếu ra tay với học viên, sẽ vô cùng mất mặt, là hành động bị người ta phi nhổ.

Chính là binh đầu binh, tướng đầu tướng, cho dù một tướng quân thắng người lính cũng chẳng có gì hay ho.

Hắn tin chắc Trương Huyền sẽ không xuất thủ, còn đám học viên còn lại, không một ai có thể đánh thắng hắn, cho nên không sợ hãi chút nào.

- Trương lão sư...

Nhìn thấy hắn phách lối như thế, mấy người Triệu Nhã, Trịnh Dương tức giận sắc mặt tái nhợt, ai nấy đều xiết chặt nắm đấm, hận không thể lao lên.

Nhưng bọn họ cũng biết bản thân không phải đối thủ của Chu Hồng, vừa nãy đã thất bại thảm hại, giờ động thủ nữa, chỉ càng khiến hắn được nước xem thường.

- Các ngươi muốn dạy dỗ hắn?

Không để ý tới tên tiểu tử ngạo mạn kia, Trương Huyền nhìn sang.

- Vâng!

Mấy người đồng thời gật đầu.

Thấy vẻ mặt của bọn họ, Trương Huyền tùy ý khoát tay áo một cái, vẻ mặt nghiêm túc:

- Bất kể nói thế nào đây cũng là học viên của Lục lão sư, nếu đánh chết sẽ không tiện ăn nói cho lắm! Như vậy đi, thực lực Viên Đào thấp nhất, cũng có chừng mực nhất, người đi qua đó đánh cho hắn thành đầu heo, nhân tiện bảo hắn bồi thường cánh cửa, đừng quá tàn nhẫn! Mặt khác, lúc tỉ đấu nhất định phải công bằng, công chính, điểm đến là dừng! Không nên tổn thương hòa khí!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Hành hung Chu Hồng (Thượng)

- Á?

Nghe thấy Trương Huyền lão sư nói thế, đám người Trịnh Dương suýt khóc.

Lão sư, lẽ nào ngươi không nhìn ra?

Chúng ta nào phải sợ đánh chết không để ăn nói, mà là căn bản đánh không lại!

Ngươi còn bảo Viên Đào ra tay, hắn mới bắt đầu tu luyện, cũng chỉ là võ giả nhất trọng Tụ Túc cảnh sơ kỳ, làm sao có khả năng thắng được cao thủ Tụ Túc cảnh đỉnh phong?

- Đánh ta thành đầu heo, còn bồi thường cửa? Ha ha!

Chu Hồng phá lên cười, thực lực mấy học viên này ra sao, lúc này giao thủ một chút liền biết, đặc biệt là Viên Đào, học viên đếm ngược đệ nhất trong sát hạch nhập môn, giờ bảo muốn đánh mình thành đầu heo?

Đã sớm nghe nói Trương lão sư dạy kém, không nghĩ tới nhân lực lại càng tệ đến vậy!

Cười xong, ánh mắt vẫn đầy vẻ châm biếm:

- Tốt, nếu như mấy người các ngươi ai có thể đánh thắng ta, ta không những bồi thường cửa cho các ngươi, còn bồi thường hẵn một ngàn đồng tiền vàng!

Nghèo vẫn phú võ, Chu Hồng bằng chừng ấy tuổi đã có thực lực như vậy, nói rõ gia thế không tồi, tuy một ngàn đồng tiền vàng không ít nhưng vẫn có thể tùy tiện đem ra để cá cược.

- Ai đánh thắng sẽ được tiền?

Trương Huyền nói.

- Đương nhiên!

Chấp hai tay sau lưng, Chu Hồng cười gằn, vẻ mặt ngạo nghễ.

Vừa nãy không phải chưa đánh nhau, dựa vào công phu mấy người này muốn cá cược với hẵn, tu luyện thêm mười năm nữa cũng không làm được!

- Cơ hội kiếm tiền của các ngươi tới rồi!

Trương Huyền khoát tay áo một cái, nhìn mấy học viên trước mặt:

- Viên Đào, ngươi xuất thủ trước đi, nhớ kỹ lời của lão sư, hạ thủ nhẹ một chút!

- Ta...

Gương mặt Viên Đào nhăn nhúm khó coi, tên tiểu tử này mạnh như thế, Triệu Nhã tiểu thư còn đánh không lại, ta đánh thế nào chứ?

- Ta nói ngươi có thể thắng, thì nhất định sẽ thắng!

Biết hẵn nghĩ cái gì, Trương Huyền ngồi xuống ghế trên bục giảng:

- Bởi vì ngươi là học viên của Trương Huyền ta!

Học viên của Trương Huyền?

Nghe nói như thế, Chu Hồng lại bật cười.

Trương Huyền lão sư ngươi tiếng tăm rất lớn, đã sắp lần át cả Lục Tầm lão sư, nhưng có biết đó là xú danh hay không?

Đổi thành học viên của người khác, có lẽ ta sẽ chẳng cá cược, nhưng với học viên của ngươi...

Chu Hồng khinh bỉ ra mặt.

Hắn cười khê một tiếng, Viên Đào giờ đang đứng nghiêm túc, trên người đầy nhiệt huyết, không còn đáng đáp khổ sở như lúc này.

Đúng vậy, Trương lão sư lợi hại như vậy, lại bị người ta cười nhạo, làm học viên của hẵn, ta phải có nghĩa vụ đòi lại chính danh cho hẵn!

Cho dù bị đánh chết cũng không thể bị người ta xem thường!

Nghĩ tới đây, nội tâm sinh ra quyết tâm, hẵn không còn cảm thấy sợ hãi, bước lên trước, muốn rat ay động thủ.

- Không cần vội vã!

Thấy hấn muốn xông tới, Trương Huyền lại khoát tay.

- Làm sao? Trương lão sư muốn đổi ý sao?

Chu Hồng cười gằn.

- Đổi ý?

Trương Huyền lắc đầu một cái:

- Ngươi cả nghĩ quá rồi, Viên Đào quá mức lợi hại, ta sợ ngộ nhờ đánh chết ngươi, làm thế mặt mũi không dễ nhìn, như vậy đi, Viên Đào, lại đây, ta dạy cho ngươi ba chiêu quyền pháp đơn giản.

- Ba chiêu quyền pháp?

Mấy người Viên Đào không biết trong hồ lô Trương lão sư bán thuốc gì.

- Lâm trận mới mài gươm? Hiện tại học võ kỹ? Sợ rằng không kịp rồi!

Chu Hồng khinh bỉ.

Đùa gì thế!

Mỗi chiêu võ kỹ đều cần muôn vạn khổ luyện, ngày đêm đông hạ chưa bao giờ gián đoạn, chỉ như vậy mới có thành tựu, hiện tại mới dạy, liền muốn vượt qua ta sao?

Nằm mơ đi!

- Lão sư...

Viên Đào cũng có ý nghĩ như thế, do dự đi lên phía trước, vẻ mặt khó hiểu.

Hấn thực sự không nghĩ ra mục đích Trương lão sư làm như vậy là cái gì.

Nói thật nếu như muốn giúp bọn họ hạ gôn, giả dụ bị đánh bại sẽ mất mặt, mất hết mặt mũi.

- Viên Đào, tin tưởng lão sư, hấn nói như vậy, khẳng định có biện pháp!

Lưu Dương tự mình trải qua học tâm khảo vấn, biết Trương lão sư du tiếng tăm không tốt, nhưng lại rất lợi hại, nên hoàn toàn tự tin.

Ngay cả việc nửa năm mới có thể tăng tu vi, mà giờ chỉ cần gần mười phút liền có thể đột phá, vậy thì còn có cái gì không làm được?

- Được rồi!

Nghe nói như thế, Viên Đào cắn răng một cái.

Dù sao vừa nãy đã bị đánh, cùng lắm giờ lại bị thêm một trận, dù sao thì hấn da dày thịt béo, cũng không sợ đau!

- Máy người các ngươi cũng học tập một chút, một lúc nửa tiện cho cá cược!

Trương Huyền nhìn về phía mấy người Triệu Nhã.

- Vâng!

Năm người đều đi tới.

- Nhìn kỹ, đây là chiêu thứ nhất!

Năm ngón tay Trương Huyền mở ra, tay trái đưa về phía trước.

Động tác này rất đơn giản, đừng nói luyện võ, cho dù là người bình thường cũng có thể thấy rõ.

- Chiêu thứ hai!

Động tác liên tục, Trương Huyền dừng bước, hấn chuyển động từ bên trái sang bên phải.

- Chiêu thứ ba!

Tay phải tạo thành nắm đấm, từ phía trên đánh xuống, đây là đánh vào ngực.

Thu quyền đứng thẳng.

- Trương lão sư, như vậy là xong?

Nhìn hắn không có động tác kế tiếp, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Trương lão sư, người đùa giỡn sao, ba chiêu rác rưởi này giống như lưu manh bên ngoài đánh nhau, một chút Chương pháp cũng không có.

Chỉ bằng ba chiêu này cũng có thể thắng lợi?

Không phải đùa giỡn chứ!

Đám người Triệu Nhã sắp khóc.

Ngay cả Chu Hồng bên cạnh cũng tròn mắt, sắp phát điên.

Luôn miệng nói muốn đánh ta thành đầu heo, vốn tưởng rằng sẽ dạy tuyệt chiêu tinh diệu gì, những chiêu này thì là cái khi gì chứ?

Mẹ nó, đây gọi là võ kỹ?

Mấu chốt nhất là thời điểm người dạy, tốt xấu gì cũng nên dạy sau lưng người khác biết không, dạy đồ chiêu số rác rưởi trước mặt ta, còn muốn đánh ta, người nghĩ ta là người chết sao?

- Được rồi, ba chiêu này rất đơn giản, Viên Đào, đi thôi, chỉ cần dùng tốt, đánh thắng tên này không phải vấn đề!

Trương Huyền vung tay.

- Ta...

Viên Đào khổ sở.

Hắn biết mình không đáng tin cậy, nhưng Trương lão sư dạy mấy thứ đồ chơi này lại càng không đáng tin cậy!

Ba chiêu này, cho dù bảo hắn đánh nhau với người bình thường cũng không dùng được, bởi vì... nó chẳng có thể có lực gì cả.

Hoàn toàn không có chút kỹ thuật nào, đừng nói đối diện là người, cho dù là con chó cũng có thể ung dung tránh thoát.

- Đi đi!

Sắc mặt Trương Huyền trầm.

- Dạ!

Cắn răng một cái, mang theo tâm tình hi sinh vì nghĩa, Viên Đào đi tới trước mặt Chu Hồng:

- Động thủ đi!

- Thật muốn động thủ với ta?

Chu Hồng nhìn hắn như nhìn kẻ điên.

Đúng là có lão sư kỳ quặc sẽ có học viên kỳ quặc.

Học ba chiêu kỹ năng nông phu liền muốn đánh thắng ta... Nếu việc này truyền đi liệu còn có cửa cho ta sống hay không?

- Hừ!

Không để ý tới đối phương, Viên Đào đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị đánh, nên hắn không phí lời, lập tức rống to, nhào tới.

Chiêu thức của hắn đương nhiên không có kết cấu gì, không khác gì phường vô lại đánh nhau.

Trương Huyền vừa nãy dạy, một chiêu cũng vô dụng.

Theo hắn thì dù sao cũng bị đánh, còn hơn là bị mất mặt.

- Không biết trời cao đất dày!

Một tiếng cười gằn, Chu Hồng lui về phía sau, né tránh công kích của đối phương, thuận đà đẩy một cái.

Bịch!

Viên Đào nằm ngang bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Nhưng hân da dày thịt béo, đánh một hồi cũng không cảm thấy đau đớn, tiếp tục đứng dậy, cắn răng lao tới.

Thời gian hân học võ quá ngắn, nên căn bản chẳng hiểu cái gì, chỉ có thể dựa vào bản năng đánh nhau để chiến đấu.

Loại chiêu thức này đối phó với bọn du côn lưu manh còn được, đối phó Chu Hồng chuyên môn tu luyện, không khác gì trò cười của trẻ con.

Hắn đã quyết định, vì bảo vệ sĩ diện cho Trương Huyền lão sư, cho dù bị đánh chết cũng không thể bỏ qua!

Thời điểm hân muốn tiếp tục xông tới liều mạng với đối phương, bên tai nghe thấy Trương lão sư truyền âm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Hành hung Chu Hồng (Trung)

Chân khí truyền âm!

- Ngủ giấc, sử dụng ba chiêu ta vừa dạy lúc nãy! Hai chiêu trước có thể đánh một lần, tay trái đổi thành tay phải, chân trái đổi thành chân phải! Chiêu cuối cùng bất biến, nắm đầm biến thành ngón tay, công kích ba tấc phía dưới, nhớ kỹ, nhất định là ba tấc, không thể nhiều hơn cũng không có thể ít hơn!

Chân khí truyền âm, chỉ ít cần đạt tới võ giả ngũ trọng mới có khả năng sử dụng. Trương lão sư tùy tiện truyền tới, toàn thân Viên Đào chấn động, nội tâm có thêm vài phần tin tưởng.

- Liều mạng vậy! Dù sao cũng thế này rồi!

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Viên Đào lấy ngựa chết làm ngựa sống, cho dù không như vậy cũng chẳng có biện pháp nào khác, lúc này không chút do dự, trực tiếp làm theo dặn dò.

Làm người tu luyện, động tác tay trái đổi thành tay phải là vô cùng đơn giản!

Vốn tay trái đưa về phía trước đổi thành tay phải, làm Chu Hồng sững sờ, ngoảnh đầu tránh thoát công kích, đánh ra một chương công kích.

Nhưng một chương này còn chưa tới trước mặt Viên Đào, liền thấy người sau từ bên phải di động sang bên trái, trùng hợp tránh thoát công kích của hắn.

- Nguy rồi, hân luyện ngược lại...

Chu Hồng lúc này không hiểu xảy ra chuyện gì, vội vàng thu hồi thủ chương bảo vệ gương mặt.

Ba chiêu vừa nãy là đánh vào phía dưới, nếu chiêu thức đều là ngược lại, khẳng định là sẽ đánh vào mặt hắn, bởi vì Trương Huyền đã nói lúc nãy, muốn đánh hắn thành đầu heo.

Hắn phản ứng rất nhanh, cũng rất cấp tốc, chỉ tiếc chiêu công kích thứ ba của Viên Đào không phải ngược lại, vẫn là đánh xuống dưới, thậm chí còn đánh vào ba tấc phía dưới.

Phốc!

Chu Hồng chưa kịp phản ứng, đột nhiên cảm thấy hông tê rần, tiếp theo toàn thân tê rần.

- Nguy rồi, hân đánh trúng mệnh môn của ta, tại sao hân biết mệnh môn của ta?

Sắc mặt Chu Hồng tái nhợt.

Mệnh môn của hắn ở bên hông, bình thường che giấu rất tốt, vừa nãy Viên Đào liên tục dùng ngược lại hai chiêu số, khiến hắn bảo vệ mặt mũi, nằm mơ cũng không nghĩ tới mục tiêu thật sự của đối phương là ở đây.

Mệnh môn bị đánh trúng, cả người như bị điểm huyết, sẽ cứng ngắc trong thời gian ngắn.

- Cơ hội tốt!

Nhìn thấy toàn thân Chu Hồng cứng ngắc, Viên Đào có ngốc cũng biết đã đánh trúng mệnh môn rồi, liền hưng phấn gầm rú một tiếng, lao tới.

Gặp được cơ hội tốt này, nếu không cố gắng lợi dụng mới là kẻ ngu si.

Oành oành oành oành!

Những chiêu thức lưu manh phổ phàm vốn không thể tới gần người, vào lúc này như mưa lớn trút vào mặt Chu Hồng, bản thân hắn còn chưa khôi phục được như cũ, nay ánh mắt tối sầm, bị nắm đấm thô to của Viên Đào nện tới tấp lại ngã xuống đất.

Lúc này, kinh nghiệm đánh nhau nhiều năm chiếm thượng phong, không dừng lại quá lâu, vừa tung người, thân thể mập mạp của Viên Đào ngồi lên ngực đối phương, hai nắm đấm nện vào mặt Chu Hồng tới tấp.

- Ngươi...

Từ mất cảm giác, Chu Hồng đã khôi phục như cũ, nhìn thấy bị tên mập đặt dưới thân, liên tục đấm vào mặt, Chu Hồng phiền muộn sắp thổ huyết.

Hắn là môn hạ cao đồ của Lục Tầm lão sư, là siêu cấp cường giả xếp thứ tư trong sát hạch nhập học, hiện tại lại bị tên tiểu tử đếm ngược đệ nhất trong sát hạch nhập học đè đánh vào mặt.

Hắn sắp phát điên.

- Cút ngay...

Muốn đẩy đối phương ra, nhưng thân thể đối phương thực sự quá nặng, giống như một trái núi nhỏ, dùng hết toàn lực cũng không nhúc nhích mấy, hơn nữa nắm đấm cứng rắn như tảng đá lại liên tục nện xuống, còn chưa nói dứt lời, liền cảm thấy mặt sưng phù như bánh bao, hàm răng cũng gãy vài cái.

- Thật hay giả?

Đám người Triệu Nhã đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều choáng váng.

Thực lực Chu Hồng, vừa nãy từng thử, ngay cả bọn họ cũng không phải đối thủ, khó có thể ngăn cản, Viên Đào là người yếu nhất trong bọn họ, sao lại thắng nhanh như thế?

Hắn trở nên mạnh như vậy từ khi nào?

Mấu chốt nhất chính là ba chiêu quyền pháp của lão sư lại có thể dùng được.

- Được rồi! Viên Đào, ta nói rồi, đánh thành đầu heo là được, không được đánh chết!

Thấy Viên Đào đánh điên cuồng như thế, Chu Hồng mặt mày sớm đã biến dạng, Trương Huyền vội vã khuyên can.

Bất kể nói thế nào, đây là sư giả do Lục Tầm phái tới, có ý là đủ rồi.

Đánh đến hắn không nhúc nhích được thì áy náy lắm!

Lão sư khác, cho dù là trưởng lão muốn chỉ điểm cho người khác đánh đối kháng đều phải suy nghĩ rất lâu, chung quy, chiến đấu biến hóa trong chớp mắt, không thể nhất thành bất biến! Nhưng Trương Huyền không giống, nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, sớm biết đối phương có võ kỹ gì, làm ra phản ứng gì, biết khuyết điểm trong chiêu số liền sớm lập ra phương án phá giải.

Cho dù thực lực Viên Đào thấp hơn Chu Hồng rất nhiều, nhưng Trương Huyền sớm biết mệnh môn, nên đã chuẩn bị sẵn sàng, vì thế muốn đánh bại hắn cũng đơn giản.

- Vâng!

Cố đánh thêm mấy quyền, cảm thấy đã xả tức giận đủ rồi, lúc này Viên Đào mới đứng dậy.

Vào lúc này Chu Hồng không khác gì đầu heo, hai mắt sưng đỏ, khuôn mặt sưng phù, căn bản không nhìn ra chút đáng đáp vừa rồi.

- Ngươi... đề tiện!

Giữa giữa đứng dậy, nhìn về phía Viên Đào, Chu Hồng nghiêng răng nghiêng lợi.

Dưới cái nhìn của hắn, tên mập mạp này khẳng định giả vờ giả vịt, có thực lực lại cố ý giả vờ không chịu nổi một đòn, làm cho bản thân mình sợ ý, lúc này mới đánh lên thủ thắng!

Đáng ghét!

- Ê tiện? Ta ê tiện thì sao? Người muốn tiếp tục à? Không thèm ê tiện hay không ê tiện, Viên Đào lúc này đang đắm chìm trong niềm khoái cảm được đánh đối phương một trận, hấn vô sỉ nhìn sang.

- Người...

Thấy vẻ mặt hấn không chút sợ hãi, sắc mặt Chu Hồng khó coi, không dám phản ứng.

Tên mập mạp này rõ ràng đã biết mệnh môn của mình, ngộ nhờ đầu lại lần nữa, hấn có khả năng bị đánh toi bời.

Đang lúc không biết phải làm sao, lúc này nghe Trương lão sư phía sau lên tiếng.

- Được rồi, đã đánh người ta thành như vậy, Viên Đào, không cần động thủ nữa!

Giọng Trương Huyền nghiêm túc.

- Tốt!

Nghe nói như thế, Chu Hồng thở phào nhẹ nhõm, đang muốn nói vài câu để lấy lại thể diện, sau đó xoay người rời đi, nhưng bỗng nghe thấy Trương lão sư tiếp tục nói:

- Trịnh Dương, không phải người vừa nãy muốn ra tay thử sao? Làm đi!

- Hà?

Chu Hồng sửng sốt.

Không phải bảo ta rời đi sao? Tại sao lại muốn người khác tiếp tục?

Sửng sốt một chút, lúc này trong mắt sinh ra tàn nhẫn.

Đánh một chút cũng được

Vừa nãy Trịnh Dương là người xông lên đầu tiên, bị một cước đạp bay, rõ ràng thấy thực lực không ra sao, hơn nữa, có kinh nghiệm của Viên Đào, chỉ cần phòng ngừa đối phương sử dụng ba chiêu kia ngược lại, chắc chắn sẽ không có chuyện gì

Lại nói, vừa rồi bị đánh thảm như vậy, nếu như giờ không đánh mà trở về, làm sao ăn nói với lão sư được chứ?

Nghĩ tới đây, tuy rằng nghi hoặc, Chu Hồng vẫn cắn răng một cái, cười lạnh một tiếng:

- Đến đây đi!

- Được!

Trịnh Dương tiến lên phía trước.

Oành oành oành!

Hai người giao thủ với nhau, Trịnh Dương lúc này bị một cước đạp bay, nhưng giờ không hiểu ăn thứ thuốc bổ gì, hấn chuyển động chung quanh, căn bản không đánh chính diện với đối thủ.

- Có bản lĩnh thì quang minh chính đại đánh với ta một trận!

Chu Hồng quát.

Đổi lại lúc bình thường, hấn mặc kệ đối phương chuyển động ra sao, đều có năng lực đuổi theo và đánh bại đối thủ, vừa rồi bị Viên Đào đánh rất thảm, toàn thân đau dữ dội, giờ chỉ có thể né tránh như vậy, chứ muốn bắt là không thể nào.

- Được!

Trịnh Dương đáp ứng, tay trái đưa về phía trước, thân thể tránh sang phải, chiêu thứ nhất sử dụng thuận, chiêu thứ hai sử dụng ngược lại, sau đó nhân dịp đối phương còn chưa kịp phản ứng, lấy chỉ làm kiếm ẩn vào bên hông Chu Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hành hung Chu Hồng (Hạ)

- Biết ngay là như vậy mà!

Thấy hấn ba chiêu không phải thuận thì chính là ngược, Chu Hồng sớm đã có phòng bị.

Hấn là người đứng thứ tư trong sát hạch, từng trải qua không ít các cuộc giao đấu to nhỏ, ban đầu không chú ý tới loại chiêu thức thô thiển như vậy, sau khi có phòng bị thì làm sao có thể không đánh thắng được chứ?

Trong lòng cười lạnh một tiếng, hấn nâng tay phải lên, phòng thủ đường tấn công của đối phương, đang định phản kích, liền nhìn thấy Trịnh Dương công kích chỉ là hư chiêu, một nắm đấm khác đã đánh tới trước mặt, đánh thẳng vào gương mặt của mình.

Oanh!

Chưa kịp phản ứng liền bị đánh thật mạnh.

- Khốn kiếp, nguoi dê tiện...

Liên tục lùi về sau hai bước, nước mắt nước mũi của Chu Hồng giàn giụa.

Nắm đấm của Trịnh Dương lợi hại hơn Viên Đào nhiều, chỉ một quyền đã đánh hấn sắp ngất đi.

- Dê tiện? Khi giao chiến đâu không có dê tiện!

Trịnh Dương chẳng muốn phí lời, một chiêu đắc thủ, tiếp tục tấn công về phía trước, tay trái xuất một chỉ điểm vào mệnh môn, một nắm đấm khác thỉnh thoảng đánh vào mặt đối phương.

Hai chiêu hai bút cùng về, không chút do dự, không có gánh nặng trong lòng.

- Nguoi...

Mỗi một lần Chu Hồng muốn chống đỡ, liền phát hiện một trong đó là hư chiêu, qua vài lần như thế, gương mặt càng sưng nhiều hơn, đầu choáng mắt hoa, phiên muộn sắp thổ huyết.

Quá vô sỉ!

Cho dù nguoi đã biết mệnh môn của ta rồi thì cũng không thể cứ dùng chiêu thức cũ như vậy chứ? Giống như cò tướng chỉ lo ăn quân, thú vị sao? Có phong độ sao?

Mặt ta sưng như thế, nguoi còn đánh...

Không phải nói quyết đấu công bằng sao?

Công bằng đâu?

Công chính đâu?

Còn bảo có ý là được... Không tổn thương hòa khí...

Ý của các nguoi, rốt cuộc là ở đâu thế...

- Dừng lại...

Biết tiếp tục đánh, không chừng hấn sẽ chết ở chỗ này, Chu Hồng không thể làm gì khác hơn bằng cố nén đau thương vào lòng, vội vã lùi lại:

- Ta chịu thua...

Không chịu thua không được, đối phương biết mệnh môn của mình, lại không có khí tiết của võ giả, luân phiên công kích, hỏi làm sao chống đỡ được?

Đổi lại lúc chưa bị thương, còn có thể dựa vào thân pháp né tránh, nhân cơ hội phản kích, chứ hiện tại đôi mắt sưng lên chẳng nhìn thấy đường, tiếp tục đánh, chỉ sợ bản thân phải chết ở nơi này.

- Chịu thua là tốt rồi, Triệu Nhã, đến phiên nguoi...

Trương Huyền nói.

- Xin chỉ giáo!

Triệu Nhã đi tới, căn bản không đợi đối phương phản đối, trực tiếp tấn công dữ dội.

Động tác công kích không khác gì Trịnh Dương, không phải mệnh môn thì chính là khuôn mặt.

...

Chu Hồng khóc.

- Được rồi, Vương Đình, ngươi cũng thử xem!

Lần thứ hai chịu thua, còn vẫn chưa kịp nói câu nào, Vương Đình cũng đã đi tới.

Tiếp theo, Lưu Dương..

Rất nhanh, năm học viên môn hạ của Trương lão sư đều ngược đãi hắn một lần, giờ thì đôi mắt Chu Hồng sưng húp híp híp chỉ còn thành một khe hở nhỏ, hán sắp không khác gì người mù.

- Được rồi, nhanh bồi thường tiền, mỗi người chúng ta một ngàn kim tệ, còn phải sửa cửa, tổng cộng một vạn!

Viên Đào tiến lên phía trước.

- Một vạn? Các ngươi chỉ có năm người, tại sao lại là một vạn?

Chu Hồng sắp điên rồi.

- Cửa của chúng ta giá năm ngàn!

Viên Đào thân nhiên nói.

- Năm ngàn?

Nước mắt Chu Hồng chảy ào ào.

Cái cửa này, một trăm đồng tiền vàng có thể đổi năm cái, giờ quất lên hắn năm ngàn? Muốn gạt người cũng không cần như thế chứ!

- Không bồi thường cũng được, Trương lão sư, chúng ta muốn tiếp tục luận bàn với cao thủ đứng thứ tư trong sát hạch, mong lão sư tác thành!

Trịnh Dương nói.

- Ừm, đồng môn luận bàn, nhất định phải hạ thủ lưu tình!

Trương Huyền gật đầu.

- Còn hạ thủ lưu tình... Không cần... Không cần, ta bồi thường còn không được sao?

Nghe thấy Trương lão sư đáp ứng, nói chuyện giống lúc nãy, khoe miệng Chu Hồng co giật, không dám phí lời, vội vàng lấy mười tám ngàn phiếu một ngàn đồng ra.

Giao ngân phiếu xong, nội tâm hắn nhỏ máu.

Tuy gia thế của hắn khá giả, nhưng một vạn đồng tiền vàng chính là tích lũy những năm qua của hắn, bởi vì đi giao một tấm chiến thiếp mà lưu lại tại nơi này...

Bồi thường xong, hắn lo lắng dừng lại lâu hơn một chút sẽ bị đánh chết, Chu Hồng liền xoay người bỏ chạy.

Lúc xông vào hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, tự nhận bản thân độc tôn trong học viên, sợ rằng nằm mơ cũng không nghĩ rằng, hắn sẽ bị đánh thảm như vậy.

- Lão sư...

Chu Hồng rời đi, Trịnh Dương, mấy người Viên Đào đều khiếp sợ nhìn Trương lão sư đang ngồi ở giữa phòng, trong mắt tràn ngập sự sùng bái!

Mặc dù bọn họ có thể đánh thắng Chu Hồng, nhưng đó là nhờ vào công lao chỉ điểm ba chiêu của Trương lão sư.

Tùy tiện chỉ điểm liền dễ dàng đánh thắng đối thủ, giống như biết hẳn sẽ sử dụng chiêu thức gì, rốt cuộc làm như thế nào?

.....

- Lục lão sư, người cảm thấy Trương Huyền có nhận lời khiêu chiến của người hay không?

Hồng Hạo trưởng lão vuốt râu, cười nói.

Lục Tầm lão sư ra tay, Trương Huyền nhất định gặp xui xẻo, học viên của hắn sớm muộn gì cũng bị gọi tới đây, lần thứ hai lại trắng tay.

- Ta không cần biết hắn nhận lời hay không, dám cướp học viên của ta, không cho hắn biết chút lễ độ, sau này Lục Tầm ta làm sao lập uy tại học viện Hồng Thiên?

Lục Tầm lão sư hừ lạnh.

- Đúng thế!

Hồng Hạo trưởng lão gật đầu, đang muốn nói tiếp, liền nhìn thấy một tiểu tử đầu heo, mặt sưng đỏ, đi vào.

- Lục lão sư, xin làm chủ giúp ta...

Người đó trực tiếp tới quỳ xuống đất, lên tiếng khóc lớn.

- Người là...

Nhìn thấy đáng ghét người này vô cùng xa lạ, Lục Tầm sợ hết hồn.

- Ta là Chu Hồng đây...

Hắn lại như bị một vạn tổn thương lần nữa.

- Chu Hồng? Không phải ta bảo người đi giao chiến thiếp sao? Tại sao biến thành như vậy?

Nghe đối phương nói tên của mình, Lục Tầm quả nhiên nhìn ra dấu hiệu mơ hồ trên đầu heo của Chu Hồng, không nhận được hỏi.

Đi giao chiến thiếp, tại sao biến thành như vậy?

- Ta bị đánh...

Chu Hồng chảy nước mắt.

- Trương Huyền không tự trọng thân phận lão sư, ra tay với người?

Sắc mặt Lục Tầm sầm xuống, đứng phắt dậy, khí tức mạnh mẽ bộc phát.

Hắn đã mở mấy chục huyết đạo, là cường giả Tích Huyết cảnh chân chính.

Khó trách có thể trở thành lão sư nổi danh, thực lực như vậy cũng đủ làm trưởng lão học viện.

Chu Hồng là cao thủ xếp thứ tư trong sát hạch, tuy bảng danh này không hoàn toàn đại biểu thực lực, nhưng đại biểu sức chiến đấu đỉnh cấp trong tân sinh.

Môn hạ của Trương Huyền không có học viên cũ, người có khả năng duy nhất đánh hắn thành như vậy, chỉ có thể là vị Trương lão sư này!

- Là... học viên... Trương lão sư... không ra tay!

Chu Hồng lúng túng.

- Học viên? Người nói đám người Triệu Nhã, Trịnh Dương?

Muốn tỷ thí với đối phương, lúc này Lục Tầm lão sư cũng có điều tra một hồi, phát hiện học viên bị Trương Huyền chiêu mộ không tính là quá kém:

- Bọn họ liên thủ đánh người? Không đúng, mấy người bọn họ có xếp hạng không thấp, nhưng ta đích thân chỉ điểm cho người, tu vi có thể đột phá bất cứ lúc nào, cho dù bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ của người.

Thực lực đám người Triệu Nhã không yếu, nhưng Chu Hồng lại mạnh hơn, mấy ngày nay, bản thân hắn tiêu tốn không ít tâm huyết, chỉ bàn về sức chiến đấu, võ giả nhị trọng trở xuống, hầu như không có đối thủ, cho dù có mấy người liên thủ, sợ rằng cũng đánh không lại!

Vậy tại sao có thể bị đánh thành như thế trong thời gian ngắn?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thật sự là lão sư kém nhất?

- Ban đầu bọn họ liên thủ nhưng không đánh lại ta... Lúc này Trương lão sư đến, dạy ba chiêu quyền pháp, không biết tại sao từng người như được thần linh trợ giúp, người chiến đấu đầu tiên với ta là Viên Đào...

Chu Hồng vừa kể vừa thi triển ba chiêu Trương Huyền truyền thụ cho học viên.

Nghe hắn nói, xem hắn mô phỏng ba chiêu, Lục Tầm và Hồng Hạo trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, từng người đều cảm thấy lỗ tai mình nghe lầm, sắc mặt khó coi giống như táo bón.

- Người nói... Viên Đào là người đệ nhất đếm ngược trong sát hạch nhập học? Bằng ba chiêu này, người... đánh không lại?

Con mẹ nó, người đang đùa ta sao?

Lúc này điều tra, hắn có xem tư liệu của Viên Đào, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, không học được bất cứ võ kỹ, công pháp nào, cũng chỉ dựa vào da dày thịt béo và thể lực đỡ đòn mà thôi, đệ nhất đếm ngược trong sát hạch nhập học, tại sao có khả năng đánh bại cao thủ đứng thứ tư trong sát hạch?

Có cần khuếch đại lớn như vậy không?

Hơn nữa, bọn họ cũng thấy ba chiêu này, rác rưởi cũng không thể rác rưởi hơn, nó cũng gọi là võ kỹ?

Cho dù điên đảo sử dụng qua lại, thay đổi trái phải, cũng không tính là gì!

- Là hắn đệ tiện...

Chu Hồng thống khổ kể tỉ mỉ chiến đấu vừa rồi.

- Xem ra mệnh môn của người bị người ta phát hiện, ba chiêu đó chỉ là danh nghĩa, đánh lừa sự chú ý của người, chứ mục tiêu thực sự là nơi này!

Nghe đối phương kể xong, lúc này Lục Tầm mới hiểu ra.

Là học viên của hắn quá không cẩn thận.

Mệnh môn là nơi tập trung sức mạnh của người tu luyện, là căn bản của người tu luyện, nhất định phải cố gắng bảo vệ, nếu bị phát hiện, thật sự quá bất cẩn.

Tuy phát hiện được mệnh môn, không có nghĩa có thể đánh thắng đối phương, chung quy chiến đấu không phải một công một bằng hai, còn rất nhiều thứ liên đới như phản ứng, ứng biến, nhưng nếu hai người tu vi tương tự giao đấu với nhau, một người trong đó bị phát hiện, vẫn vô cùng nguy hiểm.

- Những học viên kia, khẳng định không thể có tu vi bằng người được, chỉ có thể đã phát hiện mệnh môn của người, rồi lợi dụng điểm yếu ấy. Xem ra Trương Huyền lão sư không đơn giản, vốn cảm thấy tỷ thí với hắn không có ý nghĩa, trực tiếp nghiền ép, bây giờ xem ra không đơn giản như vậy, càng ngày càng thú vị!

Lục Tầm không hồ là lão sư minh tinh trong học viện, nhanh chóng phân tích ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Mệnh môn là nhược điểm của người tu luyện, cần phải được bảo vệ rất tốt, rất khó phát hiện, hơn nữa, cho dù phát hiện, nếu không có năng lực đối kháng, cũng khó vượt qua.

Giống như người bình thường cầm một con dao, biết rõ đâm vào tim là phải chết, nhưng lại không thể đánh lại cao thủ quyền anh.

Nếu mấy học viên của Trương Huyền sớm phát hiện, khẳng định sẽ thắng trong lúc giao đấu trước đó, nên điều này rất hiển nhiên là hắn phát hiện và nói ra.

- Không sao, hiện tại ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người đột phá võ giả nhị trọng, một khi thành công, mệnh môn của người sẽ dời đi, đến thời điểm đó bảo thù cũng không muộn!

Vẫy tay một cái, Lục Tầm an ủi.

Mệnh môn của người tu luyện không phải hình thành là không thay đổi, căn cứ công pháp tu luyện, cảnh giới, võ kỹ sẽ có khác nhau.

Hiện tại mệnh môn của Chu Hồng ở phần eo, một khi đột phá võ giả nhất trọng, nhất định sẽ dời sang nơi khác, đến thời điểm đó, những hành động của bọn họ sẽ không có bất cứ ý nghĩa nào.

Thậm chí, công pháp tu luyện cao minh trong truyền thuyết, người có thực lực cường đại, căn bản không có mệnh môn và nhược điểm, cho dù muốn tìm cũng không tìm được.

- Dạ!

Chu Hồng gật đầu.

Lục Tầm nhìn sang:

- Một lúc nữa ta đi tìm Thượng Thần trưởng lão, xác định danh sách tỉ thí, cố gắng tu luyện, đừng làm ta thất vọng, đến thời điểm đó sẽ cho ngươi tự tay báo thù!

- Đa tạ Lục lão sư!

Nghe an ủi, Chu Hồng khôi phục tự tin lần nữa.

- Đúng rồi, Hồng Hạo trưởng lão, không phải ngươi có quan hệ không tệ với Thượng Thần lớn lao sao? Xử lý loại lão sư phế vật như Trương Huyền, đến tìm phòng giáo vụ sẽ tốt hơn tìm ta!

Nói tới Thượng Thần trưởng lão, Lục Tầm không nhịn được xoay đầu lại.

Hồng Hạo trưởng lão là người có tư cách cạnh tranh chức viện trưởng nhất, không ít trưởng lão có quan hệ tốt với hắn, Thượng Thần là một trong số đó.

Theo lý thuyết, nếu thật sự có mâu thuẫn với Trương Huyền, tìm chủ nhiệm ra tay, không phải dễ hơn tìm mình hay sao?

- Kỳ thật tìm đến phòng giáo vụ cũng không tiện, không thể ép học viên thay đổi lão sư! Nếu thật làm như vậy, hẳn kiện đến Sư giả công hội, nói bị chèn ép, chẳng phải càng thêm phiền phức?

Hồng Hạo trưởng lão nói.

Nếu học viên tự nguyện bãi sư, phòng giáo vụ không thể ép buộc.

Chủ yếu nhất một điểm, Trương Huyền trong mắt hắn chỉ là rác rưởi, sát hạch lão sư không điểm mà thôi, cần gì phải tìm tới chủ nhiệm?

Làm thế không khác gì đại tài tiểu dụng!

Đương nhiên không thể nói ra những lời này, như thế Lục Tầm lão sư nhất định sẽ cảm thấy hắn không tôn trọng mình.

Kỳ thực đối phương không nói, với trình độ thông minh của Lục Tầm cũng có thể đoán được.

Nếu không phải hai học viên bị đào đi không rõ nguyên nhân, hẳn không quan tâm những chuyện vô bổ này, càng không yêu cầu sư giả bình trác gì hết!

Hai người đang nói chuyện với nhau, bỗng nhìn thấy một thanh niên đi nhanh tới.

- Lục Tầm...

Còn chưa tới trước mặt, đối phương liền hô lên.

- Hóa ra là Vương lão sư, sao ngươi ở đây?

Lục Tầm cười nói.

Người tới chính là lão sư minh tinh khác của học viện, Vương Siêu!

Trịnh Dương muốn bãi cao thủ thượng pháp làm sư.

- Hồng Hạo trưởng lão!

Đi tới trước mặt, nhìn thấy Hồng Hạo ngồi bên cạnh, Vương Siêu bái một cái, tiếp theo quay đầu nhìn về phía Lục Tầm:

- Đã nghe chuyện phòng giáo vụ chưa?

- Nghe nói cái gì?

Lục Tầm khó hiểu.

- Người không biết? Thượng Thần trưởng lão bị cách chức điều tra!

Vương Siêu nói:

- Lúc này Sư giả công hội đã ban bố mệnh lệnh!

- Thượng Thần trưởng lão bị cách chức điều tra? Xảy ra chuyện gì vậy?

Không những Lục Tầm khó tin, ngay cả Hồng Hạo trưởng lão cũng giật mình.

Đường đường là một chủ nhiệm của học viện Hồng Thiên, tại sao không có một chút tin tức nào, nói mất chức liền mất chức?

- Có người nói hấn hăm hại một lão sư, làm việc bất công, cũng có người nói, khi tiến hành học tâm khảo vẫn không công bằng và công chính, ngược lại chuyện này bị Sư giả công hội biết, trực tiếp mất chức!

Vương Siêu nói.

Tào Hùng xin tiến hành học tâm khảo vấn, động tĩnh không lớn, không ít lão sư không biết.

- Hăm hại? Không công chính? Là vị lão sư nào lợi hại như vậy, có thể lật đổ cả Thượng Thần trưởng lão, thậm chí còn có thể làm Sư giả công hội xuất thủ?

Lục Tầm hỏi thăm.

Tuy Thượng Thần trưởng lão chỉ là chủ nhiệm phòng giáo vụ, nhưng hậu phương lại rất cứng, thậm chí lại là bằng hữu của trưởng lão Sư giả công hội, lật đổ hấn, hơn nữa còn làm triệt để như vậy, chắc là rất khó!

Hồng Hạo trưởng lão nhìn sang, muốn biết là nhân vật lợi hại nào!

- Ta nghe nói là lão sư rác rưởi nhất trong học viện chúng ta... Trương Huyền!

Vương Siêu suy nghĩ một chút, nói.

- Trương Huyền? Sao có thể có chuyện đó?

Lục Tầm, Hồng Hạo trưởng lão như bị đập phải đuôi, đồng thời nhảy lên, cả hai trợn mắt há hốc mồm, cảm giác như điên rồi.

Ăn mấy món thôi mà có thể phá đổ tử lâu đứng sừng sững hơn mười năm, là lão sư khiến học viên hủy bỏ khóa học đầu tiên để đến báo danh; tùy tiện dạy mấy học viên liền đánh thắng học viên xếp thứ tư trong bảng sát hạch nhập học thành đầu heo; còn lật đổ Thượng Thần trưởng lão chủ nhiệm..

Trương Huyền, thực sự là lão sư kém nhất học viện?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Luyện đan sư công hội

- Được rồi, bài học hôm nay dừng ở đây, trở về cố gắng tu luyện theo những gì ta dạy, nửa tháng sau sư giả bình trắc, ta không muốn thua trận! Cũng hi vọng các người không làm ta thua trận!

Trong phòng học, Trương Huyền nói một hồi liên quan tới việc tu luyện, lúc này mới vẫy tay một cái.

Trải qua hai ngày ở chung, hấn đã từ từ thích ứng nghề nghiệp lão sư, càng ngày càng có phong độ sư giả.

- Vâng, Trương lão sư!

Mấy người Triệu Nhã, Trịnh Dương xiết chặt nắm đấm, sắc mặt ai nấy đều đỏ ửng lên.

Chuyện vừa rồi, bọn họ biết Lục Tầm lão sư muốn khiêu chiến Trương lão sư, nhân vật cá cược là bọn họ.

Đổi lại lúc trước, nghe nói có thể bái làm môn hạ Lục lão sư, ai nấy tuyệt đối sẽ hưng phấn ngủ không yên, nhưng hiện tại, đánh chết cũng không đi!

Thuận miệng có thể chỉ ra những khuyết điểm của bọn họ; chữa khỏi bệnh cho Triệu Nhã, Vương Đình; tìm được công pháp cao minh, thậm chí còn cho bọn họ đặt tên; tìm ra mệnh môn của Chu Hồng giúp bọn họ thắng lợi hoàn toàn... Vị Trương lão sư này nắm giữ một mị lực đặc biệt, khiến bọn họ khiếp sợ, khâm phục, cũng không dám sinh ra tâm tư khác.

- Cáo biệt, lão sư!

Mọi người rời khỏi lớp học.

- Người nói... Một quyền của Trương lão sư đánh ra lực lượng năm mươi lăm đỉnh?

- Ngay cả Bạch Tôn tiểu vương gia cũng phải thỉnh giáo hử?

...

Vừa ra khỏi lớp học, mọi người lập tức nhìn về phía Lưu Dương, dò hỏi việc học tâm khảo vấn hôm nay.

Lưu Dương không giấu diếm, hắn nói tất cả mọi việc đã thấy.

Khi mọi người nghe Trương lão sư có lực lượng Tích Huyết cảnh, từng người khiếp sợ tột đỉnh, đôi mắt tỏa sáng.

Nghe tới hành vi vô si của phòng giáo vụ, ai nấy đều tức giận căm phẫn sục sôi, cơ hồ sắp nổ tung.

- Các vị, Lục Tầm lão sư khiêu chiến, ta cảm thấy đây chính là cơ hội tốt tìm lại chính danh cho Trương lão sư!

Sau khi kể xong mọi việc tại Học Tâm tháp, Lưu Dương nhìn quanh một vòng:

- Vì lẽ đó, trong nửa tháng này ta hi vọng mọi người cố gắng tu luyện, giành lấy vẻ vang vì lão sư, cũng là đánh ra danh tiếng của chúng ta!

- Đúng thế, Trương lão sư phẩm cách cao thượng, làm người khoan dung, hắn không quan tâm tiểu nhân nói xấu, với tư cách là học viên của hắn, chúng ta có trách nhiệm khôi phục danh dự giúp hắn!

Đôi mắt Triệu Nhã lóe sáng, lóe lên ánh mắt kiên định.

- Ta... ta cũng đồng ý!

Vương Đình hơi ngốc cũng cắn răng lên tiếng.

Trương lão sư chữa khỏi chân cho nàng, còn sáng tạo một bộ công pháp cho riêng nàng, phần ân tình này, cho dù tan xương nát thịt cũng khó báo đáp.

- Thêm chúng ta nữa!

Viên Đào, Trịnh Dương cùng đi lên.

- Thống nhất vậy nhé, nửa tháng này, chúng ta liều mạng tu luyện, thi đấu tân sinh, nhất định phải làm cho đám người xem thường Trương lão sư người nhìn rõ...

Trong mắt Lưu Dương mang theo kiên định, giọng nói trầm ổn:

- Học viên của hắn... Là mạnh nhất!

...

- Cuộc tỉ thí nửa tháng sau...

Không biết năm học viên của mình đã có ý chí chiến đấu sục sôi, hiện tại Trương Huyền ngồi trong phòng học, cau mày suy nghĩ.

Hắn không lo lắng mấy người Triệu Nhã, Vương Đình, mỗi người đều có bối cảnh thâm hậu, phối hợp với công pháp hắn truyền thụ, thực lực nửa tháng sau chắc chắn sẽ tăng lên rất lớn; Trịnh Dương, Lưu Dương có thiên phú không yếu, lòng hảo thắng cũng mạnh, cố gắng chỉ điểm, tu vi tăng mạnh không phải vấn đề, vấn đề duy nhất chính là Viên Đào.

Tên này là tán tu, sau lưng không có nhân mạch và chỗ dựa, thậm chí chưa từng tiếp xúc với công pháp, muốn tiến bộ nhanh trong nửa tháng, việc này có phần khó khăn.

- Trừ khi... tìm biện pháp kích hoạt huyết mạch Long Tê thượng cổ của hắn!

Ý niệm này xuất hiện trong đầu.

Trước kia hần dùng Thiên Đạo Đồ Thư Quán kiểm tra, Viên Đào nắm giữ huyết mạch Long Tê thượng cổ, loại huyết mạch này có phòng ngự vô địch, một khi kích hoạt, bất kể tu luyện hay phòng ngự, tốc độ linh ngộ sẽ tăng thật lớn.

Muốn giúp hần tiến bộ nhanh hơn, sợ rằng chỉ có thể đi con đường này.

- Thế nhưng... làm sao kích hoạt huyết mạch Long Tê?

Tìm ra được phương pháp rồi, lại nảy sinh vấn đề.

Huyết mạch Long Tê là huyết mạch truyền thừa từ thượng cổ tới nay, quý hiếm không gì sánh được, ghi chép liên quan với nó, đã ít ỏi càng ít, đã biết được tên, kích hoạt như thế nào, sợ rằng không ai trong toàn Thiên Huyền vương quốc biết được.

- Kích hoạt thể chất đặc thù, có ba phương pháp, thứ nhất, tu luyện từng bước, đạt tới cảnh giới nhất định là có thể kích hoạt! Phương pháp này rất cẩn trọng, nhưng lại tiêu hao quá nhiều thời gian, thậm chí không ít người còn chưa kịp kích hoạt đã bỏ mình! Thứ hai, sau khi tra ra thuộc tính của thể chất, dùng đan dược đối ứng, được lực mạnh mẽ, có tỷ lệ gia tăng thành công nhất định!

- Thứ ba, trải qua tình huống đặc thù, tử vong hoặc trúng độc, đã từng có một cường giả, bị người ta đâm bảy mươi dao mới kích hoạt, còn có một vị, bị người ta hạ kịch độc, thất khiếu chảy máu, tắt thở ba ngày mở ra thể chất đặc thù, thành công phục sinh...

Tinh thần hơi động, một quyển thư tịch liên quan tới thể chất đặc thù xuất hiện trong đầu, bên trên ghi chép một ít phương pháp kích hoạt.

Xem một hồi, gương mặt Trương Huyền âm trầm.

Loại thứ nhất, loại thứ hai còn tính là bình thường, loại thứ ba... là cái quỷ gì vậy?

Tử vong hoặc là trúng độc, đâm hơn bảy mươi dao, ăn kịch độc thất khiếu chảy máu... Ngộ nhờ vẫn không kích hoạt được thì sao? Chẳng phải chết thật?

- Chỉ có thể dùng phương pháp thứ hai!

Day day lông mày.

Phương pháp thứ ba khẳng định không được, chỉ có thời gian nửa tháng, loại phương pháp thứ nhất cũng không kịp, suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có loại phương pháp thứ hai thích hợp nhất.

- Đã như thế, đi Luyện đan sư công hội một phen xem sao, biết đâu có thể tìm ra đan dược thích hợp, kích hoạt được huyết mạch Long Tê của Viên Đào và thân thể thuần âm của Triệu Nhã!

Nghĩ thế Trương Huyền liền đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Triệu Nhã và Viên Đào đều sở hữu thể chất đặc thù, nếu có thể kích hoạt, tu vi sẽ tăng lên rất lớn.

Trong nghề nghiệp thượng cửu lưu, hầu như đều có tổ chức liên minh của mình, luyện khí sư (luyện bảo sư) công hội, trận pháp công hội, thuần thú sư công hội...

Luyện đan sư cũng không ngoại lệ.

Là một trong những nghề nghiệp đặc thù trên đại lục, tuy Luyện đan sư hơi kém hơn danh sư một chút, nhưng cũng có địa vị tôn sùng làm người ta ngưỡng mộ, rốt cuộc chỉ cần là người tu luyện, sẽ không thể không bị thương, không muốn đột phá thăng cấp, mà những việc này lại cần Luyện đan sư trợ giúp.

Bọn họ luyện chế đan dược, có thể phát huy được lực lớn nhất, giúp người tu luyện thu được được hiệu lớn hơn.

Chính vì thế, Luyện đan sư công hội vô cùng náo nhiệt, ngày nào cũng đông nghịt người, vô giả đến đây mua thuốc, hỏi dò đếm không xuể.

Tiền thân của Trương Huyền chưa từng tới nơi này, nhưng với tư cách là một trong các thế lực lớn nhất vương thành, hần vẫn biết vị trí của nó.

Đi dọc theo con đường học viện chừng một canh giờ, hần liền đến trước mặt.

Luyện đan sư công hội có kiến trúc hùng vĩ rộng lớn, như một giáo đường to lớn, phía trên có treo một tấm biển, năm chữ lớn như rồng bay phượng múa - Luyện đan sư công hội!

Không do dự quá nhiều, Trương Huyền nhắc chân đi vào.

Vừa bước vào cửa là đại sảnh rộng lớn, bên trong người đến người đi vô cùng náo nhiệt.

- Muốn biết đan dược gì có thể mở huyết mạch Long Tê và thân thể thuần âm, hoặc hỏi thăm Luyện đan sư, hoặc nghiên cứu thư tịch đan dược!

Mục đích chủ yếu của Trương Huyền tới nơi này là hỏi thăm tin tức, chứ không phải mua đan dược, nên chỉ có hai phương pháp này.

Hắn không quen bất cứ Luyện đan sư nào, không thích hợp tìm người hỏi thăm, hơn nữa, cho dù quen biết, đối phương cũng chưa chắc biết! Bởi vì huyết mạch Long Tê và thân thể thuần âm quá mức hi hữu.

Chọn phương pháp thứ hai, người khác muốn tìm tin tức hữu dụng trong thư tịch, không khác gì mò kim đáy biển, hắn nắm giữ máy gian lận Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay, nên không giống.

Đã có quyết định, nhanh chân đi vào tiền sảnh Luyện đan sư công hội.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Văn Tuyết phần nộ

Văn Tuyết là nhân viên tiếp đãi ở tiền sảnh Luyện đan sư công hội, chí nguyện lớn nhất chính là trở thành Luyện đan sư, đáng tiếc thiên phú không được, liên học nghề mà cũng thì không đỗ.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài công việc ở tiền sảnh, nhum vẫn nỗ lực học tập.

Nhìn bề ngoài thì kẻ phục vụ ở tiền sảnh không tính là gì, nhưng trên thực tế thu nhập rất khá, bán được đan dược sẽ trích phần trăm, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng bán càng nhiều thì thu được càng nhiều, một năm qua, doanh số thu vào của nàng gấp năm, sáu lần so với người làm công việc tương tự.

Cho dù thu nhập không tệ, nàng lại không muốn ở lại nơi này thêm một ngày, không phải công việc khó làm, mà là... vì dung mạo của nàng.

Nàng chừng hai mươi tuổi, đang độ tuổi xuân thì, hơn nữa mầu chót nhất chính là cha mẹ cho nàng dung mạo rất xinh đẹp, không nói vạn dặm khó tìm, chỉ ít cũng là trăm người chọn một!

Vốn dĩ, người được xinh đẹp là một chuyện tốt, chỉ cần là phụ nữ đều cảm thấy vô cùng tự hào. Công việc của nàng thì khác, phải xuất đầu lộ diện, mỗi ngày các thế gia công tử cô ý tới gần đếm không hết, còn đưa ra đủ loại yêu cầu không thể tưởng tượng nổi.

Có vài người, hàng ngày đều cố ý tới quấy rối, dùng đủ các chiêu số, nàng phiền chán không chịu nổi.

Bởi vì là nhân viên phục vụ, nàng không thể đuổi người ta đi, nếu thật sự làm như vậy, chỉ cần bọn họ nói rằng tới đây mua đồ, vậy là bản thân khẳng định gặp xui xẻo!

- Chỉ mong ngày hôm nay đừng gặp những con ruồi không biết xấu hổ kia!

Nói thầm trong lòng, chỉnh sửa y phục, nàng tươi cười đứng trong quầy hàng. Liền theo đó nàng nhìn thấy một thanh niên đi vào.

Tuổi của thanh niên này không lớn, chắc chưa đủ hai mươi, da dẻ lại bảo dưỡng không tệ, bóng loáng nhẵn nhụi, dường như còn tốt hơn nàng vài phần.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài cần cái gì?

Nở nụ cười chuyên nghiệp, Văn Tuyết nhìn sang.

- Chỗ của các ngài... Có bán thư tịch không? Chính là loại liên quan tới công hiệu đan dược, có thể kích hoạt loại thể chất đặc thù!

Thanh niên hỏi.

Người này chính là Trương Huyền.

Tiền thân chưa bao giờ tới nơi này, cũng không biết tình huống cụ thể, chỉ có thể hỏi người phục vụ.

- Muốn mua thư tịch, xin đi phòng sách, nơi này là Luyện đan sư công hội!

Nghe thấy lời của đối phương, nụ cười trên mặt trầm xuống, sắc mặt Văn Tuyết khó coi.

Muốn tới gần, ngài nên tìm cách chuyên nghiệp hơn được không?

Đến Luyện đan sư công hội mua sách... Sao ngươi không đi quán cơm mua giày?

- Không phải, ta muốn tìm thư tịch liên quan tới công hiệu đan dược, trong phòng sách không có!

Không nhận ra thái độ nữ tử đột nhiên thay đổi, Trương Huyền suy nghĩ một chút lại nói.

Giả vờ, được, ta sẽ lắng lắng xem ngươi giả vờ!

Văn Tuyết khoanh tay trước ngực, ánh mắt lạnh lẽo.

Thấy đối phương không nói lời nào, Trương Huyền còn tưởng rằng đối phương không hiểu ý của mình, tiếp tục giải thích:

- Ta muốn tìm một loại đan dược có thể kích hoạt thể chất đặc thù, nhưng không biết loại đan dược nào thích hợp, muốn tra thư tịch liên quan, chỗ của các ngươi có hay không, có thể bán cho ta mấy quyển, hoặc là... cho ta mượn xem cũng được!

- Đã nói không có!

Không để ý tới ngươi, còn không hiểu sao?

Còn mua sách, mượn sách... Thủ đoạn như vậy cũng muốn lừa gạt nữ tử?

Văn Tuyết nhận định người trước mặt có ý quấy rối để thu hút sự chú ý của nàng.

Không phải vậy sao, làm gì có ai chạy tới Luyện đan sư công hội mua sách? Không phải muốn ăn đòn sao?

Vào lúc này, Trương Huyền cũng nhìn ra thái độ đối phương không tốt, cảm thấy kỳ quái.

Hắn cũng không đắc tội đối phương, tại sao lại có thái độ như vậy?

- Chắc đang thời kỳ tiền mãn kinh!

Lắc đầu một cái, cũng chẳng thèm để tâm, làm người văn minh, có tư tưởng xuyên việt, nên hắn cũng không buồn tính toán với phụ nữ.

Nếu như Văn Tuyết biết được suy nghĩ trong đầu hắn, nhất định sẽ tức chết.

Bỏ cô nương mới hai mươi mấy, ngươi mới thời kỳ tiền mãn kinh...

- Như vậy đi, có lẽ Luyện đan sư công hội các ngươi có tàng thư khó, có thể dẫn ta đi xem không?

Biết giải thích không thông, Trương Huyền suy nghĩ một chút, nghĩ tới biện pháp khác.

Bất kể Sư giả công hội hay Luyện đan sư công hội, tất cả đều cung cấp những tài liệu thuận tiện cho chức nghiệp đặc thù, tất nhiên sẽ có tàng thư khó riêng, có thể cung cấp cho những chức nghiệp giả đặc thù học tập, không ngừng tiến bộ.

Nếu đối phương không bán thư tịch, chỉ cần cho hắn tiến vào tàng thư khó xem, cũng có thể giải quyết vấn đề.

- Tàng thư khó? Ngươi còn muốn vào tàng thư khó?

Thấy yêu cầu của tên tiểu tử này càng ngày càng không hợp thói thường, Văn Tuyết không nhịn được nữa:

- Nếu như không mua đan dược, xin rời đi cho!

- Sao vậy, sao không cho ta vào tàng thư khó? Vào đó một lần bao nhiêu tiền, ngươi nói là được, ta không phải không trả tiền!

Trương Huyền có chút không vui.

Nữ nhân này không có bệnh tật gì chứ?

Bản thân chỉ hỏi một chút, tại sao giống như ăn thuốc súng.

Nghe thấy khẩu khí đối phương lộ ra thể gia công tử coi tiền tài như cặn bã, thái độ phách lối, Văn Tuyết càng đáng ghét hơn:

- Có tiền ghê lắm sao! Có tiền có thể làm được mọi chuyện? Nói cho ngươi biết, Luyện đan sư công hội có tàng thư khó, hơn nữa chia làm sơ đẳng, cao đẳng, cho dù là tàng thư khó sơ đẳng cũng cần Luyện đan sư học đồ mới có thể vào lật xem, ngươi là Luyện đan sư sao? Là Luyện đan học đồ sao?

- Luyện đan học đồ?

Trương Huyền sững sờ, lập tức bưng bình.

Hắn thật không biết về Luyện đan sư công hội, nhưng cũng biết một ít về học viện, học viên có tàng thư khổ học viên, lão sư có của lão sư, không có tư cách lão sư không thể vào.

Nếu không, ai cũng tùy tiện đi vào lật xem lung tung, còn gọi gì là bí mật nữa?

Hơn nữa, lật xem cũng đành, nếu như nhìn thấy công pháp tốt, tu luyện lung tung, tẩu hỏa nhập ma, ai chịu trách nhiệm?

Chắc hẳn Luyện đan sư công hội cũng như vậy, chia tàng thư khổ thành sơ đẳng, cao đẳng, chỉ có đạt tới cấp bậc nhất định mới có thể lật xem, cũng phòng ngừa có người tham nhiều không tiêu hóa hết, còn có thể bảo đảm bí tịch không truyền ra ngoài.

- Luyện đan học đồ ư... Ta không phải, thi như thế nào vậy?

Hắn chỉ là một lão sư bình thường, chưa bao giờ học luyện đan, tự nhiên không thể làm Luyện đan học đồ, có điều cái gì cũng có thể tiến hành khảo hạch, muốn trở thành danh sư, cũng cần học nhiều tri thức.

- Khảo hạch? Ngươi muốn khảo hạch Luyện đan học đồ?

Văn Tuyết cho rằng đối phương cố ý đến gần, nội tâm tức giận như thiêu đốt, lúc này thấy hắn giả vờ giả vịt muốn khảo hạch Luyện đan sư học đồ, cũng không nhin được nữa:

- Được thôi! Bên kia có điểm khảo hạch, để ta dẫn ngươi đi!

Ngươi không phải giả vờ sao?

Giờ ta dẫn ngươi đi, xem ngươi còn có thể không biết đủ hay không.

Dù chỉ là học đồ, cũng giống danh sư học đồ, cần tầng tầng sàng lọc, khảo hạch đủ loại tri thức, cơ sở, bản thân mình thì mấy năm liên tục cũng không qua được, ngươi chỉ là một tên công tử bột muốn câu dẫn nữ nhân, chưa trải qua lớp học đồ, chưa từng xem qua sách dược liệu, sách luyện đan, vậy mà còn muốn thi?

Đùa gì thế?

Hừ, không làm ngươi mất mặt xấu hổ, vạch trần bộ mặt của ngươi, sợ rằng ngươi vẫn còn cho rằng ta dễ lừa!

Văn Tuyết cong môi lên, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

- Bên kia có?

- Làm sao? Không dám đi?

Văn Tuyết cười gằn.

- Hả? Tốt quá!

Thấy đối phương hùng hổ giống như ăn thuốc nổ, Trương Huyền lắc đầu một cái, đang muốn đi tới, đột nhiên lúng túng nhìn sang:

- Nội dung khảo hạch Luyện đan học đồ là gì? Cần xem sách không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Khảo Hạch đường

- Ngươi...

Không nghe thấy lời này còn đỡ, nghe nói như thế, Văn Tuyết cảm thấy ngực khó thở, cả người như sắp nổ tung.

Cố ý tới gần ta, ta còn có thể nhin... Muốn chiếm lấy cảm tình, ít nhất cũng phải thể hiện bác học biết nhiều, có một ít học vấn chứ!

Giờ thì hay rồi, luôn miệng nói muốn khảo hạch Luyện đan học đồ, giờ lại không biết nội dung thi là gì, không biết xem sách gì... Ngươi có dám quang minh chính đại hỏi lại hay không?

- Làm sao? Ngươi cũng không biết? Không biết thì ta hỏi người khác vậy!

Nhìn thấy ngực nàng nhấp nhô, biểu hiện giống như động kinh, vẻ mặt Trương Huyền đầy phiền muộn.

Có phải nữ nhân này có bệnh hay không, ngươi biết thì nói tỉ mỉ, không biết thì thôi, tại sao kinh ngạc như thế, chẳng lẽ trúng gió?

Nhìn thấy dáng vẻ của đối phương giống như “không biết đừng gạt ta”, Văn Tuyết suýt nổi điên.

Tốt, ngươi cứ giả vờ đi, chờ lát nữa, ngươi sẽ mất mặt xấu hổ!

- Khảo hạch Luyện đan sư học đồ, phải nhớ kỹ mười vạn được tính của dược vật, đặc thù, lịch sử Luyện đan sư, nguyên nhân...

Đề nén lửa giận, Văn Tuyết giải thích.

Luyện đan sư là nghề nghiệp tiếp xúc với dược liệu, nếu không nhận ra dược liệu, không phân biệt được thì làm sao luyện đan?

Đại lục rộng lớn vô ngần, dược liệu nhiều đếm không xuể, mười vạn loại nhìn thì nhiều, trên thực tế chỉ là những gì cơ bản nhất, một số Luyện đan sư, quanh năm tiếp xúc với dược liệu, sống cả đời cũng chỉ có thể phân biệt được một ít, đừng nói đến một tiểu học đồ.

- Chỉ thi những thứ này? Rất đơn giản! Nơi nào có thư tịch dược liệu? Giờ ta sẽ đi xem!

Nghe giải thích, Trương Huyền sửng sốt.

Chỉ cần có sách, Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể hình thành thư tịch, ghi chép tri thức vào đầu hắn.

Nếu chỉ thi những thứ này, đối với hắn mà nói là rất đơn giản.

Khả năng này còn mạnh hơn năng lực đã gặp là không quên vô số lần.

- Đơn giản?

Khỏe miệng Văn Tuyết co giật, nếu không nhẫn nhịn đối phương là khách hàng, nàng chỉ là nhân viên phục vụ, khẳng định đã sớm động thủ.

Mỗi loại dược liệu có đặc tính không giống nhau, phối hợp với những dược liệu khác, sẽ xuất hiện đủ loại phản ứng, chỉ nhớ kỹ mười vạn dược liệu đã rất ghê gớm rồi, càng không cần nói thuộc tính của chúng, mặc dù nàng tự nhận trí nhớ không tồi, vậy mà nhớ vài năm cũng chẳng nhớ hết, khảo hạch rất dễ lẫn lộn!

Hắn là công tử bột, một tên tiểu thư chỉ biết tán gái, lại nói đơn giản?

Giả vờ, tiếp tục giả vờ, xem một lúc nữa ngươi hạ màn như thế nào!

- Nơi khảo hạch học đồ có bán thư tịch, ngươi đi theo ta!

Nội tâm phán định đối phương cố ý thu hút nàng chú ý, trong lòng nàng càng tức giận, cười lạnh, tiến lên trước dẫn đường.

Một lát sau, cả hai liền đi vào một gian phòng rộng rãi, phía trên viết ba chữ lớn “Khảo Hạch đường”, một trung niên ngồi trước cửa, đang xem sách.

Khảo Hạch đường là nơi khảo hạch Luyện đan học đồ, không thể cho phép người ta ra vào tùy ý.

Vị trung niên này cũng muốn khảo hạch học đồ, kiên trì qua hai mươi năm nhưng không thành công, giống như Văn Tuyết, hắn vừa làm vừa học tập.

Hai mươi năm vẫn chưa vượt qua khảo hạch, đủ thấy độ khó lớn cỡ nào.

- Lý thúc!

Văn Tuyết ngừng lại.

- Ngươi đến đây à, muốn mua sách hay khảo hạch?

Trung niên gọi là Lý thúc ngẩng đầu lên và cười cợt.

- Không phải ta, là vị tiên sinh này, hắn nói muốn khảo hạch Luyện đan học đồ!

Văn Tuyết cười gằn, chỉ vào Trương Huyền.

Không phải ngươi nói muốn khảo hạch sao? Hiện tại ta báo danh cho ngươi đó, cái gì cũng không biết, một lúc nữa, xem ngươi kết thúc như thế nào!

Khảo hạch học đồ là Luyện đan sư tự mình ra đề mục, không biết cái gì đã dám xông vào, tương đương với khiêu khích, chọc giận Luyện đan sư, đến lúc đó người sẽ khóc...

- Người muốn khảo hạch?

Người trung niên nhìn về phía Trương Huyền, hơi cau mày.

Bản thân học hơn hai mươi năm vẫn không thi đỗ, tiểu tử này chỉ mới mười tám mười chín tuổi, thi cái gì chứ?

- Vâng!

Trương Huyền gật đầu.

Chỉ có trở thành Luyện đan học đồ mới có thể đi vào thư viện sơ đẳng của Luyện đan sư công hội đọc sách, hết cách rồi, đành phải vui đùa một chút thôi!

Nếu như hai người này biết suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ phun máu chết tại chỗ.

Hàng ngày chúng ta học tập, hàng ngày đọc thuộc lòng, tiêu tốn mấy năm, mấy chục năm vẫn không làm được, người chưa đọc quyển sách nào liền muốn khảo hạch, còn nói muốn vui đùa một chút... Không giả vờ có được không?

- Tiền ghi danh hai ngàn đồng tiền vàng, vượt qua sẽ trả lại cho người, không vượt qua, không trả! Vì phòng ngừa có người không có thực học, lại đến làm lỡ thời gian!

Thấy hắn xác nhận, người trung niên Lý thúc nói ra quy tắc báo danh.

- Được!

Trương Huyền tiện tay lấy ra hai tám ngàn phiếu một ngàn đồng tiền vàng.

Hôm qua cuộc bão, lấy được tiền của tên lừa đảo Dương Mặc, hiện tại gia sản của hắn khá lớn, hai ngàn đồng tiền vàng, không tính là gì.

- Quả nhiên là công tử bột có tiền!

Thấy hắn tiện tay lấy tiền ra không chút do dự, Văn Tuyết cũng xác định phán đoán của mình.

Hai ngàn đồng tiền vàng, đối với nàng mà nói phải làm việc lâu mới có thể tích góp được, tên này vì muốn thu hút sự chú ý của mình mà tiện tay lấy ra, không phải công tử bột thì là gì?

Chỉ tiếc, tiền nhiều dùng sai phương hướng, không những không tạo ra hiệu quả như dự đoán, còn biến thành chuyện cười!

- Ủm!

Cầm tiền, Lý thúc gật gù, đưa cho Trương Huyền một tờ khai tin tức cá nhân, lúc này mới nói:

- Ngày hôm nay vừa lúc có một nhóm khảo hạch, sẽ tổ chức vào hai canh giờ sau, hai canh giờ sau người tới đây!

- Hai canh giờ?

Đi một chuyến từ trường học tới nơi này đã mất một canh giờ, hắn tự nhiên không thể lại trở về, nhìn sang trung niên:

- Chỗ của người có sách khảo hạch học đồ không? Ta có thể xem tại đây một lúc?

- Muốn lâm trận mới mài guom ư? Được thôi! Trong gian phòng kia, muốn mua muốn xem, tùy tiện chọn! Nhưng chỉ đọc sách hai canh giờ, có chút không kịp!

Lý thúc chỉ về phía sau.

Trương Huyền nhìn sang, quả nhiên nhìn thấy sau lưng hắn là một dãy thư tịch lớn, xếp đặt lộn nhộn, có tới mười mấy giá sách, hơn vạn bản.

- Nhiều như vậy?

Khó trách thi học đồ khó như vậy, đừng nói nhớ kỹ, chỉ xem xong đồng sách này cũng đủ mệt chết!

- Ta tùy tiện xem, không cần mua...

Nói xong, Trương Huyền đi vào gian phòng.

Thư tịch đối với hấn mà nói, căn bản không cần dùng tiền, tùy tiện lật xem là Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể sao chép y hệt, biến thành tri thức của mình, mua làm gì?

- Còn giả vờ, bỗng cô nương sẽ tiêu hao ngày hôm nay với người, xem người giả vờ tới khi nào!

Phát hiện đối phương nhìn thấy nhiều sách như thế, lại còn giả vờ giả vịt đi vào nói muốn xem, Văn Tuyết cũng không rời đi, cười lạnh.

Nói thật, từng gặp qua rất nhiều kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy tiểu tử nào không biết xấu hổ đến như vậy!

Rõ ràng không biết cái gì, không ngờ lại dám nói năng hùng hồn muốn khảo hạch Luyện đan học đồ. Nếu nói như vậy cũng bỏ đi, đằng này còn công nhiên nói xin đi đọc sách...

Nếu như không phải giả vờ giả vịt, bất cứ người nào nhìn thấy nhiều sách như thế, sợ rằng nội tâm e ngại, cảm thấy không thể hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Gần vạn bản... Chỉ đi quanh đã mất cả buổi, huống gì nói xem!

Nếu người vô liêm sỉ như vậy, ta cũng lặng lẽ xem người giả vờ.

Cho dù bị trừ lương hôm nay cũng phải chứng kiến người mất mặt xấu hổ!

Sau hai canh giờ, xem người làm sao kết thúc việc này!

Văn Tuyết bị tên này chọc giận không nhẹ, dự định đấu với hấn tới cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Ba vòng khảo thí

Trương Huyền kiếp trước là người độc thân, chưa từng yêu đương, không biết suy đoán nội tâm nữ nhân nghĩ gì, càng không biết, chỉ mười phút ngắn ngủi vừa rồi đã chọc giận phục vụ viên Văn Tuyết chết đi sống lại.

Nhưng cho dù biết cũng không sao cả.

Xinh đẹp không thể ăn thay cơm, then chốt, so với Trầm lão sư, Hoàng Ngũ, người còn kém mười vạn tám ngàn dặm, lấy tự tin ở đâu ra?

Hấn hiện tại không có thời gian quản việc này, đi tới giá sách đầu tiên trong phòng, tùy tay cầm lên mười mấy quyển sách, nhẹ nhàng lật một cái, tiếp theo thả xuống, tiếp tục cầm quyển tiếp theo.

Sột soạt! Sột soạt!

Âm thanh lật sách vang lên không dứt bên tai, từng quyển từng quyển sách được ghi vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán.

Sau khi xem nội dung, Trương Huyền cũng nhìn ra, quả như phục vụ viên nói, đúng là tri thức cơ bản nhất của Luyện đan sư, trong đó bao quát phân biệt dược liệu, tường giải, thuộc tính, phân loại, phối hợp dược liệu có xuất hiện xung đột hay không...

Đổi thành nếu phải đọc thuộc lòng, chắc chắn một chết tươi, khó mà hoàn thành.

Khó trách Luyện đan sư thân phận cao quý, chỉ riêng nhớ những thứ này cũng cần tốn nhiều tâm huyết hơn người thường.

- Hấn làm gì vậy?

Văn Tuyết vẫn muốn chứng kiến giây phút Trương Huyền xấu mặt, thấy hấn liên tục lật sách, căn bản không có ý xem, đôi mắt nàng chớp chớp, không rõ vì sao.

- Có khả năng không tìm được sách mình muốn, không cần để ý đến hấn!

Người trung niên Lý thúc quay đầu nhìn, tiện tay cầm một quyển sách, đưa tới:

- Người thử xem một chút xem sao, thời gian quý giá, ôn tập một chút, như vậy mới có thể vượt qua khảo hạch!

- Ừm!

Văn Tuyết gật gù, không nói thêm nữa, đưa tay nhận cuốn sách, xem kỹ.

Bất kỳ nghề nghiệp nào cũng đều cần nỗ lực học tập, không thể một lần mà thôi, Luyện đan sư càng phải như vậy.

Luyện chế đan dược, một đan phương thường thường có hơn trăm loại dược liệu, nhận sai một loại, dược vật khó khăn lắm mới có thể mua về đó ngay lập tức sẽ biến thành phế phẩm, vì thế không thể qua loa được.

Rất nhanh, hai canh giờ qua đi.

Trương Huyền cũng đã lật hết quyển sách cuối cùng, hần thở phào nhẹ nhõm.

- Khó trách danh sư khó khảo hạch, không nói chuyện khác, chỉ riêng luyện đan đã phức tạp thế này!

Cảm khái một tiếng.

Lão sư, là người truyền thụ tri thức, tất cả nghề nghiệp đều cần. Một danh sư lợi hại, tinh thông đủ loại nghề nghiệp, nói cách khác, danh sư không những có thể dạy người tu vi, luyện đan, luyện khí, trận pháp, cũng có thể chỉ điểm.

Chính vì thế, danh sư mới được người khác kính ngưỡng, đứng trên tất cả nghề nghiệp.

Trương Huyền tưởng rằng luyện đan rất đơn giản, chỉ cần có đan phương, cứ dựa theo mà làm, cứ bốc từng loại dược liệu là được, hiện tại xem ra không phải thế.

Mỗi một loại dược liệu, số tuổi không giống nhau, thuộc tính cũng không giống nhau, phối hợp với dược vật khác sẽ xuất hiện đủ loại biến hóa, nếu chỉ biết tăng thêm dược vật, sẽ không thể luyện chế thành công.

Chỉ luyện đan đã phức tạp như vậy, một danh sư lợi hại còn nắm giữ nhiều loại nghề nghiệp, vừa nghĩ vậy hần đã cảm thấy đáng sợ!

Vừa ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Văn Tuyết vẻ mặt cao ngạo đứng cách đó không xa:

- Không ngờ ta vẫn còn ở đây, đúng không!

- Người có ở đây hay không thì liên quan gì tới ta?

Trương Huyền im lặng nhìn sang.

Ta chỉ muốn khảo hạch Luyện đan học đồ mà thôi, người ở đây cũng chẳng ảnh hưởng gì!

- Người cứ tiếp tục già vò đi, chỉ một lát nữa thôi là thời điểm người phải khóc!

Văn Tuyết nghiêng răng nghiêng lợi.

- Khảo hạch sắp bắt đầu, vào đi thôi!

Người trung niên khoát tay áo một cái.

- Dạ!

Không để ý đến nữ nhân luôn tự cho mình là đúng kia, Trương Huyền nhấc chân đi vào gian phòng.

Gian phòng không lớn, chỉ mấy chục mét vuông, bên trong đã có mấy người ngồi, ai nấy đều lộ ra vẻ căng thẳng.

Chỉ chốc lát, một lão nhân đi tới.

- Là Luyện đan sư nhất tinh trung cấp duy nhất của Luyện đan sư công hội tại Thiên Huyền quốc, Âu Dương Thành tiên bối, cũng là công hội hội trưởng trong Thiên Huyền quốc!

- Đúng đây! Ta còn tưởng rằng là Đỗ Mãn Luyện đan sư, không ngờ là hần!

- Thảm rồi, nghe nói hần nổi tiếng nghiêm khắc, vậy là hôm nay không có một chút may mắn nào...

Vừa nhìn thấy lão nhân này đi vào, vẻ mặt mấy người đang ngồi suýt bật khóc.

Luyện đan sư giống như danh sư, có phân tinh cấp, nhất tinh xem như thấp nhất.

Cho dù là vậy, toàn bộ Thiên Huyền quốc cũng không có danh sư nhất tinh, nắm giữ Luyện đan sư nhất tinh đã xem như rất tốt rồi.

Không để ý tới những lời xì xào của mọi người, Âu Dương Thành bình thản bước vào gian phòng, nhìn quanh một vòng:

- Các vị tới đây khảo hạch, chắc hẳn đều có chút tự tin!

- Á...

Tất cả mọi người lúng túng.

Không vượt qua khảo hạch, không ai dám nói tự tin trăm phần trăm.

- Nếu đã đến đây để khảo hạch, ta cũng nói rõ ràng, nếu như gian dối bị ta phát hiện, cấm khảo hạch cả đời!

Âu Dương Thành vùng tay lên.

- Vâng!

Mọi người gật đầu.

Thấy bọn họ đồng ý, Âu Dương Thành gật gù:

- Nói xong phần quy củ, giờ ta nói nội dung khảo hạch một chút. Khảo hạch Luyện đan học đồ tổng cộng có ba vòng! Thứ nhất, khảo hạch bài thi! Trên bài thi sẽ có một ít tri thức được liệu ngẫu nhiên, trả lời chính xác hơn chín mươi phần trăm, mới xem như vượt qua!

- Vòng thứ hai, phân biệt trong thời gian giới hạn! Chính là cho các người được liệu nhất định, trong thời gian hạn định, phán đoán ra cụ thể nó là gì, có công hiệu, thuộc tính gì! Yêu cầu này rất cao, nhất định phải trả lời chính xác trăm phần trăm mới vượt qua!

- Vòng thứ ba, rất đơn giản, kiểm nghiệm tu vi! Nhất định phải đạt được võ giả tam trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong mới được! Tại sao phải đưa ra yêu cầu này, rất đơn giản, Luyện đan sư học đồ sẽ nghe theo Luyện đan sư sai phái, nếu như tu vi quá kém, khí lực không có, làm sao vận chuyển vạc lò luyện đan, nhanh chóng phân biệt được liệu?

Những người có thể tới đây khảo hạch, không biết đã học tập bao nhiêu năm rồi, hẳn cũng biết rõ quy trình.

Chỉ có Trương Huyền xa lạ một ít, nhưng nghe xong cũng rõ ràng.

Vô cùng đơn giản, chỉ cần trả lời đúng thì vượt qua, xem ra không tính là quá khó...

- Nếu mọi người đã hiểu, giờ bắt đầu tiến hành vòng đầu tiên, làm bài thi, thời gian là một canh giờ!

Âu Dương Thành nói xong, lấy bài thi ra, phát xuống.

Trương Huyền liếc mắt nhìn, khóe miệng cong lên.

Bài thi là một chồng dày, có tới mấy chục tấm.

Mấy chục tấm bài thi? Một canh giờ?

Tại sao tình cảnh này lại tương tự kiếp trước?

Không nghĩ tới xuyên việt đến dị giới, trở thành lão sư, mà hắn còn cần trải qua khảo hạch...

Vừa nghĩ lại đã cảm thấy say.

- Bắt đầu trả lời câu hỏi!

Phát bài thi xong, không để ý tới mọi người, Âu Dương Thành lạnh lùng đứng chấp hai tay sau lưng, đứng ngạo nghễ.

Đừng nhìn vậy tưởng hắn không quan sát mọi người, nếu có người dám gian dối, nhất định sẽ bị phát hiện, trực tiếp đuổi ra ngoài.

Trương Huyền cũng không có ý định gian dối, cúi đầu xem bài thi.

- Thiếu hụt!

Cầm lấy bài thi, trong lòng hắn hô lên, đầu óc chấn động, một quyền sách xuất hiện.

Liếc mắt nhìn, Trương Huyền dở khóc dở cười.

Chỉ thấy trên quyền sách viết: Luyện đan sư công hội Thiên Huyền quốc, bài thi khảo hạch Luyện đan học đồ, một thợ thủ công ở Bạch Y Phường dùng mạch cán chế tạo, khuyết điểm: Một, trang giấy quá kém, không thích hợp lưu giữ, dễ dàng sinh trùng. Hai, không thể thấm nét mực rất tốt dễ dàng lan ra...

Mẹ nó, ta muốn đáp án chứ không phải tìm khuyết điểm của trang giấy!

Cố nén kích động đến thổ huyết, Trương Huyền không để ý tới bài thi, mà tập trung sự chú ý vào một vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Người hết hi vọng đi!

- Hãy miêu tả phân loại Thanh Diệp Thảo và đặc thù của Địa Cương Hôi Chi Hoa...

- Trư Tâm diệp có thể phối hợp mấy loại dược liệu...

...

Đề mục trên bài thi chỉ chút, cũng giống như phục vụ viên Văn Tuyết từng nói, tất cả đều có quan hệ đến dược liệu.

- Tìm kiếm!

Nhìn thấy những vấn đề này, tinh thần Trương Huyền hơi động, từng thư tịch trên giá sách bay tới, rơi xuống trước mắt, không ngừng mở ra.

- Rễ cây Thanh Diệp thảo khác nhau có thể chia thành tứ hành, hoàng hành, hắc hành, Địa Cương Hôi Chi hoa có đặc thù...

Nhìn nội dung trong thư tịch, Trương Huyền múa bút thành văn, nhanh chóng trả lời câu hỏi.

Kiếp trước có thói quen dùng bút máy, tuy rằng bút lông có phần khó dùng, nhưng quy tiền thân cũng đã học, viết ra chữ viết cũng không tính quá xấu.

Ào ào ào!

Điền vào, lật xem quá nhanh, nên âm thanh vang lên liên tục.

Những người khác làm bài, đều dựa vào trí nhớ, trầm tư suy nghĩ, hần thi hay rồi, có Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay, trực tiếp tìm ra đáp án, dù muốn hay không, cũng không khác gì sao chép, tốc độ nhanh chóng khiến người ta lú lờ.

- Hà?

Nhìn quanh một vòng, đang muốn xem tình hình mọi người trả lời câu hỏi như thế nào, bỗng thấy Trương Huyền múa bút thành văn, Âu Dương Thành cau mày, sắc mặt trầm xuống.

- Xem ra là con cháu thế gia thứ vận may!

Mỗi lần khảo hạch Luyện đan học đồ đều có không ít người biết rõ không thể vượt qua, nhưng vẫn cố gắng tới đây thử vận may, những người này gia thế không tệ, không quan tâm hai ngàn đồng tiền vàng thế chấp, chỉ muốn xem đề bài, trở về có thể học thuộc lòng mang tính chất học tủ.

Đối với người như thế, hần vô cùng xem thường.

Không khác gì đầu cơ trục lợi.

Không đọc thuộc lòng mười mấy vạn loại dược liệu, chỉ muốn dựa vào vận may trở thành Luyện đan học đồ, nào có chuyện tốt như vậy?

- Hừ, mỗi lần khảo hạch, bất cứ đề mục, vấn đề, đều không giống nhau, chưa bao giờ có lặp lại, cho dù người đến khảo hạch nhiều lần nữa cũng vô dụng, xem ra phải cố gắng chỉnh đốn tình trạng này, bằng không ý vào có tiền liền tới đây khảo hạch, nếu những người nghề nghiệp khác nhìn thấy, còn không cười chê?

Vung tay áo một cái, trong lòng khẽ hừ một tiếng.

Mặc dù bài thi không thể mang hết đặc tính mười mấy vạn loại dược liệu làm đề thi, nhưng lại bao quát rất rộng, không am hiểu dược liệu, dược tính sâu sắc, không thể trả lời chính xác chín mươi phần trăm trở lên.

Trương Huyền trẻ tuổi như vậy, chưa nhìn rõ đề thi đã viết linh tinh, trong mắt hần đã biến thành con cháu thế gia đầu cơ trục lợi.

Luyện đan sư kiêng kỵ nhất ra vẻ hiểu biết, không được phép có qua loa và sai lầm, xuất hiện một chút vấn đề, tổn thất dược liệu là nhỏ, không cần thận

còn chết người!

Chính vì thế, khảo hạch học đồ, bề ngoài là ba vòng, trên thực tế còn là giám thị tâm tính, thái độ quan sát cẩn thận của thí sinh, giống như tên trước mặt, còn chưa nhìn rõ đề thi đã viết loạn, từ đó biết rõ thái độ có vấn đề.

Không cần sửa bài thi, thâm tâm hắn đã phán định Trương Huyền không cách nào vượt qua, cũng phán hắn tử hình.

Cũng chẳng phải hắn quá mức ước đoán chủ quan, có thấy ai trả lời bài thi, còn chưa xem xong đề bài đã viết loạn xạ vào chưa? Người thấy ai không cần nghĩ mà bút mực tung bay như vậy?

Không thêm suy nghĩ liền trực tiếp trả lời câu hỏi, khẳng định là viết bậy!

Đổi thành bất kỳ người nào, e rằng không ai tin hắn có thể trả lời đúng tất cả đề thi.

Không tới nửa canh giờ, mười mấy tấm bài thi, Trương Huyền đã trả lời xong xuôi.

Phù!

Thở ra một hơi, Trương Huyền kiểm tra một lần nữa, thấy không có vấn đề gì mới nộp bài.

- Nộp bài thi? Nhanh như vậy?

- Có khả năng biết rõ không làm được, chủ động từ bỏ!

- Nói thật, khảo hạch thực sự quá khó khăn, chủ động từ bỏ cũng bình thường...

- Chủ động từ bỏ không có gì, then chốt ở chỗ do Âu Dương tiên bối giám thị, ta đoán tiểu tử này sắp gặp xui xẻo...

...

Nhìn thấy Trương Huyền nộp bài thi, phía dưới ồn ào.

Khảo hạch một canh giờ, vậy mà chưa tới một nửa thời gian liền nộp bài thi, trong lịch sử khảo hạch học đồ, chưa bao giờ xuất hiện chuyện như vậy.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người cảm thấy, hắn không phải đã làm xong, mà là cảm thấy không làm được, thực sự không đủ tự tin làm tiếp.

- Khảo hạch kế tiếp bắt đầu khi nào?

Không để ý tới mọi người nghị luận, nộp bài thi cho Âu Dương Thành, Trương Huyền hỏi.

Thu bài thi xong chắc chắn cần thời gian chấm bài thi, biết trước thời gian, hắn cũng sớm chờ.

Không hỏi còn tốt, nghe nói như thế, Âu Dương Thành cảm thấy lửa giận càng thiêu đốt, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Người cái gì cũng không biết, điên loạn viết loạn, cho dù buổi khảo hạch kế tiếp cũng không có quan hệ gì tới người!

Khảo hạch luyện đan học đồ, chỉ có thông qua vòng một mới có tư cách khảo hạch tiếp, với tài nghệ của người vẫn còn chờ vòng khảo hạch kế tiếp...

Tĩnh ngữ chưa?

Có điều, dù gì hắn cũng là một Luyện đan sư chính thức, cho dù tức giận, nhưng cũng không tới mức biểu hiện trước mặt tiểu nhân vật không thi đậu học đồ, liền vẩy tay một cái:

- Ra ngoài chờ, nếu thấy thông báo thi đi vào, không thông báo là không thông qua, có thể đi về!

- Ồ!

Trương Huyền gạt đầu, đi ra khỏi phòng.

- Thật là ngông cuồng!

Hắn vừa rời đi, Âu Dương Thành cầm bài thi trên tay cũng cảm thấy khó chịu, tiện tay ném sang một bên.

Người như vậy chẳng cần xem bài thi cũng được, nếu xem chỉ tăng thêm tức giận.

...

Trương Huyền đi ra khỏi phòng.

Nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay thì việc khảo hạch kiến thức như vậy với hắn là quá đơn giản, không có bất cứ độ khó gì.

- Người nộp bài thi rồi? Không phải khảo hạch là một canh giờ sao? Tại sao mới nửa canh giờ đã đi ra?

Người trung niên Lý thúc nhìn hắn đi ra, vẻ mặt kinh ngạc.

Bài thi khảo hạch học đồ có rất nhiều đề bài, mỗi lần thi hắn đều cố gắng lắm mới hoàn thành trong một canh giờ, thậm chí có một số đề mục còn chưa xem xong, vì thế mới đưa ra đáp án sai lầm, không thể vượt qua, nửa canh giờ đã đi ra, có phải quá nhanh rồi không!

- Chuyện này còn phải nghĩ sao? Kháng định cảm thấy khó hoàn thành, nên buộc lòng buông bỏ đây mà!

Văn Tuyết nở nụ cười.

Không phải người rất biết giả vờ sao?

Không biết cái gì cả liền đi thi học đồ, lần này biết rõ độ khó rồi chứ!

- Ha ha!

Nghe được lời của đối phương, Trương Huyền chẳng buồn giải thích.

Hơn nữa, cho dù giải thích, đối phương kháng định cũng sẽ không tin, so với việc tốn nước bọt, còn không bằng chờ kết quả cuối cùng, khi đó tất cả sẽ rõ ràng.

- Sao hả, chột dạ? Dù người giả vờ, lần này cũng không giả ra được!

Về mặt ấy được Văn Tuyết cho rằng chính là biểu hiện chột dạ.

- Đầu óc có bệnh, dành thời gian đọc sách đi, không nên nói nhảm nữa.

Đối với nữ nhân này, Trương Huyền không nói gì, vừa gập mặt đã nhắm vào hắn, cứ như hắn đã cưỡng dâm ả ta không bằng.

Thực sự có bệnh!

Cẩn thận nhớ lại, tiền thân hình như cũng không biết nàng ta?

Nếu không quen biết, cố ý nhắm vào hắn làm gì?

Trương Huyền không rõ vì sao.

- Người...

Vốn tưởng rằng bị vạch trần tận mặt, tên tiểu tử này sẽ xấu hổ tìm cái lỗ nào đó để chui xuống, đáng này thì hay rồi, còn nói mình có bệnh.

Người mới có bệnh! Một thân đều là bệnh!

Văn Tuyết tức giận hít thở dồn dập, bộ ngực ngạo nghễ phập phồng lên xuống, thân thể như sắp nổ tung.

- Ô, ta biết rồi!

Trong đầu tự nhiên lóe sáng, Trương Huyền nghĩ ra một lý do, rốt cuộc hiểu vì sao đối phương gây phiền toái cho mình. Ánh mắt tỏ ý thương hại, bất giác lắc đầu, trong lời nói mang theo chân thành và tận tình khuyên nhủ.

- Người không nên cảm thấy cố ý gây phiền phức cho ta thì ta sẽ để ý người! Loại ý nghĩ này thực sự quá ấu trĩ, nói rõ cho người biết, làm thế chỉ khiến ta chán ghét thêm, sẽ phản tác dụng!

Nói đến đây thở dài một tiếng:

- Ta chỉ thích nữ nhân ôn nhu trang nhã, sẽ không thích người, vì thế người nên từ bỏ suy nghĩ này đi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Phê duyệt bài thi

Kiếp trước khi học cấp ba hần cũng từng trải qua, yêu thích một nữ tử, cố ý biểu hiện trước mặt đối phương, thậm chí không tiếc cố ý đối nghịch với nàng, chính vì muốn thu hút sự chú ý của nàng!

Nữ nhân này vừa gặp đã đối nghịch với mình khắp nơi, sợ rằng cũng giống như vậy.

Bằng không, giải thích hành vi này thế nào?

Lại nói tướng mạo của nàng không xấu, khẳng định có không ít nam nhân theo đuổi, quần quít lấy ta làm gì?

Trương Huyền cảm thấy rầu rĩ.

Bị người ta theo đuổi, xem ra cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

- Hết hi vọng?

Văn Tuyết lão đảo, cảm thấy sắp phun một ngụm máu tươi, nàng như điên rồi.

Rõ ràng là người muốn thu hút sự chú ý của ta thì có?

Sao giờ lại biến thành ta cố ý gây phiền phức cho người chứ hả?

Mẹ nó chứ!

Người giải thích với ta, ánh mắt thương hại của người là có ý gì? Bảo ta hết hy vọng là có ý gì?

Bất kể nói thế nào, ta là đại mỹ nữ, vô số người yêu thích, tại sao giờ lại trở thành kẻ ế, không ai thèm lấy, phải tìm đến người mới được?

Hầm răng phát ra âm thanh ken két, gương mặt Văn Tuyết gắt gỏng liên tục, giống như sắp nổ tung.

Đúng vào lúc nàng không nhận được muốn xuất thủ giáo huấn tiểu tử tự cho là đúng này, liền thấy người thanh niên này thở dài lắc đầu, đi tới một băng ghế và ngồi xuống.

Nước chảy mây trôi, không mang theo một áng mây.

- Được rồi, Văn Tuyết, đây là trước cửa khảo hạch, ngộ nhờ bị Luyện đan sư nhìn thấy, sau này muốn khảo hạch sẽ khó khăn!

Lý thúc mở miệng.

- Dạ!

Nghe nói như thế, Văn Tuyết không thể làm gì khác hơn là kìm nén lửa giận, cũng ngồi xuống.

Nơi này là trước cửa phòng khảo hạch, Luyện đan sư đại nhân thường xuyên xuất hiện, nếu quả thật bị bọn họ nhìn thấy bản thân đang nổi giận chiến đấu với người khác, sẽ lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng, lần sau muốn khảo hạch học đồ, sẽ rất khó qua.

- Xem như người gặp may, một lúc nữa có thành tích, xem ta giáo huấn người thế nào!

Lạnh lùng nhìn tên tiểu tử ngạo mạn này, trong lòng Văn Tuyết thầm nghĩ rằng nghiền lợi.

Không thèm để ý nữ nhân “thầm mẩn” bản thân, Trương Huyền ngồi lên ghế, cẩn thận chỉnh sửa mớ tri thức học được trong đầu.

Rất nhiều tin tức liên quan đến được liệu do vô số tiền bối tổng kết ra, cũng không có quá nhiều sai lầm, Trương Huyền tìm những chỗ sai lầm đó ra, cẩn thận nghiên cứu.

Ý thức hần đấm chìm trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán. Thời gian khảo hạch đã đến lúc kết thúc, tất cả mọi người đều nộp bài thi.

- Mọi người chờ ngoài cửa, ai thông qua vòng khảo hạch này, sẽ có thông báo tiến hành vòng khảo hạch kế tiếp!

Âu Dương Thành khoát tay, đuổi mọi người ra ngoài, cầm lấy bút son, hần tiến hành chấm điểm bài thi.

Lông mày nhíu lại, sắc mặt âm trầm khó coi.

- Âu Dương huynh, thế nào, lần khảo hạch này có ai thông qua không? Vừa hay ta đang thiếu một học đồ!

Thời điểm hần chấm bài xong, một người trung niên đi nhanh tới.

Đó là Luyện đan sư nhất tinh khác trong Luyện đan sư công hội, Đỗ Mãn.

Thông qua ư? Người xem những người này, trả lời toàn kiểu rầm chó không kêu! Nếu trở thành học đồ, ta sợ sẽ trở thành nỗi hổ thẹn của Luyện đan sư công hội mất!

Ném bút son xuống, Âu Dương Thành tiện tay cầm chồng bài thi lên, tức giận nói một câu.

- Ta xem thử!

Đỗ Mãn Luyện đan sư đi tới trước bàn, mở bài thi đã chấm xong, chỉ xem một lúc liền cau mày.

Nội dung khảo hạch dưới cái nhìn của bọn họ, không tính là quá khó, nhưng ở đây bọn họ trả lời bát nháo, thậm chí ghi sai không ít được liệu có được tính thông thường!

Nếu như người này trở thành học đồ, thật sự sẽ phá hư thanh danh của Luyện đan sư công hội.

- Hà? Bài thi này là gì? Âu Dương huynh sao không chấm?

Liên tục lật bảy, tám bài thi, không có cái nào thỏa mãn, đột nhiên đôi mắt Đỗ Mãn Luyện đan sư nhìn một bài thi ở góc bàn.

Trên đó không có dấu bút son, hiển nhiên chưa được chấm.

- Là một công tử bột ngông cuồng viết, khẳng định là kém, không cần xem cũng biết chắc không qua được, xem rồi chỉ tăng thêm tức giận, còn không bằng không chấm..

Nhớ tới tiểu tử múa bút thành văn vừa rồi.

Tâm tình Âu Dương Thành càng tệ hơn.

Một tên tiểu tử chỉ viết nửa canh giờ liền nộp bài, không thông qua là tất nhiên, không cần phải chấm!

Chuyện này là gì chứ, mấy lần khảo hạch trước, xấu tốt có ba, bốn người vượt qua vòng khảo hạch đầu tiên, lần này thì tốt rồi, chấm nửa ngày cũng chỉ có hai người, những kẻ khác trả lời cứ rối tinh rối mù!

- Công tử bột ư? Ta xem hần trả lời thế nào, mà khiến người không thèm xem liền trực tiếp phán định không thông qua...

Đỗ Mãn cười cười lắc đầu, tiện tay mở bài thi.

- Hà?

Ánh mắt nhìn lên bài thi, tiếp theo là thét lên kinh hãi.

Soạt! Soạt!

Âm thanh lật xem bài thi vang lên, sắc mặt Đỗ Mãn càng lúc càng kinh ngạc, gương mặt vốn không chút biểu cảm giờ cũng biến thành nghiêm túc.

- Sao thế? Có phải trả lời quá mức không tương tượng nổi?

Thấy vẻ mặt của hần, Âu Dương Thành hừ một tiếng:

- Một công tử bột không hiểu cái gì, ý có tiền liền trà trộn vào khảo hạch, quả thực không coi Luyện đan sư công hội ra gì mà...

- Không phải... Âu Dương huynh, người cũng xem đi...

Nghe thấy giọng điệu có phần tức giận của đối phương, Đỗ Mãn vội vã cắt lời, đưa bài thi tới.

- Có gì tốt mà xem? Dù sao cũng không thông qua...

Lắm bảm một câu, Âu Dương Thành cũng cúi đầu nhìn sang, chỉ liếc mắt nhìn, cũng giống Đỗ Mãn lúc này, đôi mắt mở to, không nhận được phát ra một tiếng:

- Ồ?

Mở ra tờ thứ hai:

- Hà?

Mở ra tờ thứ ba:

- A?

Lật tới tờ thứ tư:

- Chết tiệt!

...

Trên mặt có đủ biểu cảm, bàn tay không ngừng chút nào, vội vội vàng vàng lật xem phía sau.

Rất nhanh, mấy chục tấm bài thi đã lật xong, đôi mắt Âu Dương Thành sắp rơi xuống đất, khó tin nhìn sang:

- Sao có thể có chuyện đó? Không... Không có một sai lầm nào?

- Đúng vậy! Không ngờ không có sai lầm, có một vài chỗ chúng ta cố ý gây khó dễ, cho dù chúng ta trả lời, sợ rằng sẽ rơi vào cạm bẫy, có khả năng trả lời còn sai...

Đỗ Mẫn cũng có vẻ mặt không dám tin.

Sở dĩ có tự tin vào bài thi này, bởi vì bên trên đề thi có một ít vấn đề khó, ngay cả bọn họ là Luyện đan sư chính quy, không suy nghĩ cẩn thận, thậm chí không lật xem tư liệu cũng khó trả lời chính xác.

Mà hiện tại, bài thi này chẳng những viết rõ ràng, mà không ngờ... không có một sai lầm nào!

Chuyện này... sao lại thế được nhỉ?

- Không có sai lầm... vậy mà tại sao Âu Dương huynh lại khẳng định hẳn không thông qua?

Sau khi hết khiếp sợ, Đỗ Mẫn không nhịn được hỏi.

Một bài thi trả lời tốt như vậy là điều chưa từng xuất hiện trong Luyện đan sư công hội tại Thiên Huyền quốc. Thiên tài cỡ này, thế mà Âu Dương đây chưa xem đã phán không thông qua, cũng quả thật vô đoán quá!

- Ta...

Mặt Âu Dương Thành đỏ lên, mãi không nói ra lời.

Hắn là người nổi danh nghiêm túc cẩn thận, vô số người khâm phục, kết quả ngày hôm nay lại...

Cái tát vào mặt này, rất đau.

Nhìn thấy tiểu tử kia chỉ dùng nửa canh giờ đã viết xong bài thi, trong lòng hắn căn bản không để ý, vậy mà tại sao... tất cả đều đúng?

Tốc độ như thế, cho dù là hắn cũng không làm được!

Lẽ nào tiểu tử này nghiên cứu về được đạo đã vượt qua cả bản thân hắn?

Nói một người có tri thức được đạo mạnh hơn mình là công tử bột, không cách nào thông qua ư?

Mẹ nó, không nên hại người như thế chứ!

Âu Dương Thành cảm thấy toàn thân cứng ngắc, không khác gì táo bón.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Nhận biết trong thời gian giới hạn

Phù!

Thở ra một hơi, Trương Huyền mở mắt ra.

Trải qua hồi lâu nghiên cứu, kiến thức về được liệu của hắn đã tăng lên đáng kể.

Tất cả tri thức trong thư phòng, hiện tại đã biến thành của mình, giờ hắn đã thông hiểu đạo lý.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán, không những có thể phục chế bí tịch, tổ hợp thành Thiên Đạo thần công, mà còn dùng để học tập tri thức, cũng cực nhanh.

Thịch thịch thịch thịch!

Một loạt tiếng bước chân vang lên.

- Là học đồ Chu Hoa Hoa, mới thi đậu nửa năm trước!

- Không phải hắn làm học đồ cho Đỗ Mãn Luyện đan sư hay sao?

- Đúng đấy, lúc này đi ra, chắc chắn là tuyên bố thành tích!

- Chỉ mong chúng ta được thông qua...

...

Nhìn thấy chủ nhân tiếng bước chân, tất cả người bên ngoài, vội vàng đứng dậy.

- Đã có thành tích, có thể vạch trần bộ mặt giả vờ giả vịt của ngươi, ta xem ngươi tiếp tục giả vờ thế nào!

Văn Tuyết cười lạnh, nhìn sang thanh niên trước mặt.

Nói thật, nếu không phải sớm biết tên này giả vờ giả vịt, nàng sẽ cảm thấy đối phương có bản lĩnh thật sự.

Bởi vì... hắn quá biết giả vờ!

Từ lúc thi xong đến hiện tại, đã sắp qua một canh giờ, vì để thu hút sự chú ý của mình mà hắn có thể ngồi yên ở đó không nhúc nhích, hắn cũng được đấy chứ!

Nhưng mà... vô dụng!

Vừa nãy hắn đã triệt để đắc tội mình, muốn thay đổi suy nghĩ của ta ư, đừng hòng!

- Khảo hạch bài thi đầu tiên, tổng cộng ba người thông qua!

Chu Hoa Hoa học đồ đi tới trước cửa, cầm tờ giấy trong tay, bắt đầu đọc:

- Người đầu tiên, Lộ Viễn thành Tôn Đào, tỉ lệ chính xác, chín mươi một phần trăm!

- A, là ta? Ta thông qua...

Vừa nói, một thanh niên vừa hưng phấn nhảy lên.

Nhìn đáng vẻ của hắn, nhiều người ao ước.

Tuy rằng chỉ mới thông qua vòng một, nhưng điều đó đã chứng tỏ được tiếp cận Luyện đan học đồ.

Ngay cả Văn Tuyết cũng nhìn sang, ánh mắt sùng bái.

- Thứ hai, Từ Vân thành Tiễn Văn Mãn, tỉ lệ chính xác, chín mươi phần trăm!

- Là ta...

Nghe gọi đến tên, lại một người đứng lên, sắc mặt đỏ lên.

- Người cuối cùng, Thiên Huyền thành Trương Huyền, tỉ lệ chính xác...

Dường như Chu Hoa Hoa có phần không dám tin, cẩn thận nhìn vào trang giấy, lại dụi dụi mắt, lúc này mới xác nhận, giọng nói hơi run rẩy:

- Một trăm... Một trăm phần trăm!

- Cái gì?

- Trăm phần trăm?
- Như vậy có nghĩa là... tất cả đáp án đều chính xác?
- Sao lại có chuyện đó?
- Đề thi khó như vậy mà có thể làm đúng hết... Trương Huyền là vị cao nhân nào?
- Đúng vậy, là ai?

...

Nghe được người thông qua thứ ba lại có thể trả lời chính xác trăm phần trăm, mọi người bùng nổ, dáo dác đưa ánh mắt tìm kiếm, muốn xem người nào là Trương Huyền.

- Được rồi, mời ba vị thông qua tham gia khảo hạch vòng thứ hai!

Chu Hoa Hoa cất lời mọi người, hần đi vào trong phòng.

Hai người thông qua lập tức theo sau.

Trương Huyền cũng đứng lên.

- Đã báo ra ba cái tên. Sao nào, còn không thừa nhận mình không biết cái gì...

Thấy hần đứng đây, Văn Tuyết cười lạnh một tiếng, đang muốn nói chuyện, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đôi mắt mở to, không nhận được nói:

- Ngươi... Ngươi... tên là gì?
- Trương Huyền!

Chẳng muốn tiếp tục đề ý tới nữ nhân nông cạn này, Trương Huyền nhắc chân đi vào gian phòng.

- Trương Huyền? Hần... là Trương Huyền?
- Khảo hạch tỉ lệ chính xác trăm phần trăm?

Văn Tuyết chấn động, sắc mặt trắng bệch, trong nháy mắt cảm thấy mình như thăng hê, mắt mặt xấu hổ.

Lúc trước nói người ta giả vờ giả vịt, kỳ thực không có bản lĩnh gì, kết quả... người ta trả lời chính xác tất cả đề thi!

Thật hay giả?

Không phải ngươi không biết khảo hạch cái gì sao?

Không phải ngươi chưa xem sách về khảo hạch sao?

Tên lừa đảo...

Quả thực chính là tên lừa gạt!

Nhìn thi đàn độn không biết gì, thế mà khảo hạch lại được điểm tối đa... Đại ca, ngươi đùa giỡn ta sao!

Văn Tuyết cảm thấy mặt mũi nóng bừng như thiêu đốt, sắp điên rồi.

- Một tiểu tử chỉ biết lật sách... lại có thể khảo hạch điểm tối đa?

Lý thúc bên cạnh, đôi mắt suýt rớt xuống đất.

Mẹ nó!

Lúc này hần cho rằng đối phương tới chơi, không nghĩ tới lại lợi hại như vậy.

Từ hồi còn thiếu niên đến giờ hần đã tham gia khảo hạch mà nào có thông qua, ấy vậy mà tên tiểu tử này lại trực tiếp đạt điểm tuyệt đối...

Thực sự so sánh với nhau khiến người ta tức chết được đi mà...

- Là tên tiểu tử chỉ thi nửa canh giờ liền nộp bài!

- Ta tưởng rằng hần từ bỏ, không nghĩ tới lại đạt điểm tối đa...

- Quá mạnh! Nửa canh giờ liền làm đúng tất cả, hần học kiểu gì vậy?

Những người khác cũng nhận ra, đầu óc mê muội.

...

Không biết đám người bên ngoài suýt điên lên, lúc này Trương Huyền lại đến ngồi trước bàn.

Trên bàn trước mặt đã dọn ra các loại dược liệu, cơ bản đều là các loại không có trên thị trường, vô cùng xa lạ.

- Trên bàn có tổng cộng mười loại dược liệu, cho các người thời gian một nén nhang, viết ra tên gọi, thuộc tính, cách dùng! Trong vòng khảo hạch này, nhất định phải trả lời chính xác tuyệt đối mới thông qua!

Âu Dương Thành đứng trên bục, vung tay lên:

- Bắt đầu tính giờ!

Vòng khảo hạch thứ hai là nhận biết dược liệu, cần chính xác tuyệt đối, nói cách khác, mười cây dược liệu, nhận sai một cây, sẽ bị đào thải.

Trương Huyền nhìn cây dược liệu đầu tiên.

Đây là gốc cây lá xanh, hóa xanh, rễ cũng màu xanh.

- Thanh Tu thảo!

Nhớ tới ghi chép trên một quyển sách, một cái tên xuất hiện trong đầu.

Tiếp theo bên trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán xuất hiện miêu tả về Thanh Tu thảo, liền tiện tay viết ra.

Viết xong loại dược liệu đầu tiên, bắt đầu xem loại thứ hai.

Tuy những dược liệu này rất lạ, nhưng đối với tri thức dự trữ của hần thì không tính là gì, rất hần nhanh chóng viết ra chín loại, còn một loại cuối cùng.

Đây là hoa cúc, nhưng lá cây lại có màu trắng kỳ quái, rễ cây màu xám đen.

Đang suy nghĩ xem nó là loại dược liệu gì, đột nhiên sững sốt, hần cười khỏ, vỗ trán một cái.

Thật là khờ!

Có mấy gian lận Thiên Đạo thư viện, phân biệt dược liệu khó khăn như vậy sao?

Duỗi ngón tay về phía trước, hần chạm nhẹ vào dược liệu.

Hồ!

Quả nhiên, một quyển sách xuất hiện trước mặt, trên đó viết tỉ mỉ dược liệu tên gì, nắm giữ ưu điểm và thiếu hụt ra sao.

Tiện tay sao chép là được.

Tiếp theo hần phân biệt sờ vào chín gốc dược liệu lúc trước.

Kết quả hầu như giống với đáp án của hần, chỉ có một gốc không giống.

Trương Huyền biết Thiên Đạo Đồ Thư Quán không sai, lập tức đổi thành đáp án chính xác.

Viết xong tất cả, chỉ hết thời gian nửa nén nhang.

Nộp đáp án lên.

Trước kia cho rằng hần tới quấy rối, trong lòng không thoải mái, biết được hần là người đạt điểm tối đa trong vòng khảo hạch đầu tiên, Âu Dương Thành không dám tiếp tục xem thường, vội vàng xem đáp án.

Đỗ Mãn Luyện đan sư ở bên cạnh cũng đi tới.

Nhìn đáp án trên bài thi, đối chiếu từng cái.

Vừa xem vừa thỏa mãn gật đầu.

Thiếu niên viết nội dung, không những tên gọi giống nhau, mà thuộc tính dược liệu, đặc thù, công hiệu giống như đúc, không có sai lầm gì.

Đang muốn buông lời khen mấy câu, cho rằng hẳn nhất định thông qua khảo hạch, đột nhiên đồng thời ngừng lại, hai người sững sờ.

- Được rồi, ta tuyên bố ngươi đã thông qua vòng khảo hạch thứ hai, chỉ có một vị..

Rất nhanh, hai người kia đều nộp bài, Âu Dương Thành xem xong, nhìn quanh một vòng, đưa ra kết quả:

- Là Lộ Viễn thành Tôn Đào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Long Lân thảo

- Là ta?

Tôn Đào hưng phấn xiết chặt nắm đấm, nhìn sang hai người Trương Huyền một chút, ngẩng đầu lên đầy kiêu ngạo.

Vượt qua hai vòng khảo hạch, đạt được thân phận học đồ là chuyện như ván đóng thuyền.

Không quan tâm tới Tôn Đào đang tự ki, nghe nói bản thân không đậu, Trương Huyền cau mày.

Không đúng.

Hắn đã dùng Thiên Đạo Đồ Thư Quán kiểm tra tất cả, không thể phạm sai lầm, tại sao không thể thông qua?

- Hai vị Luyện đan sư đại nhân, xin hỏi ta sai ở đâu?

Không nhìn được, Trương Huyền đi lên phía trước.

- Sao vậy? Ngươi nghi vấn quyết định của hai vị đại nhân? Sai chính là sai, khẳng định là ngươi không nhận ra gốc dược liệu nào đó, hoặc là viết sai!

Tôn Đào ngăn cản trước mặt, vung tay áo một cái, giọng nói đầy vẻ dạy đời:

- Trở về cố gắng học tập đi, lý luận là lý luận, thực tiễn là thực tiễn, ngươi trả lời lý luận không sai, nhưng không nhận ra dược liệu, cũng không trở thành Luyện đan học đồ được!

Giọng nói của hắn rất nặng, cứ chỉ tao nhả.

Tiểu tử, không phải lúc này rất đắc ý sao?

Vòng khảo hạch đầu tiên bài thi đạt điểm tối đa rất dọa người, nhưng đến vòng nhận biết trong thời gian hạn định, lại cũng chỉ vô dụng!

- Viết sai về Ngự Lân thảo, viết thành Long Lân thảo!

Thấy hắn nghi vấn, Âu Dương Thành mở miệng:

- Không nên nản chí, bài thi khảo hạch của ngươi đạt điểm tuyệt đối, đạt tới trình độ nhất định nói rõ lý giải được dược liệu, sau này cố gắng quan sát dược liệu, hiểu cách kết hợp với nhau, lần sau nhất định có thể thông qua!

- Đúng đấy, ngươi còn trẻ, không vội vã, chỉ cần khiêm tốn hiếu học, kết hợp thực tiễn, chắc chắn không tốn thời gian quá lâu, liền có thể trở thành Luyện đan học đồ chân chính!

Đỗ Mãn Luyện đan sư cũng nói.

Nếu là một người bình thường, hai người căn bản không giải thích nhiều đến vậy, nhưng người trước mắt vừa mới đạt điểm tối đa, bọn họ cũng sinh ra tâm yêu tài.

- Ngươi nói thứ này?

Lúc này Trương Huyền đã hiểu vì sao mình không thông qua vòng khảo hạch thứ hai, hẳn tới bàn cầm một gốc dược liệu lên, nhìn sang:

- Các ngươi quả thật nhận định đây là Ngư Lô thảo?

- Đương nhiên, rễ cây giống như vẩy cá, cành lá màu xám đen, không phải Ngư Lô thảo là cái gì?

Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn vẫn chưa trả lời, Tôn Đào lên tiếng đầy kiêu ngạo.

Ngư Lô thảo là một loại dược liệu hiếm thấy, đặc thù giống như hắn nói, rễ cây giống vẩy cá, cành lá có màu xám đen.

Tuy nó hiếm thấy, nhưng trong thư tịch có ghi chép.

Chính là Trương Huyền viết sai về thứ này.

- Chẳng lẽ không đúng?

Hiển nhiên Âu Dương Thành tán thành ý kiến của Tôn Đào, nghi hoặc nhìn sang.

- Đương nhiên không phải!

Trương Huyền lắc đầu:

- Thậm chí hai vị Luyện đan sư còn không rõ dược liệu khảo hạch là gì, đã kết luận ta không thông qua, như vậy quá vô đoán rồi đó!

- Ngươi đừng làm càn!

Tôn Đào cho rằng thanh niên trước mắt lấy lòng mọi người, lúc này cất ngang:

- Luyện đan sư đại nhân tự mình ra đề, làm sao có khả năng sai? Ngươi bớt nói hươu nói vượn đi...

Hắn thông qua khảo hạch, rất có thể trở thành học đồ của hai vị này, đương nhiên phải sớm lấy lòng.

- Có phải nói hươu nói vượn hay không rất đơn giản! Thư tịch ở phòng bên ngoài, làm phiền một người lấy một quyển sách ở dưới cùng hàng thứ bảy tới đây!

Chẳng muốn nói nhảm với người này, Trương Huyền lạnh nhạt nói.

- Hoa Hoa, ngươi mau đi lấy!

Âu Dương Thành và Đỗ Mẫn nhìn nhau, sai Hoa Hoa đi lấy.

Hoa Hoa gật đầu đi ra ngoài, chỉ một lát đã mang tới một quyển sách, chính là bản Đặc thù dược tài khái thuật Trương Huyền nói đến.

- Lật tới trang mười bảy, sẽ thấy bài liên quan tới miêu tả chi tiết Ngư Lô thảo!

Trương Huyền nói.

Học đồ Chu Hoa Hoa mở trang sách ra, quả nhiên tìm thấy giải thích cận kề về Ngư Lô thảo.

- Ngay cả việc này cũng nhớ kỹ?

Âu Dương Thành và Đỗ Mẫn Luyện đan sư cùng nhìn sang, thân thể chấn động, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Ngư Lô thảo là dược liệu bọn họ chọn tùy ý, trước đó chưa từng để lộ tin tức, đương nhiên không có khả năng gian dối!

Lên tiếng đã nói thư tịch ghi chép cái gì, từ bao nhiêu, vị trí nào trong phòng... Trí nhớ như thế quả nghịch thiên rồi.

- Làm phiền người đọc giới thiệu tí mĩ về Ngư Lô thảo!

Không để ý tới bọn họ đang khiếp sợ, Trương Huyền nói tiếp.

- Ngư Lô thảo, sinh trưởng trong đầm lầy, rễ cây có hình dáng vẩy cá, toàn thân như than chì, trên đỉnh cành lá hơi có điểm trắng, Ngư Lô thảo trưởng thành, vẩy lớn bằng hạt đậu tương...

Luyện đan học đồ Chu Hoa Hoa càng đọc về sau càng nhỏ, bởi vì hắn phát hiện đặc tính của “Ngư Lô thảo” trên bàn có rất nhiều khác biệt.

- Trên đỉnh cành lá Ngư Lô thảo hơi có điểm trắng, thứ này không có! Vẩy của Ngư Lô thảo thành thực to bằng hạt đậu tương, gốc dược liệu này, mỗi

vảy lớn như móng tay, điều đó cho thấy nó lớn hơn nhiều!

Trương Huyền cầm được liệu trong tay, nói tỉ mỉ từng điểm.

- Chuyện này...

Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn vội vàng cầm thư tịch trong tay Chu Hoa Hoa, xem lại một lần, quả nhiên cũng phát hiện không ít điểm khác biệt.

- Nếu không phải Ngự Lâm thảo, lại tương tự với nó, trong rất nhiều dược liệu, phù hợp với điểm này chỉ có Long Lâm thảo mà ta ghi ra! Nếu như các người cảm thấy loại dược liệu này không đúng, có thể đi vào gian phòng lúc này, phía trên góc bên phải hàng thứ tư, có một quyển Trân hi dược tài hồi tông do Lưu Đạt Tiên tiên bối sáng tác, trang năm mươi bốn có ghi chép tỉ mỉ!

Lưu Đạt Tiên là Luyện đan sư rất nổi danh vào ba mươi năm trước, từng thâm nhập vùng đất khô cằn tìm kiếm dược liệu, thành tích ưu việt.

- Đương nhiên, nếu còn chưa tin, ta có biện pháp phân biệt!

Trương Huyền cười:

- Ngự Lâm thảo là một loại dược liệu tính ôn, rạch rễ cây sẽ chảy ra chất lỏng màu trắng sữa, mà cây này là dược liệu tính hàn, cắt ra sẽ có chất lỏng màu vàng nhạt, cũng toả ra khí lạnh! Hai vị Luyện đan sư đều là người dùng dược, có lẽ có thể dễ dàng phân biệt rõ những thường thức cơ sở này chứ!

- Chuyện này...

Đỗ Mẫn liếc mắt ra hiệu cho Chu Hoa Hoa, bảo hẩn đi tìm thư tịch lần nữa, còn hai tay hẩn dùng sức, kéo nhẹ một cái.

Rắc!

Rễ cây “Ngự Lâm thảo” trong tay bị xé rách, chất lỏng màu vàng nhạt chảy ra, mang cho người ta cảm giác âm hàn.

- Quả nhiên là thế!

Hai người lão đạo.

Đối phương nói quả không sai!

Gốc dược liệu này không phải Ngự Lâm thảo!

Vào lúc này, Chu Hoa Hoa cũng đi tới, trong tay cầm thư tịch, quả nhiên lật trang thứ năm mươi bốn có thể tìm được ghi chép liên quan tới Long Lâm thảo, giống như đúc gốc dược liệu trước mặt.

Bọn họ là giám khảo, lại đưa ra đáp án sai cho người khác.

Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn cảm thấy mặt nóng bừng.

Gian phòng yên tĩnh giống như chết.

Tất cả mọi người đều nhìn thiếu niên trước mặt, giống như nhìn thấy quái vật.

Mẹ nó, có thể nhớ kỹ đặc điểm khác nhau giữa Long Lâm thảo và Ngự Lâm thảo cũng không tính là gì, nhưng nó nằm ở thư tịch nào, trang nào, vị trí nào trong gian phòng...

Việc này quá nghịch thiên rồi!

Có phải là người hay không?

Tôn Đào từ nãy luôn muốn thể hiện bản thân, cười nhạo Trương Huyền, giờ thì đứng ngây ngốc tại chỗ, thân thể liên tục run rẩy, khóc không ra nước mắt.

Khốn kiếp, sớm biết đối phương có trí nhớ như vậy, có đánh chết hẩn cũng không ép Trương Huyền gỡ bộ mặt giả làm gì nữa!

Lần này thì tốt rồi, ép người ta không, giờ thành thành ép mình trở thành ngu ngốc!

Nếu có khe nứt nào đó, chắc chắn hẩn sẽ chui vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Khảo hạch một lần thử xem

- Là Long Lâm thảo, chúng ta đã sai!

Mất một thời gian thật lâu, Âu Dương Thành cười khò.

Là Luyện đan sư nổi danh trong Thiên Huyền quốc, luôn luôn là hấn dạy cho người khác, không nghĩ tới hôm nay lại bị người khác dạy!

- Nếu là Long Lâm thảo, khảo hạch nhận biết trong thời gian giới hạn, cũng chỉ có người thông qua, chỉ cần tu vi đạt tới Chân Khí cảnh đỉnh phong trở lên, thì người chính là Luyện đan học đồ!

Nghe nói thế, Tôn Đào bỏ nhào, suýt chút nữa khóc thành tiếng.

Hắn có khả năng trở thành người đau khổ nhất trong lịch sử khảo hạch, mới vừa tuyên bố, không tới mười phút liền bị hủy bỏ, đổi thành người khác...

Có cần phải hăm hại hấn như vậy không? Có cần phải đánh thẳng mặt như vậy không?

Tuy trong lòng không cam tâm, nhưng nhìn thấy trí nhớ vô song của Trương Huyền lúc này, hấn cũng chỉ đành có thể nuốt nước mắt vào bụng.

Khảo hạch chung với loại quái thai này, không phục không được!

- Chờ kết thúc khảo hạch, tìm một nơi không người, tìm cơ hội đánh hấn một trận. Ta sắp tới ba mươi, lớn hơn đối phương gần mười tuổi, tu vi nhất định mạnh hơn, võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh đỉnh phong, chắc có thể tiêu trừ hấn.

Trong lòng đang bày mưu tính kế, nhưng suy nghĩ này chưa kết thúc, liền nghe giọng nói của đối phương vang lên.

- Tu vi của ta là võ giả ngũ trọng Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong!

Nói xong, Trương Huyền bộc lộ tu vi.

Àm!

Tôn Đào ngã chổng vó.

Có cần tàn nhẫn như vậy không, trí nhớ vô song đã không nói, thực lực còn mạnh như vậy, còn muốn đánh người ta hả giận. May mà không làm, nếu không, kiểu gì chẳng bị đánh thành dưa chuột...

- Tốt, được! Chúc mừng Luyện đan sư học đồ tăng thêm một thành viên!

Thấy tu vi hấn phù hợp quy định, Âu Dương Thành cũng không phí lời, hấn móc một tấm huy Chương ra khỏi lồng ngực:

- Đây là huy Chương Luyện đan sư học đồ, có thứ này, có thể tự do tiến vào tàng thư khổ sơ cấp của công hội học tập, mua sắm đan dược công hội bán ra, cũng được hưởng mọi quyền ưu đãi và ưu tiên!

Luyện đan sư công hội bán đan dược cho người ngoài, giá cả đều rất đắt, bán trong nội bộ, có thể nhận được chiết khấu rất lớn.

Tuy chỉ là học đồ, nhưng như vậy cũng đã được coi là nhân viên nội bộ của công hội.

- Rõ!

Tiếp nhận huy Chương, Trương Huyền vui vẻ.

Vắt và mấy vòng khảo hạch học đồ, mục đích chỉ là vì được đi vào tàng thư khổ, cuối cùng đã hoàn thành.

- Còn nữa, trở thành học đồ, người có thể lựa chọn theo một vị Luyện đan sư. Đi theo hấn, có thể tiếp xúc với đan dược tốt hơn, dựa vào thiên phú của người, ta tin tưởng, không tới mấy năm, liền có thể trở thành Luyện đan sư chân chính!

Âu Dương Thành nói đến đây, trong lòng thầm mong nhìn sang.

Rất hiển nhiên, hấn muốn Trương Huyền đi theo hấn.

Người thanh niên này có trí nhớ kinh khủng như thế, lại có thiên phú như vậy, chỉ cần dốc lòng giáo dục, tin rằng chẳng bao lâu sẽ nổi bật hơn mọi người. Nếu đó là học đồ của hấn, hấn sẽ có danh tiếng rất lớn.

Đỗ Mãn đứng bên cạnh cũng có ý như vậy, ánh mắt lấp lánh.

Nhìn thấy ánh mắt hai người, Trương Huyền lắc đầu:

- Thật ngại quá, ta tạm thời không có dự định đi theo Luyện đan sư!

Bất kể nói thế nào, hẳn là lão sư của học viện Hồng Thiên, lại là người xuyên việt, làm sao có khả năng trở thành chân chạy cho người khác, trở thành học đồ?

Đùa gì thế!

Trở thành học đồ, có thể lựa chọn đi theo Luyện đan sư, cũng có thể lựa chọn không đi theo, tất cả dựa vào tâm ý bản thân.

- Là ta nóng vội, ngươi mới trở thành học đồ, không cần nghĩ nhiều như vậy, lúc nào suy nghĩ xong có thể quyết định sau!

Thấy hắn từ chối, Âu Dương Thành biết mình quá sốt ruột, cho nên hắn xấu hổ cười cười.

- Đúng đấy, ngươi quay về suy nghĩ thật kỹ, theo sau Luyện đan sư mới có thể học được bản lĩnh, có thể sớm trở thành Luyện đan sư chân chính!

Đỗ Mãn cũng gật gù.

- Ừm!

Biết ý của đối phương, Trương Huyền gật đầu đáp một tiếng, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, hắn hỏi:

- Luyện đan sư công hội chúng ta có đan dược kích hoạt thể chất đặc thù hay không?

Lúc trước hỏi phục vụ viên, nàng ta khẳng định không biết, nhưng hai vị trước mặt là Luyện đan sư chân chính của công hội, là người có địa vị cao nhất, có lẽ sẽ biết nhiều hơn.

- Đan dược có thể kích hoạt thể chất đặc thù?

Âu Dương Thành, Đỗ Mãn nhìn nhau:

- Có lẽ có, nhưng mà, mỗi loại thể chất không giống nhau, sử dụng đan dược không giống nhau, một khi tính sai, không những không thể kích hoạt được, không cẩn thận có thể phản tác dụng!

Trương Huyền xem qua thư tịch liên quan, biết rõ điểm ấy, hỏi tiếp:

- Như vậy... liệu có thư tịch đan dược phối hợp liên quan tới thể chất đặc thù hay không? Có thể chỉ cho ta mượn xem một chút?

Viên Đào có huyết mạch Long Tê, trước khi kích hoạt được thể chất đặc thù của hắn thì càng ít người biết càng an toàn.

Hai Luyện đan sư này không tệ, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, khó bảo toàn sẽ không tiết lộ tin tức, mang đến nhiều phiền phức.

Vì lẽ đó, chuyện huyết mạch Long Tê, càng ít nói càng tốt, chỉ nói thể chất đặc thù, lại không nói là ai, mặc dù bọn họ hoài nghi, cũng chỉ suy đoán là bản thân mình cần dùng mà thôi.

- Có không ít thư tịch tương tự, nó nằm ở tầng thư khó cao đẳng, dựa theo quy định, chỉ có Luyện đan sư chính thức mới có thể đi vào trong đó xem, ngay cả ta cũng không tự cách cho người vào!

Âu Dương Thành lắc đầu.

- Đúng đấy, chỉ có Luyện đan sư chân chính mới có thể nghiên cứu đan dược, thể chất. Nên nó chỉ gửi tại tầng thư khó cao đẳng, nếu thật sự muốn xem, có thể lựa chọn đi theo chúng ta, dựa vào thiên phú của ngươi, thời gian một năm, nhất định có thể xung kích Luyện đan sư nhất phẩm, một khi thành công, không phải muốn xem cái gì thì xem sao?

Đỗ Mãn Luyện đan sư nhân cơ hội này làm công tác tư tưởng với hắn:

- Hơn nữa, trở thành Luyện đan sư chân chính, tiến vào bất cứ Luyện đan sư công hội nào cũng có đãi ngộ cực cao, bất kể mua thuốc hay tìm kiếm dược liệu, đều có quyền ưu tiên... Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, nếu như chỉ dựa vào mình tìm tòi, muốn trở thành Luyện đan sư chân chính, tốc độ sẽ chậm, cho dù thiên phú ưu việt, không tốn thời gian mấy năm, thì rất khó mà làm được.

- Không thể mượn?

Về mặt Trương Huyền như quả mướp đắng.

Chẳng phải hắn vất vả không công?

Vì khảo hạch học đồ, hần đã làm lỡ không ít thời gian và công sức.

Nếu như đám người Tôn Đào, Văn Tuyết, Lý thúc biết suy nghĩ của hần, nhất định sẽ phun một ngụm máu tươi lên mặt hần.

Chúng ta học thuộc lòng đủ các loại thư tịch, ít nhất cũng tiêu tốn sáu, bảy năm, trọng yếu nhất là chưa vượt qua, người chỉ bỏ ra hai canh giờ đấy... Phải biết hai canh giờ trước, người còn không biết Luyện đan học đồ là cái gì...

Như vậy mà gọi là vất vả?

Khốn khiếp, người gọi đây là vất vả, thì mấy năm của chúng ta gọi là cái gì?

- Đúng vậy. Muốn xem tàng thư khó cao đẳng, chỉ có thể trở thành Luyện đan sư, đây là quy định. Nếu như muốn nghiên cứu làm sao lợi dụng đan dược kích hoạt thể chất đặc thù, nên suy nghĩ biện pháp trở thành Luyện đan sư đi!

Âu Dương Thành nói.

Dưới cái nhìn của hần, muốn nhanh chóng trở thành Luyện đan sư, chỉ có theo sau học tập Luyện đan sư chân chính. Mà hần là Luyện đan sư tốt nhất trong Thiên Huyền thành, không chọn hần thì chọn ai?

Đang chờ hần mở miệng nói muốn theo mình thì mình nên trả lời như thế nào, lại nghe đối phương lên tiếng.

- Nếu... trở thành Luyện đan sư mới có thể xem tàng thư khó cao đẳng, vậy thì làm... làm sao khảo hạch Luyện đan sư?

Trương Huyền suy nghĩ một chút:

- Không được, ta phải khảo hạch một lần thử xem!

- Ủm, quyết định này rất đúng, chỉ cần đi theo ta, ta sẽ dùng hết toàn lực bồi dưỡng người... Hà?

Nói được phân nửa, Âu Dương Thành mới kịp phản ứng, lời nói nghẹn ở cổ họng, hai con mắt sắp rơi xuống, hần nhìn chăm chăm vào thanh niên trước mặt:

- Người... Người nói cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Luận đan

- Khảo hạch một lần thử xem?

Không những Âu Dương Thành điên rồi, ngay cả đám người Đỗ Mẫn cũng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đại ca, người cho rằng Luyện đan sư là củ cải trắng, là dưa chuột, có thể tùy ý ra chợ mà mua một đồng về vậy hả?

Còn dám nói khảo hạch một lần thử xem, đùa ta sao?

Đứng ở vị trí khá cao trong nghề nghiệp thượng cửu lưu đỉnh phong, muốn trở thành thành viên chính thức, ai mà chẳng phải trải qua học tập cực khổ nhiều năm, đánh đổi bằng vất vả người thường khó có thể sánh bằng chứ?

Người thì tốt rồi, phun hần ra một câu: thử xem..

Bà cố nhà người!

Người biết nội dung khảo hạch không? Người biết làm cách nào trở thành Luyện đan sư chân chính không?

- Khắc khắc khắc!

Thân thể lão đạo, cổ nén kích động suýt thổ huyết, Âu Dương Thành nghiêm túc nhìn sang:

- Muốn trở thành Luyện đan sư, không phải đơn giản là nhận biết dược liệu, còn cần phối dược, đề dược, luyện dược, ngưng đan, luyện đan, chỉ riêng thủ pháp luyện đan đã nhiều tới mấy ngàn loại... Không phải dễ dàng khảo hạch như vậy!

- Đúng đấy, quá trình luyện đan, nắm giữ hỏa hầu (1) vô cùng trọng yếu, chỉ cần sai lầm ở bất cứ phân đoạn nào, sẽ thất bại toàn bộ. Chỉ có trải qua học tập nghiêm túc, luyện tập chăm chỉ suốt ngày đêm mới có thể thành công, không thể một lần là xong!

Đỗ Mãn cũng giải thích.

- Phức tạp như vậy?

Trương Huyền bắt đầu đi:

- Không thể hoàn thành trong vòng nửa tháng?

Nửa tháng sau sẽ cử hành thi đấu tân sinh, mục đích hẳn tới đây rất đơn giản, chính là tìm đan được kích hoạt thể chất đặc thù của Viên Đào, Triệu Nhã, giúp tu vi bọn họ tiến nhanh, có thể giành được thắng lợi trong cuộc thi đấu này.

Nhất định phải giải quyết vấn đề này trong thời gian nửa tháng. Nếu không giải quyết được, cho dù trở thành Luyện đan sư cũng chẳng có ý nghĩa gì cả?

Thông qua cuộc trò chuyện với Hoàng Ngũ, hẳn đã có mục tiêu của mình, chính là danh sư. Lần này Lục Tầm lão sư khiêu chiến hẳn, là nguy hiểm, nhưng cũng là cơ hội. Một khi vượt qua, chẳng khác nào có đủ tư lịch, rất có thể sẽ được danh sư xem trọng!

Giống như Luyện đan sư, muốn trở thành danh sư, nhất định phải trở thành học đồ, đây là bước nhất định phải qua.

Không được danh sư coi trọng, làm sao trở thành học đồ?

- Nửa tháng..

Nghe hẳn nói thế, mọi người lại im lặng không nói gì.

Có Luyện đan sư nào không phải làm học đồ nhiều năm mới dám khảo hạch?

Người thi tốt rồi, vừa trở thành học đồ liền muốn khảo hạch Luyện đan sư thử xem.. Còn nói chỉ trong vòng nửa tháng, đùa gì thế!

Đặc biệt là Tôn Đào, Chu Hoa Hoa, suýt chút đã còi gầy ném qua.

Đại ca, người không có tình giả vờ giả vệt có được không?

Trở thành Luyện đan sư còn khó hơn học đồ, người không thấy chúng ta vì trở thành học đồ đã bầm dập mình mấy như này rồi sao?

Nửa tháng trở thành Luyện đan sư?

Ta thấy người nên nghĩ lại đi..

- Trương Huyền, không nên mơ tưởng xa vời. Hiện tại người chưa tới hai mươi, trước ba mươi tuổi có thể trở thành Luyện đan sư chân chính là đã phá kỷ lục trong Thiên Huyền quốc rồi. Nửa tháng, chuyện ấy tuyệt đối là không thể! Ta khuyên người nên cố gắng học tập từng bước, đi con đường thực tế, đừng nghĩ nhiều như vậy...

Âu Dương Thành tận tình khuyên nhủ.

Tên này tuy có thiên phú, nhưng tâm tính quá nôn nóng, muốn nửa tháng trở thành Luyện đan sư... Nằm mơ đi!

- Được rồi, nếu khó khăn như vậy, ta không khảo hạch, nghĩ cách khác vậy!

Nghe nói phiền phức như vậy, Trương Huyền lắc đầu.

Hắn không có hứng thú quá lớn khi làm Luyện đan sư, hẳn nắm giữ Thiên Đạo thần công, chuyện đột phá dễ dàng như ăn cơm uống nước, căn bản không cần dùng đến đan dược, vậy thì trở thành Luyện đan sư thì có ích gì chứ?

Nếu không phải vì Viên Đào, hẳn cũng chẳng bước chân tới nơi đây.

Thấy hẳn từ bỏ, Âu Dương Thành, Đỗ Mãn còn tưởng rằng hẳn ghét phiền phức, không nhận được khuyên can:

- Trong thiên hạ có rất nhiều nghề nghiệp, Luyện đan sư là một trong những nghề nghiệp cao quý nhất, người nắm giữ thiên phú tốt như vậy, lại chuyên môn học tập tri thức dược vật, không trở thành Luyện đan sư, chẳng phải uổng phí tâm huyết nhiều năm hay sao?

- Tâm huyết nhiều năm ư?

Trương Huyền chớp mắt.

Tổng cộng mới có hai canh giờ, lấy đâu ra nhiều năm?

- Ta còn chuyện khác phải làm, nếu khảo hạch Luyện đan sư phức tạp như vậy, lại còn cần luyện chế đan dược, ta khẳng định không thể học được trong thời gian ngắn, hay là bỏ đi!

Không do dự quá nhiều, Trương Huyền lắc đầu.

- Người đừng có gấp, khảo hạch Luyện đan sư, kỳ thực không chỉ mỗi luyện đan, còn có một phương pháp khác!

Âu Dương Thành nhớ tới cái gì đó, đột nhiên nói:

- Trí nhớ của người tốt như vậy, có lẽ thích hợp với phương pháp này!

- Chẳng lẽ người nói...

Đỗ Mẫn biến sắc.

- Không sai!

Âu Dương Thành gật gù.

- Nhưng... Người phải nghĩ kỹ hậu quả, một khi thất bại, sự trừng phạt vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có khả năng sau này không thể khảo hạch Luyện đan sư...

Đỗ Mẫn sốt ruột.

- Ta biết, nhưng muốn nhanh chóng trở thành Luyện đan sư, cũng chỉ có biện pháp này, bằng không, luyện đan cần muôn vàn khó khăn, luyện tập lặp đi lặp lại, vô số dược liệu chồng chất, muốn thành công trong thời gian ngắn, nói dễ vậy sao!

Âu Dương Thành nói.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng mà, chúng ta chỉ phụ trách nói việc này, lựa chọn như thế nào, tất cả do bản quyết định!

Âu Dương Thành lắc đầu.

- Rốt cuộc là phương pháp gì?

Thấy hai người tranh luận ồn ào như thế, Trương Huyền nhìn sang.

- Khảo hạch Luyện đan sư có tổng cộng hai phương pháp. Thứ nhất, chính là luyện đan bình thường, chỉ cần có thể luyện chế ra đan dược nhất phẩm, tự nhiên sẽ trở thành Luyện đan sư nhất phẩm! Loại này là chính thống nhất, cũng là phương pháp tiêu chuẩn nhất!

Âu Dương Thành không do dự, mở miệng giải thích.

- Khảo hạch thứ hai, không phải luyện đan, mà là luận đan!

- Luận đan?

Trương Huyền khó hiểu.

Không những hẳn, ngay cả mấy người Chu Hoa Hoa, Tôn Đào cũng chưa nghe nói qua, vẻ mặt mê man.

- Không sai, trong thượng cửu lưu có một nghề nghiệp cao quý nhất, đó là danh sư, chắc hẳn các người đã nghe nói qua!

Âu Dương Thành nói.

- Ừm!

Mọi người gật đầu.

Biết ba loại nghề nghiệp thượng, trung, hạ, thì phải biết danh sư.

Đây là nghề nghiệp xếp hạng cao nhất trong thượng cửu lưu, địa vị cao hơn Luyện đan sư không biết bao nhiêu lần.

- Danh sư lợi hại có thể chỉ điểm cho người, không những tu vi, còn có thể là luyện đan, luyện khí, trận pháp!

Âu Dương Thành giải thích:

- Nhưng một người trở thành danh sư cần tốn rất nhiều thời gian, làm sao có tinh lực học tập luyện đan, luyện khí, thậm chí trở thành Luyện đan sư, luyện khí sư?
- Không thể trở thành thành viên trong đó, làm sao chỉ điểm người khác?
- Vì trung hòa tình huống như vậy, liền xuất hiện luận đan, đây là phương thức khảo hạch đặc thù.
- Chẳng hạn những Luyện đan sư như chúng ta, muốn trở thành Luyện đan sư chân chính, nhất định phải trải qua rất nhiều thực tiễn, liên tục luyện đan mới có thể thành công. Nhưng danh sư khẳng định không có nhiều thời gian như vậy, hần chỉ cần thông hiểu tri thức đạo lý luyện đan là được!
- Nói cách khác, hần không cần thao tác chân chính, chỉ cần có thể nói ra lý luận, tương tự có thể khảo hạch Luyện đan sư thành công!
- Đương nhiên, khảo hạch không dễ như vậy. Cần mười Luyện đan sư chân chính cùng biện luận, tỉ mỉ thảo luận rất nhiều chi tiết luyện đan. Chỉ cần nói sai một chỗ thì không thông qua, sẽ chịu sự trừng phạt rất lớn!

Âu Dương Thành chậm rãi nói về khảo hạch Luyện đan sư bằng phương pháp luận đan.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Ta muốn Luận đan

- Ô? Còn có phương pháp này?

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Luyện chế đan dược nhất phẩm, nếu không có thực tiễn nhiều năm, hần biết mình không thể thành công. Luận đan thì khác, hần nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, chỉ cần có đầy đủ thư tịch, đầy đủ tri thức, việc học tập trở nên vô cùng đơn giản!

- Tuy phương pháp này đơn giản, nhưng cho dù là danh sư, bọn họ cũng tình nguyện học luyện đan chứ không muốn thực hiện!

Nhìn thấy hần hưng phấn, Âu Dương Thành cất lời, hần lại lắc đầu.

- Tại sao?

Trương Huyền cảm thấy kỳ quái.

Chỉ cần thông qua lý luận là trở thành Luyện đan sư, vì sao phải học luyện đan? Tiêu tốn nhiều thời gian như vậy?

- Nói thật, bất cứ nghề nghiệp nào, không trải qua thực tiễn thì không thể hiểu rõ. Cho dù có học lý luận nhiều thế nào đi chăng nhưng chưa được thực tiễn chứng minh, không ai có thể bảo đảm nó chính xác! Cả Luyện đan sư cũng không thể, dựa vào tri thức đọc được trên sách mà biện luận với Luyện đan sư chân chính? Người cảm thấy ai sẽ thắng?

Âu Dương Thành nói.

- Chuyện này...

Trương Huyền gật đầu.

Tri thức trên giấy rất nông cạn, việc này cần bản thân phải tự trải qua! Đây là sự thật, cũng là chân lý.

Chỉ học lý luận, không trải qua thực tiễn, làm sao biết sai lầm hay chính xác? Mà chỉ cần một chút sai lầm cũng không thể luyện thành đan dược.

Sai một ly, đi ngàn dặm!

- Sau khi phương pháp luận đan xuất hiện, từ đó đã có không dưới ngàn vị danh sư tham gia tiến hành. Họ đều là những người tài giỏi phi phàm, hiểu rõ tri thức luyện đan hơn bất cứ vị Luyện đan sư chân chính nào. Đáng tiếc... sau khi luận đan, cứ lần lượt thất bại. Hơn một nghìn vị danh sư, người thành công không đủ một bàn tay!

Âu Dương Thành cảm thán.

- Không đủ một bàn tay?

Trương Huyền sợ hết hồn.

Một ngàn người nhưng chỉ có không đến năm người thành công? Xác suất này quá thấp!

- Đúng vậy. Lý luận khác xa thực tiễn, chính vì thế, tuy luận đan là phương pháp khảo hạch Luyện đan sư nhưng không có ai dám sử dụng, dần dần bị người ta quên lãng!

Âu Dương Thành lắc đầu.

Nói thì có vẻ luận đan dễ dàng hơn khảo hạch luyện đan, nhưng trên thực tế lại khó hơn nhiều.

Không trải qua thực tiễn, chỉ có lý luận suông, làm sao có thể thành công?

Nếu có thể nói lý luận không sai điểm nào, điều đó chứng tỏ thực tiễn của hắn cũng không hề kém.

Nếu như vậy, so với luận đan phiền phức, chỉ bằng khảo hạch luyện đan, như thế có phải đơn giản hơn nhiều không.

- Người khác làm không được... Ta làm được!

Không quan tâm đối phương thờ dài, cảm xúc của Trương Huyền dâng trào, đôi mắt càng ngày càng sáng.

Luận đan, nó khó với người khác, lại đơn giản với hắn.

Trương Huyền nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, có thể trực tiếp nhìn ra sai lầm và khuyết điểm. Lý luận đơn thuần không trải qua thực tiễn chứng minh, người khác không biết chính xác hay không, nhưng chỉ cần thư viện chiếu vào, tất cả sẽ rõ ràng!

Dùng nó luận đan với người khác tuyệt đối sẽ không thể phạm sai lầm, hắn khẳng định có thể ung dung qua ải!

- Nếu đã có phương pháp này, ta quyết định dùng luận đan khảo hạch Luyện đan sư!

Nghĩ tới đây, Trương Huyền không do dự quá lâu liền nói thẳng.

- Há?

Vốn tưởng rằng nói nhiều như vậy sẽ khiến đối phương từ bỏ, nào ngờ hắn càng kiên định. Âu Dương Thành có chút bất lực:

- Người có biết hậu quả khi luận đan thất bại là gì không?

- Hậu quả?

- Đúng vậy. Luận đan cần ít nhất mười Luyện đan sư tiến hành bàn luận. Những Luyện đan sư này, đều là người có thân phận địa vị cao quý. Nhiều Luyện đan sư tham gia như vậy, nếu không có một cái giá nào đó để trả, thì ai cũng muốn tiến hành luận đan thử xem sao, vậy bọn họ còn không bị làm một chết?

Âu Dương Thành nói:

- Bởi vậy, công hội có quy định, học đồ xin luận đan, thành công thì tốt, một khi thất bại, ít nhất phải bồi thường mười vạn đồng tiền vàng cho mỗi vị Luyện đan sư! Thứ hai, nhận một trăm sát thân côn trùng phạt! Thứ ba, trong vòng mười năm không cho phép khảo hạch Luyện đan sư lần thứ hai!

Trương Huyền líu lười.

Trùng phạt nặng thật đó!

Luận đan cần ít nhất mười vị Luyện đan sư, bồi thường mỗi người mười vạn, nói cách khác chỉ ít cần một trăm vạn đồng tiền vàng.

Nhiều tiền như vậy, đối với một Luyện đan học đồ, đây là cái giá trên trời trong giá trên trời, chỉ sợ làm cả đời cũng không kiếm ra được!

Sát thân côn, đây là cách gọi của một loại trùng phạt, căn cứ tu vi khác nhau mà phóng thích uy lực khác nhau. Một trăm sát thân côn, cho dù với thực lực của mình, bị đánh xong cũng gần như tàn phế, không thể xuống giường trong một hai tháng.

Hình phạt thứ ba, nhân sinh có bao nhiêu mười năm? Không cho phép khảo hạch trong thời gian mười năm, tương đương rời xa đan dược mười năm, sau đó lại khảo hạch, như vậy há chẳng khác nào nằm mơ.

- Hậu quả rất nghiêm trọng, rất khó vượt qua, thế nên ít ai thử phương pháp này. Theo ta được biết, hơn mười vương quốc liền kề với Thiên Huyền quốc, suốt mấy trăm năm qua chưa từng có dạng khảo hạch này.

Trong lời nói của Âu Dương Thành mang theo ý khuyên can:

- Thiên phú của người tốt như vậy, ta thấy nên học tập luyện đàn từng bước, không thích hợp luận đàn!

- Ta đã quyết định, dự định tiến hành luận đàn, kính xin Âu Dương đại sư hỗ trợ sắp xếp!

Trương Huyền quả quyết lắc đầu.

Đùa sao, luận đàn là có thể trở thành Luyện đàn sư, đương nhiên phải tiến hành.

Nếu không làm vậy, bảo hẳn đi học luyện đàn, không biết sẽ phí bao nhiêu thời gian.

Thời gian không kịp không nói, còn tiêu hao rất nhiều tinh lực!

- Hỗ trợ sắp xếp? Người muốn.. tiến hành vào lúc này?

Âu Dương đại sư suy nghĩ.

Người vừa trở thành học đồ, còn không biết luyện đàn là gì, còn muốn luận đàn? Thật hay giả?

Xác định không nói đùa?

- Đúng vậy!

Trương Huyền gật đầu.

- Người... biết nội dung luận đàn không? Người biết Luyện đàn sư sẽ hỏi người cái gì không? Vừa trở thành học đồ, lại chưa học tập có hệ thống, muốn luận đàn...

Đỗ Mẫn đứng gần đó không nói thành lời.

- Không phải ta được phép đi tới tầng thư khố sơ cấp sao? Những kiến thức chưa biết, ta có thể đến đó xem sao!

Nhìn thấy đối phương hỏi dồn dập như vậy, Trương Huyền giải thích.

- Xem?

Mấy người Đỗ Mẫn, Âu Dương Thành suy nghĩ.

Đại ca, người còn biết đến đó xem ư!

Người vừa thi đậu học đồ, còn chưa đi tới tầng thư khố, lại muốn tham gia khảo hạch luận đàn, người xác định không phải đang nói đùa?

Tầng thư khố chứa mấy chục vạn quyển thư tịch, không mất ba năm năm sẽ không đọc xong. Chân còn chưa bước vào đã muốn luận đàn...

Là to gan hay đầu óc có vấn đề?

- Ừm, một lát nữa ta sẽ đi tầng thư khố đọc sách. Yên tâm đi, sẽ không lãng phí thời gian của mấy người đâu. Chuyện luận đàn, có khả năng phải làm phiên hai vị rồi!

Trương Huyền nói.

- Một lát nữa đi đọc sách...

Mọi người chóng mặt.

Người dự định lâm trận mới mài giũa?

Sách còn chưa đọc đã muốn luận đàn?

Dám làm chuyện không có đầu óc như vậy, tên này làm cách nào thi đậu học đồ?

- Yên tâm đi, ta biết nặng nhẹ, không làm chuyện không nắm chắc, các người cứ sắp xếp đi, ta cũng muốn đi đọc sách!

Trương Huyền nhìn thấy mọi người đứng ngơ ngác, không kịp được nói một câu.

- Biết nặng nhẹ?

- Không làm chuyện không nắm chắc?

Cái đầu người ấy!

Người biết lò luyện đan có hình dạng gì không? Người biết đan được hình tròn hay hình vuông? Biết Luyện đan sư tinh luyện được liệu thể nào chứ?

Cái gì cũng không biết, lại muốn khảo hạch Luyện đan sư, còn tiến hành luận đan... Người chắc chắn chứ?

- Được rồi!

Thấy hần kiên trì, lại không thể khuyên can, Âu Dương Thành và Đỗ Mẫn nhìn nhau, hai người lắc đầu:

- Hiện tại ta đi sắp xếp, nhưng triệu tập nhiều Luyện đan sư như vậy cần tiêu tốn một ít thời gian. Chiều ngày mai sẽ tiến hành luận đan! Trong khoảng thời gian này, người tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng, bằng không, một khi bắt đầu sẽ không thể cứu vãn!

- Ta hiểu!

Trương Huyền gật đầu, phát tay áo một cái, vẻ mặt đầy tự tin và chính khí. Đi về phía trước hai bước, đột nhiên xoay đầu lại:

- À, đúng rồi, tàng thư khổ sơ đẳng ở đâu?

“...” Âu Dương Thành.

“...” Đỗ Mẫn.

“...” Tôn Đào, Chu Hoa Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Âu Dương Thành ngơ ngác

Nội tâm đám người Âu Dương Thành tan vỡ.

Không biết tàng thư khổ sơ đẳng nằm ở nơi nào, lại dám chọn luận đan khó khăn nhất. Bọn họ hoài nghi đầu của tên này liệu có bị cửa kẹp hay không.

Nếu đối phương đã quyết định, hần không thể khuyên can.

Nói rõ vị trí, nhìn thấy Trương Huyền rời đi, lúc này Đỗ Mẫn mới nhìn về phía Âu Dương Thành:

- Có phải hần quá lỗ măng hay không?

- Là lỗ măng, nhưng người có thấy không, hần rất tự tin!

Âu Dương Thành nói một câu đầy khó tin:

- Không biết hần lấy tự tin ở đâu ra!

- Có lẽ không biết luận đan đáng sợ cỡ nào?

Nói tới loại phương pháp khảo hạch này, Đỗ Mẫn run cầm cập một hồi:

- Tuy ta hiện tại là Luyện đan sư nhất tinh, nhưng bảo ta luận đan, ta cũng khẳng định không thể vượt qua!

Luận đan vô cùng đáng sợ, nó là việc dùng tri thức của một người đi biện luận với mười Luyện đan sư. Dẫu lượng tri thức của một người phong phú cỡ nào, làm sao có khả năng là đối thủ của mười người được chứ?

Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là... người chưa từng luyện đan!

Chuyện này giống như người giảng dạy sinh lý và tên đồ tể nói về chuyện giết heo vậy, cho dù lý luận tốt, không trải qua thực tiễn cũng rất khó thành công!

- Chúng ta nói cặn kẽ như vậy, hần không thể không biết!

Âu Dương Thành lắc đầu một cái:

- Người này thật sự khó hiểu!

- Đúng đấy, vòng khảo hạch đầu tiên không sai chút nào! Vòng khảo hạch thứ hai, không những không sai, ngược lại còn chỉ điểm sai lầm cho chúng ta... Mấu chốt là hắn còn trẻ như vậy, thật không biết tại sao lại có trí nhớ siêu phàm và năng lực suy luận như thế!

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Đỗ Mãn cũng phải kinh ngạc.

Biểu hiện của hắn lúc trước quá kinh hãi. Chỉ nói riêng nhận biết về dược liệu, thông hiểu dược vật, e rằng thông hiểu hơn bọn họ một đoạn dài!

Một học đồ còn mạnh hơn cả Luyện đan sư... Điều này nếu không tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin được.

- Kỳ thực, muốn biết hắn lấy tự tin từ đâu ra, rất đơn giản, không phải hắn xin đi tàng thư khổ đọc sách sao? Chỉ cần phái một người đi theo sau lưng, có lẽ có thể tìm ra một ít manh mối nào đó!

Âu Dương Thành nói.

Dám đi luận đan, khẳng định biết rất nhiều tri thức luyện đan, chỉ cần phái người theo sau lưng, có lẽ sẽ tìm ra một ít manh mối.

- Đúng đấy!

Đỗ Mãn gật đầu, khoát tay:

- Hoa Hoa, người đi tàng thư khổ sở đừng xem hắn làm gì. Cố gắng đừng để bị phát hiện!

- Rõ!

Chu Hoa Hoa đi ra ngoài.

Thời gian không lâu, vị Luyện đan học đồ này quay về, gương mặt đầy kỳ quái.

- Sao thế? Hắn đang làm gì? Có phải đang xem một ít phương pháp luyện đan hiếm gặp?

Âu Dương Thành vội hỏi.

Luyện đan sư tham dự luận đan nhất định sẽ hỏi rất nhiều vấn đề kỳ lạ, khiến người ta khó trả lời. Muốn thông qua, không chỉ cần lượng tri thức khổng lồ, còn phải hiểu rất nhiều phương pháp kỳ lạ mới được.

- Không phải!

Đầu óc Chu Hoa Hoa đang choáng váng, giống như không tin tưởng vào những gì mình nhìn thấy:

- Hắn đang... lật sách!

- Lật sách? Có khả năng đang tìm thư tịch, người nói xem, hắn lật sách gì?

Âu Dương Thành tiếp tục hỏi.

- Thời điểm ta đi sang, hắn đang lật Luyện đan cơ sở trên giá sách. Ta cũng xem qua một ít, là Thủ pháp luyện đan cơ sở, Làm sao tinh luyện dược liệu, Phương pháp bảo lưu dược tính, Làm sao vận dụng lò luyện đan... là các thư tịch như vậy. Bởi vì không muốn hắn phát hiện, ta không dám tới gần!

Chu Hoa Hoa suy nghĩ một chút liền trả lời.

- Thủ pháp luyện đan cơ sở? Làm sao tinh luyện dược liệu?

- Phương pháp bảo lưu dược tính? Làm sao vận dụng lò luyện đan? Chuyện này...

Đỗ Mãn, Âu Dương Thành nhìn nhau, cả hai cùng bối rối.

Đây là thư tịch đơn giản nhất dành cho học đồ đó, hiểu không... Giống như đi bộ hoặc ăn cơm, chỉ cần là Luyện đan học đồ đều bắt buộc phải nắm giữ. Tên tiểu tử này muốn luận đan với người khác, mà giờ mới bắt đầu xem loại sách này?

Có làm hay không?

Chuyện này giống như muốn luận võ với kiếm khách tuyệt thế đệ nhất thiên hạ, nhưng giờ người mới bắt đầu mua kiếm, học cách dùng kiếm như thế nào vậy...

Thật hay giả đây?

- Người khẳng định hẳn xem những sách này?

Không nhin nổi, Âu Dương Thành hỏi lại.

- Ta cũng không chắc chắn, hẳn không phải đang xem, mà là đang lật... Cứ thế mà lật, ta cũng không biết hẳn đang làm gì!

Chu Hoa Hoa sắp khóc.

Hắn thật không biết đối phương đang làm gì, giống như người bị bệnh tâm thần, bắt đầu từ giá sách đầu tiên đi tới các nơi tiếp theo, đọc sách không giống đọc sách, tìm sách không giống tìm sách, thật sự không biết hẳn đang làm gì.

- Lật sách? Chỉ lật sách?

Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn chớp mắt.

Tại sao nghe giống như người ta nói chuyện phiếm?

- Lật như nào? Người làm mẫu cho chúng ta xem!

Đỗ Mẫn nói.

- Được!

Trùng hợp trong phòng cũng có không ít thư tịch, Chu Hoa Hoa đi tới giá sách, tiện tay cầm mấy chục bản, bàn tay lật quyển sách, trang sách vang lên âm thanh ào ào.

- Xong?

Nhìn thấy động tác của hắn, Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn trở mắt nhìn, không rõ vì sao.

- Đúng thế!

Chu Hoa Hoa gật đầu:

- Hẳn làm như vậy, lật xong lại đi tới giá sách khác...

...

Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn nhìn nhau, cả hai nhận ra sự chấn động trong mắt đối phương.

Những tưởng rằng tên tiểu tử này đi vào tàng thư khổ sở đành để xem sách, kết quả lại đi lật sách... Hơn nữa, người ta dù có lật sách nhanh cỡ nào thì chỉ ít cũng phải quyển sách đó là cái thứ gì đã chữ. Đằng này, hẳn thì hay rồi, tốc độ nhanh như con thoi se chỉ.

Đừng nói đọc được nội dung, chỉ sợ còn không biết đó là sách gì...

- Chẳng lẽ... Hẳn muốn xem chất liệu sách là gì, dự định đốt?

Phải một lúc thật lâu sau, Đỗ Mẫn mới nói được một câu.

Ngoại trừ muốn đốt sách, hẳn không thể nghĩ ra đối phương lật sách như vậy có thể làm được gì.

- Không thể nào, tuy tàng thư khổ sở đành không liên lụy đến cơ mật của Luyện đan sư công hội, nhưng không thể tùy tiện đốt được. Hẳn thân là học đồ, sẽ không lỗ mắng như thế!

Âu Dương Thành lắc đầu.

Tuy rằng vừa rồi sự giải thích của Đỗ Mẫn có phần hoang đường, nhưng hẳn thật sự không nghĩ ra lý do tốt hơn, lông mày nhú chặt vào nhau.

- Vậy người nói rốt cuộc là chuyện gì? Hẳn dự định làm gì?

Đỗ Mẫn hỏi.

- Ta...

Âu Dương Thành cảm thấy mờ mịt, loại quái thai này, nói thật, bằng này tuổi đầu nhưng hẳn chưa từng nghe nói qua, chứ đừng nói là từng gặp.

- Có phải... hần muốn tìm một quyển sách gì đó? Mà chất liệu cuốn sách đó đặc thù, chỉ có thể dùng ngón tay chạm vào mới biết?

Nhấn trán nghĩ mãi, hần đưa ra suy luận mới.

- Có thể...

Hai người ngồi trước bàn, cau mày suy nghĩ thật lâu, chết sống cũng không nghĩ ra trong hồ lô Trương Huyền đang bán thuốc gì.

Chỉ nửa ngày ngắn ngủi, rất nhiều lý do đều đã nghĩ, thậm chí nghĩ đủ loại lý do của cả đời để lý giải, kết quả... vẫn không biết đối phương đang làm gì.

Trong thời gian đó, Chu Hoa Hoa lại đi tới tàng thư khổ mấy lần, lúc trở về liền báo cáo tình huống của đối phương.

Khi nghe nói hần không dừng lại, mà vẫn cứ tiếp tục lật sách, thậm chí ngay cả Đan dược là gì, Chúng loại và cách phân biệt đan dược, Luyện đan có cần lò đinh hay không... hần cũng chẳng bỏ qua. Hai người cảm thấy càng ngày càng quái lạ, cảm giác khó hiểu ấy dày vò thật khó chịu...

Lúc này mới phát hiện, các lý do cổ quái còn chưa hết, dường như lại còn nghĩ ra nhiều hơn một ít...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Điều Hàn nghi hoặc

Thời điểm Trương Huyền đi Luyện đan sư công hội, Triệu Nhã cũng về đến nơi ở.

- Cuối cùng có thể giải quyết!

Nhìn mớ dược liệu được Trương lão sư đưa cho, gương mặt trắng nõn của nàng lộ ra thần thái hưng phấn.

Cảm giác khó chịu này giã vò nàng từ nhỏ đến lớn, đã sớm không chịu nổi, nghe nói có thể giải quyết, nàng không kìm nén được nữa.

- Nghiền dược liệu thành bột phân, dùng chung với nước...

Đang định tìm đồ vật nghiền nát dược liệu, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân vang lên. Viên quản gia Điều Hàn đang lén lút đi tới.

- Tiểu thư, lúc... ta rời đi, không ai gây phiền phức cho ngươi chứ?

Hần đắc tội cháu của Thượng Thần trưởng lão, lại đánh nhau với lão sư khác, vì tránh gây phiền phức nên hần trực tiếp rời khỏi học viện, giờ nhìn thấy Triệu Nhã tan học mới trở về.

- Gây phiền phức cho ta? Ai gây phiền phức cho ta?

Triệu Nhã nhìn sang Điều Hàn:

- Ta nói Điều thúc thúc, ngươi không cần nghi thần nghi quỷ. Trương lão sư thật sự tốt với ta, là lão sư phi thường có bản lĩnh, mong ngươi từ nay về sau đừng gây sự với hần nữa!

Nàng biết quản gia của phụ thân không tín nhiệm Trương lão sư, không kìm nén được lên tiếng khuyên giải một câu.

- Tốt với ngươi? Hừ, tiểu thư ngươi từ nhỏ lớn lên trong thành, chưa từng nhìn thấy nhân tâm hiểm ác...

Điều Hàn hừ một tiếng, đang muốn nói hết lời, đột nhiên ánh mắt nhìn thấy mớ dược liệu trong tay Triệu Nhã. Hần sửng sốt, sau đó lại run rẩy không ngừng.

- Tiểu thư... mớ dược liệu này... ngươi lấy ở đâu vậy?

- Cái này?

Cúi đầu nhìn xuống, Triệu Nhã giờ mới nhìn thấy dược liệu trong tay mình:

- Là Trương lão sư đưa cho ta. Thân thể ta không thoải mái, hần cho ta vật này, nghiền nát rồi dùng!

- Trương lão sư đưa cho ngươi? Làm sao có thể như thế được? Hần là một lão sư nghèo...

Diêu Hàn không thể tin nổi.

- Sao thế Diêu thúc thúc, gốc dược liệu này có gì không đúng sao?

Triệu Nhã biết đối phương là người trầm ổn, điệu bộ này khẳng định có lý do của hắn.

- Không phải là không ổn, mà là... quá quý giá! Nếu như ta không nhìn lầm, đây là... Hàn Dương Mẫu thảo!

Diêu Hàn nói.

- Hàn Dương Mẫu thảo?

Triệu Nhã không biết nó là gì.

- Là rễ mẹ của Hàn Dương thảo, dược hiệu gấp mười lần Hàn Dương thảo phổ thông! Hàn Dương thảo không đáng giá, nhưng thứ này vô cùng quý giá và quý hiếm. Trước đây ta theo thành chủ sang vương quốc khác du ngoạn, đã từng gặp một lần. Một gốc giá trị không dưới mười vạn đồng tiền vàng!

Nghe thấy đáng giá như thế, Triệu Nhã sợ hết hồn, mặt biến sắc:

- Diêu thúc thúc, có phải nguoi... nhìn lầm?

- Không lầm! Thứ này tuyệt đối là Hàn Dương Mẫu thảo! Đây là dược liệu đắt tiền nhất ta từng thấy, cũng có ấn tượng sâu sắc nhất, làm sao có khả năng nhớ lầm!

Diêu Hàn quan sát cẩn thận, lập tức xác nhận.

- Hàn Dương Mẫu thảo? Mười vạn đồng tiền vàng?

Toàn thân Triệu Nhã rung động.

- Nguoi nói... Đây là Trương Huyền... Trương lão sư đưa cho nguoi?

Diêu Hàn không thể tin nổi, trong lời nói cũng đổi Trương Huyền thành Trương lão sư.

Hắn không phải lão sư kém nhất trong học viện sao? Không phải tiền lương thấp nhất, không có tiền sao?

Tiện tay đi tặng dược liệu trân quý như thế...

- Đúng vậy!

Triệu Nhã gật đầu.

Lúc trước khi Trương lão sư đưa cho nàng, là tiện tay giống như đưa một thứ không đáng giá. Cũng không có đóng gói, nên nàng vẫn cho rằng nó không đáng giá lắm... Mười vạn đồng tiền vàng! Đủ mua một căn nhà trong vương thành.

Hơn nữa không phải là căn nhà nhỏ.

Người khác tặng đồ đều giống trống khua chiêng, hận không thể khiến cho tất cả mọi người biết thứ này trân quý cỡ nào, đằng này Trương lão sư làm ngược lại, sáng tạo công pháp cho riêng mình, tặng dược liệu trân quý như thế nhưng không kể công chút nào, vẻ mặt lộ rõ vẻ không để ý nhiều lắm. Nếu không phải Diêu thúc thúc nhận ra, sợ rằng mình vẫn cho rằng nó là thứ không đáng tiền...

Nghĩ tới đây, nội tâm Triệu Nhã sinh ra cảm động không tên, hốc mắt ửng đỏ.

- Không thể nhận thứ này, quá quý giá!

Thân thể mềm mại khẽ rung động. Triệu Nhã đứng dậy, ánh mắt tỏ rõ sự kiên định.

Tuy rằng nàng rất hi vọng giải quyết vấn đề của cơ thể mình, nhưng nàng là học viên, không thể báo đáp. Nếu cứ tùy tiện cảm thứ này, nàng không làm được!

Từ xưa đến nay đều là học viên tặng quà cho lão sư, Trương lão sư lại trả giá vì bọn họ nhiều như vậy. Không biết thì thôi, giờ biết rồi, nếu cứ thần nhiên tiếp nhận, nàng không còn là người nữa rồi!

- Diêu thúc thúc, trên người nguoi có bao nhiêu kim phiếu?

Xoay người nhìn sang.

- Chỉ có hai vụn!

Điều Hàn lôi mớ kim phiếu trong người ra xem.

Cho dù hắn là quản gia của Bạch Ngọc thành, nhưng lần này tiền tiêu thư đi học, trên người không mang quá nhiều tiền.

- Đưa tất cả cho ta!

Cầm tiền, Triệu Nhã không do dự bước nhanh ra ngoài.

Điều Hàn không yên lòng, theo sát phía sau.

Cả hai nhanh chóng đi tới lớp học, lúc này không có bóng người.

Ký túc xá của Trương Huyền cũng không có ai.

Nhìn dáng vẻ vội vàng của tiểu thư, Điều Hàn cũng không biết phải làm sao. Vận dụng một chút quan hệ, hắn nhanh chóng biết được Trương lão sư đi tới Luyện đan sư công hội.

Lúc Trương Huyền rời đi không che giấu hành tung của mình. Là một quản gia của phủ thành chủ, hắn vẫn có thể dựa vào mối quan hệ của mình mà hỏi thăm tin tức.

- Luyện đan sư công hội? Lễ nào gốc được liệu này... Trương lão sư mua từ nơi đó?

Triệu Nhã xiết chặt nắm tay, ánh mắt do dự một lát, rồi cắn răng nói:

- Điều thúc thúc, đi, chúng ta đi tìm Trương lão sư!

Không đưa tiền cho đối phương, nàng sẽ ngại nhận gốc được liệu này.

Người ta đối đãi với nàng như nào, nàng cũng phải đối đãi với người ta như thế!

Gốc được liệu này trân quý như thế, đã biết giá trị, giờ không nói một câu và vẫn âm thầm sử dụng, Triệu Nhã làm sao có thể làm được?

Cả hai nhanh chóng đi tới Luyện đan sư công hội.

Đến nơi đó, có muốn hỏi thăm về một ai đó cũng dễ dàng hơn. Chỉ một lát, hai người đã đến được chỗ Văn Tuyết lúc này vẫn còn đang tức giận.

- Người nói... Trương lão sư, đang khảo hạch Luyện đan học đồ?

- Trương lão sư? Người nói công tử bột kia... Trương Huyền là lão sư?

Văn Tuyết nghi hoặc một lúc, lại gật đầu:

- Ừm, hắn đang khảo hạch Luyện đan học đồ!

- Luyện đan sư học đồ?

Triệu Nhã và Điều Hàn nhìn nhau.

Đặc biệt là Điều Hàn, vẻ mặt không dám tin tưởng.

- Luyện đan sư học đồ, cần đọc thuộc lòng được tính, được lý. Chỉ riêng được liệu đã nhiều hơn mười vụn, nếu không nghiên cứu, học tập vài năm, chắc chắn không thể vượt qua...

Đối với nghề nghiệp Luyện đan sư, Triệu Nhã không biết nhiều, nhưng Điều Hàn là quản gia Bạch Ngọc thành, biết rất rõ ràng, biết trình độ khó dễ khi khảo hạch học đồ.

Một lão sư rác rưởi, có thể khảo hạch học đồ?

- Chắc chắn không thể vượt qua... Ta biết khảo hạch này rất khó...

Điều Hàn không nhịn được hỏi.

- Không vượt qua? Lúc này ta cũng nghĩ như vậy!

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Văn Tuyết vẫn cảm thấy khó tin. Nàng cắn môi, khẽ nói:

- Khảo hạch học đồ cần trải qua ba vòng. Vòng thứ nhất là bài thi, hần không những thông qua, còn đạt điểm tuyệt đối. Giờ đang tiến hành vòng khảo hạch thứ hai!

- Điểm tuyệt đối?

Diêu Hàn lão đảo suýt ngã.

Khảo hạch hạng mục đầu tiên là đặc tính dược liệu. Vô số người bị trượt ở vòng này, không thể thông qua. Vốn cho rằng hần là lão sư rác rưởi, thế mà lại thông qua một cách dễ dàng, còn đạt điểm tuyệt đối...

Tiền tay tặng người một gốc dược liệu giá trị mười vạn đồng tiền vàng, tiểu thư nhà mình cam tâm tình nguyện làm học viên của hần, đạt điểm tuyệt đối vòng thứ nhất trong khảo hạch Luyện đan học đồ...

Hần thực sự rác rưởi như lời đồn?

Lần đầu tiên Diêu Hàn hoài nghi lời đồn bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Triệu Nhã cảm động

Tiểu thư sống chết bái sư, nên mấy ngày nay Diêu Hàn đã điều tra tỉ mỉ về Trương Huyền.

Vị Trương lão sư này được gọi là thiên tài. Mười sáu tuổi đã đạt tới võ giả tam trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, đáng tiếc, cũng chỉ tới đó mà thôi, sau đó liền bị vây ở cảnh giới này, không thể đột phá, vậy là thiên tài đã biến thành rác rưởi.

Khi mười tám tuổi, khảo hạch tư cách lão sư, một lần là thông qua, trở thành lão sư trẻ nhất học viện Hồng Thiên. Lúc đó tên nổi như cồn, trở thành giai thoại, cũng dẫn tới không ít lão sư đố kỵ.

Vốn tưởng rằng vị lão sư trẻ nhất này có thể sẽ có thành tích tốt trong giảng dạy, một bước lên trời, nào ngờ hiện thực lại vô cùng tàn khốc, đầu tiên khiến một học viên tẩu hỏa nhập ma, sau đó những học viên chiêu thu lúc trước trả lại khóa học, biến thành một kẻ cô độc, cuối cùng trong kỳ khảo hạch lão sư lại được không điểm, danh tiếng xuống dốc không phanh.

Lão sư trẻ nhất học viện Hồng Thiên biến thành trò cười, biến thành rác rưởi lớn nhất.

Những tin tức này vô cùng chuẩn xác, vốn cho rằng tiểu thư chỉ nhất thời hồ đồ, đành cố gắng khuyên bảo nàng, chắc chắn sẽ biết sai đường mà quay đầu lại, nhận ra bộ mặt thật của tên lão sư rác rưởi kia!

Thế mà lúc này lại nghe thấy hần đạt điểm tuyệt đối trong vòng đầu tiên khảo hạch học đồ, khiến cho mọi suy nghĩ ban đầu của hần bị dao động.

Luyện đan sư không những phải hiểu cực sâu về dược liệu, càng phải hiểu biết sâu về thân thể con người, bằng không, không thể phối chế đan dược cho người tu luyện.

Một người có thể đạt điểm tuyệt đối trong vòng đầu tiên của khảo hạch Luyện đan học đồ, làm sao có thể dạy học viên tẩu hỏa nhập ma được chứ?

- Lý luận tốt, không có thực tiễn cũng vô dụng. Vòng khảo hạch thứ hai là nhận biết trong thời gian giới hạn mười cây dược liệu, chỉ cần nhận sai một loại sẽ thất bại...

Văn Tuyết lên tiếng.

Nàng vẫn còn oán hận Trương Huyền vô cùng. Vốn cho rằng tên công tử bột kia cố ý thu hút sự chú ý của nàng, kết quả lại là người có bản lĩnh thật sự. Mặt nàng nóng bừng, thật không dám đối mặt đối phương.

Chưa dứt lời, lúc này nhìn thấy hai người đi tới.

Đây là hai người trong ba người tham gia khảo hạch lúc trước, Tôn Đào và Tiền Văn Man.

- Thế nào, thông qua khảo hạch rồi chứ?

Văn Tuyết tiến lên nghênh đón.

Thường thường người tham gia khảo hạch học đồ đều quen biết lẫn nhau.

- Không!

Hai người đồng thời lắc lắc đầu.

Tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng thua trong tâm phục khẩu phục.

Không phục cũng không được, người ta đạt điểm tuyệt đối trong vòng khảo hạch đầu tiên, đã thế còn nhìn ra sai lầm của Luyện đan sư chân chính trong vòng khảo hạch thứ hai... Năng lực mạnh tới mức vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

- Tên... Trương Huyền đâu?

Nghe bọn họ không thông qua vòng khảo hạch thứ hai, Văn Tuyết hỏi lần nữa.

- Hắn... đã thông qua, hiện tại đã là Luyện đan học đồ!

Tôn Đào nói.

- Luyện đan học đồ?

Văn Tuyết lão đảo suýt ngã.

Lúc trước khi nói chuyện với đối phương, nàng có thể nhìn ra tên này không hiểu được liệu, thậm chí còn không rõ Luyện đan sư là gì... Vốn định cho hắn báo danh khảo hạch để làm chuyện cười, kết quả... Người ta không chỉ vượt qua vòng khảo hạch đầu tiên, đã thế còn thông qua hai vòng khảo hạch còn lại, trở thành Luyện đan học đồ!

Cái tát vào mặt này, rất đau!

Bản thân mình học hành nhiều năm nhưng thậm chí còn không thông qua vòng khảo hạch đầu tiên...

Người ta tùy tiện khảo hạch đã trở thành học đồ...

Thế mà bản thân mình còn mặt mũi châm chọc người ta...

Nàng lấy tự tin từ nơi nào?

- Khi nào Trương... Trương Huyền lão sư đi ra?

Triệu Nhã nhìn chung quanh không thấy bóng dáng Trương Huyền, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Nàng không kinh ngạc như Văn Tuyết. Trong lòng nàng, Trương lão sư là người không gì không làm được, chỉ là Luyện đan học đồ mà thôi, không tính là gì.

- Hắn đi tàng thư khổ, dự định tiến hành luận đan vào chiều mai, khảo hạch Luyện đan sư chính thức!

Tôn Đào nói ra lời này nhưng trong lòng vẫn không dám tin tưởng.

Vừa trở thành Luyện đan học đồ liền muốn luận đan, hắn can đảm cỡ nào vậy?

- Khảo hạch Luyện đan sư chính thức?

Văn Tuyết suýt ngã, nàng chóng mặt, sắp hôn mê.

- Khảo hạch Luyện đan sư chân chính vào chiều mai?

Đây không phải sự thật đó chứ!

Sao giống như đang nói đùa vậy?

Hơn nữa... Luận đan là cái quỷ gì vậy?

- Luận đan là một phương pháp khác dùng khảo hạch Luyện đan sư, cần biện luận với mười vị Luyện đan sư chính thức, phải vượt qua tất cả bọn họ mới được!

Thấy vẻ mặt bọn họ đang nghi hoặc, Tôn Đào lên tiếng giải thích:

- Loại khảo hạch này còn khó hơn luyện đan. Nếu thất bại sẽ nhận sự trừng phạt rất lớn!

Nói đến đây, hán không nhịn được lắc đầu.

- Ta từng đọc về luận đan qua thư tịch, độ khó lớn hơn khảo hạch Luyện đan nhiều. Nhất định phải có học thức và thực tiễn vượt qua mười vị Luyện đan sư chính thức mới thông qua được! Vô cùng khó khăn!

Lý thúc áp chế sự khiếp sợ trong lòng, gạt đầu đồng tình, đồng thời nghi hoặc:

- Hán còn trẻ như vậy đã thành Luyện đan học đồ, có rất nhiều thời gian, cần gì sốt ruột tiến hành luận đan kia chứ? Hoàn toàn có thể từng bước học luyện đan, bởi vì một khi thất bại, hậu quả sẽ vô cùng lớn!

Chưa tới hai mươi đã trở thành Luyện đan học đồ, thành tích này đủ đứng hàng đầu trong lịch sử mấy trăm năm, hơn ngàn năm của Thiên Huyền quốc. Hán hoàn toàn có thể chờ thêm vài năm, học luyện đan xong rồi tiến hành khảo hạch, cần gì phải mạo hiểm tiến hành luận đan?

Phải biết rằng luận đan khó gấp mấy lần luyện đan, rất ít người thành công.

- Ta cũng không biết. Hình như hán muốn tìm cuốn sách liên quan tới kiểu thể chất đặc thù! Loại sách ấy chỉ có trở thành Luyện đan sư chân chính mới có quyền đọc!

Tôn Đào suy nghĩ một chút, nhớ lại những gì mấy người Trương Huyền và Âu Dương Thành nói chuyện:

- À, hình như hán còn nói nửa tháng gì đó. Giống như có chuyện gì đó hồi thúc, nhất định phải trở thành Luyện đan sư trong thời gian nửa tháng, nên buộc hán phải tới tìm những cuốn sách đó!

- Nửa tháng? Thể chất đặc thù?

Mấy người Văn Tuyết nghe xong cảm thấy mù mờ, nhưng sắc mặt Triệu Nhã tái nhợt, thân thể mềm mại run rẩy.

Thể chất đặc thù của nàng là thân thể thuần âm.

Là Trương lão sư nói với nàng.

Nửa tháng, đó không phải là ngày hẹn thi đấu tân sinh sao? Muốn kịp trong vòng nửa tháng... Lẽ nào Trương lão sư muốn kích hoạt thể chất giúp nàng tăng cao thực lực?

Thể chất đặc thù chưa kích hoạt, nó không thể phát huy uy lực thật sự!

Nhất định đúng!

Xiết chặt nắm đấm, Triệu Nhã cố kìm nén xúc động trong lòng, nhìn về phía Lý thúc:

- Tiền bối, người vừa nói luận đan thất bại sẽ bị trừng phạt rất lớn, rốt cuộc là trừng phạt thể nào?

- Chuyện này... Ta cũng không rõ lắm!

Lý thúc lắc đầu.

Hán chỉ là đọc được luận đan trong thư tịch, còn trừng phạt khi thất bại như nào thì hán không biết.

- Há, ta biết, lúc này nghe Âu Dương đại sư nói rồi!

Tôn Đào ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Tổng cộng có ba loại. Thứ nhất, phải bồi thường mười vạn đồng tiền vàng cho mỗi Luyện đan sư khảo hạch, mười người chính là một trăm vạn đồng tiền vàng! Thứ hai, phải chịu trăm sát thân côn! Thứ ba, trong vòng mười năm không cho phép khảo hạch lần thứ hai!

- Một trăm vạn đồng tiền vàng? Một trăm sát thân côn? Không cho phép khảo hạch trong mười năm?

Toàn thân Triệu Nhã liên tục run rẩy.

Trừng phạt như vậy là quá nặng!

Vì kích hoạt thể chất giúp mình, Trương lão sư không tiếc dấn thân mạo hiểm như vậy...

Lão sư... Cảm tạ người!

Phản ứng này, Triệu Nhã ta có tan xương nát thịt cũng khó có thể báo đáp lại.

Liền sau đó, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má xinh xắn của nàng. Triệu Nhã không thể áp chế nổi nữa.

Chương 102: Mãi đến tận đỉnh phong của thế giới

- Phù! Cuối cùng cũng xong!

Liên tục lật xem từ buổi chiều tới gần mười giờ đêm, lúc này Trương Huyền mới ngừng lại, thở ra một hơi.

Tri thức trong tàng thư khó sơ đẳng phong phú toàn diện, tất cả đều liên quan với việc luyện đan. Thực lực của hắn tiến nhanh trong thời gian gần đây, cho nên liên tục lật xem như thế cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Trải qua cả nửa ngày lật xem như thế, cuối cùng cũng biết trong tàng thư khó này không có thư tịch liên quan tới thể chất đặc thù.

Cho nên không tìm ra đáp án.

Nói cách khác, nhất định phải trở thành Luyện đan sư, đi tàng thư khó cao đẳng tìm kiếm mới được!

- Khảo hạch Luyện đan sư chính thức, chắc những kiến thức này là đủ rồi.

Tuy rằng Luyện đan sư công hội chỉ là phân bộ nhỏ nhỏ trong Thiên Huyền quốc, nhưng bởi vì sau lưng có chỗ dựa, nên mặc dù vương triều thay đổi mà vẫn đứng sừng sững. Mấy trăm ngàn năm trôi qua, cho dù là tàng thư khó sơ đẳng cũng ẩn chứa lượng tri thức phong phú kinh người.

Cho dù là danh sư chân chính cũng không thể xem hết tất cả thư tịch như vậy, càng không thể vận dụng tất cả tri thức ẩn chứa trong đó.

Vậy mà Trương Huyền lại làm được.

Có nhiều tri thức như vậy, nếu nói hiểu rõ về luyện đan, trong Thiên Huyền quốc, hắn nói mình đứng thứ hai, tuyệt đối không ai dám tuyên bố mình đứng thứ nhất.

Đương nhiên, đây chỉ là lý luận mà thôi. Nếu bảo hắn tự mình hành động, đừng nói luyện đan, sợ rằng hắn còn không biết cách nhóm lửa.

- Đi tìm chút thức ăn!

Vuốt cái bụng đã xẹp từ lâu, Trương Huyền vươn vai, hắn bước nhanh ra khỏi tàng thư khó.

Hôm nay ăn điểm tâm, sau đó lên lớp, học tâm khảo vấn, khảo hạch Luyện đan học đồ... Bận bịu rồi tính rồi mù, dạ dày đã sớm kháng nghị từ lâu. Nếu không phải thực lực tiến bộ, thân thể được tăng cường, nếu không hắn cũng không kiên trì được lâu đến thế.

Tàng thư khó sơ đẳng nằm sâu bên trong gian phòng khảo hạch học đồ, từ trong đi ra, hắn nhìn thấy Âu Dương Thành, Đỗ Mẫn vẫn ngồi tại chỗ, cầm bút lông trong tay, dường như đang viết cái gì đó, vẻ mặt quái lạ, xoắn xuýt, khó chịu...

- Các người đang làm gì vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt hai Luyện đan sư quái lạ như vậy, Trương Huyền cảm thấy khó hiểu nên đi tới.

- A...

Hai người Âu Dương Thành đang nghiên cứu việc Trương Huyền lật sách là muốn làm gì, giờ nhìn thấy hắn đột nhiên đi tới, cả hai cùng giật mình, hết hồn vội vàng dùng tay che tờ giấy trên bàn.

Trương Huyền cúi đầu nhìn sang.

Trên đó có đầy chữ.

- Suy đoán mục đích lật sách trong tàng thư khó: thứ nhất, giả vờ giả vịt, (ba mươi phiếu); thứ hai, vô vị (một phiếu); thứ ba, nghiên cứu chất liệu thư tịch (một phiếu)...

Nhìn thấy mấy dòng chữ này, trong đầu Trương Huyền chợt âm u.

Không phải viết về ta sao?

Chỉ có hần mới lật sách trong tầng thư khố.

Viết về ta, nhưng... bỏ phiếu là trò quý gì thế?

Còn nữa, “Giả vờ giả vệt” xếp thứ nhất, hơn nữa còn nhiều phiếu như vậy...

- Khắc khắc, chẳng qua chúng ta cảm thấy kỳ quái khi thấy người lật sách trong tầng thư khố, vì lẽ đó hai người chúng ta hiếu kỳ nên thảo luận một chút...

Thấy hần đã phát hiện, Âu Dương Thành đành không che giấu, áp chế cảm xúc lúng túng.

Người ta nói Âu Dương Thành Luyện đan sư là người luôn luôn nghiêm túc, giờ lại có thể trốn trong phòng nghiên cứu mục đích lật sách của một Luyện đan học đồ khác, thậm chí còn bỏ phiếu với người khác... Nếu tin tức này truyền đi, tuyệt đối sẽ khiến nhiều người không dám tin tưởng.

- Ta muốn tìm một quyển sách... nhưng không tìm thấy, vì lẽ đó tùy tiện lật xem!

Trương Huyền thuận miệng giải thích.

Hần không thể nói chuyện liên quan tới Thiên Đạo Đồ Thư Quán, nhưng động tác lật sách quá quý dị, khó tránh làm người khác hoài nghi, xem ra sau này phải cẩn thận mới được.

Nhưng chỉ lật sách, lại không làm gì, những người khác tuy hoài nghi nhưng lại không biết hần đang làm gì, chắc chắn cũng không ngờ trong đầu hần lại có một cái thư viện khổng lồ như vậy.

- Chỉ đơn giản như vậy...

Nghe nói như thế, vẻ mặt Âu Dương Thành và Đỗ Mẫn khó coi như bị táo bón.

Bọn họ nghiên cứu cả buổi chiều, trà không nhớ com không nghĩ, còn tưởng rằng hần làm như vậy là có dụng ý gì, nằm mơ cũng không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy.

- Không đơn giản thì thế nào?

Trương Huyền nhìn sang.

Chỉ cần không thừa nhận Thiên Đạo Đồ Thư Quán là được, hần là loại người nói dối không đo mặt.

- Ấy... Được rồi!

Âu Dương Thành bắt đầu đi lắc đầu, nghiên cứu một buổi chiều, không nghĩ tới đáp án của đối phương đơn giản như vậy, để giảm bớt lúng túng không cần thiết, hần lập tức nói sang chuyện khác:

- Ta đã thông báo cho mười vị Luyện đan sư, bọn họ sẽ đến đây vào ngày mai! Người nên chuẩn bị thật cẩn thận, buổi chiều ngày mai sẽ tiến hành luận đan ở đây đây.

- Được!

Trương Huyền gật gù, hần lại hỏi một ít tin tức liên quan tới quá trình luận đan, xong xuôi đầu đó mới xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi phòng, lại nghe giọng nói của Đỗ Mẫn vang lên.

- Người thua rồi, nhanh trả tiền cho ta...

- Ta thua, nhưng người cũng không tính là thắng, người cược hần “giả vờ giả vệt” nhiều nhất...

Giọng Âu Dương Thành bất mãn đáp lại.

Trương Huyền lão đảo suất ngã.

Các người đều là Luyện đan sư có thân phận, không ngờ lại dùng ta làm vật cá cược...

Còn nói ta giả vờ giả vệt, giả cái đầu người ấy!

Trong lòng cảm thấy khó chịu, Trương Huyền rời khỏi gian phòng đó. Vừa đi tới cửa liền nhìn thấy mấy người Triệu Nhã đứng chờ bên ngoài.

- Tại sao người ở đây?

Ánh mắt nhìn bọn họ một cách khó hiểu.

Đây là Luyện đan sư công hội, không phải học viện, Triệu Nhã chạy tới đây làm gì?

- Trương lão sư, cảm tạ!

Nhìn thấy hấn xuất hiện, Triệu Nhã không nhịn được nữa, trực tiếp quỳ xuống đất, vẻ mặt cảm động không nói thành lời.

- Mau đứng lên, cảm ơn ta làm gì?

Trương Huyền cau mày.

Nha đầu này làm sao thế?

Vừa gặp mặt đã quỳ, lẽ nào nàng... chưa khỏi “bệnh”?

Vừa nghĩ tới điểm này, hấn hỏi:

- Người ăn Hàn Dương Mẩu thảo chưa? Hiệu quả thế nào?

Nghe thấy bốn chữ “Hàn Dương Mẩu thảo”, lúc trước Diêu Hàn hoài nghi hấn không biết được liệu gì nên tùy tiện tặng cho người khác, nhưng giờ đây hấn bị chấn động không nhỏ.

Xem ra hấn biết được liệu là gì, như vậy đương nhiên cũng biết giá trị của nó!

Dược liệu giá trị như thế lại có thể tùy tiện tặng cho học viên, chỉ vì giúp học viên kích hoạt thể chất đặc thù, hấn đã không sợ mạo hiểm mà tham gia tiến hành khảo hạch Luyện đan sư...

Không cần biết hấn dạy học như thế nào, chỉ cần phẩm chất sư đức như thế cũng đủ khiến Diêu Hàn bội phục sát đất.

- Trương lão sư, là ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, là ta dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, xin thứ lỗi!

Diêu Hàn tiến lên phía trước, triệt để bội phục.

Nghĩ lại hành vi của mình lúc trước, hấn cảm thấy buồn cười.

Lão sư làm hết trách nhiệm như thế, làm sao có khả năng dạy không tốt? Xem ra lời đồn bên ngoài chỉ là nhảm nhí, không phải là sự thật.

- Chuyện này...

Nhìn thấy dáng vẻ của hai người, Trương Huyền chớp chớp mắt.

Ai có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tại sao ta tiến hành khảo hạch Luyện đan sư học đồ, bọn họ lại biến thành như vậy?

Hấn nhanh chóng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mục đích hấn tới đây là tìm phương pháp để kích hoạt thể chất đặc thù, cũng không phải vì một mình Triệu Nhã, mà còn cả Viên Đào. Hấn không nghĩ tới cách làm bình thường này lại khiến nàng cảm động như vậy.

Nhưng hấn nghĩ kỹ lại hiểu ra, luận đan trong mắt người khác, tỷ lệ thành công quá thấp, quá nguy hiểm, bản thân hấn làm việc nghĩa không chùn bước, trong mắt bọn họ, hấn chính là người làm tất cả vì học viên, có thể gánh chịu bất cứ khó khăn gì!

Chỉ phần tình nghĩa này đã là vô giá!

Hiểu rõ mọi chuyện, Trương Huyền im lặng không nói được gì.

Chính mình khiến Triệu Nhã cảm động, nhưng kỳ thực đối phương làm như vậy cũng khiến chính mình cảm động.

Trước đây hấn chiêu mộ những học viên này vì tránh bị khai trừ khỏi học viện mà thôi, hiện tại mới phát hiện, mọi người đều có cảm tình. Người đối đãi với người khác thế nào, người khác cũng sẽ đối đãi với người y như vậy.

Những học viên này càng cảm kích, hấn càng cảm nhận rõ trách nhiệm của lão sư và sự phó thác ẩn chứa trong đó.

- Yên tâm đi, đã là học viên của ta, ta sẽ dẫn các người đi xa, mãi đến tận đỉnh phong thế giới!

Xiết chặt nắm đấm, Trương Huyền âm thầm thề với lòng mình.

Vào lúc này, hắn đã hoàn thành quá trình lột xác từ một người “xuyên việt” trở thành lão sư.

Àm ầm!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, trên đỉnh cao nhất của Thiên Đạo Đồ Thư Quán sinh ra tiếng nổ mạnh, hình thành một quyển thư tịch màu vàng, nhưng Trương Huyền lại không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Võ Giả Lục Trọng Tích Huyệt Cảnh (thượng)

- Trương lão sư, tiền mua Hàn Dương Mẫu thảo, ta tạm thời không có nhiều như thế, ta giao cho ngươi một ít trước, xem như Bạch Ngọc thành chúng ta mua, cũng không thể để ngươi lao tâm lao lực vì tiểu thư, còn gặp rủi ro...

Không biết nội tâm của hắn biến hóa, Diêu Hàn tiến lên phía trước, hắn móc hai vạn kim tệ trong ngực ra.

- Không cần, một gốc dược liệu thôi mà, không tính là gì!

Trương Huyền lắc đầu.

Vừa mới cảm thấy có trách nhiệm và cảm giác của một lão sư, làm sao có thể cầm tiền của học viên chứ?

Hơn nữa, chỉ là một gốc Hàn Dương Mẫu thảo mà thôi, Hàn Dương thảo cũng chỉ có một trăm đồng tiền vàng tệ một gốc, mẫu thảo cũng không quý hơn bao nhiêu, hắn thân gia trăm vạn, làm sao quan tâm chứ.

Vấn đề then chốt nằm ở chỗ hắn cũng giả vờ mới có được gốc dược liệu này, không cần phải dùng tiền mua, nên đem tặng cũng không đau lòng.

- Chuyện này...

Thấy thái độ đối phương kiên quyết, Diêu Hàn không thể làm gì khác hơn đành thu tiền về, không nhận được cảm khái:

- Trương lão sư, tùy tiện tặng người khác một gốc dược liệu trị giá mười vạn đồng tiền vàng, lòng dạ như vậy, thật sự khiến người ta bội phục. Điều đáng buồn cười hơn cả, là ta còn cảm thấy người muốn bắt nạt lừa gạt tiểu thư nhà chúng ta...

- Cái gì? Một gốc dược liệu giá mười vạn?

Môi Trương Huyền run run.

Hàn Dương Mẫu thảo có giá trị mười vạn?

Thật hay giả?

Sớm biết là mười vạn, cho dù thế nào cũng phải cầm một ít!

Người khác đều là học viên hiếu kính lão sư, vậy mà tại sao bản thân mình lại đi làm ngược lại chứ...

- Đúng đấy!

Diêu Hàn cảm thấy kỳ quái ngó Trương Huyền:

- Lẽ nào Trương lão sư không biết giá cả?

- Ta...

Nội tâm nhỏ máu, nhưng hắn biết một khi đã nói thì không thể thu hồi, Trương Huyền lập tức nghiêm mặt, tỏ vẻ kiêu ngạo của thế ngoại cao nhân xem thường trần tục:

- Đương nhiên không phải, tiền tài với ta không là gì cả. Triệu Nhã là học viên của ta, chỉ cần hữu dụng với nàng, đừng nói chỉ là một gốc dược liệu giá mười vạn, cho dù là hai mươi vạn, ba mươi vạn cũng không đáng nhắc tới!

Chuyện đã rồi, hắn chỉ có thể thuận nước mà đẩy thuyền thôi.

- Tiểu thư thật sự tìm được lão sư tốt!

Nhìn thấy dáng vẻ của hần, Diêu Hàn bái phục muôn phần.

Khó trách tiểu thư liên tục ca ngợi, phẩm chất như vậy thật sự vô cùng đáng ca ngợi.

Văn Tuyết đứng gần đó mặt đỏ tung bừng, hần không thể tìm khe nứt nào đó mà chui vào.

Người ta là lão sư, hơn nữa còn là lão sư có sư đức cao thượng như thế, bản thân mình còn cứ cho rằng người ta kiếm có theo đuổi, còn chê cười người ta... Thực sự quá buồn cười!

May mà hần đại nhân đại lượng nên không quan tâm, nếu không, dựa vào thân phận Luyện đan học đồ thì hần cũng thừa sức khai trừ bản thân, muốn quay trở lại để làm cũng không được.

- Thôi các ngươi về đi, ta phải chuẩn bị đề ngày mai luận đan!

Giả vờ giả vịt, mười vạn đồng tiền vàng không còn... Nói thật cầm số tiền này cũng không có gì, là tiền do Bạch Ngọc thành bỏ ra, cũng không phải của Triệu Nhã...

Cố nén không chảy nước mắt, Trương Huyền đi ra ngoài.

Com nước xong, lúc quay về học viện đã là mười hai giờ khuya.

- Hiện tại không buồn ngủ, ta cũng nên nghiên cứu làm sao đột phá Tích Huyết cảnh đi!

Kiếp trước, hần là người thích ngủ muộn, hiện tại có tu vi, thân thể càng tốt hơn, hôm nay dù đã khuya nhưng không cảm thấy buồn ngủ.

Ngày hôm nay thi triển lộ tu vi trong Học Tâm tháp, nắm giữ thực lực Tích Huyết cảnh, chẳng mấy chốc kiểu gì học viện chẳng có hành động, sẽ cho mình trở thành trưởng lão.

Trở thành trưởng lão, hần có cơ hội đi Tầng Thư các dành cho trưởng lão để đọc sách.

Đến thời điểm đó gần như chắc chắn có thể tìm được bí tịch võ giả lục trọng, hoàn thiện Thiên Đạo thần công.

Đương nhiên, trước đó, nghiên cứu một chút là được.

Dù sao lúc ở gia môn Lục Trầm đại sư hần cũng đã để Thiên Đạo Thư Viện Quán sao chép mười mấy bản bí tịch, tuy rằng chỉ có đôi câu vài lời, cũng không kết nối với nhau, nhưng vẫn có thể nghiên cứu một chút.

Tinh thần khẽ động, mười mấy bản bí tịch trong gia môn Lục Trầm đại sư liền xuất hiện trong đầu hần.

- Kỳ thực tu luyện Tích Huyết cảnh rất đơn giản, chính là trình tự mở huyết đạo.

Đọc lướt qua những thư tịch này một lượt, Trương Huyền hiểu ra.

Nghe nói, thân thể có tổng cộng một trăm lẻ tám huyết đạo. Tuy chỉ có thể mở bảy mươi hai huyết đạo, hơn nữa khi mở những huyết đạo này cũng cần phải có trình tự. Thể chất mỗi người không giống nhau, căn trình tự không giống nhau mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất. Nếu không tìm được phương pháp, chỉ sợ cả đời chỉ có thể mở ra ba bốn mươi huyết đạo, cũng không thể tiến bộ chút nào.

Giống như dọn dẹp bùn dưới lòng sông, chậm rãi dọn dẹp từ thượng du xuống hạ du thì có thể dọn dẹp sạch sẽ. Nếu dọn dẹp từ giữa sang hai đầu sông, không những dọn không sạch, không cẩn thận còn có thể làm dòng sông bế tắc.

Chính vì như thế, mở huyết đạo đầu tiên rất trọng yếu, một khi sai lầm sẽ ảnh hưởng phía sau.

- Bản Kim Hóa Công này, nơi mở ra đầu tiên là Thần Lực huyết, có sức mạnh mới có thể mở các huyết đạo quan trọng hơn. Bản Dịch Dương Huyết này lại mở Trung Xu huyết, bởi vì nằm ở giữa thân thể...

Mười mấy cuốn thư tịch, mở huyết đạo đầu tiên không giống nhau, mỗi bản đều có đạo lý riêng của nó.

Người khác xem tới đây sẽ hoa mắt, nhưng Trương Huyền có Thiên Đạo Đồ Thư Quán, có thể phân biệt sai lầm và khuyết điểm, sau khi xem một lượt liền biết tất cả đều sai lầm!

- Không tìm ra huyết đạo đầu tiên để mở một cách thật chính xác, giống như không tìm được thượng du của dòng sông. Một khi tính sai, việc tu luyện sau này sẽ phiền phức, coi như xong.

Lại nghiên cứu một hồi, phát hiện những bí tịch này đều nêu mở huyết đạo đầu tiên không chính xác, Trương Huyền đang định từ bỏ, đột nhiên có một ý nghĩ xuất hiện.

- Những thư tịch này đều ghi chép huyệt đạo sai lầm. Thân thể con người có tổng cộng một trăm lẻ tám huyệt đạo, ta lần lượt thử từng cái một, chẳng phải sẽ biết mở cái nào đầu tiên, cái nào thứ hai sao?

Phương pháp mở huyệt đạo rất đơn giản, điều động chân khí xung kích là được, then chốt là trình tự. Nếu tất cả những gì ghi chép trong sách là sai lầm, thì một trăm lẻ tám huyệt đạo đó kiểu gì cũng phải có một cái chính xác!

Người khác không dám thí nghiệm, nhưng bản thân hắn thì đó không phải là vấn đề.

Nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, có thể bài trừ sai lầm, những thứ còn lại sẽ là chính xác.

- Thử xem sao!

Nghĩ đến điểm này, Trương Huyền không chút do dự đứng dậy tìm giấy bút. Hắn liệt kê ra một trăm lẻ tám huyệt đạo của cơ thể, đồng thời cũng lược bỏ những huyệt đạo sai lầm trong mười mấy bản bí tịch kia để tìm ra huyệt đạo chính xác.

Sau khi loại bỏ, một trăm lẻ tám huyệt đạo còn lại hơn hai mươi cái.

Nhưng cũng không gấp gáp lắm, Trương Huyền tiện tay sao chép một cuốn bí tịch, cũng ghi chép cả phần mở huyệt đạo đầu tiên, hắn lần lượt thay đổi hai mươi huyệt đạo này.

Àm!

Thiên Đạo Đồ Thư Quán xuất hiện bí tịch mới, cho thấy sai lầm và khuyết điểm trong đó.

Thời điểm thí nghiệm lần thứ mười ba, đầu óc chấn động, bí tịch ghi chép mở huyệt đạo đầu tiên không còn một chút sai lầm nào.

- Ha ha, thành công rồi!

Thiên Đạo Đồ Thư Quán biểu hiện không có sai lầm, chứng tỏ hắn sẽ mở huyệt đạo này đầu tiên và tiến vào Tích Huyệt cảnh!

- Tâm Khiếu huyệt, đây là huyệt đạo ẩn giấu sâu nhất, chân khí không tinh khiết, võ giả ngũ trọng đỉnh phong không thể mở ra. Khó trách những thư tịch này không có...

Xác định mở được huyệt đạo đầu tiên, nội tâm Trương Huyền vô cùng hưng phấn.

Tâm Khiếu huyệt, nó nằm sâu trong trái tim, là một trong ba mươi sáu huyệt đạo không thể mở ra, chân khí không tinh khiết, không chỉ không thể mở ra, nếu không cẩn thận sẽ dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Nếu như không có Thiên Đạo Đồ Thư Quán xác định, hắn không dám tin đây là huyệt đạo đầu tiên.

Khó trách trên đời nhiều bí tịch như vậy, đều không tìm ra trình tự chính xác, thì ra huyệt đạo chính xác lại là... một trong ba mươi sáu khiếu huyệt không thể mở ra.

Giờ xem ra, cái gọi là không thể mở ra ấy sự thực cũng không phải là như vậy, chỉ cần tìm ra đúng trình tự thì sẽ có thể thành công!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Võ Giả Lục Trọng Tích Huyệt Cảnh (Hạ)

- Bắt đầu thôi!

Xác định được huyệt đạo mở đầu tiên rồi, những việc còn lại rất đơn giản, phương pháp không khác nhau là mấy. Trương Huyền không do dự quá lâu, hắn liền khóa chặt chân khí trong cơ thể lao tới vị trí Tâm Khiếu huyệt.

Àm ầm!

Thời gian không lâu, một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể hắn rung động vài cái.

Trương Huyền cảm thấy tâm thần của mình tăng vọt về chất.

Bất kể tốc độ phản ứng hay tinh thần đều được tăng cường rất lớn.

Võ giả lục trọng Tích Huyết cảnh, đột phá thành công!

Vào lúc này nhắm mắt lại là có thể cảm nhận được luồng ánh sáng óng ánh tới từ huyết đạo trong cơ thể, giống như những chấm sáng nhỏ trong đêm tối.

Uc ục ục!

Huyết đạo mở ra, linh khí truyền vào bên trong, lực lượng của hắn lại tăng lên một đỉnh.

- Quá tốt rồi!

Cảm nhận thân thể đang dần biến hóa, Trương Huyền biết lúc này mình đã đột phá đúng rồi.

- Sau này không tìm được công pháp, hoàn toàn có thể thử nghiệm lần lượt từng cái. Cho dù có cả vạn con đường tu luyện, có thể tìm ra được những sai lầm trong đó, tự nhiên sẽ có thể tìm ra con đường chính xác...

Đôi mắt ánh lên vẻ hưng phấn.

Trước đây chỉ là một ý nghĩ xuất hiện trong lòng, không ngờ nó lại có thể thành công.

Đương nhiên, cho dù là Tích Huyết cảnh cũng giống như vậy. Thân thể có một trăm lẻ tám huyết đạo, mỗi cái đều là cố định, chỉ cần thử nghiệm lần lượt từng cái là được. Nếu muốn từ không có gì sáng tạo ra công pháp, cho dù có cái máy gian lận như Thiên Đạo Đồ Thư Quán, sợ rằng sẽ khiến cho người ta mệt chết.

Kỳ thực Trương Huyền không biết, cái gọi là ba mươi sáu huyết đạo không thể mở ra ấy, không có lửa làm sao có khói, không có chân khí tinh khiết, không thể mở huyết đạo.

Hình dung đơn giản như thế này, nếu như nói các huyết đạo khác là con đường, ba mươi sáu huyết đạo này chính là đường ống như lỗ kim, chân khí vẫn đục giống như dòng nước mang theo bùn lầy, chảy trong con đường thì không có gì, nhưng muốn chảy trong đường ống giống lỗ kim thì là chuyện không thể! Chỉ một hạt cát trong nước bùn cũng có thể chặn cả đường ống, nếu cưỡng ép xung kích, không cẩn thận sẽ phá vỡ huyết đạo, thân thể nổ tung mà chết!

Trương Huyền tu luyện Thiên Đạo thần công không có sai lầm, chân khí tinh khiết không hề có tạp chất giống như nước tinh khiết, cho dù đường ống giống như lỗ kim cũng thông qua dễ dàng, nên đã mở ra thành công!

- Tiếp tục thí nghiệm huyết đạo thứ hai!

Có kinh nghiệm thành công rồi, Trương Huyền tiếp tục nghiên cứu huyết đạo thứ hai. Không biết qua bao lâu, hắn đã thuận lợi mở xong huyết đạo thứ hai.

Chỉ cần tìm đúng huyết đạo sẽ không khác gì con thuyền đi xuôi dòng, đột phá dễ dàng tới cực điểm.

.....

Tại nơi ở của Triệu Nhã, Diêu Hàn ngồi cách đó không xa.

- Tiểu thư, chúng ta cùng nói một chút về vị Trương lão sư đi, còn chuyện thân thể của ngươi khó chịu, gốc được liệu này... rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hắn vốn mang thành kiến lớn với Trương Huyền, nhưng ngày hôm nay tận mắt nhìn thấy đối phương vì học viên của mình, không tiếc đưa thân vào hiểm cảnh, tiện tay đưa tặng được liệu giá trị mười vạn đồng tiền vàng nên hắn không nhịn được chau mày hỏi.

Chuyện khác có thể che giấu, chứ khí chất nhẹ như mây gió, thể ngoại cao nhân như vậy thì nhất định không thể mô phỏng ra được.

Người nắm giữ khí chất và sự đức như vậy, làm sao có khả năng là người xấu lừa gạt nữ tử?

Xem ra lúc đầu mình nghĩ sai rồi!

Hơn nữa, thân thể tiểu thư luôn luôn khoẻ mạnh, tại sao phải uống thuốc? Hơn nữa còn là được liệu trân quý như vậy?

Nội tâm rất nghi hoặc, hắn sắp không nhịn được nữa.

- Trương lão sư... Lúc đầu ta cũng ôm thành kiến với hắn, mãi đến khi nhìn thấy tận mắt, nghe xong lớp học của hắn... Triệu Nhã cũng nói lại chuyện gặp nhau ngày đó.

Thời điểm nói tới thân thể có “bệnh” hay không, sắc mặt nàng lại đỏ bừng.

Nếu như trước, chắc chắn nàng không tiện nói ra khỏi miệng. Nàng luôn hoài nghi, không hiểu bản chất của mình có đòi bại hay không! Có lẽ thân thể gặp vấn đề, hiện tại, nàng cũng từ lời của lão sư biết vấn đề nằm ở điểm nào, nên nội tâm cũng thoải mái.

Thân thể thuần âm tu hành công pháp thuần âm, thuộc tính thuần âm điệp gia với nhau, nếu tâm thần của nàng không kiên định, chỉ sợ sớm đã không chịu được.

- Thể chất thuần âm? Tiểu thư có thể chất thuần âm, chúng ta lại không biết! Còn cho người tu hành Bạch Ngọc Tố Nữ Công...

Nghe tiểu thư nói bệnh trạng và thống khổ phải thừa nhận trong những năm qua, sắc mặt Diêu Hàn tái nhợt.

Hắn ngang hàng với phụ thân Triệu Nhã, từ lâu đã đối xử với Triệu Nhã như con gái của mình, nghĩ tới nếu không có Trương lão sư nhìn ra vấn đề, sợ rằng tiểu thư sẽ lâm vào vũng bùn và thống khổ, khó có thể thoát ra được. Làm trưởng bối nhưng không phát hiện chút nào, nội tâm tự trách khó có thể thừa nhận được.

Thời điểm ở Luyện đan sư công hội, đã nghe tiểu thư nói nàng có thể chất đặc thù, lúc đó không dò hỏi tỉ mỉ, nằm mơ cũng không nghĩ tới điểm này, hơn nữa sau khi tu luyện công pháp thuần âm mới có hậu quả này.

- Nếu vị Trương lão sư này có bản lĩnh như vậy, sao danh tiếng lại...

Nghe tiểu thư giới thiệu, Trương lão sư kia tuyệt đối là nhân vật trên trời ít có, dưới đất tuyệt không. Nếu lợi hại như vậy, danh tiếng chắc chắn vang xa, vậy mà tại sao lại có kết quả sát hạch như vậy, sát hạch lão sư được không điểm, còn dạy người ta tẩu hỏa nhập ma?

- Hôm nay, phòng giáo vụ vì việc của Lưu Dương cho nên tiến hành học tâm khảo vấn...

Sau đó Triệu Nhã kể lại chuyện xảy ra tại Học Tâm thắp một lượt.

- Cái gì? Người nói là... Thượng Thần trưởng lão cố ý hãm hại, cho nên danh tiếng của hắn mới kém như vậy? Trương lão sư vì bảo vệ danh dự của học viện nên không vạch trần? Thực lực của hắn đã đạt tới Tích Huyết cảnh đỉnh phong?

Diêu Hàn chấn động.

Những tin tức này, nếu không phải chính tai nghe thấy, hắn tuyệt đối không dám tin.

Đường đường chủ nhiệm phòng giáo vụ lại vô sỉ như thế!

Mà Trương lão sư... Phẩm chất cao thượng như vậy!

Xem ra, tất cả là do bản thân mình hiểu lầm!

Hơn nữa, không những bản thân hiểu lầm, tất cả mọi người đều hiểu lầm!

- Ta chưa từng gặp Thượng Thần trưởng lão, nhưng Thượng Bân lão sư là cháu của hắn làm người độc ác, gia gia hắn cũng không tốt hơn điểm nào...

Đổi thành người khác, nghe thấy chủ nhiệm phòng giáo vụ xấu xa như thế, nhất định sẽ hoài nghi ít nhiều, đằng này Diêu Hàn không có chút hoài nghi nào cả.

Hắn chưa từng gặp Thượng Thần, nhưng đã từng gặp Thượng Bân.

Tồn thương trên mặt mình là do đối phương ban tặng!

Cháu đã như thế, gia gia chắc chắn cũng không phải kẻ tốt lành gì!

Tuyệt đối là rắn chuột một ổ, không đáng nhắc tới!

- Diêu thúc thúc, hiện tại người biết chuyện của Trương lão sư, hi vọng sau này nên tôn trọng hắn!

Giải thích xong, vẻ mặt Triệu Nhã đầy nghiêm túc nói một câu với Diêu Hàn.

- Yên tâm đi! Thúc thúc không phải người hồ đồ, đã biết những tin tức này, ta biết nên làm thế nào!

Diêu Hàn gật gù, vẻ mặt nghiêm túc, trong ánh mắt lộ ra vẻ tự tin và uy nghiêm của đại quân gia:

- Có điều, mấy người Thượng Thần và Thượng Bân hại ta có hiểu lầm, bại hoại danh dự Trương lão sư, ta phải thương nghị với thành chủ một chút, cho hắn một bài học!

- Hừ! Người đáng ghét như thế, nhất định phải trừng phạt!

Triệu Nhã cũng gật đầu.

Nàng khác với Vương Đình.

Vương Đình tính cách ngoan ngoãn, có phần ngốc nghếch và thành thật. Còn nàng là con gái thành chủ, mang theo chí khí hiên ngang, nếu không sẽ chẳng có chuyện nghe người khác ca ngợi Trương Huyền, liền tức giận hùng hùng hổ hổ lao thẳng tới phòng học của hắn!

Chính vì thế, nghe thấy Điều Hàn nói muốn giáo huấn hai người, nàng không từ chối, còn trực tiếp đồng ý.

Nếu như không phải vì chủ nhiệm phòng giáo vụ bức bách, Trương lão sư sẽ không được giải oan, sau này vẫn sẽ liên tục bị người khác cười nhạo?

Tại sao có bản lĩnh như thế nhưng không thể mời được học viên?

Nhất định phải giáo huấn, phải giáo huấn thật lớn, làm cho hắn thân bại danh liệt!

- Điều thúc thúc, phiền người lan truyền tin tức này ra ngoài, càng rộng càng tốt!

Nghĩ tới đây, Triệu Nhã dẫn dò.

- Ủm!

Điều Hàn gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Phiền Não Mới (Thượng)

Đừng đừng! Bùm bùm!

Trong đêm tối thỉnh thoảng lại nghe được âm thanh đột phá, thực lực của hắn tăng lên liên tục.

- Không ngờ một đêm trôi qua nhanh như vậy!

Cuối cùng, Trương Huyền mở mắt ra.

Lúc này trời đã sáng.

Một đêm không ngủ nhưng hắn không cảm thấy mệt mỏi chút nào, trái lại tinh thần vô cùng phấn chấn, tinh lực dồi dào.

Dựa vào độ tinh khiết của chân khí và Thiên Đạo thần công đặc thù, hắn đột phá vô cùng đơn giản. Chỉ có lúc tìm huyết đạo hơi mất thời gian, dù vậy, qua một đêm vừa rồi, hắn đột phá thành công hai mươi huyết đạo.

Theo tiêu chuẩn bình thường, võ giả chỉ có thể mở bảy mươi hai huyết đạo, cứ mỗi mười tám huyết đạo sẽ được tính là một cấp bậc.

Nói cách khác, Tích Huyết cảnh sơ kỳ là mở ra huyết đạo 1—18, trung kỳ là huyết đạo 19—36, hậu kỳ là huyết đạo 37—54, đỉnh phong là huyết đạo 55—72!

Đương nhiên, không ít người bởi vì tu luyện chân khí quá thấp, trình tự mở huyết đạo có vấn đề, mở ra ba, bốn mươi huyết đã đạt tới đỉnh phong, và dừng ở đó không tiến bộ, chỉ có thể nghĩ biện pháp xung kích võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh.

Bởi vậy, phân chia cấp bậc như vậy chỉ là lý thuyết, theo trình độ của Thiên Huyền quốc, mỗi mười huyết đạo là một cấp bậc, nói cách khác, Tích Huyết cảnh sơ kỳ là huyết đạo 1—10, trung kỳ là huyết đạo 11—20, hậu kỳ là huyết đạo 21—30, đỉnh phong là huyết đạo ba mươi một trở lên.

Chỉ cần mở ra ba mươi một huyết đạo, mặc kệ bao nhiêu, trong Thiên Huyền quốc, đều là Tích Huyết cảnh đỉnh phong!

Thời điểm Trương Huyền dừng lại ở Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong, hắn nắm giữ lực lượng 8 đỉnh, sau đó tu luyện lại công pháp tam trọng ban đầu, lực lượng của hắn tăng thêm 12 đỉnh, gộp lại chính là 20 đỉnh, hiện tại mở 20 huyết đạo, nói cách khác, chỉ sử dụng chân khí liền nắm giữ lực lượng 40 đỉnh, không ngờ có thể so sánh với cường giả Tích Huyết cảnh đỉnh phong!

Người khác mở huyết đạo, mười ngày nửa tháng cũng khó mở ra một cái, đằng này hắn chỉ dùng nửa buổi tối đã mở ra 20 cái, chín phần mười thời gian trong đó dùng để nghiên cứu. Nếu đổi thành người khác, chắc chắn không thể làm được.

Nhưng Thiên Đạo thần công không cái gì không làm được, nếu như không có hiệu quả như thế, thật sự biến thành trò cười.

Sau khi ra khỏi phòng, thuận tiện ăn một ít điểm tâm, rồi nhanh chân đi về phía lớp học.

.....

- Người nói... Trương lão sư vì giúp người tìm phương pháp kích hoạt thể chất, không ngại luận đàn trở thành Luyện đàn sư?

Trong lớp học, Triệu Nhã nói chuyện xảy ra ngày hôm qua với đám người Vương Đình.

- Trương lão sư sáng tạo công pháp cho chúng ta, lại mạo hiểm vì chúng ta như vậy...

- Bất kể nói thế nào, chúng ta nhất định phải giành được thành tích tốt trong cuộc thi đấu tân sinh tới đây. Nếu không, chúng ta sẽ phụ lòng bồi dưỡng của Trương lão sư!

Đôi mắt mấy người Trịnh Dương chấn động, ngay cả Viên Đào luôn luôn lười biếng cũng kích động không thôi.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, Trương lão sư trả giá vì bọn họ nhiều như vậy, nếu không báo ân, bọn họ chẳng khác gì kẻ lòng lang dạ sói!

- Không được, ta phải đi tu luyện!

- Ta cũng thế!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều như được thổi thêm một nguồn sức mạnh, trong lòng chỉ có một mục tiêu, đó chính là giành về vang vì Trương lão sư, nhất định phải đạt được thanh danh lớn trong thi đấu tân sinh!

- Chuyện gì thế này?

Đi vào lớp học, nhìn thấy học viên không nói chuyện phiếm, hơn nữa bọn họ còn đang tu luyện một cách nghiêm túc, khác khổ, Trương Huyền cảm thấy không thích ứng kịp.

Bọn họ ăn trúng thuốc gì sao?

- Lão sư!

Đang định lên lớp, hần liền nhìn thấy bọn Vương Đào, Vương Nham và Triệu Nham Phong đi tới.

Trương Huyền đồng ý cho Vương Đào, Vương Nham dự thính, có thể dự thính tri thức, nhưng tại sao Triệu Nham Phong cũng ở đây?

- Ta tự tiện quyết định, đã trả lại khóa học của Lục lão sư, nếu vì thế mà dẫn tới phiền toái, kính xin lão sư trách phạt!

Vừa tiến vào phòng, Triệu Nham Phong liền chủ động nhận tội.

Nghe nói như thế, Trương Huyền mới hiểu vì sao Lục Tầm vô duyên vô cớ gây phiền phức cho mình.

Thì ra nguyên nhân nằm ở đây.

Hắn là lão sư minh tinh nổi danh nhất học viện, bản thân mình lại là rác rưởi đếm ngược, hiện tại có hai học viên chủ động trả lại khóa học của hắn đi dự thính lớp của rác rưởi, thử hỏi ai có thể chấp nhận được chuyện này cơ chứ.

Một khi tin tức truyền ra, còn gọi gì là uy tín của hắn nữa chứ? Làm sao làm học viên tin tưởng và nghe theo?

- Thế thì cứ dự thính ở đây vậy!

Chuyện đã vậy rồi, nếu hiện tại đuổi Triệu Nham Phong trở lại, chưa biết chừng còn bị nói là sợ hãi Lục Tầm, không thể làm gì khác hơn là giả vờ không biết.

Cũng chỉ là học viên dự thính mà thôi, không cần thiết phải chi điểm riêng rẽ, nguyện ý nghe thì nghe, không muốn thì đi, không tiêu tốn quá nhiều thời gian.

- Được, ở lại đi. Ngày hôm qua ta dạy công pháp cho các người, chắc hẳn đều luyện rồi chứ!

Không quan tâm ba người này, Trương Huyền nhìn về phía mấy người Triệu Nhã, Vương Đình.

- Đã luyện rồi!

Ánh mắt của mọi người lóe lên sự hưng phấn.

Trương lão sư tự mình sáng tạo công pháp cho bọn họ quá lợi hại, chỉ tu luyện một đêm, bọn họ đã cảm giác lực lượng trong người tăng lên không ít, hiệu quả sánh ngang mười ngày lúc trước!

Chính vì thế, bọn họ càng khâm phục lão sư không lớn hơn bọn họ bao nhiêu.

- Ừm, từng người đánh một bộ quyền pháp cho ta xem. Vương Đình, bắt đầu từ ngươi!

Trương Huyền nhìn sang.

- Dạ!

Vương Đình bước lên phía trước, bắt đầu thi triển một bộ quyền pháp.

- Không tồi!

Xem xong, Trương Huyền gật gù, cũng nói rõ khuyết điểm khi tu luyện.

Tiếp theo là đám người Triệu Nhã, Lưu Dương lần lượt tiến lên cùng thi triển võ kỹ.

Nói tổng thể, tốc độ tu luyện của năm học viên đều không chậm. Nếu đặt ở chỗ các lão sư khác, có thể nói là tốc độ kinh người.

Nhưng dù tiến bộ như vậy, trong vòng nửa tháng, muốn tỷ thí với học viên của Lục Tầm, hẳn cảm thấy còn kém không ít.

Lục Tầm là lão sư minh tinh trong học viện, có thể đi theo hẳn, hầu như đều là học viên đứng đầu trong bảng danh sách khảo hạch nhập học.

Khảo hạch nhập học chính là khảo hạch tổng hợp tố chất và thiên phú, mấy người Triệu Nhã, Vương Đình tiềm lực lớn nhưng chỉ đạt ở tốp một trăm. Nói riêng về thực lực, cũng chỉ khá hơn một số người, bốn người kia thậm chí còn không lọt nổi tốp năm trăm.

Đặc biệt là Viên Đào, hẳn là học viên đếm ngược đệ nhất, danh xứng với thực.

Lục Tầm có mấy trăm học viên, tự nhiên không thể cho mấy trăm học viên đánh với năm học viên của hẳn, như vậy rất không công bằng, nhất định sẽ chọn ra năm người trong đó.

Năm người được chọn ra trong mấy trăm người, đám người Triệu Nhã muốn vượt qua, độ khó có thể tưởng tượng được!

Không nói cái khác, nghe nói ba người đứng đầu khảo hạch đều làm môn hạ của hẳn, hơn nữa đều đột phá đến võ giả nhị trọng!

Một Chu Hồng xếp thứ tư, năm học viên liên thủ còn đánh không lại, làm sao có khả năng chống lại ba người này?

Tiềm lực, thiên phú, tố chất tổng hợp, tuy rằng có thể gia tăng thành tích cho học viên, nhưng kỳ thực người tu luyện vẫn là xem trọng thực lực nhất.

Không có thực lực, những thứ khác đều là vô dụng.

Thua trên đài tỷ thí, tất cả thành tựu lúc trước đều bị người khác phủ định.

- Chân của Vương Đình vừa chưa khỏi, vẫn chưa thích ứng, lực lượng không thể thông suốt toàn thân. Nếu có hai tháng ôn dưỡng thì còn đỡ, chứ... nửa tháng, quá khó khăn!

- Trịnh Dương đã bước ra khỏi bóng mờ, thương pháp tiến bộ nhanh chóng, nhưng thi đấu tân sinh chú ý điểm tới là dùng, một khi hạn chế về binh khí, ưu thế sẽ biến thành yếu thế, nhất định phải tăng cường năng lực chiến đấu cận thân của hẳn!

- Tay phải của Lưu Dương chỉ ít cũng phải cần nửa tháng mới có thể giải quyết... Thời gian quá gấp.

Hắn đã xem tất cả thư tịch liên quan tới thi đấu tân sinh trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán. Trương Huyền day day trán về mặt lộ vẻ u sầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Phiền Nảo Mới (Hạ)

Nếu tu luyện từng bước, tới cuối học kỳ, hẳn nhất định có thể giúp tu vi học viên tăng lên như gió, một tiếng hét kinh người.

Nhưng đây là cuộc giao đấu trong nửa tháng nữa. Thật sự làm khó người ta.

Bất kể là Vương Đình, Triệu Nhã, Trịnh Dương, Lưu Dương hay là Viên Đào, thân thể gặp vấn đề như vậy, cho dù biết, trong khoảng thời gian ngắn đều khó có thể giải quyết.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể nhìn ra khuyết điểm, nhưng sẽ không đưa ra phương pháp giải quyết chính xác.

Phương pháp giải quyết của mấy học viên này, bản thân nghiên cứu thật nhiều thư tịch và kết luận, hiệu quả chỉ bình thường.

Trong thời gian ngắn như thế, vấn đề còn không giải quyết được thì làm sao có khả năng giúp tu vi của bọn họ tăng lên nhanh như gió, thực lực bọn họ tăng lên như gió?

Đương nhiên, nếu như truyền thụ Thiên Đạo thần công, nhất định có thể giúp tu vi tiến nhanh, nhưng Trương Huyền cũng biết, bộ công pháp này, trừ mình ra, không thể truyền thụ cho ai khác.

Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội, một khi tiết lộ ra ngoài, tuyệt đối sẽ dẫn tới tai họa ngập đầu.

Cho dù hấn nắm giữ mấy gian lận Thiên Đạo Đồ Thư Quán, có thể nhìn ra mệnh môn, nhưng vô dụng khi đối mặt với cường giả chân chính.

Đầu tiên không nói cường giả chân chính có khuyết điểm hay không, cho dù có, thì tốc độ, lực lượng cũng không theo kịp, đánh trúng điểm yếu cũng chưa chắc làm gì được người ta!

- Trịnh Dương còn đơn giản một ít, có thể nghĩ biện pháp tìm một bộ võ kỹ cho hấn, giúp hấn tu luyện thành công trong nửa tháng, đủ để ứng phó đại cục!

- Vương Đình, ta giúp nàng phá tan huyết đạo đóng kín trên hai chân, nhưng bị thương hai năm qua, căn cơ bản thân bị tổn thương nghiêm trọng, bất kể kinh mạch hay bắp thịt đều cần ôn dưỡng, phương pháp bình thường sẽ khôi phục triệt để trong nửa tháng, thậm chí nâng cao một bước là chuyện tuyệt đối không thể! Trừ phi... dùng nước thuốc đặc thù tắm rửa!

- Lưu Dương cần một ít đan dược đã thông kinh mạch, đánh tan kinh mạch bế tắc nhiều năm!

- Triệu Nhã, Viên Đào giống lúc trước, nghĩ biện pháp kích hoạt thể chất là được!

Nói ra thì đơn giản, trên thực tế lại rất khó khăn.

Không nói cái khác, Trịnh Dương là người dễ dàng nhất. Hấn tu luyện thương pháp nhiều năm, đổi luyện một võ kỹ khác, nếu như không thể thông hiểu đạo lý, ngược lại sẽ trở thành nét bút hồng, thực lực không tăng mà còn giảm xuống!

Võ kỹ, uy lực lớn tu luyện chậm, uy lực nhỏ thì vô dụng, nửa tháng thông hiểu đạo lý... Độ khó lớn tới mức có thể nghĩ.

- Việc võ kỹ không cần gấp, Vương Đình cần nước thuốc, Luyện đan sư công hội sẽ có, nói cách khác, vấn đề của đám người Triệu Nhã đều được công hội giải quyết!

Ánh mắt Trương Huyền mang theo quả quyết:

- Xem ra nhất định phải tham gia luận đan ngày hôm nay, hơn nữa nhất định phải thông qua!

Thật ra, mối nguy hiểm bị loại trừ khỏi học việc đã sắp qua, đáng lẽ hấn có thể thở phào nhẹ nhõm, thông thả giáo dục, nhưng Lục Tầm đột nhiên lại chạy tới đánh thẳng mặt hấn, làm người xuyên việt, lại mang theo ngón tay vàng, nếu hấn bị thổ dân đánh, hấn còn mặt mũi sống nổi hay sao?

Bớt nói cái gì ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, báo thù không cách đêm, nếu đối phương là lão sư minh tinh tự đưa mặt tới, đương nhiên hấn sẽ không hạ thủ lưu tình.

Hơn nữa, cục diện bây giờ, cho dù mình đã giải quyết phòng giáo vụ, không lo bị khai trừ tư cách lão sư trong thời gian ngắn, nhưng trên thực tế vẫn có không ít người đang chờ chế giễu hấn, nguyên nhân là do bản thân hấn đã dùng tư cách lão sư đánh vào mặt lãnh đạo, làm học viện lâm vào bế tắc, ở bất cứ địa phương nào cũng không cho phép một tiểu tử như vậy tồn tại!

Một khi thua thi đấu tân sinh, đủ loại áp lực khăng định lũ lượt kéo đến, khi đó hấn càng khó khăn hơn.

Vì lẽ đó, hấn nhất định phải thắng, cho dù phải trả giá nhiều hơn nữa.

Về phần vì sao không đi thẳng một mạch, trời đất bao la mặc ta tiêu dao... Thân là lão sư, một khi rời đi trong thời gian bị người khác khiêu chiến, việc này không khác gì bỏ trốn, sẽ lưu lại vết bẩn trong Sư giả công hội, đến thời điểm đó, đừng nói làm danh sư, chỉ sợ hấn còn không bò lên nổi chức danh lão sư cao cấp.

Điểm mấu chốt nhất chính là, năm học viên này tín nhiệm hấn triệt để, xem hấn thành người trọng yếu nhất trên đời, làm lão sư cũng không thể nhìn bọn họ thất vọng.

- Được rồi, hiện tại bắt đầu giảng bài!

Trong lòng đã có kết luận, hấn không thể sốt ruột, bắt đầu giảng bài bình thường.

Những gì hấn giảng giải chính là kết luận chính xác của tất cả thư tịch trong Tàng Thư các, tuy rằng không có cái gì thú vị hay hấp dẫn nhưng vô cùng sâu

sắc, khiến người nghe có cảm giác giờ mới được hiểu rõ.

Không những năm học viên được ích lợi không nhỏ, ngay cả Vương Đào, Vương Nham, Triệu Nham Phong dự thính cũng kích động đỏ mặt giống như ăn nhân sâm.

Vào lúc này, bọn họ đồng thời hiểu rõ, cho dù chỉ là học viên dự thính, không được Trương lão sư tự mình chỉ điểm nhưng những tri thức học được cũng tuyệt đối không ít!

Nên chỉ cần lắng tai nghe, tu vi nhất định sẽ tiến bộ nhanh chóng.

Trương lão sư đang giảng giải hệ thống tu luyện mới, một loại giá trị quan mới, đủ để lật đổ giá trị quan toàn bộ giới tu luyện.

- Bài học hôm nay tới đây thôi! Trở về cố gắng tu luyện, ngày mai ta sẽ kiểm tra tu vi.

Nhìn đồng hồ, đã gần giữa trưa, Trương Huyền khoát tay áo một cái.

- Rõ!

Mấy người Triệu Nhã đứng dậy cáo từ.

- Luận đan sắp bắt đầu, cũng nên sang đó thôi!

Biết thời gian không chờ người, nếu đã xin luận đan, đương nhiên sẽ không từ bỏ. Trương Huyền rời khỏi lớp học, đi về hướng Luyện đan sư công hội.

Vừa tiến vào công hội, Văn Tuyết tiến lên đón tiếp.

Ánh mắt nàng ngày hôm qua đầy vẻ khinh bỉ, ngày hôm nay chỉ có kính sợ.

Người trước mặt nhỏ tuổi hơn nàng nhưng đã trở thành Luyện đan học đồ chân chính, là người mà nàng không dám đắc tội.

- Âu Dương đan sư bảo ta chờ ở đây, hắn nói đã tìm đủ mười vị Luyện đan sư, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu, đương nhiên, nếu như ngươi hiện tại đổi ý, hắn cũng có thể làm chủ, hủy bỏ lần luận đan này!

Văn Tuyết nhìn sang.

- Không cần hủy bỏ!

Trương Huyền lắc đầu.

Vì khảo hạch Luyện đan sư, hắn không muốn tiêu hao quá nhiều thời gian, nếu có thể bắt đầu vào hôm nay, cũng không cần phải hủy làm gì.

- Mời sang bên này!

Dường như đoán trước được quyết định của hắn, Văn Tuyết lắc đầu một cái, nàng đi trước dẫn đường.

Vẫn là chỗ khảo hạch lúc trước, có điều đi vào sâu hơn, hai người nhanh chóng tiến vào đại sảnh rộng lớn.

Nơi này rộng mấy trăm mét vuông, mười cái ghế xếp thành một vòng tròn, phía sau là lò luyện đan to lớn, lò lửa cháy hùng hực, khiến người ta có cảm giác cực nóng.

Luận đan, muốn biết chính xác hay không, đương nhiên cần kiểm tra ngay tại chỗ, lò luyện đan có tác dụng như vậy.

- Trương Huyền, ngươi đến rồi, hiện tại ngươi muốn đổi ý còn kịp, ngươi yên tâm, dựa vào thiên phú của ngươi, theo ta học tập, ta có thể giúp ngươi trong vòng nửa năm có thể luyện chế ra đan được, khảo hạch Luyện đan sư thành công!

Cửa phòng mở ra, Âu Dương Thành đi vào, lời nói vẫn đầy vẻ an ủi và khuyên nhủ.

Hắn vẫn không cho rằng người trẻ tuổi trước mặt có thể vượt qua luận đan.

- Thời gian nửa năm quá dài!

Trương Huyền lắc đầu.

Đùa giỡn sao, nếu có thời gian nửa năm, cũng không cần phiền toái như vậy, chạy tới Luyện đan sư công hội tìm sách.

- Được rồi!

Thấy hắn kiên trì liền biết không thể khuyên can, Âu Dương Thành lắc đầu thờ dài.

Dưới cái nhìn của hấn, Trương Huyền là người trẻ tuổi khí thịnh, một khi té ngã, khẳng định sẽ biết luận đan khó khăn cỡ nào.

- Các vị, vào đi thôi!

Nói ra một câu, bóng người nối đuôi nhau đi vào, không nhiều không ít, vừa vãn mùi vị. Có người trung niên, cũng có ông lão, nhỏ tuổi nhất cũng đã hơn bốn mươi.

Đỗ Mãn Luyện đan sư lúc trước cũng có mặt trong hàng ngũ này.

Trên người bọn họ mặc trường bào đặc chế dành riêng cho Luyện đan sư, trước ngực có đeo một tấm huy chương đặc thù, trên đó có một ngôi sao chói mắt.

Luyện đan sư nhất tinh!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Luận Đan Bắt Đầu

Dựa theo quy trình bình thường, muốn sát hạch nhất tinh, cần phải có Luyện đan sư nhị tinh tọa trấn.

Trương Huyền không phải khảo hạch luyện đan, mà là luận đan. Mười Luyện đan sư cùng tham dự, nhưng toàn bộ quá trình sát hạch cần dùng ngọc tinh ghi chép lại, cần phải chờ tổng bộ kiểm tra bất cứ lúc nào. Thậm chí một ít Luyện đan học đồ cũng có tư cách kiểm tra, một khi phát hiện có ý gian dối, tất cả Luyện đan sư tham gia luận đan sẽ bị khai trừ.

Chính vì như thế, không ai dám nhường trong luận đan, cho dù thế lực lớn hơn nữa, mạnh hơn nữa cũng không được.

- Âu Dương hội trưởng, người nói có người luận đan? Sẽ không phải là nhóc con miệng còn hôi sữa này chứ?

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, nhìn Trương Huyền một chút, tất cả đều lộ ra vẻ mặt quái lạ, một Luyện đan sư lên tiếng trước.

Có thể đến luận đan, không phải danh sư thì chính là nhân sĩ am hiểu được lý sâu sắc. Khi mọi người nhận được tin tức, đều cho rằng sẽ là lão đầu nào đó, nằm mơ cũng không nghĩ tới lại là một thanh niên chưa tới hai mươi tuổi.

Âu Dương hội trưởng người xác định không phải đang nói đùa, đùa giỡn chúng ta chứ?

Luyện đan giống như rượu đế, càng lâu năm càng thơm, cho dù tuổi không có ý nghĩa gì, nhưng nghiên cứu nhiều năm, khẳng định sẽ tốt hơn lúc mới học rất nhiều.

Một tiểu tử chưa tới hai mươi tuổi, muốn sát hạch luận đan...

Cho dù tuổi này học từ trong bụng mẹ, cũng có thể học được bao nhiêu tri thức?

- Tuy rằng Trương Huyền trẻ tuổi nhưng am hiểu được lý rất sâu, khảo hạch bài thi lúc học đồ đã đạt điểm tuyệt đối!

Nhìn thấy mọi người nghi vấn mình, Âu Dương Thành giải thích.

- Điểm tuyệt đối?

- Điều này cũng không tính là gì!

- Khảo hạch bài thi học đồ khảo nghiệm được tính, được liệu, đặc thù, có thể trả lời đạt điểm tuyệt đối, chỉ có thể nói rõ hấn có cơ sở vững chắc, chỉ bằng vào điểm này còn muốn tiến hành luận đan với chúng ta, có phải quá vô đoán hay không?

- Luyện đan không đơn giản như hiểu rõ được tính của dược liệu và chủng loại, còn cần lý giải và cảm ngộ đan đạo, nếu như chỉ bằng vào biết một ít cơ sở liền có thể trở thành Luyện đan sư, có phải quá mức hay không?

Mọi người bĩu môi, vẻ mặt xem thường.

Bài thi là khảo hạch dành cho học đồ, Luyện đan sư chính thức, quanh năm giao tiếp với dược liệu, trên cơ bản đều có thể trả lời đạt điểm tuyệt đối, chuyện này không tính là gì.

- Ấy...

Thấy mình còn chưa mở miệng đã bị nhiều người khinh bỉ như thế, Trương Huyền cảm thấy bất đắc dĩ.

Nếu Luyện đan sư thật sự càng già càng tốt, tại sao người không đào mấy tên dưới đất lên cho ta xem?

Còn luyện đan, không cho người luyện tro là tốt lắm rồi.

- Khụ khụ!

Ho khan một tiếng, cắt ngang lời nghị luận của mọi người, Trương Huyền mở miệng:

- Âu Dương hội trưởng tìm các vị tới đây, không phải đến bàn luận tuổi của ta. Tuy ta trẻ tuổi, không có nghĩa luyện đan không đuổi kịp các vị!

- Đuổi kịp chúng ta? Còn chưa phải Luyện đan sư, đã tự kiêu tới mức không coi chúng ta ra gì?

- Người trẻ tuổi nên khiêm tốn một chút, không hiểu nhiều về đan dược còn dám luận đan, lá gan thật sự quá lớn!

- Tiểu tử hung hăng, một lúc nữa bắt đầu luận đan, hi vọng miệng người cũng giống như hiện tại, có thể nói năng chậm rãi!

...

Không nói lời nào còn tốt, vừa mở miệng đã lại biến thành đối tượng bị người ta đá kích.

Mọi người cau mày, hận không thể dùng miệng lưỡi thảo phạt hắn.

Luận đan, trên thực tế tương đương với một người khiêu chiến mười vị Luyện đan sư.

Luyện đan sư được Âu Dương Thành tìm tới đây, mỗi người đều có tiếng tăm và địa vị rất lớn trong Thiên Huyền quốc, nếu như thua bởi một danh sư, một ông lão, thì cũng tạm được, đằng này lại chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, tuổi còn chưa đến hai mươi, nếu như hắn thắng, mặt mũi bọn họ đặt ở nơi nào?

Vì lẽ đó, vừa bước vào, mọi người đã không có ý định cho hắn sắc mặt tốt, muốn hạ mã uy.

Cũng chính là muốn phá hủy sự tự tin của hắn.

Kiếp trước làm chó độc thân, hàng ngày bị chứng kiến các nam thanh nữ tú ân ái ngay trước mặt, hắn còn không phải sống sót kiên cường hay sao?

Loại tàn phá cấp bậc như vậy, đối với Trương Huyền mà nói không có chút ý nghĩa gì.

- Được rồi!

Nhìn thấy mọi người nhao nhao càng lúc càng lớn, còn chưa bắt đầu luận đan mà đã có mùi thuốc súng nồng nặc, Âu Dương Thành tức giận xạm mặt, vội vã cắt lời mọi người:

- Nói chuyện khác cũng vô dụng, tất cả dùng thực lực nói chuyện. Có thực lực, mặc kệ trẻ tuổi hay không trẻ tuổi, nếu đã triệu tập mọi người tới đây luận đan, như vậy không cần nói lời vô dụng, trực tiếp bắt đầu đi!

- Hiện tại ta sẽ nói một chút về quy củ luận đan!

Lo lắng mọi người càng nói càng khó nghe, Âu Dương Thành vung hai tay lên, bắt đầu giải thích:

- Luận đan, không phải biện luận, mà là do mười vị Luyện đan sư đưa ra câu hỏi, người tham gia luận đan trả lời, chỉ cần có một vấn đề trả lời không được hoặc trả lời sai lầm, như vậy sẽ phán định là thất bại! Đưa ra vấn đề, song phương không có đáp án xác định, có thể tiến hành kiểm tra thực tiễn tại chỗ, cũng chính là luyện đan, lý luận của ai luyện ra đan dược phẩm chất cao hơn, người đó sẽ thắng lợi. . .

- Đương nhiên, Luyện đan sư đưa ra câu hỏi, chỉ có thể nằm trong phạm vi đan dược nhất định, không thể vượt qua; cũng không thể cố ý nhắc tới một ít loại hình khó biết rõ.

Nói đến đây Âu Dương Thành nhìn chung quanh một vòng:

- Các vị có nghi vấn gì không?

Quy tắc rất đơn giản, giải thích rất dễ dàng.

- Không có!

Mọi người đồng thời gật đầu.

Làm Luyện đan sư, cho dù chưa từng tham gia luận đan, trước khi đi tới nơi này, khẳng định đã sớm tìm hiểu kỹ, cũng biết rõ quy củ.

Cho dù đặt câu hỏi cũng có tính hạn chế, không phải vậy, người trực tiếp hỏi luyện chế đan dược tam phẩm thế nào, hỏi một ít thủ pháp luyện đan cao thâm, đánh chết một Luyện đan học đồ cũng không thể trả lời.

- Nếu không có nghi vấn, vậy thì...

Âu Dương Thành vung tay lên, đang muốn tuyên bố bắt đầu, nhìn thấy Trương Huyền đứng lên, hần nhủu mày, vẻ mặt đầy chính khí:

- Không phải vậy!

- Làm sao? Hiện tại sợ rồi? Có sợ thì cũng chậm rồi.

- Cho dù người muốn đổi ý cũng không kịp, hoặc là bắt đầu luận đan, hoặc là trực tiếp chịu thua!

Mọi người nhìn thấy hần bảo dừng, còn tưởng rằng muốn từ bỏ, tất cả đều cười gằn nhìn sang.

- Đổi ý? Trình độ như các người cũng muốn làm ta đổi ý?

Trương Huyền bữu môi, trực tiếp kéo thù hận.

- Người nói cái gì?

Quả nhiên, hần vừa nói ra lời này đã làm rất nhiều Luyện đan sư tức giận, từng người trợn mắt nhìn, hận không thể xé hần thành mảnh vỡ.

Một lão nhân hét lớn.

- Thật không tiện, ta không phải nói trình độ của người không được, mà là nói... các vị ngồi đây đều không được!

Trương Huyền chấp tay sau lưng, thái độ của hần cực kỳ ngạo mạn.

Là sao?

So đấu võ mồm với ta, có tin ta nói ghen chết các người hay không?

- Người...

- Ngông cuồng!

- Tiểu nhi vô tri!

Quả nhiên, trong nháy mắt mọi người đã nổ tung nôi, đám người như uống phải thuốc, tức giận râu mép dựng đứng.

Thấy bầu không khí sắp nổ tung, bản thân biến thành đối tượng đá kích, Trương Huyền lúc này mới thỏa mãn gật đầu, nhìn sang một bên:

- Âu Dương hội trưởng, bọn họ cảm thấy ta trẻ tuổi nên xem thường. Nói thật, ta cũng xem thường bọn họ. Như vậy đi, biện luận nhiều vô vị, không bằng tăng thêm độ khó.

- Tăng thêm độ khó?

Âu Dương Thành hơi cau mày.

Luận đan đã rất khó khăn, còn muốn gia tăng độ khó? Tăng thêm thế nào?

Những người khác cũng tràn đầy nghi hoặc.

Tiểu tử, lẽ nào người cảm thấy chết chưa đủ thảm, còn muốn tìm liều thuốc mạnh hơn?

- Rất đơn giản, luận đan chỉ là lý luận, nói nhiều hơn nữa chỉ là lý luận suông.

Không để ý tới ánh mắt quái dị của mọi người, Trương Huyền khoát tay một cái, đáng vẻ trong mắt không người:

- Không bằng như vậy đi, bất cứ Luyện đan sư nào ở đây, chỉ cần dám luyện đan trước mặt ta, bất kể hần dùng thủ pháp gì, ta đều có thể nói ra tên gọi của thủ pháp, sai lầm trong luyện đan, chỉ cần có bất cứ người nào cho rằng những điều ta nói là không đúng, ta lập tức chịu thua!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Mạnh Nham

- Cái gì?

- Chúng ta là Luyện đan sư chính thức, người chỉ là học đồ, lại muốn vạch ra sai lầm trong luyện đan của chúng ta?

- Vờ ra oai cái gì? Chúng ta có rất nhiều thủ pháp luyện đan, đừng nói vạch ra sai lầm, người có thể nhận ra hay không còn khó nói!

Nghe thấy Trương Huyền nói thế, mọi người bùng nổ như ong vỡ tổ.

Một tiểu tử miệng còn hôi sữa, lại dám nói chỉ cần bọn họ luyện đan là có thể nhìn ra thủ pháp, vạch ra sai lầm, đầu của hắn bị nước vào hay bị lừa đá?

- Hắn... điên rồi sao?

Mấy người Âu Dương Thành, Văn Tuyết đứng gần đó cũng rung động mạnh.

Biện đan, nhiều nhất chỉ nhắc đến được vài vấn đề, cho dù có một số vấn đề khó khăn, chỉ cần quen thuộc luyện đan liền có thể suy nghĩ ra, có thể vạch ra thủ pháp và sai lầm... Hắn đang làm cái trò quý gì?

Luyện đan giống như viết chữ, một vạn người sẽ có một vạn kiểu chữ, cùng một loại đan dược, thủ pháp luyện chế không có một ngàn cũng có ít nhất hơn tám trăm, có rất nhiều chủng loại, chiều sâu phức tạp, hơi thay đổi một chút sẽ hình thành lưu phái khác.

Mặt khác, một loại thủ pháp luyện đan có thể truyền thừa xuống, đồng thời luyện chế ra đan dược thành công, cái nào không trải qua muôn vàn thử thách, trải qua tâm huyết của vô số người? Không nói hoàn mỹ, chỉ ít những Luyện đan sư như bọn họ sử dụng mỗi ngày cũng không phát hiện có sai lầm gì.

Thậm chí cho dù một vị Luyện đan sư tam phẩm, thậm chí cấp bậc càng cao hơn nữa cũng khó vạch ra sai lầm!

Việc này không phải tăng thêm độ khó, mà là thay đổi quy tắc, trực tiếp tăng độ khó lên vô biên vô hạn!

Nếu như nói học đồ biện đan chỉ là phép trừ trong phạm vi một trăm, Trương Huyền đưa ra yêu cầu này tương đương thăng cấp lên hàng ngàn hàng vạn lần!

Không chỉ tăng độ khó, mà là tăng không có giới hạn.

Đại ca, người chắc chắn là người không nói đùa?

Văn Tuyết nhìn hắn như nhìn quái vật.

Ngày hôm qua còn không biết tầng thư khố của Luyện đan sư công hội nằm ở nơi nào, không hiểu gì về sát hạch học đồ, ngay hôm nay đã biến thành cao thủ tuyệt thế đang giả vờ giả vịt, nếu như không phải tự mình trải qua, chỉ sợ người khác sẽ cho rằng hắn là người mắc bệnh tinh thần phân liệt.

Cho dù một người có khác biệt nhưng không thể khác biệt lớn tới mức này!

Cho dù muốn ra vẻ, cũng không cần chơi lớn như thế!

- Làm sao? Không dám đáp ứng? Là sợ ta vạch ra sai lầm của các người, làm các người không còn mặt mũi? Hay sợ thủ pháp của mình bị ta nói toạc ra, cảm thấy mình không còn thể diện?

Không quan tâm ánh mắt mọi người nhìn mình như nhìn quái vật, Trương Huyền nở nụ cười.

Hắn đã nghĩ kỹ việc này lúc đi tới đây.

Tuy hắn xem hết tất cả thư tịch trong tầng thư khố sơ đẳng của Luyện đan sư công hội, nhưng hắn biết, muốn hoàn thành biện đan, sợ rằng rất khó khăn.

Bởi vì có nhiều Luyện đan sư như vậy, có ai không có một hai phương pháp không có ghi trên thư tịch, có thể nói ra một hai vấn đề không có ghi chép trên thư tịch!

Một khi không đáp được, vậy thì thua!

Đã như vậy, hắn phải nghĩ biện pháp làm bọn họ không thể nói ra những vấn đề này.

Theo người khác, bảo bọn họ luyện đan, hần chỉ ra tên và sai lầm trong thủ pháp, độ khó vượt xa biện luận bình thường, nhưng Trương Huyền nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, hần dễ dàng nhìn ra thiếu hụt, chuyện hiếm có nhất nhưng khi xảy ra trên người hần lại biến thành chuyện cực kỳ đơn giản.

Luyện đan sư luyện đan không khác gì võ giả thi triển võ kỹ, chỉ cần nhìn qua một lần, chúng sẽ xuất hiện trong thư tịch.

Vì lẽ đó, Trương Huyền mới cố ý kéo thù hận, chọc mọi người tức giận, sau đó sẽ dùng giọng điệu khinh bỉ nói ra, mọi người nhất định sẽ cảm thấy hần ngạo mạn và vô lễ, tất nhiên sẽ đồng ý.

Chỉ cần đáp ứng phương thức này...

Khà khà, xem ta đùa chết các ngươi như thế nào!

- Nếu ngươi muốn tìm kích thích, chúng ta sẽ tác thành cho ngươi!
- Không sai, ngươi muốn ra về ta đây, ta muốn xem ngươi khóc như thế nào!

...

Quả nhiên, bị kích thích lần thứ hai, tất cả mọi người tức giận và bộc phát.

Mỗi người bọn họ đều ân cần hỏi thăm tổ tông tám đời của Trương Huyền.

Không cho bậc thang xuống đài, không cho thể diện... con em ngươi!

Ta có mặt mũi, chỉ sợ ngươi không bán lãnh này!

Mười luyện đan sư bộc phát ý chí chiến đấu sôi sục, nếu không phải tự trọng thân phận, chỉ sợ bọn họ đã sớm lao tới đánh hần một trận.

- Nếu các vị có can đảm, như vậy bắt đầu đi!

Hần đã hoàn thành mục tiêu, Trương Huyền cười hì hì, nhìn về phía Âu Dương Thành:

- Âu Dương hội trưởng, có thể bắt đầu chưa?
- Ày... có thể rồi!

Không nghĩ tới một hồi cố gắng biện đan, biến thành như vậy, Âu Dương Thành tràn đầy bất đắc dĩ, giờ khắc này coi như không đáp ứng cũng không có cách nào.

- Không biết vị nào muốn thử đầu tiên? Trương mỗ có thể chỉ điểm miễn phí cho ngươi!

Trương Huyền khoát tay một cái, hần muốn kích thích thù hận.

Gương mặt mọi người biến thành màu xám.

- Ta không nhìn nổi, các vị, ta muốn giáo huấn tiểu tử này trước tiên.

Rốt cục, một luyện đan sư không nhìn nổi nữa, đột nhiên đứng lên.

Đó là một trung niên, đáng đáp hơn bốn mươi tuổi, gương mặt màu than chì, hai mắt giống như đèn lồng, chỉ nhìn sơ qua đã biết hần là kẻ tính khí không tốt.

- Là Mạnh Nham luyện đan sư!
- Mạnh Nham tính khí kích động nhưng hần là luyện đan sư nhất tinh sơ kỳ đỉnh phong, có thể luyện ra mười mấy loại đan dược nhất tinh, không thể khinh thường!
- Đúng đây, hần sư xuất danh môn (1), có rất nhiều thủ pháp luyện đan, cho hần ra tay là thích hợp nhất!

Nhìn thấy người trung niên ra mặt, tất cả mọi người âm thầm gật đầu.

Có thể trở thành luyện đan sư nhất tinh, làm gì có người nào đơn giản, vị Mạnh Nham đan sư này không phải là người có trình độ cao nhất trong mọi người, hần cũng không phải người thấp nhất, vừa vặn có thể xem tiểu tử ngông cuồng này có bao nhiêu cân lượng.

- Tiểu tử, giờ ta đi luyện đan, nếu như một lúc nữa ngươi không nói ra được thủ pháp ta luyện chế là gì, không chỉ ra khuyết điểm, xem ta giáo huấn ngươi thế nào.

Hừ lạnh một tiếng, Mạnh Nham nhanh chân đi tới lò đỉnh trước mặt.

Tiện tay lấy một chút dược liệu trên giá thuốc gần đó, hắc thảo thúc chân khí, lò lửa cháy mạnh hơn trước.

Hùng hực!

Hỏa diễm bốc lên rất cao, lò luyện đan sinh ra tiếng vang giống như cái chuông lớn.

Ào ào ào!

Từng gốc dược liệu được ném vào theo trình tự, dược liệu bị nhiệt độ cao thiêu đốt nên bốc lên mùi thuốc nồng đậm.

- Đây chính là luyện đan?

Tuy Trương Huyền đã xem qua không ít tri thức luyện đan trong tàng thư khó, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy người khác luyện đan.

- Lợi hại!

Hắn khen ngợi trong nội tâm.

Bản về tu vi, hắn không thấp hơn đối phương, nhưng muốn ném dược liệu vào lò đan thuần thực như đối phương, không có do dự hay ngập ngừng chút nào, bất cứ dược liệu nào cũng phát huy dược lực vừa đúng, hắn thật sự không làm được.

Việc này thật sự cần hao phí thời gian luyện tập lặp đi lặp lại nhiều lần.

Lý luận nhiều hơn nữa cũng không bằng tự mình trải qua thực tiễn.

Nhìn một hồi, kết hợp tri thức phân tích trong tàng thư khó, Trương Huyền bắt đầu dần phát hiện...

Hắn không nhìn ra cái gì cả!

Đừng nói nhìn ra khuyết điểm, hắn còn không biết thủ pháp của đối phương là gì.

Khó trách mọi người nghe thấy yêu cầu của hắn, đều cảm thấy hắn điên rồi, từ trong quá trình luyện đan nhìn ra thủ pháp và thiếu hụt, đừng nói một học đồ không có nhãn lực này, cho dù là Âu Dương hội trưởng có trình độ cao nhất trong Luyện đan sư công hội cũng mờ mịt không hiểu.

- Thiếu hụt!

Xác nhận chỉ bằng vào tri thức là không thể nhìn ra thiếu hụt, Trương Huyền cũng lười quan tâm, tinh thần hắn hơi động.

Ong!

Một nổ tiếng vang lên, Thiên Đạo Đồ Thư Quán chấn động, đột nhiên một quyền sách xuất hiện trong đầu.

Bên trong ghi chép thủ pháp luyện đan và khuyết điểm của Mạnh Nham.

- Chuyện này...

Tiện tay lật xem, chỉ liếc mắt nhìn, vẻ mặt Trương Huyền biến thành quái lạ.

(1) sư xuất danh môn: được học hành bài bản trong một môi trường nổi tiếng

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Tĩnh Tâm đan

- Không sai!

- Thủ pháp của Mạnh Nham đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh (1)!

- Đúng đấy, nếu có thể nhìn ra khuyết điểm của thủ pháp này, ta sẽ hái đầu của mình xuống!

...

Trương Huyền quan sát, ánh mắt những Luyện đan sư khác cũng tập trung quan sát Mạnh Nham, vừa xem vừa gật đầu.

Bọn họ cũng có thể nhìn ra và sử dụng được thủ pháp của Mạnh Nham, không tính là quá lạ.

Chính vì như thế, khuyết điểm cũng ít, cho dù là bọn họ cũng không nhìn ra có cái gì không đúng, tất cả đều dựa vào quy tắc nghiêm ngặt, trôi chảy như mây bay, không xuất hiện chút sai lầm nào.

- Âu Dương hội trưởng, hần... có thể nhìn ra thủ pháp và khuyết điểm sao?

Vân Tuyết dẫn theo Trương Huyền tới đây nhưng chưa rời đi, lúc này nàng đứng sau lưng Âu Dương Thành, không nhận được hỏi.

Nàng không phải học đồ, xem không hiểu bí quyết luyện đan, chỉ hy vọng vị hội trưởng trước mắt có thể nhìn ra cái gì.

- Khuyết điểm?

Âu Dương Thành lắc đầu:

- Nói thật, bộ thủ pháp của Mạnh Nham dùng để luyện đan đã có lịch sử hơn ba trăm năm, vô số người sử dụng, cho dù có sai lầm cũng bị chỉnh sửa, với trình độ của ta hiện tại cũng không phát hiện có khuyết điểm gì!

- Ngươi cũng không phát hiện?

Vân Tuyết che miệng.

Âu Dương Thành là luyện đan sư có trình độ cao nhất Luyện Đan Sư công hội trong Thiên Huyền vương quốc, từ lâu đã đạt tới nhất tinh trung kỳ, hần cũng không phát hiện ra, Trương Huyền chỉ là luyện đan học đồ, làm sao có thể nhìn ra?

Hồ!

Không biết qua bao lâu, đan hỏa yếu bớt, hần vẫy tay một cái, lò đỉnh mở ra, trong nháy mắt có mùi thuốc nồng đậm thổi vào mặt.

Đan thành!

Mạnh Nham lại đưa tay vào trong lò đan, hần lấy ra ba viên đan dược to bằng long nhãn, mỗi viên đều no đủ mướt mà, mang theo ánh sáng đặc hữu.

- Tốt, tốt, không hổ là Mạnh Nham đan sư, không chỉ thành đan, còn đạt tới cấp bậc no đủ, lợi hại, lợi hại!

Nhìn thấy đan dược trong lòng bàn tay của hần, mọi người cảm khái.

Đan dược căn cứ vào dược liệu sau khi luyện thành, về ngoài không giống nhau, chia làm bốn cái cấp bậc, lần lượt là thành đan, no đủ, hoàn mỹ, đan văn.

Đều cùng luyện đan sư nhất tinh sơ kỳ, luyện chế đan dược nhất phẩm đạt tới thành đan là tốt lắm rồi, đạt đến cảnh giới no đủ mướt mà đã xem như phát huy vượt xa người thường.

- Hừ, tiểu tử, ta đã luyện xong đan dược, ngươi nói đi, lúc này ta dùng thủ pháp gì, có thiếu hụt gì!

Mạnh Nham trở lại ghế, hần lạnh lùng nhìn về phía Trương Huyền.

Nghe hần nói, những người khác cũng tập trung nhìn vào Trương Huyền, muốn xem tiểu tử càn rỡ này có thể nói ra lời lẽ kinh người cỡ nào.

Vốn cho rằng tiểu tử này sẽ nói chuyện, đã thấy ánh mắt hần nhìn xéo bốn mươi lăm độ, trên mặt mang theo ưu thương nhàn nhạt, chậm rãi lắc lắc đầu, một tiếng thờ dài:

- Ai!

- Có chuyện gì mau nói đi!

Thấy tiểu tử này còn ra vẻ, Mạnh Nham tức giận xiết chặt nắm đấm, hần nện một quyền vào mặt bàn.

Oành!

Lực lượng của hần rất lớn, lại mang theo lửa giận, cái bàn xuất hiện vết nứt, có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

- Nếu ngươi không cảm thấy mất mặt, vậy ta bắt đầu nói!

Thấy “tạo không khí” vừa đủ, Trương Huyền cúi đầu nhìn sang:

- Nếu như ta không nhìn lầm, người luyện chế Tĩnh Tâm đan mà các võ giả thường dùng.

- Không sai!

Mạnh Nham gật đầu.

Là đan dược gì, chỉ cần là luyện đan sư đều dễ dàng nhận ra, không phải là bản lĩnh cao siêu gì.

- Thủ pháp là Tĩnh Thủy Thập Thức!

Trương Huyền nói tiếp.

- Chuyện này... không sai! Là Tĩnh Thủy Thập Thức, bộ thủ pháp này luyện chế Tĩnh Tâm đan tốt nhất, người có thể nhìn ra cũng không tính là gì.

Không nghĩ tới đối phương lại nói đúng, Mạnh Nham hơi giật mình nhưng không để ý.

Tĩnh Thủy Thập Thức là một loại thủ pháp đặc thù dùng luyện chế Tĩnh Tâm đan, có người nói một vị Luyện đan sư quan sát hồ nước trong khe núi và sáng tạo ra, trọn bộ thủ pháp nhẩn nhai điềm tĩnh, không có quá nhiều gợn sóng kịch liệt, không khác gì nước suối tĩnh lặng, nước chảy chậm rãi, dùng để luyện chế Tĩnh Tâm đan sẽ bổ sung lẫn nhau, rất dễ dàng thành đan.

Có thể nhìn ra luyện chế Tĩnh Tâm đan, đoán ra thủ pháp Tĩnh Thủy Thập Thức cũng không tính là kỳ lạ.

- Không tính là gì, nhưng đáng tiếc, bộ Tĩnh Thủy Thập Thức này bị người dùng hoàn toàn thay đổi, đã mất đi hàm ý vốn có!

Trương Huyền vùng tay lên, giọng nói rất nghiêm khắc.

- Hoàn toàn thay đổi? Nói láo, nếu hoàn toàn thay đổi, ta làm sao có thể luyện chế ra Tĩnh Tâm đan, hơn nữa đạt tới cấp bậc no đủ?

Mạnh Nham hừ nói.

- Nếu người không tin, ta sẽ nói cho người nghe!

Trương Huyền đi hai bước về phía trước, ngón tay niết một cái, cảm đan dược trong tay, nhìn quanh một vòng:

- Ai có thể nói cho ta biết, viên đan dược này có công hiệu gì?

- Tĩnh Tâm đan, là đan dược nhất phẩm, có thể trợ giúp người tu luyện yên tĩnh tâm thần, không suy nghĩ lung tung, loại đan dược này có hiệu quả với cả cường giả võ giả bát trọng Tông Sư cảnh, là một trong những đan dược có lượng tiêu thụ tốt nhất trong công hội!

Văn Tuyết nói.

Nàng là phục vụ viên của công hội, bán rất nhiều đan dược, nàng cũng rất rõ công dụng của Tĩnh Tâm đan.

- Nói không sai, loại đan dược này có thể trợ giúp người tu luyện yên tĩnh tâm thần!

Trương Huyền thoả mãn gật gù:

- Đáng tiếc, Mạnh Nham đan sư luyện chế đan dược này lại không có hiệu quả như thế! Không những như vậy, nếu người ta ăn vào, không cẩn thận còn có thể tẩu hỏa nhập ma!

- Người nói bậy...

Mạnh Nham tức giận.

Đối phương đang công khai nghi ngờ đan dược của hắn, tương đương làm mất mặt hắn trước mặt nhiều người.

- Người đừng vội nóng, nghe ta nói hết!

Không để ý tới đối phương gào thét, Trương Huyền nở nụ cười, tiếp tục nói:

- Nếu như viên đan dược này là Mạnh Nham đan sư luyện chế ngày hôm qua, ta chắc chắn sẽ không nói câu nói này, đáng tiếc, thời gian không phải ngày hôm qua, mà là ngày hôm nay, viên đan dược này đã định trước là phế phẩm!

- Ngày hôm qua? Ngày hôm nay?

- Khác nhau ở chỗ nào?

- Tiểu tử, nói chuyện rõ ràng chút đi, không nên cố làm ra vẻ bí ẩn!

...

Nghe thấy Trương Huyền nói thế, mọi người lên tiếng đòi hấn giải thích.

- Ta giải thích cho các ngươi nghe! Luyện chế đan dược, không những cần thủ pháp cùng kỹ xảo, cần nhiều chính là tâm thần! Mang tâm thần của mình hòa vào đan dược mới có thể tăng cao dược lực! Tĩnh Tâm đan, cần tâm thần yên tĩnh, ôn hòa nhã nhặn mới có thể luyện chế hoàn mỹ không một tí vết! Chắc hẳn mọi người vừa nãy cũng nhìn thấy, Mạnh Nham đan sư tính khí ôn nóng, chỉ một câu đầu tiên đã nhóm lửa, trong lòng có lửa, làm sao có thể luyện ra được Tĩnh Tâm đan giúp người ta an thần tĩnh tâm?

Trương Huyền nói xong và đi tới trước cái bàn của Mạnh Nham.

Cái bàn đã bị đối phương đánh rạn nứt, vào lúc này nó không chịu nổi và vỡ tan.

Thấy cảnh này, mọi người đồng thời rùng mình.

Đúng là như thế, luyện đan có quan hệ nhiều tới tâm cảnh, tình huống táo bạo như vậy luyện chế Tĩnh Tâm đan, thật sự không đúng lúc.

- Đương nhiên, tính khí táo bạo còn chưa tới mức luyện đan dược hỏng, quan trọng nhất chính là... Mạnh Nham đan sư, trong lòng còn mang theo sát khí, nếu như ta đoán không sai, sáng hôm nay hắn vừa giết người, hơn nữa trong khí tức còn mang theo oán niệm, chắc hẳn đã gặp phải người mình tín nhiệm phản bội, loại oán niệm và sát khí này truyền vào bên trong Tĩnh Tâm đan, tuy chỉ có một ít nhưng với người tu luyện lại là chuyện rất nghiêm trọng, rất dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, mang đến vết thương trí mạng!

Trương Huyền nói.

- Ngươi... Ngươi...

Thân thể Mạnh Nham lao đảo giống như gặp ma, sắc mặt hắn tái nhợt.

(1) lô hỏa thuần thanh: vô cùng nhuần nhuyễn, điều luyện

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Người sắp chết rồi

Đúng như Trương Huyền nói, trong lòng Mạnh Nham thật sự mang theo oán niệm cùng sát khí.

Thật sự bị người mình tín nhiệm phản bội.

Nhưng những việc này chỉ xảy ra vào sáng hôm nay, vốn tưởng rằng lửa giận đã tiêu, nằm mơ cũng không nghĩ tới lại mang theo tâm tình như vậy vào trong luyện đan!

Hơn nữa... hắn làm sao thấy được?

Bởi vì luyện đan dược?

Sao có thể có chuyện đó?

- Thật sự?

- Chuyện này...

Thấy biểu cảm của Mạnh Nham, mọi người có ngốc cũng biết Trương Huyền nói đúng!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẫn có phần không dám tin tưởng.

Nhìn luyện đan có thể nhận ra có sát khí, còn có thể nhìn ra đối phương bị người tín nhiệm phản bội, ngươi... là luyện đan học đồ hay là đoán mệnh học đồ?

- Nếu như mọi người cảm thấy lời của ta nói có vấn đề, rất đơn giản, công hội nên có Thử Đan thú nha, hoàn toàn có thể cho nó dùng Tĩnh Tâm đan này,

xem nó yên tĩnh hay nóng nảy!

Nhìn thấy Mạnh Nham vẫn chưa trả lời, Trương Huyền cười nói.

Luyện đan sư công hội muốn bảo đảm thuộc tính đan dược chân thực và dược hiệu không sai lầm, thông thường đều chuẩn bị một ít Thử Đan thú.

Loại man thú này vô cùng mẫn cảm với đan dược, sau khi nó ăn xong sẽ có phản ứng, từ đó có thể kiểm tra dược hiệu.

Dựa theo ký ức kiếp trước của Trương Huyền... Thử Đan thú không khác gì chuột bạch, chỉ có trải qua kiểm tra mới cho con người dùng thử, cũng bảo đảm tính an toàn cho con người.

- Ừm!

Âu Dương Thành gạt gù, một luyện đan sư học đồ đi ra ngoài, không qua bao lâu đã mang theo một con man thú giống như chuột bạch vào phòng, kéo miệng và cho nó ăn Tĩnh Tâm đan.

Một lát sau, Thử Đan thú bắt đầu nôn nóng, nó không ngừng chạy loạn trong lồng, hoàn toàn không có chút yên tĩnh nào.

- Tĩnh Tâm đan bình thường, sau khi Thử Đan thú ăn xong sẽ nằm ngủ, mà đan dược này, sau khi ăn xong lại làm Thử Đan thú nôn nóng..

Trương Huyền đang nói chuyện, lúc này nhìn thấy Thử Đan thú ăn Tĩnh Tâm đan trong lồng đột nhiên chạy đến trước mặt một con Thử Đan thú khác, trực tiếp nằm bò trên người, nó không ngừng chuyển động như pít-tông.

- Khắc khắc, không chỉ như vậy, còn có dục vọng mãnh liệt, nói rõ không chỉ không làm người ta tĩnh tâm, còn mang theo lửa giận và dục vọng! Bởi vậy, nếu ta đoán không lầm, người à Mạnh Nham đan sư giết vào hôm nay chính là một nữ nhân, hơn nữa còn từng vui vẻ chung giường với hắn, cuối cùng phản bội hắn! Lúc này mới làm hắn tức giận như thế, cho nên trong đan dược mới ẩn chứa điên cuồng và dục vọng như thế!

- Chuyện này...

Nhìn thấy Thử Đan thú trong lồng đang giao phối với con khác, căn bản không cho cơ hội phản kháng, bá vương ngành thượng cung, các vị luyện đan sư nhìn nhau.

Đây thật sự là Tĩnh Tâm đan?

Không phải xuân dược?

May mà không cho người khác ăn, bằng không, tâm không yên tĩnh không nói, còn biến thành...

Khắc khắc, nhất định sẽ gây thành đại họa!

Tất cả mọi người giật mình.

- Sáng sớm hôm nay ta phát hiện tiểu thiếp mình sủng ái nhất lại vụng trộm với quản gia, trong cơn giận dữ ta đã đánh chết hai người này.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, Mạnh Nham lắc đầu một cái, nói.

Nếu đối phương đã nói cận kề như vậy, hắn cũng không cần ẩn giấu làm gì.

Chuyện này đã làm hắn tức giận, tâm tình cả ngày không tốt, bởi vậy vừa mới gặp mặt đã muốn Trương Huyền khó coi.

- Là sự thật?

- Chỉ xem luyện đan đã nhìn ra nhiều thứ như vậy?

...

Thấy Mạnh Nham thừa nhận, tất cả mọi người nhìn Trương Huyền giống như nhìn quái vật, nếu nói lúc trước có xem thường, hiện tại mọi người đã nghiêm túc.

Luyện đan có thể phản ánh tâm cảnh con người, có thể xem luyện đan nhìn ra Luyện đan sư vừa giết người vào sáng sớm, còn giết tiểu thiếp của chính mình...

Mẹ nó, người không phải trình thám chú?

Không phải vậy... làm sao nhìn ra?

- Được rồi, đã nói khuyết điểm, Mạnh Nham đan sư, cần ta nói tiếp không?

Không để ý mọi người khiếp sợ, Trương Huyền cười nói.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể nhìn ra tất cả khuyết điểm, nhìn ra đối phương bị tiểu thiếp phản bội, dễ dàng nhận ra bên trong đan dược mang theo oán khí và sát khí.

- Không cần, ta chịu thua!

Mạnh Nham lên tiếng thừa nhận.

Ở nơi này có nhiều luyện đan sư như vậy nhưng không ai nhìn ra vấn đề trong đan dược của hắn, ngay cả hắn cũng không phát hiện, đối phương lại nhìn ra, đồng thời còn biết nhiều như thế... Hắn không phục không được.

- Vậy mà... chịu thua?

Văn Tuyết trợn mắt.

Đường đường luyện đan sư lại chịu thua học đồ?

Nếu không nhìn thấy tận mắt, nàng sẽ không tin tưởng.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, có thể nhìn ra điểm này có thể thấy nhãn lực của Trương Huyền quá lợi hại, không chịu thua cũng không được!

- Tốt, người kế tiếp!

Đã có người đầu tiên nhận thua, đây là mở đầu tốt đẹp, Trương Huyền cười khanh khách nhìn chín người còn lại.

- Ta đến đây đi!

Một ông già đứng dậy.

Nếu như nói tất cả mọi người cảm thấy Trương Huyền tới quá rồi, trải qua chuyện của Mạnh Nham, bọn họ đã biết rõ tên này là cao thủ, cao thủ trong cao thủ!

Khó trách tự tin như thế, dám biện đan, còn dám tăng cường độ khó.

- Là Trần Tiêu đan sư!

- Trần đan sư không phải người có cấp bậc cao nhất trong chúng ta, nhưng hắn lớn tuổi nhất!

- Hắn làm người thận trọng, không có tính khí táo bạo như Mạnh Nham, ta phục!

...

Thấy lão già đứng dậy, tất cả mọi người âm thầm gật đầu.

Vị Trần Tiêu đan sư này là người lớn tuổi nhất trong mười người, cũng là người chững chạc nhất, hắn ra tay, khẳng định không thành vấn đề.

Ào ào ào!

Lò lửa cháy mạnh, thời gian không lâu, mấy viên đan dược bị lấy ra.

Giống như Mạnh Nham luyện chế lúc nãy, cũng là Tĩnh Tâm đan, đan dược mượt mà no đủ, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy, nhưng rõ ràng cấp bậc cao hơn, đạt đến hoàn mỹ.

- Được rồi, ta đã luyện xong đan dược, thủ pháp không cần người nói, ta cũng có thể nói ra, là giống Mạnh Nham đan sư, cũng là Tĩnh Thủy Thập Thước, nếu như người có thể nói ra khuyết điểm, ta tin tưởng và nghe theo, ta liền chịu thua!

Cầm đan dược trong tay, Trần Tiêu đan sư lạnh nhạt nói.

- Lợi hại!

- Chiêu này tàn nhẫn a!

- Dùng thủ pháp và luyện chế đan dược giống nhau, vừa nãy có thể nói Mạnh Nham đan sư tâm có sát khí, là thiếu hụt khi luyện đan, nhưng Trần Tiêu đan sư tâm cảnh ôn hòa, làm người thận trọng, hắn sẽ không có khuyết điểm này!

- Nhìn hắn lần này làm sao...

...

Nhìn thấy Trần Tiêu đan sư làm như vậy, mọi người nói thầm, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Ngay cả Trương Huyền cũng gật đầu thừa nhận.

Đối phương thật sự rất thông minh.

Tuy bề ngoài nói cho người biết hắn dùng thủ pháp giống nhau, không cần người suy đoán, nhưng trên thực tế độ khó rất lớn.

Nhưng đối với Thiên Đạo Đồ Thư Quán mà nói... không tính là cái gì!

Trương Huyền nhìn sang, vẻ mặt không hề có cảm xúc:

- Nếu như ta không nhìn lầm, Trần Tiêu đan sư gần đây ngủ không được tốt lắm, cũng khó nuốt trôi cơm!

- A?

Trần Tiêu đan sư sững sờ:

- Ta gần đây ngủ không ngon, cũng không muốn ăn cơm, nhưng mà... chuyện này có liên quan gì tới luyện đan?

Cho dù ta không ăn cơm, không ngủ, có chuyện gì sao?

Chỉ cần người nói ra đan dược của ta có thiếu hụt gì là được, nói tình huống thân thể của ta làm gì?

Lại nói...

Ta ngủ không được, ăn không ngon, người... làm sao mà biết được?

- Không liên quan gì? Sai rồi! Không những có liên quan, hơn nữa có liên quan rất lớn!

Trương Huyền lắc đầu một cái.

- Quan hệ rất lớn? Nói nghe xem nào?

Trần Tiêu đan sư hiếu kỳ hỏi thăm.

- Ha ha, nếu ta đoán không sai... người sắp chết rồi!

Trương Huyền nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Tử khí

Quyển 2 - Chương 111: Tử khí

Phụt!

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ nói ra lý luận gì đó, nghe thấy hắn nói như thế, suýt chút nữa Trần Tiêu đan sư đã phun một ngụm máu ra ngoài.

Ta không ngủ được, chỉ là ăn không ngon mà thôi, người nói ta sắp chết, người mới sắp chết, cả nhà người đều sắp chết...

Không những hắn mà những người khác cũng trợn mắt nhìn.

Trần Tiêu đan sư đức cao vọng trọng, là người mà bọn họ rất tôn kính, tiểu tử này lại có thể mở miệng chửi rủa hắn chết, người có dám tiếp tục nói bậy thêm một ít nữa hay không?

- Lão phu trở thành luyện đan sư nhiều năm như vậy, tuy rằng không tiến thêm một bước, thế nhưng cũng vẫn cần cù chăm chỉ, không ngừng học tập! Cứ tạm coi như bất tài đi, thế nhưng đối với tình trạng cơ thể của bản thân cũng biết rất rõ ràng. Ta ngủ không được, ăn không ngon là bởi gần đây trong nhà có nhiều việc vặt, chứ thân thể cũng chẳng thấy có gì khác thường, sao người lại dám nói ta sắp chết chứ?

Trần Tiêu đan sư vung tay lên hừ lạnh nói.

Mỗi ngày Luyện đan sư đều tiếp xúc với đan dược, phương diện xem bệnh coi như không bằng y sư thì cũng không kém quá nhiều.

- Người nói không sai, thân thể của người quả thực không có gì!

Không để ý tới lời nói nghi ngờ của hắn, Trương Huyền lạnh nhạt nói.

- Không có gì, vậy tại sao người lại nói vậy?

- Đáng ghét, ăn nói bừa bãi!

- Chúng ta chỉ luận đan, không phải để cho người trù ẻo Trần Tiêu đan sư!

...

Nghe thấy hắn thừa nhận thân thể Trần Tiêu đan sư bình thường, tất cả mọi người đều tức giận lớn tiếng quát lớn.

Nếu như thân thể hắn có vấn đề, người nói như vậy thì cũng thôi đi. Đằng này cũng thừa nhận không có vấn đề, người nói bấy cái gì chứ?

Mấy người Âu Dương Thành cũng không nhịn được có chút nghi hoặc nhìn qua.

- Ha ha!

Đối với tiếng quát lớn của mọi người, Trương Huyền cũng không để ý mà chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Ai nói thân thể bình thường sẽ không chết người?

- Người có ý gì?

Thấy hắn bình tĩnh, tự tin như thế, chẳng biết vì sao trong lòng Trần Tiêu đan sư không nhịn được sợ hãi. Lúc đang muốn tiếp tục hỏi dò thì đã thấy Trương Huyền khoát tay áo một cái:

- Nếu người không tin thì thôi, xem đan dược trước đi!

Theo hắn nói, tất cả mọi người đưa mắt tập trung lên bên trên Tĩnh Tâm đan mà Trần Tiêu đan sư vừa mới luyện chế ra.

- Trần Tiêu đan sư tâm cảnh ôn hòa, là người thận trọng, thủ pháp luyện chế càng thuần thực đến mức lô hỏa thuần thanh, nếu như ta nói có chỗ thiếu hụt thì nhất định các người sẽ phản đối. Khi đó nghiệm chứng qua lại cũng sẽ phiền phức hơn không ít!

Trương Huyền cười cười nói:

- Đã như vậy, ta sẽ không nói nhiều về khuyết điểm bên trên thủ pháp luyện chế, chỉ nói riêng khóa đan dược này. Tĩnh Tâm đan này giống như đan dược mà Mạnh Nham đan sư luyện chế, người tu luyện dùng nó, không những không có ích mà còn có thể làm tâm ma tăng lên, chết càng nhanh hơn!

- Cái gì?

- Toàn bộ quá trình luyện đan của Trần Tiêu đan sư ta đều nhìn qua, không có sai lầm mấy may nào, hơn nữa đan thành hoàn mỹ, làm sao có khả năng khiến cho tâm ma tăng lên được chứ?

- Đùa gì vậy chứ, bớt nói chuyện giật gân ở chỗ này đi.

Không có một ai trong mọi người tin tưởng.

Mạnh Nham luyện chế Tĩnh Tâm đan là bởi vì hắn mới vừa giết chết tiểu thiếp của mình, sát khí trong cơ thể sôi trào, khó có thể tự kiềm chế. Mà Trần Tiêu đan sư ôn hòa nhã nhặn, mà luyện chế Tĩnh Tâm đan có liên quan tới tâm cảnh, làm sao còn khả năng làm tâm ma tăng lên được chứ?

Coi như người nói vậy thì cũng phải tìm một lý do tốt thơn một chút có được không?

- Không tin thì có thể thử nghiệm! Ở đây có linh thú thử đan mà.

Trương Huyền chỉ tay vào lồng sắt.

Trong lồng tre, ngoại trừ hai đầu đang chuyển động qua lại không ngừng thì còn có vài đầu đang yên tĩnh nằm nhòai ở một bên.

- Thử thì thử!

Một luyện đan sư không tin tùy tay cầm một viên Tinh Tâm đan lên rồi nhét vào trong miệng một đầu thử đan thú.

Sau khi nuốt Tinh Tâm đan, thử đan thú cũng không giống như đầu trước đó, nôn nóng bất an, cũng không có chuyển động liên tục như hai đầu thử đan thú kia, trái lại còn nằm bò vào một góc không nhúc nhích.

- Thế nào? Tinh Tâm đan có thể khiến cho tâm cảnh của người ta bình tĩnh. Mà đầu thử đan thú này không nhúc nhích, nói rõ được hiệu đã có tác dụng, người còn có lời gì để nói nữa không?

Tên luyện đan sư này hừ lạnh rồi nói.

Những người khác cũng đồng loạt nhìn sang.

Trương Huyền vừa mới nói, dùng Tinh Tâm đan này sẽ tăng lên tâm ma, hiện tại được hiệu đã có tác dụng, không có một chút dị thường nào, xem hẳn trả lời ra sao.

- Chờ một lát rồi lại nói!

Trương Huyền còn chưa nói thì lão thần vẫn đang ngồi trên ghế đã mở miệng.

Chờ đại khái mười phút, đầu thử đan thú này vẫn không nhúc nhích như cũ, vị luyện đan sư này cũng không nhịn được nữa mà nói:

- Thế nào? Vẫn không nhúc nhích, như vậy đã nói rõ tác dụng Tinh Tâm đan rất rõ ràng, lẽ nào người muốn muốn kéo dài thời gian của chúng ta hay sao?

- Hiện giờ có lẽ được rồi!

Trương Huyền nói.

- Được rồi?

Vị luyện đan sư này cau mày:

- Có ý gì vậy? Rất rõ ràng đầu thử đan thú này không có xao động, cũng không có chạy loạn, vẫn rất yên tĩnh như cũ, người bảo ta nhìn cái gì cơ chứ?

- Không chạy loạn, cũng rất yên tĩnh, không có nghĩa là là tác dụng của Tinh Tâm đan, cũng có thể nói rõ... Nó đã chết rồi!

Trương Huyền lạnh nhạt nói.

- Chết rồi?

Vị luyện đan sư này sững sờ, không nhịn được đi tới trước mặt, lại mở lồng sắt ra rồi nắm thử đan thú nhấc lên. Vừa nhìn qua, con người không nhịn được đột nhiên co rút lại:

- Chuyện này... Chuyện này... Làm sao có thể chứ?

Quả nhiên thử đan thú trong tay hắn đã đứt hô hấp, thân thể cũng bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

Lúc này mới được bao lâu chứ?

Hơn mười phút đã trở nên lạnh lẽo, như vậy đã nói rõ sau khi dùng đan dược không lâu, đã đứt hô hấp!

- Chết thật ư?

- Tinh Tâm đan chỉ có thể khiến cho tâm thần người ta yên ổn, làm sao lại giết chết thử đan thú cơ chứ?

- Thử đan thú đủ để thử nghiệm đan dược, đan dược bình thường đối với nó không có khả năng giết chết, chuyện này... Đã xảy ra chuyện gì?

...

Tất cả mọi người đều tan vỡ.

Phục dụng Tinh Tâm đan... Thử đan thú chết?

Nếu như để cho người tu luyện dùng, chẳng phải cũng sẽ chết hay sao?

- Chuyện này... Chuyện này...

Trần Tiêu đan sư biến sắc, liên tục lùi lại mấy bước, trong mắt tràn ngập vẻ khó mà tin nổi:

- Chuyện này không thể nào... Ta đã dựa theo trình tự nghiêm ngặt để luyện chế, không có một chút sai lầm nào, coi như không thể thành đan thì cũng không đến mức biến thành độc dược, tại sao lại độc chết thử đan thú cơ chứ...

Luyện đan sư luyện chế đan dược có thể độc chết người, đây là tội rất lớn, cả đời luyện đan sư của hần chưa bao giờ gặp phải chuyện này. Làm sao đến tuổi này lại không bảo toàn được khí tiết cơ chứ?

- Trương Huyền, chuyện này... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Âu Dương Thành không nhịn được mở miệng hỏi.

Nghe thấy hần hỏi, mọi người đồng loạt đưa mắt tập trung lên trên người Trương Huyền.

Hần nhìn ra Tinh Tâm đan này có vấn đề, cũng biết có thể thử đan thú sẽ chết, nếu nói ai có thể giải thích, trừ hần ra không còn có thể là ai khác được nữa.

- Ta đã nhìn ra khuyết điểm, xem như là qua ải, lẽ nào nhất định ta phải giải thích hay sao?

Trương Huyền không trả lời Âu Dương Thành, mà nhìn về phía Trần Tiêu đan sư.

Hần nhìn ra đan dược có vấn đề, đồng thời thành công vạch ra được. Như vậy cũng chứng tỏ, lần giao chiến cùng Trần Tiêu đan sư này, xem như hần đã thắng.

- Nếu như ngươi có thể giải thích rõ ràng, ta đồng ý chịu thua!

Trần Tiêu đan sư cắn răng nói.

Chiến thắng không có nghĩa là chịu thua, không chịu thua cũng có thể giao chiến thêm lần nữa.

Làm người có tuổi tác cao nhất trong mười vị luyện đan sư, nếu như hần chịu thua, sự tự tin của những người khác cũng sẽ bị dả kích, cho nên việc này rất quan trọng.

- Đã như vậy, vậy ta sẽ nói thêm mấy câu!

Trương Huyền gạt gù:

- Từng bước và phương pháp người luyện chế Tinh Tâm đan quả thực đều không sai, thậm chí còn hòa vào đó tâm tính yên tĩnh của người, theo lý thuyết, đan dược sẽ có phẩm chất cao hơn, hiệu quả rất tốt mới đúng, chỉ tiếc... người sắp chết rồi, thân thể đã tràn ngập tử khí, tự nhiên đan dược cũng tiếp xúc với loại khí tức này, lúc này mới dẫn đến thử đan thú dùng xong, lập tức tử vong tại chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Trình Giang

Quyển 2 - Chương 112: Trình Giang

- Lẽ nào... Ta thật sự sắp chết?

Bờ môi Trần Tiêu đan sư run cầm cập, cơ thể hơi run rẩy.

Trước đó khi lần thứ nhất Trương Huyền nói ra lời này, hần cho rằng đối phương đang lừa hần, mắng hần, cho nên hần không để ý tới chút nào. Mà giờ khắc này tận mắt nhìn thấy thử đan thú dùng đan dược mà bản thân luyện chế, tử vong tại chỗ, trong lòng hần đã hoàn toàn chấn động, thậm chí còn cảm thấy khủng hoảng.

- Chuyện này...

Nhìn thấy dáng vẻ của hần, tất cả mọi người đều đau xót, muốn an ủi, thế nhưng lại không biết nên mở miệng ra sao.

Nếu như không phải thật sự sắp chết thì làm sao có khả năng đan dược luyện chế ra khiến cho thử đan thú dùng một lần đã chết? Rất rõ ràng lời đối phương nói chính là sự thật!

- Chuyện có thể giải thích ta cũng đã giải thích, kế tiếp ai muốn khiêu chiến!

Trương Huyền nhìn quanh một vòng.

- Không... Trương Huyền tiểu hữu, không vội!

Trần Tiêu đan sư cũng không nhận được nữa mà vội vàng nhìn sang.

Trước đó xưng hô là tiểu tử, hiện tại đã biến thành tiểu hữu.

- Sao vậy? Chẳng lẽ Trần Tiêu đan sư còn không phục, muốn thử nghiệm lại một lần nữa?

Trương Huyền nhìn sang.

- Không phải, ta... muốn tiểu hữu nói ra, vì sao ta lại sắp chết? Nếu như có thể nói rõ một chút, cho dù Trần mỗ tan xương nát thịt cũng sẽ báo đáp ân tình!

Trần Tiêu đan sư không nhận được nói.

Thân thể hắn không có chút vấn đề nào, coi như ăn ít hơn một chút, ngủ không được, tuy nhiên cũng không đến mức ảnh hưởng tới sinh mạng chứ nhỉ!

Vì sao lại có thể sắp chết cơ chứ, là người có liên quan, tại sao hắn lại không biết một chút gì vậy?

- Nói cho người cũng không sao, vừa nãy khi người luyện đan, tuy rằng thủ pháp, động tác không có một chút sai lầm nào. Thế nhưng thân thể lại có chút cứng nhắc, rõ ràng đã lực bất tòng tâm, có cảm giác suy tim, quan trọng nhất chính là, da dẻ người đã bắt đầu xám đi, có chút giống như da dẻ trên người thi thể! Nếu như ta không nhìn nhầm, da dẻ lộ ra bên ngoài của người là chuyên môn bôi một loại dược liệu lên để che dấu tai mắt người ta, khiến cho người ta không nhìn thấy, kỳ thực toàn thân đã tràn ngập đốm đen!

Ánh mắt Trương Huyền lấp lánh nhìn qua.

Con người co rụt lại, Trần Tiêu đan sư như bị sét đánh, liên tiếp lui về phía sau.

Đúng như đối phương nói, quả thực trên người hắn mọc lên một ít đốm đen, vốn còn tưởng rằng là một loại bệnh tật khó coi, đang định bớt chút thời gian đi tới chỗ Nguyên Ngự đại sư để xem, chung quy không đau không ngứa cho nên hắn cũng không coi là chuyện gì to tát, không nghĩ tới lại là đốm trên thi thể người chết!

- Cầu tiên sinh cứu ta!

Cố nén hô hấp dồn dập, Trần Tiêu đan sư không có nghi ngờ gì nữa, lại không nhận được ôm quyền.

Xưng hô từ tiểu hữu đổi thành tiên sinh.

Bất kể là ai, bất kể là sống bao nhiêu tuổi, đều không muốn chết, đặc biệt là dưới tình huống biết rõ mình sắp chết.

Tất cả đều muốn có thể tiếp tục sống tiếp!

- Có phải gần đây người đạt được bảo vật gì đó hay không? Nếu ta đoán không sai, hẳn là đạt được từ trên người người chết? Cách dùng không rõ, nếu như còn muốn sống thêm một ít thời gian, tốt nhất không nên tiếp tục đụng vào nó nữa.

Trương Huyền vung vung tay, không nói thêm nữa:

- Ta nói đến đây đã hết lời, người tự lo lấy đi!

- Người... Người...

Nghe thấy hắn nói vậy, thân thể Trần Tiêu đan sư lần thứ hai cứng đờ.

Đối phương không sai, gần đây hắn đã đạt được một cái lò luyện đan, so với thứ mà trước đó hắn sử dụng tốt hơn rất nhiều, được hắn coi như trân bảo, mỗi ngày đều xoa xoa, hận không thể mỗi ngày ngủ cùng nó.

Vật này, quả thực là thứ đạt được từ trong tay một kẻ đã chết, hơn nữa còn là vừa mới chết không lâu.

Người này biểu lộ luyện đan cho hắn là muốn để cho hắn giúp mình báo thù, chỉ là, kẻ thù rất lợi hại, lúc đó hắn chỉ thuận miệng đáp ứng, cũng không có ý định đi làm.

Sau đó người này chết đi, hắn cũng không để ý, chẳng lẽ... Thứ hắn nói chính là cái lò luyện đan này?

Thứ này, hắn nhận được rất bí mật, ngay cả hậu bối từ tôn cũng không rõ lắm, hắn ta... Làm sao biết được chứ?

Trần Tiêu đan sư lần nữa nhìn về phía thanh niên trước mắt, chẳng khác nào nhìn thấy ma quỷ.

- Được rồi, người kế tiếp là ai?

Không tiếp tục để ý tới vị lão giả trước mắt này, Trương Huyền nhìn về phía tám người còn lại.

Kỳ thực Trần Tiêu này không phải là bị bệnh, mà là một loại nguyên rủa.

Hắn đã đồng ý báo thù cho người khác, đối phương mới tặng cho hắn vật quý giá nhất, mà hắn đạt được đồ vật lại đổi ý, đối phương cũng đã ngờ tới như vậy cho nên đã khắc nguyên rủa ở bên trên lò luyện đan. Chỉ cần tới gần, sẽ bị ăn mòn, tuy rằng không bệnh không tai kiếp, thế nhưng cũng sống không được bao lâu!

Trừ phi, hắn có thể chân chính quyết định giúp đỡ đối phương báo thù!

Đương nhiên, những câu nói này, Trương Huyền sẽ không nói ra.

Trước tiên không nói tới Trần Tiêu đan sư này chỉ là bèo nước gặp nhau với hắn, không có bất kỳ ân tình gì cả. Càng quan trọng hơn chính là, đối phương vong ân phụ nghĩa, đồng ý hứa hẹn rồi lại không tuân thủ, khiến cho hắn rất là xem thường.

Trương Huyền liên tục khiến cho hai vị luyện đan sư chủ động chịu thua, á khẩu không trả lời được, tám người còn lại có ngốc cũng biết hắn có bản lĩnh thật sự, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng, không có một ai dám tiến lên nữa.

- Chư vị, nếu như không muốn tiếp tục, vậy thì cùng nhau chịu thua, tán đồng ta chiến thắng luận đan đi!

Trương Huyền cười cười.

- Tĩnh Tâm đan, tâm yên tĩnh mới có thể luyện chế. Ở tình huống bình thường cũng cần điều chỉnh ba ngày, tắm rửa trai giới. Mà hai vị đan sư Mạnh Nham, Trần Tiêu, không có điều chỉnh đã vội vàng luyện chế, đương nhiên sẽ bị tâm tình của bản thân ảnh hưởng, chỉ cần không luyện chế loại đan dược này thì hắn cũng không có cách nào!

- Không sai, chỉ có Tĩnh Tâm đan mới ảnh hưởng bởi tâm tình của bản thân, ảnh hưởng từ tâm cảnh, ảnh hưởng tới những đan dược khác lại nhỏ bé không đáng kể, chỉ cần không luyện chế Tĩnh Tâm đan là được!

Trong đám người vang lên một trận nói thầm, tiếp theo có một tiếng nói vang lên.

- Ta đến!

Một vị luyện đan sư đứng dậy.

Là một người trung niên tuổi tác xấp xỉ với Đỗ Mẫn, khuôn mặt chữ điền, ánh mắt mang theo vẻ trầm ổn và kiên nghị.

- Là Trình Giang đan sư!

- Trình đan sư là người có tiềm lực to lớn nhất trong chúng ta, trở thành luyện đan sư ba năm đã có thể luyện chế ra mười mấy loại đan dược. Hắn có thời gian, muốn vượt qua Âu Dương hội trưởng cũng không phải là không có khả năng!

- Hắn ta ra tay, ta yên tâm rồi.

...

Hai mắt mọi người đồng thời sáng ngời.

Vốn mọi người lời thề son sắt, muốn cho tiểu tử gọi là Trương Huyền này biết mặt, kết quả hai vị đan sư Mạnh Nham, Trần Tiêu thất bại, khiến cho niềm tin của bọn họ tổn thương rất lớn. Cho nên rất cần có người cổ vũ sĩ khí.

- Trương Huyền, trước đó ngươi hai lần quan sát tỉ mỉ, ngay cả tình, khí, thần của luyện đan sư mà ngươi cũng có thể nhìn ra, tại hạ khâm phục vạn phần!

Từ trong đám người đi ra, Trình Giang đan sư cười gật đầu.

- Trình đan sư quá khen!

Trương Huyền đáp lại.

- Ngay cả người Mạnh Nham đan sư có sát khí mà ngươi cũng có thể nhìn ra, nếu như ta tiếp tục luyện chế Tĩnh Tâm đan, nhất định cũng không cách nào tránh được con mắt của ngươi. Vì lẽ đó, ta mạo muội có đưa ra một biện pháp, muốn cho tăng cường độ khó lớn hơn ngươi, không biết ngươi có dám tiếp hay không?

Trình Giang đàn sư nói.

- Nguyên nghe kỹ càng!

Nghe thấy đối phương lại tăng cường độ khó, Trương Huyền nhìn sang.

- Ta mới vừa sáng tạo ra một bộ thủ pháp luyện đan, mấy ngày trước đây mới đề tên, chưa từng thi triển cho người khác xem qua. Nếu như dùng cái này để kiểm tra, cho dù người thông kim bác cổ thì nhất định cũng khó có thể trả lời được!

Trình Giang đàn sư cười cợt:

- Vì lẽ đó, ta muốn thử một chút, không cần người phải trả lời tên, chỉ hy vọng sau khi luyện đan qua người có thể từ bên trong nhìn ra loại phương pháp luyện đan để tham khảo. Nếu có thể nói ra ba loại, ta sẽ cam tâm tình nguyện phục!

- Sáng chế ra thủ pháp luyện đan mới? Lợi hại!

Thủ pháp luyện đan giống như võ kỹ của võ giả, có thể sáng chế ra một bộ, tuyệt đối là hạng người thiên tư tuyệt đỉnh, đã định trước sẽ được lưu danh sử sách.

Người như thế chỉ cần không ngã xuống, sớm muộn gì cũng sẽ danh chấn một phương.

Nghe thấy hắn nói vậy, rất nhiều đan sư đều lộ ra ánh mắt sùng bái, tràn ngập vẻ tôn kính.

- Trình đan sư lợi hại, đề mục này thực sự quá khó khăn!

- Đúng vậy, nếu như sáng chế ra phương pháp luyện đan, nhất định sẽ hoàn toàn khác nhau với ban đầu. Muốn từ bên trong nhìn ra, còn phải nói ra ba loại, độ khó so với chỉ vạch ra khuyết điểm trước đó lớn hơn quá nhiều!

- Lần này có lẽ Trương Huyền này đã gặp khó rồi!

- Đúng vậy, độ khó như thế, đừng nói là một học đồ, coi như đan sư đã đạt đến tam tinh cấp khác tới đây, cũng không thể ra sức!

Sùng bái qua đi, mọi người đồng thời cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Thủ pháp

Quyển 2 - Chương 113: Thủ pháp

Từ bên trong thủ pháp luyện đan nhìn ra thứ có thể tham khảo, chuyện này giống như từ bên trong một siêu nước nhìn ra nguồn nước ở đâu vậy, căn bản là nhiệm vụ không có cách nào hoàn thành được!

Trừ phi tận mắt chứng kiến quá trình hắn từng bước sáng chế ra thủ pháp, bằng không, tuyệt đối không thể tìm ra được ba loại. Độ khó lần này của Trình Giang, so với nhìn ra thiếu hụt đơn thuần trước đó còn lớn hơn chỉ ít năm lần trở lên!

Trương Huyền hít mắt lại.

Không hổ là luyện đan sư, cũng không dễ đối phó như trong tưởng tượng.

Tên này nhìn thì mặt mỉm cười, lòng thẳng thắn vô tư, thế nhưng trên thực tế lại là kẻ vô liêm sỉ nhất.

Đồng ý... Từ bên trong thủ pháp luyện đan nhìn ra thứ có thể tham khảo, hầu như là chuyện không thể! Không đồng ý, vừa mới bắt đầu tự bản thân hắn nguyện tang độ khó lên, đối phương tội gì mà không tăng chứ? Nếu không đồng ý, cho dù luận đan thắng lợi, chỉ sợ cũng sẽ bị người ta lên án, không quá quang minh chính đại.

- Sao vậy? Ta cũng biết chuyện này rất khó, người không đồng ý cũng coi như là chuyện bình thường, thế nhưng... nếu không đồng ý, có thể coi người thất bại trên vấn đề của ta hay không?

Trình Giang cười khanh khách nói.

- Thất bại?

Trương Huyền lắc đầu một cái:

- Vừa vặn ta cũng đang muốn mở mang kiến thức một chút, muốn nhìn thủ pháp mới Trình Đan sư của, bắt đầu đi!

Nếu như chiêu này của hắn đối phó với người khác sẽ khiến cho người ta luống cuống tay chân, nhưng đối phó với Trương Huyền thì lại không có một chút tác dụng nào.

Từ bên trong quá trình luyện đan tìm ra chỗ thiếu hụt, cũng không phải là do nhãn lực Trương Huyền của siêu quần, mà là Thiên Đạo Đồ Thư Quán. Chỉ cần có thư viện, cần đề ý gì đến thủ pháp của người chứ. Quan tâm người vừa mới sáng chế hay không sáng chế ra thì cũng có thể biểu hiện nội dung một cách rõ ràng, không có bất cứ vấn đề gì cả.

- Được!

Thấy hắn đồng ý, hai mắt Trình Giang đan sư sáng lên, khoe miệng khẽ nhếch lên, mang được liệu tói, lại đi vài bước tới trước mặt lò luyện đan.

Ào ào ào!

Được liệu tung bay, tất cả động tác của hắn như nước chảy mây trôi, từ xa nhìn lại khiến cho người ta cảm nhận được một loại vẻ đẹp đặc thù.

- Quả thực là thủ pháp mới, ta chưa từng gặp!

- Hắn đang luyện chế Tụ Tức đan!

- Đúng vậy, Tụ Tức đan, đối với võ giả thất trọng trở xuống cũng có hiệu quả, đặc biệt có tác dụng rất lớn đối với Tụ Tức cảnh. Trong các loại đan dược chính thức không tính là quý trọng, nhưng đối với võ giả lại có tác dụng to lớn nhất. Giống như luyện đan sư chính thức sát hạch luyện đan vậy, thông thường đều lấy loại đan dược này làm trụ cột. Chính vì như thế, mới có thể phát huy tốt hơn đặc tính của thủ pháp. Nhìn vào càng thêm trôi chảy, khiến cho người ta không thể nhận ra!

- Ta cũng không thấy được thủ pháp gì có thể tham khảo...

- Ta cũng không nhìn ra...

...

Rất nhiều Luyện đan sư nhìn một hồi, đồng thời lắc đầu.

- Trình Đan sư thật là tàn nhẫn!

Âu Dương Thành ở một bên liếc mắt nhìn vào cũng không nhận được lắc đầu:

- Dựa vào trình độ Luyện đan sư nhất tinh của hắn luyện chế Tụ Tức đan trụ cột nhất, không những động tác trôi chảy mà còn khiến cho người ta khó có thể phân biệt. Càng quan trọng hơn chính là, trong thời gian ngắn như vậy, coi như muốn phân tích thì cũng khó có thể phân tích ra được, lần này e rằng Trương Huyền rất khó qua được cửa ải này...

Tuy rằng Trình Giang đan sư có thể luyện chế ra đan dược nhất phẩm có cấp bậc càng cao hơn, thế nhưng nhất định sẽ rất phiền phức, không thể thành thạo điều luyện. Giống như là Dương Quá có thể sử dụng Huyền Thiết trọng kiếm vậy, thế nhưng lại không có cách nào vùng kiếm tùy ý thành thạo.

Đổi lại là Tụ Tức đan trụ cột nhất, hiệu quả sẽ không giống nữa. Giống như khi Dương Quá đổi thành một thanh trường kiếm bình thường vậy, cực kỳ dễ dàng, đừng nói là một kiếm hoa, mười cái cũng không thành vấn đề.

Tuy Trình Đan sư cười khanh khách, nhưng lại là người ác nhất, luyện chế ra Tụ Tức đan, không chỉ có thủ pháp càng nhanh hơn mà thời gian luyện chế cũng sẽ ngắn hơn không ít. Đan dược nhất phẩm bình thường cần nửa giờ, mà hắn, ngay cả 15 phút cũng không cần mà đã thành công rồi!

Trong thời gian ngắn như thế mà muốn nhìn ra ba loại có thể tham khảo?

Làm sao có khả năng chứ?

Rất rõ ràng, Trương Huyền bị hãm hại!

- Lẽ nào... hắn sẽ thất bại?

Nghe thấy nhận định của Âu Dương Thành, Văn Tuyết khẽ xiết chặt bàn tay ngọc lại.

- Chắc chắn sẽ khó vượt qua được...

Âu Dương Thành thở dài.

- Thú vị!

Vốn Trương Huyền không có ác ý gì đối với vị Trình Giang đan sư này. Thế nhưng không nghĩ tới tên này lại dễ tiện như vậy, lại dùng chiêu này, ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo.

Là một người có văn hóa, có tri thức, có giấc mơ, có kiến thức xuyên việt tới đây, làm sao hắn lại có khả năng mặc cho người ta bắt nạt mà không trả đòn cơ chứ?

Lạch cạch!

Tự Tức đan luyện chế thành công, có tới bảy, tám viên đan dược từ bên trong lò luyện đan lặn ra.

- Ta đã luyện chế xong, Trương Huyền, xin mời!

Trình Giang đan sư nhìn sang, nhẹ nhàng nở nụ cười, tràn ngập vẻ tự tin.

Thủ pháp của hắn quả thực không chỉ tham khảo ba loại phương pháp luyện đan, nhưng vừa nãy tốc độ luyện chế của hắn rất nhanh, động tác trôi chảy, đôi phương muốn nhìn ra là chuyện hầu như không thể!

Hơn nữa... quan trọng nhất chính là, coi như đối phương nói đúng thì hắn cũng có thể phủ nhận!

Thủ pháp luyện đan nhiều như vậy, rốt cuộc đã tham khảo những loại nào, còn không phải là do mình định đoạt hay sao?

Một tiểu tử không biết từ nơi nào xuất hiện cũng muốn giẫm lên trên bờ vai của ta để đi lên, thắng lợi luận đan ư... Nằm mơ!

- Nếu như ta nói ra ba loại thủ pháp mà người tham khảo, người sẽ chịu thua đúng không?

Trương Huyền đưa ánh mắt cân nhắc nhìn sang.

- Đương nhiên, ta là luyện đan sư chính thức, địa vị tôn sùng, thân phận cao quý, không tráo trở nợ với một tên học đồ như người!

Trình Giang đan sư vung ống tay áo một cái, giọng nói đầy vẻ tự kiêu.

- Được lắm, nếu nói như người vậy thì rất đơn giản!

Trương Huyền gật gù, bước lên trước, quay một vòng dọc theo lò luyện đan, lại cúi đầu liếc mắt Tự Tức đan nhìn trong tay hắn.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt một cái, lấy ra một viên, đặt ở trên chóp mũi, ngửi một cái.

- Tự Tức đan này màu sắc vừa đủ, sắc khí rất sáng, nếu như dựa theo tiêu chuẩn đan dược để nói, e rằng đã đạt đến hoàn mỹ!

Trương Huyền ca ngạo một câu, lại chuyển đề tài:

- Thế nhưng... lại bị giới hạn ở thủ pháp luyện đan của Trình đan sư, đạt đến hoàn mỹ đã là cực hạn, muốn diễn sinh ra đan văn, hầu như là chuyện không thể!

- Chỉ là một viên Tự Tức đan mà thôi, coi như có đan văn thì có ích lợi gì cơ chứ?

Trình Giang đan sư cười nhạo.

Loại Tự Tức đan này chỉ là đan dược trụ cột nhất, giúp võ giả tăng cao tốc độ hội tụ linh khí, coi như có thể luyện chế ra đan văn thì cũng là lãng phí!

- Cũng phải!

Trương Huyền gật gù, không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa mà nhẹ nhàng nở nụ cười:

- Nếu phải trả lời thủ pháp, bản khoản cái này quả thực là chuyện vô vị. Được rồi, nếu người yêu cầu, vậy ta sẽ trả lời, trước tiên không nói tới mấy thứ mà người tham khảo trong bộ thủ pháp vừa nãy mà ta sẽ nói một chút tổng cộng người biết bao nhiêu loại, biết cái này, như vậy rất có khả năng sẽ tìm ra đầu mối!

- Ba năm trước, Trình đan sư lấy thủ pháp Vạn Lưu Hóa Vũ, luyện chế ra Hồi Lực đan nhất phẩm sát hạch luyện đan sư thành công. Cùng năm, lại học tập thủ pháp Bắc Giang Hồi Lưu, luyện chế thành công An Thần đan!

- Mùa xuân năm thứ hai, chúc thọ Bạch Minh đan sư, lặng lẽ lên vào thư phòng, sao chép Thiên Ti Huyền Thủ của hắn, cũng lấy đi thủ pháp này, luyện chế ra Thối Thể đan nhất phẩm, làm cho danh tiếng vang xa!

- Mùa đông, thảo luận tài nghệ cùng Lâm Mộ đan sư, học trộm Băng Ti Ngưng Thủ của hắn!

- Mùa hè năm trước, tống năm vạn đồng tiền vàng mua được quán gia Kim Lộ của Kim Thần đan sư, thành công phục chế một phần Kim Tuyền Lưu Vân Thủ!

...

- Tháng ba năm ngoái, lợi dụng thủ đoạn lừa gạt mê hoặc học đồ Chu Hoa Hoa trong tay Đỗ Mẫn, từ trong tay hắn học được thủ pháp độc môn Bách Triền Thủ của Đỗ đan sư...

...

- Hiện giờ để ta tính một chút, Vạn Lưu Hóa Vũ, Bắc Giang Hồi Lưu... Những thủ pháp này gộp lại, tổng cộng có mười hai loại!

Trương Huyền thuộc lòng giống như lòng bàn tay, không ngừng nói ra. Nói xong lại quay đầu nhìn về phía đan sư đang ở cách đó không xa:

- Trình Giang đan sư, ta không nói ít hoặc là nói thêm nhiều đúng không?

- Ngươi... Ngươi...

Sắc mặt Trình Giang trở nên trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau, giống như là nhìn thấy quái vật, con ngươi liên tục co rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Vạn Lưu Quy Giang

Quyển 2 - Chương 114: Vạn Lưu Quy Giang

- Cái gì? Trình Giang, lời hắn nói có phải là sự thật hay không? Ta có lòng tốt thảo luận luyện đan với ngươi, không ngờ ngươi lại học trộm Băng Tĩ Ngưng Thủ của ta?

- Đáng ghét, khó trách ngày ấy khi tiệc mừng thọ của ta bắt đầu lại không biết ngươi đang ở đâu. Nói mau, ngươi lên vào thư phòng ta lúc nào vậy?

- Trình Giang, mọi người đều là Luyện đan sư, nếu như ngươi thật sự muốn học tập thủ pháp thì cứ nói cho chúng ta biết, chân thành khẩn cầu, không hẳn ta sẽ không đưa cho ngươi. Mà ngươi lại dụ dỗ học đồ của ta lừa gạt Bách Triền Thủ của ta. Ngươi cũng quá không từ tế!

...

Thủ pháp luyện đan giống như võ kỹ của võ giả vậy, rất nhiều thứ đều thuộc về tuyệt kỹ độc môn, có quy định môn phái nghiêm khắc, không dễ dàng truyền ra ngoài.

Nghe lời nói của Trương Huyền, không ngờ vị Trình Giang này không được các đan sư khác đồng ý đã tự mình học trộm. Thậm chí còn dùng đủ loại thủ đoạn tối tẻ để ăn cắp bí tịch, chuyện này lập tức khiến cho mọi người như ong vỡ tổ.

Mọi người đều là thành viên của Luyện đan sư công hội, bình thường cũng thường thảo luận thuật luyện đan một chút. Nếu như hắn thật sự muốn học, cứ đưa bài thiếp lên, làm chút sư lễ thì bọn hắn hoàn toàn có thể truyền thụ. Sau đó, cũng có thể thủ tiêu quan hệ thầy trò, mọi người lại là bằng hữu như cũ!

Nhưng học trộm như vậy cũng giống như võ giả ăn trộm vậy, đã phạm vào tối kỵ.

- Chư vị, không nên nghe hắn nói bậy...

Cảm nhận được lửa giận ở xung quanh, sắc mặt Trình Giang lúc đỏ lúc trắng, liên tục xoa tay.

- Ta nói bậy?

Trương Huyền bước lên phía trước, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Vừa nãy Trình đan sư luyện chế ra Tụ Tức đan này, tổng cộng đã dùng hai mươi ba loại dược liệu, cái này ta nói không sai chứ!

- Không sai!

Luyện chế Tụ Tức đan, cần dược liệu gì, chỉ cần là Luyện đan sư thì hầu như đều biết, không tính là chuyện bí mật gì cả. Cho nên hắn cũng không cần thiết phải phủ nhận.

- Khi người dung hợp ba loại dược liệu Bạch Liên thảo, Tử Đằng căn, Kim Giang hoa, ngón út hơi ngửa ra phía sau, đầu ngón tay giương lên, trạng thái như nhật hoa, nếu như ta không nhìn lầm, chiều này là tham khảo từ Bạch Minh đan sư!

- Khi lấy ra Thanh Dương dịch, nắm ngón tay mở ra, khe vuốt xuống, như là lấy ra hàn khí bên trong băng, không dám dùng sức quá mức, chắc là tham khảo từ Băng Tỳ Ngưng Thủ của Lâm Mộ đan sư!

- Thời gian bỏ thêm Tử Vi thảo, Bạch Tu hoa vào trong lò luyện đan, đề phòng dược tính khác biệt xung đột, chuyên môn khiến cho lò luyện đan quay nửa vòng trên vách đỉnh rồi mới hạ xuống. Làm như vậy, không chỉ có thể khiến cho dược hiệu tốt hơn mà còn có thể khiến cho nó mất đi sự mãnh liệt, không cách nào xung đột, Kim Tuyền Lưu Vân Thủ của Kim Thần đan sư, dường như giống như đúc chiều này!

...

- Đan dược ra lò, người không tiếp xúc tới lò đỉnh cực nóng, bàn tay giống như cuộn thành tờ, chân khí hình thành lưới khí đặc thù. Tuy rằng động tác nhẹ nhàng, thế nhưng nếu cẩn thận quan sát vẫn có thể nhận ra dược, Đỗ Mẫn đan sư, có phải là giống Bách Triền Thủ của người như đúc hay không?

Trương Huyền không cho đối phương cơ hội cãi lại, trực tiếp một hơi nói ra. Nói đến đây, hắn dừng lại một hồi, khẽ mỉm cười, khoe miệng nhếch lên:

- Nếu như... Trình đan sư cảm thấy ta nói vậy, ăn nói bừa bãi, ở chỗ chúng ta có sử dụng ngọc tinh ghi chép, có thể lật xem bất cứ lúc nào, mọi người cũng có thể chú ý tới mấy chỗ ta nói, để xem có phải là nói vậy hay không!

- Người...

Sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn thân Trình Giang liên tục run rẩy.

Hắn biết, đối phương nói không sai một chút nào!

Luyện đan sư, mỗi người đều có truyền thừa thuộc về chính mình. Hắn vì muốn để cho năng lực tiến bộ càng nhanh hơn cho nên học trộm chung quanh, vốn tưởng rằng mình đã vô cùng bí ẩn... Thế nhưng làm sao tên tiểu tử này biết được chứ?

Hơn nữa lại còn rõ ràng như thế?

Trong nháy mắt, hắn như bị lột trần đứng ở trước mặt tất cả mọi người, từ sâu trong lòng sinh ra sự sợ hãi sâu sắc.

- Sao nào? Vẫn còn cảm thấy ta nói vậy?

Không để ý tới việc đối phương trở mặt, Trương Huyền lần nữa bước lên phía trước:

- Nếu như người cảm thấy, những lời ta nói đều không đúng, như vậy... Bộ phương pháp luyện đan này của người có phải tên là Vạn Lưu Quy Giang hay không?

- Người là ma quỷ...

Trình Giang đan sư lão đảo một cái, ngã xuống đất.

Bộ thủ pháp này của hắn quả thực lấy cái tên này, tên là Vạn Lưu Quy Giang!

Mấy ngày trước hắn vừa mới đặt tên, chưa từng nói với bất cứ một ai, thậm chí ngay cả học đồ của hắn cũng không biết, làm sao... đối phương lại mở miệng nói ra được chứ?

Năng lực quan sát tinh tế tỉ mỉ như vậy, lại biết mình lặng lẽ ăn cắp thủ pháp bản lĩnh của người khác... tên này là ma quỷ hay sao?

Sao lại thế...

Trong lòng Trình Giang đan sư tràn ngập sợ hãi.

- Vạn Lưu Quy Giang, tất cả lưu phái đều quy về Trình Giang người, khẩu khí thật là lớn, thủ pháp thực sự rất tốt!

- Ăn cắp thủ pháp của chúng ta, dung hợp lại với nhau, lại nói sáng chế ra thủ pháp mới. Trình Giang, người thật là có bản lĩnh!

- Đáng thương cho ta lại xưng huynh gọi đệ cùng người, coi người là bằng hữu tốt nhất. Không ngờ người lại làm như vậy, được lắm!

- Bắt đầu từ hôm nay, giao tình của chúng ta ân oán nghĩa tuyệt!

...

Nhìn thấy biểu cảm của Trình Giang, cẩn thận nhớ lại thủ pháp trước đó của hắn. Nếu như mọi người vẫn không phân tích ra được thì quả thật chính là kẻ ngu si.

Rất nhiều luyện đan sư ở đây đều tức giận tới mức mặt đỏ phừng phừng lên, ánh mắt bùng bùng lửa tức giận.

Bọn họ không được tính là luyện đan sư cao minh gì cả, thủ pháp của từng người cũng không phải là bí mật không truyền, nhưng... tên này, muốn học thì học, cứ quang minh chính đại, bị cự tuyệt cũng không có gì. Thế nhưng lại lặng lẽ học trộm ở sau lưng, tuyệt đối đã phạm vào tội kỵ!

Không chỉ như thế, còn càn rỡ nói tự nghĩ ra thủ pháp, sáng lập cái em gái nhà người ấy. Trộm nhiều thủ pháp của chúng ta như vậy, dung hợp lại hình thành một thứ hỗn độn chính là sáng chế ra thủ pháp hay sao?

Nếu như đúng là như vậy, chẳng phải người người trong thiên hạ cũng có thể sáng chế ra thủ pháp mới hay sao?

Còn Vạn Lưu Quy Giang...

Làm người tại sao lại có thể vô sỉ như thế chứ?

Mọi người lần nữa nhìn về phía Trình Giang, không có đối xử bình đẳng như trước nữa, nếu có cũng chỉ là đủ loại căm ghét.

- Chư vị bớt giận!

Thấy mọi người căm phẫn sôi, Trương Huyền cười cười, ngắt lời của bọn họ, quay đầu nhìn về phía Trình Giang đang tràn ngập không thể tin được:

- Trình đan sư... Ta có được tính là thắng không?

- Người... Người...

Nhìn thấy nét cười của hắn, Trình đan sư run cầm cập một hồi, nói:

- Người thắng... Ta chịu thua!

Không chịu thua cũng không được, quả thực ánh mắt của đối phương chính là ma quỷ, hắn chỉ lo đối phương nói thêm gì nữa sẽ bại lộ nhiều bí mật hơn, cho nên chỉ có thể vội vã đáp ứng.

Giờ khắc này, hắn đã có chút hối hận vì mình cố ý làm khó dễ đối phương. Nếu không phải như thế, tuy rằng đối phương cũng vạch ra khuyết điểm như hai người Mạnh Nham, Trần Tiêu, thế nhưng cũng để lại mặt mũi, mà đối với hắn lại trực tiếp làm mất mặt, vạch trần tại chỗ...

Có thể dự đoán ra được, sau khi những chuyện này truyền đi, sau đó này ở trong Luyện đan sư công hội Thiên Huyền quốc này hắn không có đất đặt chân nữa. Hắn sẽ trở thành chuột chạy qua đường mà người người kêu đánh.

Thậm chí, địa vị và sự tín nhiệm cũng sẽ mất sạch sành sanh, trở thành người xấu trong mắt người khác, là tên lừa đảo.

Nghe thấy hắn thừa nhận, Trương Huyền khẽ mỉm cười.

Vốn hắn chỉ luận đan với mọi người, cũng không có xung đột quá phận quá đáng, nếu nhân cách của đối phương thiếu hụt thì hắn cũng không thêm để ý, nhưng tên này lại đi hùng hổ dọa người!

Muốn làm cho ta khó coi, ngươi đùa gì vậy?

Là người xuyên việt, lại sở hữu ngón tay vàng, nếu để cho ngươi làm ta mất mặt thì ta còn lăn lộn thế nào nữa?

Nếu đã tự mình đụng vào lưỡi thương, vậy thì đừng trách ta không khách khí. Vừa vặn ta cũng giết gà dọa khỉ, cũng để cho những người khác biết, Trương Huyền ta... Không phải dễ đắc tội như vậy!

- Trình đan sư đã chịu thua!

Trương Huyền nhìn quanh một vòng:

- Còn có ai nữa không?

Trong nháy mắt, chung quanh yên lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Nhuận huyết đan

Quyển 2 - Chương 115: Nhuận huyết đan

Tuy rằng vị trước mặt chỉ vạch ra khuyết điểm bên trong luyện đan của ba vị luyện đan sư, nhưng năng lực thể hiện ra đã làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi và khủng hoảng.

Không nói đầu xa, chỉ nói Trình Giang vừa nãy, động tác nhanh như vậy, thời gian luyện đan ngắn như thế mà hắn lại có thể nhìn ra mỗi một động tác, phân tích ra khởi nguồn của mỗi một thủ pháp, cũng có thể suy ngược được ra hần học trộm tài nghệ của mọi người..

Chỉ bằng vào loại nhãn lực và lượng tri thức này, chính là thứ mà tất cả mọi người không cách nào so sánh được.

- Ba vị luyện đan sư đã chịu thua, bây giờ còn lại, ai trong các người lên trước?

Thấy không có một người nào nói chuyện, Trương Huyền tiếp tục nhìn sang.

Luận đan, nhất định phải khiến cho tất cả mười vị luyện đan sư chịu thua mới được, nếu không sẽ không tính là thông qua.

- Chuyện này...

Bảy người còn lại, tiếp tục trầm mặc.

Đối phương đã có ánh mắt cao minh như vậy thì cũng thôi đi, ba vị luyện đan sư vừa rồi bị hắn nói, một người thì trước mặt mọi người bị vạch trần mình đội nón xanh, một người sắp chết rồi, người cuối cùng càng thân bại danh liệt...

Bọn họ chỉ tới đây tham dự Luận đan, chẳng ai muốn bị vạch trần cho thương tích đầy mình cả!

Ánh mắt của đối phương lợi hại như vậy, tâm cảnh hơi có chút vấn đề đã bị nhìn ra, với tình huống như thế, còn ai dám tiếp tục đi ra cơ chứ?

Hơn nữa... Luận đan cũng không thể chưa tỷ thí mà đã chịu thua!

Làm như vậy, tương đương với nhường nhịn, gian dối, một khi bị điều sẽ tra ra, nhất định sẽ bị khai trừ tư chất Luyện đan sư.

Vì lẽ đó, bảy người còn lại không ai dám làm chim đầu đàn.

- Chư vị, động tác nhanh lên một chút, cũng không thể liên tục kéo dài thời gian như vậy a!

Cũng nhìn ra tình cảnh lúc này có chút lúng túng, Âu Dương Thành không nhịn được mở miệng.

- Đề ta tới đi!

Trầm mặc chốc lát, Đỗ Mẫn luyện đan sư đứng dậy.

Hắn cũng xem như quen biết Trương Huyền, thậm chí còn bắt hắn đánh cuộc, vốn hắn tưởng rằng chỉ là một tiểu tử nông cuồng không biết trời cao đất rộng. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương lại nắm giữ ánh mắt và năng lực như vậy!

Coi như là hắn cũng kém xa tít tắp.

Thế nhưng, cũng hết cách rồi, cũng không thể tiếp tục tốn thời gian ở đây nữa.

- Đỗ Mẫn đan sư, người không phải vội, đề ta đến đi!

Đỗ Mẫn đang muốn luyện đan, để Trương Huyền vạch ra chỗ thiếu hụt thì một lão già đứng dậy.

- Là Bạch Minh đan sư!

- Vừa nãy Trương Huyền vạch trần Trình Giang, học trộm Thiên Ti Huyền Thủ của hắn, chắc hắn rất là tức giận, làm sao lúc này lại ra tay cơ chứ?

- Không biết, cứ xem một chút đi!

...

Nhìn thấy vị lão già này, tất cả mọi người đều rung mình.

Bạch Minh đan sư, tuy rằng không phải là người có tuổi tác lớn nhất, tư lịch già nhất trong mọi người, thế nhưng không thể nghi ngờ chính là người có uy vọng to lớn nhất.

Bởi vì hắn không những là Luyện đan sư, mà còn là người cầm lái thực tế của Bạch gia, một trong bốn gia tộc lớn nhất ở Thiên Huyền thành.

Sau lưng nắm giữ quyền thế và lực lượng rất lớn.

- Nếu Bạch đàn sư ra tay, ta cứ nhìn trước đã!

Đỗ Mãn đàn sư ngồi xuống.

So với vị Bạch Minh này, bất kể là tư lịch hay là địa vị hẳn đều có chút không bằng.

- Trương Huyền, ánh mắt của ngươi quả nhiên không tồi, hơn nữa năng lực phân tích cũng rất mạnh, thế nhưng... đầu cơ trục lợi, đối với luyện đan cũng không phải hiểu rõ bao nhiêu!

Sau khi xác định ứng viên, Bạch Minh nhìn về phía Trương Huyền, âm thanh cũng rất là bất thiện.

Cũng khó trách hắn tức giận, đại thọ qua đi bị người ta đánh cắp bí tịch gia truyền, tất nhiên đối phương đáng chết. Thế nhưng bị vạch trần trước mặt mọi người cũng làm cho hắn mất hết thể diện.

Rốt cuộc, Bạch gia lớn như vậy, không ngờ lại không ngăn được một tên Luyện đan sư, nếu chuyện này truyền đi, hẳn chỉ có thể mất mặt xấu hổ.

- Đầu cơ trục lợi? Sao Bạch đàn sư lại nói lời ấy?

Trương Huyền hơi kinh ngạc.

- Rất đơn giản, vừa nãy bất kể là Mạnh Nham, Trần Tiêu hay là Trình Giang, những khuyết điểm mà ngươi nói, hay những gì mà bọn họ bắt đầu thành lập. Nếu cẩn thận cân nhắc một hồi, hoàn toàn có thể hiểu là do ngươi sớm đã thăm dò chuyện xảy ra gần đây và những chỗ thiếu sót trong tính cách của bọn họ, lại dùng phương pháp đảo ngược để suy tính mà nói ra được đúng như thế!

Bạch Minh hừ lạnh nói.

- Đảo ngược?

- Không tồi, Bạch đàn sư vừa nói như vậy, ta cũng nghĩ đến chuyện này!

- Đúng vậy, dùng Mạnh Nham làm thí dụ, nếu như sớm biết hắn giết tiểu thiếp của mình, trong cơ thể có sát khí và lửa giận là có thể ung dung kết luận Tinh Tâm đan mà hắn luyện nhất định không có công hiệu!

- Trần Tiêu đan sư cũng giống vậy, biết hắn bị bệnh, mạng không còn dài, đương nhiên cũng có thể nói ra vấn đề về đan dược, Tinh Tâm đan có phản ứng từ tâm cảnh. Nếu đã sớm biết những tin tức này, coi như là một con heo cũng có thể biết được đan dược không thể dùng!

- Các ngươi vừa nói như vậy ta cũng có chút hiểu ra. Nếu như hắn đã sớm chuẩn bị, biết Trình Giang học trộm thủ pháp của chúng ta. Khi đó muốn đoán ra đối phương cái nào cũng rất đơn giản!

...

Bạch Minh vừa nói ra giống như một viên đá làm dậy lên sóng lớn ngập trời, tất cả mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, giống như đã hiểu ra vậy.

Trước đó là bởi vì không thể nào hiểu được làm sao đối phương có thể nhìn ra được những thiếu hụt này cho nên mới cảm thấy sợ hãi, giờ khắc này đã biết nguyên nhân, sự sợ hãi trong lòng đã tiêu hết.

Nói thật, nếu như để cho bọn họ biết được những tin tức này, nhất định cũng có thể phán đoán ra chỗ thiếu hụt trong lúc luyện đan của đối phương, lại sớm tìm ra chỗ có vấn đề.

- Ồ? Đảo ngược? Ý nghĩ rất thú vị!

Không nghĩ tới vị Bạch Minh luyện đan sư này lại tạo thành não động lớn như vậy, Trương Huyền cười nhạt:

- Ngươi đừng quan tâm ta dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể nhìn ra chỗ thiếu hụt khi ngươi luyện đan là được!

- Đúng vậy, có năng lực nhìn ra chỗ thiếu hụt khi ta luyện đan, quả thực coi như ngươi đã thắng. Thế nhưng, ta cũng muốn sửa đổi quy tắc một chút!

Bạch Minh đàn sư nói.

- Ồ?

- Vẫn như cũ là xem ta luyện đan, vạch ra khuyết điểm của ta, nhưng... điều ta muốn chính là ngươi vạch ra thiếu hụt chân chính bên trong quá trình luyện đan, tỷ như thủ pháp, không chế lò lửa, phối hợp dược liệu... Mà không phải chỉ ra những thứ lật vặt như tâm tính, không cho ngươi biết tin tức để theo quá trình suy ngược ra.

Bạch Minh hừ lạnh nói.

- Hay, cứ như vậy đi!
- Như vậy hẳn ta sẽ không thể dùng loại hình tâm tình để làm văn nữa!
- Có quy định này, coi như hẳn muốn dùng tin tức biết đến để suy ngược ra cũng không suy ra được!
- Đúng vậy, đây mới thực sự là vạch ra khuyết điểm..

...

Mọi người gật đầu.

Nói thật, tất cả mọi người đều bị năng lực vạch ra khuyết điểm của Trương Huyền làm cho sợ hãi. Làm người tu luyện, một đường tiến lên, từ bên trong trăm vạn người bộc lộ tài năng, ai mà không có một hai việc không thể lộ ra ngoài chứ? Ngộ nhờ bị tiểu tử này nói ra ở trước mặt mọi người, như vậy sẽ rất mất mặt.

Vì lẽ đó, Bạch Minh đan sư vừa nói ra quy tắc mới đã lập tức được mọi người tán thành.

Chỉ cho phép người nói ra chỗ thiếu hụt bên trên luyện đan, không nên nói tới chuyện giết người, sắp chết như trước nữa.

Mặc dù bọn họ là Luyện đan sư... thế nhưng cũng không chịu được bị dọa như vậy!

- Người chắc chắn chứ?

Nghe thấy đối phương ra quy định, hẳn nào không biết bọn họ đang nghĩ cái gì, khóe miệng Trương Huyền nhếch lên.

- Đương nhiên!

Bạch Minh đan sư vung ống tay áo lên, nói:

- Chỉ xem người có dám hay không mà thôi.

- Bắt đầu đi!

Trương Huyền không muốn nói nhiều.

- Được!

Nghe thấy hẳn đồng ý, Bạch Minh đan sư thở phào nhẹ nhõm, suy tư một chút, lấy được liệu xong, đi vài bước tới trước mặt lò luyện đan.

Hùng hục!

Hỏa diễm thiêu đốt, bắt đầu luyện đan.

Không bao lâu sau, lửa co rút lại, lò luyện đan được mở ra, ba viên đan dược đã được lấy ra.

Đan dược nhất phẩm, Nhuận Huyết đan! Là đan dược chuyên môn chuẩn bị cho cường giả võ giả lục trọng, có thể ôn dưỡng huyết đạo, khiến cho người ta đi càng xa hơn ở bên trong Tích Huyết cảnh.

Lúc trước Thượng Thần trưởng lão từng đánh đổi rất lớn để mua một viên cho Thượng Bân, người sau vì giáo huấn Trương Huyền cho nên đã đánh đổi, đưa cho Bạo Thiên sư.

Dù vậy, Bạo Thiên sư vẫn phản chiến như cũ, cho nên mới khiến cho Thượng Bân u oán không ngớt.

Bất kể nói như thế nào, Nhuận Huyết đan ở trong đám đan dược nhất phẩm cũng được coi là không tồi, Tinh Tâm đan còn xa mới sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Bạch Minh đan sư tan võ (Thượng)

- Lợi hại!

- Cũng chỉ có Bạch Minh đan sư mới có được thực lực như vậy, trong hoàn cảnh như vậy mà cũng có thể luyện chế thành công Nhuận Huyết đan!

- Nhuận Huyết đan rất khó luyện chế, thủ pháp của Bạch Minh đan sư rất phức tạp, ta cũng chưa từng thấy. Ta cũng muốn xem xem, Trương Huyền này có thể nói ra khuyết điểm gì!

- Khả khả, mấy người chúng ta cứ xem trò hay đi!

Nhìn thấy Bạch Minh đan sư luyện chế ra Nhuận Huyết đan, rất nhiều luyện đan sư đều nở nụ cười.

Đan dược càng cao cấp thì thủ pháp luyện đan cũng càng phức tạp, Nhuận Huyết đan ở bên trong các đan dược nhất phẩm cũng được coi là không kém. Mà thủ pháp luyện chế rất rườm rà không gì sánh được, ngay cả những người như bọn họ cũng không thể xác nhận được sai lầm bên trong thủ pháp, một tên học đồ làm sao có khả năng nhìn ra cơ chứ?

- Được rồi, đan dược đã được luyện thành, người nói ra tên gọi và khuyết điểm của thủ pháp này một chút đi!

Cười lạnh, Bạch Minh đan sư bình tĩnh hít thở một lát, bàn tay lớn vẫy một cái.

Ý vào nhược điểm và tin tức không biết có được từ chỗ nào mà đã muốn Luận đan thành công, nằm mơ đi!

Không có chân tài thực học, vạch ra sai lầm luyện đan chính xác, muốn làm cho bản thân hấn khâm phục, ngay cả cửa cũng không có!

- Người chắc chắn định để ta nói chứ?

Về mặt Trương Huyền lần nữa trở nên kỳ quái.

- Đừng giả thần giả quỷ ở chỗ này, không nói ra được thì chịu thua đi!

Bạch Minh đan sư hừ lạnh.

- Vậy cũng tốt!

Trương Huyền lắc đầu một cái, hai tay chấp ra sau lưng, chậm rãi đi tới giữa phòng.

- Thủ pháp luyện đan người dùng gọi là Thiên Phong Thủ, truyền thuyết là do một vị luyện đan sư nhị tinh tên là Phùng Tuyên sáng tạo ra. Đưa được liệu lên, dựa theo trình tự đặc thù, giống như ngọn núi, tầng tầng lớp lớp kết nối, sóng sau nối tiếp sóng trước, không chế hóa diễm cũng theo trình tự này, uy lực bỗng lớn bỗng nhỏ. Mà luyện đan như vậy có thể khiến cho dược hiệu dung hợp đầy đủ, rất dễ dàng thành đan! Nhưng thiếu hụt cũng hết sức rõ ràng, đó là muốn làm cho cấp bậc đan dược tăng lên, vô cùng khó khăn!

- Vì lẽ đó, ba viên Nhuận Huyết đan này của người cho dù có thành công luyện chế thì cũng chỉ là thành đan cấp thấp nhất, muốn trở thành thật sự no đủ, hầu như là chuyện không thể. Loại thủ pháp luyện đan này chỉ thích hợp cho luyện đan sư trình độ thấp sản xuất một lượng lớn. Nói thật, những luyện đan sư hơi khá một chút đều không học nó. Bởi vì nó sẽ ràng buộc con đường tiến lên của bản thân, bất luận là luyện tập bao nhiêu lần thì cũng không thể tăng lên phẩm chất đan dược được một chút nào. Cho nên cho dù có học được thì có tác dụng gì chứ?

- Trừ phi... Bản thân cảm thấy bản thân mình không tiềm lực gì có thể khai quật, lúc này mới chọn loại thủ pháp này.

Trương Huyền khẽ mỉm cười, có chút ý tứ sâu xa nhìn qua phía hấn:

- Bạch Minh đan sư, không biết lời ta nói có đúng hay không?

- Hừ!

Nghe thấy lời này của đối phương, Bạch Minh cắn răng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

Thân là người cầm lái của Bạch gia, lại là Luyện đan sư nhất tinh, địa vị tôn sùng. Thế nhưng khi đến miệng đối phương lại xong rồi... trở thành Luyện đan sư trình độ thấp... Không có tiềm lực để đào móc...

Thế nhưng, hấn cũng không có cách nào phản bác.

Khuyết điểm của Thiên Phong Thủ đúng như đối phương nói, tuy rằng luyện chế Nhuận Huyết đan rất dễ dàng, thế nhưng lại không cách nào tiến bộ.

- Người cũng không nên đắc ý, nói ra những thứ vô dụng này, còn phải nói ra sai lầm trong lúc ta luyện đan vừa rồi thì mới được tính là thắng cuộc!

Thở ra một hơi, Bạch Minh cố nén lửa giận.

- Được rồi!

Trương Huyền cũng không phí lời, lại đi về phía trước hai bước, đi tới trước mặt lò luyện đan:

- Vậy trước hết ta sẽ bắt đầu từ trụ cột nhất!

- Chỉ cần là Luyện đan sư thì đều biết việc này. Nếu muốn luyện chế ra đan dược tốt, nhất định phải có lực khống chế cực mạnh đối với lửa, lò luyện đan thì mới được. Vừa này Bạch Minh đan sư, khi cầm dược liệu đã bắt đầu luyện chế, không biết nắm giữ bao nhiêu về lò đỉnh này? Lò lửa này chứ?

- Các ngươi không cần phản bác lời ta nói, quy chế của những lò luyện đan này đều không khác nhau là mấy, không cần phải tính toán quá nhiều. Ta có thể nói cho các ngươi rõ ràng, dược liệu giống nhau, lò lửa tương tự, lò luyện đan tương tự. Thế nhưng đan dược luyện ra được lại không giống nhau, bởi vì có một chút khác biệt, thậm chí hơi bất cần một chút còn có thể có thể làm cho đan dược luyện chế ra bị hạ thấp xuống một đẳng cấp!

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lò luyện đan, Trương Huyền tiếp tục nói:

- Không tin, hiện tại ta sẽ nói cho các ngươi biết.

- Lò luyện đan này cao bảy thước ba tấc, rộng ba thước hai tấc. Là thứ do ba thợ thủ công của Thạch Tinh phường luyện chế ra từ bảy năm ba tháng trước, tổng cộng đã luyện qua 147 lần đan dược. Trong đó đan dược nhất phẩm là tám mươi tám lần, đan hoàn thấp hơn nhất phẩm là năm mươi chín lần! Trong quá trình vận chuyển đã chịu qua ba lần va chạm, từ trên đỉnh xuống dưới tổng cộng có mười ba vết nhỏ. Khi luyện chế đan dược phổ thông không ảnh hưởng tới toàn cục. Thế nhưng sẽ làm cho dược lực tán dạt, nguyên khí tán loạn, do đó dẫn đến khi thành đan dược lực không đủ, đẳng cấp bị hạ thấp!

- Đỉnh này độ dày hơn một tấc, nhiệt lượng muốn hoàn toàn thẩm thấu cũng cần một nén hương lẻ ba mươi bốn hô hấp. Độ dày hai bên trái phải nắp đỉnh hơi có khác biệt, cách biệt ba sợi to, đừng có xem thường một chút độ dày ấy. Mà tình huống của lửa cũng tương tự, nhiệt lượng hai bên có chênh lệch năm phần trăm, bởi vậy chỉ phối sẽ vị trí thả dược liệu, sẽ làm cho phân bố dược liệu trong Nhuận Huyệt đan hoàn toàn khác nhau.

- Thật hay giả vậy?

- Một lò đỉnh cũng có nhiều học vấn như vậy sao?

...

Nghe thấy Trương Huyền chậm rãi nói, rất nhiều luyện đan sư phía dưới đều há hốc miệng, sắp phát điên rồi.

Tuy rằng bọn họ cũng biết lò luyện đan không giống nhau thì cấp bậc đan dược luyện chế ra cũng không giống nhau. Thế nhưng dù có mơ bọn họ cũng không nghĩ tới, một lò luyện đan mà còn có nhiều học vấn như vậy.

Hơn nữa...

Đây là lò đỉnh do Luyện đan sư công hội vì lần Luyện đan này cho nên mới chuyển vào trong này. Mà làm sao hắn ta lại biết cặn kẽ như vậy? Thậm chí luyện chế ở nơi nào, độ dày lò đỉnh, to nhỏ, đã luyện qua bao nhiêu lần đan... Điều rõ ràng?

Con bà nó, chuyện này cũng quá nghịch thiên rồi đó!

Liếc mắt là đã nhìn ra những thứ này, ngươi... là quái vật sao?

- Ta đã nói xong về lò đỉnh, ta sẽ nói một chút về lò lửa!

Không để ý tới mọi người đang kinh ngạc, Trương Huyền chỉ tay về lửa ở dưới mặt lò đỉnh:

- Đây là lửa được thiêu đốt mà ra, nơi nóng nhất có thể hòa tan sắt thép thành chất lỏng, lại phối hợp với chân khí của võ giả có thể dung hợp không chế thể lửa to nhỏ, do đó có thể khống chế nhiệt độ cao thấp.

- Thế nhưng... lửa và dược liệu cũng không phải trực tiếp tiếp xúc với nhau. Mà đan dược chúng ta luyện chế là thành đan ở bên trong lò đỉnh, lửa ở bên ngoài xuyên qua nắp đỉnh, còn lưu giữ được bao nhiêu ở bên trong lò đỉnh mới là thứ chúng ta nên cân nhắc.

- Thiên Đò than đá, là than đá tốt nhất để luyện đan, không nói tới nhiệt độ cao mà lực xuyên thấu cũng mạnh, than đá phổ thông, sau khi xuyên thấu qua khoảng một tấc nắp đỉnh thì chỉ còn lại có ba mươi bảy phần trăm nhiệt lượng. Mà loại than đá này, năng lực được giữ lại tới bốn mươi sáu phần trăm! Chỉ có biết quy luật này thì mới có thể xác nhận dược liệu ở bên trong đang phải chịu nhiệt độ cao bao nhiêu, bao lâu thì mới có thể dung hợp dược hiệu tốt nhất, tạo ra đan dược nhất phẩm có phẩm chất ra sao!

- Đương nhiên, những chuyện này chỉ là thứ căn bản nhất của luyện đan sư, không được tính là khuyết điểm, ta chỉ thuận miệng giới thiệu một chút mà thôi!

Trương Huyền nở nụ cười, nhìn về phía bên cạnh:

- Thế nhưng, ta vẫn muốn hỏi Bạch Minh đan sư một chút, trước khi ngươi luyện chế đan dược, những chuyện này... Ngươi có chú ý không?

Bạch Minh đan sư chỉ cảm thấy da đầu tê tê, suýt chút nữa đã ngất đi.

Chú ý, chú ý cái đầu người ấy!

Ta chỉ luyện đan, những thứ này phức tạp như vậy, ta... làm sao biết chứ?

Hơn nữa, coi như muốn chú ý thì cũng chẳng có cách nào, không lẽ trước tiên phải tìm thước đo để đo lò đỉnh một lần, sau đó lại kiểm tra nhiệt độ của lò từng chút một hay sao?

Nếu thực sự như vậy cũng mất hai ba ngày, còn luyện đan cái khi gì nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Bạch Minh Đan Sư Tan Vỡ (Hạ)

Quyển 2 - Chương 117: Bạch Minh Đan Sư Tan Vỡ (Hạ)

Trong lòng phiền muộn, nhưng Bạch Minh cũng biết, mình không cách nào trả lời.

Trước khi luyện đan, kiểm tra lò đỉnh, lò lửa, đây là chuyện cơ bản nhất, coi như là một tên học đồ cũng có thể đọc lâu lâu, bản thân vừa ra tay đã luyện đan, rất rõ ràng đây chính là một sai lầm lớn.

Giống như Trương Huyền kiếp trước vậy, trước khi lái xe không thắt dây an toàn, không nhìn sấm lốp xe, cảnh vật chung quanh thân xe mà lại trực tiếp vào số, coi như xuất hiện sự cố thì cũng không lý do để cãi lại.

Trạng thái hiện tại của Bạch Minh chính là như vậy, bị một tên học đồ giáo huấn trước mặt mọi người, rõ ràng là tiền thoái lưỡng nan, lại không phản bác được, trong lòng buồn bực thế nào có thể tưởng tượng ra được.

- Đã nói tới lò đỉnh, lò lửa, chúng ta tới công đoạn dung hợp dược liệu đi!

Biết đối phương không có cách nào trả lời, Trương Huyền lười tiếp tục truy hỏi, lại nói tới dược liệu:

- Nhuận Huyết đan, tổng cộng cần bốn mươi bảy loại dược liệu, bên trong nhiều dược liệu như vậy, dược tính có tương hợp, có xung đột lẫn nhau. Nếu không khống chế xung đột trước sẽ rất dễ khiến cho đan dược hỏng!

- Trước tiên ta sẽ nói một chút về trình tự của Bạch Minh đan sư.

- Đầu tiên hẩn thả vào Thông Tâm thảo! Thông Tâm thảo thông tâm thuận khí, chịu được nhiệt độ cao, dược lực cần lửa lớn rèn luyện thì mới có thể tinh luyện ra dược. Là dược liệu thứ nhất thả vào lò đỉnh, có thể tiếp xúc với nhiệt lượng sớm hơn, kích phát dược tính, chuyện này đã làm đúng. Thế nhưng... sai là sai ở chỗ, hẩn thả Thông Tâm thảo vào, sau bảy hô hấp mới thả loại dược liệu thứ hai vào, Chưởng Liệt hoa!

- Góc Thông Tâm thảo mà hẩn nắm, nếu như ta không nhìn nhầm, chắc là chỉ có nửa năm tuổi, dược lực không tính là hùng hậu, trên cơ bản đều tập trung ở bên trên lá cây, không có thâm vào kinh mạch. Loại dược liệu này, lúc bị lửa kích thích, dược lực sẽ tản mát ra, dưới tình huống bình thường, trong hô hấp phải thả Chưởng Liệt hoa vào. Mà hẩn lại chậm lại đến bảy hô hấp, khiến cho dược hiệu tổn thất mười ba phần trăm, thất bại!

- Chưởng Liệt hoa năm năm tuổi, dược lực tương đối hùng hậu, thời gian luyện chế, lúc thả vào lò đỉnh là từ bên trái chậm rãi thả xuống, quá trình rơi xuống đại khái là một nửa hô hấp. Trong khoảng thời gian này, lò đỉnh cực nóng đã có thể làm cho dược hiệu phát huy ra tác dụng, rất dễ dung hợp cùng Thông Tâm thảo. Mà Bạch Minh đan sư thì lại, trực tiếp ném dược liệu vào trong đó, khiến cho nó mất đi thời cơ tiếp xúc với lò đỉnh sớm, dược hiệu không triệt để phát huy được. Lại tổn thất mười bốn phần trăm, thất bại!

- Hai loại dược liệu này, dược tính thoáng cái xung đột lẫn nhau, tiếp theo chính là bỏ Bồng hoa thảo vào để trung hoà, thế nhưng hẩn lại thả dược liệu có thuộc tính cuồng bạo vào, khiến cho hai loại dược tính xung đột với nhau. Làm cho lần nữa tổn thất mười một phần trăm, thất bại!

- Bản thân là thuộc tính dương, trời sinh khô nóng, sau khi tiến vào lò đỉnh cực nóng lại lập tức thả Thanh Lương thảo vào trung hoà mới là chính đạo. Mà Bạch Minh đan sư lại thả Tri Mầu thảo vào. Dược tính của Tri Mầu thảo có thể tương dung với bất luận một loại dược liệu nào. Là thứ tốt nhất để trung hoà tất cả dược liệu, tuy nhiên chính là bởi vì như vậy sẽ triệt để để hóa giải thuộc tính dương, dẫn đến hiệu quả của Nhuận Huyết đan sẽ giảm nhiều, thất bại!

-... Thất bại!

-... Thất bại!

-... Thất bại!

...

Trương Huyền càng nói càng nhanh, giống như cái máy, mỗi một câu nói đều có lý có chứng, có căn có cứ, mỗi một chỗ thất bại đều giống như cái búa lớn nện ở trên mặt Bạch Minh đan sư, khiến cho sắc mặt hắn càng ngày càng trắng, thân thể càng không tự chủ được phải run rẩy.

Luyện đan, không phải là trò đùa, dược liệu tương tự nhau, năm tuổi không giống thì dược hiệu cũng không giống nhau. Trong đó liên quan tới đủ loại phối hợp và các loại dung hợp với lô đỉnh, rườm rà phức tạp. Chỉ một viên Nhuận Huyết đan, muốn nói tỉ mỉ, không có ba ngày cũng không nói hết được!

Chính vì như thế, nghề nghiệp luyện đan sư này mới có thể xếp trên thứ hạng cao ở trong các nghề nghiệp cửu lưu.

- Những thứ hắn... nói đều đúng!

- Chỉ liếc mắt nhìn luyện đan đã có thể nhớ kỹ trình tự đưa lên bốn mươi bảy vị dược liệu của Bạch Minh đan sư, nói không sai một chút nào? Đây là trí nhớ gì đây chứ?

- Nhớ kỹ trình tự cũng không tính là gì, quan trọng là... liếc mắt đã nhìn ra năm tuổi của mỗi một cây dược liệu, lại còn biết nên phối hợp như thế nào thì mới có thể phát huy dược tính tốt nhất... Người còn có phải là người nữa hay không?

- Nghe thấy hắn nói như vậy, luyện đan phải kết hợp với quá nhiều chuyện, khó trách đan dược của ta trước sau không đạt tới hoàn mỹ, thậm chí là đan văn, thì ra là như vậy...

...

Nghe thấy Trương Huyền nói, tất cả mọi người đều yên lặng, mỗi người đều có cảm giác như đầu bị đập một búa, trợn mắt há hốc mồm.

Con bà nó!

Đây mới gọi là luyện đan!

Hóa ra trước đó chúng ta vốn đang lãng phí dược liệu, sỉ nhục nghề nghiệp luyện đan sư này!

Có thể dự đoán ra được, nếu như thật sự dùng phương pháp này của hắn để luyện đan, tất nhiên đan dược sẽ tăng lên một cấp bậc, hoàn mỹ, đan văn cũng không còn là giấc mơ nữa!

Đây đã không phải là lý luận mà nhất phẩm luyện đan sư có thể tiếp xúc được, mà là thứ mà đan sư càng cao hơn mới có thể nắm giữ được.

Mọi người kinh ngạc, Bạch Minh đan sư ở bên cạnh ngay cả tâm tự tử cũng có.

Nghe đối phương nói vậy, nghĩa là tất cả mọi hành động của hắn đều thất bại, đây đâu phải là luyện đan, quả thực là đang luyện phân ấy!

Quan trọng là... luyện phân chỉ ít cũng không lãng phí, mà hắn luyện đan dược xong, tương đương với lãng phí hết tất cả dược liệu...

Phù!

Lòng ngực hắn cảm thấy càng ngày càng phiền muộn, một ngụm máu tươi phun ra.

Từ trước cho tới nay, hắn đều cho rằng mình luyện đan rất có thiên phú, là luyện đan sư cao minh danh xứng với thực. Thế nhưng sau khi nghe được lời của đối phương thì hắn mới biết trình độ loại này của hắn ngay cả trẻ con cũng không bằng!

Trước đó hắn còn có rất tin tưởng, thế nhưng nghe đối phương liên tục nói, sự tự tin đã mất. Bây giờ, e rằng ngay cả lò luyện đan hắn cũng không dám tiếp tục đến gần nữa.

Thân thể run rẩy, Bạch Minh đan sư mới vừa rồi còn hăng hái, muốn tìm Trương Huyền gây phiền phức, sắc mặt càng ngày càng khó coi, như là tẩu hỏa nhập ma vậy.

Một lát sau, hắn cắn răng một cái.

- Đúng vậy, dùng loại trình độ này của ta còn luyện đan cái gì nữa chứ? Quả thực chính là phung phí của trời, lãng phí dược liệu! Bắt đầu từ hôm nay, Bạch Minh ta sẽ không luyện chế một viên đan dược nào nữa. Nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt!

Một lời thề từ miệng hắn vang lên.

- Cái gì?

- Không luyện đan nữa?

- Bạch Minh đan sư...

...

Nghe thấy hán phát lời thề, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, mỗi người đều không tự chủ được run cầm cập, trong lòng xuất hiện cảm giác mèo khóc chuột.

Đường đường là luyện đan sư lại xin thề không luyện đan, chẳng khác nào triệt để cáo biệt với giới đan dược, cả đời khổ cực nỗ lực, tất cả đều trôi theo nước chảy.

Mà nguyên nhân chuyện như vậy không ngờ lại là từ một học đồ luyện đan, vạch ra khuyết điểm luyện đan của hán!

- Có phải hán đã quá lỗ mãng...

Một vị luyện đan sư không nhịn được nói.

- Nếu như đổi lại là ngươi bị chỉ trích, đứng mũi chịu sào, thì ngươi sẽ làm như thế nào?

Một tên luyện đan sư khác không nhịn được nói.

- Ta...

Tên luyện đan sư kia ngừng lại, không nói ra được nửa câu.

Đối phương nói không sai, nếu như vừa nãy người lên không phải Bạch Minh đan sư mà là hán. Sau khi luyện chế ra đan dược mới phát hiện ra thủ pháp của mình, hành động đều không được. Tất cả nỗ lực đều giống như rầm chó không có tác dụng, e rằng tự tin và kiên trì nhiều năm cũng sẽ đổ nát trong nháy mắt!

Một khi loại tự tin này mất đi, coi như sau này muốn luyện đan cũng không có cách nào nữa. Nếu đã như vậy, còn không bằng trực tiếp xin thề không tiếp tục luyện đan nữa thì hơn.

Luyện đan không phải rang đậu, không phải là trò đùa, tâm cảnh, thủ pháp, sự tự tin... Thiếu một thứ cũng không được, lòng tự tin đã mất, còn gì là luyện đan sư nữa chứ?

- Chỉ bằng vào vạch ra khuyết điểm đã khiến cho một vị luyện đan sư lâu năm đánh mất tự tin, không dám nữa luyện đan...

Trong đầu mọi người đồng thời xuất hiện suy nghĩ này, khi lần nữa nhìn về phía Trương Huyền, trái tim của tất cả mọi người đều liên tục co bóp.

Khó trách vừa bắt đầu hán đã cho thấy thái độ của mình, không muốn nói tới thiếu hụt bên trên luyện đan, vốn bọn họ còn đang cho rằng là đối phương không thấy được cho nên mới có ý ngênh ngang tu bổ khiếm khuyết. Bây giờ mới biết... Đâu phải người ta không biết, mà là biết quá nhiều, sợ nói ra sẽ đã kích làm cho người muốn độn thổ!

Đại ca, chúng ta chỉ muốn hỏi một chút, rốt cuộc ngươi là học đồ luyện đan, hay chúng ta mới là học đồ luyện đan vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Luyện đan chân chính (thượng)

Quyển 2 - Chương 118: Luyện Đan Chân Chính (Thượng)

- Ta chịu thua!

Sau khi nói mình sẽ không tiếp tục luyện đan nữa, Bạch Minh đan sư khom người nói.

Từ lúc bắt đầu luận đan lại thêm thời gian luyện đan cũng chỉ hơn một canh giờ chút, không ngờ đã có bốn vị luyện đan sư chủ động chịu thua.

Kết quả này đã vượt quá dự liệu của tất cả mọi người, ngay cả Âu Dương Thành ở bên cạnh toàn thân cũng run cầm cập, không thể tin được.

Trước đó hán liên tục không coi trọng Trương Huyền, thế nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại kết quả này!

Quả thực chính là nghiền ép!

Khó trách có thể đạt được điểm số tối đa trong sát hạch học đồ, thậm chí lại còn nhận ra hấn nhận sai được liệu, phần năng lực này, quá mạnh mẽ!

Vấn Tuyết ở một bên cũng tràn ngập sợ hãi, thân thể mềm mại liên tục run rẩy.

Không ngờ bản thân nàng lại đi cười nhạo vị đã khiến cho luyện đan sư á khẩu không trả lời được... Là đầu óc mình có vấn đề hay là lá gan quá lớn vậy?

May mà đối phương không tính toán với nàng, nếu không, e rằng nàng sẽ không ở trong Luyện đan sư công hội được nữa!

- Đề ta đến đi!

Thấy Bạch Minh chịu thua, Đỗ Mẫn trước đó nói muốn ra mặt thấy không có một người nào lên tiếng mới đi ra.

- Mong hạ thủ lưu tình!

Về mặt cười khỏ, Đỗ Mẫn đi tới trước lò luyện đan.

Đan được mà hấn luyện chế chính là nhất phẩm, so với Nhuận Huyết đan và Tĩnh Tâm đan đều hơi có chút không bằng.

Thủ pháp của hấn thuần thực, tốc độ rất nhanh, không lâu sau đã luyện chế thành công, tất cả đều là cấp bậc no đủ.

Thái độ của đối phương khá tốt, hơn nữa ngày hôm qua đã quen biết cho nên Trương Huyền cũng không nói quá nhiều, chỉ vạch ra mấy chỗ khuyết điểm rõ ràng nhất, người sau đã trực tiếp chịu thua.

Cho đến bây giờ, mười vị luyện đan sư, đã có năm vị chịu thua.

Luận đan cũng đã tiến hành được một nửa.

- Tiếp tục, vị kế tiếp là ai?

Hai tay Trương Huyền chấp ra sau lưng, lạnh nhạt nhìn về bốn phía, mọi người yên lặng như tờ.

Người khác luận đan đều mang theo tâm tư sợ hãi tham dự sát hạch, chỉ lo đối phương đưa ra vấn đề làm khó dễ, tên này thì tốt rồi, những luyện đan sư còn lại đều co rụt cổ lại, sợ bị nhắc tới. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cho dù là ai cũng sẽ không tin.

- Đề ta!

Nặng nề trong chốc lát, một lão già đứng dậy.

Luyện đan sư, Lâm Mộ!

Trình Giang đan sư từng lấy thảo luận tài nghệ làm cái cớ, học trộm thủ pháp độc môn luyện đan Băng Ti Ngưng Thủ của hấn.

- Lâm đan sư chậm đã! Lần này ta muốn lên cùng ngươi!

Lâm Mộ mới vừa đứng lên thì tiếp theo một vị trung niên cũng đứng lên.

Kim Thân đan sư!

- Cùng nhau lên sao?

Lâm Mộ cau mày.

Luyện đan để cho đối phương vạch ra khuyết điểm, hai người làm sao cùng lên được chứ?

- Hấn có thể nói ra khuyết điểm, nói rõ quả thực ánh mắt rất tốt, được dạy dỗ rất tốt, rất có thể sau lưng có danh sư chỉ điểm. Thế nhưng, ta không tin hấn trẻ tuổi như vậy, tri thức dự trữ lại lợi hại như vậy! Vì lẽ đó... hai người chúng ta không luyện đan, trực tiếp hỏi các vấn đề, đừng để cho hấn lừa đảo là được!

Kim Thân đan sư hừ lạnh nói.

- Chuyện này...

Lâm Mộ sửng sờ.

- Đúng vậy, điểm ấy làm sao ta không nghĩ tới cơ chứ?

- Hấn ta ngay cả hai mươi cũng chưa tới, coi như vừa sinh ra đã biết chữ thì có thể xem được bao nhiêu thư tịch cơ chứ? Có thể nhớ kỹ được bao nhiêu nội dung đây?

- Luận đan chân chính kỳ thực chính là đưa ra vấn đề bên trên luyện đan, để cho hần trả lời. Hần biết lượng tri thức của mình không đủ cho nên cố ý đưa ra yêu cầu gia tăng độ khó, nhìn ra khuyết điểm, quả thực là gia tăng độ khó. Thế nhưng nếu như hần thật sự có danh sư chỉ điểm, từ nhỏ đã được dạy dỗ tốt, có thể nhìn ra chỗ thiếu hụt của chúng ta cũng không tính là gì cả!

- Đúng vậy, danh sư kiến thức rộng rãi, chúng ta đều là luyện đan sư nhất phẩm, làm đệ tử của người như thế, tất nhiên ánh mắt cũng sẽ không tồi. Có thể nhìn ra sai lầm của chúng ta là chuyện đương nhiên!

...

Kim Thần đan sư nói vậy, nhất thời khiến cho bốn người còn lại hưng phấn, một lần nữa tìm lại sự tự tin của mình.

Đối phương liếc mắt nhìn luyện đan đã có thể nói ra thiếu hụt của mọi người. Điều này chỉ nói rõ ánh mắt của hần rất tốt, không có nghĩa là lượng tri thức rộng lớn.

Đã như vậy sẽ càng đơn giản hơn, chỉ cần hỏi các vấn đề, có lẽ đây mới là mối uy hiếp của hần. Từ trước cho tới nay, tất cả mọi người đều bị tên này lừa đảo.

- Không sai!

Lâm Mộ đan sư cũng đồng tình, không nhịn được gật đầu.

Khó trách mọi người lại nghĩ như thế, học tập tri thức cần tiêu hao thời gian và tinh lực, Trương Huyền này tính ra còn chưa đủ hai mươi, coi như mỗi ngày đều đọc sách, có thể đọc được mấy quyển cơ chứ?

Quan trọng là còn phải nhớ kỹ nội dung bên trong thư tịch!

- Muốn hỏi ta vấn đề gì?

Không nghĩ tới những người này bản khoản lâu như vậy lại đưa ra kết luận này, Trương Huyền cười nhạt:

- Được rồi, bắt đầu đi!

Sau khi xem xong toàn bộ thư tịch trong tàng thư khổ sơ đẳng và Tàng Thư các của học viện, tri thức trong đầu của hần so với những luyện đan sư này nhiều hơn gấp bội, coi như dò hỏi thì hần cũng không sợ.

- Chờ một lát nữa không đáp lại được, để xem ngươi có còn tự tin như thế hay không!

Thấy đối phương lại không sợ một chút nào, mắt Kim Thần đan sư sáng lên:

- Dựa theo trình tự luận đan bình thường, ta có thể hỏi ngươi ba vấn đề. Nếu như ngươi có thể trả lời, như vậy ta sẽ chịu thua! Mà ngươi, chỉ cần có một vấn đề không đáp lại được... thì sẽ thất bại, tất cả cố gắng trước đó đều là vô dụng!

Luận đan có một bộ quy tắc hoàn chỉnh, mười vị luyện đan sư hỏi các vấn đề, cũng không phải là không ngừng nghỉ. Nếu không, không phải người tham dự luận đan sẽ một chết hay sao?

Luyện đan sư đưa ra câu hỏi, mỗi người chỉ có thể hỏi ba vấn đề, nếu đối phương đều trả lời chính xác thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu thua, một khi có một vấn đề không đáp lại được, cho dù trước đó có trả lời nhiều hơn nữa cũng vô ích!

- Ừm!

Trương Huyền cũng biết quy củ này cho nên gật gật đầu.

- Được rồi, vấn đề thứ nhất của ta là, thời gian luyện chế Thái Cực đan nhất phẩm, cùng một lô đan dược, cùng đạt đến cấp bậc no đủ, nhưng lại có viên có hiệu quả vô cùng tốt, có viên hiệu quả rất kém, đây là do nguyên nhân nào?

Kim Thần đan sư mở miệng.

Nghe thấy hần nói như thế, tất cả các đan sư khác bỗng cảm thấy phấn chấn.

Thái Cực đan là đan dược thường dùng nhất của võ giả tứ trọng, có thể rèn luyện thân thể người ta, khiến cho Bỉ Cốt cảnh càng tiến bộ nhanh hơn.

Chính vì như thế, bọn họ thường thường sẽ luyện chế ra loại đan dược này. Nhưng đúng như Kim Thần đan sư nói vậy. Cùng một lô đan dược sẽ thường xuyên xuất hiện hiện tượng một ít đan dược có chênh lệch dược hiệu không đồng đều.

Cùng một lô đan dược có viên hiệu quả khi dùng vô cùng tốt, có thể khiến cho người ta trực tiếp đột phá cảnh giới, đi rất xa trên Bỉ Cốt cảnh. Thế nhưng cũng có chút người, ăn vào không có một chút tác dụng nào.

- Kim Thần đan sư hỏi rất đúng trọng tâm đó!

Trương Huyền không nhận được lắc lắc đầu:

- Vấn đề này, toàn bộ Thiên Huyền quốc đều không có đáp án xác thực, người lại tới hỏi ta, người bảo ta trả lời ra sao đây?

- Chỉ là... đôi lại là người khác, có khả năng sẽ không biết nói ra sao, thế với ta, chuyện đó lại không thành vấn đề!

Khẽ nở nụ cười, Trương Huyền nói:

- Chuyện mà người nói, ba mươi bảy năm trước có một vị luyện đan sư gọi là Trình Dã đã từng nói đến. Lúc đó hắn đã triệu tập hai mươi ba vị luyện đan sư, cùng nghiên cứu ba ngày ba đêm mới có kết luận! Cũng ghi nó lại ở bên trên một quyển sách, gọi là Trình Dã tôi thể luận, nếu như chư vị đã xem qua có lẽ cũng biết kết luận của hắn là cái gì!

- Hắn cho rằng, xuất hiện loại tình huống khác biệt này là bởi vì có quan hệ với thể chất của người tu luyện, một vài người trời sinh đã thích hợp sử dụng Thối Thể đan, nhưng cũng có một số người trời sinh đã có kháng tính. Cũng giống như có người có thể uống rượu, có người không thể uống vậy!

- Lý luận này lúc đó đã được phần lớn người tán thành. Thế nhưng, mười tám năm trước, luyện đan sư tam tinh Chương Kiến đã đưa ra dị nghị, nếu như bởi vì quan hệ thể chất, vì sao có mấy người ăn một viên Thối Thể đan không có tác dụng, mà ăn một viên khác trong cùng lô thì lại có hiệu quả rất lớn?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Luận đan chân chính (hạ)

Quyển 2 - Chương 119: Luận Đan Chân Chính (Hạ)

- Hiển nhiên, nhận định thể chất không đúng được nữa!

- Bởi vậy, Chương Kiến đan sư cũng nghiêm túc nghiên cứu, cuối cùng đã viết kết luận của mình vào bên trong Thối Đan luận, bản thư tịch này có viết tường tận về quan điểm của hắn. Hắn cho rằng hiệu quả của Thối Thể đan không giống nhau cũng không phải là bởi vì thể chất, mà là khi luyện chế đan được, được lực phân tán không đều mới dẫn đến kết quả như vậy. Cho dù là cùng một lô, đan hoàn có cấp bậc tương tự thì cũng có được hiệu không giống nhau!

- Lý luận này tồn tại mấy năm, mãi đến tận mười hai năm trước lại bị người ta nghi vấn và lật đổ! Người đưa ra nghi vấn không phải là luyện đan sư mà là một vị danh sư nhất tinh, hắn nói, nếu như khi luyện đan được lực phân tán không đều, như vậy vì sao chỉ có Thối Thể đan mới xuất hiện tình huống như thế? Mà những đan được khác lại không có?

- Vì lẽ đó, hắn đã đưa ra một ý tưởng lớn mật, ghi lại ở bên trong Trữ Hàn ngũ lục, quyển thư tịch này trên thị trường lượng có tiêu thụ rất nhỏ, cũng chỉ có tầng thư khố sơ đẳng của công hội mới có một quyển, nếu như mọi người chưa từng xem, rảnh rồi có thể đi đọc một chút. Ở ngay xó xỉnh bên phải của giá sách thứ mười chín!

Trương Huyền nở nụ cười, lại tiếp tục nói:

- Vị này gọi là Trữ Hàn danh sư. Hắn đưa ra một suy đoán lớn mật, cho rằng sở dĩ Thối Thể đan xuất hiện tình huống như thế là bởi vì dược liệu hoặc là thủ pháp luyện chế cùng với những điều kiện khác nhau mà tạo thành! Đương nhiên, hắn chỉ đưa ra lý luận, cũng không có thực tiễn!

- Tám năm trước, luyện đan sư Triệu Nhạc của Hồng Hiến Vương quốc đã từ trong quyển thư tịch này tìm được chỉ dẫn, cũng đã chuyên môn thử nghiệm qua. Sau khi thay đổi đủ mười tám loại dược liệu chính cùng với bốn mươi hai loại luyện đan phương pháp, cuối cùng đã có được kết luận! Hắn cũng viết lại kết quả nghiên cứu, kết hợp lại, gọi là Tôi thể tế thuyết (1). Vừa vặn, ở trong tầng thư khố sơ đẳng của công hội chúng ta cũng có, xếp ở bên trên bên cạnh hàng trái của giá sách thứ hai mươi bảy, cùng hai bản thư tịch Dương Chân luyện đan thuyết, phương pháp luyện chế Bích Huyết đan! Nếu các người không tin, có thể tìm người lấy tới xem một chút!

- Ta cho rằng, đáp án trong quyển sách này là chính xác, đủ để trả lời vấn đề của người!

Nói đến đây, Trương Huyền ngừng lại, bàn tay lớn vẫy một cái, ra hiệu cho Âu Dương Thành phái người đi lấy thư tịch.

- Không cần...

Kim Thần đan sư mới vừa rồi còn dương dương tự đắc, sau khi nghe xong những lời này sắc mặt trở nên vàng như nghệ, liền tiếp lùi về phía sau hai bước, giống như bồng chốc già thêm vài tuổi.

- Sao vậy? Sao không cho người mang thư tịch tới, ta sợ ta trả lời xong, Kim Đan sư không thừa nhận!

Trương Huyền nói.

- Câu trả lời của người là chính xác, quyển sách này ta đã xem rồi, nói giống như người như đức!

Kim Thần đan sư gật đầu.

- Chính xác?

- Giống như đức?

- Chuyện này không thể nào... Kim Thần đan sư tùy tiện nhắc tới một vấn đề, hần mở miệng trả lời, còn nói ra nhiều thư tịch như vậy, thậm chí còn nhớ kỹ vị trí cụ thể... Sao có thể có chuyện đó?

- Hần vẫn còn là người sao? Thật hay giả vậy?

...

Nghe thấy hần thừa nhận, cả phòng lần nữa trở nên xôn xao, như ong vỡ tổ.

Vừa nãy mọi người tự cho là đúng, bọn họ cho rằng Trương Huyền bị giới hạn bởi tuổi, sẽ không đọc được bao nhiêu thư tịch. Thế nhưng sau khi chính tai nghe được mới biết, so sánh với hần... Bọn họ mới thật sự là người chưa từng đọc qua thư tịch!

Người ta xem xong, chẳng những có thể nhớ kỹ rõ ràng nội dung và thời gian trong đó, mà lại có thể nói ra tên gọi của thư tịch, còn nói vị trí tại thư khô...

Mà bọn họ... Có thể nhớ kỹ nội dung bên trong đã tốt lắm rồi!

Xem ra giữa người và người, quả thật có khoảng cách!

- Nếu như Kim Đan sư thừa nhận câu trả lời của ta là chính xác, vậy xin hỏi vấn đề thứ hai đi!

Trương Huyền cười cười.

So trí nhớ?

Đùa sao, trong đầu hần nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Viện, tinh thần khẽ động là thư tịch bay đến, bản thân hần cứ đọc theo là được, cho dù trí nhớ của người tốt, chẳng lẽ còn có thể chuẩn xác hơn so với ta hay sao?

- Vấn đề thứ hai chính là luyện chế Tăng Lực đan nhất phẩm, khi luyện chế vì sao lò luyện đan lại xuất hiện vết nứt không đáng kể chứ?

Kim Thần đan sư do dự trong chốc lát, lần này bản khoản tới mười phút mới mở miệng.

- Lợi hại!

- Vấn đề này quả thực rất sắc bén!

- Đúng vậy, khi luyện chế Tăng Lực đan nhất phẩm thường thường sẽ xuất hiện tình huống lò đỉnh vỡ vụn, chuyện này ở bề ngoài là vấn đề của luyện đan sư. Thế nhưng trên thực tế cũng có quan hệ với luyện khí sư!

- Đúng vậy, xem hần trả lời ra sao!

...

Nghe thấy vấn đề thứ hai của Kim Thần đan sư, tinh thần mọi người lần nữa chấn động.

Lò luyện đan của luyện đan sư do luyện khí sư rèn đúc, khi luyện đan vỡ vụn, đã không chỉ thuộc riêng về phạm trù luyện đan nữa, mà đã có chút vượt quá giới hạn.

Đương nhiên nếu như cẩn thận cân nhắc, vẫn thuộc về vấn đề luyện đan, chính là bởi vì vấn đề này thế nào cũng được, không ít luyện đan sư căn bản sẽ không đi chú ý tới loại vấn đề này, chớ đừng nói chỉ trả lời.

Tất cả mọi người nghe ra ý của hần, làm sao Trương Huyền không biết cơ chứ, khoe miệng hần nhếch lên:

- Vấn đề này, bảo dưỡng lò luyện đan của Ngô Hiểu đan sư, công việc chú trọng khi luyện đan của Triệu Khiêm đan sư, nói tí mĩ về việc vật vãn của Ngưu Tuyền đan sư, bảo dưỡng lò đỉnh mới của Bàn Bác đan sư...

Không dừng lại chút nào, vừa mở miệng đã nói ra tên gọi của mười mấy bản thư tịch, cuối cùng hần mới nói:

- ... Bên trong những thư tịch này đều có ghi chép, kỳ thực nói hần ra cũng không phải là vấn đề. Lò luyện đan mà các người sử dụng là cừu luyện thiết phổ thông, tuy rằng loại này cứng rắn, thế nhưng lại không chịu được nóng lạnh xung kích. Dược liệu chính của Tăng Lực đan là máu tươi của hần băng man thú, có chứa khí tức chí âm chí hàn, lại đựng phải lò đỉnh nóng, đương nhiên khó có thể chịu đựng được!

- Nếu như muốn giải quyết, tốt nhất nên sử dụng lò đỉnh làm bằng huyền thủy! Hoặc là mỗi khi luyện chế một lò Tăng Lực đan thì phải thay một cái lò đỉnh khác!

Trương Huyền cười khanh khách nói.

Vấn đề này nhìn như xảo quyết, thế nhưng trên thực tế tăng thư khó sơ đẳng cũng có ghi chép, chỉ có điều bên trong tăng thư các thực sự có quá nhiều thư tịch. Mà tất cả học đồ của công hội đều muốn nghiên cứu một ít phương pháp luyện đan, để sát hạch luyện đan sư chính thức. Sao lại cẩn thận nghiên cứu một ít thư tịch vô dụng như vậy cơ chứ?

Lại nói, sau khi thông qua sát hạch luyện đan sư chính thức, địa vị sẽ không giống trước. Có rất nhiều quan hệ xã giao và quyền lợi, thời gian đọc sách thì càng ít, rất nhiều tri thức ở trong tăng thư khó có thể tìm được, thế nhưng bọn họ lại không đi tìm, thậm chí cũng không biết rõ.

Bởi vậy, những vấn đề này, các luyện đan sư khác đều không đáp lại được, còn đối với Trương Huyền trong đầu có các bản sao chép toàn bộ tăng thư khó sơ đẳng mà nói, cũng không có bất luận một chút độ khó nào cả.

- Không biết câu trả lời này Kim Thần đan sư có thỏa mãn hay không? Nếu không hài lòng, ta còn có thể nói tiếp...

- Không cần, câu trả lời của người rất chính xác!

Trên đầu Kim Thần đan sư đỏ mồ hôi lạnh.

Khi hần vừa mới bắt đầu luyện chế Tăng Lực đan đã gặp phải vấn đề này, hần đi khắp nơi tìm người hỏi dò, cuối cùng đã có được đáp án bên trên một quyển sách, chính là bảo dưỡng lò đỉnh mới của Bằng Bắc đan sư mà vừa nãy Trương Huyền đã nói.

Vốn hần tưởng rằng chỉ có bên trên quyển sách này mới có ghi chép về chuyện này, cho nên mới nhân cơ hội làm khó đối phương, không nghĩ tới, tên trước mắt này, một hơi nói ra mười mấy bản.

May mà hần không lỗ mồm nói ra tên sách, bằng không, đối phương một hơi nói ra nhiều như vậy, nhất định bản thân hần sẽ mất mặt xấu hổ.

Con bà nó, rốt cuộc đầu óc tên này làm từ cái gì chứ?

Làm sao lại nhớ rõ ràng như vậy?

Nhìn thấy dáng vẻ của hần, Âu Dương Thành và Đỗ Mẫn liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cười khổ. Lúc này bọn họ thầm nghĩ, nếu như để cho các người biết, tên trước mắt này ngay cả câu nói kia xuất từ trong tờ nào của thư tịch cũng có thể nhớ rõ. Khi đó chỉ sợ các người sẽ không tự tìm kích thích, không muốn tiến hành luận đan nữa!

Nói thật, người ta nói muốn vạch ra thiếu hụt luyện đan quả thực đã gia tăng độ khó rồi, so tri thức với người ta mà còn muốn thắng lợi...

E rằng cũng chỉ có thể nằm mơ mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Chẳng ra gì

Quyển 2 - Chương 120: Chẳng Ra Gì

- Nếu vấn đề thứ hai ta cũng trả lời chính xác, như vậy vấn đề thứ ba là cái gì, nói ra đi!

Thấy đối phương đã thừa nhận, Trương Huyền lười tiếp tục làm khó.

- Ta chịu thua! Đây đã là hai câu hỏi khó nhất mà ta có thể nghĩ ra, cho dù có hỏi tiếp thì cũng chỉ tạo thêm trò cười mà thôi!

Kim Thần đan sư lắc đầu.

Đối phương một hơi nói ra nhiều tên sách như vậy đã triệt để đánh kích niềm tin của hần. Hần biết tiếp tục hỏi, người mất mặt sẽ chỉ là bản thân hần, còn không bằng ngừng công kích, chỉ ít còn có thể giữ lại được mặt mũi.

- Không hỏi nữa?

Trương Huyền sững sờ, nhưng nhanh chóng tỉnh ngộ.

Ngay cả vấn đề khó nhất mà đối phương có thể nghĩ đến mà mình cũng đơn giản trả lời, hỏi nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể mất mặt tiếp mà thôi!

Không thể không nói, vị Kim Thần đan sư này vẫn rất có quyết đoán.

- Đến lượt ngươi!

Hắn quay đầu nhìn về phía Lâm Mộ.

Thấy hắn nhìn về phía mình, Lâm Mộ đan sư cắn răng một cái, nói:

- Vấn đề này của ta, nói thật, chính ta cũng không có kết luận, nếu như ngươi không đáp lại được cũng không tính là thua! Đương nhiên, nếu như có thể trả lời ra, hai vấn đề còn lại cũng không cần hỏi. Bởi vì ta biết, hỏi nhiều hơn nữa cũng không bất kỳ tác dụng nào cả!

Tiến hành luận đan, đưa ra câu hỏi, đưa ra vấn đề, nhất định phải tự mình biết đáp án, bằng không, chính ngươi cũng không hiểu thì sao có thể phán đối phương đáp chính xác hay không cơ chứ?

Lâm Mộ đan sư nói thẳng, vấn đề này hắn cũng không đáp lại được, dựa theo đạo lý mà nói, đã vượt qua phạm trù luận đan, Trương Huyền có thể lựa chọn từ chối trả lời.

Làm như vậy, cũng sẽ không bị tính là thua.

- Nói đi!

Trương Huyền tùy ý nói.

Từ chối? Đùa sao, có thể bớt trả lời hai vấn đề, đương nhiên hắn phải đồng ý rồi.

- Gần đây ta đang nghiên cứu Khuyết Mạch đan, bất kể là thủ pháp, vật liệu, lô đỉnh, đều đã chuẩn bị sung túc, không có chút vấn đề nào. Thế nhưng cũng không biết tại sao trước sau không cách nào thành đan, hi vọng ngươi có thể nói cho ta rốt cuộc ta đã sai ở chỗ nào!

Do dự trong chốc lát, Lâm Mộ đan sư chậm rãi nói.

- Đây là vấn đề gì?

- Làm cho người khác khó chịu sao?

- Đúng vậy, chính ngươi không cách nào tạo thành đan được, chắc là do nguyên nhân bản thân mình. Lại nói ra lúc này, bảo người ta trả lời thế nào đây chứ?

...

Nghe thấy Lâm Mộ nói, tất cả mọi người đều sững sờ, vẻ mặt mỗi người đều trở nên kỳ quái.

Vấn đáp luận đan thì phải hỏi ra vấn đề người ta có thể trả lời, đây lại kiểu ngươi chạy tới, trên người ta có mấy cái mụn, ngày hôm qua đã ăn mấy bữa cơm, từng có quan hệ với mấy phụ nhân... Cho dù là thần tiên cũng không đáp lại được!

Hiện giờ tên Lâm Mộ này lại có ý như thế, nói thẳng ngươi không luyện chế ra Khuyết Mạch đan được, như vậy bảo người khác trả lời thế nào đây chứ?

- Khục khục, Lâm Mộ đan sư, vấn đề mà ngươi hỏi phải có căn cứ, vấn đề này không thích hợp, ngươi đổi một câu khác đi...

Âu Dương Thành chủ trì Luận đan ở một bên cũng không nhịn nổi, không nhịn được mở miệng nói.

- Là ta lỗ mãng...

Nghe thấy mọi người nói như vậy, Lâm Mộ cũng phát hiện ra mình đã có chút lỗ mãng. Hắn lắc đầu một cái, đang muốn nói chuyện thì đã nghe Trương Huyền ở phía đối diện mở miệng:

- Cũng không tính là lỗ mãng, như vậy đi, hiện tại ngươi luyện chế Khuyết Mạch đan cho ta nhìn một chút, không luyện đan, chỉ bằng vào việc thuật lại thì ta cũng không có cách nào chỉ ra được!

- Được!

Không nghĩ tới đối phương lại đồng ý, Lâm Mộ gật gù, đi tới lò luyện đan.

Trên thực tế khi đưa ra vấn đề này, trong lòng hắn cũng xuất hiện tư tâm.

Gần đây hắn luôn muốn luyện chế ra Khuyết Mạch đan, đáng tiếc trước sau lại không có cách nào thành công. Hắn đã nghiên cứu các loại thư tịch, đủ loại thủ pháp, dùng hết tất cả biện pháp mà cũng không được! Vừa nãy thấy Trương Huyền thuận miệng có thể nói ra chỗ thiếu hụt khi luyện đan của mọi người, lúc này hắn mới không nhịn được mở miệng.

Chỉ cần có thể tìm ra khuyết điểm, hắn tin tưởng dựa vào thuật luyện đan của mình, nhất định có thể thành công luyện chế.

Vốn hắn nghĩ lý do này quả thực rất vô lý, đối phương sẽ từ chối trả lời, không nghĩ tới lại đồng ý.

Hùng hực!

Lò lửa thiêu đốt, các loại dược liệu bay tán loạn.

Mười ngón của Lâm Mộ chẳng khác nào kích thích dây đàn, liên tục vung vẩy, từ xa nhìn lại, không giống như là đang luyện đan, mà là đang diễn tấu một khúc nhạc khiến cho người ta động lòng.

Chỉ liếc mắt nhìn qua thì Trương Huyền đã biết, người trước mắt này chìm đắm trong luyện đan thuật nhiều năm, thủ pháp đã trở nên lô hỏa thuần thanh.

Thủ pháp như vậy, phối hợp với trình tự bước đi không chút sai sót. Thế nhưng kết quả thủy chung vẫn không có cách nào thành đan, quả thực cũng khiến cho hắn mê man, không biết làm sao.

- Đúng là không có một chút sai lầm nào!

- Thủ pháp này của hắn, luyện chế Tăng Lực đan cũng có thể thành công, làm sao có khả năng thất bại khi luyện chế Khuyết Mạch đan nhỉ?

- Đúng vậy, thật kỳ quái...

Lâm Mộ đan sư bắt đầu luyện đan, tất cả mọi người đều đưa mắt tập trung tới đây, càng xem càng cảm thấy nghi hoặc.

Đúng như hắn nói, bất kể là dược liệu, thủ pháp hay là thủ đoạn đều không có một chút sai lầm nào, dựa theo tình huống bình thường, chỉ ít cũng phải thành đan, thậm chí ngay cả đẳng cấp no đủ cũng là chuyện có khả năng!

Không có cách nào thành đan... Không thể nào!

Đáng tiếc, sự thực đang ở ngay trước mắt, rất nhanh lửa đã tắt, nắp đỉnh mở ra, một đồng căn bã dược dịch đen kịt xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thất bại!

- Không thể nào như vậy được!

Âu Dương Thành ở bên cạnh cũng nhũn mày không hiểu.

Hắn thân là hội trưởng công hội, lại là đan sư nhất tinh trung phẩm có thực lực cao nhất, cho nên ánh mắt cũng am hiểu nhất. Nhìn một lúc lâu hắn cũng có ý nghĩ giống mọi người, nhất định sẽ thành đan, kết quả lại là như vậy, về mặt cũng kỳ quái, nghĩ mãi mà không ra.

- Cái này!

Nhìn căn bã dược liệu đen kịt trong lò luyện đan, Lâm Mộ đan sư thở dài lắc đầu một cái, lại ngẩng đầu nhìn về phía thanh niên trước mắt:

- Đây chính là vấn đề của ta, nếu như ngươi có thể trả lời ra, ta trực tiếp chịu thua! Không đáp lại được, ta sẽ đổi lại thành những vấn đề khác, sẽ không ảnh hưởng tới luận đan!

- Không đáp lại được?

Trương Huyền nở nụ cười một tiếng, đi tới trước mặt lò đỉnh, quay một vòng, nhìn kỹ căn bã dược liệu trong đó một chút. Sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Mộ đan sư trước mắt, trên mặt hiện lên vẻ cô quái:

- Lâm đan sư càng già càng dẻo dai, điểm ấy khiến cho ta không nghĩ tới!

- Càng già càng dẻo dai?

Lâm Mộ sững sờ.

Ta luyện đan không thành công, ngươi nói ta càng già càng dẻo dai làm gì cơ chứ?

Chuyện này có quan hệ cái lông tới việc càng già càng dẻo dai a?

Những luyện đan sư khác cũng đều nghi hoặc nhìn qua bên này.

Đổi lại là trước đây, nhất định bọn họ sẽ bắt đầu nghi hoặc, chửi rủa. Thế nhưng trước đó đã nhìn thấy sự bác học và năng lực của đối phương, bọn họ biết nếu hắn đã nói như vậy, chắc chắn sẽ có thâm ý.

- Đúng vậy, vừa nãy ta đi tới đây đã ngửi thấy trên người Lâm đan sư có hương vị đặc hữu của nữ nhân. Hơn nữa, khí tức thanh tân thuần khiết, sinh cơ bùng bùng, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn là nữ nhân chưa tới tới mười tám tuổi a!

Trương Huyền nói.

- Đúng vậy, ta vừa mới thu một tiểu thiếp, năm nay vẫn chưa tới mười tám!

Lâm Mộ đan sư hơi đỏ mặt nói.

Hắn đã sáu, bảy mươi tuổi, sắp xuống mồ lại còn đi thu nhận một tiểu thiếp chỉ có mười bảy, tám tuổi. Tuy rằng ở trong thế giới này cũng không tính là gì, thế nhưng nói ra ở ngay trước mặt nhiều luyện đan sư như vậy, hắn vẫn có chút ngại ngùng.

- Lẽ nào... ta không luyện chế được Khuyết Mạch đan là có quan hệ tới tiểu thiếp mà ta vừa thu nhận sao?

Rất nhanh, Lâm Mộ có chút nghi hoặc nhìn sang.

Nếu như không có quan hệ, dựa theo phong cách vừa rồi của vị Trương Huyền này, có lẽ sẽ không nhiều lời như vậy.

Chỉ là... nạp thiếp, có can hệ gì với luyện đan cơ chứ?

Không liên quan tới nhau chứ nhỉ!

- Không sai... Nếu như ta không nhìn nhầm, tiểu thiếp này của ngươi... chẳng ra gì!

Trương Huyền suy nghĩ một chút, lạnh nhạt nói.

- Chẳng ra gì?

Đầu tiên Lâm Mộ sững sờ, sau đó lập tức cau mày, hơi hơi tức giận, vẻ mặt không vui:

- Sao ngươi lại mắng người như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Tranh nhau chen lấn

Ta bảo ngươi trả lời vấn đề, tìm ra chỗ thiếu hụt khi luyện chế Khuyết Mạch đan của ta, ngươi lại mắng tiểu thiếp của ta chẳng ra gì, ngươi có ý gì?

Dù là công phu hàm dưỡng của Lâm Mộ tốt cũng có chút không cao hứng.

Không những hắn trầm mặt xuống mà vẻ mặt những người khác cũng trở nên quái lạ.

Lại sao nữa vậy?

Làm sao vừa mới nói đã thành mắng người rồi?

- Lâm đan sư không cần phải sốt ruột!

Dường như Trương Huyền đã đoán ra phản ứng của đối phương, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhìn sang:

- Gần đây có phải đan sư mỗi ngày đều khổ cực cày cấy, thậm chí ban ngày cũng không ngừng hay không?

- Ừm..

Nghe được đối phương hỏi như vậy, Lâm Mộ hơi đỏ mặt, có chút lúng túng nói:

- Ta vừa mới nạp tiểu thiếp, khả năng... khả năng... có chút cực khổ!

Lão phu ít vợ, hơn nữa còn cưới một thiếu nữ xinh đẹp chưa tới mười tám, tự nhiên Lâm Mộ sủng ái có thừa, hận không thể mỗi ngày ở lý trên giường.

- Ha ha!

- Lâm đan sư, không nghĩ tới ngươi lại tốt cái này đến thế!

- Quả nhiên là càng già càng dẻo dai, già rồi còn hơn thiếu niên đó!

- Lợi hại, khiến cho ta khâm phục!

...

Những luyện đan sư khác nghe thấy hai người đối thoại như vậy cũng không nhận được phải nở nụ cười.

Nạp tiểu thiếp, chỉ cần là nam nhân đều sẽ làm chuyện kia, thu nhận một tiểu thiếp không đủ mười tám, ngày ngày cày cấy, ngày đêm không ngừng... Vị Lâm đan sư này cũng quá có hứng thú với chuyện này đấy.

Nghe thấy tiếng cười của rất nhiều lão hữu, Lâm Mộ đan sư rất lúng túng, nhìn về phía Trương Huyền nói:

- Chuyện này... có lẽ sẽ không có gì không ổn nha!

Nam nữ giao hòa, vu sơn mây mưa, chỉ là điều hòa âm dương, lại thêm tu vi hắn đã đạt đến Tích Huyết cảnh, coi như một ngày mấy lần, cũng không có ảnh hưởng gì lớn!

Không nói tới hắn, người bình thường mỗi ngày mấy lần cũng không tính là chuyện gì lớn.

- Nếu chỉ đơn thuần là cái này quả thực không có gì mà không thích hợp, nhưng... vì một số chỗ hung mãnh hơn một ít, có phải Lâm đan sư đã dùng một chút đan dược không nên dùng hay không?

Trương Huyền nói.

- Chuyện này...

Trong lòng Lâm Mộ giật thót một cái.

Đối phương không sai, tuy rằng thực lực của hắn không kém, nhưng chung quy tuổi tác là thực, cơ năng sinh lý cũng không được mạnh bằng lúc trước. Vì muốn chăm sóc vị tiểu thiếp này tốt hơn cho nên thời gian gần đây hắn có dùng một chút đan dược như vậy.

- Những dược vật này hắn là do vị tiểu thiếp này của ngươi khuyên ngươi dùng à!

Trương Huyền tiếp tục nói.

- Cái này... đúng vậy!

Lâm Mộ gật đầu.

Làm luyện đan sư, đương nhiên hắn biết là dược sẽ có ba phần độc, không thể đơn giản dùng. Thế nhưng hắn không chịu nổi vị tiểu thiếp này triền miên, không còn cách nào khác đành phải dùng. Mà đan dược cũng do đối phương cung cấp, sau khi uống quả nhiên như hổ như sói, uy lực vô song, khiến cho hắn còn hưng phấn rất lâu.

- Thủ pháp, trình tự luyện đan của ngươi, mỗi một phương diện đều không tồi, thế nhưng lại không thành Khuếch Mạch đan!

Trương Huyền chấp hai tay ra sau lưng, đi quanh Lâm Mộ đan sư một vòng, không tiếp tục truy cứu đề tài tiểu thiếp của hắn nữa mà tiếp tục nói đến luyện đan:

- Ta nhìn một chút, vừa mới bắt đầu cũng không tìm ra được nguyên nhân, trong lúc đang nghi ngờ, có phải là lò luyện đan đó vấn đề hay không thì đột nhiên nghĩ đến ghi chép bên trên một quyển sách!

- Quyển sách này gọi là Thành đan tiểu tích là thứ do tiền bối Mộc Dương luyện đan sư tam phẩm để lại. Ở ngay bên trong tầng thư khó sơ đẳng, bên trên viết mấy trăm loại nguyên do không có cách nào thành đan, trong đó có một nguyên nhân. Đó là bản thân thiếu tinh khí, không đủ như ban đầu. Cho nên dù thủ pháp không thiếu sót, thì cũng đan dược khó thành! Ý tứ rất đơn giản, là nói tinh khí của bị bản thân hao tổn, rất khó viên mãn, lúc này cho dù thủ pháp đúng thì cũng rất khó thành đan dược. Mà cái gọi là thành đan chính là Khuếch Mạch đan!

- Sau khi nghĩ tới những chuyện này cho nên ta mới đến trước mặt ngươi, quả nhiên đã nghĩ được một chút mùi thơm cơ thể và mùi son đặc hữu của nữ nhân trẻ ở trên người của ngươi. Vì vậy mới hỏi dò chuyện tiểu thiếp! Kỳ thực chỉ nạp một tiểu thiếp, ngày đêm vất vả cũng không đến mức tinh khí hao

tổn, đan dược khó thành, quan trọng là... người đã làm tổn thương tới căn bản!

- Tổn thương tới căn bản?

Lâm Mộ sững sờ.

- Không sai, người có căn bản, mệt mỏi là điểm xấu, chỉ cần là luyện đan sư chắc hẳn đều đã nghe nói qua. Người ngày đêm cày cấy, dựa vào thực lực võ giả lực trọng Tích Huyết cảnh, quả thực không tính là gì. Chỉ cần điều tức nửa ngày là có thể hoàn toàn khôi phục, nhưng quan trọng là người không nên phục dụng đan dược đại bổ mà nàng đưa cho người. Những dược vật này, kỳ thực là một loại độc vật kích động tinh thần, khiến cho người xuất hiện cảm giác mơ hồ, dùng trong thời gian ngắn, quả thực có thể khiến cho người long tinh hồ mẫn, chiến lực vô tận. Thế nhưng độc tính cũng theo đó mà đi chuyên toàn thân, tổn thương tới căn bản!

- Nương theo thời gian trôi qua, thân thể sẽ càng ngày càng yếu, cho đến chết! Mà từ bề ngoài xem ra giống như già yếu bình thường, không có một chút khác biệt nào. Coi như luyện đan sư cao minh đến đâu cũng không nhìn ra được! Nếu như ta không nhìn sai, nếu như người tiếp tục dùng như vậy, nửa năm sau sẽ già thêm một vòng, trong vòng một năm chắc chắn sẽ phải chết, dù là thần tiên cũng khó cứu!

- Khuếch Mạch đan có thể mở mang kinh mạch của người tu luyện, là một loại đan dược đại bổ, căn bản của người đã hao tổn, tinh, khí, thần cũng không thể tập trung. Luyện chế loại đan dược này đương nhiên sẽ không đáng kể, không thành công cũng là chuyện rất bình thường!

Trương Huyền nói đến đây, dừng lại một chút rồi lại nói:

- Loại dược vật này ngay cả luyện đan sư như người cũng có thể giấu điểm dược, nhất định quý giá không gì sánh được, nếu như ta nói vị tiểu thiếp này của người không biết chuyện... Ta cũng cảm thấy khó có thể tự bào chữa, vì lẽ đó, cho nên lúc này ta mới nói nàng chẳng ra gì, nếu như có mạo phạm, kính xin xem xét!

- Chuyện này... Chuyện này...

Thân thể Lâm Mộ chấn động, liên tục lùi lại mấy bước.

Đối phương nói một phen, hợp tình hợp lý, lập luận sắc sảo, dường như đã tận mắt nhìn thấy.

Dùng dược vật tiểu thiếp đưa cho hắn, quả thực chiến lực càng ngày càng mạnh, trước đây, một lần đã đau lưng nhức eo, mà hiện tại liên tục ba, năm lần cũng không thành vấn đề.

Hắn vốn tưởng rằng bản thân càng già càng lợi hại, không nghĩ tới, lại bị người ta hạ độc!

Đáng ghét! Đáng ghét!

- Tiệp nhân này, đáng thương cho ta sủng ái có thừa với nàng, không ngờ sau lưng lại muốn hại ta...

Xiết chặt nắm đấm, con mắt Lâm Mộ đỏ lên.

- Được rồi, Lâm đan sư. Nếu như người cảm thấy ta nói không đúng, chắc hẳn phải có biện pháp chứng minh! Vấn đề này, xem như ta đã trả lời xong!

Trương Huyền vung tay lên rồi nói.

- Điều người nói hoàn toàn chính xác, Lâm mỗ thụ giáo. Luận đan này, Lâm mỗ ta chịu thua!

Lâm Mộ đan sư không có chút do dự nào, trực tiếp chịu thua.

Đối phương nói đầu ra đó, phân tích mạch lạc rõ ràng, không có một chút sai lầm nào, không phục cũng không được.

Quan trọng là, gần đây hắn cũng phát hiện ra thân thể từ từ suy yếu, vốn tưởng rằng là nguyên nhân tuổi tác, không nghĩ tới là vị tiểu thiếp này giờ trò quỷ.

Trương Huyền khẽ nở nụ cười, không để ý tới hắn nữa.

Đây là việc riêng của đối phương, hắn không muốn dính líu tới.

Lập tức, hắn nhìn về phía ba vị luyện đan sư còn lại:

- Chỉ còn lại các người, có vấn đề gì cứ lên hỏi một lúc đi!

Mười vị luyện đan sư, bảy vị đã chịu thua, chỉ còn ba vị này lại chịu thua, chẳng khác nào hắn đã thông qua luận đan, trở thành một vị luyện đan sư chính thức.

- Trương Huyền huynh đệ đại tài, như vậy đi, ta vừa vặn có một vấn đề, muốn hỏi một phen!

Một vị luyện đan sư đứng dậy.

- Lộc huynh đừng có gấp, dựa theo tuổi xếp hàng cũng tới phiên ta. Ta vừa vặn cũng nghĩ đến một vấn đề!

Lại là một vị luyện đan sư đứng lên.

- Các người không nên tranh nhau, nếu muốn hỏi thì cũng để ta tới trước đi, bất kể nói thế nào, ta cũng trở thành luyện đan sư sớm hơn so với các người...

Lão già cuối cùng cũng vội vàng đứng dậy.

- Gì vậy?

Nhìn thấy các luyện đan sư mới vừa rồi còn sợ như rắn rết, bản thân đã hỏi rất nhiều lần mà cũng không dám đưa ra câu hỏi, lúc này cả đám lại giành trước để hỏi. Về mặt Trương Huyền tràn ngập vẻ kỳ quái.

Chẳng lẽ... cả đám uống nhầm thuốc hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Luận đan kết thúc

Không những Trương Huyền sững sốt mà mấy người Âu Dương Thành ở bên cạnh cũng trợn mắt há hốc mồm.

Con bà nó, ai có thể nói cho ta chuyện gì đang xảy ra hay không?

Vừa nãy không phải mỗi người đều sợ hãi như rắn rết sao? Làm sao hiện tại lại giống như là nhìn thấy mỹ nữ, hận không thể vọt thẳng tới?

- Bọn họ đang làm gì...

Văn Tuyết cũng ngây ngốc, không rõ vì sao.

- Ta biết rồi, đám người kia, thực sự là...

Đỗ Mẫn cười khò lắc đầu.

- Biết cái gì?

Âu Dương Thành nhìn sang.

- Trước đó Trương Huyền thông qua luyện đan có thể thấy được đủ loại vấn đề xuất hiện trên người bọn họ, làm cho người ta có một loại cảm giác bị vạch trần, đối lại là ai cũng không muốn đưa ra câu hỏi!

Đỗ Mẫn đan sư nói:

- Nhưng hiện tại, hẳn không chỉ trả lời vấn đề giúp Lâm Mộ đan sư mà còn giải quyết mằm họa, kẻ ngu đến đâu cũng biết, đây là một kỳ ngộ, ai mà không tranh tới trước cơ chứ?

- Như vậy cũng đúng...

Âu Dương Thành đã hiểu, gật gù.

Người này có thể biết tri thức mà bọn họ không biết!

Trên người mình có khuyết điểm gì, không có cách nào phát hiện ra, nếu như có thể được Trương Huyền giải thích một câu, không cẩn thận có thể thay đổi chỗ thiếu hụt, khiến cho thuật luyện đan thăng tiến!

- Đáng tiếc, ta quá khờ dại, không nên chịu thua sớm như thế. Nếu không, hiện tại cũng có thể hỏi thêm mấy câu hỏi đã chôn dấu trong lòng rất lâu...

Đỗ Mẫn đan sư vô cùng đau đớn, liên tục lắc đầu.

Cơ hội tốt như vậy, làm sao hắn lại có thể bỏ qua được cơ chứ?

- Nếu đã bỏ qua thì thôi, ai bảo ngươi không quý trọng. Trái lại, ta thấy lần luận đan này rất công bằng, làm tròn bổn phận, tận tâm tận lực, không hỏi qua dù chỉ một lần, ngươi nói xem... Khi kết thúc luận đan, hẳn có thể cho ta một cơ hội, để ta hỏi hai vấn đề hay không? Ta cũng không có không ít vấn đề...

Nói đến đây, hai mắt Âu Dương Thành cũng lập lòe, cả người kích động từng trận.

-...

Đỗ Mãn đan sư.

-...

Văn Tuyết.

Con bà ngươi, một mình là ngươi luyện đan sư nhất tinh trung phẩm, hội trưởng Luyện đan sư công hội mà lại còn đi hỏi một học đồ. Mà còn lí lẽ hào hùng như thế... Còn làm tròn bổn phận, tận tâm tận lực, làm sao ta lại không thấy ngươi tận tâm tận lực cơ chứ? Mà chỉ ngồi bất động ở đây để nhìn vậy...

- Được rồi, từng người tới một!

Rất nhanh, Trương Huyền cũng đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hắn bắt đầu đi lác đầu một cái, tiện tay chỉ về một người đan sư trong đó:

- Là ngươi!

- Ta? Quá tốt rồi!

Luyện đan sư được chỉ trúng hưng phấn, vội vàng đứng dậy:

- Quả thực ta có vấn đề muốn hỏi, gần đây ta vẫn cảm giác không ngủ được, đêm phải đi tiểu đêm bảy, tám lần, thường thường còn nằm mơ thấy ác mộng. Ngươi xem giúp ta một chút, có phải ta bị bệnh gì hay không. Hoặc là bị người ta hãm hại, hoặc là... là tiểu thiếp của ta có vấn đề?

-...

Trương Huyền.

-...

Mọi người.

- Khục khục, Lưu đan sư, chúng ta đang luận đan, không phải là đang đoán mệnh, xem bệnh, ngươi nên chú ý một chút...

Âu Dương Thành không nhịn được đứng dậy.

- Ô? Thế nhưng... đây thực sự là vấn đề của ta! Ta chỉ muốn hỏi cái này...

Vị Lưu đan sư này dùng vẻ mặt kiên định nói.

- Được rồi, như vậy đi, trước tiên ngươi cứ luyện đan để ta xem một chút, có lẽ ta có thể từ trong quá trình luyện đan của ngươi nhìn ra gì đó!

Trương Huyền có chút đau đầu, không nhịn được xoa tay.

- Được!

Vị Lưu đan sư này hưng phấn liên tục gật đầu, vội vàng đi luyện đan.

- Ngươi tới đi, ngươi có vấn đề gì?

Đuổi tên này xong, Trương Huyền nhìn về phía một vị đan sư khác.

- Vấn đề của ta rất đơn giản, không vô si giống như Lưu đan sư!

Vị luyện đan sư này tràn ngập chính nghĩa hừ lạnh một tiếng, lại nói tiếp:

- Nữ nhi của ta mấy ngày nữa sẽ xuất giá, người nó gả tên là Chu Toàn, là người từ nơi khác đến. Ta đã điều tra không ít thời gian, không đạt được tin tức nào hữu dụng. Ngươi có thể giúp ta nhìn xem tiểu tử này có đáng tin cậy hay không? Nếu như không đáng tin, ta sẽ từ chối hôn sự này...

Vị luyện đan sư này nói đến đây, do dự một chút, lại mang theo ánh mắt thăm dò nhìn sang:

- Người xem... ta có cần luyện đan cho người xem hay không?

- Phụt!

Trương Huyền suất chút nữa đã phun ra máu.

Luyện đan, luyện cái đầu người ấy!

Nữ nhi người sắp lập gia đình, liên quan gì đến ta, quan hệ cái rắm gì tới luyện đan cơ chứ?

Ta đang sát hạch luyện đan sư, đến đề luận đan, không phải tới đây xem bói cho người..

Lại nói, coi như đoán mệnh, người không nói với ta tình huống của nữ nhi người, luyện đan có tác dụng cái rắm ấy à?

Người xác định mình không phải đang chơi đùa ta đó chứ?

- Tàn đan sư, nữ nhi người xuất giá, việc này không có nửa xu quan hệ với luyện đan. Người hỏi Trương Huyền huynh đệ có tác dụng gì chứ? Đang đùa sao!

Vị luyện đan sư cuối cùng vung tay một cái, hừ một tiếng.

- Nhưng ta... hiện tại ta muốn hỏi vấn đề này...

Về mặt Tàn đan sư vô cùng khẩn khoản.

- Muốn hỏi chuyện có quan hệ tới luyện đan. Người tiếp tục suy nghĩ đi, hay là để ta đến trước!

Vị luyện đan sư cuối cùng này vài bước đi tới phía trước, đứng ở trước mặt Trương Huyền:

- Trương Huyền huynh đệ, nhìn tuổi tác người không lớn, không biết đã có hôn phối hay chưa? Ta có một nữ nhi, quốc sắc thiên hương, có thể làm tiểu thiếp cho người, người xem... Nếu như thực sự không được, chất nữ của ta cũng được? Người nếu như cảm thấy ta lợi dụng của người, ta còn có một muội muội và tỷ tỷ...

-...

Trương Huyền.

Con mẹ nó, người cũng sắp sáu mươi, sắp xuống mồ, gì mà muội muội, ti ti người chứ... Ta đâu có khẩu vị lớn như vậy...

Phải rất lâu, lúc này mới khiến cho cục diện hỗn loạn một lần nữa trở lại quỹ đạo.

- Vấn đề của ta là tài liệu chính luyện chế giải độc đan, Thanh độc thảo quá mức yếu, thường thường còn chưa đưa tới lò luyện đan đã hóa thành tro tàn, có phải là ta tính sai chỗ nào đó hay không?

- Thanh độc thảo, không chịu nổi được nhiệt độ cao, đây là tính chất chung mà người người đều biết, trực tiếp ném vào lò luyện đan, đương nhiên khó có thể giữ được. Người có thể dùng Tử Dương ninh trên ba ngày, sau đó mới luyện chế, chẳng những có thể khiến cho dược hiệu phát huy đến cực hạn, mà càng không bị đốt cháy...

- Vấn đề của ta là khi luyện chế đan dược thường cảm thấy khí tức không thuận...

- Cái này thì đơn giản...

...

Một lần nữa trở lại quỹ đạo, tất cả mọi thứ trở nên rất đơn giản, Trương Huyền dựa vào tri thức cơ bản học được trong tàng thư khổ sở đẳng cũng có thể giải quyết được. Nếu như thực sự không giải quyết được thì hẳn sẽ để cho đối phương luyện đan, lợi dụng Thiên Đạo Đồ Thư Quán để kiểm tra chỗ thiếu hụt.

Sau nửa canh giờ, rốt cục hắn đã trả lời xong tất cả vấn đề của ba vị luyện đan sư còn lại.

- Được rồi, tất cả mười vị luyện đan sư đã chịu thua, ta tuyên bố, luận đan này, Trương Huyền thắng lợi. Bắt đầu từ bây giờ, hắn chính là luyện đan sư nhất tinh mới nhất của Luyện đan sư công hội!

Luận đan kết thúc, Âu Dương Thành tuyên bố kết quả, đưa một huy chương có một ngôi sao và một bộ trường bào tới.

- Đây là huy chương luyện đan sư, có cái này, cho dù người đi tới bất luận Luyện đan sư công hội nào, khi mua đan dược, cũng có thể hưởng thụ ưu đãi...

- Được!

Tiếp nhận hai món đồ này, tiện tay thu vào trong trữ vật giới chỉ.

Tất cả mọi người đều suy đoán nhất định sau lưng của hắn có đại nhân vật dạy dỗ, cho nên đối với việc hắn có giới chỉ trữ vật cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Lại nói, luyện đan sư là nghề nghiệp cao quý, tuy rằng giới chỉ trữ vật có giá hơn mấy chục vạn, mấy trăm rất là quý giá, thế nhưng đối với bọn họ, không tính là gì.

- Âu Dương hội trưởng, tầng thư khố cao đẳng ở chỗ nào? Ta muốn đi xem..

Trương Huyền hỏi.

Mục đích chủ yếu khi hắn sát hạch luyện đan sư chính là vì đi vào tầng thư khố, hiện tại hắn đã trở thành đan sư chính thức, đương nhiên phải đi qua xem một chút.

- Ta sẽ dẫn ngươi tới đó!

Âu Dương Thành nói một câu, dẫn đầu đi về phía trước, Trương Huyền theo sát phía sau, vừa mới đi không xa thì vị đan sư lúc nãy lần nữa chạy đến.

- Trương Huyền đan sư, ngươi nên suy nghĩ một chút. Nếu như tí ti, muội muội ta không được, ta còn có di, cũng chưa có kết hôn..

Trương Huyền lão đảo một cái, lệ rơi đầy mặt.

Di của ngươi...

Có thể làm tổ nãi nãi của ta đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Tìm được phương pháp giải quyết

Tầng thư khố cao đẳng của Luyện đan sư công hội cách nơi mà bọn họ luận đan không xa, đi một hồi đã đến đến trước mặt.

- Luyện đan sư công hội trong Thiên Huyền thành tổng cộng có chừng mười vị luyện đan sư chính thức. Khi những người này đều gặp phải vấn đề khó có thể giải quyết chân chính thì sẽ đến đọc thư tịch, bình thường nơi này rất quanh quẩn, người muốn xem thư tịch gì thì cứ tùy tiện chọn là được!

Đẩy cửa lớn ra, Âu Dương Thành giới thiệu.

Trương Huyền đáp một tiếng, nhìn lại vào trong phòng.

Tuy rằng Luyện đan sư công hội của Thiên Huyền quốc không quá nhiều luyện đan sư chính thức, thế nhưng thư tịch trong đó cũng không ít. Tuy rằng không sánh được mấy trăm ngàn bản trong tầng thư khố sơ đẳng, thế nhưng cũng có tới hơn vạn bản.

Tất cả đều được bày trên mười mấy tầng giá sách.

- Ngươi cứ tùy tiện xem, nếu như có gì không hiểu, có thể hỏi ta, ta ở ngay gian phòng cách đó không xa!

Âu Dương Thành tiện tay chỉ tay một cái.

- Làm phiền Âu Dương hội trưởng!

Trương Huyền cười gật gù.

- Nào có phiền gì, hiện tại ngươi cũng là luyện đan sư chính thức, có khả năng sau này ta cũng có không ít vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi!

Âu Dương Thành nở nụ cười một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Hắn biết đối phương muốn tới tầng thư khố như thế, nhất định sẽ có mục đích và bí mật của mình, không tiện quấy rối.

- Tìm một chút thôi!

Thấy hần rời đi, Trương Huyền khẽ mỉm cười, đi tới trước mặt giá sách, bắt đầu lật xem từ hàng thứ nhất.

Nếu chỉ tìm kiếm đơn thuần cũng cần tiêu tốn không ít thời gian, sẽ lỡ rất nhiều chuyện. Còn không bằng ghi tất cả những thư tịch này vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán, sau đó muốn đọc cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều. Còn có thể học thêm một ít tri thức luyện đan.

Ào ào ào! Ào ào ào!

Trong tầng thư khó cao đẳng lại vang lên âm thanh liên tiếp lật thư tịch.

Không biết qua bao lâu, Trương Huyền ngừng lại, hai mắt tỏa sáng.

- Quả nhiên có...

Trời không phụ lòng người, quả nhiên đã khiến cho hần tìm được thư tịch liên quan tới thể chất đặc thù và ghi chép về đan dược.

- Thiên Huyền lịch năm 373, nhi nữ Trầm Thu quận chúa của quốc vương Trầm Lăng bị hạ vì là thể chất thuần âm cho nên đã dùng đan dược tam phẩm Phá Âm đan, thành công kích hoạt...

- Phá Âm đan?

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên.

Tiếp tục hướng phía dưới lật xem.

- Thiên Huyền năm 126 đã từng đồng loạt xuất hiện huyết mạch Long Tê, đan dược không có cách nào kích hoạt được, cần máu tươi của Long tê thú bơi lên toàn thân thì mới có thể kích hoạt... Thế nhưng, tỷ lệ thành công rất thấp!

Ở bên trên một quyển sách khác hần đã đọc tới phương pháp liên quan tới việc kích hoạt huyết mạch Long Tê.

- Để xem có chính xác hay không!

Sao chép hai bản thư tịch trong tay, tinh thần Trương Huyền khẽ động, trong Thiên Đạo Đồ Thư Quán xuất hiện nội dung hần sao chép và chỗ thiếu hụt.

- Thể chất Thuần Âm, sử dụng Phá Âm đan có thể kích hoạt. Khuyết điểm, chỉ có thể kích hoạt khoảng chừng mười phần trăm thể chất, không thể kích hoạt hoàn toàn toàn bộ lực lượng của thể chất...

- Huyết mạch Long Tê, máu của Cự Tê thú có thể kích hoạt. Khuyết điểm, chỉ có thể kích hoạt được khoảng chừng mười phần trăm thể chất, không thể hoàn toàn kích hoạt...

Nhìn thấy khuyết điểm mà thư viện nói ra, Trương Huyền không nhịn được sửng sốt.

- Điều chỉ kích hoạt được mười phần trăm?

Trước đó hần còn tưởng rằng chỉ cần có đan dược thích hợp là có thể thành công kích hoạt, không nghĩ tới chỉ có thể kích hoạt được mười phần trăm.

- Chỉ là, coi như là mười phần trăm cũng đã đủ rồi!

Trương Huyền khẽ mỉm cười.

Thể chất đặc thù mạnh mẽ không gì sánh được, dù cho chỉ kích hoạt mười phần trăm thì cũng có thể khiến cho người ta tăng nhanh như gió, ứng phó với thi đấu tân sinh nho nhỏ dễ như trở bàn tay!

- Hiện tại mục tiêu chính là tìm kiếm Phá Âm đan tam phẩm và máu của Cự Tê thú!

Sau khi tìm được thứ mình muốn, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm, lật hết các thư tịch còn lại, lúc này hần mới đi ra khỏi tầng thư khó, đi tới gian phòng của Âu Dương Thành.

Hần là hội trưởng Luyện đan sư công hội, muốn tìm hai thứ đồ này, e rằng cũng chỉ có hần ta mới có thể hoàn thành được.

Lật hết tất cả thư tịch trong tầng thư khó cao đẳng của Luyện đan sư công hội, Vương Đình cần dược dịch và Lưu Dương cần đan dược, trong lòng hần cũng đã có mục tiêu đại khái, vừa vặn có thể đi nhờ mua.

- Trương Huyền đan sư!

Thấy hần tới đây, Âu Dương Thành vội vàng đứng lên.

- Âu Dương hội trưởng, ta có chuyện có khả năng phải làm phiền ngài một chút!

Trương Huyền cũng không phí lời, trực tiếp nói thẳng ra ý đồ đến đây:

- Ta muốn mua mấy thứ đồ, có khả năng cần hội trưởng hỗ trợ!
- Ô? Không biết người muốn cái gì? Chỉ cần công hội có, chuyện này không thành vấn đề!

Âu Dương Thành gật đầu.

- Ta cần một viên Phá Âm đan, một viên Ôn Mạch đan, một phần máu của Cự Tê thú và một phần Dưỡng Thể dịch!

Trương Huyền nói ra thứ mà mình muốn.

Ôn Mạch đan là thứ cho Lưu Dương dùng, tu vi hắn không đủ mạnh để luyện võ, dẫn đến kinh mạch tay phải khô héo, cần Ôn Mạch đan để ôn dưỡng.

Dưỡng Thể dịch thì chuẩn bị cho Vương Đình, tuy rằng hai chân bị thương của nàng hiện đang khôi phục, thế nhưng trong vòng nửa tháng vẫn không thể khôi phục giống như bình thường được, cần loại dịch này ôn dưỡng mới có thể khôi phục nhanh hơn.

- Ôn Mạch đan, Dưỡng Thể dịch rất dễ tìm, ta có thể tìm tới giúp người, Phá Âm đan, máu của Cự Tê thú... Có chút không dễ dàng!

Âu Dương Thành không nghĩ tới hắn vừa mở miệng đã muốn nhiều đồ như vậy, hai hàng lông mày không nhịn được nhíu lại.

- Không dễ tìm sao? Có thể được không?

Trương Huyền nhìn sang.

Đã biết phương pháp giải quyết, lại không tìm được đồ vật, như vậy thật sự có chút rắc rối.

- Những thứ này công hội chúng ta không có, chỉ cần ta xin tổng bộ, chắc là có thể tìm được!

Âu Dương Thành nói.

- Vậy thì tốt...

Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm.

- Chỉ là...

Âu Dương Thành lần nữa cau mày:

- Tổng bộ cách nơi này thực sự quá xa, coi như dùng phương pháp đặc thù, đi tới những vương quốc khác để lấy, e rằng chỉ ít cũng cần thời gian mười ngày!
- Mười ngày?

Trương Huyền sững sốt một chút, tùy tiện nói:

- Cũng được, mười ngày thì mười ngày!

Cách lúc thi đấu tân sinh cho tới bây giờ còn có mười bốn ngày, sau mười ngày, coi như có chút cấp bách thì cũng coi như tới kịp.

- Được rồi, hiện tại ta sẽ xin tổng bộ, sau mười ngày là có thể tới lấy. Ôn Mạch đan, Dưỡng Thể dịch thì ta có thể lấy ra ngay cho người!

Âu Dương hội trưởng cười nói.

- Được, làm phiền hội trưởng!

Trương Huyền gật gù:

- Bốn thứ này tổng cộng mất bao nhiêu tiền? Hiện tại phải giao lên hay là đợi mọi thứ có đủ mới giao?

Hắn cướp giật tên lừa đảo Dương Mặc, trong tay có tới hơn trăm vạn đồng tiền vàng, xem như cũng là phú hào một phương.

Để mua mấy loại dược liệu cho học sinh, giúp bọn họ tăng cao thực lực, chuyện này cũng không tính là gì.

Vừa vặn cũng có thể biểu hiện sự vĩ đại của người lão sư như hắn!

Chỉ là một chút tiền lẻ mà thôi, ca ca đây cũng không phải là người keo kiệt?

- Ôn Mạch đan, Dưỡng Thể dịch không đắt, hai loại gộp lại chỉ có bốn mươi vạn đồng tiền vàng!

Âu Dương Thành tính toán một chút, lại nói tiếp:

- Phá Âm đan và máu của Cự Tê thú hơi đắt, trong các loại đan dược tam phẩm đều được coi là khá cao, Cự Tê thú càng là Tiên Thiên chi thú, so man thú đầy đủ cao một đẳng cấp!

- Hiện tại ngươi là luyện đan sư, có thể hưởng thụ đặc quyền, giá bán cho ngươi sẽ ưu đãi hơn một ít, Phá Âm đan đại khái cần hai ngàn vạn đồng tiền vàng, máu của Cự Tê thú ba trăm vạn đồng tiền vàng! Như vậy đi, ta sẽ xóa đi số lẻ cho ngươi, ngươi đưa ta 2,300 vạn là được rồi!

Âu Dương Thành hạch toán một chút rồi nói.

Nói xong thấy phía đối diện không có lấy một người nói chuyện, hắn không nhịn được ngẩng đầu nhìn lại thì đã thấy chẳng biết từ lúc nào Trương Huyền đã đi ra ngoài được hơn mười mấy mét, cánh tay liên tục vung vẩy:

- Những thứ này ta chỉ thuận miệng hỏi một chút, không nên tưởng là thật nhé...

-...

Âu Dương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Nghĩ biện pháp

Trương Huyền khóc không ra nước mắt!

Vốn tưởng rằng mấy thứ này nhiều nhất cũng chỉ có mấy chục vạn đồng tiền vàng, hắn có đường đường có một trăm vạn, tốn nhiều chút cũng không sao cả, thế nhưng có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, tất cả gộp lại hơn hai ngàn vạn...

Hắn tự cho là mình nhiều tiền, thế nhưng trước con số ấy, ngay cả số lẻ cũng không tính!

Người khác đều lừa phụ thân, đây đúng là chơi khó lão sư như hắn rồi!

Vốn hắn định giúp bọn họ mở huyết mạch, bù đắp chỗ thiếu hụt, từ đó khiến cho thực lực tăng lên mạnh mẽ, một tiếng hét lên làm kinh người, thuận tiện thể hiện chút phong độ cao nhân xem thường tiền tài. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại tốn nhiều như vậy... Quả thực quá tốn tiền!

Sớm biết phải dùng nhiều tiền như vậy, hắn còn ra về cái gì nữa chứ?

- Chi bằng... hay là thôi đi!

Cố nén thương tâm, Trương Huyền bần khoản suy nghĩ.

Dựa vào một chút tiền này của hắn, số lẻ cũng không đủ, nhất định sẽ không mua nổi những dược liệu này. Chẳng lẽ hắn chuẩn bị thời gian dài như vậy, đi thi học đồ, lại thi luyện đan sư, cuối cùng tất cả lại trở thành công dã tràng hay sao?

Cái gì cũng không làm được?

Quan trọng là... da trâu để thổi ra thành mặt trống cũng không còn nữa, đám người Triệu Nhã cũng đều biết bản thân mình đang nghĩ biện pháp kích hoạt thể chất cho bọn họ, tăng cao thực lực. Lần này chân không tay không mà về, sau này mặt mũi mình còn để vào đâu nữa?

- Không được, nếu như bởi vì quá đắt mà từ bỏ, thực sự không phải là tác phong của ta!

Nếu như thật sự từ bỏ những thứ này, không có cách nào kích hoạt của thể chất của mấy người Triệu Nhã, muốn sau mười bốn ngày, vượt qua Lục Tầm là chuyện hầu như không thể!

Còn chưa nỗ lực đã nhận thất bại, như vậy không phù hợp với một thân phận của người xuyên việt!

Hơn nữa, làm lão sư của mấy người Triệu Nhã, là người khai sáng, quả thật hắn không làm được chuyện khoanh tay đứng nhìn, cái gì cũng mặc kệ mà không hỏi tới.

Tuy rằng vừa mới trở thành lão sư không lâu, thế nhưng loại trách nhiệm sư đạo trong lòng hắn vẫn có.

Không đủ tiền, để xem có thể nghĩ ra biện pháp hay không!

Nghĩ tới đây, Trương Huyền lần nữa trở về, nhìn về phía lão giả trước mắt rồi nói:

- Khụ khụ, Âu Dương hội trưởng, người xem ta là luyện đan sư, có thể nợ tiền trước hay không. Sau đó ta sẽ lại nghĩ cách thu thập tiền trả cho người?
- Cái này... không được!

Âu Dương hội trưởng lắc đầu:

- Đan dược tam phẩm, không có ai trong công hội chúng ta có thể luyện chế, cần phải đi mua, tiền này là không thể nợ...
- Nhưng... hơn hai ngàn vạn, trong thời gian ngắn ta không thể có...

Trương Huyền lắc đầu.

- Vậy thì không có cách nào, chi bằng... người nghĩ biện pháp luyện đan đi, dựa vào những tri thức hiểu rõ đối với đan dược của người, phương pháp kiếm tiền cũng rất nhiều.

Âu Dương Thành không nhịn được nói.

Người thanh niên trước mắt này có lượng tri thức rất lớn, đối với thuật luyện đan lại hiểu rõ rất nhiều, nếu như hắn ra tay luyện đan, tuy rằng hơn 2000 vạn nghe qua rất đáng sợ, thế nhưng một luyện đan sư cao cấp như thế muốn kiếm lời cũng không khó.

- Luyện đan có thể kiếm tiền rất nhanh? Vừa nãy các người luyện chế Nhuận Huyết đan, một viên đại khái có thể kiếm lời được bao nhiêu?

Trương Huyền không nhịn được hỏi.

- Giá của Nhuận Huyết đan bán ra khá cao, hơn nữa không dễ luyện chế, xem như là đan dược nhất phẩm, lợi nhuận khá lớn, lẽ ra một viên có thể kiếm lời chừng năm vạn, một ngày người luyện chế mười viên, không cần hai tháng là có thể kiếm được hơn hai ngàn vạn!

Âu Dương hội trưởng dùng giọng khẳng định nói.

Luyện đan rất dễ kiếm tiền, nhưng cũng phải nhìn thị trường và dược liệu có đầy đủ hay không. Điều mà hắn nói chỉ là trên lý thuyết mà thôi, coi như luyện đan sư chính thức, mỗi ngày đều luyện đan, e rằng cũng phải luyện tới mức ói ra máu.

- Hai tháng?

Trên đầu Trương Huyền nổi gân xanh.

Hai tháng mới có thể thu thập đủ tiền, thì đầu tân sinh đã sớm xong rồi, khi đó món ăn cũng đã nguội.

Nếu thực sự như vậy, còn không bằng từng bước làm thực lực của bọn hắn tăng lên, cần gì phải tốn nhiều công phu như vậy làm gì.

Lại nói, bản thân hắn có lý luận trâu bò, đó là bởi vì Thiên Đạo Đồ Thư Quán, còn bảo hắn luyện được... chắc chắn đó là điều vô nghĩa nhất.

Đừng nhìn hắn nói mạch lạc rõ ràng, nếu như thực sự động thủ, e rằng ngay cả cửa tính luyện dược liệu thứ nhất hắn cũng không làm được.

Trước đó mọi người luyện dược hắn đã nhìn qua, nếu như không có mấy chục năm tôi luyện thì không thể hoàn thành.

- Còn có... phương pháp nào dễ kiếm tiền nữa hay không?

Hắn không nhịn được lần nữa mở miệng.

- Dễ kiếm tiền hơn sao?

Âu Dương hội trưởng lắc đầu, hắn đang muốn nói không có thì đột nhiên nghĩ tới điều gì đó:

- Nếu nói trên thế giới này nghề nghiệp nào giỏi kiếm tiền nhất, đương nhiên phải kể tới danh sư, tùy tiện chỉ điểm cho người ta cũng cần giao nộp không ít phí dụng. Tuy rằng Luyện đan sư rất biết kiếm tiền, thế nhưng so sánh với nghề nghiệp này cũng kém rất nhiều.

Nghề nghiệp trong thiên hạ rất nhiều, giám bảo sư, luyện đan sư chỉ xem như là tương đối biết kiếm tiền, nhưng so với danh sư, vẫn kém quá nhiều.

Rất nhiều người trong quá trình tu luyện võ kỹ đều vây tại chỗ, tuổi thọ sắp hết mà cũng không thể đột phá, nếu như danh sư có thể chỉ điểm một câu, có lẽ bọn họ có thể phá tan huyền quan, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Tu vi tăng lên, không những tuổi thọ tăng lên mà tốc độ kiếm tiền cũng nhanh, bởi vậy, có mấy người vì được danh sư chỉ điểm một câu cho nên không ngại bán hết gia tài, dùng hết tất cả tiền cũng sẽ không tiếc.

Vì lẽ đó, muốn kiếm tiền trong thời gian ngắn, danh sư tuyệt đối là người nhanh nhất, bất kỳ nghề nghiệp nào cũng không sánh được nổi.

Chỉ tiếc, muốn trở thành danh sư, nào có dễ dàng như vậy, cần phải trải qua vô số sát hạch, nhất định phải có học sinh của mình và đủ loại kinh nghiệm truyền thụ chương trình học và danh vọng.

Lại nói tới Trương Huyền, hẳn dựa vào Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể ung dung giải quyết không ít vấn đề khó, nhưng nếu như không có học sinh, cũng không cách nào sát hạch danh sư được.

- Người giúp ta thu gom đồ trước đi, sau mười ngày ta sẽ nghĩ biện pháp giao tiền cho người!

Trong lòng khẽ động, xuất hiện một ý nghĩ lớn mật, Trương Huyền mở miệng nói.

- Được!

Âu Dương Thành cũng không biết suy nghĩ của hắn, nhưng thấy hắn bình tĩnh thận trọng, không giống như đùa giỡn cho nên gật gật đầu.

- Cáo từ!

Nói với đôi phương xong, Trương Huyền đi ra ngoài.

- Nếu danh sư kiếm tiền nhanh... Vậy ta giả dạng làm danh sư... Cc phải là có thể kiếm tiền nhanh một chút hơn hay sao?

Trong lòng Trương Huyền phỏng đoán suy nghĩ trước đó của mình.

Dùng thủ đoạn bình thường, trong vòng mười ngày muốn kiếm được hơn hai ngàn vạn đồng tiền vàng, ngoại trừ đi cướp đoạt ra, hầu như là chuyện không thể!

Còn nếu như nguy trang thành danh sư, ngược lại còn có cơ hội!

Người khác làm như vậy, một khi bị phát hiện ra, nhất định sẽ bị đánh chết tại chỗ, chung quy danh sư có học thức uyên bác, một khi nói sai sẽ rất dễ lộ ra manh mối, thế nhưng bản thân hắn thì không giống!

Nắm giữ Thiên Đạo Đồ Thư Quán, lại thêm bản lĩnh làm cho người ta dao động khiếp trước, nếu như muốn lừa người vẫn rất là đơn giản.

Đương nhiên, cũng không tính là lừa người, Thiên Đạo Đồ Thư Quán phối hợp với Thiên Đạo thần công, nhìn ra chỗ thiếu hụt của người khác, giúp người ta thăng cấp, tuyệt đối là chuyện ung dung vui vẻ.

- Không tồi, cứ làm như thế đi!

Suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng không có gì thiếu sót, Trương Huyền không nhịn được gật gù.

Muốn nửa tháng sau chiến thắng cả cuộc với Lục Tầm, khiến cho tu vi của mấy người Triệu Nhã tăng nhanh như gió, như vậy nhất định phải mua mấy thứ đồ kia, cũng nhất định phải kiếm của tiền.

Mà phương pháp duy nhất có thể trong vòng mười ngày kiếm được hơn hai ngàn vạn đồng tiền vàng, cũng chỉ có phương pháp này.

- Vẫn cần phải chuẩn bị một vài thứ từ sớm. Với tuổi tác của ta hiện giờ, nếu đi ra ngoài nói là danh sư, nhất định sẽ không có ai tin, nhất định phải hóa trang một chút, ít nhất cũng phải hơn ba mươi tuổi mới được.

Danh sư giống như luyện đan sư, người còn chưa hai mươi tuổi đã nói là danh sư, có lẽ còn chưa nói hết lời thì đã bị người ta dùng nước bọt phun chết rồi.

Dù thế nào cũng phải thay đổi y phục, hơn nữa còn phải thay đổi diện mạo, nếu không, sau đó sẽ có rất nhiều phiền phức, cũng rất khó làm cho người ta tin.

- Thứ hai, nếu là danh sư, đương nhiên phải có thân phận và tư thế của danh sư. Không thể chạy tới nhà người khác để chỉ điểm cho người ta được, bằng không, cũng sẽ bị người ta cho rằng là tên lừa đảo.

Kiếp trước hắn sinh sống ở trong thời đại tin tức hóa, tuy rằng chưa từng làm những chuyện như vậy, thế nhưng cũng biết không ít chuyện.

Danh sư ở thế giới này có địa vị cao như thế, nếu như giống như đi xin cơm, chạy tới nhà người khác chỉ điểm giúp người ta, lại còn đòi tiền, rõ ràng không quá thực tế.

- Ta nên làm gì đây?

Không thể chạy tới nhà người khác a, làm sao tìm được khách hàng? Làm sao có thể kiếm tiền chứ?

Trương Huyền nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Thuê phủ đệ

- Đứng rồi, trước tiên có thể tìm một nơi ở, chỉ cần có thể tạo ra tiếng tăm, nhất định người khác sẽ tới đây... Làm như vậy, không cần chạy tới nhà người khác mà vẫn có thể yên ổn kiếm tiền, còn có phong độ của thế ngoại cao nhân.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu hắn.

Làm danh sư phải có cốt cách và thân phận, không thể vô duyên vô cớ chạy tới nhà người khác, đã như vậy, vậy thì cứ ôm cây đợi thỏ, chờ người ta mắc câu.

Chỉ cần có người đến, hắn tin tưởng dựa vào sự linh hoạt của bản thân, cộng thêm Thiên Đạo Đồ Thư Quán, nhất định đối phương sẽ không chạy thoát.

- Được rồi, vậy trước tiên cứ tìm một chỗ để đặt chân đã!

Cẩn thận cân nhắc một chút, hắn phát hiện ra chỉ có biện pháp này là tốt nhất. Sau khi suy nghĩ, Trương Huyền đã đưa ra quyết định.

Cứ làm như thế đi.

Có suy nghĩ cho nên hắn cũng không phí thời gian nữa. Lúc này hắn đi về phía trước, mua một chút đan dược, dược dịch có thể thay đổi dung mạo, màu da.

Tuy rằng không biết dịch dung, thế nhưng là một từ người địa cầu hắn vẫn biết hoá trang, phối hợp với những đan dược, dược dịch thay đổi màu da này, không lâu sau hắn đã từ một tiểu tử trẻ tuổi còn chưa đủ hai mươi, đã biến thành một người trung niên có khuôn mặt hơi vàng, hai hàng lông mày có ấn chứa vẻ uy nghiêm.

Nhìn gương nửa ngày, sau khi xác nhận không có bất cứ vấn đề gì, lúc này hắn mới thoả mãn gật gù.

Hoá trang xong xuôi, hắn đi ra khỏi Luyện đan sư công hội.

- Muốn người khác tin tưởng và nghe theo, thì trước tiên phải đổi một thân y phục hào hoa phú quý...

Con người dựa vào xiêm y, ngựa dựa vào yên. Chỉ bằng vào y phục trên người hắn lúc này, nếu nói là ăn mày sẽ có rất nhiều người tin tưởng, nói là danh sư, nhất định sẽ không có ai tin tưởng, nhất định phải có đủ phái đoàn mới được.

- Phía trước có một cửa hàng mũ áo.

Đang trầm nghĩ thì lập tức nhìn thấy cách đó không xa có một cửa hàng mũ áo. Trương Huyền đi vào, không lâu sau, khi trở ra, không ngờ đã biến thành một dáng vẻ khác.

Mũ lông chồn rực rỡ, y phục hào hoa phú quý, chỉ nhìn bề ngoài đã cao quý không tả nổi.

Chỉ bằng vào một thân y phục này cũng đã tiêu tốn của hắn hai vạn đồng tiền vàng, khiến hắn đau lòng một trận.

- Coi như là đầu tư đi.

Tự an ủi một câu, đi dọc theo đường phố, chừng nửa canh giờ sau, hắn lại đi tới Thiên Vũ thương thành.

Lúc này đã xế chiều, mặt trời bất cứ lúc nào cũng sẽ hạ xuống.

Biết thời gian của mình rất gấp, hắn không có một chút do dự nào mà nhanh chân đi vào.

Muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được một căn nhà có thể vào ở, dựa vào một mình hắn, nhất định sẽ không xong. Thiên Vũ thương thành được gọi là nơi không có gì không bán, nhất định sẽ có tin tức về phương diện này, cũng không cần mua, chỉ cần thuê một căn nhà là được rồi.

Hắn đã tới đây một lần cho nên quen thuộc nơi này hơn không ít, đi một vòng, quả nhiên đã thấy chỗ môi giới có liên quan tới việc thuê và bán ra phòng ốc.

- Vị lão gia này, người muốn mua nhà hay sao?

Thấy hắn đi vào, một ông chủ mập mập tiến lên đón.

- Lão gia?

Trương Huyền sững sờ, lúc này hắn mới phản ứng ra, mình đã thay đổi dung mạo, nhìn qua khoảng chừng bốn mươi, không còn là một tiểu tử nữa.

Lúc này hắn mới gật gù đầu, hai tay tung một cái, ra vẻ khí chất của một lão gia, lại hạ thấp giọng, khiến cho người ta cảm thấy hắn đã có tuổi, nói:

- Ta muốn thuê một phủ đệ!

- Phủ đệ? Lão gia tới chỗ của ta thuê phủ đệ tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất!

Hai mắt ông chủ này tỏa sáng.

Có thể thuê phủ đệ đều là người có tiền, tùy tiện báo giá tăng thêm một ít cũng có thể kiếm được một khoản kha khá!

- Không biết vị lão gia này, có yêu cầu gì?

Hai mắt chẳng khác nào nhìn thấy một con dê béo lớn, ông chủ đầy cao hứng hỏi.

- Sạch sẽ, rộng rãi, đường đi tốt, tốt nhất là nhà vừa trùng tu xong, có thể trực tiếp vào ở!

Trương Huyền nói.

- Cái này...

Nghe thấy yêu cầu của đối phương, ánh mắt của ông chủ lóe lên vẻ hưng phấn, suýt chút nữa đã nhảy lên.

Không cần nghĩ, đây nhất định là một dê béo rất lớn.

Không nói đâu xa, chỉ bằng vào mấy điều kiện này, muốn giá rẻ cũng không được.

Người muốn thuê phủ đệ ở một nơi như thế thì làm sao có khả năng thiếu tiền cơ chứ?

Nội tâm hưng phấn tới mức sắp gào thét, trên mặt lại ra vẻ khổ sở:

- Vị lão gia này, nơi như thế này mà người nói, ở chỗ chúng ta đúng là có, chỉ là, có khả năng giá cả sẽ rất đắt...

Trước ra vẻ một chút, sau đó sẽ cố gắng bắt chẹt một hồi.

Khà khà...

- Giá cả không thành vấn đề!

Trương Huyền xua tay, ra vẻ ta không quan tâm.

Hiện tại hắn là Danh sư, nếu như tính toán chỉ li một chút ít tiền, quả thật cũng quá mất mặt.

- Như vậy đi, ta sẽ mang lão gia đi xem phòng, đến khi nào người hài lòng mới thôi.

Nghe thấy đối phương nói vậy, miệng ông chủ này cười sắp ngoác tới mang tai, cũng không có chút do dự nào, trực tiếp đóng cửa hàng lại. Lại cầm lấy một chuỗi chìa khóa, đi ở trước mặt Trương Huyền dẫn đường.

Trương Huyền đi theo ở phía sau, cũng đi về phía trước, một lát đã đi tới trước mặt một phủ đệ rộng rãi.

- Đây là phủ đệ của một phú thương mới mua năm ngoái, kết quả tên này năm trước đã chết bệnh. Nhi tử của hắn ăn uống, chơi gái, đánh cược mọi thứ đều dính, thực sự hết cách rồi cho nên mới để phủ đệ ở chỗ chúng ta. Thuê, bán cũng được, nơi này vừa mới được trang trí mới, vị trí tốt, bố trí cũng rộng rãi, ta sẽ mang người vào xem một chút.

Đứng ở trước cửa phủ đệ, ông chủ nhìn qua, muốn quan sát phản ứng của Trương Huyền.

Tòa phủ đệ này là nơi sang trọng rộng rãi nhất mà bọn họ thuê, bất kể là đường xá hay là diện tích, cũng không có chỗ nào để chê trách. Mà lại được chọn là nơi đầu tiên như vậy là do hắn muốn để cho đối phương nhìn qua, nếu như không thích hợp lại đi tìm một nơi khác, một khi vừa ý, quả thực hắn sẽ phát tài.

- Vào xem một chút đi!

Trương Huyền cũng không nói nhiều.

Nếu muốn giả mạo danh sư, đương nhiên nơi ở phải có khí thế, không thể quá nhỏ, còn xài bao nhiêu tiền, không thành vấn đề.

- Được!

Thấy đối phương không từ chối, ông chủ lần nữa nở nụ cười, vội vàng mở cửa lớn ra rồi đi vào.

Tiến vào đình viện, giếng sơn bể nước không thiếu gì cả, rộng rãi thoáng mát, có đủ loại thảm thực vật. Vừa mới tiến vào trong, nhất thời đã cảm thấy hoa thơm chim hót, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

- Không tồi!

Đi một vòng, Trương Huyền âm thầm gật đầu.

Tòa phủ đệ này đúng như hần dự đoán, hoàn toàn có thể đi vào ở. Đồ vật bên trong không thiếu gì cả, không có những phiền phức gì khác.

Một điểm quan trọng nhất, đó là cách học viện Hồng Thiên cũng không xa lắm, chỉ có chừng gần mười phút đi bộ.

Sau khi dạy học xong trở về nơi này, cũng không làm lỡ thời gian.

- Ta chọn nó, căn phòng này thuê thế nào đây?

Vừa ý nơi này, Trương Huyền vội tiếp tục phí lời, bàn tay lớn vung lên.

- Đây là phủ đệ, trung tâm mà chúng ta thuê, cũng là phủ đệ, sang trọng nhất, tốt nhất. Nếu như lão gia thật sự muốn thuê, một tháng trả mười lăm vạn đồng tiền vàng!

Ông chủ vội vàng nói.

- Mười lăm vạn?

Trương Huyền hơi nhướng mày.

Tuy rằng hần không biết giá thị trường thuê phòng ở trong thế giới này, thế nhưng mười lăm vạn một tháng chỉ để thuê một đình viện, thực sự giá cả có chút đắt đỏ.

Phù!

Cũng không nói lời nào, thân thể Trương Huyền khẽ động, đột nhiên bắt lấy ông chủ trước mắt.

- Vị lão gia này, người muốn làm gì...

Nhìn thấy đầu ngón tay của hần tiếng gió rít gào, giống như muốn xé nát không khí, ông chủ sợ đến mức thân thể co rút lại, liền tiếp lùi về phía sau.

Vừa mới di chuyển thì tu vi trên người cũng thể hiện ra, võ giả tam trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong!

Tu vi không cao.

-Ồ, ta chỉ muốn nhìn tu vi của người một chút mà thôi.

Bàn tay vừa thu lại, đặt ra sau lưng. Trương Huyền lần nữa nhìn về phía đối phương, hai mắt híp mắt lại:

- Người nói tòa phủ đệ này, cho ta thuê mười lăm vạn một tháng? Đây giá cao lên gấp ba so với năm vạn một tháng, người khinh ta coi tiền như rác sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Ta là danh sư

- Khục khục...

Nghe thấy hắn nói như thế, ông chủ biến sắc mặt, vội vàng cười khan một tiếng:

- Lão gia nói gì vậy, tòa phủ đệ này vừa rộng rãi, lại có vị trí tốt như vậy, mười lăm vạn một tháng quả thực cũng không đắt...

- Không đắt?

Khóe miệng Trương Huyền nhếch lên:

- Chủ nhân cũ của tòa phủ đệ này tên là Đỗ Kiều, là một thương nhân. Thế nhưng hắn còn chưa chết, bởi vì gặp phải đạo phi cho nên chuyện làm ăn gặp khó. Vốn hắn định bán chỗ này đi. Thế nhưng trong thời gian ngắn không tìm được người mua, cho nên không thể làm gì khác hơn là cho thuê. Thỏa thuận của hắn và người là năm vạn một tháng, người thu mười lăm phần trăm tiền thù lao... Hiện tại lại nói với ta là mười lăm vạn, chẳng lẽ khẩu vị của người không lớn sao?

- Lão gia, người... Người...

Nghe thấy hắn nói, ông chủ liền tiếp lui về phía sau hai bước.

Thật hay giả vậy chứ?

Đình viện này là quả thực là do hắn và Đỗ Kiều ký mình ước. Đúng như đối phương nói, chỉ có năm vạn một tháng, chỉ là... Chuyện này thuộc về cơ mật thương mại, khi bọn họ ký kết cũng không nói cho người ngoài biết. Mà sao tên trước mắt này lại biết rõ ràng như thế chứ?

- Sao vậy? Muốn phủ nhận?

Trương Huyền lạnh nhạt nhìn sang:

- Các người giao dịch ở Phi Thúy lâu ba tháng trước, người tiếp khách còn có Thúy Linh cô nương. Thứ các người uống chính là Lăng Ba túy khoảng chừng tám năm. Thức ăn là thịt của Hùng Hoàng thỏ, lại còn nghe thủ khúc Minh Tâm Nguyệt đạn. Sau khi nói chuyện làm ăn còn vui vẻ một lần kêu ba cô nương... Những việc này có cần ta kể từng chuyện ra cho người nghe hay không?

- A...

Ông chủ dùng ánh mắt như nhìn thấy kẻ quái đản, tràn ngập sự sợ hãi.

Đối phương nói không sai một chút nào, giống như tận mắt nhìn thấy vậy.

Chuyện này cũng quá khủng bố a!

- Người... Người rốt cuộc là ai?

Trong lòng sợ hãi, cơ mặt của ông chủ này không ngừng run rẩy.

Đứng ở trước mặt đối phương, hắn có cảm giác giống như tất cả dối trá đều bị lột sạch vậy, khiến cho hắn không kim lòng được cảm thấy chột dạ.

- Ta chỉ là một người thuê phòng, không muốn làm người coi tiền như rác mà thôi!

Về mặt Trương Huyền hồ hững.

- Là ta bị lợi ích che mờ tâm trí, đình viện này đúng như lời lão gia nói, năm vạn kim tệ một tháng!

Thấy đối phương một hơi nói ra nhiều như vậy, ông chủ thật sự sợ hãi, cho nên cũng không dám ở phí lời mà vội vàng nói.

- Ủm!

Thấy đối phương thừa nhận, lúc này Trương Huyền mới thở mẫn gật gù, tiện tay lấy ra một tờ kim phiếu:

- Đây là mười vạn kim tệ, ta trả trước một tháng, còn lại thuê cho ta một chút người hầu, còn nữa... khoảng thời gian này người ở lại làm quản gia cho ta. Nếu như biểu hiện tốt, đừng nói là năm vạn, mười vạn, người muốn bao nhiêu, lão gia ta đều có thể cho người bấy nhiêu. So với việc người đi mở trung tâm môi giới còn kiếm lời nhiều hơn.

Làm danh sư, phủ đệ lại lớn như vậy đương nhiên không thể tự mình quét tước, cũng không thể bắt cứ chuyện gì đều tự thân làm. Cho nên người hầu, nha hoàn, đây là thứ nhất định phải có.

Còn vì sao phải để tên này làm quản gia, rất đơn giản.

Kẻ này biết lừa gạt tiền a!

Vừa mới mở miệng đã đưa ra giá cả gấp ba, lá gan tuyệt đối rất lớn.

Mục đích mình nguy trang thành danh sư chính là vì muốn kiếm tiền nhanh, đang cần nhân tài như vậy.

- Muốn bao nhiêu thì sẽ cho ta bao nhiêu?

Hồ hấp của người này bắt đầu trở nên dồn dập.

Hắn mở một trung tâm môi giới, quanh năm suốt tháng, nhiều nhất cũng chỉ kiếm lời được 10, 20 ngàn kim tệ mà thôi. Cũng như tòa phủ đệ này vậy, trong một hai năm không nhất định sẽ có người đến thuê, nếu như lại chơi đen mà đối phương không mắc mưu thì cũng vô dụng.

Chính vì như thế, cho nên khi thấy đối phương tiện tay lấy ra mười vạn, còn nói ra lời này, hắn lập tức hưng phấn tới mức sắp phún lửa.

Con mẹ nó, nếu sớm biết là khách hàng lớn, không nghĩ tới so với chân trâu còn lớn hơn.

- Làm sao? Không muốn sao?

- Không... Không, ta đồng ý.

Ông chủ này vội vã tiếp nhận kim phiếu, động tác nhanh chóng, so với tránh né công kích vừa nãy, còn nhanh hơn nhiều.

Chuyện tốt như vậy, không muốn mới là kỳ quái.

- Ừm! Ta chỉ ở trong Thiên Huyền thành một thời gian ngắn mà thôi. Chỉ cần hầu hạ cho tốt, ta sẽ khiến cho ngươi trong vòng một tháng kiếm được số tiền bằng ngươi thu vào mười năm, nên chọn hay bỏ... Chắc hẳn ngươi cũng rất rõ ràng.

Thấy tên này thức thời như vậy, Trương Huyền thoả mãn gật gù.

- Yên tâm đi, lão gia, nhất định ta sẽ cố gắng hầu hạ lão gia.

Nghe thấy đối phương hứa hẹn, ông chủ liên tục gật đầu.

Trương Huyền đáp một tiếng.

Muốn người ta triệt để cống hiến cho mình thì ân uy đều phải có, cây gậy lớn lại thêm củ cà rốt, đây tuyệt đối là con đường duy nhất có thể đi. Hắn vừa mới mở miệng đã vạch trần tính toán của đối phương, khiến cho trong lòng đối phương mang theo lòng kính sợ, sau đó lại quăng ra lợi ích to lớn, đối phương không tin phục mới là lạ.

- Ngươi tên là gì?

- Thuộc hạ Tôn Cường!

Ông chủ này vội vàng trả lời:

- Sau này lão gia có thể gọi ta là tiểu Cường!

- Tiểu Cường?

Về mặt Trương Huyền kỳ quái.

- Đúng vậy!

Tôn Cường vội vàng gật đầu.

- Hiện giờ ta có chuyện muốn giao cho ngươi.

Cổ nên kích động muốn gọi đối phương là con gián, Trương Huyền khoát tay áo một cái:

- Thứ nhất, tối hôm nay phải tìm đủ nô bộc, hầu gái trong đình viện này. Ngày mai khi ta tới đây, muốn nhìn thấy người. Thứ hai, thông qua con đường của ngươi, mang tin tức ta ở trong đình viện này tuyên dương ra ngoài, cứ nói... Dương Huyền danh sư ngang qua nơi đây, ở lại nơi này trong thời gian ngắn. Tin tức này truyền càng rộng thì càng tốt.

Nếu không thể dùng tên thật, đương nhiên phải dùng tên giả, Dương Huyền là tên của hắn kiếp trước, cho nên mới thuận miệng dùng.

- Danh sư?

Sợ hết hồn, Tôn Cường nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía lão gia trước mắt.

- Đúng vậy, ta là một vị danh sư, định ở đây tìm một thứ, vì lẽ đó, ngươi phải truyền tin tức này ra ngoài, càng rộng càng tốt.

Trương Huyền hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

- Vừa nãy ta đã đưa cho ngươi mười vạn kim phiếu, khi thu người hầu, nhất định còn thừa không ít. Ngươi dùng số tiền này để làm chuyện này. Chỗ tốt không thiếu của ngươi, ta thấy tu vi của ngươi đã bị vây ở Chân Khí cảnh đỉnh phong mười năm trở lên, khoảng thời gian ta ở lại Thiên Huyền Vương thành này, chỉ điểm ngươi đột phá, cũng không tính là gì cả.

- Đa tạ lão gia.

Tôn Cường vội vàng quỳ xuống mặt đất.

Đúng như đối phương nói, hắn đã bị vây ở Chân Khí cảnh đỉnh phong mười năm trở lên, đáng tiếc trước sau không thể đột phá, không có cách nào đột phá, nếu như thật sự có thể được danh sư chỉ điểm. Chuyện trở thành võ giả tứ trọng sẽ nằm ngay trong tầm tay.

Lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vị lão gia mới quen trước mắt này đang chấp hai tay ra sau lưng, yên tĩnh đứng ở bên trong ánh chiều tà sắp biến mất. Ánh sáng nhàn nhạt bao phủ ở trên người, chẳng khác nào thần tiên không dính tới phạm tục.

Thấy cảnh này, trong nháy mắt đã khiến cho hắn cảm thấy khâm phục trong lòng.

Đối với đối phương thân phận của danh sư tin tưởng không nghi ngờ.

Không phải danh sư, làm sao có khả năng mở miệng nói ra giao dịch của hắn trước đây chứ? Nếu như không phải danh sư, sao lại có tiền như vậy, rộng lượng như vậy...

Quan trọng là khí chất và cử chỉ của đối phương tự nhiên mang theo một loại cảm giác cao cao tại thượng. Nếu như hiện giờ có người nói hắn không phải danh sư, nhất định Tôn Cường sẽ cảm thấy đối phương đang nói dối.

- Lão gia yên tâm, nhất định ta sẽ làm tốt chuyện này.

Đáp một tiếng, toàn thân Tôn Cường tràn ngập hăng hái.

Danh sư, đây chính là người cao quý nhất trong toàn bộ thế giới, coi như quốc vương Trầm Thu bệ hạ của Thiên Huyền Vương quốc nhìn thấy cũng phải cung kính có thừa, lấy lễ đến tiếp đón. Một tiểu nhân vật bình thường như hắn mà lại có thể có thể hầu hạ người như thế, quả thực chính là có phúc ba đời.

- Đi đi!

Thấy đối phương đã triệt để bị thuyết phục, lúc này Trương Huyền mới khoát tay áo một cái.

- Vâng!

Tôn Cường tràn ngập hưng phấn đi ra ngoài.

Thấy hắn rời đi, lúc này Trương Huyền mới hạ thấp tư thái, chậm rãi xoay người, cảm khái một tiếng.

- Không nghĩ tới ra về cũng buồn tẻ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Danh sách đối chiến xuất hiện

Nếu như để cho người khác biết ý nghĩ này của hắn, có lẽ ngay cả tâm tư muốn bóp chết hắn cũng có.

Ra về còn buồn tẻ? Sao ngươi không đi chết đi...

Tôn Cường đi rồi, Trương Huyền cũng không có chờ ở tòa phủ đệ này, một lần nữa trở lại nơi ở thì trời đã tối đen.

Ngày hôm nay dạy học xong, sát hạch Luận đàn, sau đó lại tìm nơi ở, đủ loại ra về, thực sự là mệt đến mức rối tinh rối mù.

Vốn hắn còn muốn tiếp tục nghiên cứu nội dung Ích Huyệt cảnh, ai biết vừa mới nằm lên trên giường đã ngủ luôn. Sau khi tỉnh lại không ngờ trời đã sáng rồi.

Trở lại lớp học, mấy học sinh đã tới từ lâu.

Nhìn từng người, Trương Huyền thoà mãn gật gù.

Dường như mấy học sinh này cũng biết tầm quan trọng của thi đấu tân sinh cho nên tu luyện rất là khắc khổ, tuy rằng chỉ là một ngày ngắn ngủi không gặp, thế nhưng không ngờ lại có tiến bộ không nhỏ.

Chỉ điểm cho từng người trong bọn họ một phen, Trương Huyền lại giảng giải vấn đề nghi hoặc của mọi người một chút. Lúc hắn đang muốn tan lớp thì đã thấy một người đẩy cửa đi vào.

- Trương lão sư, Lục Tâm lão sư muốn tiến hành sư giả bình trắc với người, đây là danh sách học sinh mà hắn muốn tỷ thí với người!

Trước tiên để Chu Hồng đưa chiến thiệp tới, có lẽ người này đã bị mấy người Viên Đào đánh cho dọa hỏng, cho nên lần này người đến chính là một lão sư.

Số lượng học sinh dạy của mỗi một lão sư không giống nhau, đặc biệt là giáo sư minh tinh như Lục Tâm, học sinh có hơn mấy trăm, so với Trương Huyền. Nếu như tất cả đều tham gia tỷ thí, nhất định sẽ không công bằng, vì lẽ đó, sư giả bình trắc, lão sư song phương đều sẽ chọn ra một ít học sinh đại biểu để tiến hành tỷ thí.

Trương Huyền chỉ có năm học sinh, cho nên cũng không cần phải chọn, đối phương chọn ra năm người tương ứng là được rồi.

- Được!

Tiện tay tiếp nhận danh sách, Trương Huyền cúi đầu liếc mắt nhìn qua, sắc mặt lập tức có chút kỳ quái.

Vốn hắn tưởng rằng đối phương có nhiều học sinh ưu tú như vậy, nhất định sẽ phái ra một ít học sinh có thứ tự khá cao khi kiểm tra nhập học. Thế nhưng không nghĩ tới, hắn ta lại phái ra năm học viên, ngoại trừ người cuối cùng chênh lệch một đoạn dài với Viên Đào ra (chủ yếu là thứ tự của đối phương không bằng Viên Đào) thì những người khác đều không kém nhiều.

Người thứ nhất là Chu Hồng đã tới trước đó, còn lại trên cơ bản đều dựa theo thứ tự của mấy người Vương Dĩnh, Trịnh Dương, Lư Dương, cách biệt không nhiều lắm.

Sư giả bình trắc, có thể lựa chọn không chấp nhận, một khi tiếp nhận, đối phương có thể phái ra bất luận một vị học sinh nào của mình. Theo lý thuyết, coi như Lục Tâm phái ra năm người trong mười người đứng đầu kiểm tra nhập học thì cũng không tính là làm trái quy tắc, hắn cũng luôn chuẩn bị như vậy. Không nghĩ tới, tên này lại phái ra một đội hình như vậy, khiến cho hắn có chút không ngờ được.

- Há? Mạc Hiểu, không phải tên này...

Nhìn một chút, một cái tên quen thuộc xuất hiện ở trong mắt, trong lúc hắn đang nghi ngờ thì đã nghe thấy giọng nói của Lư Dương vang lên.

Hắn cũng nhìn thấy trong nội dung danh sách, đương nhiên đã phát hiện ra chỗ không đúng.

- Trương lão sư, tuy rằng thứ tự trong danh sách này đều gần như bằng chúng ta. Thế nhưng giao thủ thực tế, chúng ta đều không phải là đối thủ của đối phương, có chút quái lạ...

- Há?

Trương Huyền nghi hoặc nhìn sang:

- Người đã nhìn ra gì đó hay sao?

- Người xem Bạch Siêu này, lúc sát hạch nhập học ta đứng thứ chín mươi ba, vị Bạch Siêu này là người thứ chín mươi, chúng ta không kém nhiều. Thế nhưng tên này am hiểu quyền pháp, tu vi cũng cao hơn ta một cấp bậc nhỏ. Nếu như đơn đả độc đấu mà nói, hai người như ta cũng không phải là đối thủ của đối phương, sở dĩ thứ tự gần như, là bởi vì hắn sát hạch lý luận quá kém.

Lư Dương lại chỉ về một cái tên khác trong đó:

- Còn có Đỗ Lỗi này nữa, công phu chân rất mạnh, Vương Dĩnh xếp hạng thứ sáu mươi bảy, hắn xếp hạng thứ sáu mươi chín, nhìn qua còn thấp hơn một chút, trên thực tế tốc độ của hắn lại cực nhanh, ra tay tàn nhẫn. Nếu như đơn độc chiến đấu, nhất định Vương Dĩnh cũng không đỡ nổi.

- Quả thực ta cũng không đánh lại được hắn.

Wang Ding hơi đỏ mặt, gật gù đầu.

- Mạc Hiểu là bằng hữu của ta, xưa nay ta cũng chưa từng thắng hắn.

Trịnh Dương cũng mở miệng nói:

- Chỉ là... không phải Mạc Hiểu quỳ gối ở chỗ Vương Siêu lão sư hay sao? Hai ta cùng báo d ân, ta không thông qua sát hạch...

- Không những là hân, Bạch Siêu này lúc khai giảng đã bái vào làm môn hạ của Hồng Huân lão sư, ta còn nhớ rõ, Đỗ Lỗi này bái vào làm môn hạ của Chu Hồng lão sư.

Lưu Dương nói.

- Chuyện gì thế này?

Trương Huyền không nhìn được nhìn về phía lão sư đưa danh sách tới.

- Hà, ngày hôm qua mấy người Mạc Hiểu, Bạch Siêu, Đỗ Lỗi đã xóa bỏ chương trình học lão sư trước đó, bái vào làm môn hạ của Lục lão sư.

Vị lão sư này gắt gỏng:

- Danh sách đã đưa đến, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cáo từ!

Nói xong người lão sư này cũng không phí lời mà xoay người rời đi.

- Bái vào làm môn hạ của Lục lão sư?

Nghe thấy hân nói như thế, Trương Huyền sao lại không hiểu chuyện gì xảy ra cơ chứ?

Nói thật, Lục Tầm này quả thực là bi ối nha!

Vốn tưởng rằng đối phương phải tới một ít học sinh có thứ tự gần bằng học sinh của hân là vì công bằng, trên thực tế, hân ta đã sớm chuẩn bị, nghiên cứu thấu triệt mấy học sinh này của mình.

Chu Hồng xếp hạng thứ bốn, Triệu Nhã xếp hạng thứ bảy, hai người không kém nhau nhiều, nhưng thực lực chân chính, trước đó cũng đã từng thấy qua. Nếu không phải hân lạng lẽ chỉ điểm vị trí mệnh môn, cho dù có hai Triệu Nhã cũng không đánh lại được đối phương.

Đội của Vương Đình đã từng chịu tổn thương, nhất định từ lâu đối phương đã điều tra rõ ràng, lại phái ra Đỗ Lỗi có công phu chân tốt, tốc độ nhanh. Mà chân người vốn là không lưu loát, làm sao có khả năng đuổi kịp tốc độ nhanh của người ta cơ chứ? Đây không phải là chờ chịu đòn hay sao?

Trịnh Dương có thương pháp tốt, phái Mạc Hiểu có thương pháp cao hơn một bậc tới. Lưu Dương tu luyện võ kỹ làm cho kinh mạch ở cánh tay phải bị thương, đối phương lại phái ra Bạch Siêu có quyền pháp hung mãnh...

Cho tới vị đối phó với Viên Đào, tên là Khổng Kiệt, cái tên có chút xa lạ, xếp hạng thứ ba hơn trăm, thế nhưng Lưu Dương vừa giới thiệu qua, nhất thời hân đã hiểu được.

Tên này võ kỹ hay cái gì cũng không được, nhưng lực công kích lại siêu cường, thuộc về tuyến thủ có thể bộc phát cuồng bạo.

Dùng người như thế để đối phó với gia hỏa am hiểu phòng ngự như Viên Đào tuyệt đối là người tốt nhất có thể chọn.

Con mẹ nó!

Theo người ngoài thấy, Lục Tầm không dùng nhiều học viên ưu tú như vậy mà lại dùng mấy học sinh thứ tự gần nhau, công bằng công chính. Thế nhưng trên thực tế lại lên lút chuyện môn tìm kiếm người có thể khắc chế học sinh của bản thân hân.

Vì làm vậy mà hân ta còn không ngại đào người từ trong tay các lão sư khác.

Dựa theo bình thường mà tu luyện, học sinh của mình tiến bộ thì nhất định học sinh của đối phương cũng tăng lên. Mà trong vòng nửa tháng đã muốn vượt qua đối phương, hầu như là chuyện không thể!

Dù sao trong năm học sinh của hân, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vấn đề, trong thời gian ngắn khó có thể giải quyết được hết.

- Con bà nó, đây là tiết tấu muốn giẫm lão tử để leo lên a!

Lửa giận của Trương Huyền dâng cao.

Đổi lại là trước đây, nếu như đối phương muốn đánh mặt của hân, tuy rằng hân có phần nộ, thế nhưng còn không đến mức tức giận. Chung quy cũng là một thành viên trên địa cầu kiếp trước, trong cuộc sống hiện thực ngày nào mà không mất mặt cơ chứ? Cho nên hân đã sớm rèn luyện thành thói quen!

Mà hiện tại, đối phương muốn giẫm lên trên mặt của hân để leo lên, vì hấp dẫn càng nhiều người chú ý hơn. Tạo ra tiếng tăm càng to lớn hơn, vậy thì không được rồi.

Lão tử không phải là bậc thang mà người muốn giẫm là giẫm, lại không phải là hạt dưa, muốn cắn là cắn!

- Liều mạng, trong vòng mười ngày, nhất định ta phải kiếm được hơn hai ngàn vạn, mua được được dịch, đan dược!

Xiết chặt nắm tay, sắc mặt Trương Huyền trở nên âm trầm

Từ khi xuyên việt tới, đây là lần thứ nhất hắn tức giận như vậy.

Muốn đánh vào mặt của ta, ta đã nhẫn nhịn quá mức rồi mà ngươi vẫn muốn giẫm lên trên mặt của ta để leo lên?

Không có cửa đâu.

Trước đó hắn còn cảm thấy xài nhiều tiền như vậy để mua được liệu là có chút lỗ vốn, dù thế nào cũng phải nghĩ biện pháp để lấy lại từ học sinh. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, lỗ vốn cái rắm a!

Không những vì học sinh mà cũng là vì chính hắn.

Lục Tầm, ngươi cứ chờ đó ta, hiện tại ta sẽ để ngươi đắc ý, sẽ đến lúc ngươi phải khóc.

Lục Tầm đang dạy học hắt hơi một cái, không nhịn được xoa xoa mũi, trong lòng buồn bực:

- Ai đang nhớ tới ta vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Không người đến

Nhấn nhủ mấy vị học viên, dựa theo công pháp truyền thụ mà cố gắng tu luyện, có khả năng hắn sẽ phải rời khỏi đây mấy ngày, Trương Huyền rời khỏi học viện.

Tìm tới một cái ngõ nhỏ không có ai, khi lần nữa đi ra, không ngờ hắn đã biến thành dáng vẻ của danh sư Dương Huyền.

Chỉ còn lại mười bốn ngày thi đấu tân sinh sẽ bắt đầu, nhất định hắn phải nắm chặt từng phút từng giây một.

Chỉ chớp lát đã đi tới phủ đệ, còn chưa tới thì đã nhìn thấy hai tên hộ vệ canh giữ ở trước cửa, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, thực lực không ngờ cũng đã đạt đến võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh.

- Không tui, có khí thế!

Trên thân hai hộ vệ này đều mặc y phục thống nhất với nhau, không xa hoa nhưng cũng có một phen ý vị đặc biệt, làm cho người ta có một loại cảm giác của gia tộc lớn.

Có thể trong thời gian ngắn tìm được hộ vệ, đồng thời tất cả đều được chuẩn bị sắp xếp, xem ra năng lực làm việc của tiểu Cường này cũng rất khá.

- Lão gia!

Thấy hắn đi tới, hai tên hộ vệ chần chờ một chút rồi đồng thời lên tiếng.

- Ủm!

Trương Huyền thoả mãn gật đầu.

Xem ra vị quản gia tiểu Cường này ngay cả dáng vẻ của mình, y phục cũng đã nói qua. Nếu không phải như thế thì không thể lần thứ nhất nhìn thấy đã nhận ra được hắn, lại còn gọi là lão gia, tránh được lung tung khi tiến vào.

Đi vào phủ đệ, phát hiện chung quanh đã được quét tước một lần, còn được xếp đầy bồn hoa, đi vào trong đó, mùi thơm nức mũi.

- Lão gia!

- Lão gia!

Từng tên thị vệ, nha hoàn đi tới, cung kính hành lễ.

Trương Huyền thoả mãn gật đầu, nhanh chân đi tới phương hướng phòng khách.

- Lão gia, ta đã dựa theo dặn dò của người, tìm toàn bộ người, đến rồi, tổng cộng có ba mươi nha hoàn, năm mươi hộ vệ...

Còn chưa tới thì Tôn Cường đã tiến lên đón, giống như tranh công tràn ngập vẻ đắc ý.

Trong thời gian như thế ngắn đã có thể triệu tập nhiều người như vậy, hơn nữa còn có chất có số lượng như thế, e rằng cũng chỉ có hắn mới có thể làm được.

- Không tồi!

Trương Huyền tán thưởng một tiếng, nói:

- Ngày hôm qua ta đã bảo người tuyên truyền, chuyện này đã truyền đi hay chưa?

- Yên tâm đi lão gia, ta đã truyền tin đi, tin rằng không bao lâu sau, toàn bộ Thiên Huyền Vương thành đều biết hiện tại ta đang hầu hạ một vị lão gia danh sư.

Tôn Cường dùng vẻ mặt sùng bái nhìn sang.

Tuy rằng không biết vì sao lão gia phải thông báo chuyện mình là danh sư truyền đi, nhưng nếu đã để hắn làm như thế, nhất định sẽ có mục đích của mình.

- Người định truyền như thế nào?

- Ta lên giọng hử cửa hàng của mình đi, lại nói cho tất cả mọi người trong thương trường. Bắt đầu từ hôm nay, ta đi làm quản gia của danh sư, hầu hạ lão gia, thương trường nhiều người nhiều miệng, tin rằng không tốn bao nhiêu thời gian thì chuyện này sẽ truyền đi khắp nơi.

Tôn Cường vội nói.

- Ừm!

Trương Huyền đáp một tiếng.

Quả thực, đây là biện pháp tuyên truyền tốt nhất, cũng không cần tốn bao nhiêu sức mà có thể truyền tin tức ra ngoài còn tốt hơn, đương nhiên... Hiệu quả ra sao còn không nhất định.

- Lão gia, người còn có gì muốn dặn dò nữa không?

Thấy lão gia đã thoả mãn, Tôn Cường hưng phấn tới mức mắt sáng lên, hỏi tiếp.

- Không có...

Trương Huyền suy nghĩ một chút:

- Những nha hoàn, thị vệ này tuyển cũng tốn không ít tiền a, có phải không đủ tiền hay không?

Hắn cho đối phương mười vạn, thuê phòng ốc đã mất năm vạn, ba mươi nha hoàn, năm mươi thị vệ, năm vạn còn lại e rằng không đủ.

- Đủ rồi, những người này vừa nghe nói sẽ làm hộ vệ, nha hoàn cho danh sư cho nên từng người đều chủ động xông lại, tiền cũng lấy cực thấp, thậm chí còn có người không muốn, năm vạn kim tệ đã dư dả rồi.

Tôn Cường nói.

Nói đến đây, hắn vẫn khó có thể tin tưởng được như cũ, bởi vì uy vọng của danh sư thực sự quá khủng bố.

Hắn dỡ cửa hàng, lại nói sẽ làm quản gia cho danh sư, có không ít người không tin. Thế nhưng dù vậy vẫn có không ít hộ vệ, nữ tử vọt tới, cam tâm làm nha hoàn, hộ vệ.

Loại sức hiệu triệu này, bất kể là nghề nghiệp nào cũng không làm được.

Không nói đầu xa, chỉ cần có thể tiếp xúc với danh sư, người ta tùy tiện chỉ điểm cho mình một hai câu đã giảm bớt rất nhiều năm khổ tu, chỉ riêng chuyện này cũng đã có thể làm cho vô số người vì đó điên cuồng.

- Pha cho ta một chén trà đi.

Biết sau khi tin tức đã được truyền đi, chuyện hiện tại hắn phải làm chính là ôm cây đợi thỏ, Trương Huyền cũng không vội vã mà đi vào phòng khách, ngồi ở trên ghế.

Chỉ trong chốc lát một nha hoàn đã mang nước trà đưa tới.

Vị nha hoàn này là một tiểu cô nương mười sáu, bảy tuổi, tên là Uyển nhi, lớn lên rất là xinh đẹp, đôi mắt to tròn rung động lòng người. Lúc vừa mới bắt đầu nhìn thấy Trương Huyền còn có chút câu nệ, sau khi nhìn thấy hắn không hề có chút hung ác, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, hành động trở nên nhẹ nhàng tự nhiên.

Biết không thể nóng vội, Trương Huyền một mặt uống trà, một mặt yên tĩnh chờ đợi người chủ động đưa tới cửa.

Hắn chờ từ buổi sáng đến buổi chiều, tới khi mặt trời sắp lặn xuống phía tây, thế nhưng lại không có một người tới đây, thậm chí ngay cả một người tới xem trò vui cũng không có.

- Lão gia, có cần ta treo một tấm bảng trước cửa hay không, nói là danh sư ở đây...

Tôn Cường cũng lo lắng, không nhận được đi tới rồi nói.

-...

Trương Huyền không nói gì.

Phải để cho người ta trong lúc vô tình biết được thì mới gọi ra vẻ, người trực tiếp treo lệnh bài lên giống như làm ăn thì ta còn giả vờ sao nữa?

Hơn nữa, còn đề là danh sư ở đây... Sao lại giống như là nhà có chó, cẩn thận khi đi vào cơ chứ?

- Xem ra hôm nay không có người nào tới nữa, chúng ta ra ngoài đi một vòng.

Không để ý tới lời của đối phương, Trương Huyền đứng dậy.

Tuy ở bên ngoài Tôn Cường nói ở đây có danh sư, nhưng phần lớn người vẫn lựa chọn không tin.

Chung quy danh sư có thân phận gì chứ? Làm sao lại đơn giản đi tới Thiên Huyền Vương quốc, thậm chí còn ở lại cơ chứ?

Hơn nữa, coi như là ở lại thì cũng ở loại địa phương xa hoa như là Vương cung. Lại đi thuê phủ đệ của người, còn để người làm quản gia, người đang nằm mơ hay sao...

- Đi dạo?

Tôn Cường chớp mắt:

- Như vậy... Nếu như lúc này có người tới đây thì sao?

Hiện tại hắn cũng đã biết vị lão gia này muốn trong thời gian ngắn tạo ra danh tiếng ở trong Thiên Huyền thành. Đợi một ngày, vạn nhất khi đi ra ngoài lại có người đi tìm đến, chẳng phải tất cả nỗ lực trong này của mọi người đều trở nên uổng phí hay sao?

- Nói cho họ vệ, nếu thật sự có người đến thì cứ đứng ở cửa chờ, bất kể là ai, không có ta dặn dò, không cho phép bất kỳ ai đi vào.

Trương Huyền xua tay.

Danh sư thì phải có tôn nghiêm của danh sư, quản hắn là ai, dù cho là Trầm Truy bộ hạ của Vương quốc, nếu như không có mình đồng ý, nếu muốn vào thì cũng không được!

- Vâng...

Tôn Cường liên tục gật đầu.

- Đi thôi!

Nếu đã không chờ được người tới, vậy thì đi ra ngoài tìm cơ hội. Nếu không, ngày hôm nay qua đi, chỉ còn lại mười ba ngày sẽ tới thi đấu tân sinh, được liệu còn chín ngày nữa sẽ tới, thời gian không đợi người.

Đi ở trên đường, xung quanh hai bên là dòng người cuộn cuộn, mặt trời bất cứ lúc nào cũng sẽ hạ xuống phía tây. Lúc này trời đã vào thu, gió nhẹ khẽ thổi hơi mang theo một chút hơi lạnh.

- Trong những người người quen biết, ai có tiền nhất?

Đi mấy bước, Trương Huyền quay đầu hỏi.

- Hồi bẩm lão gia, đương nhiên là ông chủ của cửa hàng Thiên Vũ, Lăng Thiên Vũ đại nhân, phú khả địch quốc, là phú hào ức vạn!

Trong mắt Tôn Cường hiện lên vẻ sùng bái nồng đậm.

- Ông chủ cửa hàng Thiên Vũ? Phú hào ưc vạn?

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên:

- Chọn hần đi!

Mục đích nguy trang danh sư chính là vì nhanh chóng làm ra tiền, đương nhiên phải chọn nhà giàu.

- Hần ở nơi nào?

Sau khi có quyết định, Trương Huyền hỏi.

- Hồi bẩm lão gia, khoảng thời gian này trên cơ bản Lăng đại nhân đều ở trong cửa hàng, người muốn đi gặp hần sao?

Tôn Cường nghi hoặc nhìn sang.

- Đúng vậy, qua đó xem một chút!

Trương Huyền gật gù, vung tay lên, hai người nhanh chân đi tới cửa hàng Thiên Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Đề Nam Thanh Ngọc

Cửa hàng Thiên Vũ vẫn náo nhiệt giống như trước đây, dòng người cuộn cuộn, khắp nơi đều là người. Hai tay Trương Huyền chấp ra sau lưng, chậm rãi đi vào.

- Lão gia, chỗ làm việc của Lăng đại nhân ở trước mặt...

Đi rồi một lát, Tôn Cường chỉ về phía trước.

Trương Huyền ngẩng đầu, quả nhiên đã nhìn thấy một cái đại sảnh được trang trí tráng lệ xuất hiện ở trước mắt, trước cửa có hai đầu sư tử đá bằng ngọc, uy vũ cao lớn, đề lộ ra vẻ uy nghiêm nồng đậm.

Đặc biệt là một đôi mắt, đen nhánh có Thần, khác nào sống bình thường, để người nhìn một chút, liền cảm thấy khiếp đảm không ngớt.

- Nghe nói đôi sư tử đá này là thứ Lăng đại nhân đặc biệt mời thợ thủ công Lục Mạt luyện chế, nguyên liệu là Đề Nam Thanh Ngọc, cũng chính là thanh ngọc tốt nhất trong Thiên Huyền Vương quốc! Lại thêm được thợ thủ công Lục Mạt chạm trổ, chỉ riêng một đầu cũng đã có giá trị mấy trăm vạn kim tệ.

Trong mắt Tôn Cường mang theo lửa nóng.

Trước cửa nhà của rất nhiều người có tiền đều bày ra một ít vật đáng tiền, thể hiện ra tài lực và khí độ của bản thân, cũng có ý tứ thị uy của cải. Xem ra vị Lăng Thiên Vũ này cũng không phải là ngoại lệ.

- Mấy trăm vạn?

Trương Huyền âm thầm tắc lưỡi.

Trước đó hần có trăm vạn kim tệ cũng đã cảm thấy không ít, trở thành phú hào một phương. Vừa nghe đối phương nói như thế mới biết được, so với người giàu có chân chính, chút tiền này của hần không khác gì ăn mày một chút nào.

- Lão gia, có cần ta đi tìm Lăng đại nhân, nói người đến, để hần tiện đón tiếp hay không?

Tôn Cường nhìn sang rồi hỏi.

Ở trong mắt hần, tuy rằng Lăng Thiên Vũ đại nhân phú khả địch quốc, thế nhưng bàn về địa vị so với danh sư chân chính vẫn còn kém rất nhiều.

Danh sư là nhân vật cường hãn mà ngay cả Trầm Truy bộ hạ cũng không dám đắc tội, mà Lăng Thiên Vũ, có tiền đi chăng nữa thì cũng chỉ là một thương nhân mà thôi.

- Không cần!

Trương Huyền vùng vung tay:

- Ta tùy tiện nhìn một cái.

Chậm rãi đi về phía trước, đi tới trước mặt hai đầu sư tử đá cao to, lại đưa tay sờ lên.

Tay đặt vào rất trơn, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ thoải mái, vừa nhìn một chút đã biết tuyệt đối là thanh ngọc tốt nhất.

Ngón tay đụng vào đó, Trương Huyền nhìn về hai bên phải trái một vòng, lại chạm vào chung quanh. Một lúc lâu sau, hai tay chấp ra sau lưng, chậm rãi đi tới phía trước.

Thấy vị lão gia này nhà mình nhìn đông nhìn tây, giống như là người nhà quê chưa từng va chạm với xã hội, Tôn Cường rất là nghi hoặc.

- Qua bên kia ngồi đi!

Không để ý tới ánh mắt kỳ quái của đối phương Trương Huyền cười nhạt.

Cửa hàng Thiên Vũ có không ít nơi có thể cung cấp cho người ta nghỉ ngơi, cách nơi này không xa có một chỗ như vậy. Trương Huyền ngồi xuống, lại nâng một chén trà lên.

Tôn Cường đứng ở một bên, có cảm giác như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Vị lão gia này nói muốn tới tìm Lăng đại nhân, kết quả sau khi tới lại không đi vào, cũng không để cho mình đi vào bẩm mà còn ngồi ở chỗ này uống trà? Hắn muốn làm gì chứ?

- Có phải người đang kỳ quái vì sao ta không cho người vào tìm vị Lăng đại nhân kia hay không? Nhìn ra suy nghĩ của hắn, Trương Huyền nhạt nhòa nói.

- Thuộc hạ không dám phỏng đoán tâm tư của lão gia!

Tuy rằng rất muốn như thế, nhưng Tôn Cường cũng không dám nói ra.

- Không cần phải sốt sắng, cứ nói ra là được!

Biết đối phương bị quản chế dưới áp lực của danh sư, không dám phỉ lời, Trương Huyền nói.

- Ta... Chẳng qua tiểu nhân chỉ cảm thấy kỳ quái... Lão gia là danh sư, muốn gặp Lăng đại nhân, chắc chắn hắn sẽ không từ chối...

Tôn Cường không nhịn được nói.

- Nói ra thân phận, đương nhiên hắn ta sẽ không từ chối, cũng không dám từ chối. Thế nhưng người có tin không... Nếu như ta không nói ra thân phận cũng có thể làm cho chính hắn đi ra gặp ta!

Trương Huyền nhìn sang.

Đùa sao, làm danh sư, chủ động lộ ra thân phận đi gặp một thương nhân, chẳng phải quá mất giá hay sao?

Chỉ có làm cho đối phương tới đây, đồng thời thông qua suy đoán mà xác nhận thân phận của mình, như vậy mới có thể tạo được hiệu quả chấn động.

- Không nói ra thân phận?

Tôn Cường không thể tin được:

- Chuyện này không thể nào a, tuy Lăng đại nhân chỉ là một thương nhân, thế nhưng có thể mở ra cửa hàng lớn như vậy ở đây, như vậy sau lưng cũng có bối cảnh. Một ít vương công đại thần, muốn gặp hắn cũng chưa chắc có thể gặp được, nếu như không nói ra thân phận, làm sao đối phương lại tới được chứ?

Lăng Thiên Vũ có thể mở cửa hàng lớn như vậy trong Vương thành tác đất tác vàng này, tất nhiên sau lưng sẽ có vương thất phụ trợ. Người như thế coi như chỉ là một thương nhân thì cũng không thể khinh thường.

Nếu như nói ra thân phận danh sư, nhất định đối phương sẽ chạy tới, không nói... Làm sao có khả năng đi ra gặp người được chứ? Đường đường là Lăng đại nhân, nếu như nhàn rỗi như thế, có lẽ cũng không thể khiến cho chuyện làm ăn của hắn trở nên lớn như vậy.

Tôn Cường cũng lẩn lộn ở thương trường cho nên hắn biết, dựa vào mặt mũi của hắn, bất kể như thế nào cũng không thể khiến cho vị đại nhân này nhìn hắn dù chỉ một lần.

- Ha ha!

Nhẹ nhàng nở nụ cười, Trương Huyền nâng chén trà lên, hành động tao nhã:

- Nếu như không tin, lão gia ta ngày hôm nay sẽ khiến cho hắc ngoan ngoãn tới đây. Thế nhưng, trước đó ta dặn dò ngươi làm cái gì thì ngươi phải làm cái đó, không thể làm trái mảy may!

- Vâng!

Thấy lão gia tự tin như thế, tuy rằng trong lòng Tôn Cường tràn ngập nghi hoặc, thế nhưng vẫn không nhìn được gắt đầu đồng ý.

- Được rồi, đi gõ đầu sư tử đá bên trái kia xuống cho ta.

Trương Huyền nói.

- Cái gì?

Tôn Cường lão đảo một cái, suýt chút nữa đã ngất đi.

Vốn hắc tướng rằng lão gia sẽ nghĩ ra biện pháp lợi hại gì đó, kết quả... Chỉ là cái này?

Sư tử đá trị giá mấy trăm vạn, được Lăng đại nhân coi như trân bảo, nếu như chạy tới nện đầu xuống, có lẽ đầu của hắc cũng gần như sắp dọn nhà!

- Lão gia, tiểu nhân còn chưa muốn chết...

Tôn Cường sắp phát khóc.

- Có ta ở đây, muốn chết nào có dễ dàng như vậy, yên tâm đi!

Trương Huyền xua tay.

- ...

Bờ môi Tôn Cường co giật.

Muốn chết quả thực không dễ dàng, còn phải bồi thường tiền cho người ta a. Làm sao có khả năng trực tiếp giết chết chứ, thế nhưng... Coi như không giết, cũng muốn chơi cho ta tàn phế cũng được a?

- Sao thế? Lời lão gia ta nói mà ngươi cũng dám không nghe?

Trương Huyền hơi nhướn mày, lộ ra vẻ uy nghiêm nồng đậm.

Hắc đã quen làm lão sư, giờ khắc này lại phối hợp với bộ khuôn mặt màu vàng này cũng có một phen khí độ.

- Tiểu nhân...

- Yên tâm đi, ngươi đi đập phá con sư tử này, sau khi trở về ta sẽ chỉ điểm ngươi đột phá võ giả tam trọng. Có ta ở đây, nếu như có vấn đề gì không biết thì cứ nói. Vị Lăng Thiên Vũ mà ngươi nói kia không những không làm khó ngươi mà còn có thể cảm kích ngươi, chủ động đưa cho ngươi thứ tốt. Biết địa vị của vị Lăng đại nhân này, muốn làm cho Tôn Cường làm chuyện như vậy, quả thật có chút làm cho người ta khó chịu. Cho nên Trương Huyền vung tay lên, trước tiên cứ đưa ra chỗ tốt.

- Cái này... Được!

Nghe thấy hắc hứa hẹn, nghĩ đến đối phương là danh sư, coi như Lăng đại nhân lợi hại đến đâu thì cũng không dám làm càn quá mức, Tôn Cường chần chờ một chút, lại cắn răng một cái.

Hắc đã ở lại trong võ giả tam trọng thực sự quá lâu rồi. Rất nhiều phương pháp hắc cũng đã dùng, vốn tưởng rằng đời này không thể tiến thêm một bước, nếu đã có cơ hội này, dù bảo hắc làm bất cứ chuyện gì hắc cũng sẽ không tiếc.

Chính vì như thế, đối phương mời hắc làm quản gia, không có quá nhiều chần chờ hắc đã đồng ý.

Đã có quyết tâm liều mạng, quay người lại đi vài bước tới trước mặt đầu sư tử bằng đá bên trái, chân khí trong cơ thể phun trào ra, cả người tràn ngập khí tức mạnh mẽ đập tới.

Nhìn thân thể mập mạp của tên này dù thế nào cũng không bắt mắt, thế nhưng quả thực thực lực không kém, quyền phong gào thét, mang theo lực lượng to lớn đánh thẳng xuống!

Tuy rằng Chân Khí cảnh không được tính là cao thủ lợi hại gì cả. Thế nhưng đạt đến đỉnh phong cũng có 450 cân lực lượng, dù đầu sư tử bằng thanh

ngọc này có phẩm chất cứng rắn, thế nhưng lại giống như thủy tinh dễ dàng bị đánh nát. Nằm tay hạ xuống, một tiếng vang giòn vang vọng.

Răng rắc!

Đầu sư tử đá giá trị mấy trăm vạn rớt xuống dưới, trở thành bụi phấn ở trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Cả nhà người có khỏe không?

Sư tử đá vốn đã thu hút ánh mắt người khác, giờ khắc này bị người ta đập nát, thanh âm như tiếng chuông lập tức hấp dẫn vô số người chú ý tới.

- Sao thế? Sao lại đánh nát sư tử đá chứ? Chuyện này...

- Tên này... Không phải đầu óc có bệnh đó chứ?

- Thứ này Lăng đại nhân coi như trân bảo, mỗi ngày đều xoa xoa mấy lần, hắn lại dám đánh nát? Người này là ai? Không muốn sống nữa sao?

...

Mọi người đang đi dạo ở trong cửa hàng, tất cả đều ngây người ra.

Tiếng bàn luận của bọn họ còn chưa có kết thúc thì một đội chấp pháp tuần tra đã đi tới. Khi nhìn về phía tình cảnh trước mắt, bọn họ cũng có chút không dám tin tưởng.

Hai đầu sư tử đá này là thứ mà Lăng Thiên Vũ đại nhân yêu thích nhất, mỗi một đầu đều có giá trị mấy trăm vạn, hơn nữa có tiền cũng không thể mua được. Mà tên này xông lại không nói hai lời đã dùng một quyền đập nát...

Con bà nó, hắn muốn tìm chết hay sao?

- Đừng để cho hắn chạy, bắt lấy hắn, Lăng đại nhân sẽ có thưởng cho người nào bắt được hắn!

Giật mình trong chốc lát, một tên đầu lĩnh của đội chấp pháp hô lên.

Ầm Ầm!

Vừa mới dứt lời, tất cả mọi người không có chút do dự nào, cả đám lập tức gầm rú giống như bầy sói, xông về phía Tôn Cường bao vây lấy hắn. Tất cả đều vén tay áo lên, liên tục xoa tay.

- Nhanh như vậy sao?

Không nghĩ tới đội chấp pháp lại đến nhanh như vậy, còn chưa có trở về đến bên cạnh lão gia thì đã bị ngăn cản, Tôn Cường sợ hết hồn, biến sắc nói:

- Ta... Có thể giải thích một chút được không? Kỳ thực là...

- Giải thích cái rắm, đánh hắn!

- Trước tiên cứ đánh hắn một chầu rồi mới lại nói tiếp!

Từng tiếng rống vang lên, lập tức vô số nắm đấm liên tục hạ xuống.

Dám đánh nát sư tử đá ở ngay trước mặt bọn họ, người là ăn tim gấu hay ăn gan báo vậy?

- Ta...

Nhìn thấy nắm đấm ngập trời, suýt chút nữa Tôn Cường đã phiền muộn tới mức phun ra một ngụm máu tươi.

Lão gia, không phải người nói sẽ không có chuyện gì sao? Người là một tên lừa gạt...

Kỳ thực không trách đội chấp pháp phát rồ động thủ, bọn họ tuần tra xử lý tranh cãi, có trách nhiệm bảo vệ tài sản của cửa hàng. Mà sư tử đá lại là thứ mà Lăng đại nhân thích nhất, bị đánh nát ở ngay trước mặt bọn họ. Một khi bề trên trách tội, e rằng tất cả bọn họ sẽ bị cho cuốn gói, vì vậy không giận mới là lạ!

- Ô?

Trương Huyền đang uống trà chờ Tôn Cường hết bận, đợi nửa ngày cũng không thấy có người tới đây, hắn quay đầu nhìn lại, hai mắt tức thì tròn tròn.

Cái này cũng quá nhanh a!

Không phải sau khi đập vỡ sư tử đá, những người này sẽ đi bẩm báo với Lăng đại nhân kia, sau đó sẽ giải quyết vấn đề hay sao?

Làm sao... Vừa tiến lên không nói hai lời đã động thủ rồi chứ?

- Nhìn dáng vẻ của bọn họ, ta đi qua đó có lẽ cũng sẽ bị đánh...

Khóe miệng giật giật, Trương Huyền ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích.

Đùa sao, tuy rằng thực lực của bản thân không kém, thế nhưng cũng không ngăn được nhiều người vây công như vậy a! Cho nên vẫn giả vờ không quen biết cho thỏa đáng...

- Lão gia...

Tôn Cường trong đám người bị điên cuồng đánh thấy lão gia nhà mình liếc mắt nhìn, sau đó lại nhanh chóng xoay đầu qua chỗ khác, hắn rất muốn khóc.

Lão gia, không phải người nói với ta không có chuyện gì hay sao?

- Dừng tay!

Khi đội chấp pháp tuần tra đang đánh tới cao hứng thì một tiếng quát to vang lên, lập tức một người trung niên uy nghiêm nhanh chóng đi tới.

Vừa đến trước cửa, nhìn thấy sư tử bằng đá đã nát trên đất, khóe miệng người này liên tục co giật, hiển nhiên vô cùng đau lòng.

Chủ nhân cửa hàng Thiên Vũ Lăng Thiên Vũ!

Sư tử vừa bị đánh nát, đã có người thông báo cho hắn, bằng không, hắn không thể đi ra đây nhanh như vậy.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Thiên Vũ lạnh lùng nhìn sang.

- Bẩm Lăng đại nhân, vừa nãy chúng ta đang đi tuần tra thì nhìn thấy tên ngông cuồng này dùng một quyền đánh nát sư tử đá của đại nhân. Sau đó muốn chạy trốn, bị chúng ta bắt lấy...

Đầu lĩnh đội chấp pháp bước lên phía trước, vội nói.

- Hắn?

Ánh mắt Lăng Thiên Vũ như muốn giết người, đi vài bước tới trước mặt Tôn Cường.

Giờ khắc này trên người Tôn Cường đã trúng không biết bao nhiêu quyền, y phục cũng bị đánh cho rách nát. May mà hắn còn bảo vệ được khuôn mặt cho nên lúc này mới không bị đánh thành đầu heo.

- Tôn Cường?

Lăng Thiên Vũ đã nhận ra được hắn, ngữ khí mang theo vẻ lạnh lẽo:

- Nếu không nói ra được lý do hợp lý, ngươi có tin ta sẽ ném ngươi xuống sông nuôi cá hay không?

- Ta...

Không tự chủ được run cầm cập một hồi, Tôn Cường do dự một chút rồi cắn răng một cái, nói:

- Là lão gia nhà ta bảo ta đập!

- Lão gia nhà các ngươi? Ngươi có lão gia từ khi nào vậy?

Lăng Thiên Vũ sững sờ.

Hắn thân là ông chủ của cửa hàng cho nên cũng biết một chút ít về chuyện của các tiểu nhân vật, tối ngày hôm qua lúc Tôn Cường rời đi, tuy rằng lên giọng, thế nhưng đối với người có thân phận như hắn, hắn không thèm để ý.

- Ngày hôm qua ta mới nhận lão gia, cũng chính là vị kia!

Tôn Cường chỉ tay.

- Cái gì?

Lăng Thiên Vũ hơi nhướn mày nhìn sang bên kia, chỉ thấy Trương Huyền đang quay lưng về bên này, tay nâng chén trà, chậm rãi uống trà. Dường như căn bản không đặt chuyện bên này vào trong lòng.

- Lão gia!

Nói ra lão gia, Tôn Cường thở phào nhẹ nhõm, đi vài bước tới Trương Huyền trước mặt.

- Là người bảo hấn đánh nát sư tử đá của ta?

Đi vài bước tới trước mặt, hai hàng lông mày của Lăng Thiên Vũ nhíu lại, trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lẽo.

Trương Huyền cũng không quay đầu lại, dường như không nghe thấy hấn nói mà vẫn tiếp tục thưởng thức trà, căn bản không để vị Lăng đại nhân ở trước mắt này vào trong mắt.

- Thật là to gan!

- Lăng đại nhân lên tiếng hỏi mà lại không trả lời, quả thực là muốn chết!

- Để hạ nhân đi đánh nát sư tử đá của đại nhân, tên này xui xẻo rồi...

...

Người của độiii chấp pháp thấy Lăng đại nhân cao quý tra hỏi mà tên này không những không trả lời m còn không đứng lên, mỗi người đều giận dữ ngút trời, không nhìn được mắt to.

Gia hỏa từ nơi nào chui ra, ra về cái gì chứ?

Dám tới đây cản trở, người có tin chúng ta giết chết người hay không?

- Không biết tiên sinh xưng hô như thế nào, vì sao lại phái người tới đánh nát sư tử đá của ta?

Dù sao Lăng Thiên Vũ cũng là người từng va chạm xã hội, cánh tay vung lên ngắt tiếng quát lớn của mọi người.

- Ngồi đi!

Mí mắt của Trương Huyền không thèm nhấc lên mà vẫn tiếp tục uống trà.

Tôn Cường thấy thế vội vàng chạy tới rót đầy chén trà ở phía đối diện.

Nhìn thấy hành động của hấn, lửa giận của Lăng Thiên Vũ dâng trào, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Động tác của đối phương rất rõ ràng, có thể cùng uống trà với hấn, thế nhưng còn chưa xứng để làm cho hấn rót nước!

Từ hai bàn tay trắng, đến cửa hàng Thiên Vũ to lớn như hiện tại. Hấn ngang dọc Thiên Huyền Vương quốc, coi như đường đường là tể tướng, Vương gia gặp hấn nhiều nhất cũng chỉ ngang hàng luận giao, không dám bắt cản như thế. Người này làm như vậy không khỏi quá ngông cuồng a!

Thế nhưng càng như vậy hấn càng phải áp chế lửa giận của mình.

Nếu đối phương biết thân phận của mình mà còn dám làm như vậy, nhất định sẽ có chỗ dựa. Hấn buôn bán nhiều năm như vậy, nếu như ngay cả một chút tức giận ấy cũng không nuốt trôi thì cũng không có cửa hàng Thiên Vũ như hiện tại.

- Ta hy vọng có thể nghe được một lời giải thích hợp lý!

Híp mắt lại, hấn ngồi xuống ở phía đối diện.

Đối với lời chất vấn của hấn, Trương Huyền vẫn không để ý tới như cũ, vẫn bình tĩnh uống trà, giống như căn bản không nhìn thấy lửa giận của đối phương vậy.

Nước trà rất nóng, hấn uống chừng một phút, ngay khi đối phương ở phía đối diện sắp hết kiên nhẫn, Tôn Cường sợ đến mức sắp tè ra quần thì hấn mới chậm rãi để chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Thiên Vũ trước mặt.

Dáng vẻ chừng bốn mươi bảy, tám tuổi, hai hàng lông mày đen nhánh nhếch lên làm cho người ta có một loại cảm giác oai hùng. Chỉ nhìn tướng mạo là có thể nhìn ra, tuyệt đối là nhân vật kiêu hùng.

Không nói gì, Trương Huyền ra hiệu cho Tôn Cường.

- Hồi bẩm lão gia, vị này là ông chủ của cửa hàng, Lăng Thiên Vũ Lăng đại nhân!

Tôn Cường sao không biết ý của hần chứ, cho nên lại vội vàng giới thiệu.

- Ô!

Trương Huyền đáp một tiếng, cảm âm trà lên, chậm rãi rót rồi nói:

- Lăng Thiên Vũ... Cả nhà ngươi có khỏe không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Trình Viễn Đại Sư

Yên tĩnh!

Cửa hàng vốn đang ồn ào náo nhiệt lập tức trở nên yên tĩnh.

Thật hay giả vậy chứ?

Ta không nghe lầm chứ?

Tên này không chỉ để người đập phá sư tử đá của Lăng đại nhân, lại còn trực tiếp thăm hỏi cả nhà của hần?

Gan cũng quá lớn đấy...

Tôn Cường ở bên cạnh càng lão đảo, suýt chút nữa đã xoay người chạy trốn.

Lão gia, người là danh sư, hay là cố ý đến làm khổ ta vậy?

Lăng đại nhân không quen biết ngươi, ngươi có thể xoay người rời đi, nhưng mà ta vẫn còn muốn sống yên ổn ở Thiên Huyền thành này...

- Ngươi nói cái gì?

Vốn đã cố nén lửa giận, nghe thấy đối phương nói ra lời này, suýt chút nữa Lăng Thiên Vũ đã lập tức bộc phát.

Chúng ta không quen biết, ngươi trực tiếp hỏi cả nhà của ta, đây đã không phải là khiêu khích, mà là trần trụi nhục mạ, sỉ nhục!

- Ồ? Không hiểu sao, vậy ta sẽ đổi một câu hỏi khác nhé. thân thể người nhà ngươi còn tốt chứ?

Thấy đối phương tức giận, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ bùng nổ, vẻ mặt Trương Huyền không chút hoang mang.

- Thân thể người nhà ta có được hay không, không nhọc ngươi quan tâm!

Ánh mắt Lăng Thiên Vũ như điện, bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo phát.

- Không cần ta phải quan tâm sao? Vốn ta còn muốn cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ, nếu không cần thì thôi vậy!

Trương Huyền lắc đầu.

- Ngươi... có ý gì?

- Không có ý gì!

Trương Huyền uống một hơi cạn sạch nước trà:

- Đề Nam Thanh Ngọc là thứ tốt, không chỉ đẹp đẽ, quanh năm đeo ở trên người còn có thể làm cho máu ứ đọng được lưu thông, làm cho kinh mạch

khoan khoái. Khiến cho thân thể người ta khỏe mạnh, thể nhưng... Đề Nam Huyết Ngọc thì lại không giống.

- Vật này có thể thôn phệ tinh khí của người ta để tẩm bổ, tiến hóa thành ngọc tinh. Tu vi của người đạt đến võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh sơ kỳ, chân khí gào thét, thân thể mạnh mẽ. Đối với một chút điểm này không cần phải úy kỵ một chút nào, nhưng người nhà người thì có vẻ như lại không chịu nổi. Nếu ta đoán không sai, mỗi ngày người đều tiếp xúc với huyết ngọc, khí tức trong đó lan truyền ra cả nhà, chắc chắn đã có người bệnh đến giai đoạn cuối, bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong.

- Được rồi, tiểu Cường, chúng ta đi thôi!

Nói xong, Trương Huyền để chén trà xuống, vung ống tay áo rồi đứng lên, không tiếp tục để ý tới đối phương nữa. Hai tay chấp ra sau lưng, chậm rãi đi ra bên ngoài cửa hàng.

Tôn Cường vừa đi vừa nhìn quanh hai bên, chỉ lo những người khác xông lại đánh hấn một lần nữa.

- Tiên sinh không vội...

Trong lúc mọi người ở đây cho rằng nhất định Lăng Thiên Vũ sẽ giữ tên ngọc cuồng này lại để giáo huấn thì đã thấy thân thể cao lớn của hấn khẽ run lên, miệng vội vã hô lớn.

Trương Huyền dừng bước.

- Tiên sinh nói... sư tử đá này không phải là Đề Nam Thanh Ngọc, mà là... Đề Nam Huyết Ngọc? Vậy Ngọc Nhu... bệnh của Ngọc Nhu, chính là vì cái này?

Sắc mặt Lăng Thiên Vũ trở nên trắng bệch, cũng không còn vẻ bình tĩnh như trước đó nữa, hấn không nhịn được hỏi dồn.

Người khác biết hấn là phú hào ức vạn, quan to quý nhân cũng phải lễ nhượng ba phần, phong quang vô hạn. Thế nhưng chỉ có tự hấn biết, nửa năm gần đây hấn đang sút đầu mồ trán, cũng sắp không kiên trì được nữa.

Ngọc Nhu là thê tử kết tóc của hấn.

Năm đó khi còn nghèo, coi như chỉ có một khối bánh nướng thì vị nữ tử hiền lành này cũng muốn để cho hấn ăn, nói dối đã ăn ở bên ngoài rồi.

Sau đó chuyện làm ăn của hấn càng ngày càng lớn, tu vi cũng càng ngày càng cao. Thế nhưng hấn biết, nếu như không có nữ tử này, nhất định bản thân hấn đã sớm trở thành một đồng xương cốt không ai nhặt ở nơi hoang dã rồi.

Chính vì như vậy, cho dù có thân gia như vậy thế nhưng hấn cũng không hề làm xằng làm bậy, tìm hoa vấn liễu, mà trước sau như một, muốn đi tới cùng với vị thê tử đi theo hấn từ lúc nghèo hèn.

Ai biết, trời không có mắt, làm người có họa phúc sớm tối, nửa năm trước, chẳng biết vì sao nàng đột nhiên bị bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ đứt hơi được vậy.

Hấn đã tìm y sư khắp toàn bộ Thiên Huyền quốc, thậm chí ngay cả Nguyên Ngự đại sư cũng đã đến đây tiến hành trị liệu.

Kết quả tất cả đều tay trắng trở về, bị kết luận châm cứu và dùng dược cũng không có tác dụng, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi ngày đứt bóng.

Đặc biệt là mấy ngày nay đã sắp không tiếp tục kiên trì được nữa, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngừng thở.

Trước đó hấn vẫn canh giữ ở bên giường của nàng, ngày hôm nay cũng quả thật cửa hàng có chuyện quan trọng cần phải xử lý, không thể không đến, trong lòng vốn đã buồn bực, sau khi nghe thấy sư tử đá bị người ta vô duyên vô cớ đánh nát cho nên mới nóng giận chạy tới. Đã mất đi sự bình tĩnh của một thương nhân.

Vốn tưởng rằng đối phương thực sự là người vô cớ tới gây phiền phức, thế nhưng hấn có nằm mơ cũng không nghĩ tới đối phương lại nói ra lời này.

Mở miệng nói ra người nhà mình sinh bệnh...

Nói sư tử đá không phải là Đề Nam Thanh Ngọc, mà là Huyết Ngọc...

- Chắc hấn thê tử người chỉ là người bình thường, tu vi không vượt quá võ giả nhị trọng!

Trương Huyền cũng không quay đầu, lạnh nhạt nói.

- Người... làm sao người biết Ngọc Nhu là thê tử của ta? Hơn nữa, làm sao lại biết tu vi của nàng?

Lăng Thiên Vũ lần nữa chấn động.

Vừa nãy hấn chỉ nói Ngọc Nhu, đối phương lại mở miệng nói là thê tử hấn, lại còn nói thẳng ra tu vi, phần phán đoán này, quá chuẩn xác.

- Đề Nam Huyết Ngọc thôn phệ tinh khí lực lượng, từ võ giả nhị trọng trở xuống không có một chút năng lực chống cự nào cả. Một khi dính dáng tới nó, cơ năng thân thể sẽ nhanh chóng suy yếu, tóc bị rụng, da dẻ nhăn nheo, không nói chuyện được... Tuổi thọ sẽ không được quá nửa năm!

Trương Huyền lạnh nhạt nói.

- Chuyện này...

Con người Lăng Thiên Vũ co rụt lại.

Lời đối phương nói giống như đúc bệnh trạng của thê tử hắn, không kém chút nào.

- Ta đi ngang qua nơi này, nhìn thấy vật này, để tránh nó làm hại mọi người cho nên mới bảo quân gia đánh nát, nếu như Lăng đại nhân cảm thấy ta lỗ mãng, ngày mai ta sẽ sai người đưa tới đồ bồi thường!

Trương Huyền khoát tay áo một cái, không nói thêm gì nữa, giọng nói không buồn không vui, dường như cũng không vì đối phương hiểu lầm mà tức giận. Chỉ là thanh âm có chút khí phách và tiêu điều:

- Chắc hẳn dựa vào năng lực của Lăng đại nhân, tìm tới chỗ ở của ta cũng không khó, cũng không cần lo lắng ta sẽ chạy mất!

Nói đến đây, không để ý tới đối phương, hắn lại lần nữa đi về phía trước.

- Lão gia...

Thấy lão gia chỉ nói vài câu đã muốn rời khỏi, Tôn Cường sững sốt một chút, vội vàng đuổi theo.

- Đại nhân, có cần ta cản bọn họ lại hay không?

Thấy hai người từng bước một rời đi, sắp đi ra khỏi tầm mắt, thủ lĩnh đội chấp pháp trước đó đi tới.

- Không cần!

Lăng Thiên Vũ đứng tại chỗ, mặt trắng mặt xanh một hồi, không biết đang nghĩ cái gì.

Hắn là thương nhân, không giống như học sinh mà Trương Huyền gặp, tâm tư đơn thuần, rất dễ tin tưởng người khác. Mà hắn đã trải qua vô số sóng gió, cho nên cũng không dễ dàng tin tưởng người ta như vậy.

Người trung niên không biết từ nơi nào chạy ra này, tuy rằng nói rất đúng, khiến cho hắn khiếp sợ không gì sánh được, thế nhưng hắn vẫn không kích động chạy tới giữ lại người ta.

Chung quy, chuyện thê tử hắn sinh bệnh, hắn đã từng đi tìm vô số y sư, chỉ cần có tâm sẽ rất dễ dàng biết được.

- Đi tìm Trình Viễn đại sư đến!

Trình Viễn đại sư chính là giám bảo đại sư chuyên trách của cửa hàng Thiên Vũ.

Tuy rằng còn không đạt đến cấp bậc giám bảo sư chân chính, thế nhưng quả thực là giám bảo học đồ cao cấp, so với tên lừa đảo như Dương Mặc còn lợi hại hơn nhiều, bảo vật mà cửa hàng mua, trên cơ bản đều để hắn tự mình kiểm tra.

Không lâu sau, Trình Viễn đại sư đã đi đến trước mặt hắn.

- Lăng huynh, sao lại sốt ruột tìm ta tới đây như vậy. Có chuyện gì thế?

Thân là giám bảo học đồ cao cấp, cho dù là Lăng Thiên Vũ cũng chỉ ngang hàng với hắn mà thôi.

- Người giúp ta một chút, nhìn xem đầu sư tử đá này rốt cuộc là Đề Nam Thanh Ngọc hay là Huyết Ngọc!

Lăng Thiên Vũ chỉ tay xuống sư tử đá đã nát tan ở dưới đất.

- Thứ này ta đã sớm xem qua, là Đề Nam Thanh Ngọc!

Vuốt râu, Trình Viễn đại sư nhẹ nhàng nở nụ cười.

Thứ này có thể tới đây được, nhất định trước đó hắn đã giám định qua.

Vừa nói vừa đi tới trước mặt, hắn cúi đầu nhìn về phía chỗ sư tử đá vỡ vụn, con người đột nhiên co rụt lại, liên tiếp lui về phía sau:

- Chuyện này... chuyện này... làm sao có thể chứ?

Chương 132: Tôn cường tự hào

- Sao vậy?

Thấy mặt hắc biến sắc, Lăng Thiên Vũ vội vàng đi tới, cũng cúi đầu nhìn về nơi sư tử đá vỡ vụn.

Trước mặt vỡ của ngọc thạch màu xanh có một đạo hoa văn màu đỏ hung ác ở trong đó, chiếu rọi ánh sáng ra xung quanh, biểu hiện vô cùng dị thường và khủng bố dữ tợn.

Bởi vì là ác văn cho nên không thể nói là Đề Nam Thanh Ngọc, trước khi không đập nát sư tử, bất kể là từ góc độ nào nhìn vào cũng không nhìn ra hoa văn này.

- Thực sự là Đề Nam Huyết Ngọc?

Sầm mặt lại, lần này coi như không cần Trình Viễn đại sư giải thích thì hắc cũng biết vật này nhất định không phải là Thanh Ngọc!

Hắn lại vỗ tới một chương.

Rầm! Bụp!

Thân thể đầu sư tử đá còn lại vỡ vụn thành vô số khối bắn tung tóe trên mặt đất, tay hắn cầm lên một khối, quả nhiên ở phía trên cũng nhìn thấy hoa văn màu máu.

- Là Đề Nam Huyết Ngọc, là lão hủ đã nhìn sai!

Nhìn thấy hoa văn màu máu dày đặc trong đó, Trình Viễn đại sư như già đi mười tuổi.

Hắn vô cùng tự tin đối với ánh mắt của mình, chính vì như thế cho nên mới có địa vị đặc thù ở thương hành, thậm chí xưng huynh gọi đệ cùng vị trước mắt này.

Không nghĩ tới thứ to lớn nhất, quý giá nhất trong toàn bộ cửa hàng lại để cho hắn nhìn nhầm.

- Những hoa văn dày đặc này ở bên trong thanh ngọc, bên ngoài không có một chút manh mối nào, e là cho dù vị thợ thủ công điêu khắc lúc trước cũng không biết. Cho nên dù có nhìn nhầm cũng không có gì cả.

Lăng Thiên Vũ vẫn không trách tội đối phương, mà chỉ nhìn sang:

- Hiện giờ ta chỉ muốn biết, Đề Nam Huyết Ngọc có thể hút tinh huyết của người ta hay không?

- Huyết ngọc, ta cũng đã xem qua ở bên trong thư tịch, chưa bao giờ được gặp thực sự ngoài đời. Thế nhưng truyền thuyết là như vậy.

Trình Viễn đại sư gật đầu.

- Là sự thật...

Sắc mặt Lăng Thiên Vũ lần nữa trắng bệch, lại ngẩng đầu nhìn về phía thủ lĩnh đội chấp pháp cách đó không xa:

- Vị lão gia kia của Tôn Cường là ai? Các người có biết không?

- Không biết!

Thủ lĩnh đội chấp pháp lắc đầu, đột nhiên như nhớ tới cái gì, hắn nói:

- Ô, đúng rồi... Ngày hôm qua Tôn Cường vô cùng lớn lối. Hắn bán cửa hàng của hắn, nói xin đi hầu hạ một vị... danh sư đi ngang qua nơi này. Chúng ta đều cảm thấy hắn đang khoe mẽ, cười nhạo một hồi, danh sư làm sao có khả năng thuê một người như hắn về hầu hạ cơ chứ...

- Danh sư?

Lăng Thiên Vũ liên tục lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy đầu gối mềm nhũn suýt chút nữa đã ngã khụy, trong lòng hối hận chỉ muốn chết.

Đối phương là danh sư?

Khó trách nhìn thấy mình lại có thể bình tĩnh như vậy, có thể nhanh chóng nhìn ra Đề Nam Huyết Ngọc mà ngay cả Trình Viễn đại sư cũng không nhìn ra, đồng thời còn nói đúng bệnh trạng của thê tử hần...

Thế mà bản thân hần lại không tin đối phương, trong lòng do dự.

Chỉ vì một lần do dự đã bỏ qua chuyện kết giao cùng danh sư, thậm chí còn bỏ lỡ cơ hội cứu sống thê tử.

- Đại nhân...

Nhìn thấy dáng vẻ này của đại nhân mình, dường như thủ lĩnh đội chấp pháp cũng có phản ứng, biến sắc nói:

- Vừa mới rồi... vị lão gia kia, sẽ không phải là danh sư mà hần ta nói đó chứ?

- Nhất định là vậy.

Khôi phục lại tinh thần như cũ, Lăng Thiên Vũ vội vã dặn dò:

- Nhanh đi hỏi thăm bọn họ hiện tại ở nơi nào, lập tức chuẩn bị xe, ta sẽ đi tìm người nọ.

Hần đã bỏ qua cơ hội một lần, làm sao có thể bỏ qua lần nữa được chứ.

- Vâng!

Mọi người ở bên cạnh vừa nghe được người vừa nãy là một vị danh sư, tất cả đều sợ đến mức sắc mặt thay đổi, vội vàng vàng vàng dựa theo dặn dò của hần nhanh chóng đi làm việc.

Danh sư, toàn bộ Thiên Huyền quốc cũng không có một vị, coi như Hoàng hội trưởng của giáo sư công hội, cũng chỉ là một vị học đồ cao cấp.

Hiện tại lại có một vị đi ngang qua, mà nhóm người mình đứng là có mắt mà không thấy thái sơn, suýt chút nữa đã bắt người ta đánh một trận...

Ngẫm lại cũng cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngắt đi.

Ngày hôm qua lúc Tôn Cường rời đi đã lên giọng nói tới chỗ ở của mình, muốn nghe ngóng cũng không khó, rất nhanh sẽ có tin tức.

- Đi!

Đã biết rõ nơi ở của đối phương, Lăng Thiên Vũ đâu còn do dự, trực tiếp đi ra ngoài.

...

- Lão gia, bây giờ chúng ta đi đâu?

Người đổ mồ hôi lạnh đi ra khỏi Thiên Vũ thương hành, thấy không có ai ngăn cản, lúc này Tôn Cường mới thở phào nhẹ nhõm, không nhận được hỏi.

- Trở về!

Trương Huyền vung tay lên.

- Cứ như vậy mà đi về sao?

Trên đầu Tôn Cường tràn ngập dấu chấm hỏi.

Vừa nãy, lúc vị lão gia này ra ngoài bảo là muốn tìm Lăng đại nhân, vốn hần tưởng rằng còn thương lượng thương nghị chuyện gì đó. Kết quả lại chạy đến cửa hàng người ta để đập sư tử đá quý giá nhất của người ta thành đồng phân vụn, sau đó nói vài câu đã rời đi...

Chuyện này khiến cho hần có chút không hiểu ra sao, không hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Ừm!

Trương Huyền cũng không giải thích.

Chỗ ở của bọn họ cách cửa hàng cũng không xa, không lâu sau đã trở về.

- Ngày hôm nay muộn rồi, ta muốn nghỉ ngơi, bất kể là ai tới đây cũng chặn ở ngoài cửa, không cho phép vào!

Trở về phòng, Trương Huyền dặn dò một câu.

- Vâng!

Tôn Cường gật gù, nhưng trong lòng cũng không phản đối.

Ngày hôm nay đợi một ngày rồi mà không người nào đến, hiện tại trời cũng tối rồi, ai còn tới đây cơ chứ?

Lui ra khỏi phòng, Tôn Cường đang muốn tìm một chỗ, xử lý những chỗ bị thương vừa bị người ta đánh đập một chút thì đã thấy hộ vệ gác cổng vội vội vàng vàng đi tới.

- Cường ca, bên ngoài có người cầu kiến!

Hộ vệ nói.

- Cầu kiến? Ai vậy?

Không nghĩ tới lại thực sự có người tới đây, Tôn Cường sửng sốt.

- Là.. Lãng đại nhân!

Hộ vệ nói.

- Lãng Thiên Vũ? Lãng đại nhân?

Tôn Cường run cầm cập, suýt chút nữa đã ngã chổng vó.

Vừa nãy lão gia nói có người đến tìm, hắn còn chưa tin, không nghĩ tới lại là sự thật, hơn nữa... Lại là Lãng Thiên Vũ đại nhân vừa mới gặp.

Lẽ nào bọn hắn không đợi được, ngày hôm nay đã đến đòi bồi thường rồi sao?

- Nhanh đi nghênh đón, ta đi tìm lão gia...

Nói một tiếng, đột nhiên nhớ tới lời nói vừa rồi của lão gia, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ:

- Chờ đã! Lão gia mới vừa nói, bất kể là ai cũng đều chặn ở ngoài cửa, không cho phép đi vào.

Rất rõ ràng, hắn đã sớm biết Lãng đại nhân sẽ đến, ý tứ cũng đã rất rõ ràng... Không gặp!

Không gặp Lãng đại nhân?

Đổi lại là bình thường, cho Tôn Cường hắn mười lá gan hắn cũng không dám.

Trước đây đều là hắn kêu cha gọi mẹ đến đây bái kiến mà người ta không để ý tới, bây giờ người ta chủ động đi tới nơi này...

Rốt cuộc có nên tiếp hay là không đây?

Con bà nó, người chết chim hướng lên trời, cứ nghe theo lão gia là được.

Cấn răng một cái, trong lòng đã có quyết định, Tôn Cường dặn dò một tiếng.

- Ta cùng người đi ra ngoài một chút!

Người cũng đã bị đánh, cũng đã đắc tội, mặc kệ đối phương có mục đích gì, chỉ có thể nghe theo lời lão gia nói mà làm, một đường xông thẳng về phía trước.

Rất nhanh đã đi đến cửa.

Quả nhiên đã thấy Lãng đại nhân khí vũ hiên ngang đang đứng ở ngoài cửa, Trình Viễn đại sư cũng theo sát ở phía sau.

Hai người thấy hắn đi ra, đồng loạt nở nụ cười rạng rỡ:

- Tôn huynh, làm phiền người thông báo một tiếng, nói Lãng Thiên Vũ cầu kiến!

- Tôn... huynh?

Đang đi ra, vốn tưởng rằng Lãng Thiên Vũ sẽ tiếp tục truy cứu chuyện đánh nát sư tử, hỏi hắn đòi tiền. Thế nhưng dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, đối phương lại nói ra lời như vậy, khiến cho Tôn Cường không nhận được có chút kinh ngạc.

Hắn chỉ là một tên thương nhân nhỏ nhỏ, mua một quây hàng mà thôi. Bình thường, đều phải xem sắc mặt của người ta, tùy tiện thì một thành viên của đội chấp pháp cũng đã có thể khiến hắn cung cúc nộp tiền... Từ khi nào có thể làm cho Lăng Thiên Vũ xưng hô một tiếng Tôn huynh cơ chứ?

Đổi lại là trước đây, nhân vật như hắn, coi như quỳ gối trước mặt đối phương, đối phương cũng sẽ không nhìn lấy một lần!

Trong nháy mắt, trong lòng như bị lửa thiêu đốt, sắc mặt Tôn Cường đỏ lên, cả người trong nháy mắt cảm thấy sung sướng mê mẩn.

Mở mày mở mặt!

Không sai, đây chính là mở mày mở mặt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Nhốt ở ngoài cửa

Xem ra vị Lăng Thiên Vũ này biết lão gia nhà mình là danh sư, cho nên lúc này mới chạy tới.

Tiền thế địa vị mình cũng đã tăng lên!

Cũng đúng, bất kể nói thế nào, mình cũng là quản gia của danh sư, coi như tể tướng của Vương quốc cũng phải thấp giọng nịnh bợ. Dù Lăng Thiên Vũ có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là thương nhân mà thôi, có gì mà phải sợ cơ chứ?

Nghĩ tới đây, toàn bộ sợ hãi trong lòng Tôn Cường biến mất, hắn lập tức đứng thẳng lên, mang theo khí độ cao cao tại thượng nói:

- Thật ngại quá, lão gia nhà ta đã ngủ, vừa mới thức dậy, bất kể là ai đều không gặp. Ngại quá, có khả năng Lăng đại nhân đã đi một chuyến uống công rồi.

Thoải mái!

Quả thực quá thoải mái!

Trước đây khi nói chuyện với Lăng đại nhân hắn đều phải ăn nói khép nép, không dám phỉ lời. Đã khi nào dám từ chối ngay mặt cơ chứ? Còn nói quang minh chính đại, khí thế như vậy?

- Ngủ?

Khóa miệng Lăng Thiên Vũ giật giật.

Đối phương vừa rời đi, bản thân hắn đã đuổi theo, chân trước chân sau chỉ chừng ba tới năm phút đồng hồ, vậy mà nói ngủ là ngủ ư... Người lừa gạt ai vậy?

Xem ra bản thân hắn đã đắc tội với vị danh sư này, làm cho hắn tức giận!

Đắc tội danh sư... Đừng nói hắn chỉ là một thương nhân, coi như là Thảm Truy bộ hạ của Thiên Huyền quốc, e rằng cũng không chịu nổi.

Lại nói, bất cứ lúc nào thế tử của hắn cũng sẽ tử vong, vị danh sư này có thể nói ra bệnh trạng. Điều này đã nói rõ nhất định đối phương đã có biện pháp, bất kể thế nào hắn cũng không thể từ bỏ.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiên Vũ càng trở nên cẩn thận kỹ càng hơn:

- Vừa nãy là hạ nhân của ta không đúng, làm hại Tôn huynh bị thương. Đây là một ít dược vật trị thương mà ta thu thập được, đối với thương thế có tác dụng vô cùng tốt. Còn những thứ này, không ý tứ gì khác, chỉ là muốn làm phiền Tôn huynh hỗ trợ thông báo một chút...

Nói xong hắn lấy ra một bình ngọc và một tờ kim phiếu rồi đưa tới.

Tôn Cường không đưa tay mà cúi đầu liếc mắt nhìn, con người không nhận được cơ rút lại.

Làm một tên thương nhân, mỗi ngày đều loanh quanh ở trong thương hành, đương nhiên cũng phải có ánh mắt tốt. Thứ ở trong bình ngọc gọi là Bỏ Thương đan, là thánh dược chữa thương chân chính, chỉ có những luyện đan sư chân chính trong Luyện đan sư công hội mới có thể luyện chế ra được, mỗi một hạt cũng có giá hơn vạn đồng tiền vàng.

Đối phương một lần đưa ra một bình...

Quan trọng nhất chính là... kim phiếu trong tay đối phương, mỗi một tấm đều có mệnh giá năm ngàn, một chồng có tới hai mươi, ba mươi tấm. Nói cách khác, chỉ vì muốn nhờ mình thông báo một tiếng cũng đã lấy ra chỉ ít mười vạn đồng tiền vàng!

Con mẹ nó!

Có cần bạo tay như vậy hay không?

Chỉ là, tuy rằng chán động, thế nhưng hắn cũng biết, loại thái độ này và số tiền này của đối phương đều bắt nguồn từ sự kính sợ với lão gia nhà mình. Cũng không không liên quan quá nhiều tới hắn, nếu như trong lòng hắn có ý khác, làm cho lão gia không cao hứng, tất cả đều sẽ biến thành bọt nước.

Nghĩ tới đây, hắn cắn răng một cái:

- Thật ngại quá, kính xin Lăng đại nhân tự trọng! Lão gia đã tự mình nói qua, ai cũng không gặp, ta cũng không có cách nào khác. Nếu như đại nhân thật sự muốn gặp, ta thấy hay là ngày mai đi!

Bàn tay lớn vậy một cái, cổ nén trong lòng đang nhỏ máu, dường như xem thường tiền tài trong tay đối phương, nhẹ như mây gió.

Hết cách rồi, bắt đầu từ hôm nay, hắn đã là quân gia của danh sư, địa vị giống như nước lên thì thuyền lên, cũng phải có khí độ của riêng mình.

Cũng phải học ra vẻ một chút!

Một chút tiền lẻ và một ít đan dược đã bị mua chuộc, sau này còn có ai coi trọng hắn nữa chứ?

- Ngày mai?

Sắc mặt Lăng Thiên Vũ trở nên khó coi.

Vợ hắn có thể kiên trì qua đêm nay hay không cũng không biết nữa, nếu như chờ tới ngày mai, e rằng cũng chỉ còn lại một bộ thi thể mà thôi.

- Kính xin Tôn huynh hỗ trợ, ta thực sự có việc gấp muốn gặp lão gia nhà các người.

Lần nữa lấy ra một tờ kim phiếu rồi đưa tới, vẻ mặt Lăng Thiên Vũ rất thành khẩn.

- Thật ngại quá, thực sự ta không có cách nào khác.

Thấy đối phương càng lấy ra càng nhiều, bản thân đã có chút không đối phó được, Tôn Cường khoát tay chặn lại rồi xoay người đi vào bên trong:

- Đóng cửa!

Nói xong hắn đi vào bên trong.

Kẹt kẹt!

Cửa lớn đã đóng.

- Tôn huynh...

Lăng Thiên Vũ vội vàng la lên, cho dù đã đạt tới võ giả thất trọng Thông Huyền, mà mấy tên hộ vệ này chỉ là Bi Cốt cảnh, cách biệt rất xa. Thế nhưng hắn vẫn không dám tiến về phía trước nửa bước.

- Lăng huynh...

Trình Viễn đại sư ở phía sau không nhìn được nhìn sang.

- Chuyện này đều do ta, nếu vừa nãy ta có thể ngăn danh sư đại nhân lại thì cũng không đến mức như vậy.

Đối phương đã trực tiếp đóng cửa, cự tuyệt hắn ở ngoài cửa, Lăng Thiên Vũ cũng không tức giận mà chỉ thở dài lắc đầu.

Muốn trách thì phải trách bản thân, không tin mà còn muốn đi kiểm tra một lần. Lần này thì tốt rồi, trừu cho trong lòng danh sư khó chịu cho nên mới xuất hiện kết quả như thế này, âu cũng là gieo gió gặt bão.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Trình Viễn đại sư không nhìn được nói một câu.

- Chờ! Coi như chờ một đêm thì ta cũng phải chờ! Cơ hội ta đã bỏ qua một lần, ta không muốn bỏ qua thêm một lần nữa!

Hai mắt Lăng Thiên Vũ hiện lên vẻ kiên định.

Chính là bởi vì loại kiên định này cho nên mới khiến cho hắn từ một tiểu tử nghèo không có tiếng tăm gì trở thành cự phách của cái một phương. Lại nói, nếu như có thể cứu thể tử hắn, đừng nói là chờ một đêm, coi như chờ thêm ba ngày thì có sao chứ?

Đừng nói là bảo hắn chờ, coi như Thẩm Truy bệ hạ tới đây, bị cự tuyệt ở ngoài cửa thì chắc chắn cũng sẽ không dám nhiều lời.

Danh sư có năng lực này, thì đương nhiên cũng có thân phận ấy.

...

- Ta thực sự để hắn ở bên ngoài hay sao?

Đi vào đình viện, Tôn Cường còn cảm thấy giống như mình đang nằm mơ, toàn thân nhẹ nhàng.

Người ngoài cửa là ai?

Lăng Thiên Vũ!

Chính là người giàu có nhất, cho dù không thì cũng gần như giàu có nhất trong Thiên Huyền thành, là phú hào ức vạn dân chúng.

Người như thế cũng đến đây bái kiến, coi như tể tướng, quan lớn nhất phẩm cũng phải vội vàng nghênh đón, không dám thất lễ. Mà bản thân hắn lại có thể cự tuyệt đối phương ngoài cửa... Ngẫm lại cũng khó mà tin nổi.

Nhưng dù là như vậy, đối phương cũng không dám sinh ra một chút tâm tình không vui nào.

Ngay cả hắn cũng có thể cự tuyệt ở ngoài cửa, có phải là địa vị của hắn sẽ càng ngày càng cao, trở thành danh nhân trong Thiên Huyền quốc này hay không?

Xem ra việc bán thương hành, trực tiếp chạy tới làm quân gia tuyệt đối là chuyện sáng suốt nhất mà đời này hắn từng làm.

- Đây mới là... danh sư chân chính!

Cho tới giờ khắc này, từ tận trong lòng hắn mới xác nhận được.

Trước đó, đối phương nói là danh sư, kỳ thực hắn vẫn còn có chút bồn chồn. Khi nhìn thấy Lăng đại nhân cũng phải cung kính như thế thì hắn mới rõ ràng, cũng chỉ có danh sư chân chính thì mới có loại quyết đoán và thủ đoạn này.

Không phải người rất kiêu ngạo sao?

Kiêu ngạo thì thế nào cơ chứ?

Trước mặt danh sư, tất cả đều là cặn bã.

- Đi tìm lão gia!

Âm thầm đắc ý một trận, Tôn Cường lần nữa đi đến đại sảnh, quả nhiên đã thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, lão gia đang lặng lẽ ngồi đó, vẫn chưa nghỉ ngơi.

- Lão gia, Lăng Thiên Vũ đã đến rồi.

Tiến về phía trước hai bước, hắn cung kính ôm quyền.

- Ủm!

Trương Huyền gật đầu đáp một tiếng, cũng không để ý tới hắn.

- Hắn muốn... gặp người..

Do dự một chút, Tôn Cường không nhận được nói.

- Trước tiên cứ để hắn chờ một đêm rồi nói sau, nếu như không chờ được thì cứ nói cho hắn, sau này không cần phải đến nữa.

Trương Huyền lạnh nhạt nói.

Thông qua việc chạm vào sư tử đá, hắn đã biết vật này cũng không phải là Đề Nam Thanh Ngọc, cho nên đương nhiên cũng đã biết chỗ nguy hại của nó.

Tuy rằng Thiên Đạo Đồ Thư Quán không đưa ra phương pháp trị liệu, lại tỉ mỉ miêu tả tình huống người bình thường bị Huyết Ngọc hấp thu tinh huyết, trong thời gian ngắn chắc sẽ không chết được. Đã như vậy, cứ để cho đối phương chờ ở bên ngoài.

Có vị phú hào ức vạn này ở bên ngoài, chắc hẳn tiếng tăm của bản thân hắn sẽ nhanh chóng tăng lên.

Trong vòng chín ngày phải kiếm được hơn 2000 vạn, đây cũng là chuyện không có cách nào giải quyết được.

- Vâng!

Tôn Cường gật đầu, lại lùi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Đồ viễn trần ngập nghi hoặc

Không để ý tới Lăng Thiên Vũ ở bên ngoài, Trương Huyền tiếp tục cân nhắc huyết đạo mà Tích Huyết cảnh cần phải mở ra.

Dần vật một đêm, thừa thế xông lên, lại mở ra ba mươi huyết đạo, số lượng huyết đạo mà hắn mở ra, không ngờ tổng cộng cũng đã đạt tới năm mươi.

Lực lượng chân khí cũng đã đạt đến 70 đỉnh.

Nếu như phối hợp với 90 đỉnh của thân thể mà nói, có thể ung dung sử dụng lực lượng to lớn đạt tới 160 đỉnh, đừng nói là cường giả Tích Huyết cảnh đỉnh phong, coi như là cường giả Thông Huyền cảnh sơ kỳ cũng có thể ung dung đánh bại.

Thông Huyền cảnh, mở ra Thông Huyền mạch quan trọng nhất trong thân thể, lực lượng toàn thân thông suốt, coi như là sơ kỳ thì cũng có thể nắm giữ được cự lực 100 đỉnh, trung kỳ nắm giữ 200 đỉnh, cứ thế mà suy ra, đỉnh phong nắm giữ 400 đỉnh.

Tất cả lực lượng của Trương Huyền gộp lại là 160 đỉnh, ước chừng ở giữa Thông Huyền sơ kỳ và trung kỳ.

Loại tiến bộ này đã rất là khủng khiếp, nếu như chuyện này truyền đi nhất định có thể hù chết một đám lớn người.

Người người đều biết giữa Tích Huyết cảnh và Thông Huyền cảnh có chênh lệch rất lớn, Tích Huyết cảnh đỉnh phong đã có thể chiến thắng Thông Huyền cảnh, e rằng trong toàn bộ Thiên Huyền quốc cũng không tìm ra người thứ hai.

Chậm rãi xoay người đứng lên, Trương Huyền đẩy cửa đi ra ngoài.

- Lão gia, Lăng Thiên Vũ đại nhân đã chờ ở bên ngoài một đêm.

Tôn Cường đi lên phía trước.

- Chờ một đêm?

Trong lúc hắn tu luyện đã quên mất người này.

- Như vậy...

Trương Huyền vung tay, trầm tư một lát.

Thấy dáng vẻ này của lão gia, có lẽ sẽ gọi Lăng đại nhân đi vào, Tôn Cường trần ngập chờ mong nhìn sang lão gia mình thì đã nghe thấy đối phương thân nhiên nói:

- Hay là... Ăn cơm trước đi!

Tôn Cường lão đảo một cái ngả xuống đất.

Chủ nhân Thiên Vũ thương hành, phú hào ức vạn chờ ở bên ngoài một đêm, mà bản thân vị chủ nhân này của hắn lại vẫn muốn ăn cơm trước...

Chỉ là, làm một hạ nhân, hắn cũng không dám nhiều lời, cho nên lập tức sai người đi chuẩn bị.

Không thể không nói, nha hoàn người hầu mà tên này đưa tới cũng không tệ lắm, thức ăn bọn họ làm ra vô cùng phong phú, mùi vị cũng không tồi.

Ăn xong bữa sáng, Trương Huyền lại ở trong sân đi lại một lúc, sau khi ước chừng thời gian gần tới mười giờ, lúc này hắn mới bảo Tôn Cường ra mở

cửa.

...

Đỗ Viễn là tiểu thiếu gia Đỗ gia, một trong bốn gia tộc lớn nhất Thiên Huyền thành, du thủ du thực, quần là áo lượt tới cực điểm.

Lúc ngày thường cũng đi dạo đất chó, chơi chim, trồng hoa bên trong các ngõ nhỏ.

Năm nay hắn đã hai mươi bốn mà chỉ là võ giả tam trọng Chân Khí cảnh sơ kỳ, bên trong các con cháu thế gia hắn được coi là rác rưởi trong đám phế vật.

Thế nhưng, cũng không phải là hắn trở thành một tên công tử bột, mà đây là chuyện không có cách nào giải quyết!

Phụ thân hắn vốn là ứng cử viên đứng đầu cho vị trí gia chủ, cũng không biết xảy ra chuyện gì mà mười năm trước bất ngờ bị một con bệnh nặng, dẫn đến kinh mạch hư hao, huyết đạo bị phong lại, thực lực từ Tích Huyết cảnh trước đó rơi thẳng xuống, biến thành phế nhân.

Đối thủ cạnh tranh trước đó nhao nhao ném đá xuống giếng, tiến hành áp bức đối với chi mạch của bọn họ.

Vốn hắn kế thừa thiên phú của phụ thân, cũng xem như khá tốt, nắm giữ tư cách cạnh tranh, đáng tiếc, bản thân chi mạch này đã bị áp bức đủ rồi. Nếu như biểu hiện ra mình lợi hại, nhất định sẽ bị hãm hại.

Hắn bị bức ép bất đắc dĩ, cho nên chỉ có thể làm bộ như một tên quần là áo lượt, cả ngày nhàn vân đã hạc, qua ngày nào tính ngày đó.

Ngày hôm nay hắn ngủ mãi tới khi mặt trời lên cao, lúc này mới mang theo con chó mà bản thân ưa thích nhất, nghênh ngang đi ra ngoài, chậm rãi theo đường phố đi bộ về phía trước.

- Ồ? Người kia không phải... là Lăng Thiên Vũ đại nhân của Thiên Vũ thương hành sao?

Đột nhiên hắn dừng bước.

Trước mắt xuất hiện một người hắn quen biết.

Lăng Thiên Vũ, trong toàn bộ Thiên Huyền thành cũng là một trong mấy nhân vật nổi tiếng, phú hào ức vạn, giàu có ngút trời, rất là phóng khoáng.

Mặc dù hắn quần là áo lượt, thế nhưng cũng là người của tứ đại gia tộc, phạm vi tiếp xúc bình thường cũng cao hơn, mà vị Lăng Thiên Vũ trước mắt này cũng có không ít chuyện làm ăn với Đỗ gia bọn họ, cho nên hắn đã sớm gặp qua.

Người này thuộc về cùng một cấp bậc với gia gia hắn, tại sao... giờ khắc này lại đứng ở ven đường, người đầy nước sương, rất là chật vật, nhìn qua giống như là một đêm không về nhà vậy chứ?

- Đây là đình viện của người nào đây?

Rất nhanh hắn đã nhìn ra được chỗ không đúng.

Vị đại nhân vật Lăng Thiên Vũ này, dường như đang đứng ở trước một phủ đệ, chờ đối phương mở cửa.

Con đường này, hắn thường loanh quanh ở đây, tòa phủ đệ này đã sớm bị bỏ trống trong khoảng thời gian rất lâu, hắn chưa từng nghe nói có ai dọn tới ở. Lại nói, coi như có người ở, như vậy người này có thân phận gì mà lại khiến cho vị Lăng đại nhân này chờ ở chỗ này chứ?

- Ta nghe nói ngày hôm qua khi trời tối Lăng đại nhân đã chờ ở đây rồi!

- Đúng vậy, đây là chuyện mà ta tận mắt nhìn thấy, dường như Lăng đại nhân muốn gặp chủ nhân của tòa phủ đệ này, kết quả người ta không để ý tới hắn một chút nào. Chỉ có một quản gia đi ra, nói hoặc là tiếp tục chờ, hoặc là sau này lại tới...

- Trời ạ, thật hay giả vậy chứ? Đây là ai vậy? Dám bảo Lăng Thiên Vũ đại nhân chờ một đêm? Đúng là càn rỡ?

- Ta cũng không biết... Cho nên vừa sáng sớm đã tới xem một chút, không nghĩ tới đã đợi được một đêm...

...

Trong lúc hắn đang nghi ngờ thì đã nghe tiếng đối thoại vang lên ở cách đó không xa.

- Đợi một đêm?

Đỗ Viễn hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ có người có phạm vi tiếp xúc rất cao mới biết được năng lực của Lăng Thiên Vũ.

Tuy rằng hắn chỉ là một thương nhân, thế nhưng lại giao hảo cùng tất cả gia chủ tứ đại gia tộc, lại còn kết giao với vương công quý tộc, thậm chí hàng năm còn cống hiến cho quốc khố, coi như Trầm Truy bệ hạ cũng coi hắn là một con gà đẻ trứng vàng, không dễ dàng đắc tội.

Người có thân phận như vậy lại có thể đứng ở bên ngoài đình viện của người khác đợi một đêm...

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe người khác nói, chắc chắn sẽ không có người nào đi tin tưởng.

Thật hay giả vậy?

Rốt cuộc là ai? Sao lại ghé góm như thế?

- Các người biết người ở trong này là ai không?

Đỗ Viễn không nhận được đi tới chỗ mấy người đang nói chuyện.

- Không biết, dường như ngày hôm trước mới chuyển đến!

- Khí thế rất lớn, ngày hôm trước mới vào ở thì đã chiêu mộ mười mấy hộ vệ và người ở, nha hoàn!

- Ta đã thấy qua gia chủ nhà này, dường như là một người trung niên, ước chừng bốn mươi tuổi, có chút xanh xao vàng vọt, trước đây ta chưa từng gặp!

Mấy người hiểu rõ chuyện lên tiếng nói.

- Người trung niên? Chiêu mộ mười mấy hộ vệ và người ở?

Đỗ Viễn nghe vậy có cảm giác như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

- Mau nhìn, cửa mở...

Ngay khi trong lòng hắn tràn ngập nghi hoặc thì đã thấy cửa lớn đang đóng chặt ở phía trước kẽo kẹt một tiếng rồi từ từ mở ra, một tên béo ưỡn cái bụng đi ra.

- Tôn Cường?

Nhìn thấy tên mập mạp này hắn đã nhận ra được.

Tên này thuê một trung tâm ở Thiên Vũ thương hành, lúc trước bản thân hắn kim ốc tàng kiều cho nên còn từng tìm hắn để thuê nhà. Sau khi đối phương biết thân phận hắn còn nhiều lần cầu khẩn, điển hình của một tiểu nhân phố phường.

Sao tên này lại ở đây?

Chẳng lẽ hắn ta tới đây làm hạ nhân?

Trong lúc hắn đang kỳ quái thì đã thấy Tôn Cường mà hắn biết vẫy tay một cái, nói:

- Lãng đại nhân, lão gia nhà ta bảo người vào!

Thanh âm không có một chút khách khí nào, dường như căn bản không coi đối phương ra gì cả.

Một tiểu thương nhỏ trong Thiên Vũ thương hành lại dám nói chuyện như vậy với ông chủ?

Vốn tưởng rằng nhất định Lãng Thiên Vũ sẽ nổi giận thì lại thấy hắn thở phào nhẹ nhõm, trong mắt không những không tức giận mà trái lại còn tràn ngập cảm kích, bước lên trước rồi đưa ra một đồng đồ vật:

- Đa tạ Tôn huynh nói giúp, đây là một chút tâm ý của ta, cầm lấy. Sau này nhất định ta sẽ có báo đáp lớn hơn!

- Sao?

Con người của Đỗ Viễn sắp rớt xuống đất.

Con mẹ nó... Ai có thể nói cho ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Chuyện hắn nhìn thấy ngày hôm nay đã vượt qua nhận thức của hắn, dường như toàn bộ trời đất đều đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Chuyện ba, năm phút đồng hồ

- Tại hạ không biết đại nhân muốn chỉ điểm cho mình, có mắt mà không thấy thái son, mong đại nhân thứ tội!

Vừa tiến vào, nhìn thấy Trương Huyền đang ngồi ngay ngắn ở chính giữa phòng, Lăng Thiên Vũ hết sức lo sợ lên tiếng.

Quả thực ngày hôm qua thái độ của hắn đối với vị danh sư này rất không được, lại còn nghi ngờ. Có thể vào cửa được cũng đã xem như không tệ rồi.

- Không có thứ tội hay không thứ tội gì cả!

Trương Huyền phẩy phẩy tay:

- Ta không hẹp hòi như thế!

Hai mắt Tôn Cường ở bên cạnh tròn tròn.

Ngươi vứt người ta dầm sương ở trước cửa một đêm, sáng sớm lại từ từ com nước xông xuôi mới để cho người ta đi vào, đây không gọi là hẹp hòi thì gọi là gì?

- Vâng, vâng!

Lăng Thiên Vũ hơi đỏ mặt, đang muốn tiếp tục nói thì đã thấy Trương Huyền xòe bàn tay ra, vẻ mặt hờ hững nhìn sang:

- Biết tại sao ta lại để ngươi chờ ở bên ngoài một đêm hay không?

- Ta...

Về mặt Lăng Thiên Vũ lúng túng.

Không phải ngươi cảm thấy ta thất lễ với ngươi, cho nên cố ý hạ thấp uy phong của ta hay sao?

Ta biết sai rồi, còn không được sao?

- Có phải ngươi đang cảm thấy ta cố ý làm khó dễ ngươi không?

Trương Huyền nhìn sang.

- Không... không phải!

Lăng Thiên Vũ vội vàng lắc đầu.

- Không cần phải phủ nhận, có ý nghĩ như vậy cũng rất bình thường!

Dường như Trương Huyền cũng không tức giận, trong thanh âm mang theo ý vị sâu xa:

- Kỳ thực, ta để ngươi nghỉ ngơi một đêm ở bên ngoài là muốn tốt cho ngươi!

- Vì muốn tốt cho ta?

Lần này không những Lăng Thiên Vũ nghi hoặc mà Tôn Cường ở bên cạnh cũng kỳ quái.

Bắt người khác đứng ở trước cửa chờ một đêm là vì muốn tốt cho hắn?

Đây là lý luận gì chứ?

- Nếu như ta không nhìn lầm, thì từ ngươi đã bị bệnh nặng tới mức bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong. Mà ngươi, mục đích tìm đến ta há chẳng phải là muốn ta ra tay, cứu nàng một mạng hay sao?

Trương Huyền nhìn sang.

- Vâng!

Nghe thấy đối phương mở miệng nói ra ý nghĩ của mình, toàn thân Lăng Thiên Vũ chấn động.

- Muốn để ta cứu người, cần phải mang thể tử nguoi lại đây, nhưng ngày hôm qua nguoi vẫn tiếp xúc cùng Đê Nam Huyết Ngọc như cũ, như vậy trong cơ thể vẫn còn có khí tức hấp thu tinh huyết của con người. Nếu như ta đồng ý với nguoi, khi lần nữa tiếp xúc với nàng, e rằng còn không đưa tới thì người cũng đã mất mạng.

Trương Huyền cảm thán một tiếng, nói tiếp:

- Vì lẽ đó, ta mới để nguoi đứng bên ngoài một đêm, thứ nhất, có thể triệt để khiến cho khí tức đặc thù trong cơ thể nguoi phát tán ra sạch sẽ. Thứ hai, cũng có thể làm cho nguoi không gấp gáp về nhà, tránh xảy ra tình huống nguy hiểm. Đương nhiên, nếu như không nghe lời ta, xoay nguoi rồi đi, thể tử nguoi hẳn sẽ phải chết. Sau đó đương nhiên cũng không cần trở lại, người đã chết coi như là danh sư thì cũng không cách nào cứu sống được.

Nghe thấy hắn nói như thế, Lăng Thiên Vũ biến sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Kỷ thực đối phương để hắn đứng bên ngoài suốt cả đêm, sâu trong lòng hắn vẫn rất căm tức, tuy rằng ngoài miệng không dám nói, thế nhưng trong lòng lại có chút không phục.

Danh sư, không những có thể chỉ điểm, năng lực mạnh mẽ mà càng phải có phong độ, không thể bởi vì một chút việc nhỏ mà đi tính toán chi li.

Mà vị danh sư này, theo hắn thấy, rõ ràng chính là cố ý chinh nguoi, làm cho hắn khó coi.

Nhưng nay nghe thấy vậy hắn mới hiểu rõ... Hắn đã hiểu lầm đối phương, đối phương thực sự là có ý.

Hắn làm như vậy đối với người ta mà đối phương còn suy nghĩ vì mình như vậy...

Thực sự là phong độ của danh sư, khiến cho người ta tin phục.

So với hắn, thực sự là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Vừa cảm kích, đồng thời trong lòng hắn cũng âm thầm vui mừng.

May mà tới qua hắn chịu cay đắng khổ cực, nếu không, một khi đi về, nhất định sẽ hối hận cả một đời.

Tôn Cường ở bên cũng tròn tròn mắt.

Lão gia chính là lão gia, danh sư chính là danh sư, mỗi một bước đều có thâm ý.

Vốn hắn cũng cho rằng lão gia cố ý chinh đối phương, thế nhưng bây giờ mới biết, suy nghĩ của lão gia cũng không phải là thứ mà loại tiểu nhân vật như hắn có thể phỏng đoán.

- Đa tạ Đại nhân!

Lăng Thiên Vũ quỳ xuống, định bái lạy.

- Đi mang người tới đi, để ta xem một chút, nếu như bệnh đã đến tình trạng quá nặng, e rằng là ta cũng không có cách nào.

Trương Huyền xua tay.

- Vâng!

Lăng Thiên Vũ kích động tới mức hai mắt đỏ ửng, vội vàng dẫn theo Trình Viễn đại sư lùi ra.

Thấy hai người đã đi ra, Trương Huyền nhìn về phía Tôn Cường ở bên cạnh.

- Tiểu Cường, ta đồng ý việc giúp nguoi thăng cấp lên võ giả tứ trọng, đương nhiên ta sẽ không vì tư lợi mà bội ước. Mau đánh một bộ quyền pháp, để ta nhìn trạng thái của nguoi một chút!

- Vâng, lão gia!

Nghe thấy lão gia muốn giúp hắn thăng cấp, Tôn Cường hưng phấn liên tục gật đầu.

Rất nhanh hắn đã đánh xong một bộ quyền pháp, nhưng Tôn Cường không những không có hưng phấn mà còn ra vẻ lúng túng:

- Lão gia, ngày hôm qua tiểu nhân bị thương... Thực lực giảm mạnh, nếu như xung kích Bì Cốt cảnh, e rằng ngày hôm nay không có lực...

Đột phá cảnh giới đều phải điều chỉnh trạng thái, lúc đạt đến cao nhất mới có thể thừa thế xông lên, ngày hôm qua hắn mới vừa bị đánh, trên người đầy thương tổn, tinh lực tất nhiên sẽ không đủ. Cho nên dù cho lão gia chỉ điểm lợi hại đến đâu thì cũng rất khó thành công.

Không đánh quyền còn không biết, vừa động thủ thì hắn đã lập tức cảm thấy thương thế đau đớn, ngay cả vận chuyển chân khí cũng có chút không thông suốt.

- Không cần phải lo lắng!

Trương Huyền ngắt lời hắn, lại cười cười nhìn sang:

- Sở dĩ ngươi bị vây ở Chân Khí cảnh nhiều năm như vậy là bởi vì chân khí tu luyện vẫn đục quá mức. Không có cách nào làm cho kinh mạch thông suốt, nếu cứ tiếp tục như vậy, thậm chí chân khí còn sẽ lắng đọng, không có cách nào tiến bộ là việc nhỏ, thậm chí sẽ còn bị thụt lùi.

- Vâng!

Tôn Cường gật đầu.

Trong hai năm gần đây, quả thực hắn luôn cảm thấy thể lực của mình đang không ngừng suy giảm, thực lực đang cũng từ từ suy giảm. Nếu không phải hắn liều mạng tu luyện giữ lại, e rằng hiện tại rất có thể cũng đã rớt xuống Chân Khí cảnh sơ kỳ.

- Vô giả tứ trọng Bì Cốt cảnh, chân khí toàn thân thông suốt, khiến cho lực lượng ở bắp thịt màng xương tăng lên. Dựa theo đạo lý mà nói, chân khí vẫn đục của ngươi rất khó có thể chảy quanh toàn thân, nhưng hiện tại thì lại không giống nữa! Ngày hôm qua bị đánh, thân thể bị hao tổn, chân khí lắng đọng trước đó cũng bị đánh văng ra, kinh mạch bị ràng buộc đã trở nên thông suốt hơn không ít...

- Lão gia... Ngày hôm qua là... người có ý để tiểu nhân chịu đòn sao?

Trương Huyền còn chưa nói hết lời thì toàn thân Tôn Cường chấn động, cảm động tới mức nước mắt chảy ròng.

Trước đó lão gia có ý để Lăng Thiên Vũ chờ ở ngoài cửa, là vì muốn tốt cho hắn, vốn hắn tưởng rằng để hắn chịu đòn, thế nhưng bây giờ hắn mới biết... Cũng là vì hắn!

Đáng thương ta lại hiểu lầm người gạt ta...

- Sao?

Nhìn thấy vị quân gia mập của hắn cảm động tới mức lệ nóng lưng tròng, Trương Huyền có chút không hiểu rõ.

Ta chỉ muốn nói ngươi bị thương sẽ không ảnh hưởng tới việc tu luyện, làm sao... ngươi lại nghĩ tới đó rồi chứ? Đầu óc cũng quá nhanh nhạy đó...

Nhưng nếu ngươi nghĩ vậy thì cũng tốt, có thể thành lập uy nghiêm danh sự của ta tốt hơn...

- Khục khục!

Lúc này hắn mới ho khan một tiếng:

- Không tồi, ngươi có thể lĩnh ngộ ra cũng không uổng phí một phen bồi dưỡng của ta. Được rồi, không cần phải nói những chuyện này nữa, nếu như ta đoán không sai, chắc hẳn Lăng Thiên Vũ đã cho ngươi đan dược chữa trị vết thương!

- Tiểu nhân...

Tôn Cường hơi đỏ mặt.

Lão gia vì bản thân hắn mà không ngại bị hiểu lầm, hắn lại bị người bắt gặp nhận đan dược của người khác...

Giữa người và người thực sự khác biệt rất lớn...

- Không có gì, chỉ cần trung thành làm việc cho ta, có thu nhận một ít thứ cũng không sao.

Đoán ra hắn đang suy nghĩ cái gì, Trương Huyền ngắt lời hắn:

- Lấy đan dược ra, chuẩn bị một chút, hiện tại chuẩn bị xung kích vô giả tứ trọng.

- Hiện tại xung kích ư?

Không nghĩ tới lại nhanh như vậy, Tôn Cường có chút không thích ứng:

- Lão gia, chẳng lẽ không cần tìm một nơi yên tĩnh hay sao? Xung kích ở đây, tiểu nhân sợ còn không thành công thì Lăng đại nhân đã đến, làm lỡ chuyện của người...

- Không cần. Chỉ cần ba, năm phút đồng hồ là có thể giải quyết vấn đề rồi, cần gì phải tìm một tĩnh thất chứ.

Trương Huyền xua tay.

- Ba, năm phút đồng hồ? Là có thể... đột phá?

Tôn Cường sợ hết hồn, hai mắt tròn tròn, không thể tin được nhìn về phía vị lão gia trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Danh sư dương huyên

Tuy rằng võ giả tam trọng Chân Khí cảnh không cao, nhưng cũng không thấp lắm. Mà hắn đã xung kích hơn mười năm cũng không thể thành công, đủ để thấy được độ khó ra sao.

Vốn hắn tưởng rằng muốn đột phá phải cần nửa ngày, thậm chí là một ngày, ấy vậy mà vị lão gia này của hắn lại nói... Ba đến năm phút đồng hồ là có thể giải quyết được?

Đại ca, người coi chuyện này đơn giản như uống trà uống nước hay sao?

Tôn Cường cảm thấy thế giới quan của bản thân sắp bị sụp đổ, sắp phát điên.

Coi như chân khí xuyên qua toàn thân thì chút thời gian ấy... nào đủ dùng kia chứ!

- Sao vậy? Không muốn đột phá sao?

Thấy hắn dờ ra, Trương Huyền cau mày.

- Không phải, không phải... Lão gia, tiểu nhân nên làm như thế nào...

Cổ nén sự kích động trong lòng, Tôn Cường vội nói.

- Người ăn đan dược, sau đó liều mạng vận chuyển chân khí, chuyện còn lại không cần phải để ý đến.

Trương Huyền nói.

- Vâng!

Nghe thấy chỉ đơn giản như vậy, Tôn Cường cũng không phí lời nữa mà vội vàng lấy ra một viên đan dược, nhanh chóng nuốt xuống.

Không hổ là thứ tốt do luyện đan sư chính thức luyện chế ra, vừa tiến vào thân thể đã làm cho hắn lập tức cảm thấy toàn thân chấn động, lực lượng dồi dào lan tràn toàn thân.

Trương Huyền đi tới, lại lấy ra ngân châm đâm tới mấy chỗ kinh mạch bế tắc của đối phương.

Trải qua lần trước giúp Triệu Nham Phong tấn thăng và giúp Vương Đình giải quyết vấn đề về chân, hắn đã biết rằng rất nhiều lúc có thể dùng được ngân châm. Cho nên hắn đã chuyên môn chuẩn bị một hộp đặt ở trong giới chỉ trữ vật.

Người khác muốn biết chỗ kinh mạch bế tắc của đối phương còn phải truyền chân khí vào, lại dùng hồn lực để điều tra, còn hắn thì không cần. Chỉ cần đối phương sử dụng võ kỹ thì Thiên Đạo Đồ Thư Quán sẽ hình thành thư tịch, chỉ ra khuyết điểm rõ ràng. Mà hắn, chỉ cần xuất ra ngân châm, nhắm ngay vị trí cần châm để châm. Sau đó lại dùng chân khí tinh khiết của bản thân để tẩy đi chỗ dơ bẩn là được.

Không chế chân khí dọc theo ngân châm truyền vào bên trong, chẳng khác nào một dòng nước sạch chảy vào nước sông vẩn đục, toàn bộ dòng sông trong nháy mắt đã trở nên trong suốt, chân khí lắng đọng trước đó trong nháy mắt đã một lần nữa bị hòa tan.

Hơn mười năm tích lũy của Tôn Cường kinh khủng đến mức nào chứ? Những chân khí lắng đọng này dưới chân khí tinh khiết thâm thấu vào đã lần nữa khôi phục, khiến cho lực lượng trong cơ thể của hắn trong nháy mắt đã tăng cao, không tới một phút đã vận chuyển một lượt quanh toàn thân của hắn!

Ầm ầm!

Lực lượng võ giả tam trọng Chân Khí cảnh lập tức đột phá, vẫn không có dừng lại mà vẫn tiếp tục, liên tục tăng lên.

Phù!

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng đã ngừng lại.

- Tu vi của ta...

Đứng dậy, cảm nhận thực lực của mình, về mặt Tôn Cường không thể tin được.

Vốn hần tưởng rằng có thể đột phá Bì Cốt cảnh đã là tốt lắm rồi. Thế nhưng không nghĩ tới, một hơi đột phá lại trực tiếp đạt đến Bì Cốt cảnh hậu kỳ!

- Thời gian mới trôi qua... không tới năm phút đồng hồ sao?

Điều càng khiến cho hần choáng váng chính là, quả nhiên đúng như lão gia nói, chỉ là chuyện ba, năm phút đồng hồ...

Con mẹ nó, từ khi nào đột phá trở nên dễ dàng như vậy chứ?

Nếu thực sự dễ dàng như thế, hơn mười năm qua hần vẫn bị vây ở tại chỗ mà không thể đột phá, vậy rốt cuộc hần đang tu luyện hay là đang ăn phân vậy...

Tôn Cường cảm thấy cả người như đang nằm mơ, tới mức sắp hôn mê.

- Được rồi, việc còn lại chậm rãi củng cố là được!

Không để ý tới biểu cảm si ngốc của Tôn Cường, Trương Huyền thu hồi ngân châm, một lần nữa trở lại chỗ ngồi của mình.

Kỳ thực đối phương đột phá nhanh như vậy hoàn toàn là tích lũy trước đây quá hùng hậu, lại thêm chân khí tinh khiết của bản thân hần mới tạo thành. Đổi lại là những người khác, nhất định cũng không nhanh được như vậy.

Chân khí tinh khiết làm cho chân khí lắng đọng tích lũy trước đây của hần tan ra, giống như nước trong làm tan khối băng vậy. Nước sẽ càng nhiều hơn, khi đó xung kích của ải cũng là chuyện nước chảy thành sông, đơn giản vô cùng.

Bằng không, nếu như chỉ cần thi châm là có thể giúp mấy người Triệu Nhã đột phá thì hần cũng không buồn phiền tới mức như vậy, nhọc nhằn khổ sở nguy trang đi ra ngoài kiếm tiền.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, Trương Huyền không muốn để lại ấn tượng không làm mà hưởng cho mấy người Triệu Nhã. Đường tu luyện mệnh mông, vừa bắt đầu đã ôm tâm lý này, như vậy nhất định tu vi sau này sẽ có hạn, cũng không qua được cửa ải tâm kiếp.

- Đa tạ lão gia!

Từ sâu trong lòng khiếp sợ, biết mình có thể có tiến bộ nhanh như vậy, tất cả đều là do lão gia, Tôn Cường vội vã quỳ xuống mặt đất, thành tâm quỳ bái.

Nếu không phải do lão gia, đừng nói tới việc nhận được sự tôn kính từ Lăng Thiên Vũ, hưởng thụ loại đãi ngộ cao cao tại thượng này, e rằng cả đời này của hần chỉ có thể bị vây chết ở Chân Khí cảnh đỉnh phong, không có cách nào đột phá được nữa.

Cảm nhận ngày hôm nay, tuyệt đối là thứ mà cả đời hần cũng không thể đạt đến!

- Sau này nhất định phải cố gắng làm việc, ngàn vạn lần không thể để mất đi cơ hội lần này...

Trong lòng hần âm thầm hạ quyết tâm.

- Chấn hần một lát nữa Lăng Thiên Vũ sẽ lại tới, người ra đi chuẩn bị nghênh đón một chút đi!

Xử lý chuyện đối phương đột phá xong, Trương Huyền không phí lời mà tùy ý khoát tay áo một cái.

- Vâng!

Tôn Cường lùi ra.

...

- Rốt cuộc là ai đang ở trong đình viện này? Có thể khiến cho một tiểu tử Tôn Cường lắc mình một cái biến hóa, ngay cả Lăng Thiên Vũ cũng phải sợ hãi? Thậm chí còn xưng hô là Tôn huynh?

Đỗ Viễn đứng ở bên ngoài càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, qua nửa ngày, cuối cùng hần đã hiểu rõ. Nhất định là chủ nhân tòa phủ đệ này rất lợi hại, cho nên mới khiến cho vị Lăng đại nhân bình thường ngang hàng nói chuyện với gia gia hần sợ hãi như thế.

Thế nhưng suy nghĩ một lúc lâu hần vẫn nghĩ không thông, rốt cuộc là vị quan to quý nhân nào trong Thiên Huyền thành mà lại kiêu căng đến như vậy, có thể làm cho một vị đường đường là phủ hào úc vạn đứng ở bên ngoài, cam tâm đứng cả một đêm, một khi mở cửa lại còn cao hứng như thế?

Trong lúc hần đang nghi ngờ thì cửa lớn kéo kẹt một tiếng rồi mở ra, Lăng Thiên Vũ và Trình Viễn đại sư nhanh chân đi ra ngoài.

- Cớ thế mà đi sao? Ngay cả... tiền cũng không?

Đỗ Viễn chớp mắt.

Mới vừa rồi còn có quân gia ra nghênh đón, mà bây giờ rồi đi, coi như chủ nhân có khí thế lớn, không tiện lấy một lần thì chung quy quân gia cũng phải đi ra chứ, kết quả... tên này cũng không đi ra!

Bất kể nói thế nào Lăng Thiên Vũ cũng là phú hào một phương, là người có địa vị. Cho dù là đi tới Đỗ gia bọn họ cũng đều là gia gia hấn tự mình đưa ra ngoài phòng khách, sau đó để phụ thân hoặc là chủ sự trưởng lão tiến ra ngoài cửa, biểu đạt sự tôn trọng.

Bản thân tự đẩy cửa đi ra, thậm chí ngay cả hộ vệ cũng không giúp đỡ...

Rốt cuộc, con mẹ nó, người trong là ai vậy?

Trong lòng Đỗ Viễn ngứa ngáy khó nhin.

Lại đợi một hồi, ngay khi hấn không nhin được muốn tiến lên hỏi một chút thì cửa viện lần nữa kéo kẹt một tiếng rồi từ từ mở ra, thấy Tôn Cường đang chấp tay ra sau lưng đi ra bên ngoài.

- Chuyện này...

Nhin thấy người quen, Đỗ Viễn đang định qua đi hỏi một chút thì đột nhiên lão đảo một cái, con ngươi như sắp rơi xuống trên mặt đất.

Ai có thể nói cho ta chuyện gì đang xảy ra hay không?

Tên này, khi nãy vừa nhìn thấy vẫn còn là Chân Khí cảnh đỉnh phong, làm sao lần này đã biến thành... Bì Cốt cảnh hậu kỳ?

Trong gần mười phút ngắn ngủi, tu vi đã tăng lên tới một cấp bậc lớn...

Mất ta không bị mù đó chứ?

Toàn thân Đỗ Viễn run rẩy.

- Ô? Đây không phải là Đỗ Viễn công tử sao? Ngọn gió nào thổi ngươi tới đây vậy chứ?

Trong lúc hấn đang khó có thể tưởng tượng được, sắp phát điên thì thanh âm của Tôn Cường vang lên. Khi hấn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào đôi phương đã đứng ở trước mắt hấn.

- Ô, ta vừa vặn đi ngang qua nơi đây...

Vội vã ngăn chặn sự khiếp sợ trong lòng, Đỗ Viễn mang theo vẻ nghi hoặc cẩn thận hỏi:

- Không phải lúc này ngươi nên ở trong cửa hàng sao? Tại sao...

- Hiện tại ta là quân gia của tòa phủ đệ này, ta theo lão gia lẫn lộn!

Trong mắt Tôn Cường tràn ngập sự tự tin.

Trước đây khi nói chuyện với loại công tử quần là áo lượt của gia tộc lớn như vậy hấn đều phải cẩn thận, chỉ lo vô cớ bị đánh. Hiện tại, ngay cả Lăng Thiên Vũ cũng phải cúi đầu, làm sao có khả năng sợ một tên văn bồi cơ chứ.

- Lão gia các ngươi là...

Đỗ Viễn vội vàng hỏi.

- Ngay cả lão gia nhà chúng ta cũng không biết?

Hai tay Tôn Cường vất ra phía sau, đầu ngẩng lên, ánh mắt mang theo vẻ sùng bái và hưng phấn.

- Danh sư, Dương Huyền!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Sờ sờ lão bà người

- Danh danh... Danh sư?

Đỗ Viễn run run rẩy một cái.

Thiên Huyền quốc chỉ là một trong các Vương quốc bất nhập lưu, không có danh sư trấn thủ, đây là sự thực mà người người đều biết. Từ khi nào lại có một vị tới, hơn nữa còn đề tên này làm quân gia cơ chứ?

Khó trách Lăng Thiên Vũ lại cam tâm tình nguyện chờ một đêm, dù gặp hấn cũng phải cẩn thận như vậy...

Coi như người ở trong đình viện chính là danh sư nhất tinh cấp thấp nhất thì cũng là một dạng người mà ngay cả Thẩm Truy bộ hạ cũng không dám xem thường.

Người như thế, đừng nói đề cho Lăng Thiên Vũ ở bên ngoài một đêm, coi như đứng ngoài hơn nửa năm thì đối phương cũng không dám cãi lời.

Thậm chí nếu như gia gia mình biết, nhất định cũng sẽ vội vàng đến đây bái kiến, cho dù đối phương mạnh miệng cũng không dám nhiều lời.

Danh sư ép một quốc gia, một câu nặng nghìn vàng.

Đây chính là trọng lượng của danh sư!

Nếu như phụ thân hấn có thể được danh sư chỉ điểm, có lẽ có thể tiêu trừ được mầm họa, lần nữa khôi phục lại thân phận thiên tài.

Trong nháy mắt, Đỗ Viễn đã tràn ngập đổ kị với người ở trước mắt này.

Tôn Cường này vốn chỉ là chủ một cửa hàng bất nhập lưu. Khi nhìn thấy bản thân hấn còn phải cúi đầu khom lưng, không cung kính không được, chỉ lo đắc tội với hấn. Mà hiện tại... e rằng bản thân hấn chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí một nói chuyện với đối phương, chỉ lo chọc giận đối phương.

Bằng không, căn bản không cần danh sư động thủ, chỉ cần một câu nói nhất định sẽ có vô số cường giả lấy lòng, vui vẻ hỗ trợ giáo huấn bản thân hấn.

- Dương sư... đến đây lúc nào vậy, sao ta chưa từng nghe nói qua chứ?

Cố nén chấn động trong lòng, Đỗ Viễn không nhịn được hỏi.

Nếu như danh sư đến Thiên Huyền quốc, tất nhiên sẽ gây ra náo động tới mức toàn thành đều biết, tại sao hấn lại chưa từng nghe qua tin tức này cơ chứ?

- Lão gia nhà ta khiêm tốn, không muốn để cho người ta biết được. Cho nên chuyện này người nghe là được rồi, không nên truyền ra bên ngoài nhiều. Được rồi, ta còn có việc phải làm. Nếu như Đỗ công tử không có chuyện gì thì không nên quanh quẩn ở chỗ này, ngộ nhớ bị lão gia nhà ta nhìn thấy sẽ dẫn tới hiểu lầm không cần thiết, khi đó sẽ rất phiền phức.

Sự tự tin đã có, khí thế của Tôn Cường cũng đủ, khi nói chuyện cũng dần trở nên có vẻ cao cao tại thượng.

- Vâng, vâng!

Đỗ Viễn vội vàng gật đầu.

Nói xong cũng không tiếp tục đề ý tới hấn nữa mà Tôn Cường quay trở về cửa lớn. Không lâu sau đã thấy một chiếc xe ngựa đi tới trước mặt, Lăng Thiên Vũ từ trên xe đi xuống, hai tên hộ vệ đi tới nhắc một cái cẳng trên xe ngựa xuống.

- Lăng đại nhân, mời!

Tôn Cường chào đón.

- Làm phiền Tôn huynh rồi!

Lăng Thiên Vũ vội vàng ôm quyền, mấy người cùng đi vào trong đình viện.

- Nghe nói thê tử Lăng Thiên Vũ bị bệnh nặng, xem ra tên này biết ở đây có một vị danh sư cho nên mới đứng cả một đêm cầu khẩn hỗ trợ trị liệu...

Trong nháy mắt Đỗ Viễn đã thu thập được đầy đủ tin tức.

Danh sư, không những có thể chỉ điểm tu vi, luyện đan, y thuật... Không gì không giỏi, chính vì như thế cho nên mới có thể trở thành là nghề nghiệp đứng đầu trong tất cả nghề nghiệp, tiểu ngao quân hùng.

Chuyện thê tử Lăng Thiên Vũ sinh bệnh, ở trong toàn bộ cao tầng Thiên Huyền quốc cũng không tính là bí mật gì cả. Ngay cả Đỗ Viễn cũng đã từng

nghe nói qua, dường như ngay cả Nguyên Ngự đại sư cũng không thể giúp sức, cho nên lúc này có một vị danh sư đến đây, đương nhiên đối phương phải chạy tới đây rồi.

- Nếu như ngay cả chứng bệnh mà Nguyên Ngự đại sư cũng không trị được mà vị này có thể trị được. Như vậy chẳng phải cha ta sẽ có hi vọng hay sao?

Trong nháy mắt, hai mắt Đỗ Viễn sáng lên.

Nghĩ tới đây, hắn cũng không vội vã đi nữa, do dự trong chốc lát, nhìn thấy phía đối diện có một quán trà, hắn liền đi thẳng tới.

Ta đi qua đó uống trà, không có khả năng đắc tội với vị danh sư này đâu nhỉ!

...

- Đây chính là thê tử Ngọc Nhu của ta, kính xin Dương sư ra tay giải cứu!

Trong phòng, các hộ vệ đặt cái cang xuống rồi rời đi, Lăng Thiên Vũ trực tiếp quỳ xuống đất.

Hắn và thê tử cùng chung hoạn nạn, cảm tình cực sâu, chỉ cần có thể cứu được đối phương, cho dù có tiêu tốn, đánh đổi lớn hơn nữa thì cũng đáng!

Hiển nhiên hắn cũng từ trong miệng Tôn Cường biết được tên giả của Trương Huyền.

- Ừm!

Trương Huyền đứng dậy, nhìn về phía nữ tử trên băng ca, khẽ cau mày.

Tuổi của nữ tử này chắc cũng xấp xỉ với Lăng Thiên Vũ, thế nhưng dường như năm tháng không có để lại quá nhiều dấu vết ở trên mặt đối phương, tuy rằng không phải quá xinh đẹp, thế nhưng lại có một loại cảm giác khoan thai tự nhiên khiến cho người ta tín nhiệm.

Nhưng nữ tử được trời chiếu cố như vậy, giờ khắc này lại đang nằm đó không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền.

- So với tướng tượng của ta còn nghiêm trọng hơn!

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

Trước đó hắn chỉ sờ qua Đề Nam Huyết Ngọc, biết vật này sẽ tạo ra thương tổn khó có thể nghịch chuyển đối với người bình thường. Vốn hắn tưởng rằng sẽ không quá nặng, chỉ cần hủy diệt huyết ngọc, cố gắng ôn dưỡng, có lẽ sẽ dễ dàng khôi phục được. Thế nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của nữ tử trước mắt này, hắn biết suy nghĩ này của mình đã sai.

Rất rõ ràng, đối phương đã rơi vào hôn mê rất sâu, nếu không chữa trị thì sẽ không còn cách nào để xoay chuyển tình thế được nữa.

- Còn nữa... nếu như còn tình tảo, tùy tiện đánh mấy quyền là có thể sinh ra thư tịch, tìm ra chỗ thiếu sót mới có thể trị liệu được. Thế nhưng bằng vào dáng vẻ như hiện tại... Làm sao bây giờ?

Trương Huyền buồn rầu.

Suy nghĩ trước đó của hắn rất đơn giản, chỉ cần đối phương tình tảo, đánh một quyền thì Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể sinh ra thư tịch, ghi chép chỗ thiếu hụt!

Như vậy, coi như không có phương pháp giải quyết thì nhất định cũng có thể nói ra một ít, tìm được một chút phương pháp.

Thế nhưng hiện tại... Lại nằm đó không khác gì người chết, hắn nên làm sao đây?

Đánh hai quyền, cũng không có cách nào đánh...

Lần này không dễ giả vờ rồi, càng ngày càng khó lẫn lộn!

- Dương sư, thê tử của ta còn cứu được nữa không?

Thấy hắn đi lại vài vòng xung quanh người Ngọc Nhu, lông mày vẫn nhíu lại, ánh mắt Lăng Thiên Vũ tràn ngập vẻ lo lắng.

- Đừng gấp, ta đang quan sát!

Trương Huyền đang buồn bực tới mức đầu vàng đầu mắt hoa, bị đối phương hỏi như vậy lại càng thêm phiền muộn.

Nói khoác cũng đã khoác rồi, mà thời khắc mấu chốt lại không làm được, như vậy sẽ vô cùng mất mặt.

Đây là khách hàng thứ nhất, một khi không thành công, không chỉ mọi chuẩn bị trước đó như là gà bay trứng vỡ, mà nhất định còn tự tay phá vỡ bâng

hiệu, một danh sư như hắn cũng trở nên hữu danh vô thực.

Khi đó muốn trong vòng chín ngày kiếm được hơn 2000 vạn đồng tiền vàng chẳng khác nào là nằm mơ cả.

- Ô...

Thấy hắn nói đang quan sát, không nói là không thể cứu được, Lăng Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm, căng thẳng đứng ở bên cạnh liên tục xoa tay.

- Thiếu sót... Thiếu sót! Ngươi mau hiện lên đi a...

Lại đi quanh hai vòng, trong đầu không ngừng la lên hai chữ này. Thế nhưng kết quả Thiên Đạo Đồ Thư Quán lại giống như đã chết, không có động tĩnh gì cả. Làm cho Trương Huyền phiền muộn tới mức muốn thổ huyết.

Xem ra... giống như nhiều lần sử dụng trước đó vậy, chỉ khi nào đối phương thi triển võ kỹ hoặc là đánh quyền thì thư viện mới có thể xuất hiện thư tịch ghi chép tin tức về chỗ thiếu hụt. Hắn đi loạn, trong đầu không ngừng hô, nghe răng trợn mắt, vô đầu bút tai...

Kết quả... đương nhiên, cũng không có một chút tác dụng nào cả...

- Xem ra, quả nhiên thời khắc mấu chốt lại thất bại..

Lại đi loạn vài vòng, phát hiện ra ngay cả một chút động tĩnh của thư viện cũng không có, Trương Huyền đang định bắt đầu dĩ nói cho đối phương biết mình không cách nào trị liệu thì đột nhiên trong lòng khẽ động, một ý nghĩ xuất hiện.

Hắn không nhận được ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương, trong lòng rất là hưng phấn.

- Dương sư...

Nhìn thấy hắn đã dừng lại, Lăng Thiên Vũ sốt sắng lên tiếng. Có lẽ đối phương đã có kết quả, định nói cho hắn nghe.

Là sống hay là chết chính là lúc này!

- Không cần phải sốt sắng, tình huống còn không nghiêm trọng như vậy!

Nhìn dáng vẻ của hắn như thế, Trương Huyền an ủi một câu.

- Dương sư cứ nói đừng ngại, mặc kệ tình huống thế nào thì ta cũng có thể chịu đựng được...

Lăng Thiên Vũ cắn răng một cái.

- Tình huống cũng không giống như ngươi nghĩ đâu. Như vậy đi, nâng lão bà ngươi dậy lên, để ta sờ một chút!

Trương Huyền nói.

- Sờ... lão bà ta?

Sắc mặt Lăng Thiên Vũ lập tức trở nên đen như mực.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Có thể trị

Ở trước mặt ta mà còn muốn sờ lão bà ta? Còn bảo ta đỡ...

Coi như là danh sư thì cũng không thể làm nhục ta như vậy a!

Xiết chặt tay, hàm răng Lăng Thiên Vũ cắn chặt tạo thành tiếng ken két vang vọng cả phòng, hắn sắp điên rồi.

Tôn Cường ở bên cạnh thiếu chút nữa cũng đã ngất đi.

Không hổ là lão gia, thật là thô bạo!

Đề phu quân đỡ thê tử, cho người sờ...

Đường đường là danh sư muốn nữ tử thế nào mà chẳng tìm được, không nghĩ tới lại chọn như vậy, xem ra sau này phải dẫu lão bà của ta đi mới được...

Đương nhiên, quan trọng là phải có lão bà...

- Thôi vậy, với tình trạng này của nàng, tốt nhất là đừng đỡ, để ta tự mình đi sờ đi!

Không nhìn thấy biểu cảm của hai người, Trương Huyền liên tục nhìn chăm chăm vào nữ tử mặc cung trang trên cáng, lại nói một câu, thấy không ai động dậy, hần lập tức xua tay.

Nhìn tình huống của nữ tử này, vẫn không nên đỡ dậy thì hơn, ngộ nhờ đỡ nàng khiến cho nàng mất mạng thì quả thực là được không đủ để bù đắp mất.

- Để người tự đi qua... sờ?

Lăng Thiên Vũ chỉ cảm thấy đối phương đang vô tình đập lên trên tôn nghiêm của hần.

Ta không giúp người, người muốn tự mình động thủ sao?

Với một bệnh nhân đã rơi vào hôn mê mà cũng không buông tha, còn nói là danh sư, quả thực... cảm thú!

Ngay khi hần không nhận được, định bạo phát thì đã thấy đối phương đã đi tới trước mặt Ngọc Nhu, ngón tay vươn ra đụng vào cổ tay của thê tử hần.

- Ồ?

Đang muốn ra tay, cho dù liều mạng thì hần cũng không cho thê tử bị người sỉ nhục, kết quả lại nhìn thấy cảnh này, Lăng Thiên Vũ sửng sốt, ngây người ra như phỗng.

Trời ạ, tình huống gì đây?

Không phải người nói sờ hay sao?

Lẽ nào sờ trong miệng người nói là sờ cổ tay? Cổ tay có chứa huyết đạo, khi truyền thụ tu vi thường thường cũng hay tiếp xúc, như vậy mà cũng gọi là sờ sao?

Có cần chơi người ta như thế hay không?

Đại ca, ta đã nói với người rồi, nếu như người không có danh sư thân phận, ở bên ngoài mà cứ ăn nói kiểu này với người khác, nhất định sẽ bị người ta đánh chết đó...

Khóe miệng Tôn Cường ở bên cạnh cũng co giật.

Công phu ăn nói của lão gia... cũng quá là kinh người đấy!

Mở miệng nói muốn sờ lão bà của người ta, khiến cho hần cũng tưởng lão gia có mưu đồ gây rối, kết quả... lại là như vậy..

Một chuyện đường đường chính chính, cần gì phải nói bí ối như vậy...

Làm hại ngay cả hần cũng hiểu lầm..

Bất mạch lại nói là sờ soạng, Trương Huyền cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy. Đương nhiên, chuyện hần không biết chính là y sư trên thế giới này xem bệnh căn bản không có bất mạch, chỉ có tây y kiểm tra đủ loại mà thôi.

Vì lẽ đó, Lăng Thiên Vũ nghe thấy hần nói sờ, căn bản không biết xem bệnh còn có sờ mạch, cho nên lúc này mới dẫn tới hiểu lầm.

...

Trương Huyền cũng không cần biết tâm tình của bọn họ như thế nào, mà hần đang suy tư ý nghĩ vừa mới xuất hiện vừa nãy.

Thiên Đạo Đồ Thư Quán còn có một năng lực - giám bảo!

Trước đó khi tỷ thí với tên lừa đảo Mặc Dương hần đã từng dùng qua loại năng lực này. Chỉ cần là bảo vật, ngón tay xoa qua là có thể tự động hình thành thư tịch, ghi chép chỗ thiếu hụt, hiện tại nữ nhân này hôn mê rất sâu, không khác gì người chết, căn bản không thể đánh một quyền...

Sờ một chút, biết đâu lại có thể tự động xuất hiện thư tịch chứ?

Nghĩ đến điểm ấy, hần mới mở miệng nói muốn sờ đối phương, đương nhiên, ở trong lòng hần đã coi nữ nhân này là một đồ vật.

Nếu như để cho Lăng Thiên Vũ biết ý nghĩ chân thực của hần, khẳng định sẽ càng phun máu thêm.

Lão bà hấn còn chưa có chết... thì đã bị xem là đồ vật, vật phẩm..

- Quả nhiên!

Ngón tay đung vào trên cổ tay đối phương, Thiên Đạo Đồ Thư Quán vốn không có động tĩnh gì bỗng nhẹ nhàng chấn động, một quyển sách xuất hiện ở trước mắt hấn, khiến cho Trương Huyền hưng phấn suýt chút nữa nhảy lên.

Vốn đây chỉ là một suy đoán, không nghĩ tới lại có thể làm được.

Hấn vội vàng nhìn sang thư tịch, quả nhiên bên trên có viết hai chữ Ngọc Nhu.

Mở mặt giấy ra, bên trong có ghi chép tỉ mỉ cuộc đời và thiếu hụt của đối phương.

- Ngọc Nhu, bốn mươi ba tuổi, nhân sĩ trong Thiên Huyền thành, thê tử của chủ nhân Thiên Vũ thương hành Lăng Thiên Vũ, võ giả nhị trọng sơ kỳ...

- Thiếu sót: thứ nhất, kinh mạch trong cơ thể yếu đuối, không cách nào tu luyện công pháp và chân khí cao thâm! Thứ hai, thiên tư quá kém, cảm ngộ đối với khí tức quá thấp... Thứ tám, bị khí tức của Đề Nam Huyết Ngọc ăn mòn, kỳ kinh bát mạch bị bế tắc, vị trí bế tắc cụ thể...

Trên tư tịch có vài tờ giấy đều bị viết lên kín.

Ghi chép tất cả thiếu hụt trên người Ngọc Nhu này.

- Hóa ra chỉ là kinh mạch bế tắc, như vậy cũng dễ làm..

Xem thư tịch xong, Trương Huyền thờ phào nhẹ nhõm.

Vốn hấn còn nghĩ, nếu như quá khó để trị liệu thì hấn cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt. Sau đó phải giải thích vấn đề một chút, đuổi Lăng Thiên Vũ đi. Như vậy cũng coi như dễ ăn nói. Thế nhưng nếu chỉ là kinh mạch bế tắc thì lại đơn giản.

Hấn đã giúp Lưu Dương, Vương Đình, Triệu Nham Phong giải quyết qua vấn đề tương tự, cho nên cũng không quá phức tạp.

Đương nhiên, đây chỉ là đối với hấn mà thôi, đối lại là những người khác, dù cho là cường giả võ giả bát trọng Tông Sư, gặp phải loại vấn đề này cũng đau đầu không thôi.

Kinh mạch trong thân thể vốn đã rất yếu đuối, một khi bế tắc, ngoại trừ việc nước chảy đá mòn ra hầu như không có bất kỳ biện pháp nào khác!

Trương Huyền thì lại không giống.

Tu luyện Thiên Đạo thần công, chân khí của hấn trong suốt đến mức không hề có tạp chất, chỉ cần rút loại chân khí này vào trong cơ thể, bất kể là chỗ bế tắc nào, dù cho kinh mạch nhỏ hẹp tới mấy thì cũng có thể mở ra trong nháy mắt, không còn tồn tại bất cứ vấn đề gì nữa.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho hấn có thể giúp Triệu Nham Phong, Tôn Cường nhanh chóng đột phá và ung dung giải quyết tổn thương ở chân của Vương Đình.

- Dương sư, sao rồi?

Thấy hấn đã bắt mạch xong, Lăng Thiên Vũ lần nữa lo lắng nhìn sang, hỏi.

- Tình huống của thê tử ngươi, muốn giải quyết, không khó!

Trương Huyền trở lại chỗ ngồi, bàn tay lớn vẫy một cái, khí độ vô cùng.

- Không khó?

Con ngươi Lăng Thiên Vũ co rụt lại, nắm tay căng thẳng tới mức nắm chặt không nhận được nói lỏng, kích động tới mức trực tiếp quỳ xuống mặt đất:

- Kính xin Dương sư xuất thủ cứu giúp!

Vì cứu Ngọc Nhu, hấn đã dùng đủ loại biện pháp, ngay cả đệ nhất y sư Thiên Huyền quốc như Nguyên Ngữ đại sư cũng không thể cứu giúp. Vốn hấn tưởng rằng không còn cách nào xoay chuyển tình thế. Thế nhưng không nghĩ tới trời không tuyệt đường người, vị Dương sư này lại có thể trị liệu!

Từ đó có thể tưởng tượng ra được sự hưng phấn trong lòng hấn lúc này.

- Trời xanh có đức hiếu sinh, nếu như ta không ra tay thì cũng sẽ không quản việc không đâu ở Thiên Vũ thương hành!

Trương Huyền khoát tay áo một cái, ý bảo hấn đứng lên, tiếp theo hấn hơi nhướng mày:

- Chỉ là...

Tuy rằng hần chữa trị không khó, thế nhưng cứ như vậy mà ra tay, trước đó ra về trâu bò lâu như vậy chẳng phải không có một chút tác dụng nào nữa sao?

- Bất kể là cần cái gì, chỉ cần Dương sư mở miệng, cho dù có táng gia bại sản ta cũng sẽ không tiếc!

Lăng Thiên Vũ vội nói.

Thấy hần nói như vậy, Trương Huyền thoả mãn gật gù.

Nhìn người ta mà xem, giác ngộ của thương nhân không tầm thường đâu kia, bản thân hần chỉ nói một câu thì đối phương đã biết nên làm gì!

- Thê tử nguoi bị luồng khí tức kia ăn mòn rất lâu, muốn chữa khỏi trong thời gian ngắn, không có khả năng lắm, đại khái cũng cần mười ngày... Chín ngày, hơn nữa, mỗi ngày đều cần hao phí không ít dược liệu quý giá!

Vốn Trương Huyền muốn nói mười ngày, vừa nghĩ tới đã qua một ngày, chỉ còn lại chín ngày, cho nên lập tức chữa lại lời nói của mình.

Kỳ thực, dựa vào chân khí tinh khiết của hần, nếu như thực sự muốn trị liệu, chỉ cần một chút thời gian là có thể trị hết, tại sao lại phải cần tới chín ngày... Đương nhiên là muốn lấy thêm một chút của cải.

Hết cách rồi, người nghèo chỉ ngần, tuy rằng tốn một chút thời gian, chung quy vẫn có thể trị hết. So với việc trợ mắt nhìn nàng ta tử vong còn tốt hơn nhiều nha!

- Dương sư cần muốn dược liệu gì, ta sẽ đi mua!

Có thể trị hết bệnh cho Ngọc Nhu, Lăng Thiên Vũ đã cảm thấy vị Dương sư trước mắt này giống như thần tiên rồi, nào còn tính toán mấy ngày nữa chứ? Cho dù dược liệu đắt cỡ nào cũng vậy, hần vội vàng nói.

Chỉ là, vừa mới nói xong thì đã nhìn thấy Dương sư vẫn luôn bình tĩnh trước mắt dùng ánh mắt sáng ngời nhìn qua, sắc mặt có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Thiệt thời lớn rồi!

Cũng khó trách Trương Huyền không cao hứng, hần nói dược liệu quý giá, chỉ là mượn cớ mà thôi. Có chân khí tinh khiết khơi thông kinh mạch, cần gì phải đi tìm dược liệu cơ chứ?

Nếu như để đối phương đi mua, hần kiếm tiền thế nào đây?

Hần đang muốn giải thích, nghĩ xem làm thế nào mới có thể khiến cho đối phương ngoan ngoãn đưa tiền, không cần phải tiếp tục bắn khoăn những chuyện này thì đã thấy Lăng Thiên Vũ vỗ trán một cái, cười nói:

- Dương sư, người xem, ta cũng không hiểu lắm về dược liệu, e rằng phải làm phiền người hỗ trợ mua!

Nói đoạn hần lấy ra một tờ kim phiếu rồi đưa tới.

Không phải là hần hiểu ý của Trương Huyền, mà là theo hần thấy, võ giả đều sẽ giấu làm của riêng, vị danh sư trước mắt này có thể chữa trị cho thê tử mà ngay cả Nguyên Ngừ đại sư cũng không thể chữa trị được, nhất định sẽ phải dùng bí phương độc nhất của bản thân người ta.

Nếu như hần đi mua dược liệu, đây không phải là muốn vạch trần bí phương của đối phương hay sao?

Tình huống như thế đối phương có thể cao hứng được mới là lạ!

Vì lẽ đó hần mới lập tức thay đổi lời nói.

- Ủm!

Nghĩ một chút, Trương Huyền cũng đã hiểu ra, cho nên hần cũng không giải thích mà chỉ vẫy tay để Tôn Cường tiếp nhận kim phiếu.

Đường đường là danh sư, tự tay đi nhận tiền, há không phải quá mất giá sao?

- Được rồi, hiện tại ta sẽ chữa trị cho nàng!

Thành công thu được kim phiếu, Trương Huyền cũng không phí lời mà một lần nữa đi tới trước mặt Ngọc Nhu. Tay lần nữa lấy ra ngân châm, quay về mấy chỗ nơi kinh mạch tích tụ rồi đâm vào.

Cùng lúc đó, chân khí cũng rót vào trong cơ thể của đối phương.

Xi xì xì!

Từng luồng chân khí tinh khiết quét qua, mọi bế tắc trước đó lập tức biến mất.

Ngọc Nhu vẫn luôn hôn mê um một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

- Chuyện này...

Lăng Thiên Vũ và mọi người trong phòng giặt nãy mình.

Không phải ngươi nói nếu như trị liệu, muốn đứng dậy rất khó... Cần tám, chín ngày và tiêu tốn rất lớn hay sao?

Lúc này mới qua mấy tức mà người đã tỉnh rồi, hơn nữa, có vẻ như mới chỉ có mấy trăm..

- Trời ạ, thất thủ...

Hiển nhiên cũng không nghĩ tới đối phương lại tỉnh nhanh như vậy, suýt chút nữa Trương Huyền đã phun máu.

Một lần đã tỉnh, hẳn kiếm tiền thế nào nữa chứ?

Thiên Đạo Đồ Thư Quán chỉ nói ra chỗ thiếu sót, không hề nói hiệu quả sau khi giải quyết thiếu sót. Cũng không biết những chỗ sau khi đã được thông suốt có thể khiến cho người ta thức tỉnh, vốn hẳn nghĩ một ngày giải quyết mấy chỗ, chín ngày sẽ giải quyết xong tất cả, vừa vặn kéo dài thời gian. Khi đó cũng có thể kiếm được tiền, thế nhưng nằm mơ hẳn cũng không nghĩ tới, chỉ mới châm mấy nơi thì người đã tỉnh rồi.

Khục khục.

Tỉnh quá nhanh... Khiến cho người ta cảm thấy một chút độ khó may mắn cũng không có, làm sao có thể lừa gạt tiền được nữa chứ?

Trương Huyền phiền muộn một trận.

- Dương sư lợi hại!

Sau khi hết khiếp sợ, Lăng Thiên Vũ triệt để báỉ phục.

Mặc dù coi như là mấy châm đơn giản, thế nhưng trên thực tế lại giấu diếm huyền cơ, làm cho người ta có một loại thâm ảo khó có thể hiểu rõ. Nếu không phải vậy, vì sao ngay cả Nguyên Ngữ đại sư cũng không làm được? Mà vị Dương sư này, một lần đã có thể giải quyết được cơ chứ?

Rất rõ ràng, đây là năng lực!

- Sao?

Vốn tưởng rằng đối phương sẽ cảm thấy mình đã hớ khi đưa kim phiếu, thế nhưng lại thấy đối phương càng thêm sùng bái, lúc này Trương Huyền mới thờ phào nhẹ nhõm, vung tay lên, lạnh nhạt nói:

- Ngày thứ nhất trị liệu cũng chỉ có thể làm cho nàng thức tỉnh, ngày hôm nay ta sẽ chuẩn bị một ít dược liệu độc môn, giúp nàng khôi phục nguyên khí. Sau khi chuẩn bị xong ta sẽ phái người đưa tới.

- Vâng!

Lăng Thiên Vũ vội vàng gật đầu.

- Ừm!

Trương Huyền cũng không tiếp tục nói nữa.

- Vậy chúng ta không quấy rầy Dương sư nữa...

Nói xong hẳn ra hiệu cho thuộc hạ một lần nữa nâng thê tử lên, định rời đi.

- Thiên Vũ...

Hai tên thuộc hạ còn chưa tới trước mặt thì nữ tử trên băng ca đã lên tiếng, thân thể loáng một cái đã chậm rãi đứng lên.

- Thân thể nàng còn yếu, nhanh nằm xuống...

Thấy nàng đứng dậy, Lăng Thiên Vũ vội vàng đi tới.

- Không cần, nằm nửa năm thiếp cảm thấy thân thể tê cứng, cho nên thiếp muốn đứng dậy đi lại một chút...

Ngọc Nhu được đối phương nâng đỡ, tuy rằng thân thể còn có chút suy yếu, thế nhưng muốn đi bộ cũng đã không thành vấn đề.

- Chính là vị Dương sư này xuất thủ cứu nàng.

Lăng Thiên Vũ vội vã giới thiệu.

- Dương sư? Danh sư?

Con người Ngọc Nhu co rụt lại, vội vàng quỳ gối xuống:

- Ngọc Nhu đa tạ ân cứu mạng của Dương sư...

- Chỉ là nhắc tay mà thôi, nhắc tay mà thôi.

Trương Huyền âm thầm đau lòng, trên mặt lại ra vẻ không để ý lắm.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, mấy người Lăng Thiên Vũ lại càng thêm khâm phục.

Đây mới đích thực là danh sư!

Giải quyết được vấn đề lớn như vậy mà lại không khoe khoang công lao, khiến người ta khâm phục bội phần.

Nụ cười mới vừa rồi còn hiểu lầm đối phương, thực sự là... lấy tâm tiểu nhân chi đo lòng quân tử.

Rất nhanh, Lăng Thiên Vũ được giải quyết vấn đề xong mang theo thê tử rời khỏi đình viện. Mà Tôn Cường cũng thức thòi, vội vàng cầm kim phiếu trong tay đưa cho hắn.

Trương Huyền tùy tiện nhìn một chút, âm thầm thán phục.

Mười tám mươi vạn, cộng lại đã là một trăm vạn.

Không biết Dương Mặc phải lừa bao lâu mới lừa gạt được nhiều tiền như vậy, danh sư chỉ xem bệnh một cái đã được nhiều tiền như thế... Ngẫm lại quả thực rất khủng bố.

Chỉ là... sau khi hết khiếp sợ, Trương Huyền vẫn cảm thấy đau đầu như cũ.

Một trăm vạn xem ra thì rất nhiều, trên thực tế đối với tình hình trước mắt của hắn mà nói... Vẫn như muối bỏ biển.

Vốn hắn còn muốn kéo dài thêm mấy ngày, kiếm thêm một chút tiền, kết quả... người ta không những đã tỉnh táo, mà còn đứng đứng dậy đi ra ngoài, nếu như lại liều mạng kéo dài thời gian cũng không được tốt lắm.

- Bệnh của thê tử Lăng đại nhân là bệnh khó xử lý nhất trong toàn bộ Thiên Huyền thành, lão gia trị bệnh một lần không chỉ khiến cho phu nhân tỉnh táo mà còn có thể trực tiếp đi bộ, quả thực quá lợi hại...

Tôn Cường hưng phấn lên tiếng, vẻ sùng bái lộ rõ trên mặt.

Không nghe lời này còn tốt, vừa nghe xong Trương Huyền càng thêm phiền muộn.

Thật vất vả mới bắt được phú hào ức vạn, kết quả bởi vì không biết hiệu quả sau khi trị liệu mà không mạnh mẽ vỗ vét, ngẫm lại cũng đủ bi thương.

- Thôi đi, làm như nào tính bấy nhiêu vậy!

Nếu không thể kéo dài, vậy thì mau mau chữa khỏi, Trương Huyền đưa cho Tôn Cường một tấm kim phiếu, lại đưa một tờ giấy để hắn đi mua một chút dược liệu.

Mặc dù là luyện đan sư chính thức, lại là thông qua luận đan để tấn cấp, không luyện chế đan dược được. Thế nhưng nếu muốn điều chế một ít thuốc bột vẫn rất đơn giản.

Những thuốc bột này coi như dược liệu quý giá, giá sẽ cao đấy!

Mà đối phương chỉ lo bản thân hấn tức giận, cũng sẽ không tìm người để kiểm nghiệm.

...

- Ông chủ, mang tới đây một bình trà!

Đứng ở trước mặt quán trà, Đỗ Viễn tìm một cái bàn rồi ngồi xuống, tiện tay ném ra một đồng tiền vàng.

- Có ngay đây!

Ông chủ quán trà này là một lão đầu hơn năm mươi tuổi, miệng cười khanh khách bung ra một bình trà, đi tới trước mặt hắn.

- Ông chủ, ta hỏi người một chuyện...

Thấy thương hàng này vừa vặn đối diện với phủ đệ, Đỗ Viễn không nhịn được mở miệng hỏi.

- Khách quan muốn hỏi gì cứ việc nói...

Nhìn thấy đồng tiền vàng, hai mắt ông chủ nhất thời sáng lên.

- Ta muốn hỏi một chút về đình viện phía đối diện...

Đỗ Viễn chỉ về phía đối diện, đang muốn nói tiếp thì đột nhiên đã nhìn thấy cửa lớn đình viện phía đối diện lại mở ra.

- Sao vậy? Sao Tôn Cường lại đi ra sao?

Còn tưởng rằng Tôn Cường đi ra ngoài làm việc thì tiếp theo đã nhìn thấy Lăng Thiên Vũ đang đỡ một bóng người chậm rãi bước ra ngoài.

- Đây là... thê tử của Lăng Thiên Vũ?

Toàn thân Đỗ Viễn chấn động, suýt chút nữa đã bị hù chết.

Thê tử Lăng Thiên Vũ hắn từng gặp mặt một hai lần, vừa nãy bị bệnh nặng tới mức nằm trên cáng khiêng vào trong, mà lúc này mới qua bao lâu cơ chứ?

Đã đi ra ngoài rồi?

Có cần khuếch đại như vậy hay không?

Ta không nhìn nhầm đó chứ...

Nếu không phải đã sớm biết thê tử của Lăng Thiên Vũ bị bệnh nặng, hắn cũng sẽ tưởng rằng có phải đối phương đang diễn trò hay không...

Trời ạ, đây chính là chứng bệnh mà ngay cả Nguyên Ngữ đại sư cũng không giải quyết được, đi vào không tới mười phút... Đã tự đi bộ ra...

Đỗ Viễn cảm thấy có phải hai mắt của mình đã mù lòa rồi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Tin tức truyền ra

Thiên Huyền thành, ở một chỗ sâu trong phủ đệ của Đỗ gia.

Bên cạnh một cái ao yên tĩnh, một người trung niên đang bưng trà lạnh từ trong một căn phòng nhỏ đi ra ngoài.

Mỗi ngày, buổi trưa khi ăn cơm xong, hắn đều có một thói quen... Đó là uống trà lạnh!

Khoảng thời gian này là lúc tâm tình của hắn thả lỏng nhất, mà từ lâu, hắn cũng đã hạ lệnh bất kể là ai cũng không thể quấy nhiễu, dù cho là nhi tử ruột của hắn cũng không cho phép tới đây.

Hắn đã từng là thiên tài chói mắt của Đỗ gia Thiên Huyền, là người cạnh tranh mạnh mẽ nhất cho chức gia chủ, mà hiện tại chỉ là một vị trưởng lão phổ thông.

Đỗ Mạc Hiền, phụ thân của Đỗ Viễn!

Cho dù bị bệnh, tu vi giảm mạnh, bị chi nhánh khác chèn ép rất mạnh. Thế nhưng hồ chết uy không mất, chuyện mà hần dặn dò vẫn không có ai dám bằng mặt không bằng lòng. Trong khoảng thời gian này, quả thực cũng không có ai dám tới đây quấy rầy hần.

- Bây giờ ta còn có thể không chế một chút chuyện, một khi chết, nhất định chi mạch này sẽ bị trục xuất. Nếu thực sự không được... Trước hết cứ để cho Viễn nhi rời khỏi gia tộc! Tránh cho đến lúc đó lại bị liên lụy!

Tựa lưng ở trên ghế nằm, hai mắt hần hơi nhắm lại.

Bây giờ hần đứng lên nói chuyện còn có người nghe, đó là bởi vì đối phương cảm thấy hần đã không còn tư cách cạnh tranh, cho nên mới cho hần chút mặt mũi. Một khi hần chết, hoặc là lão gia tử bên trên thoái vị, như vậy nhất định chi mạch bọn họ sẽ không thể kiên trì được nữa mà sụp đổ.

Gia tộc lớn như vậy, người ngoài thấy phong quang vô hạn. Thế nhưng trên thực tế lại đấu đá lẫn nhau, không thua gì cung đấu, chỉ cần hơi bất cẩn một chút là có thể có thể thân tử đạo vẫn, vạn kiếp bất phục.

- Phụ thân, phụ thân...

Tâm tình vừa mới lắng xuống, suy nghĩ chuyện sau này thì đã có một thanh âm lo lắng vang lên, đã thấy nhi tử quần là áo lượt của mình mang theo vẻ mặt sốt ruột vọt tới, giữa hai lông mày khó có thể che giấu được sự kích động trong lòng.

- Không phải ta đã nói trong khoảng thời gian này, không nên tới quấy rầy ta hay sao?

Đỗ Mạc Hiền sầm mặt lại, hỏi.

- Phụ thân...

Đỗ Viễn sững sờ, lúc này hần mới nhớ tới, đây là thời khắc phụ thân của hần nghỉ ngơi.

- Đi ra ngoài đi!

- Vâng...

Thấy phụ thân nổi giận, vốn Đỗ Viễn có lời muốn nói thế nhưng lại nghẹn trong miệng, xoay người đi ra ngoài.

- Khoan đã, sốt ruột tìm ta như thế có phải đã có chuyện gì xảy ra hay không?

Uống một hớp trà lạnh, lửa giận trong lòng Đỗ Mạc Hiền cũng tiêu tan, hần nằm trên ghế, hai mắt nửa mở nửa khép.

- Vâng.. là Vương thành có một vị danh sư vừa tới, vừa ra tay đã trị hết bệnh cho thê tử của Lăng Thiên Vũ, con thấy... Chẳng phải phụ thân từng bị tổn thương hay sao? Hay là đi tìm hần một chút thử xem sao...

Cúi đầu nói ra tin tức mà mình mới vừa biết được, nói còn chưa dứt lời thì đã cảm thấy bầu không khí có chút không đúng. Vừa mới ngẩng đầu, suýt chút nữa hần đã ngã xuống đất.

Chỉ thấy phụ thân vừa nãy còn đang nằm trên ghế, chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở trước mặt hần, hai mắt tròn lên giống như chuông đồng, toàn thân liên tục run rẩy, trà lạnh trong tay đổ xuống mà phụ thân hần còn chưa phát hiện ra.

- Phụ thân...

Hần không nhận được nhìn sang.

- Phụ thân cái gì, ngươi vừa mới nói cái gì? Trong Vương thành ta có một vị danh sư vừa đến?

Nắm bờ vai của hần, lúc này Đỗ Mạc Hiền nào còn có dáng vẻ bình tĩnh như vừa rồi nữa.

- Con đã tận mắt nhìn thấy, chính xác trăm phần trăm..

Đỗ Viễn liền vội vàng nói ra tin tức mà mình biết được trước đó.

Chuyện của phụ thân, kỳ thực hần biết, bởi vì bệnh nặng, kinh mạch bế tắc cho nên mỗi khi đến buổi trưa chân khí đều tán loạn không khống chế được, xuất hiện đủ loại tình huống.

Sợ bị người ta phát hiện ra, cho nên lúc này mới nói có thói quen uống trà thanh tĩnh.

Trên thực tế là để che giấu.

- Phụ thân, người danh sư này lợi hại như thế, chỉ bằng chúng ta nhanh chân đến xem..

Nghe thấy vậy, Đỗ Viễn không nhịn được nói một câu. Còn chưa nói hết lời thì đã thấy phụ thân luôn luôn bình tĩnh không gì sánh được của hắn đã đứng ở phía trước cách đó mười mấy thước, vừa đi vừa la lên:

- Còn chần chờ cái gì nữa? Động tác nhanh lên một chút, nhanh đi bái kiến vị danh sư kia...

-...

Phải mất một thời gian Đỗ Viễn mới phản ứng lại được:

- Phụ thân, giày của người...

Vừa nãy phụ thân cởi giày ra ngồi ở trên ghế nằm, hiện tại cũng không đi vào, y phục cũng không xếp... mà đã xoay người rồi đi... Phải biết rằng phụ thân hắn là người cẩn thận, không thích người khác lời thôi lệch thếch...

- Ồ...

Nghe thấy nhi tử nói mình không xỏ giày, lúc này Đỗ Mặc Hiên mới phản ứng lại, vội vàng xỏ vào, nhanh chân đi ra ngoài. Lúc đi thẳng ra sân chợt nhớ tới cái gì đó mà đột nhiên xoay người:

- Đúng rồi, vị danh sư đại nhân mà người vừa vừa nói đang ở chỗ nào?

-...

Đỗ Viễn.

...

- Người nói cái gì? Trong Vương thành có một vị danh sư đến? Gần mười phút đã chữa khỏi chứng bệnh của thê tử Lăng Thiên Vũ sao?

- Sao có thể có chuyện đó? Đây tuyệt đối là tin tức giả, bệnh của nàng, ngay cả Nguyên Ngữ đại sư xem cũng không biết. Coi như danh sư lợi hại tới mấy thì y thuật cũng chưa chắc đã mạnh hơn so với hắn được!

- Ta cũng cảm thấy là tin đồn bậy, chuyện như vậy, e rằng cũng chỉ có thể ở trong tưởng tượng mà thôi.

- Nghe nói người này tên là Dương Huyền, trong chín đại Vương quốc chung quanh Thiên Huyền quốc, danh sư có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng ta lại chưa từng nghe qua cái tên này!

- Có lẽ là một y sư lợi hại, cho nên lúc này mọi người mới truyền tin thất thiệt ra. Nếu như thực sự là danh sư, ta không tin Trầm Truy bệ hạ không biết?

- Đối với danh sư, so với chúng ta Trầm Truy bệ hạ còn chờ đợi hơn nhiều. Nghe nói đã đi ra ngoài mời nhiều lần, làm sao có khả năng trong Vương thành xuất hiện một người mà bệ hạ cũng không biết cơ chứ?

- Mặc kệ có phải là thật hay không, phái mấy người đi qua đó tra xét, chẳng phải sẽ biết được hay sao...

Cùng một cảnh tượng xuất hiện ở trong vô số gia tộc lớn, thế lực lớn.

Lăng Thiên Vũ ở trong toàn bộ Thiên Huyền thành cũng được coi là có máu mặt, đột nhiên đứng một đêm ở bên ngoài một đình viện, làm sao không khiến cho người ta nghi hoặc được chứ.

Vừa điều tra, nghe nói có liên quan tới danh sư, tin tức lập tức truyền bá ra ngoài.

Chỉ là, không có ai đi tin tưởng.

Danh sư nhất tinh kém cỏi nhất cũng có được đãi ngộ quốc sĩ của Vương quốc, làm sao có khả năng đột nhiên xuất hiện ở trong một cái phủ đệ nhỏ, không hề có một chút tin tức nào cơ chứ?

...

Bên ngoài cái vĩa không ngớt, mà người có liên quan như Trương Huyền, giờ khắc này đang nhìn Tôn Cường trước mắt, hai hàng lông mày nhíu lại.

- Không đúng, vì sao sờ vào hắn lại không xuất hiện?

Lăng Thiên Vũ đi rồi, nhớ tới việc chạm vào bệnh nhân, thư viện lập tức xuất hiện thư tịch, hắn không nhịn được thử nghiệm một phen.

Kết quả, gần như đã sờ toàn thân Tôn Cường mà vẫn không có chút động tĩnh nào cả.

- Tiểu Cường, người nằm xuống.

Trương Huyền khó hiểu.

- Nằm xuống?

Tôn Cường khước miệng co giật, vẻ mặt muốn khóc.

Theo lý thuyết, bất luận lão gia muốn hắn làm gì, hắn cứ toàn lực phối hợp là được, thế nhưng.. Vừa nãy đối phương đã sờ loạn ở trên người hắn.. Khiến hắn sắp phát điên.

Trước đó hắn nghe nói muốn sờ lão bà của Lăng Thiên Vũ, còn tưởng rằng đối phương có ham mê đặc thù, cuối cùng hắn đã rõ, cho nên cũng thả lỏng hơn không ít.

Kết quả náo loạn nửa ngày, ham mê của đối phương không phải nữ nhân, mà là nam nhân..

Thậm chí.. Có tin không, sờ còn chưa đủ, nhất định phải bảo bản thân hắn nằm xuống..

Giới tính của ta rõ ràng không chút tì vết.. thân thể thuần khiết của ta..

- Lão gia..

- Nhanh nằm xuống!

Trương Huyền hơi nhường mảy, ta bảo ngươi nằm xuống cũng không phải đi chết, bối rối làm gì.

- Vâng!

Trong mắt xuất hiện nước mắt, Tôn Cường nằm trên đất, chờ đợi lão gia chà đạp. Chỉ là, lão gia lại giống như vừa nãy, tay sờ tay và người của hắn, thanh âm mang theo vẻ nghi ngờ vang lên:

- Không đúng, làm sao vẫn không có phản ứng?

- Phản ứng? Lão gia, người.. người muốn phản ứng gì chứ?

Tôn Cường run cầm cập.

Sờ loạn trên người mình, chẳng lẽ... Muốn làm cho mình có phản ứng?

Náo loạn nửa ngày, hóa ra lão gia là thụ???

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cảm thấy rung mình.

- Không phản ứng gì.. A, đúng rồi!

Trong lúc hắn đang miên man suy nghĩ, dường như lão gia nghĩ đến cái gì đó, tay vỗ trán một cái, cúi đầu nhìn xuống hắn:

- Tiểu Cường, người đừng nhúc nhích, ta đánh bất tỉnh người thử xem..

-...

Đầu Tôn Cường tràn ngập cảm giác mơ hồ.

Rốt cuộc tình huống là gì đây chứ?

Lão gia, người muốn làm gì..

Lẽ nào... Tiểu nhân còn tính người bất tiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Người Là Đồ Súc Sinh (1)

Rốt cục, dưới sự vùng vẫy của Tôn Cường, Trương Huyền đã đánh hấn bất tỉnh.

Tôn Cường hôn mê, ngón tay của Trương Huyền đung vào, trong đầu óc lập tức xuất hiện thư tịch.

Tới giờ Trương Huyền mới hiểu được.

Người tinh táo, chỉ cần đánh ra quyền, dù cho không phải võ kỹ thì cũng sẽ hình thành thư tịch. Hơn nữa, theo thời gian trôi qua, nội dung ghi chép cũng không bao giờ hết, bởi vì con người là sinh mệnh biết học tập, chỗ thiếu sót cũng không thể chỉ có một chỗ.

Cho tới người hôn mê, cũng giống như vật phẩm, chỉ cần đung vào thì cũng sẽ xuất hiện thư tịch.

Giữa hai thứ không hề có xung đột, khác biệt cũng rất đơn giản, chính là có ý thức hay không.

Biết thư viện còn có thuộc tính này, Trương Huyền thờ phào nhẹ nhõm.

Lần sau gặp phải tình huống như của thê tử Lăng Thiên Vũ, chỉ cần sờ là được, cũng không cần phải luống cuống tay chân.

- Lão gia, trưởng lão Đỗ gia Đỗ Mạc Hiên đến đây bái kiến!

Tôn Cường tỉnh lại, trước kiểm tra một chút, phát giác ra trên người cũng không bị xâm phạm, lúc này hấn mới thờ phào nhẹ nhõm, vội vã đi ra ngoài, một lát sau đã đi đến bẩm báo.

- Đỗ gia trưởng lão? Bảo hấn vào đi!

Trương Huyền khoát tay áo một cái, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Xem ra chuyện của Lăng Thiên Vũ lan truyền rất nhanh, đã có người chủ động đến đây.

...

- Người nói người tận mắt nhìn thấy? Tên Tôn Cường kia chính miệng nói nơi này có một vị danh sư ở lại sao?

Ngoài cửa, Đỗ Mạc Hiên không nhịn được nhìn về phía nhi tử mình.

Bởi vì ốm đau dai dẳng, tu vi tổn thất lớn. Cho nên sau khi nghe được có danh sư đến hấn lập tức mất đi sự bình tĩnh. Trên đường đi từ từ tỉnh táo lại, cũng cảm giác được có chút không đúng.

Danh sư sao lại không có chút tiếng tăm gì mà lại xuất hiện ở đây? Trong đình viện bé như vậy chứ?

Hơn nữa, danh sư chân chính, đệ tử như mây, phô trương rất lớn, tại sao lại thuê chủ một cửa hàng môi giới nhỏ làm quản gia chứ?

Nhiều chuyện cộng lại, đều có vẻ không hợp lý lắm.

- Là Tôn Cường chính miệng nói, chuyện của Lăng Thiên Vũ thì con tận mắt nhìn thấy!

Đỗ Viễn giải thích.

- Ừm!

Đỗ Mạc Hiên gật gù.

Mặc kệ đối phương có phải là danh sư thật hay không, đối với hấn mà nói, đây vẫn là một cơ hội, nếu như là tên lừa đảo, hấn trực tiếp rời đi là được.

Kẹt kẹt!

Cửa viện mở ra, Tôn Cường đi ra ngoài:

- Lão gia nhà ta vừa vận nhân rồi, mời vào!

Hai phụ tử Đỗ Mạc Hiên, Đỗ Viễn liếc mắt nhìn nhau, nhấc chân đi vào bên trong.

Bố cục của đình viện nhìn qua mang theo khí tức dung tục của thương nhân, không có một chút đặc sắc nào cả. Đỗ Mạc Hiên đi về phía trước, càng đi càng cảm thấy đối phương có khả năng là tên lừa đảo.

Rất nhanh đã đi tới chính sảnh.

- Lão gia, vị này chính là Đỗ Mạc Hiên trưởng lão và công tử Đỗ Viễn của hấn!

Tôn Cường nói.

- Ủm!

Trương Huyền xoay người lại, vẫy tay:

- Mời ngồi!

- Vâng!

Hai người Đỗ Mạc Hiên ngồi xuống trên vị trí của khách, đồng thời lặng lẽ quan sát vị danh sư trước mắt này.

Nhìn qua chừng bốn mươi tuổi, nhưng da dẻ có vẻ bóng loáng hơn không ít, tuổi thực tế chắc càng thấp hơn.

Trong lòng Đỗ Mạc Hiên run rẩy một cái.

Đây là thay đổi dung mạo.

Khi hắn còn trẻ từng ra ngoài rèn luyện, kiến thức rộng rãi, đối với loại thủ đoạn thay đổi dung mạo này hắn cũng biết một ít.

Nếu như là danh sư thật sự, vì sao phải thay đổi dung mạo cơ chứ?

Rất hiển nhiên, là giả!

Không cần thận, đối phương đang kẻ xướng người hợp với Lăng Thiên Vũ, là do nhi tử của hắn không có kiến thức gì cho nên mới bị lừa!

Nghĩ tới đây, trong lòng lạnh lẽo, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Người Là Đồ Súc Sinh (2)

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Trương Huyền có chút buồn bực.

Chẳng lẽ tên này không biết chuyện của Lăng Thiên Vũ rồi mới chạy tới đây hay sao?

Sao lại dám đối xử với danh sư như vậy chứ?

Hắn không nói lời nào, Đỗ Mạc Hiên cũng không mở miệng, chính sảnh lập tức yên tĩnh lại, bầu không khí có vẻ hơi lúng túng.

- Là như vậy, phụ thân ta từng bị bệnh nặng, tu vi tổn thất lớn, nghe nói Dương sư tới đây, vì lẽ đó... Muốn mời Dương sư xem bệnh, xem còn có phương pháp nào cứu chữa nữa không..

Thấy phụ thân không nói lời nào, vẻ mặt Đỗ Viễn sứt ruột, vội vàng mở miệng.

Khi phụ thân đến không phải rất gấp hay sao? Làm sao khi tới đây lại không nói lời nào, ngộ nhờ vì thế mà đắc tội với Dương sư, như vậy sẽ rất thảm đó.

- Ta là y sư sao?

Mí mắt Trương Huyền nhấc lên.

Nếu như đã nguy trạng danh sư, đương nhiên phải có uy nghiêm của danh sư, thái độ của đối phương rất hoài nghi, nếu như bản thân vội vàng trị liệu cho đối phương, chẳng phải sẽ tự làm mất thân phận hay sao?

- Không... Không phải!

Đỗ Viễn sợ hết hồn, vội vã kéo tay phụ thân:

- Phụ thân...

- Ô! Là tiểu nhi nói chuyện không rõ ràng, kính xin Dương sư thứ lỗi!

Xác định người trước mắt có khả năng là một tên lừa đảo, Đỗ Mạc Hiền không còn cung kính như trước đó nữa. Chỉ là, hắn vẫn làm đủ lễ tiết:

- Chỉ là phương diện tu vi của ta có chút vấn đề, nghe Dương sư đến đây, cho nên lúc này mới không nhận được, muốn học tập một, hai. Mong Dương sư vui lòng chỉ giáo!

- Tu vi có vấn đề?

Nghe thấy lời của đối phương, Trương Huyền đã biết hắn đã hoài nghi mình, cho nên hắn nghi hoặc nhíu mày.

Bất kể là khí độ hay là cái gì hắn cũng không có vấn đề gì, làm sao đối phương lại đi hoài nghi cơ chứ?

Cũng khó trách hắn không phát giác ra được, kiếp trước hắn chỉ là một nhân viên quản lý sách báo, là một trai tân chân chính, giả bộ một chút, lừa loại thương nhân không có kinh nghiệm giang hồ như Lăng Thiên Vũ thì cũng thôi đi. Thế nhưng muốn lừa gạt người từng trải như Đỗ Mạc Hiền, quả thực vẫn còn non một chút.

- Phụ thân...

Nghe thấy phụ thân mình nói chuyện không quá khách khí, trực tiếp nói chuyện như vậy với danh sư, Đỗ Viễn rất là sốt ruột.

Phụ thân luôn luôn trầm ổn, sao ngày hôm nay lại lỗ mãng như thế chứ?

Đối phương là danh sư, ngay cả Lăng Thiên Vũ cũng phải đứng ở bên ngoài một đêm, mới có thể tiếp kiến được. Chúng ta không cần khổ cực như vậy, có thể trực tiếp đi vào, phải quý trọng cơ hội này mới được, sao lại...

- Ồ? Người muốn học tập thế nào?

Tuy rằng kỳ quái vì sao đối phương lại hoài nghi, thế nhưng Trương Huyền lại không có một chút lo lắng nào, hắn có chút hứng thú nhìn sang.

Hắn ngay trang danh sư, cũng không tính là lừa gạt, Thiên Đạo Đồ Thư Quán trong tay, coi như danh sư chân chính cũng kém xa ta tí tắp, cho nên... Không phải người hoài nghi hay sao?

Vậy ta sẽ khiến cho người không dám hoài nghi!

- Ta mới vừa học một bộ võ kỹ, có chút không thông hiểu đạo lý, hi vọng Dương sư góp ý giúp ta!

Đỗ Mạc Hiền nói một tiếng rồi đứng dậy.

Theo hắn thấy, người trước mắt này nhất định là một tên lừa đảo, giả mạo danh sư. Vậy ta sẽ đánh một bộ quyền, để người xem một chút, chờ tới khi người không nói ra được, ta sẽ lại vạch trần trước mặt người.

Vút vút!

Nói xong cũng không chờ Trương Huyền trả lời, nắm tay hắn nắm chặt, lập tức đứng dậy di chuyển ở trong phòng.

Không hổ là thiên tài năm đó, quyền phong gào thét, lực lượng mười phần, làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp chế mãnh liệt, võ kỹ cũng rất cao minh, chiêu số khiến cho người ta kinh ngạc.

Trước đó Đỗ Mạc Hiền là cao thủ Tích Huyết cảnh, bởi vì bệnh nặng cho nên mới bị hạ thấp, biến thành Đỉnh Lực cảnh. Chỉ là, lực lượng cũng không suy giảm, loại lực lượng này so với Tích Huyết cảnh sơ kỳ, trung kỳ bình thường, cũng có thể chiến một trận!

Khó trách Đỉnh Lực cảnh có thể làm trưởng lão Đỗ gia, quả thực có thực lực này.

Phù!

Thu quyền rồi đứng thẳng, hắn đã đánh xong một bộ vũ kỹ.

- Kính xin Dương sư chỉ điểm!

Đỗ Mạc Hiền ôm quyền, ánh mắt lóe sáng nhìn qua bên này, hắn muốn nhìn một chút xem tên lừa gạt này có thể nói ra cái gì.

- Muốn chỉ điểm cho người?

Biết suy nghĩ của hắn, vẻ mặt Trương Huyền hồ hững nhìn qua.

- Vâng!

Đỗ Mạc Hiền lạnh nhạt nói.

- Bộ quyền pháp này của ngươi mờ ảo, luyện không tệ, chắc đã đến đệ tam trọng, thế nhưng... Dường như ngươi hơi không khống chế được lực lượng trong cơ thể mình, nếu như ta không nhìn lầm...

Trương Huyền nói đến đây, mí mắt nhấc lên, mang theo nụ cười ý vị thâm trường.

- Ngươi là súc sinh a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Quỷ Ở Bên Ngoài (1)

- Cái gì?

Nghe thấy hắn nói như thế, tất cả mấy người Tôn Cường bên trong phòng đều ngây người.

Đặc biệt là Đỗ Viễn, sắc mặt hắn lần nữa trở nên rất khó coi.

Coi như phụ thân không luyện tốt, đường đường là danh sư, tại sao có thể trực tiếp nhục mạ phụ thân hắn là đồ súc sinh cơ chứ?

Chuyện này quả thật chính là sỉ nhục nhân cách!

- Dương sư, coi như phụ thân ta mạo phạm thì ngươi cũng không cần nhục mạ như vậy chứ...

Trong lòng đã có quyết tâm, tâm tư quả là áo lượt chiến thắng sợ hãi, Đỗ Viễn cắn răng nói.

- Nhục mạ?

Trương Huyền lắc đầu một cái, nói:

- Ngươi hỏi phụ thân ngươi một chút, có phải ta đang mắng hắn hay không.

- Phụ thân...

Đỗ Viễn quay đầu nhìn về phía Đỗ Mạc Hiên, không nhìn thì còn không cảm giác được, vừa nhìn qua, nhất thời sợ hết hồn. Chỉ thấy toàn thân phụ thân hắn run rẩy, không còn vẻ bình tĩnh như trước nữa.

- Kính xin Dương sư cứu ta...

Phịch phịch!

Trong lúc hắn đang nghi ngờ thì đã nghe phụ thân kêu một tiếng rồi quỳ xuống mặt đất.

- Cái gì?

Đỗ Viễn bối rối.

Về mặt Tôn Cường cũng trở nên kỳ quái.

Có phải Đỗ Mạc Hiên này đầu óc có bệnh? Hơn nữa trong lòng còn thích bị tra tấn hay không?

Mới vừa rồi giọng nói còn cứng rắn, oai phong vô cùng. Kết quả lão gia mắng một câu đồ súc sinh đã trực tiếp quỳ xuống?

- Tiểu Cường, tiễn khách!

Không để ý tới Đỗ Mạc Hiên vừa quỳ xuống, Trương Huyền vung tay.

Đùa giỡn, ngươi coi ta là ai chứ? Nói hoài nghi là hoài nghi, nói tin tưởng là tin tưởng?

- Vâng!

Tôn Cường đi tới:

- Hai vị, xin mời!

- Là ta có mắt mà không thấy núi thái sơn, kính xin Dương sư cho ta một cơ hội...

Nghe thấy câu tiễn khách, Đỗ Mạc Hiên sợ hết hồn, liên tục đập đầu, trong lòng tràn ngập hối hận.

Nếu hấn tin nhĩ tử mình sớm thì sao lại xuất hiện tình huống như thế cơ chứ?

Lần này thì tốt rồi, nghỉ ngơi danh sư, tương đương với ngang nhiên khiêu chiến thân phận và quyền uy của đối phương, đối phương không tức giận mới là lạ.

Thấy đường đường là trưởng lão Đỗ gia mà lại quỳ và liên tục đập đầu, Tôn Cường cũng không biết làm sao bây giờ, vội vàng nhìn sang.

- Sao vậy? Lời của ta không có tác dụng sao?

Lông mày vừa nhíu, Trương Huyền không giận mà tự uy.

- Vâng..

Tôn Cường run rẩy một chút, lại vung tay nói:

- Người đâu, mau mời Đỗ trưởng lão đi ra ngoài.

Nghe thấy hấn dặn dò, mấy tên hộ vệ nhanh chóng đi tới.

- Đỗ trưởng lão, xin mời!

Mấy tên hộ vệ đi tới trước mặt hai người.

- Phụ thân...

Đến lúc này trong lòng Đỗ Viễn vẫn còn choáng váng, vì sao phụ thân lại bị Dương sư mắng là đồ súc sinh, không những không tức giận mà lại còn quỳ xuống xin cứu?

- Là ta lỗ mãng, ta đã biết sai rồi, ta sẽ chờ ở bên ngoài, xin Dương sư tha thứ.

Đỗ Mạc Hiên đập đầu, không đợi hộ vệ đuổi ra ngoài thì đã dẫn đầu đi ra ngoài, Đỗ Viễn theo sát bên cạnh hấn.

Rời khỏi phủ đệ, đi tới ngoài cửa, đầu gối hấn mềm nhũn, quỳ gối ở giữa đường, không nhúc nhích.

- Phụ thân...

Đỗ Viễn có cảm giác như sắp phát điên.

Phụ thân đã từng là cạnh tranh chức vị tộc trưởng, coi như hiện tại chỉ là trưởng lão phổ thông, thế nhưng cũng cao quý hơn nhiều so với trưởng lão bình thường, không ngờ lại trực tiếp quỳ xuống trên đường lớn... Rốt cuộc là tại sao?

Lẽ nào là bởi vì đối phương mắng một câu... đồ súc sinh?

Lẽ nào... Phụ thân thật sự có chút tâm lý thích bị tra tấn?

- Ngươi cũng quỳ xuống!

Hấn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã nghe thấy Đỗ Mạc Hiên lạnh lùng nói.

- Phụ thân...

Đỗ Viễn cắn răng một cái:

- Con không hiểu...

- Vị Dương sư này là danh sư chân chính, vừa nãy ta mở miệng nói lung tung, đã đắc tội với hấn, cho nên... phải cầu xin đối phương tha lỗi! Danh sư không thể làm nhục, cho dù có chút xem thường thì cũng không được.

Đỗ Mạc Hiên quát lớn:

- Quỳ xuống! Hiện giờ chúng ta chỉ có cầu khẩn hấn không tính toán, bởi vì... hấn là danh sư thật sự, chỉ có hấn, mới có thể trị khỏi được bệnh của ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Quỷ Ở Bên Ngoài (2)

- Hắn có thể trị khỏi sao?

Đỗ Viễn mê man.

Có vẻ như vừa nãy Dương sư cũng không có nói gì a!

Chỉ có mắng một câu nguoi là đồ súc sinh, lẽ nào bởi vì câu này, cha hắn đã kết luận như vậy?

Càng nghĩ càng không biết chuyện gì xảy ra, cả người có cảm giác như sắp hôn mê.

...

- Lão gia, hai người Đỗ trưởng lão đang quỷ ở trước cửa!

Nghe thấy thuộc hạ báo cáo, vẻ mặt Tôn Cường có chút kỳ quái nhìn về phía lão gia đang ở trước mắt.

Có phải lão gia có ma lực gì đó hay không?

Vừa mới bắt đầu Đỗ Mặc Hiên không có một chút tôn trọng nào, ngữ khí cũng không được tốt lắm, kết quả lão gia mắng một câu, đối phương lại sợ đến mức trực tiếp quỷ xuống, thậm chí ngay cả đi về cũng không dám đi...

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ cảm thấy có phải đang nói mơ giữa ban ngày, nói hươu nói vượn hay không.

Thế nhưng sự thực đang ở trước mắt, khiến cho người ta không tin không được!

- Cả nhà nguoi có khỏe không? Sờ lão bà nguoi... Nguoi là đồ súc sinh... Xem ra danh sư thích nói như vậy thật...

Tôn Cường tổng kết ra kinh nghiệm.

Không nói tới Đỗ Mặc Hiên này, lúc đối mặt với Lăng Thiên Vũ dường như cũng là như vậy, lúc đó trong lòng vị phú hào ức vạn này rất là phần nộ, kết quả lão gia trực tiếp hỏi người cả nhà nguoi có khỏe không? Tiếp theo lại muốn sờ lão bà của người ta...

Xem ra danh sư cũng không đi con đường bình thường, yêu thích chuyện giật gân thật đó.

Nhưng chuyện giật gân như vậy lại vô cùng hữu hiệu.

- Xem ra những người gọi là thương nhân, trưởng lão này cũng thích mềm không thích cứng. Như vậy chẳng phải sau này ta cũng có thể thử một chút hay sao?

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hai mắt Tôn Cường sáng lên.

Theo hắn thấy, nhanh như vậy mà Đỗ Mặc Hiên đã thay đổi thái độ, đó là bởi vì lão gia tức giận. Xem ra sau này nếu như bản thân hắn gặp những người này, cũng không cần phải văng vẳng dạ dạ, hắn phải khí thế vô song, khi nói chuyện phải nâng cao khí độ!

Như vậy mới có thể thật sự khiến đối phương kinh sợ.

Không thấy vị Đỗ trưởng lão này một lần đã bị kinh sợ tới mức quỷ xuống sao?

Tâm tư của Tôn Cường càng ngày càng linh hoạt.

- Sau này lão gia không có mặt, tìm một cơ hội thử xem... Nếu thành công, lão gia cũng sẽ nhìn ta với cặp mắt khác xưa...

Trong lòng hắn tràn ngập hưng phấn.

- Ô, cứ để bọn họ quỷ đi!

Không biết trong nháy mắt tên trước mắt này đã suy nghĩ được nhiều như vậy, Trương Huyền tùy ý vung vung tay lên rồi nói.

- Lão gia, hiện giờ chúng ta làm gì đây?

Tôn Cường hỏi.

Trương Huyền hơi nhướng mày.

Đây cũng là chuyện mà hắn đang suy nghĩ.

Chờ người khác cảm kích rồi đưa tiền ra như vậy cũng không phải là một biện pháp!

Cũng giống như Lăng Thiên Vũ vậy, vừa ra tay đã là một trăm vạn, nhìn qua thì rất nhiều, nhưng chênh lệch với 2 300 vạn vẫn quá to lớn. Thế nhưng nếu như mở miệng đòi tiền, lại không phù hợp với thân phận danh sư, sẽ làm cho người ta dán lên trên người hắn cái nhãn mác tên lừa đảo.

Không lấy tiền, người khác tự đưa thì có thể đưa được bao nhiêu chứ?

Ngộ nhất đối phương coi mình thân là danh sư, không quan tâm tới vật ngoại thân, chú trọng tình cảm, chẳng phải hắn sẽ thương tâm, khóc tới chết hay sao?

Nghĩ một hồi, Trương Huyền mở miệng nói:

- Ta đi ra ngoài một chuyến, không cần đi theo. Như vậy đi, người đi giúp ta làm một chuyện.

Nói xong, Trương Huyền nói tỉ mỉ chuyện mình muốn giao cho đối phương làm một lần.

- Đây chuyện này...

Nghe thấy hắn giao chuyện này, hai con mắt của vị quân gia này tròn tròn, tròn mắt há hốc mồm.

Như vậy cũng được sao?

- Đi đi!

Trương Huyền cũng không giải thích.

- Vâng!

Có kinh nghiệm mấy lần trước, hắn biết lão gia làm bất cứ chuyện gì đều có lý do của mình, cho nên hắn cũng không hỏi thêm nữa. Hắn xoay người đi ra ngoài, không lâu sau đã quay trở lại.

Rất hiển nhiên, chuyện Trương Huyền giao cho hắn đã được sắp xếp xong.

- Nếu như có người đến tìm, cũng để cho họ ở ngoài cửa chờ.

Trương Huyền không nói thêm nữa mà đứng dậy đi ra khỏi phủ đệ.

Đi tới ngoài cửa, không hề liếc mắt nhìn Đỗ Mặc Hiền đang quỳ trên mặt đất, sau đó xoay người rồi đi.

- Phụ thân...

Nhìn thấy vị Dương sư này rời khỏi phủ đệ, không để ý đến mình, Đỗ Viễn không nhịn được hô.

Người ta đã đi rồi, còn quỳ ở đây làm gì chứ?

- Ta làm như vậy, không phải để cho Dương sư xem, mà là biểu hiện một loại quyết tâm và thái độ thay đổi nhận sai. Nếu như hiện giờ ta đứng dậy rồi đi, e rằng sau này sẽ không có cách nào giải quyết được vấn đề trên người nữa.

Biết trong lòng nhi tử đang nghĩ cái gì, Đỗ Mặc Hiền giải thích.

- Con biết rồi...

Đỗ Viễn có chút ừ ừ cúi đầu.

Đường đường là trưởng lão Đỗ gia, đã từng là người cạnh tranh ngôi vị người thừa kế lại quỳ gối giữa đường lớn... Chuyện này là sao đây...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Lấy tiền (1)

- Các người đã nghe nói chưa? Trước đó Lãng đại nhân tìm lão gia nhà chúng ta xem bệnh, vừa ra tay đã lấy ra một trăm vạn kim tệ, thực sự là hào khí!

Nhưng vào lúc này, trong viện vang lên tiếng nói thâm cô ý đề thấp thanh âm.

Xem ra có lẽ là những hộ vệ gác cổng kia nhìn thấy lão gia rời đi cho nên mới thấp giọng thảo luận.

- Một trăm vạn? Thật hay giả vậy?

Một tên hộ vệ có chút không tin.

- Đương nhiên là sự thật rồi, ta đã tận mắt nhìn thấy, chính xác trăm phần trăm! Một trăm vạn kim tệ, đối với chúng ta là con số trên trời. Thế nhưng đối với danh sư như lão gia thì lại không đáng kể chút nào. Ta nghe Tôn ca nói, lão gia thu nạp chỉ là vì muốn để cho đối phương an lòng, không muốn để cho người khác nợ ân tình của người.

Tên hộ vệ thứ nhất cười nói.

- Người vừa nói như vậy ta lại nghĩ tới một chuyện, lúc trước Lãng đại nhân quỳ ở đây một đêm, vốn lão gia không muốn để ý tới, là Tôn ca nhét cho hắn không ít tiền, tâm địa Tôn ca thiện lương, hỗ trợ nói chuyện. Lúc này hắn mới được đi vào...

Tên hộ vệ thứ hai cảm khái nói.

Tuy rằng hai người hạ thấp âm thanh, thế nhưng nơi đứng lại chỉ cách đường phố một cái cửa lớn, Đỗ Viễn thực lực thấp, có khả năng không nghe được rõ ràng, thế nhưng Đỗ Mạc Hiến lại nghe rõ ràng.

- Viễn nhi, người đừng quỳ nữa. Bây giờ trở lại gia tộc, mang tích trữ những năm này của ta tới đây...

Ánh mắt Đỗ Mạc Hiến sáng lên.

Kinh nghiệm giang hồ của hắn phong phú, nhưng đều là tri thức luận võ, chiến đấu, tranh luận đồ vật với người ta. Trên phương diện hối lộ, đưa tiền thì lại không sánh bằng thương nhân, trước đó hắn căn bản không nghĩ tới chuyện đưa tiền. Thế nhưng vừa nghe được đoạn đối thoại, hắn tức thì hiểu ra.

Đúng vậy, danh sư tự thị thân phận, không cần tiền, thế nhưng quản gia cần a!

Phủ đệ, người hầu, ăn uống, chỗ nào mà không dùng tiền cơ chứ?

Người ta tìm thầy thuốc cũng phải trả tiền, bản thân hắn tay không mà đến, đối phương có thể gặp mặt hắn mới là chuyện quái dị.

- Tốt!

Đỗ Viễn không rõ vì sao, thế nhưng nghe thấy phụ thân nói vậy hắn cũng lập tức đứng dậy.

- Ta nghe nói bởi vậy mà Tôn ca còn bị lão gia mắng cho một trận, dường như trước đó Lãng đại nhân đã đắc tội với lão gia, lại còn dám nghi ngờ người. Tôn nghiêm của danh sư không thể làm nhục, 100 vạn kim tệ mà đã cầu xin được. Như vậy sau này uy nghiêm của lão gia ở đâu? Lão gia còn nói, chỉ có lần này. Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Nói thật, 100 vạn ở trong mắt chúng ta là trời, thế nhưng đối với lão gia, ngay cả tư cách cầu xin cũng không có.

Tên hộ vệ thứ nhất nói tiếp.

- Đúng vậy! Chuyện này, vừa nãy khi ta đi ngang qua tiền viện cũng đã nghe người ta nghị luận qua một lần, ta còn tưởng rằng là giả...

Tên hộ vệ thứ hai nói tiếp.

Bên ngoài.

- Trước tiên không vội!

Đỗ Viễn còn chưa có rời đi thì đã nghe thấy thanh âm của phụ thân mình tiếp tục vang lên bên tai:

- Con trở về lấy đan dược quý giá mà trước đó ta đã mua được, bán đi tất cả, còn có da man thú mà ta tích góp được cũng bán đi, sau đó mang tiền tới đây...

- Phụ thân...

Đỗ Viễn sững sờ.

Phụ thân làm gì vậy?

Vừa mang tiền tới, lại còn bán đồ?

- Phí lời, đương nhiên là sự thật rồi. Ta đã hỏi qua Tôn ca, hắn nói lúc trước Lăng đại nhân đưa ra một trăm vạn, lão gia không thèm liếc mắt. Sở dĩ hắn xuất thủ chữa trị, chủ yếu là bởi vì thể tử của Lăng đại nhân sắp chết, cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ. Nếu như người đến đây cầu hắn, nhảy nhót tung bùng, thân thể hoàn hảo không bị thương, thậm chí còn có thể đánh ra võ kỹ thì chắc chắn hắn sẽ không để ý tới...

Thanh âm của tên hộ vệ thứ nhất tiếp tục truyền đến.

- A?

Thân thể Đỗ Mạc Hiên run rẩy một cái, cắn răng rồi tiếp tục dấn dò Đỗ Viễn:

- Đi, cả thanh kiếm kia của ta cũng bán, còn có... Không phải Tam trưởng lão vẫn luôn muốn có được mấy sản nghiệp mà ta không chế hay sao? Người đi nói với hắn, chỉ cần trả tiền, như vậy tất cả những sản nghiệp này đều là của hắn!

- Phụ thân...

Đây là thứ quan trọng nhất đối với phụ thân hắn ở trọng gia tộc, một khi bán sạch đi, sau này phụ tử hắn nên làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Lấy tiền (2)

Đỗ Viễn bối rối.

- Còn không đi mau!

Đỗ Mạc Hiên lần thứ hai lên tiếng.

Thấy vẻ mặt của phụ thân nghiêm khắc, Đỗ Viễn không dám phản bác mà vội vàng xoay người rồi đi.

- Võ kỹ cũng có thể đánh, như vậy đã nói rõ thân thể không thành vấn đề, người như thế mà còn dám nghi ngờ danh sư, thực sự là đầu óc có vấn đề!

Tên hộ vệ thứ hai bĩu môi nói:

- Tuy rằng lão gia không quan tâm tới tiền, nhưng một chút tiền cũng không đưa ra, vắt cổ chày ra nước mà đã muốn để lão gia hỗ trợ chi điếm, tiêu hao tâm thần. Đây không phải là nằm mơ hay sao?

Tên hộ vệ thứ hai tiếp tục nói.

Đỗ Mạc Hiên cắn răng một cái, nói:

- Còn nữa, mang thứ mà con tích trữ còn có của mẫu thân con tới đây cho ta...

-...

Đỗ Viễn lão đảo một cái, suýt chút nữa đã khóc.

Nhìn dáng vẻ này, thần trí của phụ thân hắn đã không rõ, triệt để điên rồi.

...

Hai tên hộ vệ tán gẫu chính là do vừa rồi Trương Huyền đã nhấn nhủ.

Không cho đối phương một chút nhắc nhở, muốn bọn hắn đưa tiền, phải đợi tới khi nào chứ?

Nếu là các hộ vệ nói, như vậy sẽ không có quan hệ gì với mình, cũng không thể bị gán tội danh hám tiền lên trên người một vị danh sư.

- Không hổ là lão gia, bán người ta đi mà người ta cũng phải kiếm tiền cho người...

Nghe thấy chuyện mà lão gia dạn dò, Tôn Siêu cũng im lặng, không biết nên nói gì.

Vốn là, lão gia chỉ điểm giúp đối phương là xuất phát từ sự cảm kích. Như vậy nhất định đối phương cũng sẽ cho chỗ tốt để làm thù lao, nhưng số tiền kia nhiều ít như thế nào thì lại không nhất định. Lúc này, hai tên hộ vệ vừa mới trò chuyện, đối phương nào còn dám keo kiệt nữa chứ?

Không tổn hại tới uy danh mà còn có thể kiếm lời càng nhiều hơn, lão gia thực sự là chơi chết người mà không đền mạng... Quá kinh khủng nha.

Vốn hấn và những người khác có suy nghĩ giống nhau, cũng tưởng lão gia xem thường tiền tài, bây giờ nhìn lại... Danh sư cũng là người, cũng phải tiêu dùng vậy.

...

Rời khỏi phủ đệ, tìm một con đường phố yên tĩnh không có người đi lại, Trương Huyền rửa sạch ngực trắng trên mặt.

Mang những thứ đồ này hơn một ngày, cũng đã đủ mệt.

- Qua một ngày, chắc công hội đã chuẩn bị kỹ càng Ôn Mạch đan, Dưỡng Thể dịch. Trước tiên đến mua cho mấy người Vương Đình, Lư Dương sử dụng!

Hắn ngực trắng danh sư kiếm tiền, mục đích chính là vì chuyện này., Phá Âm đan và máu tươi của Cự Tê thú tạm thời không có được, thế nhưng chắc hẳn hai thứ này muốn chuẩn bị sẽ rất đơn giản nha.

Đi tới công hội, quả nhiên hai thứ này đã được chuẩn bị xong xuôi, những thứ còn lại Âu Dương hội trưởng đang xin lên trên, đang từ các công hội khác mang tới đây.

Luyện đan sư công hội trải rộng khắp các vương quốc lớn, có một chút đan dược, bảo vật Thiên Huyền Vương quốc không có. Thế nhưng không có nghĩa là những vương quốc khác không có, chỉ cần xin tổng bộ, như vậy chúng sẽ từ Vương quốc nắm giữ nó gần đây vận chuyển về phía bên này. Tốc độ còn có thể nhanh hơn một chút nữa, bằng không từ tổng bộ tới đây, không biết khoảng cách bao xa, mười ngày ngắn ngủi làm sao có khả năng đưa tới được cơ chứ?

Trước tiên cứ thanh toán một trăm vạn kim tệ xem như là tiền thế chấp, sau đó hắn thuận lợi thu lấy hai thứ đồ vật này.

- Đúng rồi, Âu Dương hội trưởng, chỗ của ngươi có Sinh Tức đan không? Để cho ta một ít đi!

Đề hai loại đồ vật vào trong giới chỉ trừ vật, Trương Huyền lại hỏi tiếp.

Sinh Tức đan, đối với võ giả nhất trọng Tụ Tức cảnh có trợ giúp cực lớn, nếu như mấy người Vương Đình dùng, có lẽ có thể khiến cho tốc độ tu luyện tăng nhanh không ít.

- Vật này bình thường ta cũng luyện chế không ít, cho nên cũng còn dư thừa, có thể trực tiếp đưa cho ngươi!

Âu Dương hội trưởng cười cười lại, lấy ra hai cái bình ngọc rồi đưa qua.

Tiếp lấy bình ngọc, nhìn bên trong có tới mấy chục viên, Trương Huyền biết đối phương đang lấy lòng mình, nếu từ chối thì không tốt lắm, hắn mới gật đầu thu nhận.

Sinh Tức đan, tuy rằng phẩm chất không cao, thế nhưng cũng là đan dược nhất phẩm hàng thật giá thật, mỗi một viên đều có giá tới vạn kim tệ, một lần đưa ra mấy chục viên, vị Âu Dương hội trưởng này thật là hào phóng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Cao thủ thương pháp (1)

Đổi lại là luyện đan sư khác, đều là nhất tinh, coi như là bằng hữu thì cũng không thể vừa ra tay đã hào khí như thế được. Thế nhưng Trương Huyền trước mắt thực sự quá lợi hại, khẩu chiến mọi người, bất kể là luyện đan, luyện dược... Khắp mọi mặt cơ hồ đều hoàn mỹ, không chê vào đâu được. Chuyện này làm cho tất cả mọi người đều im lặng không thể nói gì.

Chỉ bằng vào phần năng lực này, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, như vậy nhất định hắn sẽ một bước lên trời. Hiện tại giao hảo với đối phương xem như là

đầu tư từ trước.

Cẩn thận thu lại Sinh Tức đan, Trương Huyền đột nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi:

- Âu Dương hội trưởng, người biết ở trong Thiên Huyền Vương thành chúng ta có nơi nào bán ra bí tịch thương pháp hay không?

Vương Đình có Dưỡng Thể dịch, Lưu Dương có Ôn Mạch đan. Tuy rằng Phá Âm đan và máu tươi Cự Tê thú tạm thời không có được. Thế nhưng một khi Triệu Nhã, Viên Đào dùng, kích hoạt thể chất, tất nhiên tu vi sẽ tăng vọt trên biên độ lớn.

Hiện tại trong năm học sinh của hắn, bốn người đều có phương pháp giải quyết, chỉ còn lại một mình Trịnh Dương.

Hắn am hiểu thương pháp, Lục Tầm lại tìm một vị cao thủ thương pháp còn mạnh hơn hắn để làm đối thủ, nếu như không tìm một chút chiêu số lợi hại, để cho hắn học tập, sợ rằng sẽ là chỗ yếu kém nhất.

Tầng thư khố trong học viện hắn đã nhìn qua toàn bộ, võ kỹ có một ít, thế nhưng không có liên quan tới thương pháp. Chính vì như thế cho nên Vương Siêu lão sư mới nổi tiếng như thế, khiến cho vô số học viên nổi danh am hiểu thương pháp chạy tới.

Vương Siêu có thể tặng Mạc Hiểu cho Lục Tầm, như vậy đã nói rõ quan hệ giữa hai người không tầm thường. Dò hỏi thương pháp từ chỗ hắn, nhất định là không được, mà bản thân hắn lại không biết một chút nào. Cho nên chỉ có thể nhìn xem ở trong Vương thành có nơi nào bán ra loại bí tịch này hay không.

- Bí tịch thương pháp? Người muốn học tập thương pháp hay sao?

Âu Dương hội trưởng có chút nghi hoặc nhìn sang.

Bản thân Luyện đan sư địa vị tôn sùng, không học tập luyện đan mà học thương pháp làm cái gì cơ chứ?

- Ừm!

Trương Huyền gật đầu.

- Thương pháp so với kiếm pháp ít được lưu ý hơn, học vấn ít, người chân chính có thể đạt đến trình độ của mọi người không có mấy người. Người hỏi người khác, có khả năng người ta không có cách nào nói cho người biết. Thực ra ta vừa vặn có quen biết một người, thương pháp gia truyền, ảo diệu vô song, ở trong toàn bộ Vương thành này cũng là người rất nổi tiếng!

Âu Dương Thành vuốt râu cười nói.

- Ồ? Có thể mang ta đi học một chút hay không?

Hai mắt Trương Huyền sáng lên.

- Người này ít giao du với bên ngoài, dựa theo đạo lý bình thường, người ngoài bình thường không gặp, cũng không dễ dàng truyền thụ thương pháp ra ngoài. Thế nhưng ta và hắn lại là tri kỷ, có lẽ hắn sẽ cho ta một chút mặt mũi!

Âu Dương Thành nói.

- Vậy làm phiền Âu Dương hội trưởng.

Biết đối phương vẫn đang lấy lòng, lúc này hắn mới gật đầu. Trong lòng Trương Huyền âm thầm quyết định, khi nào nhìn thấy hắn luyện đan thì mình cũng cố gắng chỉ điểm cho đối phương một chút.

- Đi thôi, ta dẫn người đi gặp vị lão hữu này.

Thấy ý tứ của đối phương, Âu Dương Thành thoả mãn gật đầu.

Đi ra khỏi luyện đan sư công hội, hai người đi được đại khái nửa canh giờ, đi tới trước một tòa phủ đệ.

Bởi vì Âu Dương hội trưởng là bằng hữu của đối phương cho nên hộ vệ gác cổng cũng không ngăn cản mà để cho hai người một đường đi vào.

- Âu Dương hội trưởng chờ một chút, lão gia nhà ta đang luyện thương, một lát nữa sẽ đi ra!

Quản gia mang hai người tới một cái đình nhỏ, lại nói.

- Ân, cứ để hắn luyện xong rồi tới tìm ta cũng được!

Âu Dương hội trưởng cũng biết thói quen của đối phương cho nên cũng không để ý lắm, hắn tùy ý khoát tay áo một cái, bắt chuyện với Trương Huyền:

- Trương đan sư, ngồi đi!

- Được!

Trương Huyền ngồi xuống rồi ngắm nhìn bốn phía.

Đình viện rộng rãi, trang trí tương đối trang nhã, làm cho người ta có một loại cảm giác yên tĩnh. Toàn bộ đình viện không thấy người ở và người hầu gì cả. Xem ra chủ nhân nơi đây không phải là người thích xa hoa.

- Vị lão hữu này của ta gọi là Vương Sùng, hơn hai mươi năm trước đã quen biết hần. Cả đời chìm đắm ở trong thế giới thương pháp, nếu nói riêng về thương pháp, tuyệt đối phải kể đến ở trong toàn bộ Thiên Huyền Vương thành này. Thẩm Truy bộ hạ cũng đã tự mình tán dương thương pháp của hần vô song.

Nâng chung trà lên, Âu Dương hội trưởng giới thiệu.

- Lợi hại!

Đối với mỗi một nhân vật đi tới đình phong ở trong ngành nghề nào đó, Trương Huyền rất là khâm phục.

Bất luận là ngành nghề nào, có thể bộc lộ tài năng ở bên trong mấy chục triệu người đã đủ để chứng minh nghị lực và thiên phú của đối phương.

- Âu Dương lão đầu, có phải ngươi lại đang nói xấu ở sau lưng ta đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Cao thủ thương pháp (2)

Trong lúc hai người đang tán gẫu, một đạo thanh âm sang sảng vang lên, hai người lập nhìn thấy một lão giả nhanh chân đi đến.

Người này nhìn qua chừng hơn năm mươi tuổi, thân thể mạnh mẽ như rồng như hổ, dường như có khí lực dùng mãi không hết, người mặc quần áo luyện công, tay cầm một thanh trường thương. Đúng như quần gia nói, hần là đang luyện thương, ngay cả y phục cũng không đổi mà đi tới đây.

- Nói xấu ngươi? Ta không nhàm chán như vậy!

Âu Dương Thành rồi cười đứng dậy.

Nghe khẩu khí của hai người đã biết quan hệ giữa hai người rất quen thuộc.

- Như vậy còn tạm được, sao ngày hôm nay ngươi lại rảnh rỗi đến gặp ta vậy?

Vương Sùng đi vài bước tới đình nghỉ mát, lúc này mới nhìn thấy Trương Huyền, hần có chút nghi hoặc hỏi:

- Đây là văn bối của ngươi sao?

- Khục khục!

Âu Dương Thành rất là lúng túng, nước trà trong miệng suýt chút nữa đã phun ra ngoài.

Văn bối cái lông a!

Ta còn muốn lấy lòng đối phương, để cho hần chỉ điểm ta một chút. Ngươi thì tốt rồi, một câu văn bối, suýt chút nữa đã khiến cho nỗ lực của ta trở thành công cốc...

Lén lút nhìn Trương Huyền một chút, thấy hần vẫn không bối vậy mà tức giận, lúc này hần mới thở phào nhẹ nhõm. Hần chỉ lo vị lão hữu này lại nói linh tinh gì đó cho nên vội vàng giới thiệu:

- Để ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này chính là luyện đan sư nhất tinh mới tấn cấp của công hội, tên là Trương Huyền!

- Luyện đan sư nhất tinh?

Vương Sùng sững sờ, lập tức ngơ ngác.

Sát hạch luyện đan sư khó bao nhiêu, hần và Âu Dương Thành là lão hữu cho nên biết rất rõ ràng. Vốn hần nhìn thấy đối phương trẻ tuổi như vậy cho

nên còn tưởng rằng là văn bối gì đó, không nghĩ tới đối phương đã trở thành luyện đan sư chính thức.

Quả thực khó mà tin nổi.

Ngay cả quản gia ở bên cạnh cũng rất là kinh ngạc.

- Không những như vậy, Trương đan sư thông qua sát hạch Luận đan thành công, một người nói cho mười vị luyện đan sư á khẩu không trả lời được. Nếu bàn về thuật luyện đan, e rằng toàn bộ Vương thành cũng không có người nào có thể vượt lên trên hắn!

Âu Dương Thành tiếp tục nói.

- Luận đan?

Vương Sùng liú lưỡi.

Tuy rằng hắn không phải là luyện đan sư, thế nhưng đối với loại phương pháp sát hạch này hắn lại nghe Âu Dương hội trưởng nói qua, một tiểu tử không đủ hai mươi tuổi, không chỉ trở thành luyện đan sư mà lại còn Luận đan thành công. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì cũng có chút khó có thể tin được.

- Âu Dương hội trưởng khách khí rồi, ta chỉ may mắn học được một chút tri thức. Nếu như bảo ta luyện đan, có khả năng ta cũng không luyện chế ra được...

Trương Huyền vội vàng nói.

Lời hắn nói là thật, hắn có thể Luận đan thành công là bởi vì Thiên Đạo thư viện. Nếu như để hắn luyện đan mà nói, có khả năng ngay cả một loại đan được đơn giản nhất cũng không thể làm ra được.

Mấy người lại hàn huyên một hồi, Trương Huyền cũng biết Âu Dương Thành có ý ca ngợi bản thân hắn là vì muốn để cho vị Vương Sùng này có một ấn tượng tốt, như vậy mới tiện mở miệng.

Quả nhiên, sau khi hàn huyên vài câu, Âu Dương Thành cười nói:

- Lần này ta tới đây là còn có việc muốn làm phiền lão hữu!

- Ồ?

Vương Sùng nhìn sang.

- Là như vậy, Trương đan sư cũng vô cùng yêu thích thương pháp, không biết Vương huynh có thời gian không. Không bằng các ngươi cùng nhau thảo luận một, hai a!

Âu Dương Thành nói.

- Ồ? Trương đan sư cũng là cao thủ thương pháp? Như vậy thì tốt rồi..

Nghe thấy hắn nói như thế, ánh mắt Vương Sùng sáng lên, rất là hưng phấn nhìn qua.

Hắn thích thương thành si, việc thích nhất là cùng độ sức với cao thủ thương pháp, vị Trương Huyền này tuổi còn trẻ đã trở thành luyện đan sư chính thức, sợ rằng thiên phú trên thương pháp cũng không kém, có thể thảo luận cùng người này, bảo sao hắn không hưng phấn cơ chứ?

- Ta... Khục khục, ta chưa bao giờ học qua thương pháp...

Nhìn thấy đối phương định tỷ thí cùng mình một phen, vẻ mặt Trương Huyền rất là lúng túng nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Thiên Đạo thương pháp (1)

Bản thân có thể khi tuổi còn trẻ đã tu luyện tới Chân Khí cảnh cũng đã tiêu hao tất cả tinh lực của hắn. Còn thương pháp, ngay cả sờ cũng không sờ qua.

Trương Huyền dùng tư cách người địa cầu chính thống, đương nhiên lại không chạm qua dù chỉ một lần.

- Chưa bao giờ học qua?

Vương Sùng sững sờ.

Không học, vậy thảo luận thương pháp cái gì cơ chứ?

Về mặt Âu Dương Thành ở bên cạnh cũng rất là quái lạ.

Hắn nghe Trương Huyền nói muốn học tập thương pháp lại còn tưởng rằng đối phương có cơ sở nhất định. Cho nên hắn mới cố ý nói thảo luận, mà không phải là học tập, để cho đối phương có chút mặt mũi, không nghĩ tới... Lại chưa từng học qua!

Lần này thì xấu hổ rồi!

Nếu sớm biết chưa từng học qua, tùy tiện tìm một lão sư thương pháp là được, còn cần phải chạy tới làm phiền lão hữu hắn hay sao?

- Là như vậy, ta có một học sinh muốn học tập thương pháp, ta nghĩ hiện tại có thể học tập một ít, sau khi trở về lại dạy hắn...

Thấy mấy người nhìn mình, Trương Huyền không thể làm gì khác hơn là nói ra mục đích của mình.

- Hiện tại mới đi học tập? Dạy người khác?

Vương Sùng lão đảo một cái, suýt chút nữa đã ngắt đi.

Đùa gì vậy chứ?

Còn tháng, đao năm, thương cả đời!

Không ít người từ lúc tuổi trẻ đã bắt đầu luyện tập thương, cả đời cũng không bước vào cánh cửa được. Mà người thì tốt, cái gì cũng không học mà đã định truyền thụ cho học sinh...

Là lá gan quá lớn, hay là người cho rằng luyện tập thương pháp quá đơn giản?

Trong nháy mắt, sắc mặt Vương Sùng trầm xuống, ấn tượng tốt đối với Trương Huyền trong nháy mắt đã tan rã.

Cả đời hắn luyện tập thương pháp, đã đem thương là tính mạng. Thứ hắn không thích nhất chính là người khác xem thường, tên này thì lại tốt, một người không học mà đã muốn lừa gạt học sinh... Quả thực chính là sỉ nhục đối với thương a!

Nếu không phải tôn trọng thân phận luyện đan sư nhất tinh của đối phương, lại thêm mặt mũi của lão hữu Âu Dương Thành thì sợ rằng hắn đã sớm đuổi ra ngoài rồi.

Cố nén lửa giận, hắn nói:

- Thương pháp rất khó luyện tập, cũng rất khó học tập, trong thời gian ngắn muốn có được thành tựu, hầu như là không thể. Ngay cả bản mình cũng không biết mà đã đi truyền thụ cho người khác, chỉ sợ sẽ dạy hư học sinh a!

Trong giọng nói đã có chút không dễ nghe.

- Cái này...

Nhìn thấy đối phương không vui vẻ, Trương Huyền biết chuyện học tập thương pháp từ đối phương đã không thành hiện thực, hắn đành chờ một chút, nói:

- Như vậy đi, ở chỗ Vương huynh có một ít thư tịch liên quan tới thương pháp, có thể cho ta mượn nhìn một chút hay không?

- Đọc sách?

Vương Sùng cau mày.

Thương pháp là võ kỹ, là đủ loại chiêu số, thân pháp, cần phải truyền thừa chỉ điểm, nếu như đọc sách là có thể hiểu được, như vậy cũng không cần luyện được cực khổ như thế.

Chỉ là, tuy rằng nghi hoặc, thế nhưng khi thấy đối phương từ bỏ ý nghĩ trước đó, hắn thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Cũng tốt, xem một thư tịch là sẽ biết mức độ, không đến mức lỗ mạng. Loại sách này ta có rất nhiều, nếu như muốn nhìn, ta có thể mang người tới xem!

Là đại sư thương pháp, trong vương quốc có bao nhiêu thư tịch liên quan tới thương pháp, trên cơ bản đều bị hắn thu gom lại, chỉ cần thương pháp truyền thừa nhà họ không bị tiết lộ ra ngoài, như vậy những tri thức cơ sở này, để nhìn một cái cũng không sao.

- Đa tạ!

Trương Huyền vội vàng gặt đầu.

Thương pháp giống như công pháp, quả thực cần tôi luyện trong thời gian dài, bằng không không thể có thành tựu gì cả. Chỉ là, hắn lại không giống, chỉ cần có đầy đủ thư tịch là hắn có thể hình thành thương pháp càng lợi hại, nếu muốn học tập cũng sẽ đơn giản hơn không ít.

- Đây là thư phòng của ta, bên trong bao gồm tất cả thư tịch có liên quan tới thương pháp trong Thiên Huyền Vương quốc, cùng với bản đơn lẻ của một ít chiêu số!

Ba người đi tới thư phòng, Vương Sùng chỉ về phía trước, về mặt tràn ngập tự kiêu.

Vì sưu tập những thư tịch này hắn đã đánh đổi không ít, kết quả cũng làm cho thương pháp của hắn càng cao minh hơn, càng thêm lợi hại hơn.

Trương Huyền nhìn qua, có rờn rã bảy, tám cái giá sách xếp thành hàng, bên trên có đủ loại thư tịch, hầu như đều là liên quan tới thương pháp.

- Âu Dương, đã lâu ngươi không đến, chúng ta đi uống một chút đi!

Bởi vì biết rõ muốn đọc sách phải cần thời gian, Vương Sùng cũng không có dự định tiếp tục ở đây chờ đợi mà nói một câu, sau đó bắt chuyện với Âu Dương Thành.

- Được!

Hai người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Thiên Đạo thương pháp (2)

- Bắt đầu đi!

Thấy bọn họ đã rời đi, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm, hắn đi tới trước mặt giá sách, bắt đầu lật xem.

Soạt Soạt Soạt Soạt!

Tiếng lật sách lại vang lên, trong đầu hắn hình thành đủ loại thư tịch.

Những thư tịch này có một chút là cơ sở, cũng có một chút là một ít chiêu số thường dùng, còn có một chút là giới thiệu... Nói chung, đủ loại đều có, hầu như bao hàm tất cả tri thức của thương pháp.

Không hổ là đại sư thương pháp, điển tịch thật là phong phú.

Hắn liên tục lật xem, tất cả thư tịch rất nhanh đã được hình thành ở trong thư viện. Có bảy, tám giá sách xếp thành hàng, khoảng chừng mấy ngàn bản, sau nửa canh giờ, tất cả đã được lật hết.

Yên lặng đứng tại chỗ, Trương Huyền tiêu hóa thương pháp vừa mới xuất hiện ra ở trong đầu.

- Phương pháp tu luyện chính xác...

Tinh thần khẽ động, chỗ có liên quan tới tu luyện bí tịch thương pháp lập tức dẫn tin tức chính xác tụ tập tạo thành một quyền thư tịch hiện lên ở trước mắt của hắn.

Hắn mở ra rồi nhìn qua.

- Bình khí như cánh tay kéo dài, chỉ có luyện nó giống như trở thành cánh tay thì mới xem như là chân chính thành công, thương pháp cũng như vậy...

Thiên Đạo thư viện tập hợp nhiều thư tịch như vậy để hình thành bí tịch thương pháp, bác đại tinh thâm, làm cho người ta có một loại cảm giác thông thoáng sáng sủa. Một mặt, vừa xem Trương Huyền vừa lấy tay làm thương chậm rãi vùng tay.

Soạt Soạt Soạt!

Dưới chân khí phát động, trên đầu ngón tay của hấn thỉnh thoảng đâm ra khí mang sắc bén, trong nháy mắt, cả người giống như đã biến thành một thanh trường thương, lưng chống trời đất, bất cứ lúc nào cũng sẽ đâm thủng bầu trời.

Thương được gọi là bách binh chi vương, muốn tu luyện thành công thì đầu tiên phải có khí thế và phong độ bề ngễ thiên hạ đâm thủng bầu trời.

Loại khí thế này, nếu như không trải qua vô số mưa gió và thời gian dài ôn dưỡng thì rất khó hình thành!

Nếu như có người ở đây nhìn thấy Trương Huyền trong thời khắc này, tuyệt đối sẽ kinh ngạc mà la lên.

Bởi vì, không ngờ hấn lại có loại khí độ này, tuy rằng không nhìn ra được thương pháp này cao minh hay không. Thế nhưng chỉ bằng vào luồng khí thế này cũng đã có thể làm cho sự tự tin của không ít người tu luyện tan vỡ, trong nháy mắt đã bại trận.

Hoàn toàn chìm đắm ở bên trong thư tịch, Trương Huyền căn bản không biết những chuyện này, bàn tay hấn vẫn không ngừng khoa tay như cũ.

Suru Suru Suru Suru!

Từng đạo từng đạo chân khí dọc theo ngón tay trào ra, rơi xuống trên mặt đất làm cho mặt đất xuất hiện từng cái từng cái hố nông to nhỏ không đều.

May mà hấn không dùng lực lượng, bằng không, thư phòng của Vương Sùng sẽ giống như của Lục Trầm đại sư, sẽ bị hấn triệt để gây họa.

Không biết qua bao lâu Trương Huyền mới ngừng lại, miệng phun ra một ngụm trọc khí, giống như một sợi tơ trắng lan tràn ra bên ngoài.

- Luyện thành rồi sao?

Ánh mắt hấn sáng lên.

Chỉ bằng vào chút thời gian này thì hấn biết, hấn đã tu luyện qua một lần nội dung thư tịch được thư viện hình thành.

- Vậy gọi là Thiên Đạo thương pháp đi!

Ông!

Thư tịch run rẩy một cái, bên trên xuất hiện tên... Thiên Đạo thương pháp!

- Chi tiếc, số lượng thư tịch quá ít, hơn nữa sai lầm quá nhiều, chỉ hình thành được một chiêu!

Về mặt Trương Huyền rất là tiếc nuối.

Những thư tịch này đều là thương thuật trụ cột nhất, Thiên Đạo thư viện tụ tập những điểm chính xác, hình thành một chiêu thương pháp.

- Không biết chiêu này có thể làm cho lực lượng của ta tăng thêm được bao nhiêu, có bao nhiêu uy lực a!

Tuy rằng chỉ là một chiêu, nhưng trải qua Thiên Đạo Thần Công, Thiên Đạo Kim thân, hấn biết chắc chắn nó sẽ không đơn giản.

Một khi đánh ra, tuyệt đối có thể làm cho thực lực của hấn tăng lên một đoạn dài.

- Sau khi trở về truyền cho Trịnh Dương!

Hấn tới đây là để học tập thương pháp, truyền thụ cho Trịnh Dương, tuy rằng chỉ có một chiêu, thế nhưng cũng coi như không đi uổng chuyến này.

Có thể tưởng tượng ra được, chỉ cần học sinh của hấn học được, nhất định thương pháp sẽ tiến nhanh, muốn đánh bại Mạc Hiểu kia chắc cũng không phải là việc khó gì.

Từ xuất pháp từ Thiên Đạo, chắc chắn là tinh phẩm, điểm ấy không thể nghi ngờ.

- Đi ra ngoài a!

Sau khi xem xong tất cả thư tịch, cũng đã có đồ vật mà mình muốn, Trương Huyền không dừng lại mà nhanh chân đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Thương ý (1)

Trong đình nhỏ, Vương Sùng, Âu Dương Thành đang đối ẩm với nhau.

- Người nói vị Trương đan sư này đã thông qua sát hạch Luận đan?

Đến bây giờ Vương Sùng vẫn còn có chút không thể tin được.

Luận đan hầu như là độc quyền của danh sư, là tồn tại cao cao tại thượng, một thanh niên không đủ hai mươi tuổi lại thành công thông qua, coi như chính tai nghe thấy thì hẳn cũng không thể tin được.

- Đúng vậy, nắm giữ đối với đan dược của Trương đan sư còn trên ta, là anh hùng xuất thiếu niên chân chính!

Âu Dương Thành cảm khái.

- Đan dược có lợi hại tới vậy, thế nhưng nhận thức đối với thương pháp lại có chút nông cạn, thương pháp không phải là đồ chơi, không phải tùy tiện nhìn một cái là có thể học được, nếu như dễ dàng như vậy làm sao lại khiến cho ta chìm đắm cả đời được chứ?-

Trên mặt hiện lên vẻ tự kiêu, trong mắt Vương Sùng mang theo sự tự tin mạnh mẽ.

- Đúng vậy, thương là thứ khó tu luyện nhất trong tất cả các binh khí, muốn có chiến tích nói nghe thì dễ.

Trong rất nhiều vũ khí, thương là một loại khó luyện tập nhất, không ít người tu luyện đều mang theo sự tự tin tràn ngập để học tập, đến cuối cùng, tất cả đều chỉ là nửa vời, vẽ hổ không được mà lại giống như chó.

Cảm khái nói một tiếng, Âu Dương Thành đột nhiên nhớ tới cái gì đó rồi nhìn sang:

- Trong thư phòng của người không có bí tịch thương pháp không truyền ra bên ngoài đó chứ?

Trương Huyền là do hắn mang tới, vạn nhất lão hữu bị vương bởi mặt mũi mà tiết lộ bản lĩnh không muốn truyền ra ngoài gì đó, như vậy quả thực là xấu hổ thật.

- Không có, thương pháp ta tự nghĩ ra và bí tịch gia truyền đều thuộc lâu trong lòng, truyền thụ bằng lời, không ghi chép ra. Coi như người khác muốn học cũng không học được!

Vương Sùng cười cười nói:

- Ở trong thư phòng đều là một chút thương pháp cơ sở và nhập môn, đối với người vừa mới tiếp xúc với thương pháp có trợ giúp rất lớn, cũng không tính là gì. Cứ để vị Trương đan sư này xem một cái cũng tốt, xem xong thì nên biết độ khó của thương pháp, quên đi suy nghĩ ảo trí trước đó!

Người chưa bao giờ tiếp xúc qua tới thương pháp mà đã muốn học tập thì làm sao có thể dạy người ta a, đùa cái gì vậy chứ?

Nếu như thương pháp đơn giản như vậy, làm sao hắn lại có khả năng nổi danh như vậy. Thậm chí ngay cả Thẩm Truy bộ hạ cũng chính miệng tán dương?

Đại sư thương pháp, không phải là vô duyên vô cớ mà có được danh xưng như vậy.

Điểm ấy, hẳn có sự tự tin tuyệt đối và chỗ dựa.

- Cũng đúng...

Âu Dương Thành gật đầu.

Bất kỳ một loại binh khí, một bộ võ kỹ nào cũng không thể ung dung luyện thành, đều cần ngày đêm luyện tập và trau dồi lặp đi lặp lại. Nếu như có thể đơn giản học được, như vậy cao thủ sẽ không đáng giá nữa.

- Vị Trương đan sư này tuổi vẫn còn trẻ, không biết tiến thoái. Một lát nữa, sau khi xem xong thư tịch, ta sẽ thể hiện một bộ thương pháp, để cho hắn biết khó mà lui, như vậy có lẽ hắn sẽ không suy nghĩ lung tung được nữa!

Biết rõ Trương Huyền nắm giữ thiên phú kinh người bên trên phương diện luyện đan, tuy rằng Vương Sùng có chút bất mãn đối với việc hắn làm, thế nhưng cũng sẽ không xem thường.

- Được, khi nói như vậy chắc hẳn sẽ hết hy vọng, chuyên tâm luyện đan. Ta còn muốn luyện đan sư công hội chúng ta xuất hiện một vị luyện đan sư nhị tinh a...

Âu Dương Thành cười cười, đang muốn nói tiếp thì đã thấy thân thể Vương Sùng trước mắt đột nhiên cứng đờ, tiếp đó liên tục run rẩy.

Phụp!

Chén rượu trong tay rơi xuống đất biến thành bụi phấn mà hắn cũng không biết.

- Vương Sùng...

Nhìn thấy một vị đại sư thương pháp thực lực có tên tuổi ở trong Thiên Huyền thành lại biến thành như vậy, Âu Dương Thành sợ hết hồn.

Hắn không nghe nói thân thể vị lão hữu này của hắn có bệnh a!

Làm sao, lại đột nhiên giật mình như vậy chứ?

- Là thương ý, thương ý!

Trong lúc đang suy nghĩ nên dùng đan dược gì để cứu người thì đã thấy lão hữu khôi phục như cũ, hai mắt tỏa sáng, giống như là nhìn thấy bảo tàng ức vạn vậy.

- Thương ý? Thứ đó là cái gì?

Thấy hắn không có chuyện gì, Âu Dương Thành thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt mang theo vẻ kỳ quái nhìn qua.

Rốt cuộc là thứ gì mà có thể làm cho lão hữu luôn luôn bình tĩnh, vững vàng như thái sơn biến thành như vậy chứ?

- Tu luyện kiếm pháp, khi đạt đến cảnh giới cao thâm có thể hình thành kiếm ý. Mà thương cũng như thế, cao thủ có thể ngưng tụ thương ý thì mới thật sự là đại sư thương pháp. Những năm này ta ít giao du với bên ngoài chính là vì muốn mài giũa nội tâm, tranh thủ sớm ngày đạt đến cảnh giới này. Đáng tiếc vẫn không tìm được điểm đột phá... Từ khi nào trong phủ đệ ta có một vị cao thủ tới, hoặc là có người đột phá sớm hơn so với ta chứ? Chúng ta qua xem một chút!

Đột nhiên đứng dậy, Vương Sùng vội vàng đi đến phương hướng mà hắn cảm nhận được thương ý.

Ngưng tụ thương ý, trường thương đi tới đâu thì chỗ đó đều là thương pháp.

Hắn vẫn lấy chuyện này làm mục tiêu mà phấn đấu, thế nhưng thủy chung không tìm được lối vào. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới lại xuất hiện trong đình viện của hắn, rốt cuộc là ai?

Hai người không có dừng lại mà vội vã đi về nơi vừa nảy phóng ra thương ý, vừa vận nhìn thấy Trương Huyền từ trong thư phòng chậm rãi đi ra.

- Người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Thương ý (2)

Còn chưa tới thì Vương Sùng đã gấp gấp hỏi.

- Người? Người nào?

Trương Huyền không biết đối phương có ý gì.

Hắn vẫn đọc thư pháp, sau đó lại tu luyện Thiên Đạo thương pháp, căn bản không chú ý được bên ngoài, làm sao vậy? Kẻ địch đến rồi sao?

- Ta cảm nhận được một đạo thương ý kinh người ở ngay gần đây, sao lại không có ai vậy?

Thấy hắn không biết, Vương Sùng vội vàng tìm kiếm khắp nơi, chỉ là xung quanh trống không, nào có nửa bóng người nào khác.

- Có thể là do người nghĩ nhiều thành bệnh, cảm ứng sai rồi hay không?

Âu Dương Thành nhìn sang hắn.

Bản thân vị lão hữu này mỗi ngày đều nghĩ tới thương ý, liệu có phải nghĩ tới trong thời gian dài cho nên mới xuất hiện ảo giác hay không?

Bằng không, làm sao bản thân hắn không cảm ứng được cái gì cơ chứ?

- Ta chỉ cách thương ý một chút nữa, mỗi ngày đều sáng nhớ chiều mong, vừa nảy tuyệt đối có một đạo thương ý xông thẳng lên trên bầu trời, không thể có sai lầm a!

Về mặt Vương Sùng rất là kiên định.

Mỗi ngày hắn đều nghiên cứu thương pháp, từ lâu đã nhập ma thành si, nếu như nhận nhầm thương ý làm, quả thực rất là mất mặt.

- Dừng lại, dừng lại, các người nói thương ý là cái gì vậy?

Nhìn thấy hai người thảo luận kịch liệt, Trương Huyền cũng không nhịn được nữa mà nói.

Thư tịch mà hắn xem đều là cơ sở đơn giản nhất, thương ý đã dính đến tầng thứ càng cao hơn, cũng không có ghi chép, vì lẽ đó cho nên hắn cũng không biết.

- Thương ý là ý cảnh đặc thù khi lĩnh ngộ thương pháp tới cực hạn thì mới có thể cảm ngộ được...

Vương Sùng giải thích một câu, tiếp theo hắn lại lắc lắc đầu:

- Người chưa bao giờ học qua thương pháp, có nói người cũng không hiểu, cho nên có giải thích nhiều hơn nữa cũng là uống phí...

Mặc dù đối phương không nói từ ngữ, thế nhưng xem như Trương Huyền đã rõ chuyện gì đang xảy ra:

- Người tới đây tìm, lẽ nào vừa nãy có người phóng thích thương ý ở đây?

- Ta cũng không xác định, vừa nãy ta mơ hồ cảm ứng được ở ngay chung quanh đây...

Vương Sùng gật đầu.

Cổ thương ý kia xuất hiện trong thời gian rất ngắn, vừa mới lóe lên đã biến mất. Cho dù là hắn thì cũng chỉ có một cảm giác mơ hồ, không cách nào xác định được vị trí chân thực. Bằng không, nhất định đã trực tiếp đi tìm rồi, cần gì phải đứng đây hỏi nữa.

- Đúng rồi, vừa rồi người ở ngay đây, lẽ ra có thể xác định vị trí rõ ràng nha!

Nhớ tới cái gì đó, hai mắt Vương Sùng tỏa sáng nhìn về phía Trương Huyền.

Bản thân hắn cách khá xa, không cảm ứng được vị trí cụ thể. Thế nhưng Trương đan sư trước mắt này thì lại không giống a, hắn ta ở ngay gần đây, nhất định có thể tìm tới được.

Một khi xác định được vị trí, rốt cuộc là người trong nhà hay là người bên ngoài là có thể biết được rõ ràng.

Phải biết, là thế gia thương pháp, trong cả gia tộc, người người luyện tập thương. Thậm chí hộ vệ cũng biết, vạn nhất ai đó ngẫu nhiên lĩnh ngộ được thương ý mà ngậm miệng không nói, hoặc giả còn không biết, như vậy muốn tìm tới chỗ thì lại rất đơn giản.

- Thế nhưng... Ta không biết thương ý là cái gì a.

Trương Huyền chần chờ một chút rồi nói.

- Cái này thì đơn giản, tuy rằng ta còn không lĩnh ngộ được thương ý, thế nhưng cũng có thể mô phỏng theo được bảy, tám phần. Chính là loại khí tức này!

Thân thể Vương Sùng khẽ động, một luồng khí tức ác liệt phả vào mặt hắn, giống như có thể đâm thủng bất luận đồ vật gì vậy.

- Đây chính là thương ý?

Về mặt Trương Huyền có chút kỳ quái.

- Không sai, chính là loại khí tức này. Người biết nó xuất hiện ở nơi nào không?

Giải trừ khí tức, Vương Sùng há mồm thở dốc, trên đầu liên tục đổ mồ hôi, miệng không nhịn được hỏi.

Tuy rằng chỉ mô phỏng theo một hồi thế nhưng tiêu hao mạnh mẽ như vậy vẫn khiến cho hắn có chút hụt hẫng.

- Cái này...

Trương Huyền có chút ngại ngùng:

- Cái này... Người nói xem, có phải là cái này hay không?

Tiếng nói vừa dứt, cả người hắn như đã biến thành một thanh trường thương, tỏa ra khí tức mạnh mẽ như sóng to gió lớn, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ đâm thủng bầu trời vậy.

Thương ý vừa nảy của Vương Sùng so sánh với nó quả thực chính là cò đuôi chó và đại thụ chọc trời, rất là chênh lệch.

Không thể so sánh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Ta có thể theo người học không? (1)

- Cái gì? Thương... Thương ý?

Thân thể Vương Sùng run rẩy một cái, xem chút đã ngắt đi tại chỗ.

Thật hay giả vậy?

Làm sao người biết biết thì triển thương ý, hơn nữa lại còn tinh khiết như thế?

Trong lòng khiếp sợ, khi nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng của Trương Huyền trước mắt, hắn thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu.

Ngại quá? Người ngại ngùng cái rắm a!

Đại ca, không nên mang theo tâm tư đùa nghịch người ta như vậy a. Không phải người nói chưa từng học thương pháp sao? Không biết thương pháp là cái gì sao?

Ta từ lúc tám tuổi đã bắt đầu học thương, đến hiện tại đã được hơn bốn mươi năm, suốt ngày chìm đắm ở trong đó. Thế mà vẫn cách thương ý còn có một mảng lớn... Người mau giải thích cho ta xem, sao người lại có thương ý hùng hậu như thế?

Không phải người nói không biết thương ý là cái gì hay sao? Như vậy đây là món đồ gì?

Nước mắt Vương Sùng chảy ào ào.

Không nên mang theo tâm tư chơi đùa người ta như vậy chứ?

Nực cười vừa nảy hắn còn dùng lý lẽ để dạy bảo đối phương, nói đối phương cũng không hiểu, giải thích nhiều hơn nữa cũng là uổng phí...

Rốt cuộc là hắn lấy tự tin từ đâu tới chứ?

Phải nói lại, người nghe không hiểu chính là bản thân hắn a...

Hắn hận không thể có một cái khe nứt nào để lập tức chui vào.

- Đây chính là thương ý sao?

Đây chính là Âu Dương Thành cũng rất là choáng váng.

Lão hữu thể hiện một chút thương ý thì đầu đã đầy mồ hôi lại còn thở hồng hộc, giống như đã bị táo bón chừng mấy ngày vậy. Mà tên này, tiện tay thì triển ra, không hề có áp lực, đơn giản giống như ăn cơm uống nước vậy...

Rốt cuộc người là đại sư thương pháp hay là Vương Sùng?

- Người... Không phải người nói chưa từng học thương pháp hay sao?

Thực sự không nhịn được nữa, Âu Dương Thành lên tiếng hỏi. Vương Sùng cũng nhanh chóng nhìn về phía đối phương, muốn nghe một chút xem hắn giải thích như thế nào.

- Quả thực trước đó ta không học a!

Trương Huyền ăn ngay nói thật.

- Không học, vậy làm sao lại nắm giữ thương ý hùng hậu như thế chứ?

Vương Sùng sắp phát điên rồi.

Ngươi không học thương pháp, thế nhưng vừa ra tay đã có thương ý lợi hại như thế. Con mẹ nó, mỗi ngày ta vừa học tập suy nghĩ. Như vậy dựa theo ý của ngươi, tu vì những năm này của ta vụt đi đâu a...

- Khúc, vừa này ta đọc sách ở trong thư phòng, biểu lộ cảm xúc cho nên có chút linh ngộ, cảm giác khi mình nằm trong loại trạng thái này thì thi triển thương pháp sẽ thoải mái nhất. Cho nên trong lúc vô tình thi triển nó ra, mà ta căn bản không biết đây chính là thương ý!

Trương Huyền suy nghĩ một chút rồi nói.

Cũng không phải là hấn giả ngu, thư tịch bên trong gian phòng này đều ghi chép thương pháp trụ cột nhất, căn bản không dính đến thương ý. Hấn cũng thông qua Thiên Đạo thương pháp được ngưng tụ từ những thư tịch này mới may mắn có được nó.

Lại nói việc sử dụng thương ý làm sao, rồi có trợ giúp gì với người luyện tập thương pháp hấn cũng hoàn toàn không biết, hai mắt tối thui.

Nước mắt của Vương Sùng chảy ra.

Nói giống như ăn cơm uống nước như thế, ngươi biết ta đã tiêu tốn bao nhiêu công phu mà vẫn không đạt được đến hay không?

Hơn mười năm qua ta vẫn mài giũa bản thân, thậm chí còn thâm nhập vào nơi khô cằn, vượt qua giá lạnh, nóng bức khiến cho ý chí liên tục trở nên mạnh mẽ. Thế mà vẫn không thành công, ngươi thì tốt rồi, tùy tiện một câu thoải mái, vô ý... lại đạt được nó!

Tìm ta, phổi của ta, thanh xuân của ta!

Vương Sùng chỉ cảm thấy nếu như trước mắt có một cái hố to, nhất định hấn sẽ lập tức nhảy vào chôn sống bản thân mình.

Ngươi có thể không đá kích người ta như thế hay không?

Nếu như ngươi như nói, ngươi khổ cực, tu luyện cả ngày, ngẫu nhiên có đột phá, như vậy ta cũng có thể dễ chịu hơn một ít. Kết quả chỉ nhìn thư tịch một hồi, nhiều nhất cũng là một canh giờ, sau đó... Sau đó đã đột phá...

Mấu chốt nhất là thứ ngươi xem không phải bí tịch cao thâm gì cả, chỉ là thương pháp trụ cột nhất...

Nếu như chuyện này truyền đi, tuyệt đối có thể làm cho cả tất cả đại sư thương pháp trong Vương thành xấu hổ mà chết.

- Vương Sùng, thiên phú của ngươi quả thực là không tầm thường, thế nhưng Trương Đan sư... Trôi sinh am hiểu thương pháp cũng chưa biết chừng a!

Thấy lão hữu hồn bay phách lạc, bị đá kích không nhẹ, Âu Dương Thành không nhịn được khuyên nhủ, an ủi.

- Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy a!

Không hổ là cao thủ thương pháp, tâm trí đã được tôi luyện giống như sắt thép từ lâu, tuy rằng thất lạc, thế nhưng rất nhanh đã điều chỉnh được tâm cảnh. Lúc hấn đang muốn nói chuyện thì đã nghe thấy thanh âm có chút nghi hoặc của người thanh niên kia lại vang lên.

- Ngươi nói ta linh ngộ thương ý, như vậy thương ý kia có ích lợi gì chứ?

Thân thể Vương Sùng lần thứ hai run rẩy, hấn cố nén tinh thần sắp tan vỡ, nói:

- Thương ý là linh ngộ đối với thương, nói rõ đã xem thương như là cánh tay kéo dài, dưới tình huống này có thể tùy ý thi triển, tất cả đều là thương pháp, là thể hiện của việc thương pháp đã được tu luyện tới cảnh giới nhất định!

- Dù tùy ý thi triển cũng đều là thương pháp?

Ánh mắt Trương Huyền sáng lên:

- Quá tốt rồi. Nếu có thể khiến cho học sinh của ta cũng linh ngộ thương ý, như vậy nhất định khi thi đấu có thể chiến thắng!

Thương ý đã lợi hại như vậy, như vậy sau khi trở về phải cố gắng dạy dỗ Trịnh Dương, khiến cho hấn cũng nắm giữ được loại tâm cảnh này. Như vậy, coi như không có thương pháp cao minh thì cũng có thể khiến cho hấn đứng ở thế bất bại.

- Muốn cho học sinh của ngươi cũng linh ngộ được nó?

Vương Sùng run rẩy một cái.

Thương ý là lý giải của cá nhân đối với thương pháp, ngươi cho rằng người người đều có thể biến thái giống như ngươi, tùy tiện xem một ghi chép là có thể đột phá được hay sao?

Muốn khuyên đối phương bỏ đi loại ý nghĩ vô tri này, thế nhưng hấn lại không biết mở miệng thế nào.

- Đúng rồi, vừa nãy ta đọc thư pháp đã lĩnh ngộ ra một chiêu thương pháp, không biết uy lực thế nào. Nếu như Vương huynh đã là đại sư thương pháp, không biết có thể chỉ điểm cho ta một chút hay không?

Đối với thương ý, Trương Huyền còn không có khái niệm gì cả. Cho nên cũng không có khiếp sợ như là đối phương, nhớ tới một chiêu công kích mà trước đó Thiên Đạo thương pháp hình thành, hắn không nhịn được mở miệng nói.

Người trước mắt này chính là thế nhưng đại sư thương pháp nổi tiếng trong Vương quốc, nếu đề hắn chỉ điểm, tuyệt đối có thể nhìn ra được chỗ tốt xấu.

- Còn lĩnh ngộ ra thương pháp? Được, ta cũng muốn nhìn một chút xem, loại thiên tài như ngươi rốt cuộc có thể lĩnh ngộ ra chiêu số thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Ta có thể theo người học không? (2)

Vương Sùng gật gù đầu, đề hạ nhân đi lấy thương.

Rất nhanh, trường thương đã được mang tới, tổng cộng có hai thanh.

- Muốn kiểm nghiệm uy lực của chiêu số, chỉ có thực chiến mà thôi! Trương đan sư, thi triển chiêu số mà ngươi lĩnh ngộ đối với ta, để cho ta xem một chút!

Trường thương ở trong tay, Vương Sùng như lập tức biến thành người khác, khí tức trở nên to lớn hung mãnh, chẳng khác nào cự thú Hồng Hoang bất cứ lúc nào cũng sẽ gào thét đánh ra.

Theo hắn thấy, tuy rằng đối phương đã lĩnh ngộ thương ý, thế nhưng bất kể là luận thực lực hay là vận dụng đối với thương đều không bằng hắn, coi như có chiêu số gì đó thì bản thân cũng có thể ứng dụng phó được.

- Được!

Bừa vận Trương Huyền cũng muốn thử chiêu số một chút, hắn tiện tay tiếp nhận một thanh trường thương khác.

Từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ nắm qua vật này, chỉ là, sau khi lĩnh ngộ thương ý, chỉ cần hơi thích ứng một chút là đã cảm thấy có một luồng cảm giác quen thuộc tuôn ra ở trong lòng.

- Bắt đầu rồi!

Cảm giác này sinh ra khiến cho khí tức của Trương Huyền nhất thời như sấm sét, chẳng khác nào từ thanh niên bình thường trước đó biến thành một vị cường giả bề thế thiên hạ.

Sưu!

Dưới chân khẽ động, trường thương từ trong lòng bàn tay mạnh mẽ đánh ra.

Bộ thương pháp này là do Thiên Đạo thư viện tổng kết từ mấy ngàn bản bí tịch mà có được, tuy rằng chỉ có một chiêu, thế nhưng lại hóa phức tạp thành đơn giản, phù hợp với ý vị đại đạo. Một chiêu thi triển ra, chân khí toàn thân phun trào, trường thương giống như rồng ra biển, trong nháy mắt đã bay lên.

- Cái gì?

Vốn Vương Sùng ở phía đối diện không để ý tới một chút nào, căn bản không coi đây là chuyện to tát. Thế nhưng khi nhìn thấy một thương đâm tới, hắn lập tức cảm thấy sợ hãi nổi da gà, suýt chút nữa đã bị sợ đến mức hồn phi phách tán.

Mặc dù chiêu này coi như là động tác đơn giản, xấu xí, lại không có một chút hoa lệ nào. Thế nhưng lại mang tính khí thần, sức mạnh toàn thân của người tu luyện tập trung ở một điểm. Một khi bộc phát ra, quả thực... Quả thực chính là... Một chiêu số cao minh nhất trong thương pháp!

Ầm ầm!

Thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, sức mạnh toàn thân của Vương Sùng trong nháy mắt đã bạo phát, một thương đã được đánh ra, tiến lên nghênh đón.

Toàn lực thi triển, tu vi của hắn cũng đã được thể hiện ra... Vô giả thất trọng Thông Huyền cảnh hậu kỳ!

Leng keng keng!

Hai thanh trường thương đụng nhau ở trên không trung, sóng khí mạnh mẽ thổi xung quanh đến mức giống như đao cắt.

Xoạt Xoạt Xoạt Xoạt!

Trương Huyền liên tục lùi về sau bảy, tám bước rồi mới ngừng lại, Vương Sùng thì đứng tại chỗ mà không hề bị dao động.

Vừa mới va chạm đơn giản đã lập tức phân ra cao thấp.

Trương Huyền không sử dụng tới tất cả thực lực, hắn áp chế chỉ dùng lực lượng hơn bốn mươi đĩnh, cho nên đương nhiên không ngăn được lực lượng của cường giả Thông Huyền cảnh hậu kỳ xung kích.

Chỉ là, thân thể hắn cường hãn, chân khí tinh khiết, tuy rằng lùi về sau thế nhưng ngay cả một chút tổn thương cũng không có.

- Không hổ là đại sư thương pháp, lợi hại!

Thấy chiêu số xuất phát từ Thiên Đạo mà cũng bị đối phương ung dung ngăn cản, trong lòng Trương Huyền không khỏi cảm khái.

Hắn âm thầm khâm phục, mà Vương Sùng ở phía đối diện thì sợ đến mức sắp ngất đi.

Một thương nhìn như đơn giản của đối phương lại làm cho hắn bị ép tới mức phải thi triển ra thực lực ẩn giấu, mấu chốt nhất chính là... Dù chân hắn không nhúc nhích, xem ra hơi chiếm chút thượng phong. Thế nhưng trên thực tế ngực lại khó chịu, khí huyết tích tụ, không ngờ lại bị thương không nhẹ.

Nếu không phải hắn cường ép nhịn xuống, sợ rằng hắn đã sớm phun một ngụm máu tươi ra ngoài rồi.

Phải biết rằng hắn là... cường giả Thông Huyền cảnh hậu kỳ, đối phương chỉ là Ích Huyết cảnh... Giữa hai người chênh lệch ròng rã một cấp bậc lớn.

Dưới tình huống bình thường không thể vượt cấp chiến đấu.

Đương nhiên, nếu như để cho hắn biết, thiếu niên ở phía đối diện chỉ thi triển ra không tới một nửa sức mạnh, khi đó không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào.

- Chiêu này rất lợi hại...

Sau khi điều chỉnh nửa ngày hắn mới điều hoà hít thở lại được, Vương Sùng không nhịn được tán dương một câu.

Đâu chỉ là tốt, quả thực là quá tốt!

Hắn luôn cảm giác mình là một thiên tài, cũng đã sáng chế ra không ít thương pháp. Thế nhưng so sánh với chiêu này, quả thực là rác rưởi không thể rác rưởi hơn được, giống như chênh lệch giữa cận bã và bảo thạch vậy!

- Vậy là tốt rồi, chiêu này ta muốn truyền thụ cho học sinh của ta. Không biết Vương huynh có thể chỉ điểm giúp ta một chút hay không. Nhìn xem có vấn đề gì đó hay không, như vậy cũng dễ điều chỉnh!

Trương Huyền không nhịn được nói một câu.

- Vấn đề...

Vương Sùng hơi đỏ mặt.

Trương đan sư, người đang đánh mặt mũi ta sao?

Trước tiên không nói chính người tự mình lĩnh ngộ ra thương ý, tiện tay cũng đánh ra thương pháp, quan trọng nhất chính là, chiêu này... Ta cũng nhìn không hiểu, làm sao có thể chỉ điểm được chứ?

Là đại sư thương pháp, ngay cả chiêu số của đối thủ thi triển thế nào, lại công kích ra sao cũng không hiểu rõ... Tới chính hắn cũng cảm thấy xấu hổ muốn tự sát.

- Chiêu này... Không có vấn đề, người trực tiếp truyền thụ cho học sinh là tốt rồi!

Nói xong lời này, Vương Sùng lần thứ hai cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt.

Trước đó một canh giờ hắn còn cảm thấy thanh niên trước mắt không hiểu thương pháp, đang làm nhục thương pháp, mà hiện tại... Hắn lại cảm thấy chính hắn đang làm nhục thương pháp.

Người ta nhìn thư tịch một canh giờ, không chỉ lĩnh ngộ ra được thương ý mà còn sáng chế ra thương pháp trâu bò như thế. Mà hắn, luyện tập thương hơn bốn mươi năm lại vẫn có bộ dáng rác rưởi như vậy...

Trong nháy mắt hần cảm thấy có một ngụm máu tích tụ ở ngực, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ phun ra.

Lúng túng qua đi, một suy nghĩ lớn mật xuất hiện trong đầu hần.

Chiêu này của đối phương đem sức mạnh toàn thân tập trung rồi bạo phát, ẩn chứa ý vị của thương ý. Nếu như mình có thể học được, có lẽ còn có thể đột phá ràng buộc cuối cùng, lĩnh ngộ ra thương ý.

- Trương đan sư, chiêu này của người... Có thể dạy ta một chút hay không?

Chần chờ một chút, hần xấu hổ nói.

- Người muốn học? Tốt, ta có thể dạy người!

Trương Huyền sững sờ, lập tức cười nói.

Hai người nói chuyện, Âu Dương Thành ở bên cạnh nghe thấy vậy không nhịn được lão đảo một cái.

Không phải hôm nay Trương Huyền tới đây học tập thương pháp của Vương Sùng hay sao?

Sao... Đến cuối cùng... Lại đổi vị trí vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Học Chiến thai (1)

Nếu như Thiên Đạo thương pháp không phối hợp với Thiên Đạo Thần Công hình thành chân khí, như vậy coi như học được thì uy lực cũng sẽ không có lớn như bản thân hần.

Lại nói, hần mượn thư tịch của người ta mới hội tụ ra được chiêu số này, như vậy có truyền thụ cho đối phương cũng không có gì.

Vì lẽ đó, khi Vương Sùng đưa ra yêu cầu, Trương Huyền không có một chút chần chờ nào mà lập tức đồng ý.

Đương nhiên, hần cũng không thể truyền thụ bản hoàn chỉnh được. Thiên Đạo thương pháp quá mức đáng sợ, coi như cắt đi một phần cũng có thể xưng tụng là tuyệt thế vô song.

- Ta...

Vương Sùng thuận miệng nói ra, không nghĩ tới đối phương lại đồng ý, hần kích động tới mức toàn thân run rẩy, hai mắt đỏ hồng.

Cao thủ bình thường, khi sáng chế ra chiêu số sẽ rất ít khi truyền ra ngoài, không phải con cháu đích truyền thì sẽ không tiết lộ ra ngoài. Không nói đầu xa, lấy hần làm thí dụ, chiêu số mà hần sáng lập, ngoại trừ nhĩ tử ra, người ngoài hầu như không có người nào biết được.

Bị Trương đan sư trước mắt này, chiêu số cao minh như thế, nói truyền là truyền, phần phẩm chất này, phần tâm cảnh này...

- Chiêu này cao minh đến cực điểm, ta nghĩ cũng không dễ học...

Do dự một chút, Vương Sùng nói.

Coi như đối phương truyền thụ thì bản thân hần cũng không thể tay không đi học, làm như vậy bất kể là từ điểm nào cũng đều không phù hợp với quy củ.

Cũng giống như cưới khuê nữ về làm vợ vậy, nhất định phải đưa ra lễ hỏi, trên đời nào có com trừa miễn phí cơ chứ?

- Trương đan sư muốn mua đan dược, đang thiếu không ít kim tệ, ta thấy không bằng người đưa ra chút để làm học phí đi!

Âu Dương Thành nói xen vào.

Trương Huyền mua dược liệu từ chỗ hần vẫn còn chưa giao tiền lên. Mà hần cũng biết, nhất định đối phương đang nghĩ biện pháp, nếu vị lão hữu này của bản thân muốn báo đáp đối phương, còn không bằng trực tiếp trả tiền, bớt đi sức lực.

Nếu không, học tập võ kỹ của người ta, kém cỏi nhất cũng là tình nghĩa sư đồ, nếu như thật sự có yêu cầu đặc thù nào đó, bất kể như thế nào cũng phải làm a.

Không nói đầu xa, nói muốn học võ kỹ mà hấn sáng chế ra... Dạy hay là không dạy đây?

- Tốt, tốt!

Biết dụng ý của lão hữu, Vương Sùng vội vàng gạt đầu, lại quay đầu dẫn dò quần gia.

Chỉ trong chốc lát, quần gia đã đưa ra một xấp kim phiếu, lại đưa tới trong tay của Trương Huyền.

- Đây là học phí, mong rằng Trương đan sư vui lòng nhận lấy. Nếu không, ta sẽ không tiện học tập...

Vương Sùng nói.

- Cái gì?

Trương Huyền chớp mắt.

Như vậy cũng được sao?

Ta tới đây học tập thương pháp, làm sao lại... biến thành dạy học, còn... Kiếm tiền nữa chứ?

Chỉ là, nhìn một xấp kim phiếu trong tay này, chỉ ít cũng có hai trăm vạn, quả thực đúng là không cách nào từ chối được.

Sau khi thu tiền, Trương Huyền chậm rãi thi triển thương pháp một lần, lại tỉ mỉ giới thiệu phương pháp vận công.

Không hổ là đại sư thương pháp, tuy rằng không lĩnh ngộ được thương ý, thế nhưng nghiên cứu đối với thương pháp đã sâu tới tận xương tủy. Trương Huyền chỉ diễn luyện một lần thì hấn cũng đã gần như học được. Tuy rằng uy lực so với hấn kém không ít, thế nhưng phương diện chiêu số và vận công cũng đã không còn bất cứ vấn đề gì nữa.

- Đa tạ Trương đan sư truyền thụ!

Sau khi học được chiêu này Vương Sùng mới biết nó mạnh mẽ, trong lòng rất là thần phục. Có thể đoán ra được, nếu để cho hấn tu luyện, chỉ sợ không tới một năm là có thể chân chính lĩnh ngộ ra thương ý, khi đó thực lực sẽ đại tiến.

Mặc kệ có trả trả học phí hay không, vị Trương Huyền này đều có tình nghĩa nửa sư đồ với hấn.

Cái gọi là tình nghĩa nửa sư đồ là chỉ mang phương pháp tu luyện của mình chỉ người khác học tập một chiêu, hai chiêu, hoặc là được đối phương chỉ điểm.

Đối phương đã học xong, Trương Huyền cũng không có cần thiết phải ở lại nơi này mà cùng Âu Dương Thành xoay người cáo từ.

- Âu Dương hội trưởng, người tiếp tục chú ý giúp ta những đan dược kia, đến lúc đó ta sẽ đến lấy!

Rời khỏi phủ đệ của vị đại sư thương pháp Vương Sùng này, Trương Huyền mới nói.

- Yên tâm đi!

Âu Dương Thành liên tục gạt đầu.

Trước đó hấn còn muốn người thanh niên trước mắt này cố gắng học tập, có có thể trở thành luyện đan sư nhị tinh thứ nhất từ trước tới nay trong Thiên Huyền Vương quốc, hiện tại, loại suy nghĩ này ngay cả một chút cũng đã không còn.

Chưa bao giờ học thương pháp, chỉ nhìn thư tịch một canh giờ đã ung dung sáng chế ra chiêu số mà ngay cả Vương Sùng cũng sùng bái không ngớt, lĩnh ngộ thương ý... Người như thế sớm muộn gì cũng sẽ một bước lên trời, danh dương thiên hạ.

- Trở về học viện!

Dưỡng Thế dịch, Ôn Mạch đan và tụ linh đan đã tới tay, hấn cũng nên đưa những thứ này cho nhóm học sinh này, khiến cho bọn họ đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Cáo từ Âu Dương Thành, không bao lâu sau hấn đã trở lại lớp học của mình. Chỉ là lúc này lại phát hiện ra chỉ có một mình Vương Đình tu luyện ở bên trong, mấy đệ tử khác đều không có mặt.

- Bọn họ đi đâu rồi?

Trương Huyền cau mày nói.

Bản thân mình nghĩ biện pháp giúp cho bọn họ nhanh chóng đề cao thực lực mà đám gia hoả này thì tốt, lại không thêm tu luyện.

- Bọn họ... Bọn họ...

Không nghĩ tới Trương lão sư lại xuất hiện vào lúc này, Vương Đình sợ đến mức rụt cổ lại, miệng nói chuyện lắp ba lắp bắp.

Ngày hôm qua lúc rời đi Trương lão sư đã từng nói, có chuyện bận rộn, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào giảng bài được. Làm sao vừa đi một chút đã trở lại rồi vậy?

- Nói!

Trương Huyền sầm mặt lại, nói.

Vì kiếm tiền giúp bọn họ kích hoạt thể chất mà hắn không ngại sát hạch luyện đan sư, giả mạo danh sư, chạy chung quanh nghĩ biện pháp. Thế nhưng bọn họ thậm chí ngay cả đến cũng không tới, quả thực làm cho người ta giận dữ.

Sớm biết như vậy hắn còn phí những tâm tư này làm gì nữa chứ? May áo cho người khác sao?

Bản thân không nỗ lực, coi như lão sư có chuẩn bị nhiều hơn nữa, đồ cho dù tốt hơn nữa thì cũng khó có được thành tựu. Giống như bùn nhão vậy, không nhấc lên được a!

Càng nghĩ càng giận, khuôn mặt Trương Huyền tái nhợt.

- Lão sư...

Wang Ding run cầm cập.

Tính cách nàng vốn yếu đuối, giờ khắc này nhìn thấy lửa giận Trương lão sư thiêu đốt làm cho nàng gần như sắp nói không ra lời.

Kêu kệt!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, người còn chưa tới thì thanh âm đã vang vọng:

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Học Chiến thai (2)

- Vương Đình, nhanh đi qua hỗ trợ, đánh tới rồi...

Vừa mới nói được một nửa thì đã, nhìn thấy Trương Huyền đứng ở trong phòng, sắc mặt âm trầm như băng, thanh âm của người này lập tức bị chặn lại trong cổ họng.

- Trương lão sư...

Thân thể người vừa tới cũng run lên.

Là mập mạp Viên Đào.

- Đánh tới rồi? Gọi người hỗ trợ? Ta bảo các ngươi tu luyện, là để cho các ngươi kéo bè kéo lũ đánh nhau hay sao?

Thanh âm của Trương Huyền lạnh lẽo giống như băng.

- Chúng con...

Sắc mặt Viên Đào tái nhợt.

- Chỉ có một chút tài học mà đã đi ra ngoài kéo bè kéo lũ đánh nhau, có phải các ngươi cảm thấy đã không cần người lão sư như ta nữa rồi không?

Nói thật, không phải Trương Huyền tức giận, mà là đau lòng.

Tuy rằng thời gian ở chung với mấy học sinh này không dài, thế nhưng hắn đã coi bọn họ là người thân cận nhất của mình. Hắn vì bọn họ mà nỗ lực, bọn họ thì lại tốt. Đi ra ngoài kéo bè kéo lũ đánh nhau, đánh không lại còn trở về gọi người...

Chuyện này khiến cho hắn có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành kim.

- Trương lão sư, không phải...

Bên trên khuôn mặt béo mập của Viên Đào lập tức hiện lên vẻ lo lắng.

- Không phải? Vậy người nói cho ta nghe một chút, đánh nhau, còn gọi Vương Đình hỗ trợ là có ý gì. Nếu như có nửa câu nói dối, hiện tại ta sẽ khai trừ người, sau này đừng mong làm môn hạ của ta!

Trương Huyền khoát ống tay áo.

Nếu như đám hải tử này không đáng để bồi dưỡng thì bản thân hắn cũng lười suy nghĩ. Thua thì thua, cùng lắm thì rời khỏi Thiên Huyền Vương quốc, rời khỏi Hồng Thiên học viện.

Hắn nắm giữ Thiên Đạo thư viện trong tay, trời đất bao la, có nơi nào mà không đi được?

Sờ đi hắn ở lại chỗ này, còn không phải là bởi vì quyến luyến đối với nơi này, bởi vì tiền thân làm lão sư. Lại thêm trách nhiệm của mình đối với những học sinh này hay sao?

- Vâng..

Viên Đào run cầm cập một chút, lại cắn răng một cái:

- Là như vậy, ngày hôm nay học viện phát tài nguyên tu luyện, nói người là... lão sư kém cỏi nhất cho nên không có tư cách lĩnh! Chúng con tức giận không nhịn nổi cho nên mới đi tìm bọn họ lý luận, vì vậy mới bắt đầu tranh chấp...

- Phát tài nguyên?

Trương Huyền sững sờ, lúc này hắn mới nhớ tới.

Mỗi tháng học viện đều sẽ phát tài nguyên tu luyện nhất định cho lão sư. Tài nguyên bao nhiêu đều phải căn cứ vào số lượng học sinh, thành tích sát hạch của giáo viên tạo nên đánh giá tổng hợp.

Những tư nguyên này, lão sư có thể để bản thân sử dụng, cũng có thể lựa chọn khen thưởng cho học sinh ưu tú để làm khích lệ. Thông thường sẽ do phòng học sinh của học viện phát thay.

Phòng học sinh là nơi quản lý, sát hạch học sinh, không chế giáo sư, phân phát tài nguyên cho học sinh.

Lúc nhập học Triệu Nhã ở gần mười vị trí đầu, không cần ở quản thể ký túc xá, cũng chính là trụ sở của cơ cấu phân phối này.

- Mang ta tới đó!

Biết bọn họ không phải là vô duyên vô cớ kéo bè kéo lũ đánh nhau, là đang ra mặt thay mình. Trong lòng Trương Huyền âm áp, lửa giận tiêu tan không ít.

Đám nhóc con này...

- Vâng!

Viên Đào không dám phí lời mà đi đầu dẫn đường, Vương Đình cũng theo sát ở phía sau, ba người đi ra bên ngoài.

...

Phòng học sinh.

- Chuyện Trương lão sư, giáo sư công hội đã có chứng minh trong sạch rồi, sao Chu lão sư lại giữ lại tài nguyên không đưa ra chứ?

Về mặt Trịnh Dương giận dữ nhìn thanh niên ở trước mắt.

Đây chính là người vừa mới trở thành lão sư năm nay, Chu Thiên.

- Rõ ràng? Có vấn đề không? Có thông cáo không?

Lông mày Chu Thiên nhíu lại, có vẻ dè dặt:

- Nếu không có thứ gì đó chứng minh thì Trương Huyền vẫn là lão sư không điểm kém cỏi nhất trong sát hạch lão sư. Cho hắn cũng là lãng phí, không có tài nguyên đừng trách ta, muốn trách thì trách mình đã tìm nhầm lão sư a!

Trong cửa cái, bạn bè, đất đai, tài nguyên thì tiền tài chiếm vị trí thứ nhất, đủ để thấy được tầm quan trọng của tiền tài.

Chính vì như thế, lúc trước Vương Đình lúc ghi danh, nghe nói tài nguyên của Trương Huyền không nhiều cho nên mới có chần chờ.

Hồng Thiên học viện, mỗi tháng đều phân phát cho học viên, lão sư một ít vật tư tu luyện. Phần lớn là một ít đan dược cấp thấp, tác dụng đối với lão sư không lớn. Thế nhưng đối với học viên vừa mới bắt đầu tu luyện lại là thứ tốt tuyệt hảo.

Rất nhiều người nhanh chóng tiến bộ đều là dựa dẫm vào những vật này.

Ngày hôm nay là ngày phân phát những thứ này, bọn họ lại được thông báo là mình không cho, cho nên đương nhiên phải đến hỏi cho rõ.

- Coi như giáo sư công hội chưa phát văn kiện xuống thì ta nhớ. Chỉ cần là lão sư của Hồng Thiên học viện, dù cho thành tích bết bát như thế nào, chỉ cần có học viên thì vẫn có tư cách lĩnh Sinh Tức tán a! Dựa vào cái gì mà người lại không cho?

Triệu Nhã bước lên phía trước.

Sinh Tức tán là vật tư tu luyện mà các học viên lớp dưới thường dùng nhất, có thể khiến cho học viên Tự Tức cảnh, có thể đẩy nhanh tốc độ cảm ngộ linh khí.

Vật này không tính là đan dược, ngay cả loại người không thông qua sát hạch học đồ như Văn Tuyết cũng có thể ung dung phối chế, giá trị không cao. Cho nên chỉ cần là lão sư có học viên thì cũng có thể lĩnh.

Không cho tài nguyên quý trọng, người có thể kiếm cơ. Thế nhưng ngay cả vật này cũng không cho, đó chính là cố ý gây chuyện!

- Đúng là học viện có quy định này, thế nhưng cũng có điều khoản. Nếu như học viên không có giá trị bồi dưỡng thì có thể không phân phát. Các người không tuân theo sắp xếp của phòng học sinh, chạy tới cãi lộn, coi như ta từ chối thì cũng là hợp tình hợp lý!

Mí mắt Chu Thiên nhấc lên, nói.

- Người...

Thấy đối phương quyết định không cho mấy người mình, Triệu Nhã tức giận tới mức hít thở dồn dập, vẻ mặt ửng hồng.

- Làm sao? Không phục sao?

Chu Thiên nhếch miệng lên:

- Không phục cũng được, ở kia có Học Chiến đài thai, có thể khiêu chiến học viên môn hạ ta. Chỉ cần chiến thắng tất cả bọn họ. Ta không chỉ cho các người Sinh Tức tán mà coi như cho các người Sinh Tức hoàn thì cũng không có vấn đề gì cả! Nhớ kỹ, đây chính là Sinh Tức hoàn, không phải các người vẫn tranh cãi vì Trương Huyền muốn tài nguyên hay sao? Tuy rằng thứ này không phải đan dược chân chính, thế nhưng cũng cách biệt không xa. Đối với cường giả Ích Huyết cảnh cũng có tác dụng, lão sư phổ thông một tháng chỉ có thể lĩnh một viên. Nếu như dám khiêu chiến, mà còn đồng thời thành công, ta có thể cho các người ba viên!

Học Chiến thai, nếu như học sinh và lão sư có mâu thuẫn, là một trong các phương thức giải quyết. Nó chỉ đứng sau Sư Chiến đài thai, ý tứ rất đơn giản, chính là chỉ cần học viên khiêu chiến vị lão sư này có thể quét ngang. Như vậy vị lão sư này sẽ phải chủ động xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Trương Huyền quyết định (1)

- Sinh Tức hoàn?

- Ba viên?

Nghe thấy hắn nói như thế, mấy người Trịnh Dương, Triệu Nhã lập tức hít thở dồn dập.

Sinh Tức hoàn là đồ vật đặc hữu của Hồng Thiên học viện, ngay cả luyện đan sư công hội cũng không mua mua được. Nó có thể giúp tốc độ hấp thu linh khí của võ giả tăng nhanh, khiến cho người ta nhanh chóng tiến bộ.

- Trương lão sư vì chúng ta đã làm nhiều chuyện như vậy, lại không cầu báo đáp. Người làm học sinh chúng ta cũng có thể vì người mà làm một cái gì đó!

Ánh mắt Trịnh Dương rất là kiên định.

Từ nhỏ đến lớn hẳn đều một mình tu luyện, khổ sở nghiên cứu. Vốn tưởng rằng khi đến học viện, lão sư cũng chỉ chỉ điểm nghi hoặc, giải quyết vấn đề... Nhưng, Trương lão sư lại khiến cho hẳn rất nhiều cảm giác ảm áp và không tầm thường.

Vì hẳn mà sáng tạo công pháp phù hợp, chỉ điểm chỗ thiếu hụt bên trên của tu hành, vì giúp bọn họ tăng cao thực lực mà thậm chí còn mạo hiểm đi luận đàn...

Tất cả tất cả, đều khích lệ, cảm động đối với hẳn từ nội tâm.

- Có khả năng Trương lão sư sẽ không quan tâm tới những tư nguyên này, thế nhưng... Tất cả lão sư đều được phát mà chỉ có người không có, chuyện này liên quan đến tôn nghiêm. Làm học sinh, bất kể thế nào chúng ta cũng phải tranh!

Triệu Nhã cũng cắn chặt răng.

Trương lão sư có thể tiện tay đưa Hàn Dương Mậu thảo giá trị mười vạn ra, mặc dù Sinh Tức hoàn không tệ, thế nhưng chắc chắn sẽ không được người đặt vào trong mắt, nhưng... Chuyện này đã không phải là vấn đề tài nguyên, mà là mặt mũi.

Nhiều lão sư như vậy đều có, mà chỉ người không có, nếu chuyện này truyền đi, tôn nghiêm ở đâu?

Nếu người có việc không có ở học viện, như vậy... Lão sư, mặt mũi của người, những học sinh như chúng con sẽ vì người mà tranh!

Tôn nghiêm của người, chúng con sẽ bảo vệ thay người!

Ánh mắt đám người Triệu Nhã, Trịnh Dương, Lưu Dương kiên định, không có chút chần chừ và dao động nào.

- Được, chúng ta khiêu chiến Học Chiến thái!

Gật đầu đồng ý, Trịnh Dương gỡ trường thương từ phía sau lưng xuống, từng đoạn từng đoạn được kéo lên, cổ tay rung lên mang theo thanh âm nghẹn ngào, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy lên.

- Đây chính là do các ngươi tự lựa chọn, đừng hối hận!

Chu Thiên chợt cười gằn, bàn tay lớn vẫy một cái, nói:

- Đi ra đi, có người muốn khiêu chiến các ngươi, đây là lúc để cho bọn họ đẹp mặt. Chỉ cần đánh thắng bọn họ, ta sẽ cho mỗi người các ngươi một phần Sinh Tức tán!

Soạt Soạt Soạt!

Nương theo tiếng quát, một đám người đi tới, tất cả đều là học sinh mới của năm nay, có tới bốn, năm mươi người.

- Học sinh của ta tổng cộng có bốn mươi bảy người, ta không quan tâm các ngươi có mấy người. Chỉ cần vượt qua tất cả bọn họ thì coi như thắng!

Khóe miệng Chu Thiên giương lên.

- Bốn mươi bảy...

Khóe miệng mấy người Triệu Nhã, Trịnh Dương nhếch lên.

Hiển nhiên bọn họ cũng không nghĩ tới, vị này lão sư mới năm nay lại có thể có thể thu được nhiều học sinh như vậy.

- Đánh đi, không thể mất mặt!

Học Chiến thái có quy củ của Học Chiến thái, có thể lựa chọn xa luân chiến, cũng có thể lựa chọn đồng thời đối chiến với nhiều người. Chỉ cần có thể đánh bại tất cả học viên của vị lão sư này thì coi như thắng lợi.

Nếu đã đưa ra lựa chọn, như vậy cũng không gì phải do dự.

Thân thể nhảy lên, Trịnh Dương dẫn đầu nhảy lên võ đài.

Sưu!

Lập tức, một người học viên của Chu Thiên cũng nhảy lên.

Chiến đấu trực tiếp bắt đầu.

...

- Chu Thiên?

Nhanh chân đi về phía trước, sau khi nghe Viên Đào giải thích xong, Trương Huyền cau mày.

Vị lão sư này bất kể là tiền thân hay là sau khi sống lại hẳn cũng chưa đắc tội qua a, vì sao đối phương lại cố ý nhắm vào mình chứ?

Tuy rằng so với bên ngoài học viện rất yên bình, thế nhưng cũng là giang hồ, có đủ loại minh tranh ám đấu. Nhưng hẳn ta là lão sư của phòng học sinh, lại không có bất luận xung đột lợi ích gì với bản thân. Dưới tình huống phát này cũng được, không phát cũng được này, rất nhiều vị lão sư sẽ không chọn không nể mặt mũi như vậy.

Huống chi mới vừa lật đổ chủ nhiệm, các học sinh cũng không biết nhiều, làm lão sư, nhất định đã biết được tin tức. Lúc này còn cố ý gây phiền phức, đây không phải là cố ý hay sao?

- Con nghe nói... Hẳn từng là học sinh của Thượng Thần trưởng lão, có thể ở lại làm lão sư cũng là một tay người sau xử lý...

Viên Đào nói ra tin tức không biết nghe được từ nơi nào.

- Thì ra là như vậy!

Như vậy thì mới giải thích thông được.

Bản thân Trương Huyền khiến cho Thượng Thần trưởng lão bị mất chức vị chủ nhiệm phòng giáo dục, thậm chí còn có thể bị giáo sư công hội xử phạt. Làm học sinh của hắn, đương nhiên phải nghĩ biện pháp ra mặt thay lão sư.

- Chỉ là, mặt của ta... Không phải dễ đánh như vậy!

Biết được nguyên do, Trương Huyền khẽ lắc đầu một cái.

Muốn đánh mặt của ta, cũng không phải là không thể, thế nhưng... Phải nhìn xem tay của ngươi, có đủ cứng hay không!

...

Phanh! Phanh! Phanh!

Liên tục mạnh mẽ đánh mấy quyền vào trên lưng, Trịnh Dương cảm thấy miệng mình ngọt đi. Dường như bàn tay nắm chặt trường thương cũng có chút mềm đi.

Trải qua mấy ngày tiến bộ, tu vi của hắn đã lần thứ hai gia tăng lên một đoạn dài. Học sinh của Chu Thiên lão sư không phải là đối thủ của hắn. Chỉ là hắn không chịu nổi số lượng nhiều!

Đây đã là người thứ năm rồi, hắn có chút không kiên trì được nữa.

Nếu như chỉ là xa luân chiến đơn thuần thì cũng không đến mức mệt nhọc như thế. Dường như đối phương đã sớm có dự mưu. Khi giao đấu với hắn, từng người từng người di động ở chung quanh, căn bản không chính diện giao phong, mục đích chính là tiêu hao thể lực của hắn.

- Chịu đựng, nhất định phải kiên trì!

Trịnh Dương cắn chặt răng, dùng hết chút sức lực cuối cùng, trường thương run lên, đánh bại học viên thứ năm.

- Ha ha, không kiên trì được nữa rồi sao?

Cười to một tiếng, tên học sinh thứ sáu nhảy tới, một chân đá vào ngực. Trịnh Dương liên tục lùi về sau bảy, tám bước, nếu không phải có một luồng ý niệm kiên trì, sợ rằng hắn đã sớm rớt xuống giao đấu thai rồi.

- Không kiên trì được thì đừng có đứng trang bức ở chỗ này đi. Dám khiêu chiến tôn nghiêm của Chu lão sư chúng ta, cút xuống đi!

Tên học viên thứ sáu cười gằn một tiếng, tay cầm trường côn rồi đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Trương Huyền quyết định (2)

Nhìn tốc độ lần này, một khi bị đánh trúng tuyệt đối sẽ bị thương nặng.

- Ngăn cản...

Về mặt dữ tợn, Trịnh Dương muốn giờ trường thương trong tay lên để ngăn cản, thế nhưng hắn lại phát hiện ra trước sau mình vẫn chậm một bước.

Hắn biết một cơn này sẽ đánh trúng mình, hắn không còn biện pháp gì khác cho nên không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại.

Vốn hắn tưởng rằng mình sẽ lập tức miệng phun máu tươi, từ trên Học Chiến thai rơi xuống dưới. Thế nhưng không nghĩ tới đợi nửa ngày cũng không có động tĩnh. Hắn vội vàng mở mắt ra thì đã lập tức nhìn thấy một hình bóng không cao lớn lắm, thế nhưng lại kiên định khiến cho người ta có thể tin cậy đang đứng ở phía trước.

Trường côn của tên học viên thứ sáu đang điên cuồng đánh tới lại bị hắn kẹp vào giữa hai ngón tay, bất kể đối phương dùng sức thế nào cũng không thể tránh thoát.

- Trương lão sư...

Chỉ liếc mắt nhìn qua thì hắn đã nhận ra được.

Đạo thân ảnh trước mắt này chính là Trương Huyền lão sư.

Người... Không phải người không ở học viện hay sao? Làm sao lại đến đây rồi...

Người dùng ngón tay kẹp lấy côn của đối phương quả thực là Trương Huyền. Hắn đi theo phía sau Viên Đào, vừa tới đến đã nhìn thấy cảnh này cho nên lập tức nhảy tới.

Còn chừng mười ngày nữa chính là ngày đánh cược cùng Lục Tầm lão sư, này mấy tên tiểu tử này không thể bị tổn thương, bằng không cũng đừng mong đánh cược gì nữa!

Chu Thiên bởi vì Thượng Thần bị mình lật đổ cho nên căm hận trong lòng. Hắn biết mình không phải là đối thủ của Trương Huyền cho nên cố ý dùng ngôn ngữ làm mấy người Trịnh Dương tức giận, chỉ sợ cũng là có ý đồ này.

Chỉ cần đám người Trịnh Dương bị thương, khi sư giả bình trác hắn sẽ phải thua không thể nghi ngờ.

Bởi vậy, thấy thời gian không kịp, hắn trực tiếp nhảy qua.

- Trương Huyền, ngươi có ý gì vậy? Học sinh của ngươi muốn tiến hành khiêu chiến Học Chiến thai, thân là lão sư, ngươi còn muốn ra tay đối với học trò của ta hay sao?

Nhìn thấy hắn xông lại, Chu Thiên không có bao nhiêu bất ngờ, hai mắt sáng lên.

- Ra tay đối với ngươi học sinh của ngươi? Ngươi cả nghĩ quá rồi!

Ngón tay búng một cái, trường côn của đối phương lập tức bị cắt thành vài đoạn, Trương Huyền vỗ tay một cái, mí mắt khẽ nhúc nhích lên.

- Vậy ngươi nhảy lên Học Chiến thai là có ý gì? Chẳng lẽ muốn đổi ý? Chỉ là, dường như đã chậm, mấy vị học sinh này của ngươi đã đồng ý khiêu chiến Học Chiến thai, hơn nữa đã làm cho năm vị học sinh của ta bị tổn thương. Cho nên tỷ thí ngày hôm nay cũng phải tiếp tục, không tiếp tục cũng phải tiếp tục, không thể thuận theo ngươi! Trừ phi...

Nói đến đây, khóe miệng Chu Thiên nhếch lên, cười lạnh:

- Trừ phi, chính ngươi chịu thua, thừa nhận học sinh của ngươi không bằng học sinh của ta!

- Không thể chịu thua!

- Ngày hôm nay coi như dùng hết toàn lực, chúng ta cũng sẽ chiến thắng...

Nghe thấy đối phương trào phúng trần trụi, mấy người Trịnh Dương xiết chặt nắm đấm, sắc mặt đỏ lên.

Nếu như ngày hôm nay chịu thua thật, như vậy sau này bọn họ cũng không thể ngẩng đầu lên được ở học viện nữa.

- Chịu thua?

Trương Huyền lắc lắc đầu:

- Ngươi chưa tỉnh ngủ hay sao?

- Hừ, đã như vậy thì lại tiếp tục, kính xin Trương lão sư xuống cho!

Chu Thiên vung ống tay áo:

- Học sinh giao đấu với nhau, lão sư như người nhúng tay vào khó tránh khỏi có chút lầy lén ép nhỏ a!
- Đừng có gấp!

Trương Huyền khẽ mỉm cười, nói:

- Ta không chịu thua, cũng không nói muốn tiếp tục giao đấu trên Học Chiến thai!
- Không tiếp tục? Tỷ thí trên Học Chiến thai đã bắt đầu, sẽ không thể dừng lại. Hiện giờ mới hối hận cũng đã chậm.

Chu Thiên hừ lạnh nói.

- Quyết định của học trò ta là của ta, nếu bọn họ khiêu chiến Học Chiến thai, đương nhiên ta không có gì để hối hận!

Trương Huyền nhìn sang mấy học sinh của mình, nói:

- Chỉ là... Ta cảm thấy khiêu chiến Học Chiến thai nhỏ quá vô vị, không bằng trực tiếp đến Sur Chiến thai, không biết người có dám đồng ý hay không?
- Cái gì? Khiêu chiến Sur Chiến thai? Không phải tên này điên rồi đó chứ?
- Có phải là đầu óc có vấn đề hay không?
- Sur Chiến thai là học sinh khiêu chiến lão sư, mấy học sinh của hắn vừa nãy ta cũng đã nhìn qua. Khiêu chiến Học Chiến thai cũng khó mà thắng lợi được mà còn muốn khiêu chiến lão sư? Đây không phải là nằm mơ hay sao?

...

Các lão sư khác và học viên khác của phòng học sinh nghe thấy Trương Huyền nói, tất cả đều tròn mắt há hốc mồm, sững sờ tại chỗ.

Học Chiến thai, học sinh bắt nạt đối với lão sư thì có thể khiêu chiến tất cả học sinh dưới trướng bọn họ, bức ép nhận sai. Mà Sur Chiến thai là nơi học viên trực tiếp khiêu chiến vị lão sư này, một khi thắng lợi, nhận sai chỉ là thứ yếu, bất kể là tôn nghiêm hay là mặt mũi, đều sẽ phải chịu sỉ nhục rất lớn.

Đương nhiên, học sinh có đẳng cấp thấp hơn lão sư không ít, chiến đấu không thể thắng được. Cho nên vì công bằng, đối chiến ở Sur Chiến thai, nhất định lão sư phải hạ thấp tu vi, giống như học sinh vậy.

Dù vậy, cũng không phải là công bằng thật sự.

Người có thể làm lão sư, bất kể là tầm mắt, nắm giữ đối với chiến đấu đều hơn xa học viên, coi như là cùng cấp bậc thì người sau cũng không thể thắng lợi được.

Không những mọi người sững sờ, ngay cả mấy người Trịnh Dương, Triệu Nhã cũng lão đảo một cái, suýt chút nữa đã ngất đi.

Vốn bọn hắn thấy mấy người mình khiêu chiến Học Chiến thai đã đủ coi trời bằng vung, không biết trời cao đất rộng rồi. Thế nhưng Trương lão sư càng lợi hại hơn, vừa mở miệng đã là Sur Chiến thai..

Người... Đang đùa hay sao?

Vị Chu Thiên lão sư này, tuy rằng ở trong chư vị lão sư không có tu vi cao, chỉ là võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh sơ kỳ. Thế nhưng... Cũng là lão sư thật sự, không phải là tồn tại mà những tiểu nhân vật nhất trọng Tụ Tức cảnh như bọn họ có thể chiến thắng.

- Sur Chiến thai? Người muốn để cho những học sinh này khiêu chiến ta?

Chu Thiên có cảm giác như đang được nghe chuyện cười êm tai nhất trên thế giới.

- Sao vậy? Không dám sao?

Trương Huyền nhìn sang hắn.

- Ha ha, là chính người muốn chết!

Chu Thiên cười to một tiếng, nói:

- Được, ta đồng ý, nếu như người thắng, ta có thể trực tiếp cho người mười viên Sinh Tức hoàn, nhưng nếu như thua... Khà khà, cũng không cần người phải giao ra đồ vật gì cả, chỉ cần trực tiếp quy xuống cho ta là được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Truyền thụ thương pháp (1)

- Được, chỉ cần ngươi không quyệt nợ là được.

Trương Huyền cười cợt, trực tiếp đồng ý.

- Trương lão sư...

Nghe thấy hắn lại đưa ra quyết định này, vẻ mặt mấy người Triệu Nhã đều có chút lo lắng.

Đùa gì vậy chứ?

Tuy rằng mấy ngày nay tu vi của bọn họ tiến bộ không ít, thế nhưng muốn chiến đấu cùng một vị lão sư... cũng là chuyện không thể!

Trực tiếp đồng ý, đây không phải là chờ chịu thua hay sao?

- Nếu ngươi đã tự tin như thế, được lắm, bọn họ cùng tiến lên, hay là từng người từng người xa luân chiến?

Chu Thiên cười khanh khách nhìn về phía bọn họ.

Trương Huyền chỉ có năm học sinh, coi như hạ thấp tu vi, xa luân chiến thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Xa luân chiến? Ngươi cả nghĩ quá rồi, chỉ bằng vào thực lực như vậy của ngươi, ta tùy tiện chỉ một học sinh cũng đã có thể đánh bại ngươi nha!

Trương Huyền lắc đầu.

- Ngươi...

Thấy đối phương xem thường mình như vậy, sắc mặt Chu Thiên trở nên hết sức khó coi.

Không thèm để ý tới tên này, Trương Huyền nhìn về phía mấy người Triệu Nhã.

Bị hắn nhìn, trong lòng tất cả mấy người đều trở nên căng thẳng.

Học Chiến thai bọn họ cũng không thắng được, lúc này còn khiếu chiến lão sư...

- Vừa rồi mấy người các ngươi không có chiến đấu, để cho các ngươi khiếu chiến Chu lão sư, thực sự là... giết gà dùng dao mổ trâu, Trịnh Dương, ngươi lên đi!

Trương Huyền nhìn quanh một vòng, tiện tay chỉ tay về phía một người.

Nghe thấy hắn nói như thế, hai mắt tất cả mọi người xung quanh đều tối sầm lại.

Đại ca, ngươi trang bức như vậy có khỏe không?

Coi như thật sự muốn trang bức thì cũng phải phù hợp với thực tế a?

Tên Trịnh Dương này trước tiên không nói thực lực ra sao. Thế nhưng hắn vừa mới đại chiến một hồi, thể lực gần như đã tiêu hao sạch sẽ, ngươi không thấy hắn ngay cả thương cũng không cảm nổi, hiện tại để hắn giết một con gà, sợ rằng cũng không giết chết được. Lúc này ngươi còn bảo hắn đi đối chiến cùng Chu Thiên?

Hơn nữa còn... giết gà dùng dao mổ trâu?

Giết gà dùng dao mổ trâu cái lông a!

Nhìn dáng vẻ của tên này, coi như Chu Thiên không ra tay, sợ rằng cũng không kiên trì được bao lâu rồi sẽ tự mình ngã xuống a...

Không những mọi người có biểu cảm quái lạ mà ngay cả khóe miệng của Trịnh Dương cũng co giật một chút.

- Lão sư, con...

Hắn sắp phát điên rồi.

Có phải Trương lão sư đang nói đùa hay không?

Hắn có bao nhiêu cân nặng hắn tự mình biết rất rõ ràng, hiện tại tùy tiện chỉ một học sinh nào đến hắn cũng không chống đỡ được. Lại còn đối chiến với Chu Thiên lão sư... Đừng nói hắn ta áp chế tu vi đến vô giả nhất trọng, coi như áp chế tới mức tu vi gần như không có... thì hắn cũng không chiến thắng được a!

Hắn đang muốn nói cho Trương lão sư tình huống thân thể của mình. Thế nhưng còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy thanh âm nhàn nhạt của đối phương vang lên:

- Không cần phải vui vẻ, đánh bại vị Chu lão sư này rồi cao hứng cũng không muộn!

Cao hứng?

Cao hứng cái lông a!

Con sắp khóc nha, người không có nhìn ra sao?

Thân thể Trịnh Dương lay động, hắn cảm giác bất cứ lúc nào mình cũng sẽ ngã đi.

- Đây là tự bản thân ngươi muốn chết...

Thấy cảnh này, Chu Thiên tưởng là Trương Huyền đang cố ý khiến cho hắn không chịu nổi. Hắn tức giận tới mức khoe miệng co giật, trong mắt có hung quang đại thịnh.

- Trước khi chiến đấu, ta muốn dạy hắn một chiêu thương pháp, Chu lão sư cảm thấy không có vấn đề chứ?

Không để ý tới sắc mặt kỳ dị của mọi người xung quanh, Trương Huyền nhìn về phía Chu Thiên rồi nói.

- Gần gả ra ngoài mới nghĩ tới việc mua nhẫn, sợ rằng hơi muộn nha!

Chu Thiên hừ lạnh rồi nói.

- Chậm hay không quan trọng lắm. Chỉ cần có thể thắng được ngươi là được!

Trương Huyền cười nhạt, sau đó đi tới trước mặt Trịnh Dương, nói:

- Đến đây, để lão sư dạy cho ngươi một chiêu thương pháp, nhìn thật kỹ, cố gắng học!

Nói xong hắn tiếp nhận trường thương từ trong tay đối phương, bàn tay run lên, lập tức đánh ra ngoài.

Chiêu này nhìn qua không có bất kỳ kết cấu gì cả, tùy ý đến cực điểm, căn bản không giống như là chiêu số mà lại giống như là tùy tiện đâm ra, đùa giỡn vậy.

- Tên này... Không phải tới đây là để chọc cười mọi người đó chứ!

- Đây mà hắn cũng gọi là thương pháp sao? Cho đầu heo đực lại đây, để nó nhìn một chút sợ rằng cũng không bằng lợn cái. Đây cũng gọi là thương pháp hay sao?

- Ta đã từng thấy người lừa phụ, mẫu. Thế nhưng đây lại là lần thứ nhất nhìn thấy lừa học sinh, có lẽ Trịnh Dương xong đời rồi!

- Bái vào một lão sư như vậy, dù có lợi hại đến đâu cũng sẽ xong đời a...

Trương Huyền truyền thụ ở trước mặt mọi người, không có ẩn giấu một chút nào. Tất cả mọi người đều nhìn thấy rõ ràng toàn bộ dáng vẻ của chiêu kia, mỗi một người đều cảm thấy đầu óc mình như ngừng chuyển động.

Cái này cũng gọi là thương pháp?

Coi như là thiêu hỏa côn, chọn hỏa điểm cũng tinh diệu hơn gấp mấy lần so với chiêu số này...

- Học được không?

Không để ý tới mọi người đang nghị luận, Trương Huyền nhìn về phía Trịnh Dương rồi hỏi.

- Học...

Trịnh Dương khóc.

Chiêu này cũng nói là học được sao?

Hắn từ lúc sáu tuổi đã bắt đầu lần thứ nhất nắm lấy thương... Chiêu số so với chiêu này còn lợi hại hơn rất nhiều...

- Được rồi, nếu đã học được thì đi lên đánh bại Chu lão sư đi!

Trương Huyền gật gù, bàn tay vỗ vỗ lên trên người Trịnh Dương.

Nghe thấy lời nhắn nhủ của hắn, Trịnh Dương đang muốn khóc ra thành tiếng thì đã cảm thấy nơi bàn tay của Trương lão sư tiếp xúc với bả vai hắn có một luồng chân khí hùng hậu trong nháy mắt đã dọc theo kinh mạch tuôn ra.

Đạo chân khí này hùng hậu không gì sánh được, hơn nữa lại còn tinh khiết đến cực điểm. Đi tới đâu, nơi trước kinh mạch tích tụ trong cơ thể đều nhao nhao bị phá tan. Giống như thân thể trong nháy mắt phá vỡ một loại gông xiềng nào đó, như ăn đại bổ đan. Cảm giác toàn thân mệt mỏi biến mất hầu như không còn, cả người lần nữa khôi phục lại, tinh thần tràn ngập.

Mệt mỏi cũng giống như bị bệnh nặng, cũng là do kinh mạch bế tắc dẫn đến, những chỗ bế tắc này dưới chân khí tinh khiết của Trương Huyền, căn bản không tính là gì.

- Đừng chống lại, vận chuyển dọc theo phương hướng chân khí của ta, điều chỉnh hô hấp!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Truyền thụ thương pháp (2)

Trong lúc hắn đang cảm thấy kỳ quái thì bên tai vang lên tiếng truyền âm của Trương lão sư.

Biết lão sư không hại mình, Trịnh Dương vội vàng tập trung tinh thần, điều chỉnh hô hấp.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Đạo chân khí tiến vào trong cơ thể kia lập tức dọc theo kinh mạch, lại dùng phương thức đặc thù vận chuyển. Trong một sát na, Trịnh Dương cảm giác như mình đã biến thành một thanh trường thương bất cứ lúc nào cũng sẽ đâm thủng bầu trời vậy.

- Đây là... phương pháp vận chuyển nội tức của Thương pháp?

Vào giờ phút này, Trịnh Dương có ngốc đến mấy cũng đã hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì.

Bất kể là thương pháp hay là võ kỹ, không chỉ có chiêu số, quan trọng nhất chính là phương pháp vận chuyển nội tức.

Chỉ có nội tức vận chuyển đúng thì mới có thể thôi thúc rathương pháp, phát huy ra uy lực mạnh nhất. Bằng không, cái gọi là chiêu số, nhiều nhất cũng chỉ đẹp đẽ hơn một chút. Thế nhưng uy lực lại hầu như không có.

Tuy rằng Trịnh Dương chưa từng tiếp xúc qua thương pháp lợi hại gì cả. Thế nhưng từ nhỏ đã làm bạn với thương, đã sớm hòa thương pháp vào trong cốt tủy. Cho nên phương pháp vận chuyển nội tức vừa mới hình thành ở trong người thì hắn đã hiểu rõ. So với tất cả thương pháp mà học được, thậm chí đã từng gặp qua còn cao minh hơn rất nhiều!

Chiêu vừa nảy xem ra rất bình thường, kẻ ngu si cũng có thể học được. Thế nhưng một khi phối hợp với bộ tâm pháp này, như vậy sẽ hóa phức tạp thành đơn giản, đại xảo không công!

- Không ngờ trên đời này lại có chiêu số lợi hại như thế...

Trong nháy mắt vẻ mặt hắn đã trở nên si ngốc, quả thực là không thể tin được.

Chiêu này đã không thể dùng hai từ huyền diệu để hình dung nữa, quả thực chính là khó có thể tưởng tượng ra được.

Trong lúc đang kích động, trong tai hắn lại vang lên tiếng của lão sư.

- Đừng do dự, nhanh làm quen với phương pháp vận chuyển nội tức, sau đó cố gắng xứng đôi cùng thương pháp!

- Vâng!

Biết Trương lão sư đang truyền thụ cho hần thương pháp cao minh cho nên Trịnh Dương không dám tiếp tục suy nghĩ lung tung mà tập trung tinh thần, cảm ngộ khí tức vận chuyển.

Mỗi một võ kỹ đều sẽ có phương pháp vận chuyển nội tức đặc thù. Giống như lát đường cho người tu luyện vậy, mở kinh mạch bế tắc ra từng chút một, phiền phức không gì sánh được, cần phải tiêu tốn rất nhiều tinh lực.

Lấy Trịnh Dương hiện giờ làm ví dụ, tu vi hần chỉ là võ giả nhất trọng Tụ Tức cảnh. Trong cơ thể chỉ có nội tức, ngay cả chân khí cũng không hình thành, muốn học chiêu này rồi mở ra con đường vận chuyển nội tức, không có một hai năm, trên cơ bản là chuyện không thể.

Chỉ là, hiện tại thì lại không giống nữa.

Chân khí của Trương lão sư tinh khiết đến cực điểm, đi tới đâu, tất cả các nơi bế tắc trong cơ thể đều trở nên thông thuận, không tới hai hô hấp đã mở ra một vòng tuần hoàn thông suốt, nội tức nhanh chóng di chuyển, không còn một chút ràng buộc nào nữa.

- Cái này... đã luyện thành rồi sao?

Nội tức trở nên thông suốt, Trịnh Dương nhất thời hiểu rõ, bộ thương pháp hần muốn triệt để học được cũng phải chìm đắm mấy năm.

- Được rồi, trước tiên đạo chân khí này sẽ ở lại bên trong cơ thể của con. Con cứ tiếp tục giả vờ không có khí lực, khi chiến đấu cùng với Chu Thiên nhất định phải một đòn đánh trúng!

Âm thanh của Trương Huyền tiếp tục truyền đến.

Biết ý của hần, Trịnh Dương âm thầm gật gật đầu, đồng thời trong lòng cũng có chút kỳ quái... Vì sao chân khí của Trương lão sư lại có thể ở lại trong cơ thể hần, mà không xuất hiện sự xung đột?

Công pháp tu luyện của võ giả không giống nhau thì thuộc tính chân khí cũng không giống nhau. Bởi vậy, chân khí của một người tiến vào trong cơ thể của người khác, đừng nói là không thể giúp đột phá mà còn rất dễ xung đột, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.

Chân khí của Trương lão sư tiến vào trong cơ thể hần, không ngờ lại không có một chút xung đột và mâu thuẫn nào. Chuyện này khiến cho hần có chút khó mà tin nổi.

Chỉ là, hần cũng biết, lúc này không phải lúc nghĩ những thứ này, hần ôm quyền, nói:

- Chu lão sư, đến đây đi!

Nói xong hần lác lư đi đến Sư Chiến thai.

Nhìn thấy dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng sẽ bị gió thổi bay của hần, mọi người đang xem trò vui không khỏi giương mắt nhìn nhau.

Trời, thật sự tới chiến sao?

Học thương pháp mà ngay cả một con heo cũng có thể thi triển, thân thể bất cứ lúc nào cũng sẽ té xỉu, người đánh thế nào đây...

Da mặt của Chu Thiên cũng run run, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Trúng kế.

Nhất định tên này đã sớm quyết định bỏ người học sinh này, lại cố ý khiến cho hần không chịu nổi.

Dạy một chiêu ngay cả gà cũng không giết chết được để đối phó với bản thân... Chẳng phải đã cho thấy, bản thân hần ngay cả gà cũng không bằng hay sao?

- Trương Huyền, xem như ngươi lợi hại!

Cho rằng đối phương đang cố ý nhục nhã bản thân, Chu Thiên cắn răng một cái, cũng nhảy lên tỷ thí thai.

- Mong rằng Chu lão sư hạ thủ lưu tình...

Ra vẻ suy yếu, Trịnh Dương gian nan giờ trường thương lên.

Nhìn thấy hần làm ra một động tác đơn giản như vậy mà cũng mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, tất cả mọi người đều không biết nên nói gì.

Sư Chiến thai, nơi này đã rất nhiều năm không có ai khiêu chiến, không nghĩ tới lần thứ nhất khiêu chiến lại có thể khôi hài như vậy.

Chuyện này truyền đi, sợ rằng cũng kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

- Lão sư... không bằng để con thay Trịnh Dương đi!

Triệu Nhã không nhịn được nói một câu.

- Cứ nhìn là được!

Trương Huyền cũng không có giải thích.

Thấy dáng vẻ như đã định liệu từ trước của lão sư, trong lòng Triệu Nhã tràn ngập nghi hoặc, thế nhưng nàng cũng không dám hỏi nhiều mà lần nữa nhìn lại trên đài.

- Lưu tình? Muốn trách thì trách Trương lão sư của ngươi đi!

Đoán ra dụng ý của Trương Huyền, trong lòng Chu Thiên như phún lửa.

- Như vậy... Học sinh thất lễ vậy!

Trịnh Dương biết nếu không tự mình ra tay thì đối phương sẽ do thân phận hạn chế mà không xuất thủ trước. Hắn cũng không phí lời, trường thương run lên, trực tiếp đâm thẳng tới.

Mũi thương run run giống như không hề có một chút sức mạnh nào cả.

Chính là chiêu số rác rưởi vừa này Trương Huyền đã dạy hắn.

- Hừ!

Nhìn thấy tên này vẫn dám sử dụng chiêu này, Chu Thiên càng thêm tức giận. Miệng hừ lạnh một tiếng, áp chế tu vi đến võ giả nhất trọng Tụ Tức cảnh, cũng không sử dụng binh khí mà dùng bàn tay để nghênh đón.

Tay không đấu với trường thương!

Dù vậy, dưới đài cũng không có một người nào xem trọng Trịnh Dương. Tất cả đều cảm thấy nhất định tên này sẽ chịu xui xẻo.

- Chính là lúc này...

Thấy đối phương quả nhiên xem thường mình, tay không nghênh đón thương, ánh mắt Trịnh Dương sáng lên, đạo chân khí của Trương Huyền trong cơ thể hắn đột nhiên tuôn ra. Cả người hắn trong nháy mắt đã thay đổi, nếu như nói vừa này là con cừu ngoan ngoãn thì lần này, không ngờ đã biến thành lão hổ hung mãnh.

Ầm ầm!

Một đạo thương mang đâm thẳng ra, đâm thẳng vào ngực của Chu Thiên.

- Cái gì?

Con ngươi co rút lại, lông tơ trên người Chu Thiên đột nhiên dựng đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Ca tới đây là muốn làm cho ngươi mất mặt (1)

Thân là lão sư, lại là cường giả võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh, coi như Chu Thiên không học được thương pháp thì vẫn có thể nhìn ra sâu cạn của chiêu này.

Thương mang gào thét, uy lực mười phần, áp bức không khí giống như con lốc gào thét, đừng nói là áp chế tu vi, coi như dùng hết toàn lực thì sợ rằng cũng khó có thể chống lại được!

Một tiểu tử Tụ Tức cảnh, làm sao lại có thể một lần bùng nổ ra lực lượng to lớn như vậy chứ?

Hắn cảm thấy sắp phát điên rồi.

- Trương Huyền, con mẹ nó nguoi chơi ta...

Lúc này hắn có ngốc tới mấy cũng biết mình đã bị trúng kế.

Khó trách tên này lại tự tin như vậy, Trịnh Dương này từ khi nào mạnh như vậy chứ?

Trong lòng không kịp nghĩ nhiều nữa, hắn cũng không dám tiếp tục áp chế lực lượng, hai cổ chân khí từ trong bàn tay dâng trào ra, muốn phong lại thương mang.

Chỉ là, chiêu Thiên Đạo thương pháp này ngaycar loại võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh, lại là đại sư thương pháp như Vương Sùng cũng không chống đỡ được, huống chi là hắn.

Oanh!

Báng thương mạnh mẽ đánh lên trên ngực, miệng Vương Sùng ngòn ngọt, phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể lập tức bay ngược ra ngoài, từ trên Su Chiên thai rơi xuống mặt đất, vô cùng chặt vật.

Yên tĩnh.

Yên lặng như tờ.

- Cái gì?

- Một thương đánh bại Chu Thiên lão sư?

- Trời ạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Sau khi há hốc mồm, mọi người ồ lên một trận.

Vốn bọn họ tưởng rằng Chu lão sư ra tay đối phó với một học sinh bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống đất như vậy, một ngón tay là có thể ung dung nghiền ép được. Thế nhưng... Trước mắt là trò quỷ gì vậy chứ?

Dưới một thương của học sinh này, Chu lão sư không chỉ làm trái quy tắc phóng thích tất cả lực lượng mà vẫn bị một lần đánh bay như cũ...

Không phải ta nhìn nhầm đó chứ?

Ai đó có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?

Con mắt của mấy người Triệu Nhã, Lưu Dương, Viên Đào cũng tròn tròn, có chút khó mà tin nổi nhìn về phía Trịnh Dương.

Tên này mỗi ngày đều ở cùng bọn họ, thực lực ra sao bọn họ đều biết rất rõ ràng, làm sao... lại mạnh như vậy chứ?

Hơn nữa... Người khác mạnh mẽ thì cũng chỉ là lợi hại thêm một chút... Chuyện có vẻ như có chút đột nhiên quá mức a!

Cường giả võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh, bị một thương đánh bay...

Có phải chúng ta đang nằm mơ hay không?

Không phải là nằm mơ, là chiêu thương pháp kia!

Mấy người đồng thời quay mặt nhìn về phía Trương Huyền.

Bọn họ cũng phát giác ra, mặc dù Trịnh Dương có thể đại triển thần uy, thế nhưng nhất định là chiêu thương pháp do Trương lão sư hắn dạy cho.

Chỉ có điều... Chiêu thương pháp này nhìn thế nào cũng thấy giết không chết gà, làm sao lại trâu bò như vậy chứ?

Cánh tay của học sinh Chu Thiên vốn đang giơ lên, định vỗ tay dương oai cho lão sư. Thế nhưng bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, lời nói còn chưa hô ra thì đã xuất hiện kết quả này, về mặt mỗi người như mơ, không biết làm sao bây giờ.

- Lão sư...

Sau khi kịp phản ứng lại, tất cả đều chạy tới, nâng Chu Thiên dậy.

- Nguoi...

Đứng dậy, điều tức một chút. Lúc này Chu Thiên mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hắn lạnh lùng nhìn về phía Trương Huyền. Lúc đang muốn nói

chuyện thì đã thấy Trịnh Dương cầm trong tay trường thương đi tới, lại ôm quyền nói:

- Chu lão sư, đa tạ!

- Phốc!

Nghe thấy hần nói như thế, Chu Thiên hơi đỏ mặt, phun ra một ngụm máu tươi.

Đa tạ mọi người a!

Lão tử hận không thể đánh chết người tại chỗ, ai biết được thương pháp của người lại quái dị như thế chứ...

Đường đường là lão sư lại thua một học sinh...

Hần chỉ cảm thấy mặt mình nóng rất như bị người ta mạnh mẽ đánh vào.

- Chu lão sư, vừa nãy người đã nói, nếu như ta thắng thì người sẽ cho ta mười viên Sinh Túc hoàn, xin lão sư lấy ra!

Trịnh Dương hưng phấn bước lên phía trước.

Tuy rằng tức giận thế nhưng Chu Thiên cũng biết, lần này mất mặt là chuyện khó tránh khỏi. Nếu như thua trên Sư Chiến thai mà lại chống chế thì sẽ mất hết mặt mũi.

Cẩn rằng một cái, hần từ túi áo lấy ra một cái bình ngọc rồi đưa tới.

Vội vàng tiếp lấy, Trịnh Dương mở nắp bình ra, quả nhiên bên trong có một loạt Sinh Túc hoàn, khí tức truyền ra ngoài, linh khí bức người.

- Lão sư...

Vội vàng đưa Sinh Túc hoàn tới trước mặt Trương Huyền, vẻ mặt Trịnh Dương rất là hưng phấn.

Vừa giữa trưa bọn họ đến phòng học sinh cãi lộn đó là vì Trương lão sư cần những tư nguyên này, tuy rằng khổ cực... thế nhưng cuối cùng vẫn thành công.

- Đáng ghét!

Nhìn thấy dáng vẻ của hần, trong lòng Chu Thiên nhỏ máu.

Một lão sư một tháng mới có thể có được một viên, mười viên Sinh Túc hoàn, đối với hần cũng là một số của cải lớn.

Đương nhiên, hần cũng sẽ không để cho Trương Huyền thoải mái.

- Hừ, Trương Huyền, cho người thì sao chứ? Những Sinh Túc hoàn này là do học sinh người thắng giúp người. Vốn người đã không tư cách nắm giữ, ta không tin người có thể ung dung thoải mái dùng nó!

Có được những đan dược này thì thế nào chứ?

Học sinh nhọc nhằn khổ sở giúp người đạt được, người còn không biết ngại đi dùng sao?

Chỉ cần không cần, cũng giống như không đạt được nó a!

- Dùng?

Trương Huyền tiếp nhận bình ngọc, lắc lắc đầu nói:

- Loại đồ vật rác rưởi này, ai thèm dùng?

Nói xong, bàn tay run lên.

Tôm tôm!

Bình ngọc đã bị hần ném vào trong bể nước cách đó không xa.

- A?

- Chuyện này...

Thấy cảnh này, toàn bộ mọi người giật nảy mình, Chu Thiên cũng sững sờ tại chỗ.

Hắn ta làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Ca tới đây là muốn làm cho người mất mặt (2)

Đây chính là mười viên Sinh Tức hoàn, giá trị mấy ngàn kim tệ nha, trực tiếp ném đi?

Ngay cả mấy người Trịnh Dương, Triệu Nhã cũng sững sờ đứng tại chỗ.

- Không cần cảm thấy kỳ quái như vậy. Tuy rằng Sinh Tức hoàn có thể trợ giúp người tu luyện nhanh chóng hội tụ linh khí, nhưng nếu dùng nhiều sẽ làm cho người ta xuất hiện tính ỷ lại, không tốt đối với tu luyện về sau!

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Trương Huyền xoay cổ tay một cái rồi lấy ra một cái bình ngọc, ném cho mọi người:

- Đây là đồ vật mà ta chuẩn bị cho các ngươi, dùng hết ta lại đi kiếm một chút!

Trong lúc nghi hoặc, mấy người Triệu Nhã tiếp nhận bình ngọc, vừa mở ra nhìn một chút, cả đám giật nảy mình.

- Sinh Tức đan?

Trong bình ngọc có từng viên từng viên đan dược tròn vo tỏa sáng, tỏa ra mùi thơm xuyên vào xương cốt.

Không ngờ lại là... Sinh Tức đan!

Đây mới chân chính là đan dược, đối với võ giả tu luyện có tác dụng cực mạnh, Sinh Tức hoàn so sánh với nó, quả thực chính là chênh lệch giữa bùn nhão và bảo thạch, không thể cùng so sánh được.

- Đây là Sinh Tức đan mấy vạn kim tệ một viên ở bên ngoài hay sao? Một lần hắn lấy ra hai bình, mấy chục viên?

- Nhiều như vậy đan dược chính thức đưa cho học sinh dùng?

Thân thể chúng nhân run rẩy một cái, cảm giác mình sắp phát điên rồi.

Nhiều Sinh Tức đan như vậy, chỉ ít giá trị cũng tới mấy trăm ngàn kim tệ, ném cho học sinh tùy tiện dùng...

Trời ạ, có cần phá sản như thế hay không?

Khó trách người ta không để Sinh Tức hoàn vào mắt, nói đùa, ai có nhiều Sinh Tức đan như vậy thì cũng không để thứ đồ chơi kia vào mắt nha.

- Phốc!

Chu Thiên thân thể run rẩy một cái, suýt chút nữa đã ngất đi tại chỗ.

Hắn chỉ cảm thấy hai gò má mình đỏ chót, bị đánh tới mức sắp bị phế tới nơi rồi.

Tùy tiện dạy học sinh một chiêu số rác rưởi mà lại có thể đánh mình giống như chó chết, Sinh Tức hoàn mà bản thân hắn xem như bảo bối quý trọng không ngớt thì người ta lại coi như rác rưởi ném đi như thế...

Đại ca, không phải người là lão sư có đãi ngộ tiền lương kém cỏi nhất trong học viện hay sao? Từ khi nào trở nên trâu bò như thế cơ chứ?

- Lão sư... Những thứ này đều là của chúng con sao?

Không những mọi người phát rồ mà mấy người Triệu Nhã cũng không thể tin được.

- Đương nhiên là cho các ngươi, không phải ta nói với các ngươi rồi sao? Làm học sinh của ta, học viện chỉ có một ít đồ nhv vậy cần gì phải tranh chứ?

Trương Huyền ra vẻ chỉ tiếc mài sắt không thành kim, lắc đầu một cái. Cổ tay xoay một cái, một cái hồ lô xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn:

- Vương Đình, đuôi con bị thương, kinh mạch bị hao tổn, đây là Dưỡng Thể dịch mà ta chuyên môn tìm cho con. Sau khi trở về hòa với nước ngâm ba ngày liên tục, tất cả mầm họa sẽ bị tiêu trừ!

- Lưu Dương, con luyện sai vô kỹ, Ôn Mạch đan này là thứ mà ta tìm được ở trong luyện đan sư công hội. Cố gắng tu luyện trong thời gian ngắn thì tổn thương trước đó cũng có thể giải quyết!

- Vâng!

Vương Đình, Lưu Dương đi lên phía trước, tiếp nhận hai loại đồ vật.

- Đường Thể dịch? Lễ nào là Đường Thể dịch của luyện đan sư công hội?

- Người đã nghe nói qua rồi sao?

- Đương nhiên ta đã nghe nói qua, lúc trước ta nghe nói vật này có thể làm cho kinh mạch đã bị tổn thương nhanh chóng khôi phục cho nên mới sai người hỏi thăm một chút, một hồ lô như vậy có người nói cũng cần ba mươi vạn kim tệ!

- Ba mươi vạn? Thật hay giả vậy?

- Ôn Mạch đan là đan dược chân chính, giá trị so với Sinh Tức đan còn cao hơn. Có người nói một viên đã có giá hai mươi vạn kim tệ. Luyện đan sư hoặc là luyện đan học đồ mua có lẽ có thể rẻ hơn một chút. Thế nhưng cũng không rẻ được bao nhiêu.

- Hai mươi vạn? Nói như vậy, không phải hần vừa ra tay đã là năm mươi vạn rồi hay sao?

- Còn có nhiều Sinh Tức đan như vậy, gộp lại đã hơn một trăm vạn rồi? Lại còn tiện tay đưa cho học sinh?

- Trương lão sư còn thu học sinh không? Ta muốn gia nhập vào làm môn hạ của hần...

...

Trong đám người có không ít người kiến thức rộng rãi. Ôn Mạch đan, Đường Thể dịch, không tính là thứ bí ẩn, cho nên rất nhiều người đều nghe nói qua. Vừa nghe đến giá trị của nó, mỗi người lần nữa trở nên điên rồ.

Lão sư sơ cấp của học viện, tiền lương một tháng cũng chỉ là ba, bốn trăm kim tệ, cao cấp cũng không quá một ngàn, tiện tay lấy ra hơn trăm vạn đưa cho học sinh tu luyện...

Không nói tới lão sư khác... Tên Chu Thiên này, học sinh chiến thắng cho nên mới được khen thưởng Sinh Tức tán, người nhìn người ta một chút mà xem, tiện tay đưa ra đều là đan dược chính thức, dược dịch cực phẩm...

Con mẹ nó, cùng là lão sư, làm sao lại chênh lệch lớn tới như vậy chứ?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ tập trung vào trên người mấy người Triệu Nhã, tất cả ánh mắt khinh bỉ đều tập trung lên trên người Chu Thiên.

Nhìn thấy những ánh mắt này, Chu Thiên suýt chút nữa đã lần thứ hai phun ra máu tươi.

Trương Huyền, ông nội người!

Nhất định người cô ý.

Cố ý lấy ra những thứ đồ này ở trước mặt ta chính là muốn đánh vào mặt của ta...

Ta đường đường là người chủ quản việc phân phát vật tư trong học viện, là lão sư có công việc béo bở nhất, bây giờ lại bị người ta xem thường không đáng giá một xu...

- Đi thôi!

Sau khi chia đồ vật xong, Trương Huyền khoát tay áo một cái rồi dẫn đầu đi ra ngoài, nhẹ như mây gió, không hề nhiễm bụi trần.

Phí lời, chuyện này còn cần phải nói sao, đương nhiên là cố ý rồi!

Không phải người muốn đánh vào mặt của ta hay sao? Vậy ta sẽ đánh vào mặt của người.

Nói thật cho người biết, ca ca ta tới đây chính là đến làm cho người mất mặt!

- Vâng!

Thấy lão sư rời đi, mấy người Trịnh Dương mới từ trong kinh ngạc phản ứng lại, choáng váng đi theo ở phía sau. Đồng thời khuôn mặt từng người có chút lúng túng, ửng hồng.

Vốn bọn họ muốn tranh thủ chút tài nguyên cho lão sư, giành về vang cho người, ai biết... Đến cuối cùng bọn họ mới phát hiện ra, Trương lão sư căn bản không quan tâm tới những tư nguyên này.

Cũng đúng a, người có thể tiện tay lấy ra nhiều đan dược như vậy, nhiều dược liệu như vậy, một ít cái gọi là Sinh Túc tán, Sinh Túc hoàn sao có thể được người để vào mắt cơ chứ?

- Lão sư, những đan dược này thực sự... quá quý trọng...

Khi mọi người lần nữa trở lại lớp học, Triệu Nhã đi lên phía trước rồi nói.

Lần trước nàng đã nhận một gốc Hàn Dương Mẫu thảo, nếu lại lấy thêm những đan dược này, thực sự quá là bần khoản...

- Cố gắng tu luyện, giành thắng lợi trong sự giả bình trắc cho ta là được!

Trương Huyền xua tay nói.

- Lão sư yên tâm, nhất định chúng ta sẽ cố gắng thật nhiều...

Nghe thấy hắn nói như thế, mấy người Triệu Nhã đồng thời gật đầu.

Lão sư đã vì bọn họ mà trả giá nhiều như vậy, nếu như lại thua, khi đó chính bọn họ cũng cảm thấy sẽ không có mặt mũi nào gặp người nữa.

- Tốt!

Nhìn thấy tinh thần của mọi người như thế, Trương Huyền thoả mãn gật gù, lại quay đầu nhìn sang:

- Trịnh Dương, người theo ta lại đây!

Nói xong hai người đi vào gian phòng nhỏ.

Trịnh Dương biết chắc là chuyện về bộ thương pháp mà ngày hôm nay hắn đã học tập, vừa vặn trong lòng hắn cũng tràn ngập nghi hoặc, cho nên hắn không dám do dự mà vội vàng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Trị liệu cho Đỗ Mạc Hiên (1)

- Lão sư, chiêu thương pháp này...

Tiến vào phòng, Trịnh Dương cũng không nhận được nữa mà hỏi một câu.

- Chiêu thương pháp này là thứ ta mới vừa sáng tạo ra, hiện tại ta sẽ niệm tu luyện pháp quyết cho con nghe!

Trương Huyền đọc qua công pháp một lần.

- Cái này... Cái này...

Nghe khẩu quyết xong, Trịnh Dương bối rối.

Chiêu thương pháp này thực sự quá cao minh, so sánh với những thương pháp mà trước đây hắn đã học được quả thực là rác rưởi không thể rác rưởi hơn được nữa.

Trước đó hắn cảm thấy bộ này thương pháp xiên xiên vẹo vẹo, tư thế không dễ nhìn, hóa ra căn bản không phải là như vậy.

Chiêu này trọng ý không trọng hình, có thể thi triển rất xấu, cũng có thể thi triển hoa lệ không gì sánh được. Tuy chỉ có một chiêu, thế nhưng lại vượt qua vô số thương pháp, thiên biến vạn hóa, uy lực vô tận.

- Được rồi, ta đã truyền thụ hoàn chỉnh bộ thương pháp này cho con, không được sự cho phép của ta không cho phép tự mình truyền ra ngoài!

Trương Huyền nói.

- Vâng!

Trịnh Dương quỳ gối, long trọng đập đầu mấy cái.

Hắn chìm đắm trong thương pháp nhiều năm cho nên đương nhiên biết rõ bộ thương pháp này quý giá ra sao. Đồng thời cũng hiểu rõ, một khi tiết lộ ra ngoài sẽ mang đến gió tanh mưa máu ra sao.

- Tuy rằng chiêu thương pháp này đơn giản, thế nhưng lại là cơ sở của tất cả thương pháp, thời gian còn có hơn mười ngày nữa. Ta hi vọng con có thể có đột phá lớn lao, không nên phụ một phen tâm huyết của ta!

Trương Huyền nhăn nhu.

- Lão sư yên tâm!

Bên trong ánh mắt của Trịnh Dương mang theo vẻ kiên định, tiếp theo hắn ngẩng đầu lên, nói:

- Lão sư, không biết chiêu thương pháp này có tên gọi là gì?

- Tên? Ta còn chưa lấy, nếu như con thích thì cứ tùy tiện lấy một cái tên đi!

Trương Huyền vung tay lên rồi nói.

Tuy rằng chính hắn đã gọi nó là Thiên Đạo thương pháp, thế nhưng chỉ là cách gọi chung. Chiêu số vẫn nên có tên chiêu số, bản thân hắn cũng lười suy nghĩ thì cứ để vị học sinh này suy nghĩ đi.

- Vâng!

Biết bản tính của lão sư, Trịnh Dương cố nén sự khiếp sợ sắp ngất xỉu mà đi ra ngoài.

Hắn rời đi, Trương Huyền xoa xoa mi tâm của mình.

Vương Đình, Lưu Dương đã được giải quyết nằm họa trong cơ thể, nhất định sẽ tăng tiến như gió. Mà Viên Đào, Triệu Nhã được kích hoạt thể chất, nhất định tiến bộ sẽ càng nhanh hơn. Duy chỉ có Trịnh Dương này là hơi yếu hơn mọi người. Chỉ là hiện tại có chiêu thương pháp này, sau hơn mười ngày rốt cuộc là ai hơn ai một bậc cũng khó mà nói được.

Lại gọi mấy học sinh tới, sau khi chỉ điểm vài câu, lúc này Trương Huyền mới rời khỏi học viện.

...

- Các ngươi nói... Đỗ Mạc Hiên đã quỳ gối trước cửa một ngày?

- Tuy rằng Đỗ Mạc Hiên bởi vì một lần bệnh nặng mà cạnh tranh chức vị gia chủ thất bại. Thế nhưng cũng là nhân vật có tiếng tăm, quỳ gối trước cửa một ngày... Chẳng lẽ đối phương đúng là danh sư?

- Nếu như thật sự, trước đó chúng ta đã đoán sai rồi..

...

Trương Huyền rời khỏi phủ đệ, học tập thương pháp, truyền thụ thương pháp, không ngờ lúc này toàn bộ Thiên Huyền Vương thành đã sôi sục lên.

Nếu như nói chuyện Lăng Thiên Vũ trước đó rất nhiều người không tin. Thế nhưng Đỗ Mạc Hiên quỳ gối trước cửa một ngày đã khiến cho bọn họ dao động.

Đường đường là thành viên của một trong bốn gia tộc lớn nhất, trưởng lão Đỗ gia, là nhân vật tuyệt thế đã từng cạnh tranh chức vị gia chủ mà lại quỳ gối ở trước cửa người khác. Sợ rằng cũng chỉ có danh sư mới có được loại quyết đoán này.

- Qua xem tình huống một chút đi!

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu như thực sự là danh sư, phải dành thời gian giao hảo mới là vương đạo!

...

Tin tức này truyền ra, vô số thế lực lớn, gia tộc lớn đã không nhẫn nại được nữa. Cả đám nhao nhao phái người tìm hiểu tin tức, thậm chí một ít gia chủ quân sự, đầu lĩnh một phương cũng đã tự mình đến.

La Trùng chính là một người trong đó.

Hắn là hội trưởng luyện khí sư công hội của Thiên Huyền Vương thành, là luyện khí sư nhất tinh trung kỳ.

Cũng là luyện khí đại sư cấp bậc cao nhất trong Thiên Huyền Vương quốc.

Bình khí mà hắn luyện chế, coi như là Thảm Truy bệ hạ cũng phải tốn số một tiền lớn để mua, vô số quan to quý nhân muốn mà không thể có được. Mỗi một cái mà hắn luyện chế đều có vô số người tung hô, đưa giá lên trên tận trời.

Vốn bằng vào địa vị, thân phận của hắn, coi như có danh sư tới đây cũng không cần phải chú ý, không cần lấy lòng, kết giao.

Chung quy lại, tuy luyện khí sư không bằng danh sư, thế nhưng cũng là tồn tại có địa vị cực kỳ cao bên trong các nghề nghiệp cửu lưu, cũng có tôn nghiêm và địa vị của bản thân.

Chỉ là... Hắn vẫn tự mình đến đây.

Bởi vì người khác không biết, chỉ có chính hắn là hiểu rõ, gần đây hắn luyện khí trước sau không có cách nào làm được tinh tâm như nước. Đồ vật mà hắn luyện chế thường thường sẽ sụp đổ ở bước cuối cùng, trở thành phế phẩm.

Dù bước luyện khí không khác nhau chút nào so với trước đây, vốn hắn tưởng rằng là vấn đề thể lực tinh lực cho nên cũng chuyên tâm điều dưỡng mấy ngày, kết quả... Lại không có một chút thay đổi nào.

Đường đường là đệ nhất luyện khí sư của Thiên Huyền Vương quốc, lại không có cách nào luyện khí... Một khi chuyện này truyền đi, không nói tới việc địa vị sẽ chịu ảnh hưởng, mà sợ rằng đối thủ, kẻ thù trước đây cũng sẽ nghe tiếng mà đến, khiến cho hắn rớt xuống ngàn trượng.

Vì lẽ đó, sau nghe thấy trong thành lại có một vị danh sư đến, hắn cũng không nhận được nữa mà lặng lẽ tới đây. Hắn muốn nhìn một chút, xem có phải là thật hay không.

Nếu như là thật, dù cho tiêu tốn và đánh đổi to lớn hơn nữa thì hắn cũng phải biết rõ vấn đề, cũng để tiện giải quyết.

- Quả nhiên là Đỗ Mạc Hiên!

Đứng ở một góc đường phố, nhìn người trung niên đang quỳ gối giữa đường ở cách đó không xa, La Trùng đã nhận ra được.

Vị trưởng lão tiếng tăm to lớn nhất Đỗ gia này, toàn bộ cao tăng trong Thiên Huyền thành, người không biết hắn không nhiều, lúc trước hắn ta còn cầu hắn luyện chế một thanh bảo kiếm. Cho nên coi như ở rất xa, chỉ cần nhìn một chút thì vẫn nhận ra được.

- Tên này luôn luôn cẩn thận, bảo hắn cam tâm tình nguyện quỳ xuống như thế, như vậy người bên trong ở tòa phủ đệ này tất có thể giúp hắn giải quyết vấn đề, hơn nữa... Còn khiến cho hắn vui lòng phục tùng!

Chỉ liếc mắt nhìn qua thì trong lòng La Trùng đã có phán đoán.

Nếu như người trong phủ đệ không có thân phận đủ cao, có thủ đoạn có thể giúp hắn giải quyết vấn đề thì Đỗ Mạc Hiên quỳ xuống như vậy tương đương với việc làm cho bản thân mất mặt, chắc chắn hắn ta sẽ không làm.

Kéo kẹt!

Ngay khi hắn đang suy đoán lung tung thì cửa lớn của phủ đệ kéo kẹt rồi mở ra, một quản gia tên mập mập đi ra.

- Lão gia nhà chúng ta bảo người đi vào trong!

Bàn tay lớn của Tôn Cường vẫy một cái.

- Đa tạ Tôn quản gia hỗ trợ nói một tiếng...

Đỗ Mạc Hiên hưng phấn vội vã đứng lên.

- Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Trị liệu cho Đỗ Mạc Hiên (2)

Tôn Cường cũng không phí lời mà dẫn đầu đi trước dẫn đường, mấy người tiến vào đình viện, cửa lớn của phủ đệ lần thứ hai đóng chặt lại.

- Đi vào!

- Đỗ Mạc Hiền đã đi vào rồi. Chỉ cần nhìn hành động khi đi ra của hắn một lúc nữa là có thể biết rõ!

- Đúng vậy, tiếp tục chờ đi...

...

Tai mắt của rất nhiều thế lực lớn ẩn giấu ở xung quanh nhìn thấy hắn tiến vào phủ đệ cùng không vội vã rời đi mà từng người, từng người tiếp tục đưa mắt tập trung vào đây.

La Trùng cũng không vội vã mà yên tĩnh chờ đợi.

...

- Là ta có mắt mà không thấy núi thái sơn, kính xin Dương sư tha tội!

Vừa tiến vào phòng, Đỗ Mạc Hiền không còn vẻ nghi hoặc và kiêu ngạo như trước đó mà trực tiếp phủ phục xuống dưới mặt đất.

- Đứng lên đi!

Trương Huyền khoát tay áo một cái.

Từ học viện trở về, tìm một nơi yên tĩnh không có người, hắn lại lần thứ hai ngụy trang thành dáng vẻ Dương Huyền, trở lại phủ đệ.

Lần này hắn một lát cũng đã hơn nửa ngày, cũng tiêu diệt kiêu ngạo của tên này, cho nên lúc này hắn mới bảo Tôn Cường gọi hắn ta đi vào.

- Xin Dương sư không để ý tới hiềm khích mà lúc trước cứu ta!

Đỗ Mạc Hiền cũng không đứng dậy mà tiếp tục quỳ ở trên mặt đất.

- Nếu ta đã bảo ngươi đi vào thì tự nhiên sẽ ra tay, đứng lên đi!

Trương Huyền lạnh nhạt nói.

Nghe thấy hắn nói như thế, sắc mặt của Đỗ Mạc Hiền lúc này mới vui vẻ, lại sốt ruột vội vàng đứng dậy.

Ánh mắt của Đỗ Viễn theo ở phía sau cũng sáng lên, đồng thời cũng có chút nghi hoặc.

Không phải trước đây phụ thân bị bệnh nặng hay sao? Chẳng lẽ, vị danh sư trước mắt này, trước đây đã có thể trị hết bệnh hay sao?

- Biết tại sao trước kia ta lại nói ngươi là súc sinh hay không?

Trương Huyền nhìn sang rồi nói.

- Biết!

Đỗ Mạc Hiền đáp một tiếng.

Tôn Cường, Đỗ Viễn cũng không nhịn được gật đầu một cái.

Trước đó vị Dương sư này chỉ liếc mắt nhìn đã nói Đỗ trưởng lão là súc sinh, vốn hắn tưởng rằng là đối phương đang nhục mạ mình. Mà bây giờ nhìn lại, e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Chỉ là, thứ khiến cho bọn họ nghi hoặc và không hiểu chính là, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến cho hắn ta bị mắng là súc sinh, không những không có một chút tức giận nào mà vẻ mặt còn rất là hưng phấn?

Chỉ là bọn hắn không nghi hoặc quá lâu thì âm thanh của Trương Huyền đã vang lên.

- Mười năm trước, người người đều biết ngươi bị bệnh, tu vi giảm mạnh, mà trên thực tế, nếu như ta không nhìn nhầm, ngươi... hòa máu của Tuyết lang thú vào trong thân thể, mưu toan thay máu của mình!

- Làm như vậy sẽ dẫn đến trong thân thể Lang thú kịch độc, mỗi khi đến buổi trưa, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều mọc ra đầy lông trắng. Người không ra người, thú không ra thú, trạng thái như súc sinh, ta nói có đúng không?

- Đúng vậy, Dương sư nói không sai một chút nào!

Đỗ Mạc Hiền vội vàng gật đầu.

Tuy rằng trước đó người này nói hần là súc sinh hần đã biết rõ nhất định đối phương đã nhìn ra chứng bệnh của mình. Nhưng giờ khắc này đối phương nói không sai một chút nào thì trong lòng hần vẫn tràn ngập chấn động như cũ.

Không hổ là danh sư chân chính, ánh mắt kinh người, đây chính là chuyện mà ngay cả Nguyên Ngữ đại sư cũng không nhìn ra vấn đề a.

- Chuyện này...

- Máu của Tuyết lang thú? Toàn thân mọc lông trắng?

Nghe thấy lời nói của Trương Huyền, tới giờ mấy người Tôn Cường, Đỗ Viễn mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Đặc biệt là người sau, thân thể hần không khỏi run lên.

Khó trách mỗi ngày buổi trưa phụ thân hần đều uống trà lạnh, có thói quen không gặp bất luận người nào. Vốn là hần tưởng đây là thói quen nhiều năm của phụ thân, thể nhưng có năm mơ cũng không nghĩ tới lại là vì nguyên nhân này.

Mỗi khi đến buổi trưa toàn thân sẽ mọc ra lông trắng... Hần sợ bị người khác nhìn thấy cho nên mới cố ý trốn!

Một người trên dưới đều là lông... Không phải là súc sinh thì là cái gì?

Khó trách Dương sư một câu nói ra, không những phụ thân không phản bác mà còn trực tiếp ở ngoài cửa... Căn nguyên là ở đây.

- Tuyết lang thú là man thú thất phẩm, thực lực tương đương với võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh. Toàn thân có lông trắng, tốc độ như gió, máu tươi của nó là một trong các vật liệu chủ yếu để luyện chế Thông Huyền đan. Thứ này có tác dụng khơi thông kinh mạch, đề cao tu vi. Người dùng máu tươi của Tuyết lang thú để thay máu, chắc hẳn đã nhìn qua một số bí tịch, làm tưởng một khi thành công sẽ khiến cho tu vi của người tiến nhanh a!

Không để ý tới mọi người đang khiếp sợ, Trương Huyền tiếp tục nói.

- Vâng!

Đỗ Mạc Hiên cười khò, vội vàng gật đầu.

Đúng như vị Dương sư này nói như đúc, lúc trước quả thực hần đã nhìn thấy ghi chép bên trên một quyển bí tịch, cho nên cho rằng chỉ cần thay máu thành công thì nhất định có thể một lần bước vào Thông Huyền cảnh, trở thành cao thủ võ giả thất trọng.

Ai biết được có năm mơ cũng không nghĩ tới lại trở thành bắt đầu của một cơn ác mộng.

Mỗi ngày toàn thân đều mọc đầy lông trắng, người không ra người quỷ không ra quỷ, dù cho chỉ có chừng nửa canh giờ, thể nhưng thống khổ mà hần phải chịu đựng cũng có thể tưởng tượng ra được.

Có thể kiên trì được mười năm cũng là do tâm trí của hần cứng cỏi, bằng không, nhất định đã sớm tự sát rồi.

- Là ban đầu khi ta còn nhỏ không phân biệt được thật giả dẫu tiện tin tưởng... Mong Dương sư cứu ta!

Đỗ Mạc Hiên ôm quyền nói.

Bây giờ suy nghĩ một chút, lúc trước thực sự là đầu óc hần có vấn đề a.

Trong lúc vô tình có được một quyển thư tịch cổ, vốn hần còn tưởng rằng đây là chí bảo, đặc biệt là hần còn thâm nhập vào trong Bát mao chi địa, lợi dụng rất nhiều thủ đoạn để săn giết một đầu Tuyết lang thú, dùng nó để thay máu. Vốn hần tưởng rằng tu vi sẽ đại thành, trực tiếp tiếp nhận vị trí tộc trưởng. Thế nhưng hần có năm mơ cũng không nghĩ tới lại biến thành kết quả này.

Không phải là đầu óc có vấn đề thì là cái gì chứ?

- Không phân biệt được thật giả? Bản bí tịch kia... Là thật hay!

Trương Huyền nói.

- Là thật?

Đỗ Mạc Hiên còn muốn nói gì đó, thế nhưng sau khi nghe thấy Trương Huyền nói như thế, toàn thân không khỏi chấn động, nói:

- Sao có thể có chuyện đó? Nếu như là thật thì làm sao ta lại biến thành như vậy chứ...

Nếu như bản bí tịch kia là thật, như vậy làm sao bản thân hần có khả năng trở thành người không ra người quỷ không ra quỷ nhiều năm như vậy chứ?

Làm sao có khả năng tu vi lại từ Ích Huyệt cảnh rút lui trở thành Đỉnh Lực cảnh, từ đây hoàn toàn thất bại cơ chứ?

Chương 165: Ăn nhiều chết no (1)

- Mặc dù bí tịch là thật, thế nhưng nơi quan trọng nhất đã bị người ta hủy hoại, không đầy đủ, cho nên lúc này mới dẫn đến đáng về của ngươi bây giờ!

Trương Huyền không tiếp tục nói về đề tài này nữa mà chuyển hướng, hần nói:

- Được rồi, hiện giờ ta sẽ thi châm cho ngươi, giúp ngươi giải quyết mầm họa trong cơ thể!

- Vâng!

Đỗ Mạc Hiên vội vã bước lên phía trước.

Trương Huyền xoay cổ tay một cái, lấy ra ngân châm, ngón tay búng một cái, một cây ngân châm đã bay qua phía đối phương.

Thiên Đạo thư viện chỉ có giới thiệu cơ bản và chỗ thiếu hụt, cũng không có phương pháp giải quyết. Chỉ là vấn đề của Đỗ Mạc Hiên lại có chút tương tự với thể từ của Lăng Thiên Vũ, là kinh mạch bế tắc, dẫn đến máu tươi của Tuyệt lang thú không có cách nào phát huy tác dụng bình thường được.

Muốn giải quyết, chỉ cần hóa giải những chỗ bế tắc này đi là được.

Vấn đề thể này, đối với Trương Huyền mà nói, đơn giản đến cực điểm. Thiên Đạo công pháp tu luyện ra chân khí trong suốt như nước, bất luận chỗ bế tắc gì, chỉ cần chân khí xông tới là có thể giải quyết được dễ dàng.

Suru Suru Suru!

Liên tục có mấy chục cây ngân châm đâm vào trong cơ thể Đỗ Mạc Hiên.

Đỗ Mạc Hiên chỉ cảm thấy toàn thân ngứa ngáy, những áp bức ở trong người trước đó khiến cho hần mỗi một thời khắc đều khiến cho thú tính của hần như muốn bộc phát. Lúc này trong nháy mắt tất cả như nước sông bị phóng ra, dọc theo kinh mạch nhanh chóng chảy xuôi, trải rộng ra toàn thân.

Ken két! Ken két!

Những lực lượng này vừa mới tiến vào thân thể đã khiến cho chân khí trong cơ thể của hần trong nháy mắt đã tăng lên với biên độ lớn, một trận tiếng vang giống như tiếng pháo vang vọng, từng cái từng cái huyết đạo ở bên ngoài thân thể nổ tung.

Suru suru suru suru!

Vô số linh khí lãng không xuất hiện, điên cuồng truyền vào trong cơ thể hần, trong nháy mắt hần đã từ Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong đột phá.

Ích Huyệt cảnh sơ kỳ!

Ích Huyệt cảnh trung kỳ...

...

Trong nháy mắt hần đã đạt đến Ích Huyệt cảnh đỉnh phong, thậm chí còn không có ý dừng lại.

Ầm!

Thân thể lay động một trận, rốt cục tu vi đang nhanh chóng tăng trưởng ngừng lại, thú tính trước đó khiến cho hần mỗi ngày đều lo sợ bất an cũng đã biến mất không thấy hình bóng.

Võ giả thất trọng, Thông Huyền cảnh sơ kỳ!

Hần lại có thể một lần từ Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong, đột phá đến Thông Huyền cảnh, tăng trưởng rùng rã hơn một cấp bậc lớn.

- Ta...

Nhìn biến hóa của thân thể, dù tâm chí hần kiên định thì hóc mắt cũng không nhìn được đồ lên.

Những mười năm, nỗi đau khổ này vẫn dần vật hần, mỗi ngày đều trở nên giống như dã thú, toàn thân nổi lên lông trắng. Vốn hần tưởng rằng sinh thời

không có biện pháp nào nữa, hẳn có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại bị vị Dương sư trước mắt này một lần giải quyết, thậm chí.. Tu vi còn có đột phá!

Phịch Phịch!

Quỳ rạp xuống mặt đất, lúc này Đỗ Mạc Hiên rất thành thật, thật lòng, cũng không có nửa phần giả tạo:

- Đa tạ ân tái tạo của Dương sư...

Không chỉ giúp hắn giải quyết mầm họa mà còn khiến cho thực lực của hắn tăng lên đến Thông Huyền cảnh, loại ân tình này không những có thể xưng tụng là tái tạo mà còn có thể so với phụ mẫu.

Bây giờ, nếu hắn về đến gia tộc, tuyệt đối sẽ được xếp lên trên khá cao, không có người nào dám xem thường hắn nữa.

Có thể có được kết quả như thế, đừng nói là quý một ngày, coi như quý một năm cũng là đáng giá.

- Còn không mau lấy ra những thứ kia?

Tâm tình kích động bình phục lại, lúc này Đỗ Mạc Hiên nhìn về phía nhi tử mình rồi nói.

- Vâng!

Đỗ Viễn vội vã lấy ra một xấp kim phiếu ở trong lòng ngực rồi đưa tới.

Vốn Đỗ Viễn còn cảm thấy, việc quý ở ngoài cửa, một lần lấy ra nhiều kim phiếu như vậy là do phụ thân phát điên. Thế nhưng bây giờ hắn mới biết, không những không điên mà vẫn rất là tỉnh mắt.

Thông Huyền cảnh a...

Coi như mất đi mười năm thì sao chứ? Cha dựa vào thực lực như bây giờ, nếu như lại cạnh tranh gia chủ thì tất nhiên sẽ là nhân tuyển đầu tiên, không ai có thể cướp được.

Hơn nữa, coi như không trở thành gia chủ được, dựa vào thực lực Thông Huyền cảnh, muốn kiếm thêm mấy trăm vạn kim tệ cũng sẽ đơn giản hơn không ít.

- Đây chính là năng lực của danh sư...

Đơn giản có thể làm cho đi một người đi lên tới đỉnh phong, cũng có thể đơn giản làm cho một người ngã vào địa ngục. Đây chính là danh sư, là nghề nghiệp cao quý mà toàn bộ đại lục cũng phải tôn sùng không gì sánh được!

Lúc trong lòng hắn đang cảm khái thì đã nhìn thấy Tôn Cường đi lên, lại lấy kim phiếu tiếp ở trong tay ấn rồi mới bắt chuyện, nói một tiếng:

- Đỗ trưởng lão, Đỗ công tử, xin mời, lão gia nhà chúng ta muốn nghỉ ngơi!

- Vâng, ngày hôm nay quấy rối Dương sư, hôm nào ta lại đến bái phỏng!

Biết đối phương đang hạ lệnh trục khách, Đỗ Mạc Hiên không do dự mang theo Đỗ Viễn lùi ra ngoài.

Vừa mới đi ra tới cửa thì bên tai hắn đã vang lên thanh âm nhàn nhạt của Trương Huyền:

- Bí tịch dung hợp máu tươi của Tuyết Lang Vương thiếu đi vài tờ, là do người khác hay là vô tình, có lẽ có thể tra ra được a!

- Chuyện này...

Thân thể Đỗ Mạc Hiên cứng đờ, hẳn lần nữa xoay người, nói:

- Đa tạ Dương sư chỉ điểm...

Nói xong hắn xoay người rồi đi.

Năm đó Đỗ Mạc Hiên nắm giữ tư cách có thể cạnh tranh chức vị gia chủ, dưới tình huống xuôi dòng thuận gió như vậy mà lại đột nhiên tu luyện công pháp nguy hiểm không biết tên. Muốn mưu toan đạt đến Thông Huyền cảnh, nếu như nói không có ai mê hoặc, không có những nguyên nhân khác. Sợ rằng sẽ không có ai tin tưởng cả.

Vì lẽ đó, trước khi hắn đi Trương Huyền cố ý chỉ điểm một câu, đương nhiên, sau đó làm thế nào là chuyện của hắn.

...

- Mười năm trước Đỗ Mạc Hiên bị một con bệnh nặng dẫn đến tu vi giảm mạnh, không có cách nào tranh cướp vị trí gia chủ... Sợ rằng lần này quý ở

đây là muốn cầu vị danh sư này hỗ trợ giải quyết chứng bệnh a!

Ở bên ngoài, La Trùng nhớ tới nhiều chuyện liên quan tới Đỗ Mạc Hiên, hắn không nhận được suy đoán.

- Nếu như vấn đề của Đỗ Mạc Hiên có thể giải quyết, như vậy nhất định chuyện của ta cũng có thể giải quyết được...

Bệnh của Đỗ Mạc Hiên lúc trước ngay cả Nguyên Ngữ đại sư cũng không thể giúp gì được. Tuy rằng hắn cũng không biết tình huống cụ thể, thế nhưng hắn lại biết những năm này đối phương đã tìm không ít thầy thuốc, thế nhưng đều không thể giúp được gì.

Vấn đề khó như vậy mà vị danh sư này cũng có thể giải quyết. Có lẽ vấn đề hắn đột nhiên không có cách nào tinh tâm luyện khí được nữa có thể dễ dàng xử lý a!

Trong lúc đang suy tư, cửa lớn đang đóng chặt lần thứ hai kéo kẹt, từ từ mở ra. Hắn lập tức nhìn thấy hai người Đỗ Mạc Hiên, Đỗ Viễn đi ra ngoài.

- Không biết vấn đề của hắn đã được giải quyết chưa...

Vội vàng nhìn sang, trong lúc đang không xác định thì hai mắt La Trùng đột nhiên tròn tròn, cả người cứng ngắc đứng tại chỗ:

- Thông Huyền cảnh? Chuyện này... Chuyện này... Làm sao có khả năng chứ?

Vừa nãy khi Đỗ Mạc Hiên đi vào hắn đã nhìn thấy rõ ràng, là võ giả ngũ trọng Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong, làm sao... Vừa đi vào không tới mười phút, khi đi ra đã biến thành Thông Huyền cảnh rồi chứ?

Hơn nữa quan trọng nhất là tinh thần phấn chấn, tuyệt nhiên không giống đáng về trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Ăn nhiều chết no (2)

Chuyện gì thế này?

Không phải là thật đó chứ!

Coi như danh sư có thể giúp người, chỉ điểm đột phá thì cũng phải có một mức độ...

Gần mười phút từ Đỉnh Lực cảnh đỉnh phong đột phá đến Thông Huyền cảnh...

La Trùng dùng sức dụi dụi con mắt, chỉ lo mình nhìn nhầm.

Hắn lại nhìn qua, kết quả phát hiện ra... Không có một chút vấn đề nào, đối phương thực sự là Thông Huyền cảnh, hơn nữa hắn là vừa mới đột phá, không có cách nào áp chế khí tức trong cơ thể lại cho nên mới dễ nhìn thấy như vậy. Bằng không, cường giả thực lực như vậy, chỉ cần không thể hiện ra tu vi, coi như là hắn cũng rất khó phát giác ra được.

- Tôn huynh, cáo từ!

Trong lúc khiếp sợ thì đã thấy Đỗ Mạc Hiên cáo từ Tôn quân gia rồi xoay người rời đi.

- Qua đó hỏi một chút...

Nghĩ tới đây hắn cũng không nhận được nữa mà sốt ruột vội vàng đuổi theo.

- Đỗ trưởng lão...

- Hóa ra là La đại sư!

Đỗ Mạc Hiên nhận ra hắn tức thì vội vàng khom người.

- Tòa phủ đệ này là...

Cũng không phí lời, La Trùng trực tiếp mở miệng hỏi.

- Đây là chỗ ở của Dương sư!

Biết hán muốn hỏi thứ gì, Đỗ Mạc Hiên gật đầu trả lời.

- Thực sự là danh sư?

Con người của La Trùng co rụt lại.

- Dương sư là người có năng lực lớn, nếu như La đại sư có chỗ gì không hiểu có thể thỉnh cầu chỉ điểm, chỉ là... Dương sư đến Thiên Huyền Vương quốc là vì muốn thả lỏng tâm cảnh, không quá tình nguyện bị người ta quấy rối...

Đỗ Mạc Hiên nói.

- Không muốn bị người ta quấy rối?

Trên mặt La Trùng có chút khó coi.

Tuy rằng địa vị của hán cũng không thấp, thế nhưng bảo hán đi quấy rối một vị danh sư chân chính, hán vẫn không dám.

- Kỳ thực cũng không cần khổ sở, Dương sư mới vừa nói qua, bất kể là ai, muốn tìm người giải quyết vấn đề thì trước tiên cứ giao ra ba trăm vạn kim tệ, bất kể có thể giải quyết hay không đều không trả lại.

Lại nhớ lời nhấn nhủ của Tôn quân gia trước khi ra ngoài, Đỗ Mạc Hiên lại nói tiếp:

- Dương sư thân là danh sư, đương nhiên không để vào mắt những vật ngoài thân này, chỉ sợ dĩ yêu cầu như vậy là vì muốn đặt một ngưỡng cửa. Nếu không phải vậy, người người đều đến thỉnh cầu người chỉ điểm. Khi đó cũng không cần nghĩ ngợi mà bận bịu đến chết nha...

Vừa nói, trong lòng hán cũng cảm khái, một ngưỡng cửa cũng đã ba trăm vạn, danh sư không hổ là danh sư, tốc độ kiếm tiền thực sự quá nhanh.

Hán trở thành trưởng lão Đỗ gia nhiều năm như vậy, tất cả số tiền lưu động, cố định, tích trữ tính gộp lại cũng chỉ có con số này mà thôi.

- Như vậy cũng được...

Nghe thấy tiền có thể giải quyết vấn đề, La Trùng thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng gật đầu.

Ba trăm vạn tuy nhiều, thế nhưng đối với luyện khí đại sư như hán cũng không tính là gì.

- Đa tạ đã báo cho ta biết. Vừa vặn ta có chuyện muốn thỉnh giáo, cho nên ta cũng không nói nhiều nữa!

Nói xong La Trùng đi tới tòa phủ đệ trước mắt.

Phủ đệ trang trí không xa hoa, thậm chí rất là phổ thông, nếu không phải được mấy người Đỗ Mạc Hiên xác nhận thì hán cũng không dám tưởng tượng ra. Người trọ ở nơi này là một vị danh sư chân chính.

Trước tiên đưa ra ba trăm vạn kim phiếu, dưới sự dẫn dắt của Tôn Cường, La Trùng đi vào trong phòng, sau đó lập tức nhìn thấy một người trung niên đang yên lặng ngồi ở trong phòng, khí tức cả người như có như không. Nếu như không phải tận mắt nhìn bằng mắt thường thì hán cũng không cảm nhận ra được.

- Thật là lợi hại!

Con người hán lập tức co rụt lại.

La Trùng là cường giả võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh, người khiến cho hán không cảm giác được tu vi chỉ có hai loại khả năng. Thứ nhất, tu vi so với hán cao minh hơn quá nhiều, thứ hai, chân khí mà đối phương tu luyện có độ tinh khiết cực cao, đã vượt xa hán.

Bất kể là loại nào cũng đều nói rõ vị danh sư trước mắt này, danh xứng với thực.

Thu hồi tâm tính tự kiêu của luyện khí sư, hán đi tới trước mặt Trương Huyền rồi nói:

- Tại hạ La Trùng bái kiến Dương sư!

- Được rồi, ta nghe tiểu Cường nói, ngươi là một vị luyện khí sư sao?

Trương Huyền có chút nghi hoặc hỏi.

Luyện khí sư giống như luyện đan sư, đều thuộc về nghề nghiệp có địa vị khá cao bên trong các nghề nghiệp cửu lưu, địa vị tôn sùng, không nghĩ tới người như vậy mà cũng chạy tới cầu hán.

- Vâng!

La Trùng gật đầu.

- Người gặp phải vấn đề gì mà không có cách nào giải quyết?

Trương Huyền hỏi.

- Hồi bẩm Dương sư, không biết làm sao gần đây ta luyện khí vẫn luôn thất bại, trước sau không tìm được nguyên do. Hy vọng có thể được Dương sư chỉ điểm!

La Trùng không có chút ẩn giấu nào mà trực tiếp mở miệng nói.

- Người luyện khí cho ta nhìn một chút!

Trương Huyền nói.

- Vâng!

Cổ tay La Trùng rung lên, một bộ công cụ sử dụng để luyện khí lập tức xuất hiện ở trong phòng.

Là luyện đan sư nhất tinh, hội trưởng luyện đan sư công hội, những thứ đồ này, trên cơ bản hẳn đều mang theo bên người.

Nhóm lửa, rèn, dụng cụ hợp kim loại, rèn luyện...

Đủ loại bước đi thành chuỗi được thi triển làm cho người ta có một loại cảm giác như nước chảy mây trôi.

Chừng nửa canh giờ sau, một thanh trường kiếm đã xuất hiện ở trong tay của hắn. Chỉ là ngay ở bước cuối cùng, khi sắp kết thúc luyện khí thì trên trường kiếm vang lên một tiếng thanh thúy, bên trên lập tức xuất hiện vết nứt.

Thất bại!

Đúng như hắn nói, rèn không tạo được công.

Nhìn thấy ngay cả một thanh trường kiếm đơn giản nhất cũng không thể rèn được, La Trùng rất là ủ rũ.

Thanh kiếm này chỉ là phẩm phẩm, không có bất luận hàm lượng kỹ thuật gì cả. Như vậy cũng không thành công, thật không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn không nhịn được ngẩng đầu nhìn về phía người danh sư trước mắt rồi nói:

- Kính xin Dương sư chỉ điểm sai lầm!

- Muốn chỉ điểm?

Trương Huyền đứng dậy, đi vài bước tới trước mặt đối phương, lại nhặt thanh trường kiếm đã bị nát lên rồi cúi đầu liếc mắt nhìn. Hắn thở dài một tiếng, nói:

- Nếu như ta không nhìn nhầm...

- Người như vậy là do ăn nhiều chết no!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Tác dụng của Thư tịch màu vàng? (1)

- Cái gì?

Sắc mặt La Trùng lập tức trở nên khó coi.

Coi như người là danh sư thì cũng không thể cố ý làm nhục ta chứ?

Bất kể nói như thế nào thì ta cũng là hội trưởng luyện khí sư công hội, thân phận cao quý, mở miệng đã nói ta ăn nhiều chết no...

Ta thành thật, thật lòng tới đây thỉnh giáo người, thế nhưng lại nhận được một câu trả lời như vậy, cũng quá không đặt ta vào trong mắt...

Tôn Cường ở bên cạnh đã sớm biết lão gia nhà mình sẽ nói ra lời nói kinh người như vậy, nghe thấy câu này hắn vẫn không khống chế lại được như cũ, suýt chút nữa đã va đầu vào trên tường.

Đại lão gia của ta, người nói thẳng như vậy với một vị luyện khí sư... Thật sự tốt hay sao?

Khục khục, coi như là người không có thân phận, nếu nói như người, sợ rằng cũng phải tìm người liều mạng a...

Hơn nữa quan trọng nhất chính là... Người ta không luyện khí được, đến tìm người, muốn được chỉ điểm mà người lại trực tiếp mở miệng nói đối phương ăn nhiều chết no... Có phải là đã quá kiêu ngạo hay không?

Luyện khí và ăn nhiều chết no có quan hệ gì chứ?

Khả năng duy nhất có quan hệ chính là không ăn no không có khí lực, nhưng đối với cường giả Thông Huyền cảnh như La hội trưởng cũng không thành vấn đề a!

- Không cần phải gấp!

Nhìn ra đối phương kích động, Trương Huyền khẽ nở nụ cười, hắn không để ý tới một chút nào:

- Người không cần phải nhanh chóng phủ nhận như vậy. Hiện giờ ta hỏi người, gần đây có phải mỗi ngày đều ăn Long Lâm Hà hay không (1)?

- Không sai, như vậy thì có vấn đề gì chứ?

La Trùng nghi hoặc nhìn sang.

Long Lâm Hà là động vật đặc thù sinh trưởng trong Hồng Hồ, là mỹ vị ngon miệng, là một trong các loại đồ ăn mà nhân vật thượng tằng trong Thiên Huyền Vương quốc thích ăn nhất. Trước đây hắn cũng thường ăn, cũng không xuất hiện chuyện gì dị thường, lẽ nào chuyện luyện khí không được có quan hệ với chuyện này sao?

- Ăn là tốt rồi, nếu như ta không đoán sai, nhóm Long Lâm Hà này đều ở trong nhóm gần đây mà người mua được a!

Trương Huyền nói tiếp.

La Trùng gật đầu, đồng thời trong lòng cũng có chút kỳ quái.

Đối phương làm sao biết?

Long Lâm Hà của hắn chính là nhóm mà mấy ngày trước đây hắn mới mua được, có tới mấy ngàn con, xếp vào hai rương lớn. Vì muốn để cho nó tươi cho nên hắn còn chuyên môn nuôi ở bên trong hồ nước ở trong đình viện.

Bản thân hắn trước khi ăn đều tuyển chọn tỉ mỉ, tất cả đều còn sống, không thể có vấn đề gì khác. Hơn nữa sau khi ăn, thân thể cũng không xuất hiện điều gì dị thường, không có hiện tượng đau bụng, làm sao lại có quan hệ tới việc luyện khí không có cách nào thành công cơ chứ?

- Như vậy là được rồi!

Trương Huyền khẽ mỉm cười, hai tay chấp ở sau lưng, nói:

- Người có biết Long Lâm Hà sinh sản khi nào không?

- Sinh sản khi nào sao?

La Trùng càng thêm kỳ quái, hắn cứ ăn, chuyện này làm sao hắn biết được chứ?

- Ta biết...

Hắn đang muốn hỏi dò thì Tôn Cường ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

- Người nói một chút đi!

Trương Huyền gật đầu.

- Thời điểm sinh sản của Long Lâm Hà bình thường là vào cuối mùa hè đầu mùa thu, cũng chính là khoảng thời gian này!

Tôn Cường nói.

Hắn mở cửa hàng buôn bán nhiều năm ở Thiên Vũ, tuy rằng không dùng vật này, thế nhưng những tri thức sinh hoạt này hắn vẫn biết một ít.

- Không sai, chính là mùa này!

Trương Huyền gật đầu.

Hiện tại vừa mới khai giảng không bao lâu, chính là cuối mùa hè đầu mùa thu, cũng là thời điểm Long Lâm Hà sinh sản.

Nghe thấy hắn nói như thế, La Trùng cảm thấy đầu mình mơ hồ, sắp phát điên rồi.

Dương sư, ta tới đây là muốn chỉ điểm tại sao không có cách nào luyện khí, không phải tìm đến người để nghiên cứu Long Lâm Hà sinh sản khi nào... Nó sinh sản khi nào liên quan gì đến ta, con cũng không phải là của ta a...

- Không cần phải gấp gáp, người không có cách nào thành công luyện khí là có quan hệ với chuyện này! Đường như nhìn ra sự kỳ quái của hắn, tiếp theo Trương Huyền lại mở miệng nói:

- Long Lâm Hà, trời sinh tính lạnh, là đồ ăn thuộc tính Âm, ăn nhiều sẽ làm dương khí của yếu bót người ta. Đương nhiên, loại yếu bót này nhỏ bé không đáng kể, đối với người ta cũng không có ảnh hưởng gì quá xấu!

- Chỉ là, nếu như Long Lâm Hà sau khi sinh sản thì lại không giống nữa!

- Loại Long Lâm Hà này sẽ đem tinh hoa toàn thân truyền vào cho đời sau. Vì lẽ đó bản thân rất là yếu ớt, hơn nữa trong cơ thể sẽ xuất hiện một loại vật chất mê hoặc tinh thần người ta. Nếu ăn nhiều, sẽ làm cho phản ứng của tinh thần trì hoãn...

Nói đến đây, Trương Huyền ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía hắn rồi nói:

- Có phải hiện tại người vẫn cảm thấy không có cách nào tiến vào tâm cảnh đệ nhị trọng, tâm như chỉ thủy. Không chỉ có như vậy, còn pháp phòng thấp thòm, cho nên mới khiến cho trình độ luyện khí gặp khó, cho nên không có cách nào thành tài được hay không?

Bất kể là luyện đan hay là luyện khí, tâm cảnh rất quan trọng, nếu như không có tâm cảnh vững vàng, muốn thành công trên cơ bản không có khả năng.

- Lẽ nào... thực sự là bởi vì ăn Long Lâm Hà nhiều hay sao?

Toàn thân chấn động La Trùng, chân lùi về phía sau hai bước.

Quả thực gần đây hắn luyện khí vẫn cảm thấy không có cách nào tập trung tinh thần, không làm được chuyện tâm như chỉ thủy, bình tĩnh không lay động. Hắn dùng hết các loại phương pháp cũng không được. Thế nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới... lại có quan hệ với việc ăn Long lâm hà.

Long Lâm hà vừa mới trải qua sinh sản lại xuất hiện một loại vật chất mê hoặc tinh thần con người... Nếu không phải đối phương nói ra thì hắn cũng không thể tin được, làm sao trước đây bản thân hắn chưa từng nghe nói qua chứ?

- Không sai, vạn vật đều tự biết bảo vệ mình, Long Lâm Hà cũng là như thế. Lúc vừa mới sinh sản xong chính là thời điểm nó suy yếu nhất. Mà xuất hiện loại vật chất này cũng là vì giữ mạng, kết quả... Vẫn bị bắt tới làm thành mỹ vị!

Trương Huyền lắc lắc đầu.

- Ta sai rồi, sau này ta sẽ không ăn Long Lâm Hà nữa, kính xin Dương sư chỉ điểm cho ta nên nên làm gì bây giờ!

Sắc mặt trở nên trắng bệch, La Trùng do dự một chút rồi vội vã ôm quyền.

Tuy rằng hắn thích ăn Long Lâm Hà, thế nhưng cũng không thể sánh bằng luyện khí, cho nên đương nhiên thứ sau vẫn quan trọng hơn.

- Cái này...

Bị đối phương hỏi, Trương Huyền sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Tác dụng của Thư tịch màu vàng? (2)

Kỳ thực phương pháp giải quyết chân chính hắn cũng không rõ ràng cho lắm.

Thiên Đạo thư viện chỉ ghi chép nguyên nhân làm hấn xuất hiện khuyết điểm này. Tình huống mà La Trùng gặp phải so với trước đây đều không giống nhau, thân thể không có bất cứ vấn đề gì, chỉ là ăn Long Lâm Hà quá nhiều cho nên trong cơ thể tích tụ một loại độc tố mê hoặc tinh thần nào đó, cho nên lúc này mới dẫn đến tâm cảnh bất ổn, không có cách nào luyện khí thành công được.

Còn việc làm sao tiêu trừ được loại độc tố này, quả thật hấn không biết.

Chỉ là, coi như không biết thì hấn cũng sẽ không nói, chần chờ không tới một hô hấp, hai tay hấn chấp ra sau lưng, ra vẻ thể ngoại cao nhân.

- Trước hết ngươi thả những con Long Lâm Hà mà ngươi đã bắt được đi, còn việc giải quyết như thế nào thì xem việc làm sau đó của ngươi, chỉ là... Chỉ cần không ăn trong thời gian dài sẽ chậm rãi khôi phục!

Hấn cũng không lừa gạt đối phương, năng lực thay thế của thân thể cực mạnh, đặc biệt là loại cường giả Thông Huyền cảnh như La Trùng. Chỉ cần duy trì một quãng thời gian dài không ăn, như vậy độc tố trong cơ thể sẽ rất nhanh bị tiêu trừ.

- Đa tạ Dương sư chỉ điểm!

Đã biết nguyên nhân và phương pháp giải quyết, La Trùng thở phào nhẹ nhõm, hấn vội vàng khom người.

Giờ khắc này, hấn đã bội phục sát đất vị Dương sư trước mắt này.

Chỉ nhìn luyện khí đã nhìn ra bản thân thích ăn Long Lâm Hà, đồng thời còn tìm ra được căn nguyên không có cách nào luyện khí thành công— ăn nhiều chết no!

Không hổ là danh sư, ánh mắt phi phàm.

Ba trăm vạn này rất đáng giá!

- Dương sư, không biết người có thể chỉ điểm luyện khí của ta hay không?

Đã biết được nguyên nhân, chỉ cần thời gian dài là có thể giải quyết cho nên suy nghĩ của La Trùng bắt đầu trở nên linh hoạt.

Hấn bị vây ở luyện khí sư nhất tinh trung kỳ đã rất lâu rồi, vẫn không có cách nào đột phá. Hiện tại lại có vị danh sư này đang ở trước mặt. Không biết có thể mượn cơ hội nhờ hấn chỉ điểm một, hai, nhân cơ hội đột phá hay không?

- Luyện khí?

Không nghĩ tới đối phương giải quyết xong vấn đề lại còn không đi, còn muốn học tập luyện khí, Trương Huyền cũng sò.

Nói thật, hấn ngay cả luyện khí cần bao nhiêu bước cũng không biết, làm sao có thể chỉ điểm cơ chứ?

- Là ta đường đột...

Thấy hấn không trả lời, La Trùng rất là lúng túng nói.

Danh sư chỉ chỉ điểm học sinh của mình, mình và hấn không quen không biết mà đã trực tiếp mở miệng như vậy thực sự là không thỏa đáng.

Trương Huyền vung tay lên rồi nói:

- Tiểu Cường, tiễn khách!

- La đại sư, lão gia nhà chúng ta muốn nghỉ ngơi, xin mời!

Tôn Cường đi lên phía trước.

- Vâng!

La Trùng gật gù, đứng dậy cáo từ.

- Giả mạo danh sư quả thực không dễ dàng..

La Trùng rời đi, Trương Huyền trở về phòng, xoa xoa mi tâm của mình.

Danh sư lợi hại, đối với không ít nghề nghiệp đều rõ như lòng bàn tay, nắm giữ ánh mắt mà người người đều khó có thể tưởng tượng ra được. Hiện tại bản thân hấn cũng chỉ dựa Thiên Đạo thư viện cho nên mới có thể giả vờ giả vịt, một khi không sử dụng nó, nhất định sẽ bị người ta vạch trần ngay lập tức.

- Cũng không biết những danh sư kia làm sao lại biết được nhiều tri thức như vậy...

Tinh lực của một cô hạn, hẳn chỉ tham gia sát hạch luyện đan sư đã biết tri thức liên lục trong đó rất là phong phú, nếu như không có thư viện, đừng nói là thông qua, có thể đạt được hay không cũng còn khó nói.

Danh sư chân chính, nhất định không có mấy nói dối như vậy, cũng không biết đối phương thông qua sát hạch thế nào, lại học tập được nhiều tri thức như vậy.

- Bất kể như thế nào, sau này phải cẩn thận đọc sách, thư viện chung quy vẫn chỉ là vật ngoại thân mà thôi!

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

Đối với hắn mà nói, thư viện lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là ngoại vật, nếu như cái gì mình cũng không biết mà vẫn mượn dùng nó, ứng phó với loại nơi tịt hậu lại phía sau như Thiên Huyền Vương quốc thì còn có thể, một khi tiến vào nơi càng hỗn loạn thì nhất định sẽ bị người ta nhìn thấu.

Vì lẽ đó, bất kể thế nào, việc dự trữ tri thức của bản thân cũng rất quan trọng.

Ý nghĩ này xuất hiện rất khó hơn ngăn chặn, tinh thần Trương Huyền khẽ động, hắn không nhìn được lần nữa nhìn về phía thiên đạo thư viện.

Nếu để hắn học thư tịch bên ngoài, muốn học tập sẽ rất chậm. Thế nhưng xem thư tịch trong thư viện, tốc độ sẽ nhanh hơn gấp mấy lần, điểm ấy hắn đã tự mình trải qua.

Tuy rằng thư tịch trong thư viện chỉ cần hơi chuyển động suy nghĩ một chút là có thể nhìn thấy và tìm đọc, thế nhưng trước sau cũng không phải là tri thức của mình.

Cũng giống như kiếp trước vậy, gặp phải vấn đề như thế có thể tìm tòi, kiểm tra. Thế nhưng đồ vật chung quy vẫn không ở trong đầu của mình, không có cách nào ứng dụng vận dụng, thông hiểu đạo lý.

Chỉ có hoàn toàn ghi vào đầu của bản thân thì mới được tính được là chân chính có học vấn.

- Hà? Cái kia là cái gì?

Tinh thần tiến vào trong thư viện, đột nhiên hắn nhìn thấy được chỗ không đúng.

Ở nơi sâu xa của vô số giá sách nơi, chẳng biết từ lúc nào lại xuất hiện một quyển thư tịch màu vàng.

Có thể xác định, tuyệt đối hắn chưa từng thấy quyển thư tịch này trước đây.

- Lại đây!

Bàn tay chụp một cái, bản thư tịch màu vàng này nhẹ nhàng chấn động, rơi xuống lòng bàn tay của hắn.

Thư tịch rất mỏng, không có bao nhiêu nội dung, tiện tay mở ra, Trương Huyền lập tức có chút choáng váng.

Chỉ có một tờ, hơn nữa bên trên nội dung gì cũng không có, tất cả đều là một mảnh trống không.

- Sách này có tác dụng gì chứ?

Trương Huyền có chút không hiểu rõ.

Từ khi nào thư viện xuất hiện một quyển sách như vậy, hắn không biết, cũng không biết vì sao mà nội dung bên trong lại trống không, cái gì cũng không có ghi chép.

- Trước tiên cứ mặc kệ đã, vẫn nên học tập nội dung khác thì hơn...

Nghiên cứu nửa ngày cũng không nhìn ra thư tịch màu vàng này có tác dụng gì, Trương Huyền lắc đầu một cái, cũng không tiếp tục để ý nữa. Khi lần thứ hai nhìn về phía Thiên Đạo trong thư viện trước mắt, lúc này bên trong đã sinh ra rất nhiều sách vở, hắn định cố gắng xem xét, khiến cho chúng trở thành tri thức của chính mình.

Suy nghĩ khẽ động, còn chưa kịp có động tác thì thư tịch màu vàng trong tay đột nhiên lay động một trận, biến thành một đạo ánh sáng sáng lạn, dưới ánh sáng bao phủ, nội dung ghi chép trong sách vở của thư viện trong nháy mắt đã truyền vào, tiến vào trong đầu của hắn.

Trương Huyền còn chưa kịp phản ứng lại thì trước mắt đã tối sầm lại, lập tức ngất đi.

Chú thích:

Long lân hà: Đây là tên một loại tôm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 169: Sự kiện ngũ tinh (1)

Trần phủ, bởi vì có một vị luyện đan sư chính thức trấn thủ cho nên ở trong Thiên Huyền Vương quốc cũng rất là nổi tiếng, được xem là danh môn vọng tộc.

Vốn loại gia tộc này sẽ không thiếu đan dược, chắc phải người người như rồng, về mặt tự hào mới đúng. Mà tình cảnh hiện tại lại rất bi thảm, toàn bộ phủ đệ đều chìm đắm ở trong khí tức nặng nề.

- Được rồi, cứ dựa theo điều lệ này mà chấp hành, bất kỳ người nào cũng không thể dị nghị, nếu không, trực tiếp trục xuất ra khỏi gia tộc!

Bên trong đại điện khí phách tiêu điều, Trần Tiêu đan sư nhìn quanh một vòng rồi nói.

Vì mời một gia hỏa tên là Trương Huyền luận đan, kết quả đối phương một câu nói ra mạng hắn không còn lâu, cảm nhận sinh cơ trong thân thể suy yếu, cho nên trong lòng hắn tràn ngập thất lạc. Vừa về đến gia tộc đã bắt đầu sắp xếp hậu sự.

Hắn là luyện đan sư, khi còn sống, toàn bộ Trần gia có thể phồn vinh thịnh vượng, một khi hắn chết đi, tất nhiên các thế lực mơ ước gia tộc hắn sẽ vận dụng các loại lực lượng. Khi đó chuyện gia tộc suy yếu chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Vì lẽ đó, vì đề phòng chuyện như vậy xảy ra cho nên hắn mới định ra gia quy, để tộc nhân bán đi tất cả sản nghiệp, mai danh ẩn tích, rời xa Vương thành, sau này đừng trở về nữa.

- Gia chủ...

Nghe thấy hắn nói như thế, một mảnh tiếng khóc vang vọng.

Đang hưởng thụ com ngon áo đẹp, đột nhiên phải rời xa gia tộc, xa cách nơi này, không ít người đều khó mà tiếp nhận được chuyện này.

- Được rồi, khóc sụt mướt như vậy còn ra thể thống gì nữa. Trần Thông, đi làm đi!

Trần Tiêu đan sư nói xong lại vung tay lên.

Trần Thông là con trai của hắn, biết rõ thời gian không nhiều cho nên hắn đã bỏ nhiệm vụ làm gia chủ mới.

- Vâng!

Trần Thông gật đầu, lúc đang muốn rời đi thì đột nhiên một người thanh niên đi tới trước mặt hắn, ghé vào lỗ tai của hắn rồi nói gì đó. Sau khi nghe xong hai mắt hắn không nhịn được sáng lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía trước rồi nói:

- Phụ thân...

- Làm sao vậy?

Trần Tiêu đan sư nâng chén trà lên, lông mày nhíu lên, trong lòng mang theo sự giận dữ.

Hắn vẫn cho rằng nhi tử mình biết nặng nhẹ, làm sao cũng không nghe lời như vậy chứ?

Chẳng lẽ nó không biết sở dĩ Trần gia hưng thịnh là bởi vì hắn là luyện đan sư chính thức hay sao? Nếu như không còn lực uy hiếp của hắn, những tiền tài đạt được bằng vào luyện đan những năm qua, chi bằng vào bọn họ, làm sao có thể bảo vệ được đây?

- Phụ thân, trong Vương thành có một vị danh sư mới tới, có lẽ... Hắn ta có thể giải quyết vấn đề trên người của người...

Nhìn ra trên mặt phụ thân có vẻ không vui, Trần Thông không dám do dự, trực tiếp mở miệng.

- Danh sư? Không phải tin tức giả đó chứ?

Trần Tiêu đan sư lắc đầu nói.

Nếu như thật sự là danh sư, hắn thân là luyện đan sư nhất tinh, làm sao ngay cả một chút tin tức cũng không đạt được?

- Thật giả hay không con không biết, ngày hôm qua con đã nghe được tin tức cho nên mới phái Trần Đào qua đó. Vị danh sư này tên là Dương Huyền, không những đã giải quyết bệnh tật của thê tử Lăng Thiên Vũ, ngay cả Đỗ Mạc Hiên của Đỗ gia cũng quỳ gối trước cửa, hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Hơn nữa, Đỗ Mạc Hiền đi vào không tới mười phút đã từ Đình Lực cảnh đình phong biến thành cao thủ Thông Huyền cảnh.

Trần Thông vội nói:

- Quan trọng nhất chính là... hội trưởng Luyện khí sư công hội, La Trùng cũng tới bãi phỏng, lúc đi ra, càng khen không dứt miệng, nói hần ta là danh sư chân chính...

Hần còn chưa dứt lời thì đã nghe một tiếng leng keng vang lên, chén trà trong tay phụ thân hắn rơi xuống đất, tiếp theo ánh mắt không còn lưu luyến với cuộc sống trở nên đỏ chói, chẳng khác nào có lửa đang thiêu đốt, hắn nói:

- Vị danh sư này ở đâu, nhanh dẫn ta đi gặp...

- Hiện tại mới đi? Con còn muốn bán của cải để lấy tiền mặt..

Trần Thông thầm nói một câu, hắn còn không phản ứng lại thì đã thấy tình cảnh bi thảm. Vị phụ thân cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt thở của hắn đã đi tới trước cửa, một mặt xua tay, một mặt hô to:

- Bán của cải lấy tiền mặt làm gì, động tác nhanh lên một chút...

-...

Trần Thông

-...

Người của Trần gia.

Tiếng khóc vang vọng trong phòng trong nháy mắt im bật, miệng tất cả mọi người há hốc giống như bị nhét vào một quả trứng gà, không nói thành lời. Mỗi một người đều nhìn về phía gia chủ đột nhiên thay đổi thái độ, cả đám trợn mắt há hốc mồm.

...

Tiền Các Lão ở trong Thiên Huyền Vương quốc không có bất luận thực quyền gì cả. Thế nhưng địa vị lại cực kỳ quan trọng, mỗi nửa tháng đều được Thẩm Truy bệ hạ gọi đến Vương cung, tự mình thời thẩm.

Bởi vì hắn là con mắt của bệ hạ, tin tức lan truyền trong vương quốc, ở bên ngoài đều được hắn thu nhặt rồi đóng thành sách, để cho bệ hạ tham khảo.

Có những tin tức này, Thẩm Truy bệ hạ mới có thể duy trì sự anh minh uy phong quyết đoán, khiến cho Vương quốc phát triển không ngừng, không bị cường địch vờn quanh.

Vì lẽ đó, dù cho là nhân vật chân chính nắm thực quyền trong Vương quốc cũng không dám đắc tội với hắn. Sợ bị hắn truyền ra tin tức không thật, dẫn đến bị vương quyền kiêng kỵ.

Ngày hôm nay lại là ngày thống kê tập hợp tin tức, trời vừa mới sáng hắn đã đến nơi chuyên môn làm việc.

Lúc này, trong phòng đã có vô số người, mỗi một người đều đang nghị luận sôi nổi.

- Cái nhau còn ra thể thống gì nữa?

Nhìn những tên thuộc hạ này không đi làm việc, trái lại còn lớn tiếng cãi vã, Tiền Các Lão sầm mặt lại.

- Vâng!

Sắc mặt mọi người tức thì biến đổi, nhao nhao trở lại vị trí của mình.

- Các lão...

Một người trung niên đi tới.

- Ô, mấy ngày gần đây có chuyện gì quan trọng xảy ra hay sao?

Tiền Các Lão ngồi xuống, mí mắt nhấc lên rồi hỏi.

Công việc của hắn chính là như vậy, hỏi dò các chuyện quan trọng, thống nhất tập hợp lại. Sau đó sẽ cân nhắc có cần báo lên bệ hạ hay không.

- Trong mười ngày này, chuyện nhất tinh có mười bảy, nhị tinh mười hai, tam tinh ba chuyện...

Người trung niên này do dự một chút, lại đưa tới một cái bằng.

Bên trên có rất nhiều sự kiện, có phân chia chủ thứ nặng nhẹ, khiến cho người ta tiện theo dõi và thống kê. Thông thường sẽ căn cứ vào trình độ quan trọng mà phân ra tình cấp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Sự kiện ngũ tinh (2)

Nhất tinh là cấp thấp nhất, đều không quan trọng, nương theo đẳng cấp tinh cấp càng cao thì trình độ quan trọng cũng lại càng lớn, ngũ tinh cao nhất, đã tương đương với ngoại địch xâm lấn, Vương quốc sắp bị lật đổ.

Nghe thấy mọi người báo cáo, Tiền Các Lão tiện tay tiếp nhận bằng, lại cúi đầu nhìn xuống.

- Tiểu vương gia Trần Bắc Bạch Tôn, khiêu chiến nhi tử của tể tướng Liễu Thành, còn đã thương hấn, giữa hai gia tộc lớn xuất hiện tranh cãi... Đánh giá, nhất tinh!

- Thượng thư Lộc Trọng ngày hôm trước cưới vợ bé, là người của Thiên Vũ Vương quốc, thân phận cụ thể không rõ... Đánh giá, nhất tinh!

- Mười bảy người của Thiên Huyền thương đoàn ở trong Mai Tuyết lĩnh gặp sơn phi tập kích, toàn quân bị diệt, rất có thể sơn phi là đạo tặc mấy tháng trước chạy trốn... Đánh giá, nhất tinh!

...

Nhất tinh, tuy rằng chỉ là sự kiện không được trọng thị nhất, nói thì rất đơn giản, thế nhưng trên thực tế lại có quan hệ không nhỏ. Dùng việc thứ nhất, Bạch Tôn khiêu chiến nhi tử của tể tướng mà nói, một khi không cẩn thận xử lý sẽ rất dễ dàng khiến cho mâu thuẫn trở nên gay gắt, khiến cho hai đại nhân vật có quyền lợi lớn trong triều đình xuất hiện tranh chấp, do đó làm cho quốc sự rung chuyển.

Chỉ là, những người này đã có thói quen xử lý những việc này cho nên xe nhẹ chạy đường quen, tâm tình không có dao động quá lớn.

- Được, đánh giá rất hợp lý!

Sau khi xem xong mười bảy sự kiện nhất tinh, Tiền Các Lão gật gù đầu, lại nhìn về phía tờ thứ hai, phía trên này trên cơ bản đều ghi chép sự kiện nhị tinh.

- Tây nam Bách Linh sơn xuất hiện tai nạn, mấy ngàn người trôi giạt khắp nơi, không nhà để về, hiện nay đã yên ổn... Đánh giá, nhị tinh!

- Thiên Huyền tiền quỹ ký phát ra kim phiếu mới nhất, mệnh giá lớn nhất có thể đổi thành trăm vạn... Đánh giá, nhị tinh!

- Hoài Nam hầu đột phá Thông Huyền cảnh hậu kỳ, trở thành cao thủ xếp hạng thứ mười trong Vương quốc... Đánh giá, nhị tinh!

...

Những việc này trên cơ bản đều có quan hệ với chính trị, thế cuộc của Vương quốc, rõ ràng trình độ quan trọng so với nhất tinh còn lớn hơn nhiều.

Sau khi xem xong mười hai sự kiện nhị tinh, Tiền Các Lão lần nữa gật gù đầu, những đánh giá này vẫn không có vấn đề gì cả, hợp lý có thứ tự.

Mở tờ thứ ba ra, hần nhìn về phía sự kiện tam tinh cao nhất.

- Giáo sư công hội Hồng Thiên học viện bãi miễn chức vụ chủ nhiệm phòng giáo dục của Thượng Thần trưởng lão, nhận định sát hạch của Trương Huyền lão sư trong sát hạch giáo viên là không chính xác... Đánh giá, tam tinh!

- Sau mười hai ngày Trương Huyền lão sư và Lục Tầm lão sư sẽ tiến hành sư giả bình trắc... Đánh giá, tam tinh!

...

- Chuyện giáo sư công hội và học viện tự động tăng lên một tinh, Lục Tầm lão sư là tồn tại có khả năng trở thành danh sư nhất trong toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc, cũng tự động tăng lên một tinh, hai chuyện này trở thành tam tinh, không sai!

Xem xong những sự kiện này, Tiền Các Lão lần nữa gật gù đầu.

- Những chuyện này không thành vấn đề... Chỉ là, là...

Về mặt người trung niên kia có chút do dự.

- Có chuyện gì?

Tiền Các Lão nhướn mày lên.

- Là một chuyện xảy ra trong hai ngày nay, chúng ta không có cách nào đánh giá Tình cấp, vừa nãy đang thảo luận việc này...

Người trung niên kia nói.

- Ồ? Nói ta nghe một chút!

Tiền Các Lão nhìn sang phía hắn.

- Ba ngày phía trước, trong Vương thành có một vị gọi là Dương Huyền đến, tự xưng là danh sư, giải quyết chứng bệnh của thê tử Lăng Thiên Vũ...

Người trung niên kia nói.

- Ồ, chuyện này ta đã nghe nói qua. Ta còn đặc biệt đi giáo sư công hội kiểm tra, bên trong ghi chép của Vương quốc không có tên của người nọ, có lẽ là Lăng Thiên Vũ chơi mách lới, không cần để ý tới. Như vậy đi, xếp vào bên trong sự kiện nhất tỉnh đi!

Tiền Các Lão nói.

Danh sư, mỗi một người đều giống như chấm nhỏ, được muôn người chú ý, Vương quốc chỉ cần có một vị danh sư trấn thủ thì thực lực tổng hợp sẽ được tăng mạnh, nếu như đối phương thực sự là danh sư, làm sao có khả năng lặng lẽ không một tiếng động đi đến Vương thành mà mọi người lại không biết cơ chứ?

- Sự kiện nhất tỉnh?

Người trung niên kia cười khò:

- E rằng không đơn giản như vậy, nếu như chỉ chữa khỏi cho thê tử của Lăng Thiên Vũ, tính là sự kiện nhất tỉnh cũng đã đủ rồi. Thế nhưng... Ngay hôm qua, Đỗ Mạc Hiên trưởng lão của Đỗ gia trong tứ đại gia tộc, quỳ gối trước cửa đình viện đối phương một ngày. Sau khi đi vào khoảng chừng mười phút, lúc đi ra đã từ võ giả ngũ trọng Đình Lực cảnh đỉnh phong đột phá đến Thông Huyền cảnh!

- Cái gì? Thực lực tăng mạnh?

Tiền Các Lão sửng sốt, vẻ mặt nghiêm túc:

- Nếu như nói như vậy, có thể tính là nhị tỉnh...

- Buổi chiều ngày hôm qua, hội trưởng luyện khí sư công hội La Trùng đại nhân tiến vào phủ đệ, sau khi rời đi, mặt mày hồng hào, khen không dứt miệng, nói là danh sư chân chính...

Không thèm quan tâm tới đánh giá của hắn, người trung niên kia tiếp tục nói.

- La Trùng...

Tiền Các Lão đột nhiên đứng dậy, hai mắt tròn tròn.

La Trùng là ai chứ?

Hội trưởng luyện đan sư công hội, là một trong những nhân vật chân chính đứng ở vị trí cao nhất trong Thiên Huyền Vương quốc.

Hắn cũng cho rằng là như vậy, chẳng lẽ... Vị Dương Huyền này là danh sư thật hay sao?

- Như vậy... Như vậy... Chuyện này, có thể tính làm tam tỉnh...

Tiền Các Lão không nhịn được nói.

Hắn còn chưa dứt lời thì âm thanh của người trung niên kia lại vang lên.

- Sáng sớm hôm nay, hội trưởng Âu Dương Thành luyện đan sư công hội, Trần Tiêu đan sư cũng đến tòa phủ đệ này. Chỉ là, tất cả đều bị quân gia chặn ở ngoài cửa, không cho vào cửa, không những mấy người này không đi mà còn không có một câu oán hận nào...

- Cái này, chuyện này...

Sắc mặt Tiền Các Lão lúc đỏ lúc trắng, thân thể lung lay như sắp sụp đổ:

- Đây là... Tứ tinh, không, là sự kiện ngũ tinh, mau viết những chuyện này ra, ta muốn báo lên bệ hạ, dùng tốc độ nhanh nhất!

- Ngũ tinh?

- Không cần xác định lại hay sao?

Sự kiện ngũ tinh... Trong toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc, đã mấy chục năm rồi chưa từng xuất hiện.

Mọi người trước đó còn đang thảo luận không có cách nào quyết định được cấp bậc, sau khi nghe thấy Tiền Các Lão nói lời này, sắc mặt cả đám ngưng trọng, tất cả ò lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Vang vọng Vương thành (1)

- Người nói là ngay cả La Trùng hội trưởng cũng khen không dứt miệng?

- Đỗ Mạc Hiền còn quý một ngày, lúc rời đi, không những cả người hăng hái mà tu vi còn gia tăng?

- Xem ra chúng ta đều đoán sai rồi. Vị Dương Huyền này tuyệt đối là danh sư thật sự!

- Chỉ có danh sư thật sự thì mới có thể làm cho Đỗ Mạc Hiền quý xuống can tâm tình nguyện, mới có thể làm cho La Trùng hội trưởng cũng khâm phục không thôi...

- Nhanh chuẩn bị danh thiếp để ta đi xin bái kiến!

- Cái gì? Bất luận người nào của Dương phủ cũng không thấy? Nếu muốn đi gặp Dương sư, trước hết phải giao nộp ba trăm vạn kim phiếu, hơn nữa còn không trả lại?

- Làm như vậy rất đúng, người người đều muốn gặp danh sư, nếu như người nào cũng đòi gặp. Như vậy một ngày Dương sư cũng không làm được gì, có một ngưỡng cửa cũng có thể ngăn cản một ít người có dụng tâm khác trà trộn...

...

Tình huống như vậy hầu như xuất hiện ở bên trong tất cả các gia tộc lớn của Vương thành.

Tất cả mọi người đồng thời sợ hãi.

Những người trước đó coi người nọ là tên lừa đảo, mỗi người đều trở nên trầm mặc.

...

Không biết bất tỉnh được bao lâu, Trương Huyền lần nữa mở mắt ra.

- Chuyện này...

Khi tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là hắn cảm thấy trong đầu của mình đột nhiên có thêm vô số tri thức, sách vở trước đó bị thư tịch màu vàng bao phủ, tất cả tri thức đã khắc vào trong đầu, tuy hai mà một.

- Thư tịch màu vàng này có thể chuyển hóa tri thức trong thư viện thành của ta sao?

Về mặt Trương Huyền không thể tin được.

Trước đó Thiên Đạo thư viện chỉ có thể lợi dụng lật xem, tìm đọc, tri thức trong đó vẫn ở trên thư tịch mà không phải khắc ở trong đầu hắn. Hiện giờ thì tốt rồi, tất cả đều khắc vào đầu rất rõ ràng, thành một phần ký ức của hắn, tuy hai mà một.

Nói cách khác, bây giờ coi như hắn không lợi dụng Thiên Đạo thư viện thì cũng có khái niệm rõ ràng đối với luyện đan, tu luyện, là một luyện đan sư thực sự.

- Vậy bản thư tịch màu vàng kia đâu rồi?

Tinh thần tập trung vội vàng nhìn lại về thư viện, thư tịch màu vàng vẫn lơ lửng ở giữa, chỉ có điều sau khi mở ra lại rỗng tuếch, không ngờ tờ giấy trống không kia lại biến mất không còn tăm hơi.

- Chuyện này...

Trương Huyền chớp chớp hai mắt.

Giấy biến mất, bản thân hắn lại vô duyên vô cớ đạt được nhiều tri thức như vậy, xem ra quả thực thư tịch có loại công hiệu này.

- Không biết thư tịch màu vàng này hình thành thế nào, phương thức chuyển hóa tri thức này quả thực quá nhanh a...

Vốn hắn chỉ coi như học tập tri thức trong Thiên Đạo thư viện có tốc độ rất nhanh, muốn xem hết mấy trăm ngàn bản thư tịch mà những ngày qua sưu tập, không có mấy tháng, một hai năm cũng không làm được. Thế nhưng lần này thì tốt rồi, thư tịch màu vàng tỏa sáng, tất cả đã biến thành tri thức của bản thân hắn, muốn học tập cực kỳ dễ dàng.

- Cái gì? Ta lại có thể bất tỉnh suốt cả đêm sao?

Từ trong vui sướng khi thu được tri thức tinh lại, hắn nhìn ra phía ngoài một chút, không nhìn thì thôi, vừa nhìn vào hắn không hỏi im lặng. Bởi vì một lần hôn mê, không ngờ đã trải qua một đêm.

Duỗi duỗi người, lúc hắn đang muốn tìm chút thức ăn thì đã thấy quản gia Tôn Cường đi vào.

- Lão gia, hội trưởng luyện đan sư công hội Âu Dương Thành và Trần Tiêu đan sư đi đến bái phỏng.

- Âu Dương Thành? Trần Tiêu đan sư?

Trương Huyền sửng sốt.

Hiện tại hắn là danh sư Dương Huyền chứ không phải là Trương Huyền đan sư, căn bản không quen biết đối phương, đối phương chạy tới đây làm gì chứ?

- Đúng vậy, hơn nữa... Đã chờ ở bên ngoài hai canh giờ!

Tôn Cường có chút im lặng nói.

Vị lão gia này quả thực là có thể ngủ, trời tối ngày hôm qua trở về, ngày hôm nay mặt trời lên cao mới dậy... ngẫm lại cũng thật là biết ngủ.

Bản thân hắn không dám quấy nhiễu cho nên không thể làm gì khác hơn là nói với đối phương lão gia đang nghỉ ngơi, ai biết hai người kia không ngờ lại không cho hắn quấy rối, mạnh mẽ chờ ở bên ngoài hơn hai canh giờ... Cũng thật là giỏi chịu đựng.

- Lão gia, Trần Tiêu đan sư đã nộp ba trăm vạn kim tệ, người xem..

- Để bọn họ vào đi!

Trương Huyền xua tay.

Tôn Cường đi ra ngoài, không lâu sau, Âu Dương hội trưởng và Trần Tiêu đan sư đã đi tới.

- Xin chào Dương sư!

Không dám ra vẻ, hai người đi vào phòng rồi trực tiếp khom người chào.

Vốn Trần Tiêu đan sư muốn bản thân tới đây một mình, thế nhưng khi suy nghĩ một chút hắn vẫn cảm thấy mặt mũi không đủ cho nên mới cố gắng kéo Âu Dương Thành tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Vang vọng Vương thành (2)

- Không cần khách khí, hai vị sáng sớm đã đến tìm ta, nếu như ta không nhìn nhầm, có lẽ là... Vị Trần Tiêu đan sư này không còn sống được lâu nữa,

muốn tìm kiếm phương pháp giải quyết a!

Lúc trong lòng đang kỳ quái vì sao hai người này lại tới đây, đột nhiên linh quang trong đầu lóe lên, Trương Huyền tức thì nghĩ ra nguyên do.

Trần Tiêu này bị nguyên rửa trúng tử khí quần quanh cho nên không còn sống được lâu nữa. Lúc trước khi luận đan, hắn cảm thấy đối phương bội ước, không đáng để cứu cho nên cũng không nhiều lời. Có lẽ tên này không tìm được phương pháp giải quyết, sau khi nghe nói có một vị danh sư xuất hiện cho nên mới tìm tới.

Như vậy cũng tốt, vừa vặn có thể khiến cho hắn xuất huyết một chút, cũng coi như báo thù thay người ủy thác với hắn kia.

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện này, hai người Âu Dương Thành, Trần Tiêu đan sư nghe thấy hắn nói như thế suýt chút nữa đã sợ đến trực tiếp quỳ xuống ngất đi tại chỗ.

Danh sư, không phải trước tiên thường diễn luyện võ kỹ, hoặc là luyện đan, kém cỏi nhất cũng phải bắt mạch mới có thể nhìn thấu sự cố và mấu chốt hay sao?

Làm sao vừa mới thấy mặt đã nói ra...

Đây là ánh mắt hay sao? Đoán mạng cũng không lợi hại như thế a!

Trong lòng kinh ngạc, đồng thời sắc mặt Trần Tiêu đan sư càng tái nhợt, trong lòng lo sợ.

Liếc mắt đã nhìn ra được, bệnh của ta nghiêm trọng như vậy sao?

Có phải ngay cả ngày mai cũng không sống tới được hay không?

- Lô đỉnh kia đâu? Vứt đi chưa? Còn nữa, chuyện đồng ý với người khác, không nghĩ biện pháp hoàn thành, cho rằng đối phương chết rồi mà muốn chống chọi, làm tổn hại tới thân phận luyện đan sư a!

Coi như không thấy vẻ mặt kinh ngạc của hai người, Trương Huyền nhớ tới nội dung trước đó hắn nhìn thấy ở bên trên thư tịch, miệng tiếp tục nói.

Nói xong thấy không ai trả lời, hắn không nhịn được ngẩng đầu lên thì đã thấy sắc mặt Âu Dương Thành và Trần Tiêu đan sư trước mắt tái mét, giống như bị hoá đá.

Đặc biệt là người sau, toàn thân run rẩy giống như động kinh, cũng không nhịn được nữa mà đầu gối mềm nhũn, ngã quỵ xuống dưới mặt đất.

- Dương sư cứu ta... Cầu Dương sư cứu ta...

Trần Tiêu đan sư đã dọa tới điên rồi.

Chuyện hắn đạt được lò luyện đan, không ai biết, coi như lúc trước Trương Huyền cũng chỉ là suy tính ra hắn từng chiếm được bảo bối trên thân người chết, cũng không biết cụ thể là cái gì. Thế nhưng vị trước mắt này thì tốt, mạch không bắt, người không nhìn, mở miệng đã nói ra...

Người là thần tiên hay sao?

Không phải vậy... thì làm sao biết được...

- Những lời Dương sư nói đều là sự thật hay sao?

Tuy rằng không biết rốt cuộc vì sao mà Trần Tiêu đan sư dính dáng tới tử khí, giờ khắc này thấy biểu cảm của hắn, Âu Dương Thành đã biết vị Dương sư trước mắt này nói không sai một chút nào.

Trong lòng hắn không nhịn được phục sát đất.

Cái gì cũng không làm, chỉ liếc mắt nhìn đã biết bệnh tình, chứng bệnh thậm chí còn là nguyên nhân sinh bệnh... Quả thực quá nghịch thiên!

- Đúng vậy...

Thấy vẻ mặt bọn họ giống như gặp phải quỷ, lúc này Trương Huyền mới nhớ đến, bản thân hắn là danh sư Dương Huyền, cũng không quen biết hai người. Cho nên hắn hắng giọng lúng túng nói:

- Cứu người rất đơn giản, đầu tiên là mai táng lô đỉnh kia cùng với cốt nhục của người, sau đó lại hoàn thành chuyện mà hắn nhấn nhủ... Cuối cùng, dùng một chút đan dược có linh khí sung túc, lại điều dưỡng nửa năm, như vậy có lẽ đã đủ rồi!

Kỳ thực muốn giải quyết vấn đề của đối phương cũng không khó, cũng không phải hắn ta thật sự phải chết mà là chịu nguyên rửa, chỉ cần hoàn thành một cách nghiêm túc, không tiếp tục tiếp xúc với lô đỉnh thì sức mạnh nguyên rửa sẽ phai nhạt, lâu dần cũng sẽ khỏi hẳn.

- Đa tạ Dương sư chỉ điểm!

Nghe thấy mình có thể cứu, Trần Tiêu đan sư vội vàng gật đầu, không có một chút hoài nghi nào.

Có thể nhanh chóng nhìn ra chỗ mấu chốt, người ta nói có thể giải quyết thì nhất định có thể giải quyết được.

Đã biết được phương pháp, hai người ở lại hay không cũng không cần thiết cho nên mới xoay người rời đi.

Mãi khi đi ra tới cửa lớn, Trần Tiêu đan sư vẫn có cảm giác như đang ở trong mơ.

Chuyện lớn khiến cho hắn ưu sầu mấy ngày, không ngại bán của cải gia sản để lấy tiền mặt, chuyển nhà... Cứ như vậy đã được giải quyết xong?

- Không cần nghĩ ngợi nhiều, danh sư một câu đáng giá nghìn vàng, đừng nhìn hắn nói đơn giản như vậy. Thế nhưng trên thực tế lại là đúng bệnh hột thuốc, người khác không học theo được đâu!

Nhìn ra hắn đang nghi hoặc, ánh mắt Âu Dương Thành tràn ngập sùng bái liếc mắt nhìn về phía sau, lại cảm khái nói một câu.

...

Trần Tiêu đan sư, Âu Dương Thành hội trưởng cũng tiến vào đình viện, sau đó đi ra ngoài. Chuyện này lần thứ hai trở thành chuyện quan tâm nhất của các thế lực lớn.

- Hai vị luyện đan sư này đi vào chưa tới năm phút đồng hồ mà đã trực tiếp đi ra? Chẳng lẽ không giải quyết được vấn đề hay sao? Cần thận điều tra cho ta, để xem đường đường là hai vị luyện đan sư, rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì mà cần phải tìm danh sư để hỏi ý kiến!

- Người nói... ở nhà Trần Tiêu đan sư đã tổ chức tang sự, thậm chí còn viết di chúc, định bán của cải gia sản để lấy tiền mặt... Sau khi gặp Dương sư trở về đã lập tức đổi vải trắng thành vải đỏ, một mảnh chúc mừng, người nói xem có giải quyết được hay không?

- Bản thân bị bệnh gì đó, bất cứ lúc nào cũng sẽ chết, vừa gặp Dương sư không tới năm phút đồng hồ đã thuận lợi giải quyết...

- Xem ra chúng ta đều sai rồi. Người chúng ta có thể biết được nhiều nhất cũng chỉ là danh hiệu và tên tuổi của danh sư nhất tinh. Mà vị Dương sư này lợi hại như vậy... Liệu có phải đã vượt qua nhất tinh rồi hay không?

- Vượt qua danh sư nhất tinh?

Tin tức lan truyền ra, toàn thành chấn động.

Cái tên Dương Huyền, ngay hôm nay đã vang vọng toàn bộ Vương thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Sát hạch thư họa (1)

Tiếng tăm tăng lên, người ngự tranh vị danh sư Dương Huyền này là Trương Huyền lại rất là rảnh rỗi.

Ba trăm vạn kim tệ, coi như là trong Thiên Huyền thành này có không ít người có tiền. Thế nhưng để người đứng đầu lấy ra, trực tiếp tặng người ta không chút ngần ngại thì cũng sẽ không có quá nhiều. Người như thế, nếu như không phải thực sự gặp phải vấn đề khó có thể giải quyết thì nhất định sẽ không dám quấy nhiễu sự yên tĩnh của một vị danh sư.

Âu Dương hội trưởng, Trần Tiêu đan sư vừa đi, đình viện lần nữa trở nên yên tĩnh.

Nghỉ ngơi tới giữa trưa, cũng không có ai tới nữa, lúc này Trương Huyền lần nữa xóa bỏ lớp nguy trang, một lần nữa trở lại học viện.

- Lão sư, Hoàng Ngữ tiểu thư tìm người, đang chờ ở trong lớp học...

Còn chưa trở lại lớp học thì hắn đã thấy Viên Đào tiến lên đón.

- Nàng ta tìm ta làm gì chứ?

Trương Huyền sững sờ, hắn biết Viên Đào cũng không trả lời được cho nên cũng không hỏi thêm nữa. Sau khi trở lại lớp, quả nhiên đã thấy Hoàng Ngữ tiểu thư đang đứng ở trong phòng, yên tĩnh giống như một bức thư tranh.

Nàng có thể trở thành danh sư học đồ cũng không phải là bởi vì bản thân là nữ nhi của hội trưởng giáo sư công hội, loại khí chất hờ hững điềm tĩnh này

trời sinh đã có thể làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Quả nhiên, nàng đứng ở trong gian phòng, đám người Trịnh Dương, Viên Đào thì thoáng nhìn về phía này, còn Triệu Nhã thì đang tức giận, ánh mắt như muốn giết người.

Bồn cô nương và Vương Đình không kém hơn nàng ta một chút nào a? Bình thường khi đi học, sao không thấy các người lên lút nhìn chúng ta cơ chứ?

Đáng ghét!

- Trương đại sư!

Không để ý tới tâm tư của những nữ sinh này, vừa thấy hán trở về, ánh mắt Hoàng Ngữ sáng lên, lại vội vàng đi tới.

- Hoàng tiểu thư tìm ta có chuyện gì sao?

Trương Huyền nghi hoặc.

- Lục đại sư muốn ta mời người đi qua đó một chuyến.

Hoàng Ngữ ôm quyền nói.

- Lê nào hán muốn mang ta đi tới tàng thư khó của Vương cung hay sao?

Ánh mắt Trương Huyền tức thì sáng lên.

Trước Lục Trầm từng đồng ý dẫn hán đi tới tàng thư khó của Vương cung để tìm kiếm bí tịch Ích Huyết cảnh. Chỉ vì Thảm Truy bộ hạ không có mặt ở Vương thành cho nên mới coi như thôi. Hiện giờ hán phái Hoàng Ngữ tìm đến mình, chắc hẳn là chuyện này đã có tiến triển.

- Cái này... Không phải!

Hoàng Ngữ có chút lúng túng:

- Là Lục đại sư muốn sát hạch ta và Bạch Tồn, cho nên mới người tới làm giám khảo.

- Giám khảo?

Trương Huyền sững sờ.

Hoàng Ngữ và Bạch Tồn đều muốn Mặc Hiên đồ của Lục Trầm đại sư cho nên người sau mới đưa ra quy tắc, ai có nghiên cứu càng sâu đối với thư họa thì sẽ cho kẻ đó. Chính vì như thế, mấy ngày trước đây hai người mới tìm đến Trương Huyền, muốn hán chỉ điểm thư họa. Mà bản thân hán không có kiến thức gì cho nên không thể làm gì khác hơn là thuận miệng nói bậy vài câu, kết quả khiến cho hai người như nhặt được trân bảo, chuyên tâm học tập, có lẽ hiện giờ là lúc sát hạch cuối cùng.

- Vâng, Lục đại sư biết người có nghiên cứu rất sâu đối với thư họa, có thể đưa ra phán xét đúng trọng tâm nhất. Vì lẽ đó đại sư bảo ta tới mời người, cho nên nhất định người phải qua đó a...

Hoàng Ngữ nói.

Lông mày Trương Huyền giật giật.

Hán ngay cả đặt bút vẽ cũng không biết, lại còn nói phán xét đúng trọng tâm... Vị Lục đại sư này cũng thật là dễ mất tới hán.

Chỉ là, nhận chỗ tốt của người ta, còn hy vọng có thể mượn đối phương để tiến vào tàng thư khó của Vương quốc cho nên đương nhiên hán cũng không tiện cự tuyệt.

Lại thêm Hoàng Ngữ đã mở miệng, trong chuyện học tâm khảo vấn nàng đã giúp hán một ân tình rất lớn.

- Được rồi, chỉ cần không chê ta nói bậy là được, khi nào thì bắt đầu?

Gật gật đầu, Trương Huyền đồng ý.

- Vốn nói buổi trưa sẽ bắt đầu, thế nhưng bởi vì người không có mặt... Chỉ là, nếu như hiện tại chúng ta đi qua đó, chắc sẽ tới kịp.

Hoàng Ngữ nói.

- Buổi trưa?

Trương Huyền sững sờ.

Hắn rời giường thì mặt trời đã lên cao, lại đợi đã lâu, mới lác lác đi ra ngoài. Hiện giờ đã gần như là buổi trưa... Ngày hôm nay đã kiểm tra luôn, hơn nữa lại đi ngay bây giờ cũng có chút quá nóng vội nha!

- Đúng vậy!

Hoàng Ngữ gật đầu.

- Được rồi!

Thấy đối phương khẳng khái mang mình đi tới đó, Trương Huyền biết từ chối cũng vô dụng, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là nhẫn nại cho học sinh vài câu, sau đó đi theo sau lưng nàng đi ra khỏi học viện.

- Ta biết muốn thư họa rất khó, như vậy tỷ thí cũng không quá dễ a!

Trên đường đi, Trương Huyền không nhận được hỏi một câu.

Tỷ thí thư họa, hắn chưa từng nghe nói qua, cũng không biết quy tắc.

Cũng không thể để cho nàng và Bạch Tôn đồng thời vẽ tranh, sau đó lại tiến hành so sánh a.

Hoàng Ngữ xuất thân từ giáo sư công hội, lại thêm bản thân là danh sư học đồ. Coi như không chuyên môn học thì nhất định cũng cực kỳ am hiểu, còn Bạch Tôn... Gia hỏa này chỉ biết luận võ, hắn rất khó có thể liên tưởng tới tư thế cầm bút vẽ tranh của hắn ta.

- Sát hạch là do Lục đại sư và Nguyên Ngữ đại sư định ra, ta và Bạch Tôn cũng không biết được tin tức, cụ thể sát hạch thế nào ta cũng không rõ ràng cho lắm!

Hoàng Ngữ lác lác đầu nói.

- Nguyên Ngữ đại sư?

Trương Huyền có chút nghi hoặc nhìn sang phía nàng.

Không phải người này là y giả nổi danh nhất Thiên Huyền Vương thành hay sao? Sao lại đi định ra quy tắc tỷ thí thư họa chứ?

- Nguyên Ngữ đại sư không những là đại sư y đạo, ở phương diện thư họa cũng có kiến thức, ngay cả Lục đại sư cũng khen không dứt miệng về hắn, một bộ Giang Đầu đồ, thanh giang dẫn lưu, trông rất sống động. Lúc hắn vẽ tranh ở trên thuyền không ngờ lại dẫn tới chim đến, miệng hót không ngớt, chuyện này đã lan truyền trở thành giai thoại.

Hai mắt Hoàng Ngữ tỏa sáng, tràn ngập vẻ sùng bái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Sát hạch thư họa (2)

- Lợi hại như vậy?

Trương Huyền tắc lưỡi.

Lúc hắn thu Vương Đình đã nghe nói qua tới Nguyên Ngữ đại sư, hắn vẫn cho rằng đối phương chỉ là một y sư. Chỉ là có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, đối phương lại lợi hại như vậy trên phương diện thư họa.

Vẽ tranh có thể kéo chim thật tới đã đủ để chứng minh trình độ của hắn ta. Coi như không sánh bằng Lục Trầm đại sư thì nhất định cũng không cách biệt quá xa.

- Đúng vậy, lần này Lục đại sư không những mời người mà còn mời hắn tới. Nói ba người cùng phân xét mới có thể công bằng công chính.

Hoàng Ngữ nói.

Trương Huyền gật đầu.

Đã có hai vị thư họa đại sư chân chính trấn thủ, bản thân hắn chỉ là người góp cho đủ số, đến lúc cứ tát nước theo mưa là được, cũng là không cần phải

sốt sáng như vậy.

Hắn đối với thư họa một chữ cũng không biết, lần trước đề ép Lục đại sư là công lao của thư viện, một lúc nữa không nên nói quá nhiều, tránh cho lộ ra sơ hở.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không lâu sau đã đi tới phủ đệ của Lục Trầm đại sư.

Còn chưa đến trước mặt thì quản gia Thành Bá đã tiến lên đón tiếp:

- Trương đại sư, Hoàng tiểu thư, sao bây giờ các ngài mới đến, Nguyên Ngữ đại sư nói trưa còn muốn đi bái phỏng người nào đó cho nên đã không kịp đợi được nữa.

- Là ta đi ra ngoài một chuyến, để Hoàng tiểu thư phải đợi lâu.

Trương Huyền có chút ngại ngùng nói.

Đối phương quyết định tỷ thì vào buổi trưa, đáng tiếc mấy ngày nay bản thân hắn vẫn không ở trong học viện, không dễ tìm cho lắm, cho nên lần này mới làm lỡ thời gian tỷ thí.

- Xin mời!

Nghe thấy hắn nói như vậy, Thành Bá cũng không dám nhiều lời mà bắt chuyện với hai người rồi đi về phía trước.

Có đình viện của mình rồi, khi lần nữa trở về nơi này hắn lại có một cảm giác khác.

Tuy rằng mộc mạc thanh nhã, thế nhưng lại chi tiết, trang trí cực kỳ hoàn mỹ, tòa phủ đệ mà hắn thuê so sánh với nó kém quá nhiều, căn bản không cùng một cấp bậc.

Đương nhiên, tòa phủ đệ mà hắn thuê, nếu như đúng là do một vị danh sư trang trí, chắc chắn sẽ không có dáng vẻ như thế. Chỗ ở của thương nhân đương nhiên không thể sánh vai cùng với một đại sư thư họa được.

Đi theo phía sau lưng Thành Bá, chỉ một lát sau đã đi đến phòng tiếp khách, giương mắt nhìn lại, quả nhiên đã thấy Lục Trầm đại sư và một lão giả đang ngồi đối diện uống trà, Bạch Tôn khép nép không gì sánh được đang trốn ở một bên, vẻ mặt lo lắng nhìn ra chung quanh. Vừa nhìn thấy hai người đến hắn lập tức mừng rỡ, tiến lên đón tiếp.

- Trương đại sư, ngài đến rồi...

Trương Huyền gật đầu, lại nhìn về phía vị Nguyên Ngữ đại sư danh chấn Vương thành này.

Ước chừng sáu, bảy mươi tuổi, chòm râu trắng như tuyết, tuy rằng tuổi không nhỏ thế nhưng hai mắt lại lấp lánh có thần, làm cho người ta có một loại cảm giác tinh lực bắn ra bốn phía, không hổ là y sư, chừng ấy tuổi rồi mà vẫn còn có loại tinh thần này, quả nhiên không thẹn với thanh danh Hạ Vô hủ sĩ.

- Tiểu huynh đệ, ngài đến rồi.

Lục Trầm đại sư cười cười rồi đứng lên.

- Lục Trầm đại sư!

Trương Huyền ôm quyền.

- Được rồi, đến đây, để ta giới thiệu cho ngài một chút. Vị này chính là Nguyên Ngữ đại sư, cũng là bạn tri kỉ của ta, là đại hành gia thư họa.

Lục Trầm cười cười giới thiệu song phương:

- Nguyên Ngữ, đây chính là Trương Huyền tiểu huynh đệ mà ta đã nhắc đến với ngài, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng trình độ ở bên trên thư họa, e rằng không kém ngài và ta.

- Đại sư quá khen, ta chỉ... Thuận miệng... Tùy tiện học một ít mà thôi.

Trương Huyền vội nói.

Lần trước hắn sang đây xem Lục đại sư vẽ đó là bởi vì có máy nói dối mạnh mẽ ở trên người. Nếu như để cho hắn quan sát thật sự, cho dù có ba năm cũng nhìn không ra được nguyên do.

- Sự học không lớn nhỏ, đạt giả vi sư, ngài có thể nhìn ra Hạ Thu đồ và Xích Hùng Khiếu Thiên của Lục Trầm, lại chỉ ra nơi chưa đủ, phần nhãn lực này đã rất tốt rồi. Người trẻ tuổi như vậy càng ngày càng ít a.

Nguyên Ngừ đại sư mở miệng nói.

Âm thanh ôn hòa trong suốt, làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp nhàn nhạt.

Xem ra hẳn đã nghe Lục Trầm nói tới chuyện liên quan tới Trương Huyền, hai con mắt đen nhánh nhìn qua mạng theo về hiểu kỳ.

- Quá khen...

Trương Huyền lần thứ hai ôm quyền nói.

Cho tới giờ khắc này hẳn mới biết tên của hai bức vẽ lần trước.

Nếu như để cho Lục Trầm, Nguyên Ngừ biết suy nghĩ của hẳn, nhất định sẽ thổ máu tại chỗ.

Thư họa nhà vẽ tranh, đều sẽ ở để lại tên và đủ loại thư khoản, chữ viết ở bên trên. Sau đó nương theo thời gian biến mất thì cũng có thể lưu danh thiên cổ, vang vọng hậu thế.

Chính vì như thế, khi hẳn xem hai bức vẽ kia, đúng là bên trên có tên tuổi, chỉ có điều lại dùng kiểu chữ đặc thù mà các thư họa gia yêu thích, hơn nữa viết rất là ngoáy, làm cho hẳn không nhận ra được mà thôi.

Kiểu chữ mà thư họa học đồ cũng có thể nhìn hiểu mà hẳn cũng không nhận ra, thậm chí còn không biết đó là đề tên... Tới mức độ này còn được kêu là đại sư... Thật sự có mặt mũi thừa nhận...

Mấy người lại khách sáo nói với nhau vài câu.

Không thể không nói Nguyên Ngừ đại sư này rất dễ ở chung, đổi lại là người khác nhìn thấy Trương Huyền trẻ tuổi như thế tất nhiên trong lòng sẽ sinh ra sự coi thường. Mà hẳn, không những không có, trái lại còn mang theo ý tứ thương thức.

- Được rồi, nếu người đã đến đông đủ, chúng ta bắt đầu đi!

Lục Trầm đại sư vuốt râu nói.

- Vâng!

Hoàng Ngừ, Bạch Tôn đồng thời gật đầu.

- Mặc Hiên đồ chỉ có một phần, chỉ có thể cho một người trong các ngươi, cho nên mới cần sát hạch. Thứ nhất là ta không muốn đưa danh họa cho người không hiểu thư họa, thứ hai, ta cũng muốn cố gắng mài giũa các ngươi, để cho các ngươi bớt đi bản tính nóng vội, đặc biệt là Bạch Tôn.

Lục Trầm đại sư nhìn về phía hai người, lạnh nhạt nói.

Dùng thân phận của hẳn, tuy rằng rất yêu quý Mặc Hiên đồ, thế nhưng vẫn bởi mở miệng thì nhất định cũng sẽ ban tặng. Sở dĩ hẳn đưa ra sát hạch cũng là muốn để cho hai người tiếp xúc nhiều với thư họa, học tập thêm được nhiều thứ hơn.

Hẳn cả đời chung tình với thư họa, thậm chí còn dùng tất cả thanh xuân đổ vào thứ này. Mắt thấy không có người nổi nghiệp, đương nhiên có chút nóng nảy. Hoàng Ngừ, Bạch Tôn đến đây muốn nhờ, vì vậy hẳn mới nhân cơ hội đưa ra quy củ, để bọn họ cố gắng học tập, có lẽ sau đó có thể truyền thư họa ra ngoài.

Dùng cách nói của hẳn, đó chính là người người tập võ, người trẻ tuổi yêu thích thư họa càng ngày càng ít, nếu như không làm việc gì đó, e rằng nghề nghiệp này sẽ bị thất truyền.

Vừa vặn làm như vậy cũng có thể có hiệu quả mài giũa Bạch Tôn, tên này nôn nóng tới phát cáu. Gặp chuyện gì luôn thích dùng nắm đấm để giải quyết, học tập thư họa nhiều có thể hun đúc tâm tính, khiến cho tính tình của hẳn càng thêm thận trọng, bằng không, dùng loại tính cách nôn nóng này, sau này làm sao có thể kế thừa vương vị, nam chinh bắc chiến thay Vương thất cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Đến lượt ngươi (1)

- Chỉ là, thời gian các ngươi tiếp xúc với thư họa rất ngắn, nếu bảo các ngươi đặt bút vẽ tranh xem như sát hạch, không những không có hiệu quả gì mà còn giống như si nhục nghề nghiệp thư họa. Vì lẽ đó, ta và Nguyên Ngừ đã thương nghị qua một chút, cũng đã nghĩ ra một phương pháp sát hạch.

Tính ra Hoàng Ngừ, Bạch Tồn cũng chỉ tiếp xúc với thư họa cũng không tới một tháng, để bọn họ chấp bút có thể vẽ ra cái gì cơ chứ? Nếu thực sự làm như vậy, nhất định sẽ mất mặt, vì lẽ đó, sát hạch của Lục Trầm đại sư cũng không phải là để bọn họ vẽ tranh.

Nói đến đây, hắn cười cười rồi nói tiếp:

- Như vậy đi... Đề ta, Nguyên Ngừ, Trương Huyền tiểu huynh đệ vẽ tranh, các người tới giám định, bình luận, ai bình luận đúng trọng tâm nhất thì người đó sẽ lấy đi Mặc Hiên đồ!

- Vẽ tranh? Cái gì?

Trương Huyền đang ngồi uống trà, định tới đây góp đủ số nghe thấy hắn nói như thế lão đảo một cái, suýt chút nữa đã phun nước trà trong miệng vào mặt của lão già này.

Người đang nói đùa sao, ta chỉ tới để xem náo nhiệt, bảo ta vẽ tranh... Là bọn họ thi hay là ta thi chứ?

Ta ngay cả đặt bút vẽ thế nào cũng không biết nắm, làm sao có thể vẽ được nha?

- Ta thấy, ta không cần vẽ tranh a...

Về mặt phiên muộn, Trương Huyền nói một câu.

- Không cần phải cự tuyệt, lấy văn đề kết bạn, rất nhiều văn hội đều cần phải viết thơ làm phú, hiếm khi người và Nguyên huynh đều có mặt, chúng ta cũng lấy về đề giao lưu, cũng đề cho đám tiểu bối này mở mang kiến thức, hiểu được mị lực chân chính của thư họa. Không cần thận bọn họ sẽ chân chính yêu thích, sau đó cũng trở thành một đời đại sư a.

Lục Trầm đại sư vuốt râu cười nói.

Trương Huyền sắp khóc tới nơi.

Người có nghiêm túc nghe ta nói hay không vậy?

Ý của ta là ta không muốn tham gia vẽ tranh gì đó, cũng không muốn vẽ tranh, người thì tốt rồi, lại còn nói lấy về đề giao lưu...

Giao lưu cái lông a!

- Khục khục, không cần phải vậy, hai vị vẽ tranh là được, người thấy ta ngày hôm nay cái gì cũng không có chuẩn bị a...

Trương Huyền không thể làm gì khác hơn là lại nói rõ ràng hơn một ít.

- Giấy và bút mực ta cũng đã chuẩn bị kỹ càng, tiểu huynh đệ, người cũng không cần phải câu nệ, cứ coi nơi này là nhà của mình, tùy tiện vẽ tranh, cũng để cho bọn họ mở mang kiến thức một chút!

Lục Trầm đại sư nói tiếp.

- Câu nệ? Kiến thức?

Trọng điểm của ta căn bản không phải là cái này người có hiểu hay không?

- Được rồi, a Thành, đi chuẩn bị giấy và bút mực, Tiểu Ngừ, Bạch Tồn, khi chúng ta vẽ tranh, các người cố gắng nhìn, coi như là học tập một phen đi!

Lục Trầm còn tưởng rằng hắn ngại ngần cho nên mới xoa tay cười nói.

- Vâng!

Quản gia Thành Bá khoát tay một cái, mấy người hầu gái lập tức mang ra ba bộ giấy và bút mực, đặt ở trước mặt ba người.

Hai hàng lông mày của Trương Huyền giật giật.

Dùng bút chì vẽ tranh hắn còn không biết, còn bút lông...

Sớm biết sát hạch ngày hôm nay là như vậy, có đánh chết thì hắn cũng sẽ không tới đây.

- Chúng ta lấy về kết bạn cho nên không quy định đề mục!

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Lục Trầm đại sư cười khanh khách nhìn về phía Nguyên Ngừ đại sư, nói:

- Nguyên huynh, người là khách mời, mời tới trước!

- Được, vậy ta bêu xấu vậy!

Nguyên Ngữ đại sư cười vuốt vuốt chòm râu, đứng ở trước mặt cái bàn, tay cầm lấy bút lông, hơi trầm tư một chút rồi bắt đầu vẽ tranh.

Chữ viết như rồng bay phượng múa, vẽ mặt của hân vốn rất hài hòa, thế nhưng vừa bắt đầu vẽ tranh, khí chất nhất thời đã thay đổi, giống như một đại sư khó tìm tri âm, khiến cho người ta kính nể.

- Vẽ tranh chia làm bốn tầng thứ, phân biệt là lục thực, linh động, ý tồn, kinh hồng (1). Lục thực là chỉ ghi chép sự thực, vẽ tranh giống cảnh vật nhìn thấy ở hiện thực, vẽ giống như đúc, tuy rằng vẽ giống y như thật, thế nhưng lại là tầng thấp nhất.

Nguyên Ngữ đại sư bắt đầu vẽ tranh, Lục Trầm cười cười giải thích cho mọi người nghe.

- Linh động là chỉ vẽ ra cảnh vật, không còn cứng nhắc nữa, mà là ẩn chứa linh khí, khiến cho người ta vừa nhìn một chút đã có cảm giác giống như sống lại. Lấy một ví dụ, người vẽ một con cá, người sẽ cảm thấy con cá này đang sống, bất cứ lúc nào cũng sẽ từ tranh vẽ trên giấy bơi ra ngoài.

- Cảnh giới thứ ba là ý tồn, ý tồn bút tiên, trước khi vẽ phải có ý! Loại cảnh giới này, còn chưa vẽ tranh, đầu tiên phải có ý cảnh trong lòng, khi đó tranh vẽ ra mới có thể làm cho người ta cảm động, khiến cho người ta mê muội. Hạ Thu đồ và Xích Hùng Khiếu Thiên của ta may mắn tiến vào loại cảnh giới này. Vì lẽ đó mới nhìn một chút lại giống như mở bức tranh ra trước mặt, có một loại cảm giác thân ở trong đó.

- Ta và Nguyên huynh đều đạt đến loại cảnh giới này, nếu may mắn, trùng hợp thì có lẽ có thể làm ra tác phẩm hội họa đạt tới cảnh giới thứ tư. Cảnh giới thứ tư, kinh hồng, chỉ chính là tác phẩm hội họa kinh hồng, người, đồ vật vẽ bên trong tự mang khí chất, đạt đến mức độ ngay cả động vật, man thú cũng không thể nhận biết được. Mặc Hiên đồ mà Tiểu Ngữ và Giang Điều đồ của Nguyên huynh cũng là như vậy.

- Ô!

Trương Huyền gật đầu.

Hân còn tưởng rằng vẽ tranh, ai vẽ được giống thì người đó lợi hại, sau khi nghe thấy đối phương giải thích mới biết được, vẽ giống... Chỉ là cảnh giới cấp thấp nhất mà thôi.

Bên trong một tác phẩm chỉ có nắm giữ tinh thần của bản thân, ẩn chứa ý cảnh đặc biệt thì mới tính được là danh họa chân chính.

Trong lúc trò chuyện, dưới ngòi bút của Nguyên Ngữ đại sư, hình ảnh từ từ xuất hiện.

Là một bộ Sơn lâm điều tước đồ (2), trong rừng cây yên tĩnh, hai con chim nhỏ bay lượn, tuy rằng không nhúc nhích ở trên không trung, thế nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác có tiếng chim to rõ, khiến cho người ta như trong nháy mắt đặt mình vào trong núi rừng, hoa thơm chim hót.

- Lục đại sư, lẽ nào đây chính là tranh vẽ cảnh giới ý tồn hay sao?

Hoàng Ngữ không nhịn được nói.

Có thể làm cho người ta có cảm giác này, nói rõ bức họa này đã ẩn chứa ý cảnh cực sâu, khiến cho người ta vừa nhìn một chút đã khó có thể dời mắt đi được.

- Đúng vậy!

Lục Trầm đại sư gật gật đầu:

- Quả thực bức họa này đã đạt đến cảnh giới ý tồn, chỉ là, cũng chỉ là vừa mới đạt đến mà thôi. Về phần tại sao lại nói như vậy còn cần các người đi giám định và thưởng thức, ai có thể trả lời chính xác thì người đó sẽ thắng lợi.

- Vâng!

Hoàng Ngữ, Bạch Tồn đồng loạt đưa mắt tập trung nhìn vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Đến lượt ngươi (2)

Không lâu sau, Nguyên Ngữ đại sư dừng bút lại.

Bộ Sơn lâm điều tước đồ này đã được vẽ xong.

- Ha ha, đã lâu không vẽ, bút pháp có chút không thông suốt, bêu xấu rồi!

Thả bút lông xuống, Nguyên Ngừ đại sư cười cười, nói:

- Lục Trầm, đến lượt ngươi!

- Được!

Lục Trầm đại sư cũng không từ chối mà đi vài bước tới trước bàn, bút lông di chuyển, bắt đầu vẽ trên giấy.

Tuy rằng đều là đại sư thư họa cảnh giới thứ ba, thế nhưng rõ ràng khi Lục Trầm vẽ tranh càng thuận buồm xuôi gió hơn, cũng càng nhẹ nhàng hơn.

Thứ hần vẽ là một con sông, bên trên có một chiếc thuyền con trôi nổi, không có sóng lớn, không có mưa to gió lớn, thế nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác ngược gió tiến lên, vật lộn cùng sóng lớn. Người trên thuyền, tuy chỉ có lác đác hai bút, thế nhưng lại mang theo cảm giác không sợ nguy hiểm, cương nghị, dũng cảm tiến tới, khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Vẫn là kỹ năng của Lục lão đệ cao hơn một bậc!

Còn chưa vẽ xong, Nguyên Ngừ đại sư đã không nhịn được cảm khái một tiếng.

Tuy rằng hần cũng am hiểu về tranh, tiếng tăm cũng rất vang dội, thế nhưng so với Lục Trầm, vẫn chênh lệch một đoạn dài.

Sơn lâm điều tước đồ không kém, ý cảnh cũng không sai, thế nhưng nếu cẩn thận cân nhắc, so với ý cảnh trong bức họa này của Lục Trầm vẫn còn kém hơn không ít.

Hần chỉ là miêu tả sự yên tĩnh và huyền ảo của núi rừng ra, mà đối phương lại thể hiện sự tranh đấu của nội tâm, trình độ cao hơn hần không chỉ một bậc.

- Thế nào? Có thể nhìn ra cái gì không?

Cảm khái xong, Nguyên Ngừ đại sư cười khanh khách nhìn về phía hai người Bạch Tồn, Hoàng Ngừ.

- Bộ Giang Lưu đồ này của Lục đại sư bộ ta có thể nhìn ra đại sư đã dùng ba loại phương pháp vẽ tranh, mười hai loại bút pháp. Đường như còn có cái bóng của thư họa đại sư Trần Kiều nổi danh tám mươi năm trước.

Hoàng Ngừ suy nghĩ một chút rồi nói.

Trần Kiều, nữ thư họa đại sư nổi danh trong Thiên Huyền Vương quốc, tên tuổi nổi như cồn, hạ bút tinh tế, am hiểu núi và nước. Đặc biệt là vẽ nước, có thể nói là nhất tuyệt, được khen là đệ nhất nhân trong ba trăm năm qua của Thiên Huyền Vương quốc.

- Ta cũng nhìn ra...

Bạch Tồn vội vã nói tiếp.

- Được, xem như cũng có chút ánh mắt!

Nguyên Ngừ đại sư cười rồi gật đầu.

- Ba loại phương pháp vẽ tranh? Mười hai loại bút pháp?

Trương Huyền ở bên cạnh không khỏi im lặng.

Dưới cái nhìn của hần, vị Lục Trầm đại sư này đang nắm bút lông vẽ linh tinh, căn bản không nhìn ra được cái gì đặc thù cả.

Tuy rằng thông qua thư tịch màu vàng chuyển hóa tất cả thư tịch từ khi sống lại tới nay thành tri thức của bản thân. Thế nhưng hầu như đều là thư tịch liên quan tới công pháp, võ kỹ và luyện đan. Thư tịch liên quan tới thư họa, trên cơ bản hần chưa từng xem, gần như một chữ cũng không biết.

- Ha ha, Nguyên huynh khiêm tốn rồi!

Trong lúc nói chuyện, Lục Trầm đại sư cũng đã vẽ xong bộ Giang Lưu đồ này. Hần nở nụ cười, nói một tiếng rồi đi tới:

- mấy ngày trước đây ta đi du lịch trên Bôn Mã giang, tích lũy tâm tình rất lâu, biểu lộ cảm xúc cho nên mới có thể kỹ cao hơn một bậc. Nguyên huynh cả ngày trị bệnh cứu người, không nhàn nhàn như ta. Nếu huynh giống như ta, tâm cảnh thoải mái, say mê thư họa, chỉ sợ ta sẽ theo không kịp huynh a!

- Vẽ tranh coi trọng thiên phú, ta cảm thấy thiên phú không bằng ngươi, cho nên mới đi theo con đường y giả!

Nguyên Ngừ đại sư khẽ lắc đầu.

- Được rồi, hai lão già chúng ta không nên thổi phồng lẫn nhau nữa a. Nếu nói người chân chính có thiên phú, còn phải nói tới Trương Huyền tiểu huynh đệ nha. Chưa tới hai mươi đã nắm giữ kiến thức họa đạo cao thâm như vậy, chắc hẳn ở trên phương diện vẽ tranh cũng không yếu hơn so với hai lão già chúng ta.

Lục Trầm đại sư cười cười, khẽ lắc đầu. Hắn nhìn về phía Trương Huyền rồi làm thủ thế mời, nói:

- Hiện giờ hai chúng ta đều đã vẽ xong, Trương Huyền tiểu huynh đệ, tới phiên ngươi!

Xoạt Xoạt.

Hắn vừa mới dứt lời thì ánh mắt của mọi người đã đồng loạt nhìn về bên này.

Nguyên Ngừ đại sư cũng gật gù, trong mắt mang theo vẻ hiếu kỳ.

Chuyện về Trương Huyền hắn đã nghe Lục Trầm nói, mặc dù đối với người sau mà nói... Không có chút nghi ngờ nào. Thế nhưng khi nhìn thấy hắn còn trẻ như vậy, trong lòng vẫn còn có chút không thể tin được.

Thư họa nhất đạo không giống như là võ công, không phải thiên phú cao là được, còn cần cảm ngộ đối với nhân sinh, nắm giữ rất nhiều đối với sinh mạng thì mới có thể lĩnh ngộ được càng nhiều thứ. Coi như là hắn, cũng phải trị liệu cho vô số bệnh nhân, có cảm ngộ mới thì lúc này mới khiến cho thư họa tăng nhanh như gió, đạt đến trình độ như hiện tại.

Tên Trương Huyền này còn chưa tới hai mươi, coi như trời sinh thích hợp với thư họa, nhiều nhất cũng chỉ có cơ sở vững chắc, đạt đến cảnh giới lục thực, muốn đạt đến linh động, ý tồn... E rằng còn cần rất nhiều để mài giũa a.

Đương nhiên, lời này hắn vẫn chưa nói ra, như vậy chung quy vẫn không quá lễ phép.

Giờ khắc này, nghe thấy Lục Trầm đại sư nói mời đối phương vẽ tranh, hắn không nhịn được muốn nhìn một chút. Để xem rốt cuộc tên này có thể đạt đến trình độ gì.

Ngay cả trong mắt Bạch Tổn, Hoàng Ngừ cũng mang theo vẻ hưng phấn.

Lần trước Trương Huyền thể hiện thần uy, nhìn ra sai lầm, thiếu sót trong bức tranh, chỉ điểm giảng dạy, phóng khoáng vô cùng. Khiến cho người ta kính phục không ngớt. Bọn họ cũng rất muốn biết, vị Trương lão sư không lớn hơn bọn họ bao nhiêu này, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới cỡ nào mới có thể làm cho Lục đại sư tâm phục khẩu phục như vậy.

- Ta?

Nhìn thấy ánh mắt tha thiết của mọi người, đầu Trương Huyền như phình to ra.

Vốn hắn tưởng rằng đối phương chỉ tùy tiện nói một câu như vậy, ai ngờ lại muốn bản thân hắn vẽ vờ a.

Cái gì hắn cũng không biết làm sao vẽ tranh được chứ?

Cũng không thể vẽ ra gà con, lại thêm một cái vòng sáng, sau đó gọi nó là chim thần Phượng hoàng nha.

Nếu thực sự là như vậy, sợ rằng hôm nay hắn cũng không cần phải đi nữa, nhất định sẽ bị đánh cho chết tươi.

- Cái này... Cái này... Ta có thể xem thư tịch một lúc rồi lại về được không?

Gãi đầu một cái, cố nén sự lúng túng, Trương Huyền nói.

Chú thích:

Kính hồng: mềm mại.

Sơn lâm điều tước đồ: Chim tước trong rừng núi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Tên lừa đảo? (1)

- Đọc sách?

Lục Trầm, Nguyên Ngừ liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy rất là kỳ quái.

Chúng ta bảo người vẽ tranh, vẽ cái gì cũng được, chỉ cần thể hiện thực lực chân chính là được rồi...

Đọc sách?

Có quan hệ gì tới vẽ tranh sao?

Bạch Tôn và Hoàng Ngừ ở bên cạnh chuẩn bị thấy Trương Huyền đại triển thần uy cũng có chút ngáy ngốc.

Khi cần vẽ mới muốn đọc sách... Ôm chân phật cũng có chút muộn màng a!

Quan trọng nhất là... Đại ca, dùng trình độ loại này của người, đọc sách có tác dụng không?

- Đúng vậy!

Thấy ánh mắt của mọi người quái dị, Trương Huyền cố nén sự lúng túng, nói.

Hắn thực sự không có cách nào khác a.

Về vôi?

Hắn cũng muốn là cao thủ, một lần đã có thể vẽ ra cảnh giới thứ ba, cảnh giới thứ tư, đại triển thần uy, oai phong凛冽.

Thế nhưng thực sự là hắn... Ngay cả bút lông cũng không nắm được, dùng bút vẽ như thế nào hắn cũng không biết... Về thế nào đây?

Thiên Đạo thư viện có thể nhìn ra tất cả thiếu sót, có thể phục chế tất cả thư tịch để bản thân căn cứ sử dụng. Thế nhưng không thể trong nháy mắt đã có thể làm cho hắn biến thành thư họa đại sư chân chính được, trừ phi... Nhìn thấy đủ nhiều phương pháp vẽ tranh, hình thành bí tịch Thiên Đạo đặc thù!

Thư viện tập hợp ra phương pháp chính xác rồi hình thành thư tịch, đạt tới mức độ tu luyện làm ít công nhiều, vô cùng đơn giản... Nếu như có thể, có lẽ hắn thật sự có thể trong thời gian ngắn biến thành cao thủ thư họa chân chính.

- Người muốn xem thư tịch loại hình gì? Chẳng lẽ tiểu hữu... Ở phương diện thư họa đã đạt đến bình cảnh rồi sao?

Nửa ngày sau, Lục Trầm đại sư không nhịn được hỏi một câu.

Thư họa giống như võ học, cũng sẽ xuất hiện bình cảnh, rất nhiều người học tập mấy năm là có thể đạt đến cảnh giới thứ ba, cũng có rất nhiều người cả một đời, cảnh giới thứ nhất cũng không đến được.

Hắn thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì, chần chờ nửa ngày mới cảm thấy có lẽ vị trước mắt này đã đạt đến bình cảnh, muốn tìm kiếm đột phá.

Nếu không phải vậy, muốn hắn vẽ hắn lại muốn đi xem thư tịch cơ chứ?

Hai chuyện này không liên quan tới nhau, tám cái gậy tre cũng không kéo tới được nha!

- Cũng không phải, là... là ta... Tâm cảnh khó có thể tự do chuyển đổi, mỗi lần trước khi vẽ tranh đều cần xem một lượng lớn thư tịch để giảm tải. Như vậy mới có thể làm ra tác phẩm hội họa có chất lượng càng cao hơn!

Im lặng một hồi, Trương Huyền mới nghĩ ra một lý do.

Cũng không thể nói với bọn họ, hắn lớn như vậy rồi mà ngay cả nắm bút vẽ thế nào hắn cũng không biết, muốn xem thư tịch... Là muốn đi học một lần...

Nếu như thực sự nói ra như vậy, có lẽ sẽ bị đối phương xem bị bệnh mà đánh chết tại chỗ.

Thư họa so với võ học càng khó khăn hơn, muốn đạt đến loại trình độ như Lục Trầm, Nguyên Ngừ này, không có mấy chục năm nỗ lực, vẽ hỏng vô số bức tranh, dùng hết bao nhiêu cái bút lông thì không thể thành công. Cái gì cũng không hiểu mà muốn nhìn ghi chép rồi học...

Đây không phải đang nằm mơ hay sao?

Coi như người muốn nói dối thì cũng phải lấy lý do đáng tin một chút chứ...

- Một bộ tác phẩm tốt có liên quan tới tâm cảnh, vận may, kỳ ngộ... Người còn trẻ như vậy, không điều chỉnh được tâm cảnh tốt, quả thực khó có thể vẽ ra được tác phẩm lợi hại.

Nguyên Ngừ đại sư ở bên cạnh gật đầu tán thành.

Lục Trầm đại sư cũng không phản đối.

Thư họa thuộc về nghệ thuật, không phải là nắm đấm mà có thể phát huy ra khí lực lớn bao nhiêu, coi như trạng thái không tốt thì cũng biết đánh được tám, chín không rời phần mười khí lực.

Thư họa, nếu không tìm được trạng thái, cho dù vẽ có tốt thì cũng chỉ là có hình mà không có thần, không tính là trân phẩm.

- Đây là thói quen của ta... Cái gì?

Vốn còn đang định tiếp tục giải thích, không nghĩ tới hai vị đại sư lại không phản bác, Trương Huyền có chút sững sờ.

Chỉ là, hần lập tức bình tĩnh.

Nghệ thuật không phân thế giới.

Năm đó Vương Hi Chi viết Lan Đình tự, uống say mềm mới múa bút mà thành, đợi tới khi hần tỉnh rượu, muốn viết lại, lại phát hiện ra trước sau không có cách nào vượt qua được, đây chính là trạng thái.

Cũng giống như Nguyên Ngữ đại sư trước mắt vậy, tác phẩm hội họa lợi hại nhất chính là bộ Giang Đều đồ kia, coi như hiện tại đưa cho hần giấy bút, để hần vẽ lại thì nhất định cũng không vẽ ra được nữa.

Bất kể người nào đều có tác phẩm đỉnh cao, liên quan đến rất nhiều mặt. Hần nói trạng thái hiện tại không tốt, muốn xem thư tịch để điều chỉnh, hợp tình hợp lý.

- Lục Trầm, không phải trong thư phòng của ngươi có không ít bí tịch và bản đơn lẻ phương diện thư họa hay sao? Cứ để Trương Huyền tiểu hữu vào xem một chút, chúng ta ở chỗ này chờ hần điều chỉnh tốt, sau đó để hần thể hiện bản lĩnh vẽ tranh cho chúng ta xem!

Nguyên Ngữ đại sư nói.

- Thư phòng của ta?

Khóe miệng Lục Trầm nhếch lên.

Lần trước tên này đột phá đã khiến cho thư phòng bừa bộn khắp nơi, đến bây giờ trong lòng hần vẫn còn sợ hãi a.

Thế nhưng hần cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc đối phương đã đạt đến trình độ gì. Vì vậy ahwns không thể làm gì khác hơn là gật đầu, nói:

- Được rồi, A Thành, mang Trương tiểu hữu qua đó đi!

- Vậy thì đa tạ đại sư!

Thấy đã lừa gạt được, Trương Huyền thở phào nhẹ nhõm, đi theo phía sau quản gia Thành Bá, lần nữa đi tới thư phòng.

Lần trước hần tới đây là tìm bí tịch võ giả lục trọng Ích Huyết cảnh, lần này là đọc sách học vẽ. Chuyện này khiến cho chính bản thân hần cũng không dám nghĩ tới.

...

Trương Huyền đi vào trong thư phòng, bên trong phòng tiếp khách, bầu không khí có chút quái lạ.

- Đọc sách điều chỉnh tâm cảnh... Lục đại sư, sao trước đây ta chưa từng nghe nói tới tiền lệ như vậy chứ?

Hoàng Ngữ không nhịn được nói một câu.

Nàng là danh sư học đồ, kiến thức rộng rãi, nói thật, lớn đến như vậy rồi mà nàng chưa từng gặp tình huống quái dị như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Tên lừa đảo? (2)

- Điều tiết tâm cảnh tùy theo từng người, chuyện này rất khó nói.

Lục Trầm không trả lời, Nguyên Ngừ đại sư trầm tư một chút rồi mở miệng nói:

- Kỳ thực, việc này có quan hệ với thói quen, trước đây có một vị cường giả, trước khi thành danh là một người bán củi...

- Ta biết, người đại sư nói có phải là Lộc Sài lão nhân hay không?

Bạch Tôn nói.

Lộc Sài lão nhân vốn tên là Lộc Xuyên, bởi vì trước khi thành danh dựa vào bán củi mà sống cho nên được người đời gọi là Lộc Sài.

Thực lực đạt đến Thông Huyền cảnh đỉnh phong, trong toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc khó gặp đối thủ, nổi danh như cồn.

Từ một người bình thường bán củi ở tầng thấp nhất đi đến vị trí đại cao thủ danh chấn Vương quốc, Lộc Sài lão nhân luôn luôn độc lòng, khích lệ người trẻ tuổi, không ít người đều biết tới sự tích của hắn.

- Không sai, chính là Lộc Sài lão nhân, các ngươi biết con đường thành danh của hắn gian nan, tu luyện khắc khổ. Thế nhưng các ngươi lại không biết, trước khi hắn chiến đấu cùng người ta cũng phải điều chỉnh tâm cảnh. Mà phương pháp điều chỉnh, chính là bỏ củi, thường thường sẽ nhốt mình ở trong phòng, bỏ củi một ngày. Như vậy mới có thể làm cho tâm cảnh, trạng thái hoàn toàn đạt đến đỉnh phong.

- Nguyên huynh vừa nói như vậy ta cũng mới nghĩ tới một vị cao thủ nổi danh trăm năm trước, gọi là Nhất Kiếm Bình Giang, độc hành kiếm khách Ngô Giang Bình. Nghe nói trước khi thành danh hắn là một thợ đan tre nửa, trước mỗi trận chiến đấu hắn đều phải thông qua đan sọt để điều chỉnh tâm cảnh, lúc này mới làm cho thực lực Thông Huyền, khiến cho người người kính sợ!

Lục Trầm đại sư nói.

- Đúng vậy, loại ví dụ này có rất nhiều, Trương Huyền tiểu hữu này cần đọc sách để điều chỉnh tâm cảnh, cũng không kỳ quái, chỉ là...

Nguyên Ngừ nói đến đây lại ngừng lại.

- Nguyên huynh có chuyện gì cứ nói đừng ngại!

Lục Trầm cười cười, nhìn về phía hắn.

- Vừa nãy khi ngươi vẽ tranh, ta từng nhìn hắn một chút, cũng cố ý đưa ra câu hỏi với hai người Hoàng Ngừ, Bạch Tôn, ta phát giác ra... Hắn như kẻ hồ đồ, dường như hoàn toàn không biết gì đối với thư họa, thậm chí... Cái gì cũng không nhìn ra a!

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Nguyên Ngừ lắc đầu một cái, nói:

- Lục lão đệ, trước đó lão đệ nói hắn có thể nhìn ra Hạ Thu đồ và Xích Hùng Khiếu Thiên của ngươi, đáng lý không nên vẽ mặt đó a!

Nguyên Ngừ đại sư là y sư, am hiểu quan sát tỉ mỉ, Trương Huyền thấy Lục Trầm đại sư vẽ tranh mà vẽ mặt khiếp sợ, không có che giấu, cho nên mới bị hắn nhìn thấy rõ ràng.

- Không hiểu? Chuyện này không thể nào nha?

Lục Trầm đại sư không có sức quan sát như hắn, cho nên không dám tin tưởng.

Vị Trương Huyền này vừa tiến vào đình viện của hắn đã nhìn ra bố trí của hắn, khác nào thư họa, sau đó lại xé Hạ Thu đồ ra, nhìn ra nội dung ẩn giấu ở trong đó, càng vạch ra sai lầm bên trong Xích Hùng Khiếu Thiên đồ...

Loại ánh mắt này, so với hắn còn mạnh hơn, làm sao có khả năng không có chút hiểu rõ nào đối với thư họa cơ chứ?

- Ta chỉ có cảm giác như vậy, cũng có thể là do ta nhìn nhầm...

Nguyên Ngừ đại sư lắc đầu.

Đối với Trương Huyền, hắn cũng rất là tò mò.

Trước khi gặp, Lục Trầm đại sư nói người này dưới đất không thấy, trên trời ít có, khiến cho hắn nổi lên tâm tư hiếu kỳ. Sau khi chân chính nhìn thấy, nói thật, hắn vẫn còn có chút thất vọng.

Đại sư thư họa đều có khí chất đặc biệt, trên người tên này hắn lại không mấy may phát hiện ra được. Khi nói tới vẽ tranh lại tràn ngập do dự, ngập ngừng ấp úng, khiến cho người ta không nhìn được hoài nghi, nếu không phải vì vương bởi mặt mũi của lão hữu, sợ rằng hắn đã trực tiếp mở miệng dò hỏi rồi.

Nếu như đối phương thật sự lĩnh ngộ năng lực thư họa không kém gì bản thân hai người thì tuyệt sẽ không như vậy.

- Lẽ nào... Hắn ta cái gì cũng không biết? Kỳ thực là giả vờ sao?

Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện, lông mày Nguyên Ngừ đại sư nhíu lại.

Nếu suy luận như vậy mà nói, không ít chuyện lại có thể thành lập mối liên hệ với nhau.

Chính bởi vì cái gì cũng không biết cho nên khi bảo hấn về tranh, hấn mới ra sức khước từ, nói dối muốn xem thư tịch.

Đối với tác phẩm hội họa một chữ cũng không biết thì về mặt không hiểu khi nhìn thấy Lục Trầm vẽ tranh,, thậm chí ngay cả hai người Hoàng Ngừ, Bạch Tôn cũng không bằng.

Cũng đúng, không tới hai mươi tuổi, coi như hiểu rõ rất nhiều đối với thư họa thì có thể đạt đến trình độ gì cơ chứ?

Có lẽ là trước đó điều tra tác phẩm hội họa của lão hữu, cố ý nói ra, ra về cái gì cũng biết, thế nhưng trên thực tế lại là một tên lừa gạt.

Nếu thực sự là như vậy, hấn phải nhắc nhở vị lão hữu này cẩn thận, một lúc nữa phải nhắc nhở hấn một câu mới được.

- Nguyên huynh, không phải buổi chiều ngươi muốn bái phỏng người nào hay sao? Chờ như vậy sẽ không làm lỡ chuyện của ngươi chứ?

Lúc hấn đang nghĩ không biết nên mở miệng như thế nào thì đã nghe thấy thanh âm của Lục Trầm đại sư vang lên.

- Ô, nghe nói trong Vương thành có một vị danh sư tên là Dương Huyền tới. Đã giải quyết được vấn đề trên người của thê tử Lăng Thiên Vũ và Đỗ Mạc Hiên, thủ đoạn không tầm thường, vì vậy ta định đi qua đó xem một chút!

Nguyên Ngừ đại sư gật gật đầu.

Thê tử Lăng Thiên Vũ, Đỗ Mạc Hiên đều là bệnh nhân của hấn, hấn luôn nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề bên thân thể của đối phương, thế nhưng vẫn không có thành công. Không nghĩ tới vị danh sư tên là Dương Huyền này lại không mất bao lâu đã giải quyết tất cả. Hấn là đại sư y đạo, cũng muốn đi tới bái phỏng một lần, hy vọng có thể được chỉ điểm, khiến cho mình đi càng xa hơn ở trên con đường y đạo.

- Danh sư?

Lục Trầm đại sư không thể tin được.

Hấn ít giao du với bên ngoài, ở bên ngoài Dương Huyền danh chấn Vương thành, thế nhưng hấn cũng không hiểu rõ chuyện này.

- Đúng vậy, không bằng buổi chiều chúng ta cùng đi bái phỏng đi. Ta biết ở phương diện thư họa, ngươi luôn muốn đột phá đến cảnh giới thứ tư, thế nhưng vẫn chưa thành công, có lẽ sau khi được danh sư chỉ điểm có thể một lần hành động đột phá cảnh giới!

Nguyên Ngừ đại sư cười nói.

- Được, cứ quyết định như thế đi. Sau khi sát hạch bọn họ xong chúng ta sẽ đi!

Lục Trầm đại sư hưng phấn, vội vàng gật đầu.

...

Trương Huyền đi tới phủ đệ của Lục Trầm đại sư sát hạch mấy người Hoàng Ngừ, trong lớp của hấn lại có một thiếu niên lưng công trường thương, là bạn chơi và bạn tốt khi còn bé của Trịnh Dương, Mạc Hiên.

Hai người cùng bái Vương Siêu làm sư phụ, kết quả Mạc Hiên thành công, Trịnh Dương thành học sinh của Trương Huyền.

- Mấy ngày nay ta mới vừa học được một bộ thương pháp, cho nên đặc biệt tới đây muốn luận bàn với ngươi một chút!

Trường thương sau lưng Mạc Hiên run lên, cả người giống như dung hợp vào làm một thể với trường thương, tỏa ra khí tức ác liệt khiến cho mặt mày người ta phát lạnh.

- Được!

Trịnh Dương cũng dựng thẳng trường thương lên, ngạo nghễ đứng thẳng, sừng sững không sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Huynh đệ giao đấu (1)

Những người khác trong lớp nghe thấy hai người luận võ, tất cả đều đứng ở một bên góc tường.

Nhìn thấy khí tức sinh ra trên người của hai người, sắc mặt Triệu Nhã trở nên nghiêm túc.

Trước đó thực lực của Trịnh Dương kém xa nàng, sau khi học tập thương pháp của Trương lão sư, khí thế càng ngày càng mạnh, nếu như thực sự đánh nhau, nàng đã hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn nữa.

- Người nói xem trong hai người bọn họ ai có thể chiến thắng đây?

Lưu Dương hỏi.

- Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, lĩnh ngộ và thiên phú của Mạc Hiểu đối với thương pháp đều mạnh hơn Trịnh Dương. Nghe nói hai người đã giao thủ vô số lần, luôn là người sau bị thua, ta sợ lần này Trịnh Dương cũng khó mà vượt qua được!

Triệu Nhã chau chờ một chút rồi nói.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng Mạc Hiểu vẫn cực kỳ đáng sợ.

Ngay cả chính bản thân Trịnh Dương cũng biết mình hoàn toàn không phải đối thủ của người bạn thân này.

Có khả năng chính là bởi vì đã biết chuyện này cho nên Lục Tầm mới cố ý từ trong tay Vương Siêu lão sư hắn đào được bản thân về làm môn hạ, dùng để đối chiến, không thể không nói, thủ đoạn cũng đủ tàn nhẫn.

- Ta nghe nói vì ứng phó với lần sư giả bình trắc này mà Vương Siêu lão sư còn đem thương pháp gia của mình truyền thụ cho Mạc Hiểu vài chiêu!

Tu vi của Viên Đào không tốt, thế nhưng tin tức lại không kém, hắn chau chờ một chút rồi nói.

- Thương pháp gia truyền? Người nói Vương gia thương?

Triệu Nhã khó mà tin nổi nói một tiếng.

- Vương gia thương rất nổi danh hay sao?

Thấy dáng vẻ này của nàng, Lưu Dương nhìn sang rồi hỏi.

- Trong Thiên Huyền Vương thành có hai Vương gia nổi danh, một chính là Vương gia chúng ta, một trong tứ đại gia tộc. Một cái khác chính là gia tộc của đại sư thương pháp Vương Sùng!

Lần này không phải là Triệu Nhã trả lời, mà là Vương Đình.

Làm con cháu của Vương gia trong tứ đại gia tộc, một Vương gia khác có tiếng tăm gần như bằng bọn họ, cho nên đương nhiên nàng biết rất rõ ràng.

- Vương Sùng?

- Không sai, Vương Sùng được gọi là đệ nhất nhân thương pháp trong Thiên Huyền Vương thành này, ngay cả Thẩm Truy bộ hạ cũng khen không dứt miệng. Hắn một mình sáng lập ra Vương gia thương, là thứ nhất tuyệt, là tuyệt chiêu mà vô số võ giả học tập thương pháp ước mơ tha thiết!

Wang Ding mang theo vẻ sùng bái nói.

- Lợi hại như vậy sao?

Lưu Dương liu lười, hắn không nhận được nói:

- Vậy vị Vương Sùng này có quan hệ gì với Vương Siêu lão sư?

- Vương Siêu là nhi tử độc nhất của vị đại sư thương pháp này, chính vì như thế mới có thể làm cho vô số người tu luyện thương pháp, tranh nhau chen lấn bái vào làm môn hạ!

Wang Ding nói.

- Thì ra là như vậy!

Khi lần nữa nhìn về phía giữa sân, trên mặt Lưu Dương hiện lên vẻ lo âu:

- Nói như vậy, chẳng phải Trịnh Dương sẽ rất nguy hiểm hay sao?

- Đúng vậy, Vương gia thương rất lợi hại, vốn thuộc về bí mật bất truyền, không nghĩ tới Vương Siêu lão sư lại phá vỡ quy củ, truyền cho hần mấy chiêu, quả thực là hào phóng. Xem ra vì lần sư giả bình trắc này mà người này đã bỏ ra vốn gốc thực sự rồi.

Triệu Nhã hừ lạnh.

Vương gia thương thuộc về thương pháp gia truyền, chỉ truyền cho nam không truyền nữ, chưa bao giờ truyền cho người ngoài. Theo Viên Đào nói, không ngờ Vương Siêu lão sư lại truyền cho Mạc Hiểu mấy chiêu, bởi vậy có thể thấy được đối phương coi trọng sư giả bình trắc như thế nào.

Vốn trước đó Trịnh Dương đã không đánh lại vị Mạc Hiểu này, người sau lại còn vừa học tập được Vương gia thương pháp, làm sao hần có thể là đối thủ được cơ chứ?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người tràn ngập lo lắng.

...

Giữa sân.

- Vương lão sư truyền thụ ta ba chiêu trong Vương gia thương, lần lượt là thức thứ ba, thức thứ bảy và thức thứ mười tám, người phải cẩn thận!

Mũi thương xoay tròn một cái, chỉ thẳng về phía trước, Mạc Hiểu lại nói.

- Thức thứ ba, Hàn Mang Sạ Khởi, thức thứ bảy, Tịch Dương Dư Huy, thức thứ mười tám, Quy Điều Nhập Lâm? Được!

Về mặt Trịnh Dương rất là nghiêm túc.

Vương gia thương có tiếng tăm rất lớn, chỉ cần là người học thương trên cơ bản đều có nghiên cứu. Thế nhưng, chỉ biết có thể biết tên và chiêu số, không biết tâm pháp tu luyện, chỉ biết hình dạng của nó, lại không biết ý nghĩa mà thôi.

- Như vậy ta sẽ bắt đầu, thức thứ ba, Hàn Mang Sạ Khởi!

Thở dài một tiếng, trường thương trong tay Mạc Hiểu run rẩy, đâm thẳng ra ngoài.

Thương còn chưa tới, kinh khí đã từ thương lan tràn tới, hàn mang hiện lên, đoạt mệnh truy hồn, khiến cho toàn thân người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Chiêu này đã tập trung tinh khí thần toàn thân lên trên thương mang, lực thẩm thấu cán thương, sợ rằng cho dù là có mấy tấm thép trước mặt cũng không ngăn cản được.

Mạc Hiểu không hổ là thiên tài thương pháp, Vương gia thương khó có thể luyện thành như vậy mà hần cũng có thể phát huy ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

- Đến hay lắm!

Nhìn thấy thương pháp của đối phương lợi hại như vậy, con người Trịnh Dương co rút lại, cũng đánh ra một thương nghênh đón.

...

- Thương pháp thật là lợi hại...

Nhìn thấy kinh khí của Mạc Hiểu bắn ra bốn phía, trường thương chẳng khác nào sấm sét, sắc mặt tất cả mọi người đều ngưng trọng.

- Triệu Nhã, nếu như Mạc Hiểu học được thương pháp lợi hại như thế, vì sao không chờ tới lúc tỷ thí lại luận bàn cùng Trịnh Dương mà lại muốn chạy tới vào lúc này cơ chứ?

Vương Đình có chút không hiểu hỏi.

Học được chiêu số lợi hại như thế, chắc chắn phải lặng lẽ luyện tập, khi tỷ thí thi triển ra, mới có thể một tiếng hét lên làm kinh người, khiến cho Trịnh Dương không ứng phó kịp, hiện tại lại chạy tới tỷ thí, Trịnh Dương đã sớm biết, có đề phòng. Tới lần thứ hai luận võ, e rằng sẽ không thuận lợi như vậy.

- Là tình nghĩa huynh đệ!

Triệu Nhã cũng không hiểu rõ được, thế nhưng Lưu Dương ở bên cạnh lại mở miệng.

- Tình nghĩa huynh đệ?

- Đúng vậy, Mạc Hiểu và Trịnh Dương từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, bảo hần tỷ thí cùng với đối phương, nhất định trong lòng hần có chút kháng cự. Bởi vậy mới đến tìm bạn tốt, nói là tỷ thí, trên thực tế là muốn nói cho bạn tốt biết hần đã học tập được cái gì, đề đối phương có đề phòng! Người không thấy trước khi tỷ thí hần trước đã nói ra mình học được chiêu số gì sao? Bình thường luận võ, nào có người nào nói qua một lần về những chiêu số mà

mình sẽ thi triển cơ chứ?

Chỉ có nam nhân mới có thể hiểu được tình nghĩa huynh đệ, tuy rằng Mạc Hiểu làm rất kín đáo, Triệu Nhã, Vương Đình không thể nào hiểu được, thế nhưng làm sao có khả năng giấu giếm được Lưu Dương chứ!

- Thì ra là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Huynh đệ giao đấu (2)

Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, lại lần nữa nhìn lại.

Keng keng!

Trong lúc mấy người nói chuyện, không ngờ ở giữa sân đã giao thủ nhiều lần, tiếng thương giòn giã vang lên, kinh khí lan tràn ra bốn phía, quả nhiên Trịnh Dương có chút luống cuống tay chân, không chống đỡ được mà phải liên tiếp lui về phía sau.

- Thương pháp tốt, trong lúc người học tập ta cũng không nhàn rỗi. Mạc Hiểu, hiện giờ ta sẽ cho người xem thương pháp mà Trương lão sư dạy ta một chút!

Tuy rằng đang ở thế hạ phong, thế nhưng Trịnh Dương cũng không căng thẳng, trái lại hắn còn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Vừa nãy hắn còn chưa thi triển thương pháp mà Trương Huyền dạy hắn, chỉ dùng lý giải và cơ sở của bản thân đối với thương pháp, đương nhiên không có cách nào ngăn cản được Vương gia thương của đối phương.

Ầm ầm!

Vừa mới dứt lời thì trường thương xoay một cái, giống như rồng tung bay, như nước chảy xiết trên sông, tuy rằng chỉ là một chiêu rất phổ thông, thế nhưng Mạc Hiểu lại cảm thấy như bị một ngọn núi lớn đè xuống, có cảm giác áp bách mạnh mẽ, khiến cho hắn không thở nổi.

Phanh!

Còn chưa kịp phản ứng lại thì Mạc Hiểu đã cảm thấy ngực khó chịu, Vương gia thương mà hắn thi triển trong nháy mắt đã bị phá nát, cả người lập tức bay ngược ra ngoài, trượt trên sát mặt đất bảy, tám mét mới ngừng lại được.

- Cái gì?

Hiển nhiên Trịnh Dương cũng không nghĩ tới chiêu này lại có được uy lực như vậy cho nên cũng sợ hết hồn.

Từ khi học được chiêu này hắn vẫn thường tu luyện, dù hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới nó lại lợi hại như vậy.

Lúc trước đánh bại Chu Thiên lão sư, hắn vẫn cho rằng nguyên nhân là vì đạo chân khí kia của Trương lão sư. Bây giờ hắn mới biết, chỉ cần dưới hoặc là cùng cấp bậc, coi như không có đạo chân khí kia thì chiêu thương pháp này cũng là tồn tại vô địch tuyệt đối.

Mạc Hiểu, từ nhỏ tới lớn đều giao thủ với hắn. Bất kể là thương pháp hay là thực lực đều còn xa không phải là đối thủ của đối phương. Hiện tại đối phương còn học tập Vương gia thương, vốn hắn có thể chính diện đối chiến đã là tốt lắm rồi, thế nhưng dù có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, một chiêu đã khiến cho đối phương bay ngược ra ngoài, nếu không phải hắn kịp thời thu hồi lực lượng thì sợ rằng đối phương đã bị thương.

- Người không sao chứ?

Hắn đi tới trước mặt, sau đó nâng băng hũ mình dậy.

- Người... Đây là chiêu số gì?

Giấy gựa rồi đứng dậy, hai mắt Mạc Hiểu tròn tròn, vẻ mặt không thể tin được.

Thứ hắn dùng chính là Vương gia thương, được gọi là đệ nhất thương pháp ở Thiên Huyền Vương quốc, kết quả... Ở trước mặt thương pháp của đối phương lại giống như trò trẻ con, nực cười. Một đòn đã bị bại trận.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì hắn tuyệt đối không thể tin được.

- Đây là thương pháp mà Trương lão sư đã truyền thụ cho ta!

Trịnh Dương dùng giọng tràn ngập kiêu ngạo nói.

Lúc trước thứ hấn mơ ước lớn nhất chính là tham dự vào lớp học của Vương Siêu, hi vọng có cơ hội có thể nhìn thấy Vương gia thương, học được một, hai. Hiện tại hấn mới rõ, nhờ có việc lúc trước Vương lão sư không muốn thu nhận hấn, bằng không, tại sao hấn lại có thể có được kỳ ngộ như vậy, trở thành học sinh của Trương lão sư!

- Do Trương lão sư truyền thụ? Cái này... thương pháp lợi hại như thế mà hấn cũng truyền cho người?

Mạc Hiểu vẫn khó có thể tin tưởng được.

Vương gia thương được Vương Siêu lão sư coi là trân bảo, nếu không phải do Lục Tâm lão sư yêu cầu, đồng thời còn muốn tiến hành sự giả bình trắc. Như vậy nhất định lão sư sẽ không truyền thụ cho hấn ba chiêu này.

Chiêu này so với Vương gia thương còn cao minh hơn không chỉ gấp đôi, mà hấn lại truyền thụ cho Trịnh Dương một cách đơn giản, thật hay giả vậy chứ?

- Trương lão sư truyền thụ chưa bao giờ giấu làm của riêng, là một vị sư giả chân chính!

Trịnh Dương dùng giọng kiên định nói.

- Chuyện này...

Thấy bằng hữu mình nói ra lời nói xuất phát từ nội tâm, là do thành thật thực lòng sùng bái đối với vị Trương lão sư này. Vì vậy Mạc Hiểu mới khẽ nở nụ cười.

Vốn hấn tưởng rằng việc không bán vào làm môn hạ của Vương Siêu, người làm bằng hữu như hấn cảm thấy đáng tiếc cho đối phương. Không nghĩ tới đối phương lại bán được một vị lão sư càng tốt hơn, được học thương pháp càng cao thâm hơn.

Chiêu này vừa ra thì hấn đã biết, đừng nói chỉ là học được ba chiêu Vương gia thương, coi như học được tất cả thì cũng còn xa không phải là đối thủ của bằng hữu mình.

- Thương pháp này lợi hại như vậy, ta thua tâm phục khẩu phục, người có thể nói tên nó cho ta hay không?

Một lát sau, Mạc Hiểu không nhịn được nói một câu.

Thua dưới tay thương pháp nào, hấn cũng phải biết tên mới được.

- Tên sao?

Trịnh Dương gãi đầu một cái, vẻ mặt lúng túng:

- Ta cũng không biết nó tên gọi là gì, là Trương lão sư mới vừa sáng tạo ra, còn chưa kịp đặt tên...

- Sáng tạo ra? Chưa kịp đặt tên?

Mạc Hiểu lão đảo một cái, suýt chút nữa đã ngắt đi tại chỗ.

Có thể sáng chế ra thương pháp, người nào mà không phải là thương đạo đại sư chân chính, là người từng trải có vô số kinh nghiệm, thương pháp thông thường, trước khi chưa thành hình thì đã có tên, còn có chuyện như vậy sao... Đã truyền thụ cho học sinh mà ngay cả một cái tên còn chưa nghĩ ra?

Hơn nữa, bộ thương pháp này so với Vương gia thương còn lợi hại hơn, cho dù xưng là đệ nhất thương pháp của Thiên Huyền Vương quốc cũng không quá đáng... Không đặt tên...

Không phải người lừa gạt ta cho qua chuyện đó chứ!

- Nếu không như vậy đi, người nghĩ một chút giúp ta, xem lấy cái tên gì mới tốt...

Trong lúc đang khiếp sợ thì hấn lại nghe thanh âm ucrà bằng hữu mình tiếp tục vang lên.

- Người...

Nghe thấy hấn nói như thế, Mạc Hiểu sầm mặt lại, không nhịn được nói một câu:

- Trịnh Dương, nói cẩn thận! Mỗi một người tu luyện sáng chế ra võ kỹ đều là tác phẩm tâm huyết, quyết định tên tuổi thế nào cũng có thể lưu truyền Thiên Cổ, nếu chiêu này là do Trương lão sư sáng chế, nhất định phải để hấn đặt tên, nếu do người lấy tên... Còn ra thể thống gì nữa? Vạn nhất hấn biết được chẳng phải hấn sẽ nổi giận, nói người đang làm nhục tâm huyết của hấn hay sao?

Người học chiêu số của người khác mà còn muốn đặt tên cho chiêu số của người khác, người nói đùa gì thế?

- Cái gì...

Thấy giọng nói nghiêm trọng của bằng hữu không giống như đang đùa giỡn, Trịnh Dương cũng sò.

Sỉ nhục tâm huyết?

Trương lão sư sáng chế công pháp thường thường đều để cho đám người bọn họ tùy tiện đặt tên...

Nghĩ tới đây, hắn không nhịn được, nói:

- Không có chuyện gì, Trương lão sư đã nói rồi. Bảo ta cứ tùy tiện đặt tên, thực không dám giấu giếm, công pháp mà mấy người chúng ta tu luyện đều là Trương lão sư sáng tạo ra, tên cũng đều do tự chúng ta nghĩ...

- Cái gì? Sáng chế công pháp, võ kỹ để cho các người đặt tên sao?

Thân thể Mạc Hiểu run rẩy một cái, suýt chút nữa đã ngã tại chỗ.

Những lão sư khác, khi truyền thụ một võ kỹ, chỉ lo thứ của bản thân mình bị truyền ra ngoài, mà Trương lão sư này thì lại tốt, chuyên môn sáng tạo công pháp, võ kỹ cho học sinh, lại còn để cho bọn họ đặt tên...

Trương Huyền... rốt cuộc người này là một lão sư ra sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Tả Hữu Du Long (1)

Ào ào ào!

Trương Huyền ngừng lại.

Tuy thư tịch mà Lục Trầm đại sư sưu tập rất nhiều, thế nhưng cũng không chịu nổi tốc độ đọc sách của hắn, khoảng một canh giờ, rốt cục hắn đã đọc hết tất cả, trong đầu cũng đã hình thành mấy vạn bản thư tịch giống bên ngoài như đúc.

Thư họa tâm đắc sơ cấp, bách khoa toàn thư kỹ xảo thư họa, làm thế nào để tiến vào cảnh giới thứ hai của thư họa, bản đơn lẻ của tịch dương tàn chiếu...

Không hổ là đại sư, toàn bộ thư tịch liên quan tới thư họa trong Thiên Huyền Vương quốc hầu như đều được hắn sưu tầm, gộp lại. Tất cả có mấy vạn bản, trong đó cái gọi là đơn lẻ, duy nhất vốn có mấy trăm quyển, trên thị trường khó có thể tìm ra được.

Nếu để hắn tìm kiếm, coi như là thư họa đại sư, e rằng cũng không làm được. Cũng may Thẩm Truy bệ hạ vì báo đáp ân khai sáng mới phái người sưu tập từng quyển từng quyển rồi đưa tới cho hắn.

- Có những thư tịch này, có lẽ đã đủ rồi a!

Phục chế thư tịch xong, Trương Huyền ngừng lại, tinh thần khẽ động, trong đầu khẽ hô một tiếng:

- Chính xác!

Ào ào!

Vô số câu nói chính xác trong các thư tịch đều bị trích ra, một lần nữa hình thành một quyển thư tịch mới.

Mở thư tịch ra, Trương Huyền nhìn qua.

- Thư họa, chia ra làm thư pháp và vẽ tranh, có thể hun đúc tình cảm, khiến cho tâm cảnh của người ta trở nên ôn hòa...

Câu mở đầu là giải thích về thư họa, ngay sau đó là nên cầm bút như thế nào, viết như thế nào, trau chuốt thế nào.

Bất kể là thứ gì cũng đều có kỹ xảo, thư họa cũng như thế. Tuy rằng căn nỗ lực sau này thì mới có thể hoàn thành được, nhưng nếu có một lão sư tốt thì

sẽ có một con đường tốt, khi học tập sẽ nhanh hơn không ít.

Bản này tập hợp kỹ xảo vẽ của mấy vạn quyển thư tịch, hình thành tác phẩm về thư tịch chính xác. Đây chính là một quyển thư tịch có thể đi tới đỉnh phong, tiền đồ tươi sáng, không hề có một chút đường vòng nào cả. Càng học tập, lý giải đối với thư họa của Trương Huyền càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng sâu hơn.

Yên tĩnh đứng tại chỗ, xem từng tờ thư tịch một.

Không biết qua bao lâu, Trương Huyền mở mắt ra, lập tức nhìn thấy một đôi con ngươi đen nhánh xuất hiện ở trước mặt mình.

- A...

Trong lúc hần đang kỳ quái thì chủ nhân của con ngươi lại sợ hết hồn, miệng hô to một tiếng, lại vội vàng lùi về phía sau.

- Lục Trầm đại sư?

Lúc này Trương Huyền mới nhìn rõ dáng vẻ của người này, người này không phải là ai khác mà chính là Lục đại sư.

Giờ khắc này đại sư đang dùng vẻ mặt cảnh giác nhìn qua, giống như trên người hắn có mảnh thú hồng hoang vậy.

- Ngươi làm sao vậy?

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, Trương Huyền dùng vẻ mặt kỳ lạ hỏi.

Ta cũng không giết ngươi, dáng vẻ này của ngươi là này có ý gì chứ?

- Ngươi... Lần này không phải ngươi lại đột phá đó chứ?

Lục đại sư cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

- Đột phá? Không có a!

Trương Huyền sững sờ nói.

- Vậy thì tốt...

Thở phào nhẹ nhõm, trong lòng Lục Trầm đại sư vẫn còn sợ hãi, nói:

- Ta thấy ngươi lâu không ra cho nên muốn tới xem một chút...

Vốn hắn còn tưởng rằng vị Trương Huyền tiểu hữu này đọc sách chỉ cần mười phút là có thể đi ra rồi. Thế nhưng không nghĩ tới vừa mới vào đã gần hai canh giờ, hắn thực sự không đợi được cho nên mới đi tới.

Vừa đi vào đã nhìn thấy hai mắt của đối phương nhắm chặt, đang đứng ở trước kệ sách gỗ.

Đột nhiên hắn nhớ tới... Có vẻ như lần trước đối phương cũng như vậy, nhìn thư tịch một hồi, nhắm mắt chờ người ta, tiếp theo đó thư phòng của hắn đã trở nên rối loạn, bản thân hắn cũng bị chinh cho chết đi sống lại, sau đó... Sẽ không có sau đó...

Lần này... Không phải sẽ lại như vậy đó chứ...

Đang băn khoăn, không biết nên cái làm gì thì đã thấy đối phương mở mắt ra, không sợ đến mức chạy ra khỏi thư phòng thì cũng coi như là gan cũng không nhỏ rồi.

- Đột phá sao? Nào có dễ dàng như vậy...

Thấy dáng vẻ cảnh giác của hắn, Trương Huyền lập tức hiểu ra, lại cười khổ lắc đầu.

Không nghe lời này thì còn tốt, vừa nghe xong, Lục Trầm đại sư chỉ cảm thấy ngực mình khó chịu, khóe miệng giật giật.

Không dễ như vậy sao?

Lúc ngươi tấn cấp không phải dễ dàng như thế hay sao?

Cũng bởi vì một lần đột phá quá lớn, không có cách nào thích ứng được lực lượng... Nếu không phải ta có chút thực lực, có khả năng lúc đó đã mất mạng rồi...

Càng nghĩ càng phiền muộn, quên đi, may là lần này ngươi không đột phá ở đây, nếu không... Ta thực sự phải suy nghĩ xem có nên tiếp tục để ngươi tiến vào thư phòng của ta hay không...

- Sao rồi, đã điều chỉnh tâm cảnh xong chưa?

Lục Trầm đi chuyển trọng tâm đi.

- Gần đủ rồi, chúng ta đi ra ngoài đi!

Trương Huyền gật đầu.

Hai người trở về đại sảnh thì đã thấy mấy người Hoàng Ngữ, Bạch Tồn trông mong từ lâu. Đọc sách điều chỉnh trạng thái, một lần đã mất hai, ba canh giờ, ngẫm lại cũng cảm thấy mơ hồ.

- Thế nào rồi?

Sắc mặt của Nguyên Ngữ đại sư cũng trở nên khó coi.

Kế hoạch của hắn vốn là xé chiều đi viếng thăm danh sư Dương Huyền, tên này thì tốt rồi, một lần điều chỉnh tâm cảnh lại kéo dài tới mức mặt trời sắp lặn xuống. Lại thêm phán đoán trong lòng mình trước đó, hắn không phát tay áo mà đi đã là tốt lắm rồi.

- Uhm... Có thể rồi!

Thấy vẻ mặt của mọi người, Trương Huyền tự cảm thấy mình đuối lý, có chút lúng túng nói.

- Bắt đầu vẽ tranh đi!

Lục Trầm đại sư chỉ lo tình cảnh có chút khó nhìn cho nên mới khoát tay áo một cái.

- Được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Tả Hữu Du Long (2)

Nhanh chóng đảo qua một lần phương pháp vẽ tranh bên trong Thiên Đạo thư tịch, Trương Huyền đi hai bước tới cái bàn trước mặt mình, tiếp đó tay cầm bút lông lên.

Nhìn thấy hắn thực sự muốn vẽ tranh, Hoàng Ngữ, Bạch Tồn lập tức tập trung tinh thần, vẻ mặt có chút hưng phấn.

Điều chỉnh thời gian dài như vậy, rốt cuộc vị Trương đại sư này có thể vẽ ra kiệt tác ra sao đây?

Ngay cả Nguyên Ngữ đại sư cũng không khỏi nhìn sang, nếu như đúng là Trương Huyền có ý giờ trò bịp bợm, giả vờ giả vịt, như vậy hắn sẽ tự mình ra tay giáo huấn đối phương...

Ngay khi tất cả mọi người đang chú ý thời điểm, Trương Huyền chần chờ một chút rồi nói:

- Lục đại sư, người còn có giấy không, ta có thể thử bút lông trước hay không?

Thư họa không phải là công pháp tu luyện, chân khí vận chuyển một vòng ở trong người là được, coi như có biết nhiều hơn nữa thì cũng cần tìm tòi trong thực tiễn.

Hắn chưa bao giờ thử vẽ qua, cũng chưa từng dùng tới bút lông, trước tiên phải thử độ cứng mềm và tốc độ một chút, kiểm tra màu sắc mực xuất hiện trên giấy nặng hay nhẹ thì mới có thể vẽ tranh được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao học tập được nhiều thư tịch luyện đan như vậy mà lại không thể trở thành luyện đan sư chân chính trong thời gian ngắn được.

Luyện đan cần rất nhiều thời gian luyện tập, mà vẽ tranh, chú trọng tới ý cảnh, coi như đầu bút lông yếu đi một chút, linh ngộ ý cảnh thì cũng có thể vẽ ra được tác phẩm tốt.

- Thử đi!

Sắc mặt Nguyên Ngữ đại sư càng không dễ nhìn hơn.

Nếu như đối phương thực sự là thư họa đại sư thì làm sao còn phải thử bút chứ?

Rõ ràng là muốn kéo dài thời gian.

Hừ, ta để ngươi kéo dài, một lúc nữa xem ngươi còn có cớ gì nữa hay không.

Không để ý tới ánh mắt quái dị của hắn, Trương Huyền cầm bút lông, nhúng mực, lại tiện tay vẽ lên trên giấy vài nét bút, lại dùng một cái bút lông khác, nhúng mực, tùy tiện vẽ lên.

- Đây là phân nhiệm cơ bản nhất? Ngay cả cái này cũng muốn thử... Không phải đây là lần thứ nhất Trương đại sư nắm bút đó chứ?

Nhìn động tác của hắn, Hoàng Ngự không nhịn được nói.

Phân nhiệm là một khoản kỹ xảo trong lúc vẽ tranh, là một cây bút chấm mực, một cây bút khác chấm nước, kéo dài màu ra, tạo thành hiệu quả màu sắc từ thay đổi dần nồng đến nhạt, giống như dùng quyền trong võ công vậy, chỉ cần là vẽ tranh, không có ai mà không biết...

Người khác thử bút đều thử trình độ cứng mềm, màu mực nặng nhẹ là được rồi. Mà tên này thì lại tốt, đủ loại kỹ xảo đều thử một lần, giống như trẻ con chưa từng sửa qua vậy...

Nhìn thấy vậy mọi người tức thì khó chịu.

Đại ca, chúng ta chờ ngươi mấy canh giờ rồi, ngươi có thể nhanh hơn một chút hay không?

Nếu còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ cho dù ta chết già thì cũng không nhìn thấy được tác phẩm hội họa của ngươi...

- Lần đầu tiên ta nắm bút cũng giống như vậy, cái gì cũng muốn thử một chút, kỳ thực... Cái gì cũng không biết...

Bạch Tôn cũng rất là nghi hoặc, ngay cả hắn cũng nhìn ra được điểm không đúng.

Nhìn Lục đại sư, Nguyên đại sư mà xem, vừa mới nắm bút thì khí thế toàn thân đã thay đổi, giống như kiếm khách cầm kiếm vậy, ngươi... Đang làm cái gì quý gì vậy?

Trước mắt, Trương đại sư khiến cho hắn sùng bái, tuy rằng tư thế nắm bút lông không có sai sót, thế nhưng động tác cứng ngắt, không có một chút trôi chảy nào, giống như lần thứ nhất tiếp xúc vậy, không có khác biệt gì cả.

Đừng nói cho ta biết, vừa nãy ngươi đi đọc thư tịch tìm trạng thái, trên thực tế là đi học vẽ tranh như thế nào nha?

Lục Trầm đại sư cũng rất là mờ mịt, không hiểu rõ được rốt cuộc trong hồ lô của Trương Huyền bán thuốc gì.

- Được rồi!

Thích ứng một chút, rốt cục đã triệt để thông hiểu đạo lý tri thức học được trong đầu và động tác trên tay mình. Cuối cùng Trương Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy thì... Bắt đầu đi!

Thấy hắn dừng lại, Lục Trầm đại sư hỏi một câu thăm dò, hắn chỉ lo tên này trước mắt lại làm ra hành động thiếu thân gì.

Chỉ là, cũng may Trương Huyền cũng không nói ra lời nào nữa, miệng đáp một tiếng rồi đi tới trước mặt tờ giấy trắng, ngón tay búng một cái, bút lông trong tay đã bay lên, mực vừa dính vào, đồng thời, cái tay còn lại khẽ chộp một cái, lại nắm cái bút lông khác còn lại vào trong lòng bàn tay.

Ào ào ào!

Hai bút lông giống như sóng dậy liên tục bay lượn ở trong tay của hắn. Trên tờ giấy trắng vốn không hề có thứ gì chạm rãi xuất hiện một bộ tác phẩm hội họa.

- Đây là... Tà Hữu Du Long?

Nguyên Ngự đại sư vốn đang muốn vạch trần thủ đoạn lừa người của hắn, khi nhìn thấy cảnh này, hai mắt lập tức tròn to lên, suýt chút nữa con ngươi đã rơi xuống trên mặt đất.

Ngay cả thân thể của Lục Trầm đại sư cũng run rẩy một chút, thiếu chút đã ngã tại chỗ.

- Tà Hữu Du Long là cái gì vậy?

Nhìn thấy dáng vẻ quái đản của hai vị đại sư, Bạch Tôn không nhịn được hỏi một câu.

- Bình thường chúng ta vẽ tranh đều dùng một cái để bút vẽ, trước tiên phải phác hoạ ra dáng vẽ đại thể, sau đó mới từ từ bổ sung!

Lục Trầm giải thích.

Hoàng Ngữ, Bạch Tồn đồng thời gật đầu.

Bọn họ cũng tiếp xúc với thư họa cho nên đều biết từng bước đi khi vẽ tranh. Phải phác hoạ ra cảnh vật lớn, những chỗ nào tinh tế cần phải điểm mực, trau chuốt, mãi cho đến lúc vẽ xong mới thôi.

- Cũng giống như xây nhà vậy, trước tiên phải làm dàn giáo, sau đó mới làm tường, tuy rằng cơ sở kiên cố, nhưng tốc độ vẽ tranh lại chỉ được coi là tạm được, không đủ nhanh!

Lục Trầm đại sư nói tiếp:

- Vì tăng tốc độ vẽ tranh lên cho nên một ít đại gia về thư họa lợi hại đã sáng chế ra loại phương pháp Tả Hữu Du Long này. Ý nghĩa cũng như tên, tâm phân nhị dụng, nhanh tay nhanh mắt, dùng hai bút cùng vẽ, phân biệt từ hai đầu hai bên trái phải đồng thời bắt đầu, không cần phải suy nghĩ tới khung, cũng không cần tô điểm thêm, trau chuốt, chỉnh tranh vẽ gì ở trong lòng mà chỉ cần liên tục tiến lên vào phía trong... Khi hai bút chạm mặt nhau cũng là lúc đã vẽ xong!

- Làm như vậy, bất kể là thời gian vẽ tranh hay là hiệu suất đều có thể tăng nhanh hơn không chỉ gấp đôi, thế nhưng độ khó khăn lại rất lớn!

- Đầu tiên phải có nhận thức to nhỏ rõ ràng đối với chỉnh thể bức họa, tiếp theo, tâm phân nhị dụng cũng không thể phạm phải bất kể một chút sai lầm nào. Cuối cùng, cũng phải hiểu rõ sắc thái sắc điệu ở trong lòng thì mới có thể làm cho hình ảnh không xuất hiện bất kỳ vấn đề gì khi hai hình ảnh hai bên trái phải gặp nhau...

- Nói thật, đây là kỹ xảo cực kỳ cao minh, coi như là ta và Nguyên huynh cũng không làm được...

Nói đến đây, Lục Trầm đại sư lắc lắc đầu, trên khuôn mặt già nua vẫn tràn ngập vẻ không thể tin được như cũ.

Loại phương pháp vẽ tranh song thủ du long này nhất định phải có tự tin tuyệt đối đối với tác phẩm hội họa thì mới có thể hoàn thành được. Hơn nữa không có mấy chục năm khắc khổ luyện tập thì khó có thể hoàn thành, Trương Huyền tiện tay đã có thể làm được...

Chuyện này cũng quá khoa trương à nha?

- Trước tiên đừng vội khiếp sợ, bộ phận vẽ ra xung quanh nhất định phải nối liền hoàn mỹ thì mới coi như chân chính thành công, nếu không nối liền hoàn mỹ, như vậy tất cả đều là giả!

Nguyên Ngữ đại sư ở bên cạnh không nhịn được hừ lạnh, nói.

Tả Hữu Du Long nhanh tay nhanh mắt đúng là lợi hại, thế nhưng cho dù vẽ hai bên có tốt đến mấy, kế tiếp không nối liền lại được thì tất cả chỉ là vô nghĩa.

Cũng giống như xây nhà vậy, hai bên đều dùng kỹ thuật cao siêu, vô cùng kiên cố, ngay cả võ giả lực trọng cũng không phá hoại được, nhưng cuối cùng... nếu không kết nối lại hoàn mỹ, chênh lệch không đồng đều thì cũng chỉ là thất bại!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Độ nhị cảnh? (1)

- Hơn nữa, vẽ tranh coi trọng ý cảnh, không có ý cảnh, cho dù có giống y như thật cũng là vô dụng. Tả Hữu Du Long, tương đương với mạnh mẽ phân cách hình ảnh hoàn chỉnh thành hai phần, ý cảnh đã có vết rách... Vì lẽ đó, bức tranh này, mặc dù có kết hợp hoàn mỹ thì chỉ sợ cũng rất khó có thể đạt đến cảnh giới thứ ba.

Cho dù tay trái tay phải có phối hợp tốt đến mấy cũng là phân cách hình ảnh ra, nhất định toàn bộ ý cảnh sẽ kém hơn trước không ít.

- Vì muốn khoe khoang bản lĩnh mà mất đi mục đích vốn là vẽ tranh, xốc nổi!

Giải thích xong, Nguyên Ngữ đại sư lắc lắc đầu.

Sau khi hết khiếp sợ, ấn tượng của hắn đối với vị Trương Huyền này không có chuyển biến tốt hơn mà trở nên càng tệ hơn.

Ngao mạn vô lễ, để cho bọn họ chờ đến buổi trưa mà cũng không đến, trước khi vẽ tranh còn muốn điều chỉnh trạng thái, làm lỡ hai, ba canh giờ, không

có khái niệm về thời gian. Bây giờ lại còn khoe khoang bản lĩnh vẽ tranh, vốn đã mất đi ý nghĩa vẽ tranh, quả thực tâm tình người này quá bất ổn, xốc nổi tới cực điểm.

Vẽ tranh không có tâm tư ôn hòa, chỉ muốn để cho người khác khiếp sợ, để cho người khác xem, coi như có tài nghệ cao đến đâu thì có ích lợi gì cho chứ? Khó thành đại sư một đời.

- Trương tiểu huynh đệ còn trẻ, thích làm náo động cũng là huyện bình thường...

Lục Trầm đại sư biết lão hữu đã phát cáu, người này có lời gì chưa bao giờ biết giấu giấu điểm điểm, thường trực tiếp nói ra, cho nên hần cười khổ một tiếng rồi nói.

Người trẻ tuổi mà, ưa thích khoe khoang bản lĩnh, đây cũng là chuyện bình thường, cũng không thể giống như những người sắp xuống mồ như bọn hần nha.

- Tạo ra bức tranh tốt nhất lại làm náo động, Tả Hữu Du Long chỉ là phương pháp mà những thợ thủ công đầu đường thường dùng để sinh ra một lượng lớn tác phẩm hội họa. Nếu không thay đổi thói quen này, e rằng cả đời cũng khó mà có được thành tựu!

Giọng nói của Nguyên Ngữ đại sư cũng không có một chút khách khí nào.

- Cái này...

Nghe thấy hần đánh giá như thế, hai người Hoàng Ngữ trầm mặc không nói gì.

Nếu bàn về vẽ tranh, nhất định bọn họ không có quyền lên tiếng bằng vị lão giả trước mắt này, cũng không có cách nào phản bác.

Lục Trầm đang muốn nói hai câu thì đã nghe thanh âm của Bạch Tôn vang lên.

- Mau nhìn, đã bắt đầu kết nối rồi...

Mọi người nhìn lại, quả nhiên đã thấy hai tay nắm bút của Trương Huyền đã tập hợp lại một nơi, hình ảnh trên giấy cũng bắt đầu kết hợp lại.

- Cái này... có lẽ không kết nối được a!

Liếc mắt nhìn, Hoàng Ngữ không nhìn được nói một câu.

Mắt thấy hai bức tranh ở hai bên sắp kết nối với nhau, thế nhưng màu mực sâu cạn ở hai bên trên tờ giấy, tổng thể bức tranh, ý vị, không hề có một chút tương đồng nào cả. Thậm chí màu sắc tốc độ đều không giống nhau, tình huống này coi như thành công kết nối với nhau cũng sẽ là hai loại phong cách, không phải là một bức tranh...

Một nửa có độ sáng cao, một nửa có độ sáng thấp... Cho dù có kết nối lại thì cũng là phế phẩm.

Lẽ nào, đã thất bại?

- Rốt cuộc có kết nối được hay không...

Vốn Lục Trầm đại sư còn muốn nói thay Trương Huyền hai câu, giờ phút này hần cũng khan giọng, sắc mặt khó coi, ngón tay dùng sức, ngay cả việc mình giật rụng mấy cái râu hần cũng không biết.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng dựa vào nghiên cứu về vẽ tranh của hần, hần có thể nhìn ra hình ảnh hai bên trái phải hoàn toàn khác nhau. Giống như hai thế giới vậy, căn bản không thể dung hợp, lẽ nào vị Trương tiểu hữu này giống như Nguyên huynh nói, xốc nổi quá mức thật hay sao?

Trước đó, tuy rằng chỉ tiếp xúc một lần, thế nhưng người này khiêm tốn cẩn thận, nho nhã lễ độ, không giống như là người như thế a...

Nếu như đúng là có loại tính cách này, như vậy sau này có lẽ sẽ khó có thành tựu cao hơn ở trên phương diện thư họa...

- Không kết nối được thì chính là phế phẩm, đợi cả một buổi trưa, không nghĩ tới cuối cùng lại thành như vậy... Nguyên Ngữ đại sư lắc đầu, tràn ngập vẻ thất vọng.

Khi Lục Trầm nói về Trương Huyền, hần vẫn ôm hi vọng rất lớn, vốn hần tưởng rằng đây thực sự là một thiếu niên thiên tài, có thể phát dương quang đại thư họa. Chỉ là khi tận mắt nhìn thấy mới biết lại là hạng người xốc nổi.

Rõ ràng không có bản lĩnh, cứ yên tâm vẽ tranh là được rồi. Không ngờ lại còn ra vẻ cao thủ, dùng Tả Hữu Du Long, lần này thì tốt rồi, phong cách của hai bức vẽ không giống nhau, ngay cả kết nối cũng không được, để ta xem người làm sao xuống đài đây.

Muốn ra vẻ thì đầu tiên phải có bản lĩnh này mới được, bằng không, chỉ có thể ra vẻ làm kẻ ngu ngốc mà thôi.

Rất rõ ràng, vị Trương Huyền này chính là người sau.

Thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hần không muốn tiếp tục xem nữa.

Không phải là không muốn xem, mà là sợ nhìn thấy đáng về không chịu nổi xấu hổ của đối phương, khi đó hần sẽ càng tức giận thêm.

- Cái gì?

- Không đúng, chuyện này...

- Sao có thể có chuyện đó được cơ chứ?

Vừa mắt nhắm lại thì tiếp theo bên tai đã vang lên tiếng thán phục, dường như đang nhìn thấy một số cảnh tượng khó có thể tin được.

Nhuộm mây, khi lần nữa mở mắt ra thì đã lập tức nhìn thấy ba người Lục Trầm đại sư, Hoàng Ngữ, Bạch Tôn trốn mất há hốc mồm nhìn chăm chăm về phía trước, vẻ mặt rất quái đản.

- Sao vậy? Coi như không kết nối được thì, cũng không đến mức kinh ngạc như thế a...

Mang theo vẻ nghi hoặc, Nguyên Ngữ đại sư cũng không nhìn sang, chỉ nhìn một chút thì con ngươi đột nhiên co rút lại, thân thể run rẩy một cái, ngây ngốc tại chỗ:

- Chuyện này... Chuyện này... Đây là tình huống gì đây?

Hần cũng choáng váng.

Chỉ thấy ở ngay phía trước, nơi hai bức vẽ kết hợp với nhau, Trương Huyền nhẹ nhàng vẽ một cái, một bức tường xuất hiện, giống như một bình phong chia hai bức vẽ ra làm hai bộ phận.

Trước đó luôn có cảm giác không có cách nào nối liền lại được, sau khi vách tường phân cách lại không có một chút không đúng nào, trái lại còn làm cho người ta có cảm giác như là một thế giới khác.

- Là tiểu viện này...

Bạch Tôn không nhìn được hô một tiếng.

Lúc này hần đã nhìn ra, thứ tay trái Trương Huyền vẽ chính là sân nơi bọn họ đang đứng, trong đó có vẽ người vẽ tranh, người đang bình luận, bầu không khí hài hòa. Thế nhưng tay phải Trương Huyền lại vẽ một cái sân khác, trong đó màu sắc rực rỡ, chim tước bay lượn, trong đó còn có đủ loại động vật đi qua đi lại, âm thanh to rõ, làm cho người ta có một loại cảm giác huyền ảo, như tới thế ngoại đảo nguyên.

Một bên là người, một bên là đồ vật, một bên yên tĩnh, một bên huyền ảo, vốn là hai hoàn cảnh, hai loại trạng thái, ý vị không giống nhau, trước đó hai bên trái phải khó có thể kết hợp lại. Thế nhưng sau khi vách tường xuất hiện, trong nháy mắt đã hòa làm một thể, làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn mỹ.

- Bút tích như thần, tuyệt đối là bút tích như thần...

Lục Trầm đại sư liên tục run rẩy nói.

Trước đó hần cũng có suy nghĩ như Nguyên Ngữ đại sư, cũng cảm thấy nhất định bức tranh này của Trương Huyền đã bị phé. Thế nhưng hần nằm mơ cũng không nghĩ tới, rõ ràng là hai cảnh tượng ý vị không giống nhau. Thế nhưng dưới một bức tường lại trở nên hài hòa không gì sánh được, động tĩnh có độ, làm cho người ta có cảm giác về một kiểu vẽ đẹp và hướng thụ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Độ nhị cảnh? (2)

Trong tĩnh có động, trong động có tĩnh.

Có thể nói, bức tường này tuyệt đối là bút tích của thần.

Cách nhau một bức tường - chỉ xích thiên nhai-, chất lượng chính thể của bức tranh lập tức tăng lên không chỉ một đoạn dài.

- Lợi hại...

Nguyên Ngữ đại sư cũng nhìn nửa ngày mới phun ra hai chữ.

Rất hiển nhiên, hắn không nghĩ tới bức tường này.

Nếu như ý cảnh hai bên tường đều giống nhau, như vậy sẽ biến thành nét bút hồng.

- Bều xấu rồi!

Về xong bức tường, tác phẩm hoàn chỉnh cũng đã hoàn thành, Trương Huyền thả bút lông xuống, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói:

- Kính xin mấy vị tới giám định!

Hắn mới vừa học về tranh xong, cũng không biết về cái gì cho nên mới về đình viện mà mọi người đang đứng và đình viện bên cạnh.

- Để ta tới xem một chút!

Lục Trầm đại sư đi tới, cúi đầu nhìn về phía hình ảnh trước mắt.

Mấy người Hoàng Ngữ, Bạch Tôn cũng theo sát đi tới trước mặt bức tranh.

Trước đó bọn họ ở xa cho nên không nhìn thấy rõ lắm, vì lẽ đó lúc vừa bắt đầu bọn họ không nhìn ra Trương Huyền vẽ nơi này, lúc này nhìn ở khoảng cách gần một chút, tất cả đều không khỏi thán phục.

Cảnh vật, đình viện đều giống y như thật, trông rất sống động, mỗi thứ đều giống như sống lại vậy, dưới bút vẽ của hắn nổi lên trên mặt giấy, cực kỳ đẹp đẽ.

- Thật là đẹp...

Không nhìn được tán dương một câu, đôi mắt xinh đẹp của Hoàng Ngữ tức thì tỏa sáng.

Tuy rằng tay trái tay phải đồng thời vẽ tranh, nhưng lại không thể xoi mói chi tiết, ngay cả người và bàn cũng đều có thể nhìn thấy rõ ràng, hình ảnh hiện lên ở trước mặt mọi người, giống như in ở trước mắt, khiến cho chính thể bức tranh trở nên cực kỳ đẹp đẽ.

- Đáng tiếc...

Nhìn một lát, Nguyên Ngữ đại sư không nhìn được lắt đầu, ngay cả Lục Trầm đại sư ở bên cạnh cũng cố về tiếc hận.

- Bức tranh này rất đẹp nha, còn có cái gì không đúng nữa chứ?

Không biết bọn họ thờ dài cái gì, Bạch Tôn không nhìn được mở miệng nói.

Nói thật, hắn không nhìn ra rốt cuộc bức tranh này có vấn đề gì. Hắn cảm giác so với hai bức tranh trước đó cũng không kém bao nhiêu.

- Bức tranh này, vẽ không chê vào đâu được, không có một chút sai lầm nào, màu sắc, độ phối hợp... Tất cả đều là tác phẩm tốt nhất, chỉ là giống như ta nói trước đó vậy, dung hợp xung quanh, quá chú trọng tới chi tiết, trái lại lại thiếu đi ý cảnh! Mà không có ý cảnh, nhiều nhất chỉ đạt đến cảnh giới thứ hai là linh động, cách ý tồn còn có một đoạn chênh lệch rất lớn!

Lục Trầm đại sư lắc lắc đầu.

Thư họa chia ra làm bốn cảnh giới, lục thực, linh động, ý tồn, kinh hồng.

Trước đó hai vị đại sư Nguyên Ngữ, Lục Trầm đều vẽ ra bức tranh đạt tới cảnh giới thứ ba, ẩn chứa ý cảnh, vừa nhìn qua đã làm cho tâm thần người ta có cảm giác thoải mái.

Bức này của Trương Huyền, tuy rằng bút lông nhẵn nhụi, bất kể là kết cấu hay là bố cục đều không có vấn đề gì cả, thế nhưng đáng tiếc... Lại thiếu mất cái cảm giác này.

Nếu như không có ý cảnh, nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới thứ hai linh động, cũng không tính là trân phẩm gì cả.

- Đáng tiếc, chỉ là, Trương tiểu huynh đệ còn rất trẻ, chờ đến khi hắn bằng tuổi chúng ta là có thể tùy tiện vẽ ra tác phẩm hội họa đạt tới tam cảnh, thậm chí là tứ cảnh!

Lục Trầm đại sư an ủi.

Tuy rằng không đạt đến cảnh giới thứ ba, thế nhưng hắn vẫn tương đối khiếp sợ.

Chung quy Trương Huyền vẫn không tới hai mươi tuổi, bằng vào tuổi này đã có kỹ xảo vẽ cao thâm như vậy, cho dù là hắn cũng phải tán dương không ngớt.

- Cũng coi như có chút chân tài thực học!

Nguyên Ngữ đại sư cũng gật gù, ánh mắt nhìn về phía Trương Huyền, trong giọng nói mang theo vẻ dạy bảo:

- Chỉ là, người trẻ tuổi vẫn nên điều thấp thì tốt hơn!

Trải qua một loạt chuyện, tuy rằng ấn tượng đối với Trương Huyền chênh lệch một chút. Thế nhưng bức tranh này quả thật không tệ, ngoại trừ không có ý cảnh ra, hẳn cũng không xoi mói ra bất kỳ chỗ kém cỏi nào. Xem ra tên này cũng không phải là một tên lừa đảo, thật sự có chút bản lĩnh.

Chỉ là, bằng vào chút bản lĩnh này mà đã cậy tài khinh người như vậy, khiến cho bọn họ đợi lâu như vậy. Cho nên ở sâu trong lòng hẳn vẫn còn có chút không cao hứng.

- Điều thấp?

Nghe thấy trong lời nói của đối phương có ẩn ý khác, Trương Huyền biết có lẽ mình đã kéo dài thời gian quá lâu cho nên đã làm đối phương tức giận. Hẳn lúng túng nở nụ cười:

- Đúng, đúng. Là ta làm lỡ thời gian quá lâu, hết sức xin lỗi!

- Như vậy còn tạm được!

Thấy thái độ của hẳn rất tốt, lúc này Nguyên Ngữ đại sư mới thoả mãn gật gù:

- Hiện giờ ngươi có cơ sở không tồi, sau này nên cố gắng bồi dưỡng, cố gắng đi du lịch. Như vậy muốn vẽ ra tác phẩm hội họa cảnh giới thứ ba cũng là chuyện ngay trong tầm tay, tuyệt đối không nên bởi vì sự ngồng cuồng của mình mà lãng phí thiên phú!

- Đúng vậy, muốn làm ra tác phẩm hội họa có ý cảnh, đầu tiên phải quan sát nhiều hơn, có nhận thức càng sâu đối với thế giới, đối với xung quanh!

Lục Trầm đại sư cũng ân cần dạy dỗ.

- Thụ giáo!

Trương Huyền biết đối phương có ý tốt, hẳn không nhịn được gật gù.

- Được rồi, chúng ta đều đã vẽ xong, hai người các ngươi bắt đầu giám thưởng đi..

Thấy hẳn khiêm tốn tiếp nhận, Lục Trầm không nói thêm gì nữa. Hẳn đang muốn để cho hai người Hoàng Ngữ tiếp tục sát hạch thì lại thanh âm kinh ngạc của Bạch Tôn lần nữa vang lên.

- Không đúng... Ngươi và chim muông trong bức tranh này của Trương đại sư, làm sao... Đều không có mắt vậy chứ?

Trước đó tất cả mọi người chỉ nhìn bố cục và kết cấu của bức tranh, cũng không chú ý tới những chi tiết này, giờ khắc này vừa nhìn vào, quả nhiên đã phát hiện ra người và chim muông trên bức tranh còn chưa được vẽ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Vẽ tiếp một bộ khác là được! (1)

Không có mắt?

Là quên vẽ, hay là xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người đều vô cùng nghi hoặc.

Bất kể là người hay là động vật, thứ sinh động nhất chính là con mắt, không vẽ mắt đã nói rõ tác phẩm hội họa này còn chưa hoàn thành.

Còn chưa hoàn thành mà đã là nhị cảnh đỉnh phong?

- Trương tiểu huynh đệ, ngươi...

Không nhịn được nhìn sang bên cạnh mình, Lục Trầm nghi hoặc nói.

- Vậy, ta sẽ vẽ về nốt...

Trương Huyền cười cười, lại lần nữa lấy ra bút vẽ, cả hai tay vung vẩy, rất nhanh đã bù đắp chỗ bị thiếu hụt.

Ong!

Những con mắt này vừa xuất hiện, toàn bộ bức tranh chấn động một chút, lập tức khiến cho mọi người có cảm giác khác thường, người và động vật trong đó, trong nháy mắt như sống lại vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phóng từ trong giấy ra.

- Chuyện này?

Nhìn thấy hình ảnh đột nhiên xuất hiện biến hóa, hai vị đại sư Nguyên Ngữ, Lục Trầm đồng thời chấn động, hai mắt lập tức tròn trĩnh tròn xoe, vẻ mặt không thể tin được.

Chiêm chiếp!

Còn chưa kịp nói chuyện thì trên bầu trời đã vang lên tiếng chim tước kêu to. Lúc này có một đám chim hưng phấn bay tới bức tranh, quần quýt không rời.

- Kinh hồng? Đây chẳng lẽ chính là cảnh giới thứ tư kinh hồng?

Có chút ngây ngắc nhìn hình ảnh trước mắt, Bạch Tồn không nhịn được nói một câu.

Vừa nãy Lục Trầm đại sư đã tỉ mỉ giới thiệu, vẽ tranh có bốn cảnh giới, chim đến, một lúc lâu vẫn không rời đi, rất hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới thứ tư kinh hồng rồi.

Chỉ là, không phải hai vị đại sư đã nói, tác phẩm này nhiều nhất chỉ có cảnh giới thứ hai hay sao?

Làm sao... Một lần biến đổi lại thành cảnh giới thứ tư vậy?

- Lẽ nào... Là do những con mắt kia?

Cũng che miệng lại, thân thể mềm mại của Hoàng Ngữ run rẩy.

Cảnh giới thứ tư, tác phẩm của thần, nàng không ngờ mình lại có cơ hội tận mắt nhìn thấy... Đây tuyệt đối là chuyện mà trước đây nàng không nghĩ tới.

Ong!

Chỉ là, sự khiếp sợ của bọn họ còn không kết thúc, chim tước trên bức tranh khẽ lay động, không ngờ lại có thể từ bên trong bức tranh vẽ bay lên, xoay quanh vài vòng mấy con chim tước khác, lúc này mới biến mất ở trong không khí.

Nhân vật ở trong đó cũng như từ bên trong bức vẽ đi ra giống vậy, khẽ mỉm cười đối với mọi người, cúi đầu chấp tay rồi chậm rãi tiêu tan.

- Chuyện này... Đây không phải là cảnh giới thứ tư...

Thấy cảnh này, miệng Lục Trầm đại sư há hốc như vừa nhét vào đó một quả trứng gà. Há hốc nửa ngày, lúc này hắn mới nói lên lời:

- Mà là... Cảnh giới thứ năm... Hóa linh!

- Hóa linh?

Hoàng Ngữ, Bạch Tồn có chút nghi hoặc nhìn sang.

Không phải thư họa chỉ có tứ cảnh hay sao? Tại sao lại xuất hiện cảnh giới thứ năm cơ chứ?

Chuyện gì thế này?

Bọn họ đều có chút mơ hồ.

- Lục thực, linh động, ý tồn, kinh hồng... Là các cảnh giới thư họa mà chúng ta truyền thụ truyền lưu ra rộng rãi nhất, trên thực tế bên trên còn có một cảnh giới khác. Đó là hóa linh! Tác phẩm hội họa đạt đến loại cảnh giới này, đại sư thư họa truyền vào đó tinh, khí, thần. Cho nên có thể chủ động hấp thu linh khí, khiến cho bức tranh như có sinh mệnh, sống dậy, chẳng khác nào có linh hồn.

Bờ môi Nguyên Ngữ đại sư run rẩy:

- Vốn ta còn tưởng rằng cảnh giới này chỉ tồn tại trong truyền thuyết... Không nghĩ tới ta lại được tận mắt nhìn thấy...

Nói đến đây, Nguyên đại sư luôn luôn trầm ổn cũng không khống chế được thân thể mà phải run rẩy.

Nói thật, hấn cũng phát điên rồi.

Vừa rồi hấn còn ra vẻ chỉ trích đối phương, nói đối phương quá xúc nổi, nếu lắng đọng mấy năm có lẽ có thể vẽ ra tác phẩm có ý cảnh, kết quả... Người ta trực tiếp vẽ ra tác phẩm của thần, cảnh giới thứ năm!

Loại thư họa cấp bậc này... Coi như trong Thiên Huyền Vương quốc thành lập không biết bao nhiêu năm cũng không xuất hiện được mấy bức!

Mặc Hiền đồ mà hai người Hoàng Ngữ một lòng muốn có được cũng chỉ là cảnh giới thứ tư đỉnh phong mà thôi, cách ngũ cảnh vẫn còn có một khoảng cách rất lớn.

Có thể vẽ ra tứ cảnh sẽ được người ta gọi là đại sư thư họa, mà có thể vẽ ra ngũ cảnh, hoàn toàn có thể được gọi là tông sư. Không ngờ hấn lại nói một vị tông sư thư họa là xúc nổi, không hiểu lễ nghi, không có quan niệm về thời gian...

Trời ạ!

Có phải hấn đã điên rồi hay không?

Nguyên Ngữ đại sư cảm giác khuôn mặt của mình rất nóng rát, nếu như trong đình viện có một cái khe nứt nào đó thì tuyệt đối hấn sẽ lập tức chui vào.

Lần này thực sự mất mặt quá lớn.

Nói thật, loại người có thể vẽ ra tác phẩm cấp bậc này, đừng nói là để bọn hấn chờ một hai canh giờ, coi như chờ thêm ba ngày thì bọn hấn cũng vui vẻ chờ đợi, không dám phí lời.

- Cái, cái gì... Ngũ cảnh?

- Còn có cảnh giới thứ năm hay sao?

Giờ hai người Hoàng Ngữ, Bạch Tôn mới hiểu được, cả hai đồng loạt nhìn về phía vị Trương lão sư trước mắt này.

Lục Trầm là thế ngoại cao nhân, không thèm để ý tới chuyện phàm tục, hấn chỉ biết Trương Huyền là lão sư, những chuyện khác cũng không rõ ràng. Mà Nguyên Ngữ đại sư cũng là mới quen Trương Huyền, không có biết rõ.

Thế nhưng hai người bọn họ đã từng đi qua Hồng Thiên học viện, cho nên cũng biết rất nhiều về vị Trương lão sư này.

Trong truyền thuyết là một tên rác rưởi, là người luôn đội sổ trong sát hạch giữa các lão sư với nhau, các học sinh nhao nhao rời đi...

Mà sự thực lại là người còn chưa tới hai mươi đã nắm giữ thực lực Ích Huyết cảnh đỉnh phong, năng lực tông sư thư họa...

Ai trong các ngươi đã từng thấy rác rưởi lợi hại như thế hay chưa?

Nếu như hấn là rác rưởi, như vậy chúng ta sẽ là cái gì?

Cực phẩm trong phế vật hay sao?

Đại ca, rốt cuộc ngươi học thế nào vậy? Có cần nghịch thiên như thế hay không?

Quan trọng nhất chính là... Đã lợi hại như vậy rồi, cần gì phải ra vẻ cái gì cũng không biết, về linh tính như thế chứ?

Lại còn đi xem một chút ghi chép tới tận hai canh giờ...

Tới loại trình độ loại này, còn xem thư tịch? Còn phải điều chỉnh trạng thái sao? Cứ tùy tiện vẽ, chỉ ít cũng là tứ cảnh a...

- Trương đại sư, Trương gia gia, bức tranh này của ngươi... Có thể cho ta được không? Chỉ cần ngươi đưa cho ta, muốn ta làm gì cũng được!

Trong lúc mọi người ở đây đang chìm đắm bên trong cảm giác không thể tin được, còn không kịp phản ứng lại thì Bạch Tôn lại đột nhiên dùng ánh mắt tha thiết nhìn về phía Trương Huyền, tràn ngập vẻ chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Vẽ tiếp một bộ khác là được! (2)

- Cho người sao?

Trương Huyền cũng sờ.

- Đúng vậy, người xem ta luôn luôn tôn kính có thừa đối với người, chuyện gì cũng không dám vi phạm... Người cho ta đi...

Bạch Tôn vội nói.

- Bạch Tôn, người làm gì vậy? Bức tranh này là thứ mà Trương đại sư vừa mới hoàn thành, mang theo tình cảm của hắn, làm sao có khả năng tùy ý tặng cho người khác được chứ? Người nên tỉnh lại đi!

Thấy cái tên này vô sỉ như vậy, đôi mi thanh tú của Hoàng Ngữ nhíu lại, miệng quát lớn một tiếng, tiếp theo cũng nhìn về phía Trương Huyền:

- Trương đại sư, chúng ta gặp nhau đầu tiên, ta cũng không nói người đưa cho ta, không bằng... Bán cho ta đi, cứ ra một cái giá, chỉ cần ta có thể thanh toán nổi, nhất định ta sẽ không nói hai lời!

- Người...

Vốn tưởng rằng Hoàng Ngữ quát bản thân mình là bởi vì yêu cầu của mình không được thật, hóa ra cũng có ý đồ này, Bạch Tôn không khỏi im lặng một phen.

Không nghĩ tới vị danh sư học đồ xinh đẹp này cũng gian trá như thế, không biết xấu hổ như vậy. Hắn hừ một tiếng, cắn răng một cái rồi lại tiếp tục qua:

- Trương gia gia, chỉ cần người bán vật này cho ta, bao nhiêu tiền cũng được. Số tiền mà ta đưa ra tuyệt đối sẽ nhiều hơn so với nàng!

- Bạch Tôn, người nói cái gì vậy? Không phải người muốn Mặc Hiên đồ của Lục Trầm đại sư sao? Ta không tranh cùng người nữa. Ta chỉ cần bộ này, như vậy được chưa...

Hoàng Ngữ cắn răng nói.

- Ta cũng không cần Mặc Hiên đồ, người đừng tranh với ta nữa có được không?

Bạch Tôn không nhượng một chút nào.

-...

Im lặng.

Trước đó hai người này tranh Mặc Hiên đồ, tranh chấp tới mức chết đi sống lại, hận không thể ra tay đánh nhau. Hôm nay tỷ thí là vì muốn xác định ai có tư cách đạt được... Lần này thì tốt rồi, tác phẩm hội họa của Trương Huyền vừa ra lò thì hai người này lại không muốn Mặc Hiên đồ, coi nó như đồ bỏ đi...

Con em người a!

Có thể có một chút nguyên tắc hay không chứ?

Có cần có mới nói cũ như vậy không?

- Người...

Bạch Tôn, người cố ý muốn đối nghịch với ta hay sao?

Hoàng Ngữ cắn răng nói.

- Là người đối nghịch với ta. Người muốn có bức tranh này trước là ta, là ta nói trước...

Bạch Tôn nói.

- Đủ rồi!

Thấy hai người vẫn lải nhải cãi vã như cũ, Lục Trầm đại sư sầm mặt lại, vung tay áo một cái.

Nghe thấy hắn nói như thế, quả nhiên hai người không dám phí lời nữa.

Lục Trầm là Đế sư nổi tiếng, đối với bọn họ cũng là trường bối, trường bối nổi giận, nếu cãi vã nữa không phải là muốn chết hay sao?

- Coi như là tông sư thư họa, muốn vẽ ra tác phẩm cảnh giới thứ năm cũng phải tiêu hao không ít tinh, khí, thần. Cả đời không có mấy bức tranh truyền thế, bức tranh này là thứ do Trương Huyền tiểu hữu khổ cực làm ra, bản thân hẳn giữ lại hay là cho các người dè dặt do hẳn quyết định. Các người đứng đây cãi vã, còn ra thể thống gì nữa?

Hai tay vẩy một cái, Lục Trầm đại sư khí phách như núi.

Hắn nói không sai, mặc dù là tông sư thư họa, muốn làm ra tác phẩm hội họa cảnh giới thứ năm cũng rất khó. Chung quy đều liên quan tới tâm cảnh, trạng thái và rất nhiều nhân tố khác, không có khả năng nhiều lần như một.

Chính vì như thế, cho dù là tông sư họa đạo Mặc Trần Từ trăm năm trước, tên tuổi nổi như cồn, khiến cho vô số đại sư thư họa trong Vương quốc đều phải đến bãi phóng cũng không để lại được mấy tác phẩm cảnh giới thứ năm. Coi như là Mặc Hiền đồ mà Lục Trầm cất giấu rất lâu cũng chỉ là tứ cảnh đình phong mà thôi.

Vì lẽ đó, mỗi một tác phẩm ngũ cảnh đều quý giá không gì sánh được, ẩn chứa tất cả tâm huyết của tác giả, làm sao có khả năng nói tặng người là tặng? Nói bán là bán cơ chứ?

Loại đồ vật cấp bậc này, nếu thực sự dễ mua như thế, Lục Trầm hẳn có vô số của cải, làm sao có khả năng ngay cả một bộ cũng không có?

Thứ tâm huyết của người khác không thể bán ra, các người lại đứng đây cãi vã, giống như nhất định phải có, làm như vậy không phải là khiến cho hắn không có cách nào xuống đài được hay sao?

- Là chúng ta lỗ mắng...

- Lục đại sư, Trương đại sư, ta sai rồi...

Nghe thấy tiếng quát lớn, Hoàng Ngữ, Bạch Tồn cũng phản ứng lại, vẻ mặt lúng túng.

Người ta còn chưa nói bán mà bọn họ đã rùm beng đến chết đi sống lại, thực sự là mất mặt...

- Trương Huyền tiểu hữu, là bọn họ không hiểu chuyện, hi vọng tiểu hữu không nên trách tội...

Quát hai người xong, Lục Trầm đại sư nhìn về phía Trương Huyền đang đứng trước mắt, vẻ mặt tràn ngập áy náy.

Nói xong, lại thấy đôi phương không những không có một chút tức giận nào, hai mắt còn tỏa sáng nhìn về phía mình. Trong lúc hắn đang kỳ quái thì đã nghe thấy tiếng nói của hắn vang lên:

- Lục đại sư... bức tranh của ta này... Thật sự có người mua? Thật có thể bán lấy tiền hay sao?

- Khục khục!

Thấy bộ dáng này của hắn, Lục đại sư suýt chút nữa đã sặc nước bọt mà chết, nếu như loại tác phẩm hội họa này mà cũng không bán được tiền, như vậy chẳng phải thứ mà hắn vẽ không bán được tiền hay sao?

Hắn im lặng, không nói gì mà gật gật đầu:

- Bức tranh này của người đã đạt đến cảnh giới thứ năm, nếu như bán ra, ít nhất cũng phải đạt tới trên hai trăm vạn kim tệ trở lên, hơn nữa có tiền cũng không thể mua được...

- Hai trăm vạn kim tệ? Quá tốt rồi!

Sắc mặt Trương Huyền vui vẻ, hắn quay đầu nhìn về phía Bạch Tồn, nói:

- Bạch tiểu vương gia, nếu như người thực sự muốn thì ta sẽ bán cho người bức tranh này, hai trăm vạn!

- Sao?

Không nghĩ tới lại có bước chuyển như thế, Bạch Tồn sợ hết hồn.

- Trương đại sư, bán cho ta...

Hoàng Ngữ sốt ruột hô lớn.

- Không cần phải vội, người cũng muốn? Muốn thì ta lại vẽ cho người một bức là được, cũng không phải là chuyện lớn gì cả...

Trương Huyền khoát tay áo một cái.

- ...

Lục Trầm, Nguyên Ngữ đồng thời run rẩy, dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn sang, suýt chút nữa đã ngã tại chỗ.

Lại vẽ một bức nữa? Cũng không phải là chuyện lớn gì?

Đại ca, coi như ngươi là tông sư thư họa, thế nhưng đây là tác phẩm hội họa cảnh giới thứ năm.. Lại vẽ một bức nữa?

Không ngờ lại giống như cái trắng bán trong chợ vậy...

Không phải ngươi đang đùa giỡn đó chứ?

Tác phẩm hội họa lợi hại như thế, nếu như thực sự có thể dễ dàng vẽ ra như vậy, cũng không đến mức tác phẩm ngũ cảnh ít ỏi như thế. Trong toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc cũng không có lấy một bức.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Nghiệt súc này (1)

- Sao vậy, không muốn?

Thấy chung quanh yên lặng như tờ, Trương Huyền nhìn qua rồi hỏi.

- Không phải...

Hoàng Ngữ vội vã xua tay.

- Không phải là tốt rồi, ta sẽ vẽ ngay bây giờ...

Trương Huyền cũng không phí lời, tay lấy ra một tờ giấy trắng, hai tay cầm bút, vẩy mực múa bút, không bao lâu sau, một bộ hình ảnh đã lần nữa xuất hiện.

Lần này không còn là đình viện, mà là một bãi cỏ, bên trên có một con hươu đang đứng, đang cảnh giác ăn cỏ, xung quanh tràn ngập hoa dại, hình ảnh vừa thành dần tới vô số ong mật vờn quanh, tiếp theo con hươu kia như là sống lại, từ trong hình nhảy ra rồi từ từ tiêu tan trên không trung.

- Lại là một bức tranh đạt tới cảnh giới thứ năm!

- Chuyện này...

Đám người Nguyên Ngữ đại sư nhìn vậy không khỏi choáng váng.

Người khác vẽ tác phẩm cảnh giới thứ năm, cho dù là tông sư thì cũng thiếu chết thiếu sống, dốc hết tâm huyết, vẽ một bức tranh cũng tốn nửa cái mạng. Mà tên này thì tốt rồi, vẽ một bức giống như không có việc gì vậy, lại vẽ tiếp một bức...

Có cần phải biến thái như thế hay không?

Có cần lớn lối như vậy hay không?

Là thế giới thay đổi, hay là hắn ta quá mạnh mẽ, tác phẩm hội họa ngũ cảnh trở nên đơn giản như ăn cơm uống nước vậy chứ?

- Hai người các ngươi có muốn hay không? Cũng hai trăm vạn một bức...

Đang ngẩn người thì đã thấy vị tông sư này dùng vẻ mặt chờ mong nhìn qua, hai mắt tỏa sáng.

Đối với hắn, ngũ cảnh, tứ cảnh chỉ tốn thêm chút công phu mà thôi, vừa vặn hắn đang thiếu tiền, nếu vẽ vơi có thể bán lấy tiền, so với đi giả vờ còn dễ dàng hơn rất nhiều.

Một khi không giả vờ được, rất có thể sẽ bị người khác đánh chết...

- Chúng ta... Có thể mua được không?

Nguyên Ngữ, Lục Trầm nuốt nước bọt.

- Chỉ cần trả tiền là được, không sao cả...

Trương Huyền nói.

-...

Thân thể hai người lão đảo một cái.

Đây chính là thư họa ngũ cảnh, trong toàn bộ Vương thành cũng không ra được, không ngờ người này lại vì ít tiền mà tùy tiện vẽ, tùy tiện bán...

Phốc!

Ai nói tông sư thư họa đều là người chí gửi cao xa, sen trong bùn mà không nhiễm bùn, coi tiền tài như cặn bã chứ?

Người đi ra, nhìn xong xem ta có đánh chết người hay không...

Không lâu sau Trương Huyền lại vẽ ra hai bức, tất cả đều là tác phẩm cảnh giới thứ năm, làm cho hai vị đại sư kích động tới mức nước mắt tràn mi.

Tác phẩm hội họa quý giá quý giá như vậy không ngờ lại có thể mua được, hơn nữa mỗi người còn có một phần...

Đổi lại là trước đây, đây chính là chuyện mà bọn họ có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Hai người Hoàng Ngữ không cần Mặc Hiên đồ nữa cho nên sát hạch cũng không còn ý nghĩa, lại nói, động tĩnh Trương Huyền huyền ảo thực sự quá lớn, khiến cho hai vị đại sư cũng mất đi hứng thú tiếp tục sát hạch.

- Trương đại sư, hai trăm vạn kim tệ, ta sẽ chuẩn bị, dùng thời gian nhanh nhất đưa tới cho người!

- Ngày mai ta sẽ đưa đến học viện cho người!

Gia tài của Nguyên Ngữ, Lục Trầm phong phú, tiện tay là có thể giao hai trăm vạn. Mà Hoàng Ngữ, Bạch Tôn lại không có nhiều tiền mặt như vậy. Chỉ là dựa vào thân phận của bọn họ, chỉ hai trăm vạn mà thôi, còn không đến mức phải quyết nợ.

Nhìn bốn trăm vạn kim phiếu tới tay, vẻ mặt Trương Huyền tươi cười như hoa.

Vốn hán tưởng rằng hôm nay tới đây là trả ân tình, thế nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ tới, vẫn kiếm lời được nhiều như vậy.

Nếu như cộng thêm hai người Hoàng Ngữ, Bạch Tôn, chuyến đi này đã kiếm lời 800 vạn kim tệ a!

Chừa khỏi cho thế tử của Lăng Thiên Vũ, đối phương cho hán một trăm vạn, Đỗ Mặc Hiên, Vương Sùng, Trần Tiêu đan sư, La Trùng... Cộng lại là ba trăm vạn, gộp của cải trong tay hán lại cũng đã đạt đến hơn 2000 vạn.

Cách 2,300 vạn mà hán phải thu thập cũng không kém quá nhiều nữa.

- Quá tốt rồi!

Xiết chặt nắm tay, hai mắt Trương Huyền tỏa sáng.

Vốn tưởng rằng hơn 2000 vạn, hán muốn kiếm đủ, không có mười năm tám năm cũng không thể. Thế nhưng bây giờ nhìn lại, cũng không phải là khó khăn như vậy...

Nếu như để cho người khác nghe thấy hán nghĩ như thế, tuyệt đối sẽ phun máu lên trên mặt hán.

Em gái nhà người, trâu bò như thế, làm sao người không chết đi đi...

- Trương Huyền tiểu hữu, ta bất cần gọi người một tiếng lão đệ, đêm nay rất có thể Trầm Truy bộ hạ sẽ trở về, ta đã phái người đi tới nói qua với bộ hạ. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, ngày mai là có thể dẫn người đi tới tàng thư khố của Vương quốc quan sát!

Cẩn thận từng li từng tí một thu lại tác phẩm hội họa, Lục Trầm nói.

- Ngày mai sao? Được!

Trương Huyền vội vàng gật đầu.

Lần đầu tiên hán tới Lục phủ chính là vì muốn tìm thư tịch để xem, nếu như có thể đi tới tàng thư khố của Vương quốc, nhất định có thể hình thành tàng thư sáu Thiên đạo công pháp hoàn chỉnh, thậm chí... Ngay cả công pháp thất trọng cũng có thể hình thành được!

Võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh, huyết đạo liên thông, chân khí xuyên qua toàn thân, khí tức huyền ảo, sức chiến đấu tăng lên không chỉ mấy lần. Nếu như có thực lực như vậy, coi như rời khỏi học viện thì cũng có thể như rồng vào biển rộng, chim ưng lượn trên trời, tự do ngao du.

Hoàng Ngữ, Bạch Tôn không sát hạch nữa. Đám người Nguyên Ngữ, Lục Trầm đạt được tác phẩm hội họa ngũ cảnh, mỗi người đều hưng phấn khó có thể tự kiềm chế, Trương Huyền cũng không cần thiết phải ở lại cho nên hấn phát tay cáo từ với mọi người.

Lúc hấn rời khỏi Lục phủ thì trời đã tối đen.

Buổi trưa đến đây, lần này dần vất ròngrã nửa ngày.

Chỉ là, cũng đáng, trong Thiên Đạo thư viện hình thành bí tịch Thiên Đạo thư họa, khiến cho hấn vốn ngay cả một chữ đối với thư họa cũng không biết đã trở thành đại sư thư họa không kém gì Lục Trầm. Tuy rằng nghề nghiệp này chỉ xếp hạng trong cửu lưu, không tính là cao minh, thế nhưng cũng có thân phận cao hơn.

Đặc biệt là ở nơi chú trọng văn phong như là Thiên Huyền Vương quốc, nếu có thể vẽ ra tác phẩm hội họa lợi hại, như vậy sẽ rất dễ làm cho người ta tôn kính.

Đương nhiên, đối với Trương Huyền, kiếm tiền mới là quan trọng nhất, vốn hấn ở trong đình viện tầm thường, không ai lui tới. Thế nhưng sau khi đi ra ngoài một chuyến lại kiếm lời 800 vạn, xem như đã có thu hoạch cực lớn.

Trở lại phủ đệ, Tôn Cường tiến lên đón hấn.

- Ngày hôm nay có người nào tới đây không?

Trương Huyền hỏi.

- Hồi bẩm lão gia, sau đi ngài đi không có ai tới bái phỏng!

- Được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Nghiệt súc này (2)

Trương Huyền gật đầu.

Xem ra phí bái phỏng ba trăm vạn kia cũng đã làm cho không ít người khiếp sợ, như vậy cũng tốt, cũng làm bớt đi cho hấn không ít phiền phức, tiền cũng đã được thu thập gần đủ rồi, không cần phải sốt ruột như trước nữa.

Trở về phòng, Trương Huyền cũng không tiếp tục tu luyện, tuy rằng có bí tịch Thiên Đạo thư họa làm cơ sở. Thế nhưng liên tục vẽ ra bốn bức tác phẩm hội họa ngũ cảnh vẫn khiến toàn thân hấn uể oải. Sauk hi nằm xuống không lâu đã ngủ thiếp đi.

...

Lục phủ.

Trương Huyền cáo từ rời đi, thế nhưng mấy người Nguyên Ngữ đại sư, Hoàng Ngữ vẫn còn ở nơi này, còn chưa rời đi.

- Nếu hôm nay lại đi bái phỏng Trương Huyền danh sư, nhất định sẽ không kịp...

Nhìn sắc trời bên ngoài một chút, Lục Trầm nói.

Sắc trời đã tối, nếu lại đi bái phỏng sẽ làm cho người ta có cảm giác mình không tôn trọng, đổi lại là những người khác, lúc này tới cũng được. Thế nhưng đối phương là danh sư, coi như thân phận của bọn họ không thấp thì cũng không dám lỗ mãng.

- Ngày mai đi cũng không muộn!

Nguyên Ngữ đại sư gật đầu.

Lục Trầm đáp một tiếng, lại nhìn tác phẩm hội họa mà Trương Huyền để lại ở cách đó không xa, đến hiện tại hấn vẫn còn có chút không dám tin tưởng:

- Vốn ta tưởng rằng vị Trương lão đệ này chỉ là một người trẻ tuổi yêu thích thư họa, hơn nữa còn có chút thiên phú. Ta còn muốn thử thách một lần, thu hấn làm đệ tử, thế nhưng ta có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đối phương lại là một tông sư thư họa...

Nói đến đây, hần cười khở lắ lắ đầu.

Hần định thu một tông sư thư họa làm đệ tử, một khi tin tức này truyền đi, tuyệt đối sẽ bị người ta cười đến rụng răng.

- Tông sư thư họa tuổi trẻ như thế, Trương lão đệ này rốt cuộc có lai lịch ra sao?

Nguyên Ngữ đại sư không nhịn được nói.

Thư họa so với tu vi còn khó tiến bộ hơn, nếu như Trương Huyền là lão nhân bảy mươi, tám mươi tuổi, có thể vẽ ra tác phẩm ngũ cảnh. Như vậy, tuy rằng hần khiếp sợ, thế nhưng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Thế nhưng đối phương ngay cả hai mươi cũng chưa tới mà đã có thể làm ra, chuyện này không thể không khiến cho người ta trầm tư.

Xuất hiện tình huống như thế, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất, quả thực thiên phú của hần rất cao, cao đến mức khiến cho người ta ngược nhìn. Thứ hai, sau lưng của hần có một vị danh sư chỉ điểm.

Mà trong hai loại khả năng, đối với Nguyên Ngữ, hần lại có khuynh hướng nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

- Cụ thể ta cũng không biết, Hoàng Ngữ, Bạch Tôn, hai người các ngươi đã từng đi qua Hồng Thiên học viện, có lẽ các ngươi phải biết nhiều hơn một chút về Trương lão đệ chứ? Không bằng nói cho chúng ta nghe một chút!

Lục Trầm nhìn về phía hai người trước mắt.

- Ta biết một ít... Thế nhưng, e rằng nói ra các ngươi sẽ không tin, hơn nữa... Có khả năng ngươi còn tức giận...

Về mặt Hoàng Ngữ có chút lúng túng.

- Tức giận? Ta sao phải tức giận cơ chứ? Ngươi cứ nói là được rồi!

Lục Trầm đại sư kỳ quái nói một câu.

Coi như Trương Huyền làm lão sư ở trong Hồng Thiên học viện thì cũng không có cái gì không thể tin, lại còn có thể làm cho hần tức giận.

Thiên tài trẻ tuổi, lại tinh thông thư họa như thế, nhất định rất được hoan nghênh, được người ta tung hô.

- Vậy ta sẽ nói, vị Trương Huyền lão sư này... Ở trong Hồng Thiên học viện là lão sư rác rưởi nổi tiếng, bị người ta nhục mạ...

Hoàng Ngữ nói qua tình huống của Trương Huyền trước đó một lần.

- Sát hạch lão sư được không điểm? Dạy dỗ học sinh tẩu hỏa nhập ma? Chuyện này... Làm sao có khả năng cơ chứ?

Mắt của hai người Nguyên Ngữ, Lục Trầm tròn tròn, choáng váng, không thể tin được.

Ngươi đang đùa sao, một vị tông sư có thể vẽ ra thư họa ngũ cảnh... Là rác rưởi?

Làm sao lại nghe mơ hồ như vậy cơ chứ?

- Có lẽ là phòng giáo dục cố ý nhắm vào hần...

Tiếp đó Hoàng Ngữ lại đem chuyện mà nàng nhìn thấy lúc học tâm khảo vấn nói qua một lần.

- Đáng ghét! Thượng Thần này trước đây ta đã từng gặp qua một lần, ta còn tưởng rằng là một người công bằng không thiên vị, không nghĩ tới lại dễ tiện như vậy.

- Tiểu Ngữ, không phải ngươi là danh sư học đồ hay sao? Hơn nữa phụ thân ngươi lại là hội trưởng giáo sư công hội, nhất định phải giáo huấn loại con sâu làm rầu nổi canh như thế này.

Nghe thấy hành vi, đãi ngộ và sự không công bằng của Thượng Thần trưởng lão, hai vị đại sư Nguyên Ngữ, Lục Trầm suýt chút nữa đã tức giận tới mức bộc phát.

Vị Trương Huyền này, bọn họ đã tận mắt nhìn thấy bản lĩnh, người có bản lĩnh như vậy làm sao lại có khả năng là rác rưởi cơ chứ? Nói như vậy, nhất định là đám người Thượng Thần trưởng lão cố ý giở trò xấu.

Trong Hồng Thiên học viện tại sao lại có thể có lão sư như vậy?

- Chuyện này quả thực khiến cho ta rất tức giận... Xem ra rảnh rồi ta cũng phải đi tìm Hồng viện trưởng nói một chút, bảo hần đi quản bầu không khí trong học viện.

Lục Trầm đại sư khoát tay, hừ lạnh nói.

- Cái này... Kỳ thực... Chuyện nếu ta nói người sẽ tức giận, không phải chuyện này.

Nghe thấy lời của đối phương, Hoàng Ngữ gãi gãi đầu nói.

- Không phải là chuyện này? Lẽ nào Trương lão đệ còn phải xử phạt không công bằng gì đó hay sao?

Lục Trầm lần nữa nhìn sang.

Tuy rằng hán ẩn cư ở trong phủ đệ, không để ý tới chuyện bên ngoài. Thế nhưng dựa vào thân phận Đệ sư và thư họa tên tuổi đại sư, nếu như muốn dạy dỗ một ít người, dù là viện trưởng Hồng Thiên học viện cũng không dám ngăn cản hán.

- Cũng không phải... Mà là, có người trong học viện mấy ngày nay muốn khiêu chiến hán, tiến hành sư giả bình trắc...

Hoàng Ngữ chân chờ một chút rồi nói.

- Khiêu chiến? Sư giả bình trắc?

Lục Trầm sững sờ.

- Sư giả bình trắc ta biết, cho dù là bọn học sinh quyết đấu, thế nhưng lại liên quan tới thân phận và tôn nghiêm của lão sư. Người khiêu chiến này là ai? Nếu như để cho hán biết bản lĩnh chân thật của Trương lão đệ, chỉ sợ cũng sẽ không làm như thế!

Nguyên Ngữ đại sư cười nói.

- Vậy cũng không nhất định, vị lão sư khiêu chiến này... Ở trong Hồng Thiên học viện rất nổi danh, là một vị lão sư minh tinh chân chính hơn nữa. Học sinh dưới trướng rất nhiều, trong 300 người đứng đầu khi sát hạch nhập học, chỉ ít cũng có hơn 200 người ở trong lớp người này!

Tiếng của Hoàng Ngữ càng ngày càng thấp.

- Người lão sư này tên gọi là gì?

Hít thở của Lục Trầm có chút gấp gáp.

- Khục khục, chính là nhi tử của Lục đại sư... Lục Tầm lão sư!

Do dự một chút, Hoàng Ngữ nói.

- Tên nghiệt súc này... Đáng giận!

Thân thể Lục Trầm đại sư run rẩy một cái, tiếp theo lập tức lên tiếng gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Tam sư hội chuẩn (1)

Nếu như để cho Trương Huyền thấy cảnh này, nhất định hán sẽ trực tiếp ngắt đi.

Giáo sư minh tinh Lục Tầm nổi danh nhất Hồng Thiên học viện không ngờ lại là nhi tử của Lục Trầm, người ngang hàng nói chuyện với hán...

Có khả năng chính là bởi vì biết những chuyện này cho nên Hoàng Ngữ mới cân nhắc xem có nên nói hay không, trên mặt nàng mang theo vẻ chân chờ.

Cũng đúng, phụ thân người ngang hàng luận giao với người ta, còn muốn tạo quan hệ tốt mà người lại muốn đưa người ta vào chỗ chết... Nói ra phụ thân người không tức giận mới là lạ, không bùng nổ tại chỗ cũng đã tốt lắm rồi.

- Ta sẽ đi tìm nghiệt súc này, bảo hán chịu thua...

Rống một tiếng, Lục Trầm đại sư đứng dậy, nổi giận đùng đùng muốn xông ra ngoài.

Còn chưa đi ra cửa phòng thì đã thấy quản gia Thành Bá sốt ruột nhanh chân đi vào.

- Lão gia, bệ hạ phái người đưa tin...

Vừa vào cửa thì Thành Bá đã trực tiếp mở miệng.

- Đưa tin tới sao?

Lục Trầm hơi nhướng mày, đưa tay tiếp nhận trong tay chiếu chỉ trong tay đối phương.

Ngày mai hần muốn dẫn người ta đi tới tàng thư khổ vương thất, chuyện này hần đã phái người truyền tin tới, Trầm Truy bệ hạ cũng đã đồng ý, lúc này lại phái người đưa tin tới đây là có ý gì?

Trong lòng nghi hoặc, áp chế lại kích động muốn giáo huấn nhi tử mình, lại tiện tay mở ra chiếu chỉ ra. Vừa nhìn xong, con người hần không nhận được co rút lại.

- Chuyện này...

Về mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

- Làm sao vậy?

Thấy vẻ mặt của hần thay đổi, Nguyên Ngữ đại sư có chút kỳ quái nhìn qua.

Hần và Lục Trầm tương giao nhiều năm, nếu như không có chuyện lớn hoặc là chuyện thực sự làm cho hần khó có thể bình phục tâm cảnh thì không thể làm cho hần ngạc nhiên sắc như vậy.

- Người xem...

Lục Trầm đại sư cũng không giải thích mà tiện tay đưa chiếu chỉ tới.

Nguyên Ngữ kỳ quái cúi đầu nhìn một chút, hần cũng không nhận được lùi về phía sau hai bước, hai mắt trừng lớn, nói:

- Chuyện này... không thể nào a?

- Trầm Truy tự mình viết chiếu chỉ cho ta, lại phái người đưa tới, nhất định là sự thật!

Lục Trầm đại sư gật gù, lại quay đầu nhìn về phía Thành Bá trước mắt:

- A Thành, lập tức chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi ra ngoài.

- Vâng!

Biết lão gia dặn dò như vậy nhất định là có việc gấp, Thành Bá không dám phí lời mà vội vàng đi chuẩn bị.

- Tiểu Ngữ, Bạch Tôn, các người cũng đi theo chúng ta đi!

Lục Trầm quay đầu, tiếp theo lại cầm chiếu chỉ trong tay rồi đưa tới.

Mới đầu Hoàng Ngữ, Bạch Tôn còn có chút không hiểu rõ, sau khi nhìn rõ nội dung bên trên chiếu chỉ, ánh mắt tất cả đều sáng lên, cũng hiện lên vẻ khó có thể tưởng tượng được:

- Chuyện này... Chuyện này...

- Nhất định Trầm Truy bệ hạ vì chuyện lão tổ... Nói thật, ta cũng đã xem qua, không phải là chứng bệnh, mà là kết thúc sinh mệnh, nếu như không thể tiếp tục đột phá mà nói, e rằng sẽ không sống qua tháng này được.

Nghĩ đến nội dung bên trên chiếu chỉ, Nguyên Ngữ đại sư không nhận được nói.

- Đúng vậy!

Lục Trầm gật gù, trên mặt mang theo vẻ sầu lo.

Vương thất chỉ có một vị lão tổ, trấn thủ Vương triều, là trụ cột cuối cùng Thiên Huyền Vương quốc, chính bởi vì có hần cho nên Vương quốc mới có thể bình yên vô sự, không ai dám xâm phạm, một khi đối phương tạ thế... E rằng toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc sẽ bốn bề thụ địch, mưa gió nổi lên.

Đáng tiếc, dù là người có thực lực mạnh hơn nữa thì cũng sẽ già yếu, sinh mệnh sẽ đi tới đoạn đường cùng.

Vị lão tổ này cũng không ngoại lệ.

Vài ngày trước đó, Trầm Truy bệ hạ đã từng mời Nguyên Ngữ đại sư đi vào trị liệu, chỉ tiếc, tuy rằng y thuật của người sau cao minh, thể nhưng cũng

không có cách nào khiến cho người ta không chết, trừ phi... Có thể tiếp tục đột phá, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Nhưng muốn làm được điểm ấy, sao mà khó khăn.

Lúc thân thể cường tráng cũng không làm được, khi tới tuổi già, bất cứ lúc nào đèn cũng cạn dầu thì làm sao có khả năng hoàn thành được cơ chứ?

- Ta vẫn cho rằng vì không muốn công bố tin tức này cho nên bệ hạ mới đi săn bắn, không nghĩ tới lại đi làm chuyện này!

Nhớ tới cái gì đó, trong mắt Lục Trầm hiện lên vẻ thán phục.

- Lão gia, xe ngựa đã được chuẩn bị kỹ càng.

Đúng lúc này Thành Bá đi tới.

- Chúng ta đi thôi!

Lục Trầm không nói nhiều mà mang theo ba người còn lại vội vàng đi ra ngoài.

Bên ngoài đã sớm đen kịt, người đi trên đường phố cũng bắt đầu ít đi, xe ngựa chạy nhanh ở trên đường, tốc độ không giảm.

Không bao lâu sau đã đến trước mặt một bức tường nguy nga.

Vương cung của Thiên Huyền Vương quốc!

Bốn người đi xuống khỏi xe ngựa, lại nhìn về phía hộ vệ cách đó không xa:

- Bệ hạ đã tới chưa?

- Bẩm Lục đại sư, bệ hạ còn chưa tới...

Nhận ra thân phận của Lục Trầm, tên hộ vệ vội vàng đi lên phía trước rồi cung kính trả lời.

- Nếu người chưa đến thì chúng ta cứ chờ đợi ở đây vậy. Nhất định bọn họ sẽ đi ngang qua nơi này.

Lục Trầm gật đầu nói.

- Được!

Mấy người Nguyên Ngữ đại sư cũng không có một chút dị nghị nào.

Chờ đợi khá gần nửa canh giờ, một xe ngựa rộng rãi to lớn chậm rãi đi tới, khắp bốn phía đều là hộ vệ, kỵ binh, trận thế to lớn, vừa nhìn chút đã biết là Vương liễn (1) mà chỉ bệ hạ mới có thể ngồi.

Soạt soạt!

Vương liễn đi qua, rèm xe được vén lên, một người trung niên người mặc y phục hào hoa phú quý đi ra.

- Tham kiến bệ hạ!

Binh lính chung quanh nhanh chóng quỳ xuống, ngay cả mấy người Lục Trầm, Nguyên Ngữ cũng hơi khom người.

Đây chính là người có quyền thế to lớn nhất Thiên Huyền Vương quốc, Trầm Truy bệ hạ!

- Lão sư, Nguyên Ngữ đại sư, các người đều đến rồi...

Trầm Truy bệ hạ khẽ nở nụ cười, lại xoay người, quay người cúi chào về phía Vương liễn ở sau lưng.

Soạt soạt!

Rèm Vương liễn lần nữa mở ra, một vị lão già chậm rãi đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 190: Tam sư hội chuẩn (2)

Nhìn thấy vị lão giả này, sắc mặt đám người Nguyên Ngừ đại sư, Lục Trầm trở nên nghiêm túc, Hoàng Ngừ thì bước lên phía trước, vẻ mặt cung kính:

- Luru sư, người đến rồi!

- Ừm!

Lão giả vuốt râu, gật gù cười cười, tiếp theo lại vẫy tay nói vọng vào trong Vương liễn:

- Các người cũng đi ra đi, đã đến nơi rồi.

Soàn soạt! Soàn soạt!

Rèm xe lần nữa mở ra, lại có hai bóng người đi ra, đều khoảng chừng năm mươi tuổi, người mặc trường bào màu xanh, miệng khẽ nở nụ cười làm cho người ta có một loại cảm giác yên bình hài hòa.

- Trang sư, Trịnh sư!

Nhìn thấy hai người này, toàn thân mấy người Hoàng Ngừ chấn động, đồng loạt đi về phía trước.

Người có thể được gọi là sư cũng đã nói rõ, ba vị trước mắt này là danh sư chân chính.

Không ngờ Trầm Truy bệ hạ một lần lại mời tới ba vị danh sư, khó trách ngay cả Lục Trầm cũng có chút khó có thể tin tưởng được.

Hoàng Ngừ là danh sư học đồ, mà vị danh sư mà nàng bái chính là người thứ nhất đi ra - Luru sư. Mà Bạch Tồn là học sinh của vị danh sư đi ra sau đó - Trang sư.

Lão sư của hai người đều tới, cho nên Lục Trầm đại sư mới bảo bọn họ cùng theo tới đây.

Bằng không, danh sư đến, những văn bối này không tư cách gặp mặt.

- Được rồi, đừng đứng ở chỗ này phí lời nữa, vào đi!

Luru sư cười cười nói.

Mấy người nối đuôi nhau tiến vào Vương cung.

- Chư vị danh sư có thể đến Thiên Huyền Vương quốc của ta, thực sự là vinh hạnh của Trầm mỗ...

Chủ khách đều đi xuống, Trầm Truy bệ hạ không dám ra vẻ, miệng cung kính nói.

- Bệ hạ khách khí rồi. Ta đi tới đây, cũng không phải là vì chuyện lão tổ các người, thứ nhất là chúc thọ Điền lão, thứ hai, trong Hồng Thiên học viện của các người xuất hiện một hạt giống không tồi. Ta muốn tới nhìn xem có thể thu làm học đồ hay không.

Luru sư cười cười nói.

- Người Luru sư nói chính là Lục Trầm lão sư hay sao? Hẳn dạy học sinh không tồi, ở trong toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc cũng rất nổi danh, ta cũng đã sớm nghe thấy.

Trầm Truy bệ hạ cười cười, lại vội vã giới thiệu:

- Nói tới xuất thân, hẳn chính là nhi tử độc nhất của Lục Trầm lão sư.

- Lục Trầm, đại sư thư họa một đời, ta đã sớm nghe qua tên tuổi.

Nhìn về phía Lục Trầm, Luru sư cười nói.

- Luru sư quá khen rồi...

Lục Trầm vội vàng khom người.

Hắn là đại sư thư họa, dù có địa vị cao hơn, thế nhưng so ra với danh sư chân chính vẫn còn có chênh lệch nhất định.

Không thấy nga cả bệ hạ cũng phải cung kính có lẽ hay sao?

- Được rồi, đừng khách sáo nữa. Gọi Trầm Hồng ra đây, cũng nhiều năm rồi chúng ta không gặp, vừa vặn đề ta và Trang sư, Trịnh sư cùng nhìn một

chút. Nhìn xem có thể tìm được phương pháp giải quyết hay không.

Hàn huyền một hồi, Lưu sư cũng không phí lời mà lập tức nói.

Trầm Hồng chính là vị lão tổ bị bệnh đã đến giai đoạn cuối của vương thất Thiên Huyền Vương quốc.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Trầm Truy bệ hạ không dám do dự, nói với tên thái giám bên cạnh một câu, người sau vội vội vàng vàng rời đi.

Không lâu sau, một lão giả được hắn nâng đỡ đi tới.

Vị lão giả này tất cả râu tóc đều bạc trắng, da dẻ cũng xuất hiện nếp nhăn, cả người bị từ khí vờn quanh, dường như bất kỳ lúc nào cũng sẽ ngã xuống không đứng dậy được nữa.

Coi như không nhìn thì cũng biết, người này đã đến tình trạng đèn cạn dầu.

Nếu như không có cách nào đột phá, hoặc là tìm được phương pháp giải quyết tốt, quả thực không sống được quá một tháng.

- Lão hủ Trầm Hồng bái kiến Lưu sư, Trang sư, Trịnh sư.

Lão giả khom người.

- Đứng khách khí, để ta nhìn xem..

Lưu sư cũng không phí lời mà đi quanh Trầm Hồng một vòng, nhìn một vòng, hai hàng lông mày nhăn lại.

Tiếp theo, hai vị danh sư còn lại cũng đều nhìn qua, cẩn thận quan sát, tất cả đều trầm mặc không nói gì.

- Ba vị lão sư, có tìm được phương pháp giải quyết hay không?

Thấy dáng vẻ của bọn họ, trong lòng Trầm Truy bệ hạ hồi hộp, miệng không nhịn được nói.

- Bệ hạ, ta không ngại nói thẳng với ngươi, sinh cơ trong cơ thể của vị Trầm Hồng đã suy yếu, đổi lại là ba năm trước thì ta còn có biện pháp để hắn đột phá, đáng tiếc hiện tại từ khi đã vờn quanh, đã triệt để không có cách nào nữa rồi!

Trang sư là người thứ nhất mở miệng.

- Ta cũng có kiến nghị như vậy, lúc này hắn tuổi già thân già, nếu như cưỡng ép vượt qua cửa ải mà nói, ta sợ không những không thể thành công mà còn có thể mang đến họa sát thân.

Trịnh sư cũng lắc đầu.

Tuy rằng Danh sư có thể chỉ điểm cho người ta đột phá, khiến cho người ta thăng cấp lên cảnh giới cao hơn, nhưng cũng có sự hạn chế, vị Trầm Hồng trước mặt này đã đến thời khắc đèn cạn dầu. Nếu như cưỡng ép xung kích, không những không thể thành công, không cẩn thận còn sẽ vì đó mà ngã xuống.

- Bọn họ nói không sai!

Lưu sư cũng lắc đầu:

- Sống chết có số, Trầm Hồng cũng vì Thiên Huyền Vương quốc mà tận lực nhiều năm như vậy. Nếu như thực sự không có cách nào vượt qua thì cũng coi như một loại giải thoát.

Danh sư đã quen nhìn sống chết, đối với những chuyện này đều xem rất nhạt, mặc dù Trầm Hồng là lão hữu của hắn, thế nhưng hắn cũng cố gắng an ủi và né tránh.

- Được rồi!

Trầm Truy bệ hạ có vẻ thất vọng.

Vốn hắn tưởng rằng Nguyên Ngự đại sư không giải quyết được, tìm được ba vị danh sư, nhất định có thể giải quyết mầm họa của lão tổ. Thế nhưng hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại vẫn đạt được kết quả như cũ.

- Kỳ thực ngươi cũng đừng thất vọng, tuy chúng ta là danh sư, thế nhưng cũng chỉ có nhất tinh, nếu như bệ hạ có thể mời đến một vị nhị tinh, hoặc là danh sư cấp bậc càng cao hơn. Có lẽ sẽ có phương pháp giải quyết cũng không biết chừng..

Lưu sư an ủi.

- Danh sư nhị tinh?

Trầm Truy bệ hạ cười khỏ.

Vì mời ba vị nhất tinh này mà hần đã tiêu tốn không biết bao nhiêu, đối phương bởi vì muốn mừng thọ Điền lão, tiện đường cho nên mới tới. Bằng không, nếu muốn mời ba người đi, ngay cả cửa cũng không được.

Dưới tình huống như thế, còn muốn mời nhị tinh?

E rằng ngay cả cửa của người ta cũng không vào được.

Danh sư nhị tinh, coi như ở trong vương quốc phong hào cũng đều là tồn tại đứng đầu. Ngay cả bệ hạ cũng phải dùng lễ để đối đãi như quốc sĩ, bệ hạ một Vương quốc phổ thông như hần làm sao có khả năng mời được.

- Bệ hạ, thật ra ta đã nghe qua một tin tức, có khả năng có tác dụng đối với ngươi.

Ngay khi Trầm Truy bệ hạ cảm thấy không có hi vọng thì Nguyên Ngừ đại sư ở bên cạnh đột nhiên mở miệng.

Chú thích:

Vương liễn: Xe vua ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Vương thất tàng thư khó (1)

- Ô?

Trầm Truy nhìn về phía hần.

- Máy ngày trước đây trong Vương thành có một vị danh sư không rõ tới, hơn nữa dường như không chỉ là nhất tinh không thôi.

Nguyên Ngừ đại sư nói ra tin tức mà mình biết được.

- Danh sư? Không chỉ là nhất tinh?

Mấy ngày nay Trầm Truy bệ hạ vẫn ở bên ngoài, ngay cả tấu chương mà Tiên Các Lão đưa cho hần cũng không kịp xem, cho nên cũng không biết tới sự kiện ngũ tinh kia.

- Vâng, vị danh sư này có thể đơn giản giải quyết chứng bệnh trên người thê tử Lăng Thiên Vũ. Lại giải quyết bệnh nhiều năm của Đỗ Mạc Hiên...

Nguyên Ngừ đại sư nói ra tin tức mình biết.

Hần là đại sư y đạo, trước đó từng được mời qua để chữa bệnh cho mấy người này, cho nên hần biết độ khó khi chữa khỏi. Vị Dương sư này trong thời gian ngắn ngủi một, hai phút đã có thể trị hết, ngay cả hần cũng khiếp sợ không thôi. Cho nên trước đó mới dự định đi tới bãi phòng một hai.

- Chữa khỏi chứng bệnh thì chính là danh sư hay sao?

Nghe thấy hai người đối thoại, Trang sư lắc lắc đầu:

- Tuy rằng Danh sư có đủ loại thủ đoạn, nhưng chủ yếu nhất vẫn là giúp người ta đột phá, chữa khỏi bệnh, đó vẫn là đại sư y đạo.

Lưu sư, Trịnh sư cũng đồng thời lắc đầu, cũng không ủng hộ.

Cũng khó trách bọn hần không tin, danh sư lợi hại, đúng là có thể chỉ điểm cho bất kỳ nghề nghiệp nào, cũng có thể chữa bệnh cho người ta. Thế nhưng nếu là loại cấp bậc đó sẽ phải rất cao. Mà nhất tinh, nhị tinh bình thường cũng chỉ giúp người ta đột phá, có thể chỉ điểm cho mấy nghề nghiệp đặc thù mà thôi.

Lại nói, danh sư đi tới chỗ nào cũng được chú ý, làm sao có khả năng chạy đến loại nơi nhỏ như Thiên Huyền Vương quốc này cơ chứ? Hơn nữa còn thuê phòng ở lại?

- Cái này...

Nguyên Ngừ đại sư không có cách nào phản bác.

Tuy rằng gần đây vị Dương Huyền danh sư này tạo ra động tĩnh khá lớn, thế nhưng hầu như đều là xem bệnh, chữa bệnh. Cũng không nói giúp ai đột phá cảnh giới, hơn nữa cụ thể có phải là danh sư hay không thì cũng chỉ là tin đồn. Hắn không có tận mắt nhìn thấy, cho nên không dám xác định.

- Người nói vị này tên gọi là gì? Danh sư nhị tinh trong phạm vi Vương quốc hầu như ta đều biết.

Nhìn ra sự lúng túng của hắn, Lưu sư cười cười nhìn sang, hỏi.

- Hắn tên là Dương Huyền, cụ thể thì ta không biết...

Nguyên Ngừ đại sư nói.

- Dương Huyền?

Lưu sư chần chờ một lát, lại lắc lắc đầu:

- Trong phạm vi của Vương quốc không có vị danh sư nhị tinh này, thậm chí danh sư tam tinh ta cũng biết một ít, không có người nào tên như vậy!

Danh sư có vùng tiếp xúc với danh sư, tuy rằng Lưu sư chỉ là nhất tinh. Thế nhưng trong phạm vi Vương quốc có bao nhiêu danh sư, bao nhiêu nhị tinh, tam tinh hắn vẫn biết một ít. Trên cơ bản đều có thể gọi tên, Dương Huyền... Rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn nghe nói qua.

- Có lẽ là một tên lừa gạt, người cũng nói rồi đó, muốn đi vào bái phỏng, đầu tiên phải giao nộp ba trăm vạn kim tệ, danh sư chân chính, ai lại để ý tới những đồ vật như vàng bạc cơ chứ?

Trang sư cười nhạo.

Danh sư địa vị tôn sùng, muốn tài nguyên gì, chỉ cần một câu nói, bất kể là thế lực lớn nào, thậm chí ngay cả vương thất cũng sẽ chấp tay đưa lên. Người này thuê phủ đệ, lại để cho người đi vào trong nộp lên ba trăm vạn, rõ ràng chính là một tên lừa đảo, muốn kiếm tiền.

- Chuyện này...

Nguyên Ngừ đại sư vẫn còn có chút không quá tin tưởng.

Hai ngày nay, chuyện liên quan tới vị Dương Huyền danh sư này đã truyền ầm lên rồi, hắn vẫn muốn đi tới bái phỏng. Mà bây giờ nghe ba vị danh sư nói có khả năng là một tên lừa đảo, trong lòng rất là thất vọng.

- Kỳ thực có phải là lừa đảo hay không cũng rất đơn giản, tiệc mừng thọ của Điện lão còn mấy ngày nữa mới tới. Ngày mai vừa vặn cũng không chuyện gì, ta có thể đi cùng người qua xem một chút, vạch trần hắn, xem có phải là danh sư hay không!

Lưu sư nói.

- Ta cũng muốn đi qua đó xem, nghề nghiệp danh sư không cho phép kẻ khác khinh nhờn, không ngờ lại có người ngụy trang, ta cũng muốn nhìn một chút. Nhìn xem rốt cuộc tên này có tìm gấu hay gan báo mà dám chơi với lửa, sẽ có ngày chết cháy a!

Trang sư cũng hừ lạnh.

- Dẫn thêm ta đi, nói thật ta cũng rất có hứng thú.

Trịnh sư cũng nở nụ cười nói.

- Được rồi!

Nguyên Ngừ đại sư gật gù.

Đối phương nói không sai, nếu là thật thì không giả, nếu là giả thì không thành thật được. Nếu như đối phương là thật, ba vị này sẽ coi như không, cũng không có gì. Thế nhưng nếu là giả, sẽ bị vạch trần tại chỗ, bản thân hắn cũng sẽ không bán khoản nữa.

Nhìn thấy ba vị danh sư đã thương nghị xong, Trầm Truy bệ hạ cũng không dám nói chen vào, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu đi lặc đầu.

Tuy hắn là chủ nhân của một quốc gia, thế nhưng so với loại quái vật như danh sư, hắn vẫn không dám ra vẻ.

...

Không biết trong Vương quốc có ba vị danh sư tới thăm, hơn nữa còn định tới đây vạch trần bản thân, lúc Trương Huyền tỉnh lại sau giấc ngủ thì trời đã sáng choang.

Thu thập qua một chút, lại ăn chút điểm tâm rồi mới nói với Tôn Cường một tiếng:

- Ta phải đi ra ngoài một chuyến, nếu như có người tìm ta, cứ để bọn họ chờ đợi ở bên ngoài.

- Vâng, lão gia!

Tôn Cường gật đầu, tràn ngập sự tự hào.

Thân là quân gia của danh sư, hiện tại hắn vô cùng đắc ý, bất kể là tứ đại gia tộc, vương công quý tộc gì đó. Trước đó hắn đều phải nịnh bợ, mà hiện tại gặp lại, tất cả đều phải cúi đầu!

Quân ngời cs thân phận gì, lão gia đã nói rồi, lăn ra bên ngoài chờ, ngời phải chờ cho ta...

Trải qua chuyện của mấy người Đỗ Mạc Hiên, Lăng Thiên Vũ, hiện tại hắn đã có đủ tự tin.

Không biết suy nghĩ ở trong lòng hắn, vốn còn tưởng rằng đối phương đã hiểu rõ ý mình, Trương Huyền gật gù, đi ra khỏi phủ đệ.

Đi tới một cái ngõ nhỏ không người, thay đổi trở về dung mạo vốn có của mình, lại trực tiếp đi đến phủ đệ của Lục Trầm.

Lục đại sư nói ngày hôm nay sẽ dẫn hắn đi tới tàng thư khổng Vương cung, có thể bù đắp công pháp Ích Huyết cảnh, thành công thăng cấp.

Không lâu sau hắn đã đến phủ đệ của Lục đại sư.

- Trương lão đệ, là ta có lỗi với ngời...

Vừa thấy Lục Trầm đại sư thì đã thấy hắn dùng vẻ mặt áy náy nhìn về phía mình.

- Xin lỗi? Lẽ nào không được vào tàng thư khổng Vương cung hay sao?

Trong lòng Trương Huyền giật thót một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Vương thất tàng thư khổng (2)

Không có cách nào đi vào thì hắn biết đi tới nơi nào tìm thư tịch để học tập, bổ sung Thiên Đạo thư viện đây?

- Không phải là việc này, là do ta đã nuôi dạy ra một nghịch tử...

Lục Trầm đại sư lắc đầu.

- Nghịch tử?

Trương Huyền có cảm giác như là hòa thượng sờ mái không thấy tóc mình đâu.

Ngời nuôi dạy một nghịch tử thì mắc mớ gì đến ta? Ta lại không quen biết hắn ta nha...

- Đúng vậy, tới ngày hôm qua ta cũng mới nghe nói, là đứa trẻ kia không biết nặng nhẹ, tìm ngời gây phiền phức, lại tiến hành sư giả bình trắc với ngời. Là ta không đúng, ngày hôm nay ta sẽ bắt nó đi chịu thua rồi...

Lục Trầm đại sư nói.

- Sư giả bình trắc?

Trương Huyền sửng sốt, vẻ mặt kỳ quái:

- Lục đại sư, không phải ngời muốn nói... Lục Tầm lão sư, là nhi tử của ngời đó chứ?

- Đúng vậy, chính là đứa trẻ bất hiếu này. Ba năm trước cái lại ta rồi trốn nhà rồi đi, hiện tại vẫn chưa trở về...

Lục Trầm đại sư lắc đầu.

- Ô... Nếu đã chuẩn bị tỷ thí, cũng không cần làm phiền Lục đại sư. Nếu không, người ta còn tưởng rằng ta sợ cho nên mới tới nhờ ngời...

Cười khỏ một tiếng, Trương Huyền nói.

Hắn đã sớm quen biết Lục Trầm đại sư, thế nhưng không nghĩ tới Lục Tầm lại là nhi tử của hắn.

Chuyện này cũng quá trùng hợp.

Chỉ là, chuyện tỷ thí cũng đã thả ra tiếng gió, lúc này lui lại cũng đã không kịp. Nếu muốn làm mất mặt, vậy thì đường đường chính chính, nếu như để Lục Trầm đại sư ra mặt, khi đó không phải danh tiếng của hắn sẽ mất hết hay sao?

Đánh không lại nhi tử, đi cầu phụ thân hắn... Chuyện này khác gì không giáo huấn được học sinh lại đi tìm gia trưởng của học sinh cơ chứ?

Chuyện như vậy hắn cũng không muốn làm.

- Vậy cũng tốt...

Thấy hắn kiên trì, Lục Trầm đại sư không thể làm gì khác hơn là coi như thôi.

- Trương lão đệ, nhi tử này của ta, từ nhỏ đến lớn chưa từng ăn thiệt thòi, tự kiêu đã quen rồi. Nếu người muốn ra tay thì cứ làm cho hắn nó sự lợi hại, cho té ngã một lần, cũng để cho nó biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, không nên cậy tài khinh người như vậy.

Lại hàn huyền vài câu, Lục Trầm đại sư mang theo về chờ đợi nói.

Hắn chỉ có một nhi tử, quá kiêu ngạo, bởi vậy khi hắn nói vài câu đã trực tiếp rời khỏi nhà trốn đi, đi tới mấy năm cũng không trở lại. Khiến cho hắn tức giận tới mức suýt chút nữa đã sinh bệnh.

Nếu như vị Trương lão đệ này có thể ra tay dạy dỗ một trận, như vậy không còn gì tốt hơn nữa. Cũng để cho nhi tử ăn chút quả đắng, biết thế giới bên ngoài rất lớn, chỉ có hạ thấp đầu thì mới có thể đi càng xa hơn.

- Cái này... Được rồi!

Vốn hắn đang suy nghĩ quan hệ giữa mình và Lục đại sư tốt như vậy, đến lúc đó có nên thả một mắt lưới hay không thì lại nghe hắn nói như thế, Trương Huyền gật gật đầu.

Chỉ là, nếu đối phương đã nói như vậy, như vậy Lục Tầm lão sư này cũng không đáng để tha thứ, bản thân hắn cũng không ngại để cho đối phương ngã một lần nhớ đời.

Hai người vừa đi đường vừa nói chuyện phiếm, không lâu sau đã đến trước mặt Vương cung.

Tầng thư khố Vương cung ở trong vương cung, có vô số thư tịch được sưu tập trong toàn bộ Vương quốc, chỉ có con cháu vương thất, cùng với quyền quý hiển hách nhất thì mới có tư cách tiến vào quan sát.

Lục Trầm đại sư làm Đế sư, muốn dẫn một người vào đây cũng không tính là chuyện khó khăn gì. Hắn còn chưa tới đến trước mặt thì đám thủ vệ đã nhao nhao nhường đường.

- Không hổ là Vương cung...

Trong lúc di chuyển, Trương Huyền ngắm nhìn bốn phía.

Tuy rằng Thiên Huyền Vương quốc không tính là quốc gia lớn gì, thế nhưng Vương cung lại hết sức xa hoa, so với cổ cung kiếp trước cũng không kém bao nhiêu, thậm chí còn phồn hoa hơn gấp mấy phần.

Đình viện tinh mịch, rậm rạp, nhiều vô số kể. Nếu như không có ai dẫn đường, đi tới trong đó sẽ rất dễ bị lạc đường, không tìm được phương hướng.

Dưới sự dẫn dắt của Lục Trầm đại sư, liên tục đi vòng qua mười mấy hành lang, rốt cuộc hai người cũng đã ngừng lại ở phía trước một cái cung điện to lớn.

- Đây chính là tầng thư khố!

Lục Trầm đại sư cười chỉ tay về phía trước.

Trương Huyền nhìn về phía trước, chỉ thấy có một cái cung điện cao tới mấy chục mét đang đứng sừng sững ở trước mắt, bên trên hoành phi có ba chữ lớn Tầng thư khố, đáy hồng viền bạc. Chữ viết màu vàng phản xạ lại ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng chói lọi.

- Đây là Kim long lệnh của Trầm Truy bộ hạ, chỉ cần cầm trong tay là có thể tùy ý lật xem thư tịch, không xúc động tới trận pháp ở bên trong, ta sẽ không đi vào bên trong.

Xoay cổ tay một cái, đưa ra một cái lệnh bài màu vàng.

Bên trên có khắc hoạ một con rồng, hai mắt dữ tợn.

- Đa tạ Lục đại sư!

Tiếp nhận Kim long lệnh, Trương Huyền vội vã ôm quyền nói.

Tàng thư khố Vương quốc là một trong những nơi quan trọng nhất của Vương quốc, nhất định bên trong sẽ có trận pháp và cấm chế do đại sư trận pháp để lại. Nếu không có vật này, rất có khả năng vừa tiến vào trong đó sẽ phải chịu công kích.

- Giữa chúng ta thì không cần phải khách khí gì nữa. Nếu như không clos chuyện gì, ta sẽ đi về trước, người muốn tìm thư tịch gì thì cứ tìm ở bên trong là được, sẽ không có người nào tới quấy rối.

Lục Trầm đại sư vuốt râu, cười nói.

- Được!

Trương Huyền không nói thêm nữa mà cầm Kim long lệnh trong tay đi vào.

Không hổ là tàng thư khố của Vương quốc, giá sách trong đó tầng tầng lớp lớp, không nhìn thấy tận cùng. Mà thư tịch bên trên càng bao gồm không ít nghề nghiệp, có khoảng chừng mấy ngàn vạn.

- Thật vất vả mới đến đây một chuyến, ném toàn bộ những thứ này vào thư viện vậy!

Lần đầu tiên nhìn thấy nhiều thư tịch như vậy, Trương Huyền hưng phấn tới mức ánh mắt sáng lên, cũng không đi tìm công pháp mà đi thẳng tới trước mặt hàng thư tịch thứ nhất, lại tiện tay lật thư tịch.

Ào ào ào, ào ào ào!

Bên trong tàng thư khố Vương thất vang lên âm thanh lật sách.

...

Trương Huyền tiến vào tàng thư khố vương thất, bắt đầu lật sách. Mà ở một chỗ khác, Nguyên Ngừ đại sư cũng mang theo ba vị danh sư Lưu sư, Trịnh sư, Trang sư đi tới bên ngoài phủ đệ của hắn.

- Đây chính là nơi ở của vị Dương sư kia...

Nguyên Ngừ đại sư chỉ về phía trước.

- Được rồi, gõ cửa đi!

Lưu sư khoát tay áo một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Tôn Cường hung hăng (1)

Tùng tùng tùng tùng!

Đi tới trước cửa, Nguyên Ngừ đại sư bắt đầu gõ cửa, không lâu sau, cửa lớn mở ra, Tôn Cường ưỡn cái bụng đi ra.

Nhìn mọi người một chút, mí mắt hắn nhấc lên, nói:

- Giao ra ba trăm vạn kim tệ, chờ ở trước cửa. Lúc nào lão gia muốn gặp các người thì sẽ để cho các người đi vào.

Nguyên Ngừ đại sư rất nổi danh ở trên tầng lớp trên, không ít người đều biết. Thế nhưng đối với loại nhân vật cón con như Tôn Cường, căn bản không biết đối phương là ai.

Lại nói... Quân người là aichứ?

Lão gia nhà ta là danh sư, là rồng thì cuộn lại cho ta, là hổ thì cũng nằm xuống.

- Khục khục...

Nguyên Ngừ đại sư sắc nước bọt.

Phía sau hắn là ba vị danh sư, một tên quân gia nho nhỏ, lớn lối như vậy... không sợ bị đánh chết hay sao?

- Ta là Nguyên Ngừ, đến bái phỏng chủ nhân nhà ngươi...

Tuy rằng trong lòng khó chịu, thế nhưng hắn cũng biết có khả năng người trước mắt này chính là quân gia của danh sư. Mà danh sư độ sức với nhau, coi như địa vị của hắn không thấp, thế nhưng hắn cũng không dám dính líu vào trong đó.

- Quân gia là Viên Ngừ, Phương Ngừ gì chứ? Vừa rồi chẳng phải ta đã nói rồi sao... Ngươi không nghe rõ à? Giao ra ba trăm vạn, ở đây chờ, có lẽ còn có thể gặp mặt lão gia nhà ta. Bằng không, rút đi, đừng có làm loạn ở chỗ này.

Bàn tay lớn mập mập của Tôn Cường vấy một cái, có chút không kiên nhẫn.

Không có tiền thì ra về cái gì?

- Biết lão gia nhà chúng ta là ai không?

Một tên hộ vệ thực sự không nhịn nổi mà lên tiếng quát lớn.

- Ta không quan tâm lão gia nhà các ngươi là ai? Muốn tiến vào phủ đệ, nhất định phải tuân theo quy củ của nơi này, bớt phí lời ở chỗ này đi. Nếu không có tiền thì đừng ra về, ngay cả ba trăm vạn cũng không có, ra về ở trước mặt Cường ca ta làm gì chứ?

Tôn Cường rất là khinh bỉ nhìn sang.

Không cam lòng dùng tiền thì rút đi, còn lão gia nhà các ngươi là ai... To hơn nữa thì có thể to hơn danh sư được hay sao?

- Ngươi...

Tên hộ vệ này thiếu chút nữa đã tức giận tới mức phun máu tại chỗ.

Lão gia Lưu sư nhà bọn họ đi tới nơi nào cũng được người ta coi làm khách quý, cao quý không tả nổi, trong mắt tên này lại trực tiếp biến thành quý nghèo, trang bức...

Ngươi mới ra về, cả nhà ngươi đều ra về!

Hơi đỏ mặt, trong lúc tức giận đang muốn bộc lộ thân phận để quát đối phương thì đã thấy Lưu sư đưa tay ra ngăn cản hắn lại:

- Chúng ta chỉ đi ngang qua nơi đây, muốn gặp gỡ lão gia nhà các ngươi, làm phiền ngươi đi thông báo một chút...

Còn chưa nói dứt lời thì đã thấy Tôn Cường trực tiếp đi tới trước mặt, bàn tay mập mập giơ lên, vỗ vào trên mặt của hắn:

- Lão đầu, lỗ tai ngươi điếc hay sao? Hay là đầu óc có vấn đề? Chẳng lẽ lời vừa rồi của ta ngươi không nghe thấy sao? Muốn bái phỏng lão gia nhà chúng ta, cứ lấy ra ba trăm vạn để ở chỗ này. Nếu không có tiền thì rút đi, đây là quy củ... Quy củ chính là quy tắc không thể xúc phạm, có hiểu không?

- Cái gì...

Nhìn thấy động tác của hắn, Nguyên Ngừ đại sư ở bên cạnh liên tục run cầm cập, suýt chút nữa đã ngất đi.

Đánh vào mặt Lưu sư...

Mấy tên hộ vệ sau lưng cũng ngây ngốc tại chỗ, mỗi một người đều như phát điên.

Trời ạ!

Không ngờ tên này lại đập vào mặt của Lưu sư? Còn nói đầu óc của hắn có vấn đề... Ngươi không những gan lớn, mà còn liều lĩnh...

Ngay cả bản thân Lưu sư cũng bối rối.

Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới vị mập mập trước mắt này lại dám làm như thế, làm cho hai hàng lông mày của hắn co giật.

Bất kể nói thế nào thì hắn cũng là một đời danh sư, là tồn tại người người đều tôn trọng, vô số cường giả đi tới trước mặt hắn cũng không dám tỏ mạnh một cái. Mà tên này thì tốt, trực tiếp đánh vào mặt... Bảo hắn trốn đi cũng không được, né cũng không được...

Hắn phiền muộn tới mức muốn thổ huyết.

Chỉ là, vẫn không thể tức giận, rất rõ ràng đối phương không biết thân phận của mình, đường đường là danh sư, khách quý của Thiên Huyền Vương quốc, vừa đến đã cãi vã với một nhân vật nhỏ nhỏ, chuyện này truyền đi quả thực quá mất mặt.

Thân thể run rẩy một cái, chợt lại phát hiện ra đối phương đã lần nữa đánh tới. Hắn cố nén phiền muộn, khoát tay về phía sau.

- A Vân!

- Vâng!

Tên hộ vệ phía sau phản ứng lại, lấy ra một cái ngọc phù từ trong lồng ngực rồi đưa tới:

- Đây là ngọc phù chương trình học của gia chủ chúng ta, chỉ cần cầm trong tay cái này là có thể tiếp nhận chủ nhân nhà ta chỉ điểm riêng một canh giờ, đủ để đổi lấy ba trăm vạn kim tệ...

Danh sư sẽ phát ra một ít ngọc phù chương trình học, trong đó có dấu vết đặc thù thuộc về mình. Chỉ cần nắm giữ vật này là có thể tiếp nhận chỉ điểm miễn phí.

Vật này đối với danh sư cũng là thứ trọng cho thân phận, cũng có thể xem như tiền tài để giao lưu.

Chung quy, danh sư mở khóa dạy học, vô cùng ít ỏi, không ít người nhau tới mức đánh vỡ đầu cũng không giành được, một ngọc phù chương trình học một canh giờ. Coi như là cường giả Thông Huyền cảnh đỉnh phong cũng sẽ vì vật này mà liều mạng.

Nếu như dùng tiền để cân nhắc, tuyệt đối giá trị đã vượt xa ba trăm vạn kim tệ.

Phanh!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Tôn Cường hung hăng (2)

Ngọc phù còn không tới trong tay Tôn Cường đã bị hấn quăng đi như là một cục đá rác rưởi:

- Có phải đầu óc nguoi có vấn đề hay không? Một miếng ngọc vỡ cũng muốn ngang hàng ba trăm vạn, nguoi cho rằng ta ngọc hay sao? Không có tiền, tất cả đều vứt cho ta!

Nói xong hấn để lại một ánh mắt thị uy, lại xoay người đi đến phủ đệ, tiện tay muốn đóng cửa lại.

Thiên Huyền Vương quốc không có danh sư, đương nhiên cũng không có cái gọi là ngọc phù chương trình học. Tôn Cường thấy bọn họ không bỏ tiền ra nổi cho nên mới tùy tiện dùng một cái ngọc phù rách nát để lừa gạt, hấn không cho hộ vệ đứng ra đuổi người cũng đã rất nể tình rồi.

- Nguoi...

Thấy đưa ra ngọc phù mà đối phương còn dùng loại ánh mắt này nhìn qua, các hộ vệ tức giận tới mức sắp hôn mê.

Con em nguoi a, không biết nguoi kia tìm đâu ra một tên quản gia đầu gối như vậy chứ?

- Tôn huynh, không vội, đây là ba trăm vạn kim phiếu, làm phiền nguoi thông báo với Dương sư...

Thấy hấn sắp đóng cửa, Nguyên Ngữ đại sư cũng không nhận được nữa mà bước lên trước.

Nếu cứ để mặc cho chuyện này tiếp tục phát triển như vậy, hấn sợ ba vị danh sư phía sau sẽ tức giận. Mà hấn chỉ là một y sư nhỏ, cũng không muốn bởi vì dẫn người tới đây mà phải chịu tai bay vạ gió.

- Được rồi, như vậy còn tạm được, coi như nguoi hiểu chuyện!

Tiếp nhận kim phiếu, Tôn Cường cúi đầu liếc mắt nhìn một cái, thoả mãn gật gật đầu. Tiếp theo hấn cảm khái một câu:

- Có tiền sao không lấy ra sớm, còn lấy ra ngọc phù rách làm gì. Ta đã thấy nguoi keo kiệt, thế nhưng chưa từng thấy ai keo kiệt như thế. Chẳng lẽ các nguoi không biết Cường ca ta là nguoi nói nguyên tắc hay sao? Không tiền mà muốn vào... ngay cả cửa cũng không có!

Nghe thấy hấn nói như thế, khóe miệng những người khác lần nữa co giật, ngay cả Nguyên Ngữ cũng thiếu chút nữa không nhận được.

Đại ca, ngươi có biết ngọc phù chương trình học mà vừa nãy ngươi ném rớt cuộc có giá trị gì không?

Cường giả Thông Huyền cảnh đỉnh phong vì vật này cũng có thể đánh nhau tới mức vỡ đầu chảy máu, sống chết, ngươi thì lại tốt rồi, tiện tay ném đi, vứt đi như giấy rách...

Ngươi thực sự là quân gia của danh sư sao?

Làm sao có khả năng ngay cả đồ vật này cũng không nhận ra cơ chứ?

- Được rồi, đứng ở chỗ này chờ đi, vừa nãy lão gia nhà chúng ta có việc nên đã ra ngoài. Khi người trở về, tâm tình tốt thì sẽ triệu kiến.

Xếp gọn kim phiếu sắp, mập mạp xoa tay nói.

- Ra ngoài rồi?

Lông mày của Nguyên Ngữ đại sư nhảy một cái.

Em gái ngươi, ra ngoài, làm sao không nói sớm? Thu tiền rồi mới nói, còn phải chờ hần trở về...

Nếu như một mình ta đến đây bái kiến thì cũng thôi đi, cũng không ảnh hưởng tới toàn cục, quan trọng là... Ba vị lão gia phía sau này, làm sao có khả năng chờ ở chỗ này cơ chứ?

- Không biết ngươi có thể thông báo nhanh một chút hay không? Chúng ta thật sự có chuyện muốn tìm lão gia nhà các ngươi...

Cố nén sự phiền muộn, Nguyên Ngữ đại sư nói.

- Có chuyện gì mà gấp gáp như vậy?

Tôn Cường nhìn qua.

Đối phương đã giao tiền lên làm cho thái độ của hần rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, khách hàng là thượng đế nha.

- Có chuyện gì cũng là nói chuyện cùng nhà lão gia các ngươi, chẳng lẽ lại nói chuyện với ngươi sao?

Tên hộ vệ vừa nãy lấy ra ngọc phù cũng không nhận được nữa.

- Sao? Làm sao vậy? Không tiện nói sao? Mỗi ngày Cường ca ta đều đi theo phía sau lão gia, cũng học được không ít, một vài vấn đề đơn giản, thậm chí không cần lão gia ra tay là ta đã có thể giải quyết được...

Cái đầu mập mạp của Tôn Cường ngẩng lên, miệng cười lạnh.

Đùa ta sao, ta đã được lão gia chân truyền, những thủ đoạn kia của người ta đều tận mắt nhìn thấy. Trước tiên đơn giản chính là lừa gạt đối phương, để đối phương tự lòi đuôi ra, sau đó lại nghĩ cách làm cho đối phương dao động. Dựa vào thủ đoạn của ta, lừa gạt mấy người đến tiền cũng không muốn đưa ra như các ngươi vẫn còn dư dả.

- Ngươi đã học được không ít?

Hộ vệ còn muốn nói chuyện thì đã bị Lưu sư ngắt lời, người sau tràn ngập nghi hoặc, nói:

- Nếu ngươi có thể nhìn ra, ngươi giúp ta xem một chút, nhìn xem ta có vấn đề gì.

- Ngươi?

Thân thể mập mạp của Tôn Cường quay một vòng quanh Lưu sư, lại lùi về sau một bước, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại phong độ và khí độ của lão gia. Đầu ngẩng lên bốn mươi lăm độ, lạnh nhạt nhìn sang, ra vẻ phong độ của thế ngoại cao nhân, nói:

- Ngươi... Cả nhà ngươi khỏe không?

- Ngươi nói cái gì?

Lưu sư sững sờ, suýt chút nữa đã ngất đi.

Bảo người này nhìn một chút, làm sao lại mở miệng mắng người chứ?

Thân thể Nguyên Ngữ đại sư càng run rẩy một cái, phiền muộn tới mức suýt chút nữa đã va đầu vào trên tường.

Trời ạ... Trời ơi, ta thấy ngươi nên đánh chết ta đi... Ta thực sự không đối phó được nữa nha...

Chuyện này... Áp lực trong lòng ta quá lớn...

Trong mấy phút ngắn ngủi như vậy, so với chuyện mà cả đời hắn trải qua còn nhiều hơn...

Không để ý tới mọi người đang phẫn nộ và khiếp sợ, nhớ tới dáng vẻ của lão già, Tôn Cường nhẹ nhàng nở nụ cười, vẻ mặt rất là tự tin:

- Ô? Nghe không hiểu, vậy ta ta sẽ đổi một câu trả lời hợp lý, thân thể của nhà ngươi có tốt hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Ánh mắt của Danh sư (1)

Phốc!

Tất cả mọi người đều run rẩy một cái, giống như bị sét đánh trúng.

Vừa mới bắt đầu bọn họ còn tưởng rằng có phải hắn ta đã nói sai, hoặc là mình nghe nhầm. Thế nhưng nghe lần thứ hai mới biết, thứ mà tên ngốc này nói chính là cái này.

Máng cả nhà Lưu sư...

Còn lí lẽ hào hùng như vậy, khí thôn núi sông, em gái ngươi, mập mạp, ngươi lấy tự tin từ đâu tới vậy?

Thân thể Nguyên Ngự đại sư cứng ngắc, nước mắt rơi đầy mặt.

Ta mới chỉ nói một câu, ta trêu phải ai đây chứ... Lần này thì tốt rồi, một khi Lưu sư nổi giận, nhất định sẽ cãi nhau. Nếu như Dương Huyền kia thực sự là danh sư, tính ra, một trận tranh đấu là chuyện không thể tránh được, sau đó, bản thân hắn sẽ không có sau đó nữa...

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, Tôn Cường ở phía đối diện còn tưởng rằng mình đã nói đúng, hắn ngao nghể đứng thẳng.

Đây chính là phương pháp lúc trước lão gia lừa gạt Lăng Thiên Vũ, vừa mở miệng, đối phương đã lập tức quỳ xuống. Hắn học trạng thái và cử chỉ của Trương Huyền lúc trước giống y như thật, ra vẻ cao cao tại thượng, thấy rõ thế sự.

Hắn ngược đầu lên, con ngươi lẳng lẽ nhìn qua, muốn nhìn một chút xem có phải đối phương đã vui vẻ phục tùng, quỳ gối gọi một tiếng đại sư, tiếp theo đã nhìn thấy sắc mặt đối phương tái xanh, tên hộ vệ kia còn rút trường kiếm ra.

- Lão gia, ta muốn giết hắn...

Tên hộ vệ kia rít lên một tiếng đã muốn vọt qua.

- Sao? Làm sao không có tác dụng?

Nhìn thấy dáng vẻ này của hộ vệ, Tôn Cường có ngốc cũng phát giác ra được không đúng, trong lòng giật thót một cái, chẳng lẽ hắn nói không đúng? Chỉ là, lúc này cũng không thể ném đi thân phận và uy nghiêm được.

Mỗi lần lão gia mở miệng nói chuyện, đều là người người phẫn nộ, nhưng sau khi lừa gạt chính xác, đối phương sẽ lập tức chịu thua.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn lần nữa tăng thêm không ít tự tin, nói:

- Như vậy đi, để ta sờ lão bà ngươi... Ô, lão bà ngươi không có mặt ở đây cũng không quan trọng lắm, ngươi... Là một súc sinh, ăn nhiều chết no...

Suy nghĩ một hồi lâu, lại nhớ tới vài câu khác của lão gia.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Đại ca, chửi một câu vốn ta đã cảm thấy lá gan của ngươi rất lớn rồi. Thế nhưng không nghĩ tới, lại hoàn toàn không phải là cực hạn...

Còn muốn sờ lão bà của Lưu sư, mắng Lưu sư là súc sinh, ăn nhiều chết no... Bọn họ đã từng nhìn thấy người gan lớn, thế nhưng chưa từng thấy người nào có lá gan lớn như vậy...

Về mặt Lưu sư cũng tái nhợt, da mặt liên tục co giật, cả người như sắp ngã xuống đất tới nơi.

Nếu không phải công phu hàm dưỡng cao, e rằng hần đã sớm dùng một cái tát đánh chết tên ngu ngốc trước mắt này rồi.

- Lão gia, xin cho phép ta giết tên ngu xuẩn si nhục người!

Tên hộ vệ A Vân kia cũng không nhịn được nữa mà ngẩng đầu ôm quyền.

- Nói cho hần ta là ai!

Lưu sư vung tay lên nói.

Kỳ thực hần cũng muốn giết tên trước mắt này, nhưng đối phương lớn lối như thế trái lại còn khiến cho hần có chút kiêng kỵ.

Nếu như không phải là danh sư, một tên quân gia nhỏ nhỏ làm sao dám nói lời này cơ chứ?

Nếu đối phương thực sự là danh sư lợi hại, giết quân gia người ta, hần cũng không thể chịu đựng được lửa giận của người ta.

Vì lẽ đó, vẫn nên cẩn thận cho thỏa đáng, trước tiên bày tỏ thân phận, để cho đối phương biết, nhìn thái độ của đối phương ra sao.

- Mập mập, lão gia nhà chúng ta là Vương gia khách khanh của Bắc Vĩ vương quốc nhị đẳng, là Lưu Lăng danh sư...

A Vân bước lên trước một bước.

- Ta quân lão gia người là Vương gia...

Tôn Cường mới nói phân nửa thì thân thể mập mập run lên:

- Người nói cái gì? Danh sư? Hần là danh sư?

Vương gia những vương quốc khác, hần có thể không quan tâm, nhưng danh sư, vậy thì đáng sợ.

- Không sai, lão gia nhà chúng ta là danh sư nhất tinh, dám mở miệng si nhục người, người đã phạm vào tội chết!

A Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Danh sư không thể làm nhục, ngang nhiên nhục mạ cả nhà, còn muốn sờ lão bà, còn nói đối phương là kẻ súc sinh... Chỉ bằng vào những chuyện này cũng đã đủ chết một trăm lần.

- Tội chết?

Khóe miệng Tôn Cường giật giật, suýt chút nữa đã bị dọa cho ngã.

Vốn hần thấy lão gia không có mặt cho nên muốn ra vẻ một chút, để lão gia nhìn hần với cặp mắt khác xưa. Thế nhưng hần có nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại làm kẻ ngu ngốc.

Lão gia cũng ra vẻ như vậy, vì sao đối phương sợ đến trực tiếp quỳ xuống, ngay cả thờ lớn cũng không dám thờ, mà bản thân lại trực tiếp đụng phải danh sư...

Giữa người và người làm sao lại có chênh lệch lớn như vậy chứ?

Bêu xấu danh sư... Đây không phải là muốn chết sao?

Nên làm gì đây?

Khuôn mặt mập mập của Tôn Cường nhăn nhúm lại, sắp muốn khóc.

- Đi bẩm báo cho lão gia nhà các người, nói danh sư Lưu Lăng, Trang Hiền, Trịnh Phi đến đây bái phỏng, chuyện của người ta sẽ đích thân nói với lão gia nhà các người!

Thấy quân gia mập mới vừa rồi còn hung hăng không ngớt, hiện tại đã sợ đến mức run cầm cập, Lưu sư Lưu Lăng khoát tay một cái.

Nếu như đối phương thực sự là danh sư, thuộc hạ si nhục bản thân hần mà lại không xử trí, tương đương với việc nể mặt. Cũng có thể cho đối phương một cái nhân tình, nếu như không phải, cũng có thể giận dữ, bắt kẻ giả vờ, báo thù lại khuất nhục lần này.

- Sáng sớm nay lão gia nhà chúng ta đã ra ngoài... Không biết lúc nào trở về...

Thấy đối phương tạm thời không ra tay, Tôn Cường thở phào nhẹ nhõm.

Đã biết thân phận của đối phương, hấn không dám tiếp tục lớn lối giống như trước nữa.

- Không biết lúc nào trở về?

Mấy người Luru Lãng hơi nhướng mày.

Bọn họ cũng không thể chờ ở chỗ này mãi nha?

- Đúng vậy!

Tôn Cường gật đầu.

- Như vậy đi, đây là bái thiếp của chúng ta, ngươi cảm lấy. Lúc nào lão gia nhà các ngươi trở về, chúng ta lại đến bái phỏng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Ánh mắt của Danh sư (2)

Luru Lãng vẫy tay, tên hộ vệ A Vân phía sau lập tức đưa ra một tấm bái thiếp.

- Được!

Tôn Cường không dám phí lời, tiếp nhận bái thiếp. Sau khi nhìn thấy hai chữ danh sư hiển hách bên trên, hai hàng lông mày không ngừng nhảy lên.

- Đi thôi!

Người không có mặt, ba vị danh sư như bọn họ cũng lười nói nhiều với một tên quân gia cho nên cả đám xoay người rời đi.

Thấy bọn họ đã rời đi, lúc này Tôn Cường mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên người một chút rồi đi vào trong.

Vừa mới vào trong thì đã cảm thấy đầu gối mềm nhũn, co quắp ngã xuống dưới đất.

Xem ra, ra về không phải có thể tùy tiện được, nếu không... Hấn có chết cũng không biết mình chết như thế nào... Sau này có đánh chết hấn cũng không ra về nữa...

...

- Luru sư, tại sao không trực tiếp giết tên sĩ nhục ngươi chứ?

Mọi người quay trở về, tên hộ vệ A Vân thực sự không nhận được nữa mà mở miệng dò hỏi.

Có thể trở thành là danh sư, đương nhiên không phải là hạng người lòng dạ mềm yếu, Luru sư luôn là người sát phạt quả quyết, làm sao hôm nay tên mập mạp này nói như vậy mà cũng nhận chứ?

- Trịnh lão đệ, ngươi cảm thấy thế nào?

Không trả lời hấn, Luru Lãng quay đầu nhìn về phía Trịnh sư, Trịnh Phi ở bên cạnh.

- Người ở trong tòa phủ đệ này không đơn giản, nếu như đúng là danh sư, e rằng cấp bậc không thấp hơn so với chúng ta.

Sắc mặt Trịnh Phi nghiêm túc gật gật đầu.

- Đúng đấy!

Trang sư Trang Hiền ở bên cạnh cũng liên tục gật đầu.

- Chuyện này... Không phải chúng ta chưa thấy chủ nhân của phủ đệ hay sao?

Nghe thấy lời này của ba vị danh sư, toàn bộ mọi người đều có chút không hiểu nổi.

Không phải các ngươi còn chưa gặp lão gia trong miệng bàn tử kia hay sao? Chưa gặp người này, làm sao xác định được cấp bậc không thấp hơn so với các ngươi?

Ngay cả Nguyên Ngữ đi theo ở phía sau cũng tràn ngập nghi hoặc nhìn qua.

- Đúng là không thấy người, nhưng đã gặp quản gia của hân.

Lưu sư nói.

- Tên ngọc này sao?

A Vân không nhận được nói, tên ngọc này có cái gì kỳ quái cơ chứ?

- Các người chỉ nhìn thấy mặt ngoài mà thôi.

Lưu sư lắc lắc đầu:

- Người quản gia này, vừa rồi ta mới nhìn thể chất, không những không được mà còn rất là kém, dựa theo đạo lý bình thường. Người có thể tu luyện tới võ giả tam trọng Chân Khí cảnh đỉnh phong, coi như vận may vô cùng tốt, nhưng mà, vừa nãy người đã xem chưa? Thực lực của hân cao bao nhiêu chứ?

- Võ giả tứ trọng Bì Cốt cảnh hậu kỳ...

A Vân chân chờ một chút rồi nói.

- Không sai, thực lực của hân đã đạt đến Bì Cốt cảnh hậu kỳ, hơn nữa... Nhìn dáng vẻ không khổng chế được chân khí, có lẽ là vừa mới đột phá không được bao lâu, kết hợp với lời nói trước đó của Nguyên Ngữ đại sư. Tên Tôn Cường này chỉ là người tùy tiện được đưa tới, trước đây cũng chỉ là tiểu thương một cửa hàng mà thôi... Từ đó có thể nói rõ, thực lực của hân, là do chủ nhân phủ đệ chỉ điểm tăng lên...

Lưu sư nói đến đây, trong mắt hiện lên vẻ nghiêm túc:

- Thể chất kém như vậy, công pháp tu luyện lại không ra sao. Nhất định chân khí trong cơ thể đã lắng đọng thành bùn từ lâu, đóng kín kinh mạch toàn thân. Dưới tình huống như thế, không chỉ có thể khiến cho hân trong mấy ngày gần đây đột phá, còn trực tiếp tấn thăng gần một cấp bậc lớn... Loại thủ đoạn khiến cho người ta tấn cấp, coi như là ta, cũng rất khó làm được.

Làm danh sư, chỉ điểm tu vi cho người ta, đương nhiên có thể nhìn ra một chút của đặc thù Tôn Cường.

Trong cơ thể Tôn Cường kinh mạch tích tụ, chân khí lắng đọng, dựa theo đạo lý thường thường, đạt đến Chân Khí cảnh đỉnh phong cũng đã coi như trâu bò rồi. Thế nhưng hiện tại lại là Bì Cốt cảnh hậu kỳ, có gốc cũng có thể phân tích ra cái gì.

Nếu như Trương Huyền nghe được kết luận của bọn họ, nhất định cũng sẽ thần phục không ngớt.

Không hổ là danh sư, ánh mắt quả nhiên đáng sợ.

Khó trách có thể trở thành nghề nghiệp khiến cho người người trong đại lục ngóng trông và kiêng kỵ, ánh mắt rất sắc bén, không phải là thứ mà người bình thường có thể so sánh được.

- Nếu ta đoán không sai, có lẽ là đối phương dùng chân khí tinh khiết nhất, lại phá bỏ ràng buộc ở trong cơ thể hân, thậm chí còn hòa tan chân khí lắng đọng của hân mới có thể khiến cho hân một lần đột phá, thậm chí còn tăng nhanh như gió, vọt tới Bì Cốt cảnh hậu kỳ!

Trương sư từ đầu tới cuối vẫn không lên tiếng chần chờ một chút rồi, nói.

Nếu như Tôn Cường có mặt ở đây, nhất định cũng sẽ sợ hết hồn, trải nghiệm của hân giống như đúc lời vị danh sư này nói.

- Có thể hòa tan chân khí lắng đọng, lại giúp hân mở ra kinh mạch bị ràng buộc. Như vậy đẳng cấp chân khí của người này chỉ ít cũng đã đạt đến cảnh giới trung tam phẩm, hoặc là... Tu vi đạt đến biên giới Tông sư!

Lưu sư cũng gật gù, lần nữa nhìn về phía A Vân, nói:

- Bất kể là chân khí của cường giả trung tam phẩm, hay là Tông sư... Coi như người này không phải là danh sư thì cũng không phải là người mà chúng ta có thể đắc tội. Mà nếu như là danh sư, coi như cấp bậc không cao bằng chúng ta thì tiềm lực cũng phải lớn hơn nhiều so với chúng ta. Nếu như vừa nãy thực sự giết chết quản gia của hân, tương đương với không nê mặt mũi, sau đó không còn chỗ để vấn hồi. Còn không bằng xuôi dòng bán một nhân tình. Chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, chắc hân cũng đã biết thân phận của chúng ta, giờ khắc này cũng đã bị dọa sợ.

- Vâng!

A Vân gật gù.

Hân biết ánh mắt của lão gia mình kinh người, có thể nhìn ra chuyện chính xác chi tiết nhất, lúc này hân cũng không nói thêm nữa.

- Lợi hại!

Nguyên Ngữ đại sư ở bên cạnh nghe thấy mấy phán đoán này, khiếp sợ tới mức miệng há hốc chừng nửa ngày.

Khó trách danh sư có thể trở thành nghề nghiệp cao quý nhất, chỉ liếc mắt nhìn đã phân tích ra nhiều như vậy, nhãn lực rất mạnh, khiến cho người ta giật sồi.

- Lão gia, người này không ở phủ đệ, chúng ta phải làm sao bây giờ?

A Vân hỏi tiếp.

- Không có ở phủ đệ không có nghĩa là chúng ta không có cách nào xác nhận được thân phận của hắn, như vậy đi, người nói cho Trầm Truy bệ hạ, gọi mấy người mà mấy ngày nay Dương Huyền này ra tay trị liệu, gọi đến Vương cung, ta muốn tận mắt gặp...

Lưu sư nhún nhu.

- Vâng!

A Vân gật gù.

Nguyên Ngữ đại sư ở bên cạnh nghe thấy vậy, trong lòng âm thầm khâm phục.

Người có mặt hay không không quan trọng, vị Dương Huyền này từng ra tay giúp đỡ Lăng Thiên Vũ, Đỗ Mạc Hiên, La Trùng, Trần Tiêu đan sư... Những chuyện này đều không phải là bí mật gì cả. Chỉ cần đi gọi bọn họ đến, cẩn thận hỏi dò, tra xét là sẽ biết được không ít.

Rốt cuộc có phải là danh sư thật hay không, chỉ cần vừa xem là biết ngay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Thiên Đạo Thần Công đệ lục trọng (1)

Tam sư hội tụ, cùng nhau tới bái phỏng mà Trương Huyền không hề biết chuyện, giờ phút này hắn đang đứng ở bên trong tầng thư khố của Vương quốc, hưng phấn tới mức hai mắt tỏa sáng.

- Xong rồi...

Đọc tới giữa trưa, rốt cục hắn đã lật qua tất cả một lần những thư tịch trong tầng thư khố liên quan tới Ích Huyết cảnh, thư viện cũng thành công hình thành Thiên Đạo thần công tầng thứ sáu hoàn chỉnh.

Phương pháp đúng như trước đó hắn suy đoán, hiện tại chỉ cần về rồi tu luyện là được.

- Tu luyện!

Nơi này chỉ có một mình hắn, cũng không sợ gây ra chuyện kinh thế hãi tục. Cho nên Trương Huyền không chút do dự nào mà ngồi xuống dưới đất, bắt đầu tu luyện.

Ầm Ầm! Ầm Ầm! Ầm Ầm!

Vừa bắt đầu tu luyện, linh khí hùng hậu lập tức từ trên trời giáng xuống, tràn vào trong thân thể, từng huyệt đạo ở trong người nổ tung, chẳng khác nào rang đậu, không ngừng vang lên.

Không biết qua bao lâu, Trương Huyền mở mắt ra, vẻ mặt kinh ngạc, dường như có vẻ không thể tin được.

- Không ngờ ta lại... mở ra tất cả 108 nơi huyệt đạo?

Trong truyền thuyết, trong thân thể tổng cộng có 108 huyệt đạo. Huyệt đạo mở ra cũng chỉ có 72, hơn nữa những huyệt đạo này mở ra cũng có trình tự, thể chất mỗi người không giống nhau phải cần trình tự không giống thì mới có thể đạt đến hiệu quả tốt nhất. Nếu không tìm được phương pháp, cả đời, e rằng cũng chỉ có thể mở ra ba, bốn mươi cái huyệt đạo, không có cách nào tiến bộ được nữa.

Vốn hắn tưởng rằng coi như có Thiên Đạo Thần Công, có thể mở ra 72 cái đã tốt lắm rồi. Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới, tất cả 108 huyệt đạo đều được mở ra.

Giờ phút này, huyết đạo toàn thân hần lúc sáng lúc tối, giống như hội tụ ngôi sao khắp trời, tràn ngập lực lượng.

Tất cả huyết đạo toàn thân mở ra, nếu như tin tức này truyền đi, tuyệt đối có thể dọa cho người ta chết tươi.

- 108 huyết đạo, tăng cường 108 đỉnh. Khi còn chưa tiến vào Ích Huyệt cảnh đã có 20 đỉnh, thân thể 90 đỉnh, tất cả lực lượng gộp lại, không ngờ lực lượng của ta đã đạt đến 218 đỉnh, có thể so với cường giả Thông Huyền cảnh trung kỳ...

Tính toán lực lượng một chút, hai mắt Trương Huyền tỏa sáng.

Thông Huyền cảnh sơ kỳ 100 đỉnh, trung kỳ 200 đỉnh, hậu kỳ 300 đỉnh, đỉnh phong 400 đỉnh.

Ích Huyệt cảnh đỉnh phong đã nắm giữ lực lượng vượt qua Thông Huyền cảnh trung kỳ, toàn bộ Thiên Huyền Vương quốc, thậm chí ở trong phạm vi rộng hơn, e rằng cũng là chuyện không thể nào.

Không ngờ chuyện này hần lại làm rất dễ dàng.

Coi như là hần cũng cảm thấy có phải mình đang nằm mơ hay không.

Thực lực như vậy, người có thể vượt qua ở trong Thiên Huyền Vương quốc cũng sẽ không có quá nhiều.

Chung quy, cường giả mạnh nhất trong Thiên Huyền Vương quốc cũng chỉ là Thông Huyền cảnh đỉnh phong.

- Tiếp tục, để xem có công pháp võ giả thất trọng hay không..

Trương Huyền đứng dậy, hai mắt tỏa sáng, tiếp tục đi đến nơi sâu xa trong tầng thư khố.

- Đáng tiếc...

Đi một vòng, tìm quanh toàn bộ tầng thư khố một lần, Trương Huyền không nhìn được lác đàu.

Tầng thư khố này cũng không có công pháp của võ giả thất trọng.

Ngẫm lại hần cũng hiểu ra.

Võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh, ở trong Thiên Huyền Vương quốc đã được xem là cường giả đỉnh cao nhất, công pháp quý giá không gì sánh được, làm sao có khả năng tùy tiện đặt ở đây được chứ?

E rằng cho dù có cũng được thu thập, để ở nơi quốc vương bề hạ mới biết được, để hần nghiên cứu, không chế.

- Không có công pháp, nhìn võ kỹ...

Nghĩ đến điểm này, Trương Huyền cũng không có thất lạc quá nhiều mà nhanh chân đi về phía võ kỹ.

Thư tịch trong tầng thư khố Vương quốc vô cùng phong phú, tuy rằng võ kỹ để ở chỗ này không phải là thứ gì không truyền. Thế nhưng chỗ tốt chính là số lượng lớn, tùy tiện một chiều số cũng có thể tìm ra mấy ngàn lưu phái không giống nhau.

Ngừng lại, Trương Huyền nhìn về phía giá sách trước mắt.

Là khu vực cước pháp và thân pháp.

Thất thập nhị lộ đàm thối (1), Toàn phong thối công, Tam thập lục thức liên hoàn thích, Xuyên thân du long..

Đủ loại bí tịch thân pháp, thoái pháp đặt ở bên trên giá sách, lít nha lít nhít.

- Chân của Vương Dĩnh đã bị tổn thương, coi như có Đường Thể dịch tâm bồ, muốn chiến thắng Đồ Lỗi có công phu về chân tốt, tốc độ nhanh thì cũng không có nắm chắc hoàn toàn. Thế nhưng, nếu có thân pháp và thoái pháp tốt, muốn vượt qua sẽ trở nên đơn giản hơn không ít...

Nghĩ tới đây, Trương Huyền bắt đầu lật sách.

Ào ào ào, ào ào ào!

Sau một canh giờ, tất cả thư tịch có liên quan tới chân công và thân pháp đều được hần lật qua, quả nhiên trong đầu cũng hai bản thư tịch được hình thành.

Thiên Đạo thân pháp và Thiên Đạo thoái pháp!

Tiện tay mở ra, tinh thần chìm đắm ở trong đó, sau hai canh giờ, hần đã hoàn toàn học được hai bộ võ kỹ.

Bởi vì hai bộ võ kỹ này đều thu những thứ trụ cột nhất, căn bản nhất, cũng giống như Thiên Đạo thương pháp vậy, đều chỉ hình thành một chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Thiên Đạo Thần Công đệ lục trọng (2)

Đặc biệt là thân pháp, có thể khiến cho hấn trong một phần mười hô hấp thoát ra khỏi khoảng cách hai mươi mét, tốc độ nhanh chóng, chẳng khác nào thuyên di.

Đương nhiên, tốc độ nhanh như vậy, đối với thân thể có hạn chế rất lớn, nếu không phải hấn đã tu luyện qua Thiên Đạo Kim thân. Chỉ bằng vào tăng tốc trong nháy mắt như vậy sẽ khiến cho mạch máu nổ tung, đi đời nhà ma. Dù vậy, dựa vào sức chịu đựng hiện tại của hấn, nhiều nhất cũng chỉ có thể thi triển một lần, nếu hơn nữa sẽ khiến cho tai mũi ra máu, không chịu nổi.

Coi như là vậy cũng đã rất đáng sợ rồi. Lúc đối chiến cùng người ta, đột nhiên sử dụng thân pháp chẳng khác nào thuyên di. E rằng cho dù là Thông Huyền cảnh đỉnh phong, nếu như không có đề phòng thì cũng có thể bị đánh nát tại chỗ.

Sau khi học thân pháp, thoái pháp xong, hấn đi tới khu quyền pháp, lại lật, hình thành một chiêu quyền pháp.

Sau một canh giờ, hấn đã ung dung học được.

Quyền pháp cũng giống như thân pháp, cũng chỉ có một chiêu, nhưng có thể khiến cho lực lượng của hấn trong nháy mắt gia tăng gấp đôi.

Hiện tại hấn đã có thể sử dụng tới 218 đỉnh, tăng lên gấp đôi chính là 436 đỉnh. Nói cách khác, khi sử dụng Thiên Đạo quyền pháp, có thể khiến cho lực công kích của hấn sánh ngang với cường giả Thông Huyền cảnh đỉnh phong.

Đương nhiên, loại lực lượng vượt qua cực hạn thân thể này cũng giống như thân pháp vậy, không thể sử dụng không ngừng, dùng năng lực hiện tại của hấn, nhiều nhất cũng chỉ thi triển được ba quyền mà thôi.

Một đường lật xem, không ngừng học tập, thời gian cũng đang chậm rãi trôi qua.

May là Trương Huyền biết mình sẽ ở trong tầng thư khó Vương quốc trong thời gian rất dài cho nên đã sớm chuẩn bị đồ ăn bên trong ở trữ vật giới chỉ. Nếu không, không cần phải tu luyện cũng đã đói bụng tới chết rồi.

...

Vương cung, đèn đuốc sáng trưng.

- Trần Tiêu đan sư, sao lại ngơ ở đây?

Đi vào đại sảnh, Đỗ Mạc Hiến rất là nghi hoặc.

Hấn chỉ là một trưởng lão của Đỗ gia, những năm này nương theo tu vi hạ thấp ngày càng suy thoái, ngày hôm nay lại đột nhiên được Trầm Truy bệ hạ triệu vào cung. Chuyện này khiến cho hấn có chút cảm giác như hòa thượng sờ mũi không thấy tóc.

Tiến vào cung điện, lúc này hấn mới phát giác ra đám người Trần Tiêu đan sư, Lăng Thiên Vũ, La Trùng đều có mặt.

- Ta cũng được bệ hạ mời, nhất định có quan hệ cùng Dương sư a. Chung quy cũng chỉ có mấy người chúng ta chịu ân huệ của Dương sư!

Lúc này Trần Tiêu đan sư đâu còn có vẻ như bất kỳ lúc nào cũng mất mạng nữa mà chuyện trò vui vẻ, khí thế như cầu vồng.

- Nói như vậy cũng đúng...

Đỗ Mạc Hiến gạt gù, hai người Lăng Thiên Vũ, La Trùng bỗng nhiên cũng tỉnh ngộ.

Chỉ là, bọn họ cũng không nghi hoặc quá lâu thì đã biết đáp án, Trầm Truy bệ hạ nhanh chân đi đến đại điện, cười cười giới thiệu cho mọi người.

- Cũng không phải là ta mời mọi người tới đây, mà là ba vị danh sư.

- Danh sư?

Mấy người Đỗ Mạc Hiến sợ hết hồn, sốt ruột vội vàng đứng dậy, quả nhiên đã thấy phía sau bệ hạ có ba vị lão giả khí vũ hiên ngang đi theo.

- Ngồi đi, người tên là Lăng Thiên Vũ đứng không, nghe nói thế từ người bị bệnh nặng, liệu người có thể nói ra tình huống trị liệu lúc đó được không?

Khách sáo xong, Lưu sư nhìn sang.

Một lát sau.

- Người nói... Vị Dương Huyền này chỉ liếc mắt nhìn đã nhận ra sư tử đá của người là Đề Nam Huyết Ngọc, cũng nhờ vào đó mà phán đoán ra có khả năng người nhà người bị bệnh nặng? Hơn nữa... Chỉ đâm huyết đạo mấy cái, nàng không chỉ tỉnh táo mà còn xuống giường đi bộ được?

Lưu sư tròn mắt lên.

- Đề Nam Huyết Ngọc hút tinh khí thần của con người, thế từ người hôn mê bất tỉnh, nói rõ bệnh đã đến giai đoạn cuối, muốn cứu trị, không chỉ tìm được tới chỗ mà kinh mạch bế tắc mà còn cần chân khí khá cao chỉ ít phải là trung tam phẩm để phá vỡ chỗ ràng buộc. Chỉ trong nháy mắt đã nhìn ra những vị trí này, ngay cả chân chờ cũng không có... Danh sư thật sự có ánh mắt như vậy hay sao?

...

- Đan cũng không cần luyện, vừa mới đi tới đã nhìn ra người dính dáng tới tử khí, bất cứ lúc nào cũng sẽ tử vong? Tử khí gia thân, mi tâm biến thành màu đen, quả thực có thể nhìn ra, thứ luyện đan sư hay tiếp xúc thân mật nhất chính là lô đỉnh, cũng có thể từ đó mà suy đoán ra được... Thế nhưng không cần dò hỏi đã suy đoán ra những chuyện này. Sao ta lại có cảm giác không giống như là danh sư, mà như là xem bói...

- Còn nữa, lại biết người ăn Long lân hạ, dẫn đến tâm cảnh bất ổn, không hỏi dò, chỉ cần luyện khí là có thể nhìn ra? Đùa giỡn hay sao...

...

Tam đại danh sư nghe tình huống mà mọi người trải qua xong, mỗi một người đều choáng váng.

Trời ạ, bọn họ đang nghe chuyện trên trời sao?

Coi như ánh mắt của danh sư rất tốt thì cũng không khuếch đại như vậy chứ!

- Như vậy... Chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất... trình độ của vị Dương Huyền này đã vượt qua chúng ta quá nhiều, đạt đến mức độ ngay cả chúng ta cũng không thể nào hiểu được.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Lưu sư trở nên nghiêm túc:

- Thứ hai, đó là... Sớm biết tình huống của mọi người, hơn nữa cũng đã tìm ra phương pháp giải quyết, lại đúng bệnh hốt thuốc, cố ý để cho người ta chấn động, mà trên thực tế... Lại là một tên lừa gạt, nhân cơ hội để vơ vét của cải.

Trịnh sư, Trang sư đồng thời gật đầu, hiển nhiên cũng rất tán thành đối với quan điểm này.

- Nếu như là loại thứ nhất, chúng ta tự mình bài phòng, thỉnh giáo học tập cũng không có gì, nhưng nếu như là loại thứ hai...

Nói đến đây, trong mắt Lưu sư phát lạnh:

- Làm danh sư cũng có trách nhiệm vạch trần bọn đạo chích, không nên để cho bọn chúng là bản tên tuổi danh sư.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Dẫn động phong vân (1)

Thiên Huyền Vương thành.

- Lưu sư từ Vương quốc Bắc Vũ nhị đẳng, Trang sư cùng với Trịnh sư của Hàn Vũ Vương quốc đến Vương thành, còn cùng đi bài phòng Dương Huyền?

- Không sai, sau khi bài phòng, ta nghe nói cả đêm đều triệu mấy người Lăng Thiên Vũ, Đỗ Mặc Hiền vào Vương cung. Xảy ra chuyện gì ta không biết, nhưng ngày thứ hai, ba vị danh sư lần thứ hai đích thân tới phủ đệ bài phòng... Hơn nữa... Bọn họ liên tục bài phòng năm ngày, thậm chí ngay cả một bóng người cũng không gặp?

- Mịa nó, quá mạnh đi, ngay cả danh sư cũng không gặp? Lưu sư ta cũng biết, ở bên trong nhất tinh cũng được xem là tồn tại khá cao, không ngờ người như thế cũng bị chặn ở ngoài cửa... rốt cuộc Dương sư này có trình độ gì cơ chứ?

- E rằng không chỉ đơn giản là danh sư nhị tinh a!

...

Cái tên Dương Huyền này không ai nghe qua, thậm chí giáo sư công hội cũng không tra ra được. Thế cho nên không ít người mang theo thái độ bán tín bán nghi, cảm thấy hẳn cũng không phải là danh sư chân chính.

Hiện tại thì không giống nữa rồi.

Lưu sư, Trịnh sư, Trang sư, ba vị danh sư chân chính, người người đều nghe qua tên. Coi như ở mấy vương quốc lớn chung quanh cũng có tiếng tăm lừng lẫy, ba người dắt tay nhau tới bãi phóng, hơn nửa liên tiếp năm ngày mà ngay cả cửa cũng không thể vào. Người có ngóc tới mấy cũng biết nhất định Dương Huyền này không đơn giản.

- Là danh sư, lại không tra ra được... E rằng cái tên Dương Huyền này, cũng là giả...

- Danh sư yêu thích du lịch, tôi luyện, trải nghiệm sinh hoạt của người bình thường, từ đó khai thác tâm cảnh, tăng linh hồn mình lên. Liệu có phải vị này chính là một danh sư cao cấp nào đó đi tới nơi này du lịch hay không?

- Chuyện này ta không biết... Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải Thiên Huyền Vương quốc sẽ phát triển hay sao?

- Đúng vậy, danh sư là tượng trưng của quốc lực, nhất tinh trấn thủ, có thể xin lên làm Vương quốc nhị đẳng, có nhị tinh trấn thủ, có thể xin lên làm Vương quốc nhất đẳng, nếu như nắm giữ danh sư tam tinh, như vậy có thể xin phong hào!

- Một khi Vương quốc đạt đến phong hào thì sẽ có tư cách thành lập truyền tống trận lớn, mua bán đủ loại vật tư, vạn quốc triều bái, chỗ tốt rất lớn, khó có thể tưởng tượng ra được...

...

Trong lúc nhất thời đủ loại cách nói đều có, vang vọng trong toàn bộ Vương thành.

- Bệ hạ, tuy tam sư không xác nhận, thế nhưng vẫn nằm trong giai đoạn hoài nghi. Chỉ là, theo lão nô thấy, nhất định vị Dương Huyền này có bản lĩnh lớn. Bằng không, cũng không thể đơn giản chữa khỏi cho nhiều người như vậy, dù cho không phải là danh sư, e rằng cũng là một vị đại sư y đạo, có lẽ lão tổ... Có thể cứu.

Vương cung, một lão thái giám phân tích tin tức đạt được hiện nay.

- Được, phái người bảo vệ chặt chẽ, một khi vị Dương Huyền này trở về, lập tức bẩm báo cho ta. Ta muốn đích thân gặp hắn.

Ánh mắt Trầm Truy bệ hạ trở nên nghiêm túc.

- Vâng!

Lão thái giám vội vàng gật đầu.

...

- Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, Vương Siêu, một khi vị Dương sư này vừa ý chúng ta, trở thành học đồ, sau đó chuyển trở thành danh sư ở ngay trong tầm tay chúng ta nha.

Hồng Thiên học viện, trong lớp học rộng rãi, Lục Tầm dùng vẻ mặt hưng phấn nhìn thanh niên trước mắt.

- Đúng vậy, bất kể thế nào cũng phải đi vào bãi kiến, tranh thủ để lại một ấn tượng tốt ở trước mặt Dương sư!

Vương Siêu cũng gật gù, hai mắt tỏa sáng:

- Dù cho không thể trở thành học đồ, được chỉ điểm hai câu thì nhất định cũng có thể lập tức đột phá.

- Đúng vậy!

Lục Tầm gật đầu.

- Đúng rồi, Trương Huyền bên kia phải làm sao bây giờ?

Vương Siêu nhìn sang.

- Hắn?

Ánh mắt Lục Tầm lão sư nhìn về phía phía trước, mang theo vẻ cao cao tại thượng, hai tay vung lên:

- Hẳn chỉ là một viên đá đặt chân trên đường ta đi tới danh sư mà thôi, không tính là gì. Yên tâm đi, học viên ta tuyển chọn và đối chiến đều đang bí mật tu luyện, không tới mấy ngày cũng có thể có đột phá cảnh giới lớn. Nhất định sẽ chiến thắng trong lần sư giả bình trắc này, sau đó sẽ dẫn tới rất nhiều danh sư chú ý!

- Vậy thì tốt, ta sớm chúc mừng người vậy...

Vương Siêu hưng phấn ôm quyền.

...

Cảnh tượng tương tự xảy ra ở các nơi trong Vương thành, danh sư xuất hiện, khiến cho tất cả thế lực đều rung chuyển. Mỗi một thế lực đều nhìn vào phủ đệ của Trương Huyền, trong nháy mắt, tiểu viện không đáng chú ý này dường như đã biến thành trung tâm của toàn bộ Vương thành...

Dẫn động phong vân.

...

Giờ khắc này Trương Huyền đã đi tới trước mặt một loạt giá sách ở tận cùng bên trong tàng thư khổng lồ Vương quốc.

Năm ngày không nghỉ không ngủ, liên tục lật sách đã khiến cho hắn mệt mỏi hơi tai, đừng nói là tu luyện, ngay cả nói tâm tình nói chuyện cũng không có.

- Còn hàng cuối cùng...

Biết tới tàng thư khổng lồ Vương quốc một lần không dễ, cho nên hắn định bỏ toàn bộ những quyển thư tịch này vào trong Thiên Đạo thư viện rồi lại nói tiếp. Cũng chưa đủ để chôn hình thành Thiên Đạo thư tịch tương ứng, dù vậy, cũng khiến hắn mệt đến ngất ngư, bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Nhìn thấy chỉ còn lại hàng cuối cùng, hắn nhất thời hưng phấn tới mức hai mắt tỏa sáng, nước mắt chảy ào ào.

Cực khổ rồi nhiều ngày như vậy, rốt cục đã nhìn thấy phần cuối.

- Há? Đây là thư tịch liên quan tới độc...

Đây là một loạt thư tịch liên quan tới việc dùng độc thế nào, chế độc, dùng độc, phân biệt độc và các loại hình khác nhau. Thế nhưng chỉ là cơ sở mà thôi, không tính là cao minh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Dẫn động phong vân (2)

- Lật xem!

Ngón tay xẹt qua, một trận tiếng rào rào vang rền, từng quyển từng quyển thư tịch được ấn vào trong đầu.

Bên trong rất nhiều nghề nghiệp, có nghề nghiệp độc sư này, dựa theo uy lực của nó, tuyệt đối có thể xếp tới bên trên cửu lưu. Chỉ có điều tương tự như sát thủ vậy, chỉ có thể ẩn giấu ở nơi u ám, người ta không nhận ra, rất nhiều người đều không muốn đi chọn nó. Cho nên cuối cùng mới bị trở thành hạ cửu lưu.

Đương nhiên Trương Huyền không muốn học làm độc sư, chỉ là nhìn qua cũng không sao, có thể đề phòng bị người ta hãm hại.

Lòng hại người không thể có, nhưng nên có tâm tư phòng bị người khác.

Sau một canh giờ, tất cả thư tịch liên quan tới độc đã được xem xong.

- Trở về ngủ một giấc...

Cho tất cả thư tịch trong tàng thư khổng lồ vào đầu, lúc này Trương Huyền mới cảm thấy mệt mỏi đê xuông, cả người như bị đào hết sinh lực, muốn tìm một chỗ rồi trực tiếp nằm xuống ngủ.

Tuy rằng hắn đã đạt đến Ích Huyết cảnh đỉnh phong, so với người bình thường còn mạnh hơn nhiều. Thế nhưng liên tục năm ngày năm đêm, không nghỉ không ngủ, lại thêm tinh thần vận chuyển cao độ, dù có mạnh hơn thì cũng không kiên trì được.

Chỉ là, tuy rằng mệt mỏi, nhưng cũng đáng giá.

Thiên Huyền Vương quốc đã được thành lập không dưới ngàn năm, thư tịch được thu thập trong đó, tuy rằng chất lượng đều không cao, không tính là bí tịch gì cả. Thế nhưng lại bao dung mỗi một nghề nghiệp, hơn nữa còn có số lượng lớn.

Tình huống như thế đối với những người khác mà nói, rất khó để phân biệt thật giả, xem càng nhiều thì càng hồ đồ, không cẩn thận còn có thể khiến cho tinh thần thác loạn. Nhưng đối với Trương Huyền nắm giữ Thiên Đạo thư viện, căn bản không tính là chuyện gì lớn cả.

Chỉ cần hần muốn, có thể hình thành Thiên Đạo thư tịch bất cứ lúc nào, hút tri thức chính xác nhất bên trong ra, hóa thành thứ thuộc về chính mình.

Đi ra khỏi Vương cung, nhìn mặt trời một chút, lúc này hần mới kịp phản ứng, hần đã ở lại trong tầng thư khố ròng rã năm ngày.

- Vẫn chưa thể nghỉ ngơi, cách thời thời điểm mua Phá Âm đan và máu Cự Tê thú đã gần mười ngày, có lẽ đồ vật cũng đã đến...

Đi trên đường đi, lúc này hần mới nhớ tới mình không thể trực tiếp đi ngủ. Quảng thời gian này hần vội vàng kiếm tiền, đọc sách, kỳ hạn mười ngày gần như đã đến, có lẽ những dược liệu mà hần nhờ Âu Dương hội trưởng mua đã sắp đến rồi.

- Trước tiên cứ về phủ đệ một chuyến, chỉ mong mấy ngày nay có người đến tìm, như vậy có thể thu thập thêm tiền...

Suy nghĩ một chút, tiền trên người còn kém hai trăm vạn, cũng không thể do dự. Hần tìm một chỗ không người, đổi y phục nguy trang thành dáng vẻ Dương Huyền, lúc này hần mới đi về phương hướng phủ đệ.

...

Trương Liễu, Trương Mặc là phi tặc nổi tiếng trong Thiên Huyền Vương quốc, chuyên môn đánh cắp nhà giàu, cướp của người giàu giúp người nghèo khó, được xem là phi tặc có nghĩa.

Bởi vì thân pháp tinh xảo, thủ đoạn sạch sẽ cho nên nhiều năm qua chưa bao giờ thất thủ, Thiên Huyền Vương quốc từng ra giá cao để treo giải thưởng bắt hai người. Thế nhưng điều buồn cười chính là, ngay cả tướng mạo của bọn họ cũng không biết.

- Phía trước là phủ đệ của Đỗ Kiều, tên này làm giàu bất nhân, làm nhiều việc ác, tuy rằng trước đó gặp phải đạo phi, chuyện làm ăn lớn gãy. Thế nhưng lạc đà gãy cũng hơn ngựa béo, đi trộm một bút cũng đủ tiêu tốn không ít ngày tháng...

Trương Liễu cười hi hi, nhanh chân đi về phía trước.

Hai người bọn họ bởi vì bị đuổi bắt gay gắt cho nên đã rời khỏi Thiên Huyền Vương thành nửa năm, sắp tới đã để ý tới tới trên người thương nhân Đỗ Kiều.

- Đúng vậy. Chỉ là, muốn làm tốt thì phải tìm hiểu hộ vệ và thói quen, mới có thể động thủ.

Trương Mặc im lặng gật gù.

Hai người làm trộm, thế nhưng cũng không phải là nhìn thấy ai là đi trộm kẻ đó, bình thường sẽ quan sát rất lâu, sau khi xác định rõ bố cục phòng ngự, tìm đúng nhược điểm, khi đó mới lại ra một đòn chắc chắn.

Chính vì như thế, bọn họ đi trộm không dưới năm mươi lần, thế nhưng chưa bao giờ thất thủ.

- Chính là tòa phủ đệ phía trước, ta đã tới một lần... A?

Trương Liễu nhanh chân đi về phía trước, đi qua một chỗ ngoặt, đang muốn chạy tới trước phủ đệ muốn trộm, cẩn thận quan sát, hần lập tức sợ hết hồn.

Sắc mặt Trương Mặc cũng tái nhợt, nhìn về phía trước mắt, con mắt trợn trừng.

Chỉ thấy trước cửa tòa phủ đệ này xếp thành đầy hàng dài, có mấy trăm người đứng ở phía trước. Nếu như chỉ là nhiều người thì cũng thôi, quan trọng nhất chính là... Cửa lớn phủ đệ đóng chặt, dường như căn bản không có dự định mở ra vậy.

- Mau nhìn, đó... Không phải là Bát Tí Thần Long, Lưu Nguyên Khải sao?

Đột nhiên Trương Liễu nhận ra một người, sắc mặt hần tái nhợt.

- Là hần... Bát Tí Thần Long Lưu Nguyên Khải, nhân vật tuyệt thế nổi tiếng bên trong các tán tu. Là cường giả vô thượng Thông Huyền cảnh hậu kỳ, bởi vì một lần vây bắt man thú bị thương cho nên mới biến mất ở trong tầm mắt mọi người, sao lại chạy đến nơi này rồi? Hơn nữa, còn đứng ở trước cửa?

Toàn thân Trương Mặc cũng chấn động.

- Đó là... Long Nham Thiết Thủ Phong Tuấn? Đệ nhất cao thủ Hàn Tuyết thành, một đôi thiết thủ đánh cho bia đá nứt vỡ. Dù có tiến vào Vương cung, Trầm Truy bộ hạ cũng phải xưng hô ngang hàng, là tồn tại siêu cường. Tu vi càng đạt tới Thông Huyền cảnh trung kỳ, làm sao cũng tới đây... xếp hàng?

- Trác Ứng Thần Nhân Đoàn Cứu Giang? Thiết Tật Lê Long Hiền Hải? Bạch diện thư sinh, Hồ Hiếu Bạch...

Vốn tưởng rằng người xếp hàng bên ngoài đều là một ít người bình thường, thế nhưng sau khi cẩn thận nhìn lại về phía sau, toàn thân Trương Liêu run lên, suýt chút nữa đã bị hù chết tại chỗ...

Những người này, mỗi một người đều là cao thủ nổi danh trong Thiên Huyền Vương quốc, kém cỏi nhất cũng đều đạt đến Thông Huyền cảnh sơ kỳ.

Mặc dù bọn họ có chút thủ đoạn, nhưng nếu như gặp phải những người này, e rằng muốn chạy cũng không chạy thoát, sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Chỉ là...

Cao thủ thực lực như vậy, tất cả đều là người kiêu căng khó thuần, coi trời bằng vung. Lúc trước Trầm Truy bệ hạ mời cũng không mời được mấy vị tới. Sao tất cả đều chạy tới nơi này, đứng yên xếp hàng cơ chứ?

Ta không nhìn nhầm đó chứ...

Hai người Trương Liêu, Trương Mặc nhìn nhau, mỗi người đều liên tục nắm tóc mình, sắp phát điên rồi.

Nếu như những người này chỉ đứng yên xếp hàng thì cũng thôi đi, quan trọng là mỗi người đều không dám thờ ơ, chỉ lo đắc tội với người bên trong. Thậm chí bị người ta cự tuyệt ở bên ngoài... ngay cả cửa cũng không dám gõ...

Trời ạ, trời xanh đất rộng ơi, ai có thể nói cho ta biết là đám người kia điên rồi, hay là ta đã điên rồi không?

Đây không phải là phủ đệ của Đỗ Kiều hay sao?

Một tên thương nhân nho nhỏ, tại sao lại có thể có lực uy hiếp lớn như vậy chứ?

Khiến cho một đám người như thế cam tâm tình nguyện đứng ở ngoài cửa, ngay một câu cũng không dám nhiều lời?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Lão gia trở về (1)

Rào rào!

Đang khiếp sợ tới mức dục tiên dục tử, về mặt như phát điên thì lại thấy một lão giả đang nhanh chóng đi tới.

Nhìn thấy người này, tất cả mọi người trước đó đều có vẻ cung kính, nhao nhao tránh ra một con đường.

- Đây là... Nhân nghĩa Cửu Thiên, Chương lão gia tử?

Cố nén xúc động, Trương Liêu nuốt một ngụm nước bọt.

- Nghe nói Chương lão gia tử đã hơn chín mươi tuổi, ba mươi năm trước đã đạt đến Thông Huyền cảnh đỉnh phong... Đương nhiên, chuyện khiến cho mọi người tôn kính cũng không phải là tuổi tác của hãn lớn, thực lực cao, mà là... Hãn đã từng là giáo sư minh tinh của Hồng Thiên học viện, học trò rải khắp thiên hạ, cao thủ ở đây có gần một nửa đã từng được hãn dạy... Hãn tới nơi này làm gì cơ chứ?

Miệng Trương Mặc há hốc giống như vừa nhét vào một quả trứng gà.

Vị Chương lão gia tử này hơn hai mươi năm trước đã ít giao du với bên ngoài, không bước chân ra khỏi cửa. Cho dù là Trầm Truy bệ hạ gặp hãn cũng phải gọi một tiếng lão sư... Hãn chạy đến nơi đây làm gì cơ chứ?

Lẽ nào Đỗ Kiều đã chuyển nhượng phủ đệ cho hãn, những cao thủ này đến đây là để bài phòng hãn?

Chờ chút...

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện thì hai người đã biết mình sai rồi, bởi vì... Vị Chương lão gia tử này cũng đứng ở trước cửa phủ đệ, thái độ cung kính chờ đợi, không có một chút ý đồ vượt qua nào.

- Ngay cả Chương lão gia tử cũng phải chờ?

Trương Liêu, Trương Mặc nhìn nhau, bờ môi run lên.

Chương lão gia tử, tuy rằng đã ẩn thế nhiều năm, nhưng ở trong Thiên Huyền Vương quốc này, ai mà không cho hấn mặt mũi cơ chứ? Coi như hấn muốn đi vào Vương cung thì bệ hạ cũng sẽ đích thân đón tiếp, bây giờ lại bị đứng ở bên ngoài cửa, không có một chút nôn nóng nào...

- Đại ca, chúng ta... Còn đi trộm nữa không?

Qua nửa ngày, Trương Liêu không nhận được nhìn về phía huynh trưởng mình.

- Trộm? Trộm mười mươi người a... Trước tiên không nói có thể đi vào hay không, coi như đi vào được, nhiều cao thủ canh giữ ở trước cửa như vậy, ta sợ... Còn không đi tới cửa thì đã bị đánh chết tươi...

Trương Mặc run cầm cập, suýt chút nữa đã khóc ra thành tiếng.

Trời ạ, trộm thế nào đây?

Trước tiên không nói tới những cao thủ Thông Huyền cảnh này, coi như là tùy tùng bọn họ thì cũng có thể đập bọn họ thành bánh thịt...

Rốt cuộc tòa phủ đệ này đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao có thể có nhiều cao thủ tới bãi phòng như vậy chứ?

- Bất kể là ai... Có sức hiệu triệu lớn như vậy, lẽ nào vương thất cũng mặc kệ hay sao?

Đột nhiên, Trương Liêu nhớ tới cái gì đó, không nhận được nói.

Trương Mặc cũng sững sốt.

Ở bên giường, há có thể để cho người khác ngủ ngáy.

Mặc kệ tên này là ai, một lần hiệu triệu nhiều cao thủ xuất hiện như vậy, không nói tới mỗi người đều mạnh, quan trọng nhất chính là... Cam tâm thủ hộ ở bên ngoài, ngay cả cửa cũng không dám gõ, loại lực lượng này, coi như Trầm Truy bệ hạ cũng sẽ cảm thấy hoảng sợ a...

Ào ào ào!

Trong lúc còn đang nghi ngờ thì một chiếc xe ngựa màu vàng đi tới trước mắt.

- Là Trầm Truy bệ hạ... Hấn đến rồi, xem ra có trò hay để nhìn rồi...

Nhìn thấy xe ngựa cùng với bóng người từ phía trên đi xuống, hai người Trương Liêu đồng thời run lên.

Thực sự là nói tới ai người đó tới, Trầm Truy bệ hạ đích thân tới, nhất định là do cũng cảm thấy áp lực, định tới đây để dò hỏi.

Tuy rằng những cao thủ này đông đảo, thế nhưng đối mặt với một Vương quốc, vẫn không có đủ lực nha.

Huống chi đồn rằng thực lực lão tổ của Thiên Huyền Vương quốc đã đạt đến nửa bước Tông Sư, trấn áp các quốc gia khác xung quanh không dám làm bừa. Cho nên tuy rằng đám người kia lợi hại, đối mặt với loại cường giả siêu cấp này vẫn không có một chút biện pháp nào cả.

- Bệ hạ, người đã đến rồi!

- Xin chào bệ hạ!

- Bệ hạ hôm nay tới sớm, vị trí của người ta đã chiếm giúp người rồi, mau tới đi thôi...

...

Ngay khi hai huynh đệ Trương Liêu, Trương Mặc tưởng là rằng là lúc đại chiến bùng nổ thì đã thấy rất nhiều cao thủ đứng ở trước cửa, mỗi người đều tươi cười rạng rỡ tiến lên chào hỏi.

Tiếp theo, lập tức nhìn thấy Trầm Truy bệ hạ cũng tìm một nơi rồi đứng ở trong đám người, về mặt cung kính thủ hộ ở bên ngoài.

- Cái gì?

Thân thể hai huynh đệ thần trộm đồng thời run rẩy một cái.

Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Đường đường là bệ hạ của Thiên Huyền Vương quốc mà cũng gia nhập đoàn người, đứng ở bên ngoài chờ...

Ai có thể nói cho ta biết, bên trong tòa phủ đệ này... Rốt cuộc là ai ở hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Lão gia trở về (2)

Soàn soạn!

Khiếp sợ còn không kết thúc thì lại có một chiếc xe ngựa ngừng lại, ba vị lão giả đi tới bên này. Ba người này ăn mặc y phục giống nhau, trên ngực có thêu một chấm nhỏ lông lánh tỏa sáng.

- Đây là... trang phục của Danh sư, danh sư nhất tinh? Ba vị danh sư nhất tinh?

Trương Mặc đã nhận ra được, nắm đấm tức thì xiết chặt.

- Ta biết, nhất định là ba vị danh sư này muốn giảng bài, cho nên những người này đến đây nghe giảng...

Trương Liễu bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhất định là như vậy, cũng chỉ có danh sư mới có sức hiệu triệu mạnh mẽ như vậy, không cần mở miệng mà đã có thể làm cho nhiều cao thủ như vậy đến đây, thậm chí ngay cả Trầm Truy bộ hạ cũng đích thân tới.

- Xin chào Lưu sư!

- Trang sư, nhiều năm không gặp, phong thái của ngươi vẫn như cũ nha.

- Lần trước bá kiến Trịnh sư là bảy năm trước, không nghĩ tới ngươi lại đến Thiên Huyền thành...

...

Ba vị danh sư vừa xuống xe ngựa đã lập tức dẫn tới náo động, mọi người kêu căng khó khăn trước đó nhao nhao tiến lên chào hỏi.

- Ba vị đứng ở phía trước ta đi...

Vốn tưởng rằng ba vị này sẽ mở cửa lớn ra bắt chuyện với mọi người rồi đi vào. Thế nhưng hai người lập tức nhìn thấy Trầm Truy bộ hạ nhường vị trí của mình, tam sư cũng ngừng lại, yên tĩnh đứng ở bên ngoài, không nhúc nhích, cùng chờ đợi giống như mọi người.

- Trời...

Trương Liễu, Trương Mặc lần nữa tan vỡ.

Cao thủ Thông Huyền cảnh, lão gia tử đức cao vọng trọng, quốc vương bộ hạ, thậm chí ngay cả danh sư cũng đứng ở trước cửa...

Rốt cuộc tòa phủ đệ này là ai đang ở?

Nực cười, mới vừa rồi hai người bọn họ còn đang nghĩ xem nên đi trộm thế nào...

Phốc!

May mà không có động thủ, bằng không, có lẽ hiện tại đã sớm mất mạng rồi.

Kêu kệt!

Trong khi đang chấn động run lẩy bẩy thì đã thấy cửa lớn đóng chặt từ từ mở ra, một tên béo đi ra.

- Chuyện này... Đây không phải là mập mập Tôn Cường thuê cửa hàng Thiên Vũ hay sao?

Trương Liễu lập tức nhận ra được.

Trộm cắp nhiều năm ở trong Thiên Huyền thành, lăn lộn chung quanh một chút, cho nên không ít người tam giáo cửu lưu hẳn cũng có thể nhận ra được.

Không nói so với Trầm Truy bệ hạ, coi như so với bọn họ thì tên mập mập trước mắt cũng được coi là kẻ ở đều tầng thấp nhất dưới xã hội.

Hắn lại có thể ở trong phủ đệ này, khiến cho nhiều cường giả, cao thủ như vậy chờ sao?

- Tôn quân gia, không biết ngày hôm nay Dương sư có trở về hay không?

Chương lão gia từ bước lên phía trước, ôm quyền nói.

- Thực sự ngại quá, lão gia còn chưa có trở lại, mời chư vị trở về đi, nếu như lão gia trở về ta sẽ phái người thông báo cho các vị..

Nhìn thấy trước mắt là một mảnh đông nghịt, khóe miệng Tôn Cường co giật một lần, vội nói.

Nương theo tin tức càng truyền càng xa, người đến đây càng ngày càng nhiều. Từ lúc bắt đầu khiếp sợ, cho đến hiện tại hắn cũng đã mất cảm giác đó rồi.

Đương nhiên, chuyện khiến cho Tôn Cường càng thêm mất cảm giác chính là... Vị lão gia này nhà mình...

Dường như đã bốc hơi ra khỏi thế gian vậy, dù thế nào cũng không tìm được...

Nếu như không tìm được nữa, hắn rất sợ những người trước cửa này sẽ trở nên nóng nảy.

Nếu là như vậy, e rằng hắn cũng không cần phải sống nữa...

Cả ngày đối mặt với nhiều cường giả như vậy, nếu không phải do tố chất tâm lý của tốt, nhất định đã không kiên trì được từ lâu rồi.

- Chuyện này, còn chưa có trở lại, chỉ là cũng không quan trọng lắm, chúng ta có thể chờ ở chỗ này...

Nghe thấy Dương sư còn chưa trở lại, mọi người không nhịn được có chút thất vọng.

- Hay là mọi người đừng đợi nữa...

Tôn Cường chỉ lo gặp phải sự cố, hắn đang muốn tiếp tục khuyên can thì đột nhiên nhảy lên, nước mắt trào ra, nhào về một phía:

- Lão gia...

...

- Đây là... Có chuyện gì xảy ra?

Chậm rãi trở lại cửa phủ đệ, Trương Huyền nhìn thấy trước mắt xếp hàng thành hàng dài, vẻ mặt ngây ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Bắt heo sao? (1)

- Lão gia?

Nhìn thấy Tôn đại quân gia thất thố, nhất thời mọi người đã hiểu rõ, Dương sư đã trở về. Mọi người đồng loại nhìn qua, quả nhiên đã thấy một người trung niên sắc mặt như lòng đỏ trứng gà, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đang nhìn qua, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Đây chính là vị lão gia khiến cho nhiều người như vậy chờ hay sao?

Trương Liêu, Trương Mặc ở bên cạnh cảm thấy đầu mình choáng váng.

Người này cũng không phải có ba đầu sáu tay a, làm sao có thể khiến cho quốc vương, danh sư và tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện chờ ở trước cửa cơ chứ?

Bọn họ nửa năm không trở về Thiên Huyền thành, cho nên đối với việc Dương Huyền danh sư dẫn động phong vân xung quanh cũng không hề biết chuyện.

- Tiểu Cường, chuyện gì thế này?

Bọn họ choáng váng, Trương Huyền càng ngất tới rồi tỉnh rồi mù, nhìn thấy người nhiều như vậy hẳn cũng hiểu rõ. Có lẽ là người mấy ngày nay tích góp lại đến muốn tìm hấn để giải quyết vấn đề, thế nhưng... Tôn Cường ngơ ngác nước mắt tràn mi, nhìn thấy ta lại giống như chó con thấy chủ nhân vậy, cái quý gì vậy?

Không phải có mấy ngày không gặp thôi sao, lại còn kích động và hưng phấn như thế...

- Lão gia, rốt cục người đã ề rồi, những người này đều tới tìm người...

Tôn Cường kích động vội vã giới thiệu, chỉ là còn chưa nói dứt lời thì đã bị cắt đứt.

- Dương sư...

Trầm Truy bệ hạ ôm quyền nói:

- Tại hạ...

- Ta đã cho người nói chuyện chưa?

Đang muốn từ trong miệng Tôn Cường biết được đã xảy ra chuyện gì thì lại bị tên này đánh gãy, lông mày Trương Huyền nhíu lại.

Tên này từ đâu tới vậy, sao ngay cả một chút ánh mắt cũng không có, không nhìn thấy ta đang vội sao?

May mà ta dễ tính, đổi lại là danh sư khác đã sớm đánh chết loại gia hỏa không có ánh mắt như người rồi...

Phịch phịch! Phịch phịch!

Hai người Trương Liêu, Trương Mặc ngã chổng vó.

Quá trâu bò, ca ca của ta. Đây chính là quốc vương bệ hạ của Thiên Huyền Vương quốc... Người lại trực tiếp nói như vậy...

Tôn Cường cũng trợn mắt há hốc mồm.

Không hổ là lão gia, rất mạnh mẽ... Ngay cả quốc vương bệ hạ cũng không để vào mắt...

- Ta...

Sắc mặt Trầm Truy bệ hạ đỏ lên.

- Người nói tiếp... Quát lớn gia hỏa nói chen vào xong, Trương Huyền tiếp tục nhìn về phía quân gia nhà mình.

- Ồ!

Cảm khái một hồi, Tôn Cường vội vàng nói:

- Mấy ngày nay người không có mặt, những người này đều là người tới bái phỏng người, còn có quốc vương Trầm Truy bệ hạ, còn có...

- Quốc vương cũng tới?

Trương Huyền sợ hết hồn.

Tiền đã sắp thu đủ, vốn hẳn muốn trở về rồi trả phủ đệ, biến trở về Trương Huyền rồi chạy đi. Không nghĩ tới quốc vương bệ hạ đã bị kinh động.

Hắn không nhận được hỏi:

- Ở đâu?

Nghe thấy hấn nói như thế, vẻ mặt tất cả mọi người trở nên quái dị, ngay cả Tôn Cường cũng lao đảo một cái...

Náo loạn nửa ngày, hóa ra bản thân vị lão gia này không quen biết bệ hạ a, thiết thời bọn hấn còn sùng bái nửa ngày...

- Khục khục, là ta!

Trầm Truy bệ hạ ho khan một tiếng.

- Người?

Trương Huyền phì cười suýt chút nữa phun máu, không nghĩ tới hấn mới từ tầng thư khố của người ta trở về thì đã dạy bảo đối phương một trận...

- Tại hạ Trầm Truy, bái kiến Dương sư, để ta đến giới thiệu cho Dương sư, ba vị này là Lư sư, Trịnh sư và Trang sư...

Trầm Truy bệ hạ vội nói.

- Lư sư... Cái gì? Danh sư?

Trương Huyền cũng sờ.

Không phải nói trong Thiên Huyền Vương quốc không có danh sư hay sao?

Từ đâu xuất hiện ba người vậy? Ta đi mấy ngày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Lư Lăng (Trang Hiền, Trịnh Phi) bái kiến Dương sư!

Mấy người Lư sư bước lên phía trước rồi ôm quyền, đồng thời cẩn thận quan sát người trung niên trước mắt này.

Chỉ liếc mắt nhìn qua, lòng mày ba người đồng thời nhú lại.

- Trước tiên theo ta vào trong!

Không biết ba người đã nhìn ra cái gì đó, Trương Huyền thấy nhiều như vậy vây quanh ở trước cửa, không có cách nào nói chuyện cho nên xoa xoa mi tâm lại, khoát tay một cái.

Cũng không thể để cho đường đường là quốc vương bệ hạ, ba vị danh sư đứng chờ trước cửa a.

- Lư huynh, người nhìn ra cái gì không?

Theo sau lưng hai người đi vào trong, Trang Hiền không nhận được lặng lẽ truyền âm.

- Hắn ta ngụy trang, cũng không phải là diện mạo thật sự, xem da dẻ và phong cách, rất trẻ, tuyệt đối không vượt qua ba mươi tuổi, e rằng... Ngay cả hai mươi lăm tuổi cũng không tới!

Lư Lăng cau mày.

Ngay cả Đỗ Mặc Hiền cũng có thể nhìn ra Trương Huyền ngụy trang, làm danh sư sao lại không thấy được cơ chứ?

- Không quá hai mươi lăm tuổi, có thể là danh sư gì cơ chứ? Chỉ sợ là giả...

Trang Hiền hừ lạnh.

Danh sư giống như nho gia vậy, tuổi càng lớn lại càng có vẻ quý giá, không dám lộ ra bộ mặt thật thì cũng thôi đi, thế nhưng ngay cả hai mươi lăm tuổi cũng chưa tới... Làm sao có khả năng là danh sư được chứ?

Muốn trở thành danh sư, cần phải trải qua nhiều loại sát hạch, mỗi một loại đều cần tiêu tốn vô số thời gian học tập, tri thức bị giới hạn bởi tuổi, chỉ chừng hai mươi tuổi cũng không thể sát hạch thành công được a!

- Có lẽ là giả, một lúc nữa nghĩ biện pháp vạch trần hắn ta.

Trịnh sư cũng gật gù.

Nghe thấy mấy người Lăng Thiên Vũ giới thiệu, trong lòng bọn họ đã có chỗ nghi hoặc, muốn tận mắt nghiệm chứng. Tận mắt nhìn thấy Trương Huyền ngụy trang, trong lòng nhất thời đã rõ ràng, nhất định là giả.

Không giả, ngụy trang làm gì chứ?

Không giả, làm sao có khả năng chỉ chừng hai mươi tuổi đã có trình độ cao tới mức ngay cả bọn họ cũng không thấy?

- Hôn nữa, các người thấy không, ánh mắt của hắn tràn ngập tơ máu, biểu hiện rất mệt mỏi, nếu như đúng là danh sư, làm sao lại xuất hiện tình huống như thế chứ?

Lư Lăng nói tiếp.

Hắn không chỉ nhìn ra Trương Huyền ngụy trang, à còn nhìn ra tinh thần hắn không tốt.

Lại cẩn thận quan sát một lát, càng xem càng tức giận, bởi vì mặc kệ nhìn từ góc độ nào, tên này đều không giống như là danh sư thật sự.

Một tên hàng giả mà liên tục để bọn họ bái phỏng năm ngày, đổi lại là ai cũng cũng sẽ tức giận, huống chi còn thân là danh sư.

Chương 204: Bắt heo sao? (2)

Không biết mình đã bị đối phương nhìn ra bảy tám phần. Lúc đi tới phòng khách, Trương Huyền ngồi xuống vị trí chủ vị, lại ngẩng đầu nhìn về phía ba người trước mắt:

- Không biết ba vị danh sư tìm Dương mỗ là có chuyện gì?

- Ô, là ta nghe nói Dương sư tinh thông y đạo, am hiểu giúp người ta đột phá tu vi. Cho nên chúng ta mạo muội đến đây, có việc muốn chỉ giáo...

Liếc mắt nhìn hai người khác, Lưu Lăng mở miệng nói.

Trực tiếp mạnh bạo nhất định là không được, nếu muốn vạch trần đối phương, như vậy cũng phải lột hần cho thương tích đầy mình.

- Có chuyện gì, nói đi!

Thứ hiện tại Trương Huyền đang muốn làm chính là kiểm thêm hai trăm vạn, nhanh mua được liệu tới tay, sau đó lại tìm một chỗ ngủ. Bởi vì hần thực sự quá mệt mỏi, vì lẽ đó cho nên hần cũng không cố khách sáo, tùy tiện khoát tay áo một cái.

- Giả vờ, ta để ngươi tiếp tục giả vờ!

Thấy dáng vẻ lạnh nhạt của hần, tam sư tức giận tới mức sắc mặt xám ngắt, đồng thời híp mắt lại.

Tâm lý tổ chất rất tốt a.

Chỉ là, cho dù biết giả vờ cũng vô dụng, ngày hôm nay không vạch trần ngươi thì chúng ta tuyệt đối không rời đi.

- Là tu vi của ta có chút vấn đề, muốn thỉnh giáo!

Được hai người kia ra hiệu, Trang Hiền đứng lên, ôm quyền nói:

- Hiện tại ta đã đạt đến Thông Huyền cảnh đỉnh phong, cách nửa bước Tông Sư cũng chỉ còn có một bước. Nhưng mà, rõ ràng ta lại cảm giác tốc độ ngưng tụ chân khí trong cơ thể rất chậm, bất kể ta làm thế nào cũng không vượt ra khỏi bước cuối cùng, các loại phương pháp đều được dùng hết. Chẳng biết vì sao, mong ngươi chỉ điểm giúp ta.

- Thông Huyền cảnh đỉnh phong?

Trương Huyền phì cười.

Thực lực bây giờ của hần cũng chỉ là Ích Huyệt cảnh đỉnh phong, Thông Huyền cảnh tu luyện thế nào, đạt đến thực lực như vậy có chỗ gì lợi hại hần cũng không biết, làm sao có thể chỉ điểm được cơ chứ?

- Như vậy đi... Đánh cho ta hai quyền, để ta nhìn xem!

Dựa theo lý luận, nhất định sẽ không sánh được với đối phương, Trương Huyền xua tay nói.

- Đánh hai quyền? Được!

Trang Hiền biết, chỉ có thi triển võ kỹ mới có thể làm cho người ta nhìn rõ. Cho nên hần cũng không do dự, hần đứng dậy, đánh ra một quyền.

Ào ào ào!

Quyền phong phản phật, sức mạnh như đao.

Không hổ là cường giả Thông Huyền cảnh, chân khí giống như rồng xoay quanh ở trong cơ thể hần, quyền lực mạnh mẽ, ép cho không khí chung quanh vang lên từng trận, phát ra thanh âm bạo liệt.

Rất nhanh quyền pháp đã kết thúc.

Ba người Trang Hiền, Lưu Lăng, Trịnh Phi, đồng thời nhìn về phía Dương sư trước mắt, muốn nhìn xem hần có thể nói ra cái gì, đã thấy vẻ mặt của hần đại nài, giống như gà gồ, không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

- Kính xin bình luận!

Thấy đáng về này của hần, Trang Hiền sầm mặt lại, trở nên hết sức khó coi, ngay cả tiếng Dương sư cũng không muốn xưng hô.

Bất kể nói thế nào hần cũng là danh sư, nếu như người thật sự cao hơn chúng ta rất nhiều cấp bậc thì cũng thôi đi, một kẻ ngụy trang, giả vờ cái gì chứ?

Bảo ta đánh một quyền, bản thân thì lại dờ ra ở chỗ này... Không phải choáng váng, cái gì cũng không nói ra được đó chứ?

- Muốn để cho ta bình luận hay sao?

Không để ý tới đối phương đang khó chịu, Trương Huyền nhìn sang.

- Không sai!

Trang Hiền hừ lạnh nói.

Hần đã nghĩ kỹ, chỉ cần đối phương mở miệng thì hần sẽ tìm ra chỗ thiếu sót, vạch trần ở trước mặt mọi người, sau đó khiến cho tên lừa đảo này mất mặt xấu hổ.

Lúc này còn không xác nhận được vị này là thật hay là giả, bên ngoài có nhiều người xếp hàng chờ đợi như vậy. Dựa theo đạo lý mà nói, bọn họ nên khuyên can, sợ dĩ bọn họ không khuyên cũng là do bản thân có cân nhắc.

Nếu như là thật, khuyên những người này đi thì nhất định sẽ đắc tội với đối phương, cái được không bù đủ cái mất. Mà giả, vừa vặn có thể vạch trần ở trước mặt nhiều người như vậy, khiến cho đối phương thân bại danh liệt, đồng thời thông cáo thiên hạ, danh sư không cho phép kẻ khác khinh nhờn, không cho người khác ngụy trang.

- Bình luận thì rất đơn giản, ta sợ người không tin...

Trương Huyền lắc đầu.

Hiện tại hần hết cách rồi, chỉ có thể nhắm mắt, bằng không một khi bị phát hiện là ngụy trang, cho dù trốn cũng trốn không thoát. Chỉ là, ngụy trang nhiều ngày như vậy cũng coi như là thuận buồm xuôi gió.

Trên mặt không có một chút biểu hiện gì, hần khoát tay áo một cái, nói:

- Như vậy đi, người có muốn đột phá Thông Huyền cảnh đỉnh phong, đạt đến cảnh giới nửa bước Tông Sư hay không?

- Không có ai mà không muốn!

Trịnh Dương nói.

Giờn sao, chỉ cần là người tu luyện, ai mà không muốn đột phá cơ chứ?

Ai không muốn đạt đến cảnh giới cao hơn chứ?

Y sư không tự trị được cho mình, danh sư cũng không có cách nào chỉ điểm cho mình, tuy rằng hần muốn đột phá, đáng tiếc lại bị ràng buộc nhiều năm, vẫn không có cách nào thành công được.

Mà hai lão hữu của bản thân, Lưu Lăng, Trịnh Phi đã đột phá từ lâu, chỉ có thể mắt thấy mà sốt ruột.

- Ta có thể khiến cho người đột phá trong vòng mười phút, chỉ là...

Trương Huyền dừng lại.

- Mười phút... Đột phá?

Trang Hiền sửng sốt.

Ngay cả Lưu Lăng, Trịnh Phi ở bên cạnh cũng khó mà tin nổi.

Làm bằng hữu tốt, bọn họ cũng đã hỗ trợ xem qua, trong thời gian ngắn không thể nào đột phá được. Mà tên lừa đảo trước mắt này lại còn nói... Mười phút đã có thể thành công?

- Cơ hội ta đã cho người, lựa chọn như thế nào thì là chuyện của người sự tình!

Trương Huyền bưng chén trà trên bàn lên, chậm rãi uống trà, vẻ mặt hờ hững.

Đổi lại là bình thường, động tác này của hần tuyệt đối phong cách không gì sánh được, làm cho người ta có một loại cảm giác ngưỡng mộ núi cao. Thế nhưng hiện tại, con mắt hần trần ngập tơ máu, mí mắt rũ xuống, mà môi cũng phát khô phát tím, không những không có phong độ của cao nhân, trái lại lại giống như người làm bảo vệ một đêm, rất là không khỏi, quái lạ.

- Ta... Được, ta muốn đột phá, kính xin chỉ điểm!

Do dự một chút, Trang Hiền cắn răng một cái.

Nếu quả thật đúng như người nói, có thể làm cho ta đột phá thì chính là thật, người rất lợi hại, nếu như không làm được... Vậy thì là giả, là tên lừa đảo!

- Quyết định rồi sao?

Mí mắt Trương Huyền khẽ nhúc nhích lên.

- Được rồi!

Trang Hiền khoát tay một cái.

- Vậy thì tốt, tiểu Cường, đi lấy bao tải lại đây, sau đó gọi mấy tên hộ vệ, đồng thời còn mang gậy gỗ tới nữa...

Trương Huyền mở miệng sắp xếp.

Ba vị danh sư, Trần Truy bộ hạ liếc mắt nhìn nhau một cái, vẻ mặt mỗi người đều rất là kỳ quái.

Bao tải?

Hộ vệ?

Gậy gỗ?

Không phải giúp đỡ đột phá hay sao? Đây là... Muốn làm gì chứ?

Bất heo sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Dương Huyền, con mẹ ngươi! (1)

Người bình thường bắt lợn mới sẽ dùng bao tải, gậy gỗ. Nghe thấy đối phương giúp mình thăng cấp mà lại dùng vật này, Trang Hiền chỉ cảm thấy máu dồn lên ngực, cơ thịt trên mặt liên tục run rẩy.

Nếu không phải là danh sư có hàm dưỡng rất cao, sợ rằng hần đã sớm nổ tung rồi.

Bản thân chỉ điểm cho người khác, vài loại đơn giản, cải tiến công pháp tu luyện, tìm ra chỗ sai lầm khi tu luyện, dùng đủ loại đan dược... tên này thì tốt, bao tải...

Bao tải em gái ngươi a!

Ta muốn đột phá, bao tải có tác dụng quái gì cơ chứ?

Người khác ăn đan dược, ta ăn bao tải sao?

Hơn nữa, gọi mấy tên hộ vệ... đều nắm gậy gỗ...

Đối chiến dùng võ lực để kích phát tiềm năng, đây là một loại phương pháp đột phá, thế nhưng... hộ vệ trong đình viện này của ngươi cũng quá yếu a!

Ta là Thông Huyền cảnh đỉnh phong, người như vậy đừng nói là nắm gậy gỗ, coi như cầm đao kiếm thì đối với ta cũng không có nửa phần hiệu quả nào cả.

- Vâng...

Nghe thấy hần dặn dò, Tôn Cường gãi đầu đi ra ngoài.

Thời gian hần ở cùng lão gia không ngắn, biết hần làm việc gì luôn luôn có ý tứ khác. Thế nhưng sau khi nghe thấy vậy đầu óc hần cũng mơ hồ, không rõ vì sao.

Lão gia đang muốn làm gì?

Chỉ là, nếu như lão gia đã sắp xếp vậy, nhất định đã có dự định của người, bản thân hần chỉ cần nghe theo là được.

Không lâu sau hần đã tìm được bảy, tám tên hộ vệ, mỗi một người cầm gậy gỗ trong tay, vì đề phòng tình huống bất ngờ, bao tải cũng tìm tới bốn cái.

- Lão gia!

Đi tới trước mặt mấy người, cả bốn đồng thời cúi đầu.

- Vị Trang sư này muốn đột phá, hy vọng có thể được các người trợ giúp.

Trương Huyền gật đầu nói.

- Có thể hỗ trợ cho danh sư, đây là vinh hạnh của chúng ta...

Mấy tên hộ vệ cũng gật đầu, sau đó mỗi người đều mừng rỡ.

Khi Tôn Cường tìm tới bọn họ cũng đã nói mấy vị này đều là danh sư, vốn dùng thực lực bọn họ như vậy, đừng nói là tiếp xúc, ngay cả nhìn cũng không có tư cách. Hiện tại lại có thể hỗ trợ cho danh sư, trong lòng hưng phấn thể nào có thể tưởng tượng ra được.

Nếu như vị Trang sư này thật sự thành công đột phá sẽ nhớ ân tình của bản thân, vinh hoa phú quý sau này còn không dễ như trở bàn tay hay sao?

Đây chính là ân tình của danh sư a...

Nghìn vàng cũng khó mà mua được.

- Như vậy là được rồi!

Thoả mãn, gật gù một cái. Trương Huyền quay đầu nhìn về phía Lưu Lăng, nói:

- Có khả năng còn phải làm phiền Lưu sư hỗ trợ niệm phong huyết đạo trên người Trang sư lại. Để hần không có cách nào động đậy được.

- Niệm phong huyết đạo lại?

Trương Hiền hơi nhướng mày:

- Người muốn làm gì?

Niệm phong huyết đạo, kinh mạch, người không có cách nào động đậy được, không phải người đang giúp ta đột phá sao? Niệm phong lại những thứ này, chân khí không có cách nào thông suốt, tu luyện thể nào đây chứ?

Những người khác cũng tràn ngập nghi hoặc nhìn sang.

- Muốn đột phá thì không nên đề ý tới chuyện này, cứ nghe ta sắp xếp là được.

Khoát tay áo một cái, Trương Huyền dùng ánh mắt kiên định nhìn qua.

Nhìn thấy loại ánh mắt này, chẳng biết vì sao Tôn Cường ở bên cạnh không kim lòng được run cầm cập một lúc.

Có vẻ như... Lần trước đề Lăng Thiên Vũ đi đập sư tử đá cũng là loại ánh mắt này... Bản thân tin tưởng, kết quả hần bị đánh cho suýt chút nữa đã mất mạng.

Không cần phải nghĩ, nếu như vị Trang sư này tin lão gia, nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Bản thân vị lão gia này chuyên môn hồ người chết không đền mạng...

- Ta...

Trương Hiền còn muốn nói điều gì đó thì đã thấy vẻ mặt Trương Huyền ở phía đối diện nhìn sang, có chút hờ hững nói:

- Nếu như không muốn đột phá thì thôi, ta cũng chẳng muốn phí công phu với người.

Nói xong, tiếp tục uống trà, yên tĩnh giống như một bức tranh.

- Được, người nói ta phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Thấy dáng vẻ này của đối phương, rất rõ ràng, người không đồng ý thì thôi. Trang Hiền cắn răng một cái, lại quay đầu nhìn về phía Luru Lăng:

- Luru huynh, làm phiền người.

Muốn cho ta biết khó mà lui? Nằm mơ! Để xem rốt cuộc người làm sao giúp cho ta đột phá, nếu như không có cách nào thành công, ta sẽ khiến cho người đẹp mặt...

- Tốt!

Đối với tên lừa đảo này hẳn cũng nửa tin nửa ngờ, Luru Lăng gật gù đi lên phía trước, bàn tay vung lên, chân khí bắn ra, rơi vào trên người Trang Hiền, đem niệm phong tất cả huyết đạo chủ yếu trên toàn thân hắn lại.

- Được rồi.

Sau khi niệm phong tất cả huyết đạo của đối phương lại, Trang Hiền không có cách nào động đậy nữa, lúc này Luru Lăng mới nhìn sang.

- Được rồi!

Trương Huyền kiểm tra một chút, gật gù.

Vị Luru sư này cũng không có ăn bớt, quả thực đã phong kín tất cả huyết đạo trên người của đối phương lại.

- Một lúc nữa, mặc kệ xảy ra chuyện gì, làm phiền hai vị không nên ra tay.

Sau khi làm xong tất cả, Trương Huyền nhìn về phía Luru Lăng và Trịnh Phi.

- Được!

Hai người không biết rốt cuộc trong hồ lô hắn bán thuốc gì nên gật đầu đồng ý.

- Bắt đầu đi!

Khẽ nở nụ cười, Trương Huyền không nhiều lời mà chỉ tiện tay tiếp nhận bao tải mà Tôn Cường đưa, đi hai bước tới trước mặt Trang Hiền, sau đó chụp bao tải lên trên đầu của hắn.

- Người muốn làm gì?

Niệm phong huyết đạo lại, Trang Hiền còn đang muốn xem đối phương giúp bản thân đột phá như thế nào thì lại nhìn thấy bao tải chụp tới, suýt chút nữa hắn đã phun máu ngất đi.

Ta là danh sư, là người có địa vị, người nói rõ cho ta biết... Chụp bao tải làm cái quỷ gì vậy?

Không thèm để ý tới lời của hắn, Trương Huyền nhìn về phía hộ vệ rồi nói:

- Đến phiên các người, không phải các người muốn giúp Trang sư đột phá sao? Bắt đầu đi, dùng gậy mạnh mẽ đánh, tàn nhẫn mà đánh cho ta!

- A?

Rất nhiều hộ vệ đang mơ mộng muốn có được sự cảm kích danh sư, không biết nên làm gì, sau khi nghe được lời này, mỗi người đều lão đảo, đồng thời xém chút khóc.

Lão gia, lời người nói chính là sự thật sao?

Đánh danh sư?

Nói là hỗ trợ, phải nhận được cảm kích mới đúng chứ?

Chúng ta còn cảm thấy cuộc sống rất tốt đẹp, còn muốn sống thêm một quãng thời gian nữa, chứ không muốn tráng niên mất sớm a...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Dương Huyền, con mẹ nguoi! (2)

- Sao vậy? Còn chưa động thủ sao? Yên tâm đi, trên đầu hấn có bao tải, không nhìn thấy, không biết ai đánh đầu.

Trương Huyền nói đến đây lại do dự một chút:

- Các nguoi vẫn chưa yên tâm, không bằng... Lại chụp thêm cho hấn mấy cái nữa? Như vậy ta đảm bảo trăm phần trăm hấn ta không nhìn thấy...

-...

Không an ủi còn tốt, nghe thấy hấn nói như thế, mọi người khóc càng ác hơn.

Vừa nãy đến đây mọi người đều bị nhìn thấy rõ ràng, coi như hiện tại bịt kín bao tải lại thì có tác dụng gì cơ chứ?

Hấn lại không nói nhỏ, còn lớn tiếng nói như vậy, nghe rất rõ ràng, hơn nữa... Chuyện này căn bản không phải là chụp thêm mấy cái bao tải a?

Có chụp nhiều hơn nữa thì nguoi ta cũng biết là mấy nguoi chúng ta ra tay a...

Không những những nguoi này muốn khóc mà khóc miệng Lưu Lăng, Trịnh Phi ở bên cạnh cũng co giật, hai nhìn nhau.

Nguoi này không phải là đang hỗ trợ đột phá... Mà là cảm thấy chúng ta hoài nghi nguoi, muốn trả thù đúng không?

Bọn ta còn chưa nghe nói đội bao tải lên trên đầu, lại tìm một đám nguoi đánh lên trên nguoi là có thể đột phá.

Thế nhưng, vừa nãy đã đồng ý với nguoi ta sẽ không ra tay, cho nên hai nguoi cũng không tiện mở miệng. Chỉ có thể ngồi ở một bên kìm nén tới mức xanh cả mặt, cuối cùng, không nói lời nào.

- Còn chưa động thủ? Trang sư đã đồng ý, nếu làm lỡ hấn đột phá, các nguoi chịu nổi được không?

Trương Huyền nhú mày.

Nếu nói không nghe, hấn chỉ có thể nổi giận.

- Vâng...

Mấy tên hộ vệ đau khổ đáp lời.

Vốn tưởng rằng có thể trợ giúp danh sư là vinh hạnh to lớn, thế nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại biến thành như vậy... Chỉ là, lão gia cũng là danh sư, bọn họ không dám từ chối, cho nên không thể làm gì khác hơn là cắn răng lĩnh mệnh.

- Lên đi!-

Dù sao cũng đều là chết, cũng không có gì mà phải băn khoăn, một khi nghĩ thông suốt, bọn họ cũng cảm thấy bình thường lại.

Đi tới trước mặt, mấy tên hộ vệ giờ gậy gỗ trong tay lên, lại quay về Trang sư bên dưới bao tải rồi mạnh mẽ đánh tới.

Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!

Trang Hiền chỉ bị niêm phong huyết đạo, lỗ tai không bị ảnh hưởng, cho nên hấn cũng nghe được đoạn đối thoại này. Hấn cảm nhận được gậy gỗ như mưa lớn rơi xuống, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cả nguoi sắp phát điên rồi.

Dương Huyền, con mẹ nguoi!

Nguoi căn bản không muốn cho ta đột phá, mà là cố ý chơi ta...

Càng nghĩ càng giận, một cơn giận dữ vọt lên, sắp thiêu đốt hấn.

Từ khi trở thành danh sư, mấy chục năm qua hấn đầu phải chịu loại giận dữ này chứ, bị nguoi ta che bao tải trên đầu rồi đánh cho vô số gậy...

Quả thực là vô cùng nhục nhã!

Nếu như nguoi đánh hấn thực lực mạnh thì cũng thôi, đây đều là một ít hộ vệ phổ thông trong đình viện, tu vi cũng chỉ là võ giả tam, tứ trọng...

Quan trọng nhất chính là... huyết đạo toàn thân bị niêm phong, chân khí không cách nào lưu thông được. Cho nên không cách nào chữa thương, phòng ngự, gậy rơi lên trên nguoi, toàn bộ đều dựa vào thân thể để cố gắng chống đỡ, đau đớn không nói ra được.

Đang phẫn nộ, sắp phát điên thì lại nghe tiếng của Dương Huyền bên ngoài bao tải vang lên.

- Vị trí đánh không đúng, đây, đúng rồi, chính nơi này...

Âm thanh kết thúc, Trang Hiền còn không phản ứng lại thì đã cảm thấy trên mặt mình tê rần, trên đầu cảm giác nóng rát, có tận mấy cái gậy gỗ đã quay về phía khuôn mặt và đầu của hắn mà đánh tới.

Mới vừa rồi chỉ là đau đốn ở trên người, mà hiện tại, trực tiếp bị đánh vào đầu và mặt.

- Con mẹ nó...

Cảm thấy miệng bị đánh tới mức sưng lên, Trang Hiền khóc không ra nước mắt.

Ta cũng nhàn rồi a, biết rõ là tên lừa gạt mà còn tìm hắn chỉ điểm đột phá, đây không phải là muốn chết sao...

Đang định chửi ầm lên thì bên ngoài lại vang lên tiếng đối thoại.

- Lão gia, đánh trong thời gian bao lâu?

Một tên hộ vệ không nhận được hỏi.

Đánh nguyên thể này cũng không được nha, cũng phải có thời gian hạn định a.

- Thời gian? Để ta nghĩ chút... Như vậy đi!

Âm thanh Dương Huyền chần chờ một chút rồi lại tiếp tục vang lên:

- Đánh tới chết mới thôi...

- Đánh tới chết? Ngươi...

Trang Hiền như phát rồ.

Ta muốn đột phá, không phải tự sát, không ngờ ngươi lại để cho hộ vệ đánh chết ta... Dương Huyền, ta thề không đội trời chung với ngươi, ngày hôm nay không giết ngươi, ta sẽ không mang họ Trang nữa...

Trong lòng thâm hò hét, Trang Hiền cũng không để ý tới việc mắng người mà cố nén đau nhức, điều động chân khí toàn thân, xông tới huyết đạo toàn thân đang bị phong tỏa.

Không phá tan huyết đạo khôi phục tự do, e rằng ngày hôm nay hắn sẽ mất mạng ở đây...

Ngươi căn bản không phải đang giúp ta đột phá, mà là đang muốn giết người diệt khẩu...

Càng nghĩ càng giận, sự phẫn nộ tích lũy càng ngày càng nhiều, như là hạt cát chồng chất lại, từ từ hình thành một gò núi.

- Sao lại dùng có một chút sức như vậy chứ, lẽ nào các ngươi chưa ăn cơm sao?

Bên ngoài bao tải tiếp tục vang lên tiếng quát.

Mí mắt Trang Hiền nhảy lên, đau đốn trên người và khuất nhục trong lòng cũng không nhẫn nại được nữa.

Ầm ầm!

Không biết qua bao lâu, huyết đạo toàn thân được giải, dưới sự điên cuồng trùng kích vào của hắn, rốt cục đã bị phá tan, hai tay chấn động, xé nát bao tải trên đầu ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Gậy gỗ trong tay hộ vệ cũng bị chấn thành vài đoạn, rơi xuống trên mặt đất.

- Dương Huyền, con mẹ ngươi...

Rít lên một tiếng, Trang Hiền vội vàng đi tìm người khởi xướng là Trương Huyền thì đã thấy vị danh sư giả này đang ngồi bên trên chỗ ngồi, bụng lấy chén trà, yên tĩnh uống, trên mặt vẫn mang theo vẻ hờ hững, không có chút rung động nào. Mà lại còn nhìn qua, giọng nói ưu nhã:

- Trang sư, chú ý thân phận, làm danh sư, làm sao có thể mắng người cơ chứ?

- Mắng người, lão tử còn muốn giết ngươi...

Trang Hiền càng thêm tức giận, rít lên một tiếng, muốn vọt qua.

Ngươi thử bị người ta dùng gậy gỗ đánh thử xem.

Còn thân phận, thân phận cái em gái ngươi!

Không đánh chết ngươi thì ta không gọi là danh sư...

- Nhìn tu vi của ngươi rồi hãy quyết định có giết ta hay không...

Đối với sự nóng nảy của hắn, Trương Huyền cũng không ngại mà mí mắt nhấc lên, nói.

- Tu vi?

Trang Hiền sững sờ, lập tức nhìn qua bản thân. Vừa nhìn qua, con ngươi không nhận được cơ rút lại:

- Chuyện này... Sao có thể có chuyện đó?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: A Vân tự tin (1)

Chỉ thấy khí tức trên người hắn dâng trào khuấy động, so với vừa nãy còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, không ngờ đã đột phá tới Thông Huyền cảnh đỉnh phong.

- Nửa bước... Tông Sư?

Trang Hiền há hốc miệng.

Võ giả bát trọng Tông Sư cảnh, khai tông lập phái, trở thành chúa tể một phương, tuy rằng so với thất trọng đỉnh phong chỉ có kém một đường, thế nhưng lại giống như phá kén thành bướm, cá vượt long môn vậy, khó có thể vượt qua.

Đây là đạo cửa ải khó thứ nhất trong võ giả cửu trọng, không biết đã nhốt bao nhiêu hạng người kinh tài tuyệt diễm.

Nửa bước Tông Sư, chính là bước đệm xen vào ở giữa, muốn xung kích lên vị trí càng cao hơn thì nhất định phải đạt đến loại cảnh giới này.

Lão tổ Thiên Huyền Vương quốc trấn áp một quốc gia nhiều năm, cũng chỉ có thực lực như vậy mà thôi.

Bản thân Trang Hiền là danh sư, vì đột phá cảnh giới này mà không biết đã tốn bao nhiêu tâm huyết, cũng không thành công, làm sao... Bị người ta đánh cho một trận lại đột phá cơ chứ?

Chuyện này... Cũng quá khôi hài a?

Lưu Lăng, Trình Phi ở bên cạnh cũng liếc nhau một cái, trên đầu tràn ngập dấu chấm hỏi.

Tình huống của Trang Hiền bọn họ đều đã xem qua, cũng đã nghĩ tới rất nhiều biện pháp, vốn tưởng rằng nương theo tuổi tăng lên, thể lực suy giảm, sẽ không có cách nào đột phá được nữa. Thế nhưng dù thế nào cũng không nghĩ tới, bị người ta đánh loạn một trận đã thành công...

Còn có thể đột phá tu vi?

Bị người ta điên cuồng đánh cũng là phương pháp đột phá? Vậy hai người mình, nếu như không đột phá Tông Sư được, có phải cũng nên tìm một đám người chịu đánh hay sao?

Trong lòng cảm thấy kỳ quái, đồng loạt nhìn về phía vị danh sư đang uống trà kia, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra gì đó. Chỉ là đáng tiếc, vẻ mặt đối phương vẫn như thường, giống như không có làm gì, vẫn trầm tĩnh như nước... Đương nhiên, vành mắt vẫn đỏ hồng, tinh thần vẫn uể oải như cũ, mí mắt vẫn sụp xuống.

Nếu không phải hắn vừa mới sáng chế kỳ tích thì nhất định hai người sẽ hoài nghi có phải tới hôm qua tên này đã đi đâu đó phong lưu hay không.

- Dương... Sư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thấy đối phương không nói lời nào, Trang Hiền cũng không nhận được nữa.

Cách xưng hô lần nữa từ Dương Huyền đổi thành Dương sư.

- Không giết người nữa sao?

Mí mắt Trương Huyền nhấc lên.

- Ta...

Về mặt ức Trang sư đồ hồng, mồ hôi như mưa chảy xuống.

Người ta rõ ràng đang giúp người đột phá, không nhận ý tốt mà còn nhục mạ ở trước mặt mọi người... Quả thực là điển hình của ân đền oán trả.

Lúng túng, Trang Hiền không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, nói:

- Kính xin Dương sư tha thứ cho ta vô tri...

- Được rồi, ta cũng không trách tội người.

Trương Huyền khoát tay áo một cái, nói:

- Người vừa nãy thi triển võ kỹ, vững chãi, không có kinh diễm, cũng không có chỗ gì hỏng. Điều này nói rõ từ nhỏ đến lớn người học tập rất nghiêm túc, có lão sư vô cùng tốt.

- Dương sư nói rất đúng, phụ thân ta là một vị danh sư nhất tinh.

Trang Hiền gật đầu.

- Cơ sở vững chắc, lực lượng dồi dào, là chuyện tốt, chỉ là cũng là thiếu sót. Bởi vì phụ thân là danh sư, từ nhỏ đến lớn biết những thứ mà hẳn chỉ điểm là đúng. Cho nên trong lòng đã có một loại tiềm thức, không dám vượt qua, do đó hình thành tật xấu đúng quy đúng củ. Mà tu luyện võ đạo, nghịch thiên mà đi, không phải cố thủ quy tắc, bảo thủ không chịu thay đổi. Tu luyện như vậy, vừa mới bắt đầu tốc độ còn có thể rất nhanh, nhưng khi đạt đến Thông Huyền cảnh đỉnh phong, khi muốn đột phá sẽ trở thành ràng buộc.

Trương Huyền ngẩng đầu nhìn về phía bên này, như đang giáo huấn học sinh:

- Tông Sư, tên như ý nghĩa, khai tông lập phái, nếu như không có tư tưởng của bản thân, kiến giải của bản thân mà chỉ luôn học tập tiền nhân thì làm sao có khả năng thành công? Nửa bước Tông Sư, tuy rằng không phải là Tông Sư chân chính, thế nhưng cũng mang theo loại ý vị này.

- Tu luyện và tích lũy nhiều năm khiến cho chân khí, lực lượng trong cơ thể người đã sớm có thể đánh vỡ ràng buộc, đạt đến nửa bước Tông Sư. Đáng tiếc, người lòng sinh chần chờ, không có tự tin, nếu như ta không đoán sai, cả đời phụ thân người cũng không đạt đến loại cảnh giới này. Thậm chí, còn khả năng bởi vì xung kích cảnh giới này mà xuất hiện một số biến cố a!

- Người... Người...

Trang Hiền liên tiếp lui về phía sau.

Đối phương nói không sai một chút nào.

Mặc dù phụ thân hẳn là danh sư nhất tinh, thế nhưng tới lúc sắp chết cũng không đạt đến cảnh giới nửa bước Tông Sư, lại bởi vì xung kích thất bại mà tẩu hỏa nhập ma, mất hết tu vi, cuối cùng âu sầu mà chết, không đến một năm đã chết.

Bởi vì chuyện này, trong lòng hẳn trước sau vẫn có một cái bóng mờ, mỗi lần xung kích đều không thể làm được chuyện dùng hết toàn lực.

Chỉ có điều, đây là bí mật trong lòng hẳn, hẳn chưa từng nói ra... Làm sao đối phương lại biết được?

Lẽ nào bởi vì hẳn ta nhìn võ kỹ của bản thân mình?

- Loại sợ hãi này dẫn đến người không có cách nào đột phá, bất kể là đan dược gì, bất kỳ công pháp gì cũng vô dụng.

Trương Huyền đứng dậy, chậm rãi đi tới giữa phòng khách, nói:

- Người cầu ta chỉ điểm, ta biết nếu muốn thành công, đầu tiên thì người phải vượt qua hoảng sợ, nếu không được như vậy, tất cả đều là uống công.

- Nhưng loại hoảng sợ này đã chôn giấu ở trong lòng người không biết bao nhiêu năm, muốn vượt qua sao mà khó khăn? Cho nên phương pháp duy nhất chính là được phần nộ, lợi dụng loại tâm tình đặc thù này để trung hoà sự khủng hoảng trong nội tâm. Vì lẽ đó, ta mới cho người che đầu của người, lại tìm người đánh, không biết nguyên nhân, tất nhiên sẽ cho rằng ta sỉ nhục người, sau đó hận thấu xương, cứ như vậy, tâm lý hoảng sợ sẽ biến mất, tích lũy nhiều năm như vậy, lại thêm phần uất trong lòng, cho nên muốn đột phá cũng là chuyện trong dự liệu.

Hai tay chấp ra sau lưng, Trương Huyền yên lặng đứng ở giữa phòng khách, bóng người được ánh mặt trời chiếu vào kéo dài, chẳng khác nào một người không lồ đỉnh thiên lập địa.

- Chuyện này...

Trang Hiền đứng tại chỗ cẩn thận suy tư lời của đối phương, nghĩ một hồi, hắn không tự chủ được mà khiếp sợ.

Cái lý luận này nói thì đơn giản, trên thực tế nhìn một bộ võ kỹ đã đoán ra được, đồng thời còn đúng bệnh hốt thuốc, sớm suy đoán ra kết quả, không có một chỗ sơ suất nào, mức độ phức tạp không thấp hơn tu luyện đột phá đến Tông Sư.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì hắn cũng không thể tin được.

- Ân tái tạo của Dương sư, Trang Hiền suốt đời khó quên.

Sau khi hết khiếp sợ, Trang Hiền quỳ gối xuống.

Lần này, hắn đã vui lòng phục tùng, không có một chút không tình nguyện nào.

- Không nghi ngờ ta ngụy trang nữa hay sao?

Trương Huyền như cười mà không phải cười hỏi.

- Cái này...

Trang Hiền xoa tay.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: A Vân tự tin (2)

Xem ra hắn hoài nghi đối phương, đối phương đã sớm biết, chỉ là không thèm để ý mà thôi.

Hiểu rõ điểm ấy, trong lòng hắn không khỏi tôn kính.

Nhìn thấu mà không vạch trần, còn giúp mình đột phá, đây mới thực sự là phong độ của danh sư, phong độ của cao nhân...

Nhìn thấy vấn đề của bằng hữu được ung dung giải quyết, Lưu Lăng, Trịnh Phi có ngốc cũng biết người trước mắt này, mặc dù coi như tuổi trẻ, thế nhưng trên thực tế thật sự là danh sư.

Không phải là danh sư thì làm sao có khả năng có lý giải sâu như thế đối với tu luyện. Chỉ một lát đã nhìn ra được vấn đề mà bọn họ không giải quyết được, giúp Trang Hiền đột phá? Cho dù việc đột phá này... Xem ra có chút không chính thống...

Chỉ là, mặc kệ chính thống hay không chính thống, đột phá đã thành công cũng đã nói rõ bản lĩnh của người trước mắt này đã vượt xa bọn họ.

Trong lòng không có tâm ý xem thường nữa, hai người liếc nhau một cái, Trịnh Phi đứng dậy:

- Dương sư, ta cũng có một vấn đề liên quan tới tu luyện, nghi hoặc rất lâu...

...

Bên ngoài phủ đệ.

- Các người nói ba vị danh sư đều đến bái phỏng vị Dương sư này, chẳng lẽ hắn thật sự giống như trong truyền thuyết, cấp bậc đạt đến nhị tinh?

Nhìn thấy Trầm Truy bệ hạ và tam sư đi vào đình viện, mọi người đứng yên bên ngoài không nhận được hỏi nhau.

Rốt cuộc vị Dương sư này có trình độ thế nào không ai biết, nhưng có thể làm cho ba vị danh sư nhất tinh bái phỏng, e rằng cũng không đơn giản, kém nhất cũng phải đạt đến cấp bậc nhị tinh.

- Chuyện này ta cũng không biết, mấy ngày trước đây, ta đã bái phỏng Lăng Thiên Vũ, hắn sùng bái có thừa đối với Dương sư. Trước đó thê tử hắn bị bệnh, chúng ta cũng đã gặp, hiện tại không ngờ lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

- Ta cũng đã bái phỏng Đỗ Mạc Hiên, không chỉ chữa khỏi bệnh nhiều năm trước mà tu vi cũng như trong truyền thuyết, đạt đến Thông Huyền cảnh!
- Vị Dương sư này, thủ đoạn thực sự là cao thâm khó dò, khiến cho người ta khâm phục...

...

Mấy người lặng lẽ nghị luận, đồng thời không khỏi cảm khái.

- Kỳ thực, mọi người cũng cảm thấy nghi hoặc, hỏi bọn họ một chút chẳng phải sẽ biết hay sao.

Đột nhiên, có người chỉ về phía trước.

Theo phương hướng ngón tay chỉ nhìn lại thì đã nhìn thấy hộ vệ của ba vị danh sư, yên tĩnh đứng ở cách đó không xa. Lấy A Vân làm đầu lĩnh, đang cầm trường kiếm trong tay, tỏa ra khí tức làm cho người ta sợ hãi.

Danh sư và Trầm Truy bệ hạ tiến vào đình viện, bọn họ dùng tư cách hộ vệ, không tư cách vào đi, chỉ có thể thủ hộ ở bên ngoài.

- Không sai, bọn họ là hộ vệ của tam sư, có lẽ hiểu rõ nhất...

Mọi người đồng thời gật đầu.

Nếu nói ai hiểu rõ về vị Dương Huyền này nhất, nhất định là ba vị danh sư, người nào biết được nhiều nhất tiếp đó, tất nhiên là những hộ vệ này.

Chỉ cần hỏi bọn họ, nhất định có thể từ bên trong miệng bọn họ mà biết được một ít tin tức hữu dụng.

- Vân huynh...

Một người trung niên đi lên phía trước, ôm quyền.

Hiển nhiên, hắn quen biết A Vân.

Làm danh sư nhất tinh đình tiêm, Lưu Lăng cũng rất nổi danh ở trong Vương quốc, làm hộ vệ của hắn, cũng rất phong quang, có không ít người nịnh bợ.

- Hóa ra là Liễu huynh.

A Vân đã nhận ra được, một người độc hành của Thiên Huyền Vương quốc, tên là Liễu Vĩnh Tiến, năm năm trước đã từng bái phỏng qua Lưu sư, thỉnh giáo vấn đề tu luyện.

- Gọi tên ta là được rồi, hai chữ Liễu huynh thực sự không dám nhận!

Thấy đối phương đã nhận ra mình, Liễu Vĩnh Tiến rất là cao hứng, hàn huyên hai câu, hắn mới hỏi nghi ngờ trong lòng mình:

- Máy người Lưu sư chuyên môn bái phỏng... Lẽ nào đã biết thân phận thực sự của Dương sư?

- Bái phỏng?

A Vân cười nhạt, nói một tiếng:

- Nói là bái phỏng, còn không bằng nói là vạch trần bộ mặt thật.

- Lời này của Vân huynh ý gì?

Liêu Vĩnh Tiến sững sờ, không nhịn được nói.

- Rất đơn giản, mấy người Lưu sư cũng không cảm thấy vị Dương Huyền này là danh sư, ngược lại rất có thể còn là tên lừa đảo giả mạo. Vì vậy mới chuyên môn tới xem một chút, định vạch trần tên này trước mặt mọi người.

Làm hộ vệ của Lưu Lăng, mấy ngày nay vẫn đi theo bên người. Cho nên ba sư đối thoại những gì hắn cũng nghe được không ít.

Tuy rằng mấy người Lưu sư khiếp sợ chuyện thê tử Lăng Thiên Vũ, Đỗ Mạc Hiên, thế nhưng trên thực tế lại có khuynh hướng cho rằng vị Dương Huyền này là giả, cố làm ra vẻ bí ẩn mà thôi.

Bằng không, làm sao có khả năng vấn đề mà ngay cả bọn họ cũng không giải quyết được lại có thể ung dung xử lý, hơn nữa còn dùng phương thức khó có thể hiểu được được cơ chứ?

Nói là bái phỏng, thật ra là khảo sát.

- Dương sư... Có khả năng là tên lừa đảo?

Thanh âm của A Vân âm vang lên, mọi người đồng thời ồ lên.

Nếu thực sự là như vậy, quả thực là náo loạn lớn rồi.

Bọn họ nhọc nhằn khổ sở xếp hàng chờ đợi, lại chỉ vì bái phỏng một tên lừa gạt...

- Yên tâm đi, Lưu sư đã đi vào được một quãng thời gian, có lẽ không lâu nữa là có thể chứng minh được rồi.

Hơi vùng tay, về mặt A Vân kiêu căng, lạnh nhạt nói.

Nếu như không phải gạt người, tại sao có thể có quần gia ngu đần như thế chứ? Lại còn nói ra lời nói đại đột như vậy?

Kêu kệt!

Vừa dứt lời thì đã nhìn thấy cửa lớn đóng chặt trước mắt từ từ mở ra, lại có mấy bóng người đi ra.

- Tôn huynh dừng chân, ngày hôm nay thực sự là thu hoạch rất nhiều, chúng ta biết Dương sư không quan tâm tới những cái này. Thế nhưng những thứ đồ này cũng là tâm ý của ba người chúng ta, kính xin chuyển giao cho Dương sư thay chúng ta.

Lưu sư đứng ở trước cửa, nở nụ cười tán gẫu cùng Tôn Cường, đồng thời liên tục đẩy đồ vào trong tay hắn.

- Cái gì?

Thân thể A Vân cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Phát tài (1)

Làm hộ vệ danh sư, hẳn biết địa vị và tiếng tăm của tam sư trong Vương quốc. Vừa ra ngoài đã đưa đồ cho một quần gia, như vậy... Tên lừa đảo, thậm chí ngay cả mặt cũng không lộ?

Thật hay giả vậy chứ?

Không phải các người đi vạch trần tên này hay sao? Lại tặng đồ cho một quần gia, lại một câu Tôn huynh... Cái quỷ gì vậy?

A Vân có cảm giác dường như mình đã sai rồi, hơn nữa sai rất không hợp thói thường.

Chẳng lẽ... Dương Huyền này thực sự là danh sư?

Mọi người vừa nãy đã nghe thấy hắn dùng lời thể son sắt vạch trần Dương Huyền, khi thấy cảnh này, tất cả đều hôn mê.

Không phải nói hắn là giả sao? Làm sao một quần gia cũng nhận được sự tôn trọng như thế cơ chứ?

Quan trọng nhất chính là... Còn xưng hô là Tôn huynh?

Lưu sư, người đã hơn sáu mươi tuổi rồi, mà Tôn Cường không tới bốn mươi, gọi người ta là Tôn huynh...

Làm sao chúng ta cảm thấy nổi da gà như vậy cơ chứ?

- May mà không nghe hắn, nếu không nhất định đã bị chơi cho thảm rồi!

- Đúng vậy, cái gì cũng không biết, còn ra vẻ cái gì chứ...

- Còn nói là vạch trần, người đã thấy ai đi vạch trần như vậy chưa? Người không có mặt, đối mặt với một quần gia cung kính như vậy mà còn muốn vạch trần?

...

Sau khi hết khiếp sợ, trong giọng nói mọi người cũng có chút không khách khí.

Người tới đây chờ đợi, trên cơ bản đều có địa vị tương đối cao ở trong Thiên Huyền Vương quốc, sợ hãi Lưu sư, thế nhưng đối với A Văn không hẳn đã kiêng kỵ.

Khi vừa mới nói dùng lời thề son sắt, suýt chút nữa tất cả mọi người đã tin, bây giờ mới biết được tin người mới là chuyện kỳ lạ a.

Nghe thấy mấy câu này, A Văn tức giận tới mức run rẩy, cảm giác như bị thương tổn.

Là các người tới đây hỏi ta, ta mới có lòng tốt nói cho các người, kết quả... Trờ mặt không quen biết... Sớm biết như vậy ta sẽ không phí lời nữa...

...

- Người muốn ta chỉ điểm lão tổ nhà các người đột phá?

Trương Huyền nhìn Trần Truy bệ hạ về mặt đầy câu nệ đang ở trước mắt.

Thuận lợi giúp Trang Hiền đột phá, Lưu Lăng, Trịnh Phi cũng không có hoài nghi, lại hỏi một chút vấn đề liên quan tới tu luyện. Bởi vì đọc một lượt toàn bộ tàng thư khổ của Vương quốc, cho nên lượng tri thức của Trương Huyền giờ khắc này rất kinh người, lại thêm mượn Thiên Đạo thư viện nhìn ra thiếu sót, chỉ dùng mấy câu nói đã khiến cho hai người khâm phục không thôi.

Thỉnh giáo một hồi, ba người đứng dậy cáo từ, còn Trần Truy bệ hạ thì ở lại.

Hắn vì chuyện lão tổ mà đến, tam sư vừa rời đi, hắn lập tức mở miệng.

- Vâng...

Khuôn mặt Trần Truy bệ hạ tràn ngập vẻ chờ đợi.

Nếu như Thiên Huyền Vương quốc không có lão tổ trấn thủ, e rằng không được bao lâu sẽ bị những vương quốc khác chia cắt.

Yếu khuất phục mạnh, cường giả làm vua, không những chỉ riêng trong võ giả mà còn có quốc gia.

- Ta đến Thiên Huyền Vương thành chỉ là tu dưỡng, không muốn dính dáng tới quá nhiều việc vặt...

Trương Huyền lắc lắc đầu.

Không phải hắn không muốn giúp, mà là... Lão tổ đối phương đã sớm đạt đến nửa bước Tông Sư cảnh, nếu muốn đột phá tiếp, không phải trở thành Tông Sư chân chính hay sao?

Hắn ngay cả Thông Huyền cảnh cũng không đạt đến, chỉ điểm Trang Hiền đột phá cũng là may mắn. Hắn cũng không muốn đảm nhiệm nhiều việc, sợ lộ ra sơ sót.

- Kính xin Dương sư ra tay, chỉ cần người chịu ra tay chỉ điểm, Thiên Huyền Vương quốc ta đồng ý dùng bất luận đồ vật gì để trao đổi...

Nghe thấy hắn từ chối, Trần Truy bệ hạ vội vã quỳ gối.

Hắn lao lực, tổn tâm huyết mời tam sư tới, kết quả lại không thể ra sức, hy vọng duy nhất chính là vị trước mắt này. Nếu như đối phương thật sự không muốn ra tay, nhất định lão tổ sẽ không sống được bao lâu.

- Người cảm thấy ta thiếu đồ hay sao?

Trương Huyền hít một hơi.

- Không dám...

Trần Truy bệ hạ sợ hết hồn.

Đùa sao, đối phương là danh sư còn lợi hại hơn so với mấy người Lưu sư, nếu muốn đồ gì, chỉ cần một câu nói, nhất định sẽ có vô số người vội vàng đưa tới. Mà bản thân hắn chỉ là quốc vương của một cái Vương quốc nhỏ nhỏ mà thôi, đâu dám phí lời chứ.

- Được rồi, như vậy đi, giúp ta sưu tập một chút bí tịch liên quan tới võ giả thất trọng Thông Huyền cảnh, quý giá hay không cũng không sao cả, chỉ cần số lượng nhiều là được, lúc nào tìm được một ngàn bản trở lên, ta có thể cân nhắc chỉ điểm cho lão tổ của người.

Trương Huyền lạnh nhạt nói.

- Sao?

Trần Truy bệ hạ sửng sốt.

Không phải người nói không thiếu đồ vật sao? Bí tịch Thông Huyền cảnh... Có ý gì?

Hơn nữa một ngàn bản?

Khóe miệng hắn giật giật.

Thông Huyền cảnh ở trong Thiên Huyền Vương quốc đã được xem là nhân vật đứng đầu, bí tịch có thể làm cho nhân vật như thế tăng cao thực lực, coi như là Vương cung cũng không có bao nhiêu bản, vừa mở miệng ra đã là hơn một nghìn bản? Vị Dương sư này muốn làm gì?

- Nếu như khó khăn mà nói, thì thôi...

Trương Huyền xua tay.

- Không khó khăn, xin Dương sư yên tâm, trong vòng năm ngày nhất định ta sẽ hoàn thành...

Trầm Truy bệ hạ cắn răng một cái.

Đây là cơ hội duy nhất, một khi bỏ qua, tuyệt đối sẽ phải hối hận cả đời.

- Được rồi.

Trương Huyền không nói thêm nữa, lại tùy ý khoát tay áo một cái.

Trầm Truy bệ hạ cũng thức thời lui ra.

Hắn vừa rời khỏi đại sảnh thì hai mắt Trương Huyền không nhìn được sáng ngời.

Không nghĩ tới bí tịch Thông Huyền cảnh khiến cho hắn đau đầu nhất lại được giải quyết đơn giản như vậy.

Dùng năng lực của hắn, muốn tìm bí tịch Thông Huyền cảnh, một hai bản có lẽ vấn đề không lớn, hàng trăm hàng ngàn bản, hầu như là chuyện không thể, Trầm Truy bệ hạ thì lại không giống, làm quốc vương bệ hạ, ra lệnh một tiếng. Muốn sưu tập mấy quyển bí tịch Thông Huyền cảnh vẫn rất là đơn giản.

Quan trọng nhất chính là, bản thân chỉ cần số lượng, không cầu chất lượng.

Bí mật không truyền có thể không lấy, chỉ cần có đủ nhiều bí tịch là được rồi.

- Lão gia...

Tôn Cường đi tới.

- Mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, những người bên ngoài kia là sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 210: Phát tài (2)

Vừa đến đã bị tam sư và Trầm Truy bệ hạ dò hỏi, hắn cũng không biết rõ rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

- Hồi bẩm lão gia, mấy ngày nay thanh danh của người đã truyền khắp toàn bộ Thiên Huyền Vương thành...

Tôn Cường giải thích đơn giản chuyện xảy ra trong mấy ngày này, giờ Trương Huyền mới hiểu được, đồng thời trong lòng không khỏi cảm khái, khó trách người người đều muốn trở thành danh sư, sức hiệu triệu thực sự quá là lớn.

- Lão gia, đây là thứ vừa nảy tam sư để lại...

Nói xong những chuyện này, Tôn Cường giao ra một cái gói chỉ không gian.

- Được rồi!

Trương Huyền gật gù.

Ba vị danh sư mình không thiếu tiền, bản thân lại nhọc nhằn khổ sở chỉ điểm, làm sao có khả năng một chỗ tốt cũng không có cơ chứ?

Nhỏ máu nhận chủ, nhìn một chút, con mắt Trương Huyền lập tức tròn tròn.

Chiếc nhẫn này so với thứ mà hắn sử dụng còn cao cấp hơn rất nhiều.

Tuy rằng cùng là giới chỉ trừ vật cấp thấp, thế nhưng bên trong lại có phạm vi đặt tới ba mươi thước vuông, so với không gian ba thước vuông trong tay hắn còn lớn hơn gấp mười lần.

Không nói đầu xa, chỉ riêng này một cái giới chỉ này, chỉ sợ cũng không dưới mấy trăm vạn kim tệ.

Bên trong lại còn chất đủ loại bảo bối, dược liệu quý hiếm cùng với kim tệ chất thành đống, tùy tiện lướt qua một hồi, e rằng cũng không dưới ngàn vạn.

- Thật là bạo tay...

Chỉ liếc mắt nhìn qua, Trương Huyền đã không nhịn được cảm khái.

Không hổ là danh sư, ra tay thật là hào phóng, tùy tiện đưa ra một thứ đã hơn ngàn vạn, so những người khác còn hào phóng hơn nhiều.

Đương nhiên, hắn cũng biết, mấy người Lưu sư này có ý định muốn lấy lòng, bằng không, chỉ chỉ điểm cho bọn họ tu vi một chút mà thôi, còn không đến mức tiêu tốn và đánh đổi như vậy lớn.

- Trong mấy ngày lão gia không có mặt, Lăng Thiên Vũ đại nhân cũng đã tới mấy lần, lại đưa ra năm trăm vạn kim phiếu...

Tiếp theo Tôn Cường lại đưa ra một xấp kim phiếu.

Mặc dù hắn biết địa vị hiện nay của bản thân đã tăng lên, thế nhưng những thứ mà người khác đưa cho hắn lại không dám ảm giấu một chút nào, vẫn đưa ra đủ số.

- Đây là phí bái phỏng mà những người bái phỏng mấy ngày nay nộp lên, tiểu nhân đã thống nhất tạo thành một danh sách...

Nói xong, Tôn Cường giao ra một tấu chương, Trương Huyền tiếp nhận, tiện tay lật một chút, nhất thời sợ hết hồn:

- Đây là bao nhiêu người cơ chứ?

- Hồi bẩm lão gia, tổng cộng có hai mươi bảy vị bái phỏng, hơn nữa đều đã nộp tiền lên, tổng cộng là 8100 vạn...

Nói xong Tôn Cường khoát tay một cái, hai tên hộ vệ nhắc một cái rương đến, bên trong có đầy kim phiếu.

- Con mẹ nó...

Nhìn thấy kim phiếu chồng chất như núi ở trước mắt, Trương Huyền cảm thấy sắp phát điên rồi.

Trước đó hắn còn tưởng rằng kiếm được hơn hai ngàn kim tệ khó như lên trời, là chuyện trên cơ bản không thể. Sau khi nhìn thấy thế mới biết được hắn vẫn đánh giá thấp lực uy hiếp của danh sư.

Chỉ cần báo tên tuổi ra, cái gì cũng không thấy mà đã có người tha thiết mong chờ đưa tới nhiều tiền như vậy... E rằng bất kỳ nghề nghiệp nào cũng không làm được điểm ấy.

- Người đi nói cho bọn họ một chút, nếu đã nộp phí thì ngày mai tới đây, ta sẽ lần lượt chỉ điểm từng người. Nếu không giao phí, mời đi đi, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ không chấp nhận chỉ điểm nữa...

Xoa xoa mi tâm, Trương Huyền xua tay nói.

Người ta đã nộp tiền lên, hắn không khả năng trả về. Chỉ là, chỉ điểm cho hơn hai mươi người cũng đủ để khiến cho hắn bận bịu một lúc.

- Vâng!

Tôn Cường gật gù.

Thu cái rương và tất cả kim phiếu vào giới chỉ trừ vật, lúc này Trương Huyền mới tiện tay rút ra một tấm, đưa tới:

- Đây là thù lao của ngươi, ta đã nói rồi, theo ta chỗ tốt của ngươi không thiếu!

Muốn ngựa chạy trốn nhanh thì phải cho nó ăn đủ cỏ, nếu không có Tôn Cường mấy ngày nay chống đỡ, đừng nói có nhiều tiền như vậy, có khả năng bản thân hắn cũng không kiếm được bao nhiêu.

Lại nói, nhất định mấy ngày nay hắn cũng lo lắng sợ hãi không ít, chỉ là một ít kim phiếu mà thôi, chỉ cần có thân phận danh sư, muốn bao nhiêu còn không phải có bấy nhiêu hay sao?

- Một trăm vạn...

Nhìn thấy mệnh giá của tấm kim phiếu trong tay, Tôn Cường sợ hết hồn, trực tiếp ngã quỵ xuống mặt đất.

Số tiền này là con số mà cả đời hắn cũng không kiếm được.

- Bắt đầu từ hôm nay, lão gia muốn ta làm gì, ta tuyệt đối sẽ không từ chối..

Trong lòng Tôn Cường âm thầm xin thề.

Từ khi đi theo vị lão gia này, chẳng những có tôn nghiêm, có tiền tài mà tu vi cũng đột phá, loại ân tình và coi trọng này là thứ mà cả đời hắn cũng không có được.

Có thể nói, vị lão gia này đã mở ra cho hắn một thế giới khác, ân tình rất lớn, giống như tái tạo vậy.

- Được rồi, ta đi ra ngoài một chuyến, chuyện những người này ngươi đi xử lý trước đi!

Trương Huyền khoát tay áo một cái.

Đối phương cảm kích chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn mà thôi, đối với hắn cũng không tính là gì. Việc quan trọng nhất hiện nay chính là lấy được liệu, lại giúp Viên Đào, Triệu Nhã kích hoạt thể chất, sau đó... Ngủ!

Ngày hôm nay không nghỉ không ngủ, hắn đã sớm muốn gục, nếu không phải tu vi tăng cường, nhất định đã sớm nằm xuống ngủ say như chết rồi.

- Vâng!

Tôn Cường gật đầu.

Biết cửa trước có đầy người cho nên Trương Huyền từ cổng sau đi ra ngoài, rời khỏi phủ đệ, tìm một nơi không có ai, xóa bỏ nguy trang, đổi y phục, lần thứ hai biến trở về dáng vẻ vốn có của mình.

Khôi phục dung mạo, Trương Huyền lập tức nhanh chân đi tới luyện đan sư công hội.

...

- Lão sư!

Trong phòng học của Lục Tầm, mấy học sinh chính tề đứng ở trước mặt của hắn.

Trong đó có Chu Hồng trước đó đã lớp học của Trương Huyền đưa chiến thiếp, bằng hữu tốt Mặc Hiểu của Trịnh Dương cùng với mấy người khác.

Nếu như mấy người Viên Đào, Lưu Dương có mặt ở đây, nhất định có thể nhận ra được năm người này chính là mấy người trong danh sách tỷ thí cùng bọn họ.

Trước đó bọn họ đều chỉ là võ giả nhất trọng Tự Tức cảnh, mà giờ khắc này, khí tức mỗi người lại rất hùng hồn, lực lượng mười phần, không ngờ tất cả đều đạt đến võ giả nhị trọng.

- Không tồi!

Nhìn tiến bộ của mấy vị học sinh này, Lục Tầm thoả mãn gật gù, nhìn dáng vẻ của bọn họ cũng không uổng phí tâm tư, đánh đổi cùng vô số tâm huyết của hắn.

Đạt đến võ giả nhị trọng, nếu như lại đối phó với tên Trương Huyền kia, tuyệt đối có thể nghiền ép.

- Lục lão sư, vị Dương Huyền danh sư kia... lại xuất hiện!

Đang muốn nói vài câu thì Vương Siêu lão sư đẩy cửa đi vào, hai mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211: Hồng Vân đan sư (1)

- Xuất hiện rồi?

Lục Tầm quay đầu lại nhìn về phía bằng hữu tốt.

- Đúng. Ngày hôm nay đám người Lưu sư vừa vặn từng tới thăm hỏi. Cùng đi còn có Thẩm Truy bệ hạ. Sau khi tiến vào viện không lâu, ba danh sư lại đi ra, thái độ vô cùng cung kính. Xem ra vị Dương sư này nhất định là danh sư. Hơn nữa cấp bậc chỉ có cao chứ không thấp hơn đám người Lưu sư...

Vương Siêu nói ra tin tức biết được.

- Còn cao hơn Lưu sư... Vậy chẳng phải là danh sư nhị tinh sao?

Hai mắt Lục Tầm tỏa sáng:

- Nhanh chuẩn bị một chút, chúng ta cũng đi tới thăm hỏi...

Hắn chờ chính là cơ hội này. Một khi được vị Dương sư này nhìn trúng, tuyệt đối có thể giang cánh bay lượn, một lần bay lên trời.

- Ủ!

Vương Siêu gật đầu, lập tức lộ ra vẻ mặt giống như trái mướp đắng:

- Tin tức này truyền ra, người muốn đi tới thăm hỏi Dương sư rất người. Ta sợ không tới phiên chúng ta!

- Hơn nữa, quy định của Dương sư, nói vậy người cũng nghe nói tới. Muốn thăm hỏi, đầu tiên phải giao ra ba trăm vạn kim phiếu. Bằng không, ngay cả cửa cũng không có cách nào tiến vào... Nhiều tiền như vậy, lão gia từ nhà chúng ta có thể lấy ra. Nhưng chúng ta sợ rằng..

Cho dù bọn họ là lão sư sao kim, một tháng tiền lương cũng chỉ có hai, ba ngàn kim tệ mà thôi. Lấy ra ba trăm vạn... không thể nghĩ ngờ chính là nằm mơ.

Đừng nói thăm hỏi, chỉ riêng một điều kiện lại kẹp chết bọn họ.

- Yên tâm đi, chuyện này ta đã nghĩ kỹ!

Lục Tầm lộ ra nụ cười tự tin:

- Giao ba trăm vạn kim tệ mới có khả năng thăm hỏi. Mặc dù là có văn bản rõ ràng quy định, nhưng mọi người e ngại mặt mũi, khẳng định không phải nộp lên rõ ràng. Nói cách khác... Chỉ cần không nói ra, cũng sẽ không bị vạch trần!

- Ý của người là... đục nước béo cò trà trộn vào sao? Làm vậy không tốt lắm đâu... Đối phương lại không phải kẻ ngốc. Không giao tiền, sợ rằng ngay cả cửa còn không thể nào vào được!

Nghe được cách nói của bằng hữu tốt, Vương Siêu sững sờ.

- Không phải đục nước béo cò. Mà là... mượn thân phận lão sư sao kim của chúng ta vòng qua cửa này. Dựa vào hai người chúng ta người, trong vương quốc ai không cho chút mặt mũi? Chỉ cần có thể tìm được người thích hợp, đưa lên lý lịch sơ lược, chuyện còn lại sẽ dễ lắm!

- Danh sư cũng phải thu học đồ. Chúng ta là lão sư có tiếng tăm trong toàn bộ Thiên Huyền vương thành, hoàn toàn phù hợp điều kiện, Chỉ cần viết xong bài thiếp, biểu diễn thành quả giảng dạy cho hắn xem. Có thể hắn cao hứng, lại đồng ý. Cái gọi là ba trăm vạn kim tệ, cũng chỉ là vô dụng. Điều chúng ta phải làm, chính là nghĩ biện pháp đưa bài thiếp lên. Về phần kim tệ, tạm thời không thu cũng không có vấn đề gì!

- Điều này...

Vương Siêu chớp mắt.

- Muốn trở thành danh sư, không chỉ cần thực lực bản thân mạnh mẽ. Quan trọng nhất chính là có thể dạy dỗ học sinh. Chúng ta có nhiều học sinh như vậy, có lý lịch xuất sắc như vậy, khẳng định không thành vấn đề.

Lục Tầm nói đến đây hai mắt hưng phấn, tỏa sáng:

- Nếu thật sự không được, còn có thể mời hắn tới quan sát đánh giá sư giả trong mấy ngày tới, xem ta làm thế nào nghiền ép Trương Huyền. Đến lúc đó, vừa nhìn thấy ta xuất sắc như vậy, hắn có thể sẽ cao hứng thu làm học đồ...

- Có đạo lý... Dựa vào thân phận lão sư sao kim như chúng ta, chuyển một tờ lý lịch sơ lược chắc hẳn là rất dễ dàng. Không giao tiền có thể cũng được!

Vương Siêu cuối cùng kịp phản ứng.

Lần đánh giá sư giả này là một cơ hội tốt. Nếu may mắn, vị Dương Huyền danh sư này qua, nhất định sẽ coi trọng Lục Tầm, thu hắn làm học đồ. Chỉ cần hắn thành công, mình cũng có hy vọng.

- Cứ như vậy đi. Chúng ta chuẩn bị một chút, lát nữa đi thăm hỏi...

Nghĩ đến liền làm, Lục Tầm không nói thêm gì nữa, lập tức an bài.

.....

Công hội luyện đan sư.

Âu Dương hội trưởng, Trần Tiêu đan sư, Bạch Minh đan sư và hơn mười vị đan sư đứng song song ở trong sân, thái độ cung kính.

Vù!

Có tiếng gió mãnh liệt thổi tới. Một con man thú bay cực lớn chậm rãi từ trên không trung hạ xuống phía dưới.

Đứng phía trên là một lão già. Man thú còn chưa đến tới trước mặt, bàn chân hắn nhẹ nhàng đạp một cái, lại vững vàng hạ xuống trên mặt đất.

- Ra mắt Hồng Vân đan sư!

Đám người Âu Dương hội trưởng bước lên trước.

Hồng Vân luyện đan sư, luyện đan sư nhị tinh nổi danh bên trong vương quốc.

- Ủ!

Hồng Vân đan sư gạt đầu, lông mày thoáng nâng lên:

- Trương Huyền đâu?

- Trương đan sư... lại không có ở vương thành, cho nên không qua...

Âu Dương hội trưởng lộ vẻ mặt xấu hổ.

Mấy ngày qua, Trương Huyền vẫn đợi ở trong tầng thư khố của vương quốc. Sau khi rời đi, người này lại thay đổi diện mạo đi tới phủ đệ. Đừng nói hắn không tìm được, cho dù đám người Triệu Nhã cũng không nhất định có thể tìm ra.

- Hồ đồ!

Hồng Vân đan sư vẩy bàn tay một cái, sắc mặt tái xanh, không giận tự uy:

- Tranh luận đan trở thành đan sư, mặc dù truyền thừa từ xưa, lại có quy định đặc biệt. Nhưng nản này, ta tới ngoại trừ đưa Phá Âm đan, máu của Cự Tê thú người muốn mua ra, còn muốn kiểm tra vị Trương Huyền này. Một khi không phù hợp điều kiện, trực tiếp loại bỏ tư cách.

- Vâng!

Âu Dương hội trưởng gạt đầu.

- Lấy ngọc tinh ghi chép ngày đó tới đây. Nếu như để cho ta phát hiện có bất kỳ hành vi thiên vị lừa đảo nào, tất cả mọi người tham dự tranh luận đan đều sẽ phải bị trừng phạt!

Hồng Vân đan sư nhướng mày, mang theo sự uy nghiêm không cho phép người khác được nghi ngờ.

- Vâng, Hồng Vân đan sư, mời đi bên này...

Âu Dương hội trưởng vội vàng đi phía trước dẫn đường.

Chỉ chớp lát, bọn họ lại đi đến chỗ tranh luận đan trước đó. Hắn lấy ngọc tinh ghi chép ra.

- Mở ra!

Ngồi ở chỗ ngồi, cảm chén trà ngon mới rót, Hồng Vân đan sư thần nhiên nhìn qua.

Âu Dương hội trưởng lại không nói nhiều, chân khí trong cơ thể vọt về phía ngọc tinh ghi chép. Trong nháy mắt, ngọc tinh lập lờ. Ghi chép nội dung trước đó một lần nữa hiện ra.

Chính là cảnh tượng Trương Huyền tiến vào phòng.

- Đây là Trương Huyền sao? Âu Dương hội trưởng, người cũng là người lâu năm của công hội, thế nào lại hồ đồ như vậy? Hắn còn trẻ như vậy, làm sao

có thể tranh luận đơn thành công?

Nhìn thấy rõ ràng hình dáng của Trương Huyền còn chưa đủ hai mươi tuổi, lông mày Hồng Vân đan sư nâng lên.

Dám tham gia tranh luận đan, bình thường không học tập luyện đan mấy chục năm, ít nhất cũng phải năm sáu chục tuổi. Người này ngược lại hay rồi, chưa đủ hai mươi... Hắn có thể biết cái gì?

Rất rõ ràng, những luyện đan sư khác có phần cố ý nhường nhịn!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Hồng Vân đan sư (2)

- Không bằng như vậy đi. Bất kỳ một luyện đan sư nào ở đây, chỉ cần dám luyện đan ở trước mặt ta, bất kể hắn sử dụng thủ pháp gì, ta đều có thể nói ra tên của thủ pháp đó, sai lầm trong khi luyện đan. Chỉ cần bất kỳ người nào ở đây cảm thấy ta đưa ra sai lầm không đúng, ta có thể lập tức chịu thua...

Trong ngọc tinh ghi chép vang lên giọng nói của Trương Huyền.

- Lỗ mắng!

Hồng Vân đan sư cười lạnh:

- Ta cũng không dám bảo đảm có thể nhìn ra được sai lầm của đan sư nhất tinh trong khi luyện đan. Hắn chỉ là một học đồ cũng muốn nhìn được sao? Đùa kiểu gì vậy... Thật không biết trời cao đất rộng!

Ngọc tinh ghi chép tiếp tục truyền hình ảnh. Rất nhanh liền xuất hiện cảnh tượng Mạnh Nham đan sư luyện đan. Trương Huyền chỉ ra trong ngọc hắc mang theo sát khí, Tinh Tâm đan rất khó có hiệu quả.

- Vị Mạnh Nham này trong lúc luyện đan, nóng nảy không ổn định, không có an thần tĩnh tâm. Có thể nhìn ra được cũng không có gì ngạc nhiên...

Nhìn thấy được điều này, Hồng Vân đan sư có chút do dự.

Bản thân hắn là luyện đan sư nhị tinh, về năng lực quan sát đám người Dương hội trưởng tất nhiên không thể nào so sánh được.

Thời điểm Mạnh Nham đan sư chế luyện Tinh Tâm đan, tâm cảnh không ổn định, tâm tình luống cuống, luyện ra đan dược phế phẩm, không khó để nhìn ra được.

Ngay sau đó Trần Tiêu đan sư bắt đầu.

- Từ khi? Điều này... Trần Tiêu đan sư luyện đan quá mức yên tĩnh. Ta chỉ có thể nhìn ra một vài điểm không thích hợp, nhưng không có cách nào nhìn ra hắn sắp phải chết...

Hồng Vân đan sư có chút nghi ngờ.

Các đan sư nhất tinh khác cho rằng trước đó Trương Huyền đã điều tra qua mọi người, mới suy luận ngược, cho ra kết luận. Hắn lại khác. Làm đan sư nhị tinh, khả năng quan sát của hắn cực cao. Mặc dù không có nói chuẩn xác như Trương Huyền, nhưng trạng thái lúc luyện đan của hai vị đan sư Mạnh Nham, Trần Tiêu, hắn vẫn có thể nhìn ra một chút.

Ngay sau đó là Trình Giang.

Tiếp nữa là Bạch Minh.

- Cái lò luyện đan này cao bảy thước ba tấc, rộng ba thước hai tấc, là do thợ thủ công tam mật của Thạch Tinh phường chế luyện ra vào bảy năm ba tháng trước...

- Đỉnh này có độ dày hơn một tấc, nhiệt lượng đã muốn hoàn toàn thẩm thấu. Cần một nén hương thêm ba mươi bốn lần hít thở...

Trong ngọc tinh ghi chép, Trương Huyền chậm rãi nói, trong ánh mắt mang theo vẻ tự tin và nhìn xa trông rộng.

- Điều này...

Hồng Vân đan sư lại không tức giận như lúc trước nữa, mà mở to hai mắt nhìn. Hắn nhìn chăm chăm vào ngọc tinh.

Bản thân hắn là luyện đan sư nhị tinh, có thể tiếp xúc với đan sư cao hơn, cũng từng nghe qua bọn họ nói chuyện với nhau. Hình như trước khi luyện đan, phải tìm hiểu rõ ràng quy cách của lò luyện đan mới có thể sử dụng phương pháp tương ứng, chế luyện ra đan dược có phẩm chất cao hơn.

Cho tới nay, hắn đều cảm thấy những điều này cách hắn rất xa xôi. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ nghe được từ trong miệng một học đồ nói ra, hơn nữa còn rõ ràng như thế.

- Hồi bẩm Hồng Vân đan sư, sau chuyện này xảy ra, ta đã đặc biệt lấy hồ sơ của lò đỉnh này ra, xác định so sánh cẩn thận. Bất kể lò luyện đan có độ cao trọng lượng, độ dày, hay thời gian chế luyện, số lần vận chuyển, từng luyện ra đan dược thế nào... Trương Huyền đan sư nói đều không sai chút nào, không có bất kỳ sai lầm nào!

- Chúng ta cũng đặc biệt thực nghiệm. Nhiệt lượng thẩm thấu quả thật cần một nén hương thêm ba mươi bốn lần hít thở, không sai chút nào...

...

Âu Dương hội trưởng ở một bên giải thích.

Thật ra không cần hắn giải thích, Hồng Vân đan sư cả ngày luyện đan cũng có một hiểu biết đại khái, biết đối phương nói không có sai.

-... Khiến cho dược hiệu tự nhiên tổn thất mười ba phần trăm, thất bại!

- Dược hiệu không có hoàn toàn phát huy, tổn thất mười bốn phần trăm, thất bại!

...

- Điều này... điều này... không có khả năng!

Nghe được Trương Huyền liên tiếp nói “thất bại”, toàn thân Hồng Vân đan sư cứng đờ, nắm đấm không tự chủ được xiết chặt.

- Dựa theo trình tự Trương Huyền nói, sau đó chúng ta lại từng làm kiểm tra qua. Tỷ lệ phần trăm tổn thất hắn nói ra, không có chút sai lầm nào. Không nhiều không ít. Đây là ghi chép chúng ta thử nghiệm, đan sư có thể xem qua...

Âu Dương hội trưởng lấy ra một vở đưa tới.

Nếu là tranh luận đan, tất nhiên không có khả năng dễ dàng lại kết thúc như vậy. Sau khi Trương Huyền rời đi, Âu Dương hội trưởng và mấy vị đan sư lại suốt đêm làm thêm giờ, thử nghiệm lại tất cả những số liệu hắn nói ra một lần. Kết quả khiến cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm. Tự nhiên... giống nhau như đúc, không có một chút sai lầm nào.

- Điều này...

Xem lại ghi lại một lần, Hồng Vân đan sư cảm giác có phần muốn phát điên.

Phía trên này đều có luyện đan sư kí tên. Thời gian cho mỗi một trình tự, đều được ghi chép rõ ràng, không có khả năng giả vờ.

Chỉ liếc mắt thoáng nhìn, hắn lại nhớ kỹ trình tự bốn mươi bảy loại dược liệu đưa lên, mỗi một loại sẽ phát sinh phản ứng gì, cùng với dược hiệu tổn thất...

Trời ạ, đây là người sao?

Bản thân Hồng Vân đan sư tính toán một chút, không nhận được lác đầu. Cho dù là với trình độ của hắn, cũng không làm được như vậy.

Hắn tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Tiếp theo chính là quá trình tranh luận bình thường. Các vị đan sư đưa ra vấn đề xét hỏi.

-... Thật khéo, tàng thư khổ sơ đẳng của công hội chúng ta lại có, ở hàng thứ hai mươi bảy bên phía trái phía trên...

Trên ngọc tinh ghi chép, Trương Huyền cười khê, vẫy bàn tay một cái, nói ra tên gọi và vị trí của sách.

- Những quyển sách này... ta hình như đều xem qua, giống như hắn nói...

Hơi thở của Hồng Vân đan sư dồn dập.

Nếu như nói trước đó Trương Huyền nói những điều này, không có cách nào xác nhận được. Ở trên luyện đan sách, lượng kiến thức của hắn vượt xa đám người Âu Dương hội trưởng. Rất nhiều sách đối phương nói ra, hắn gần như đều xem qua. Nội dung... giống hệt, không có bất kỳ sai lầm nào.

Nói thật, nghe được công hội luyện đan sư của Thiên Huyền vương quốc không ngờ trong tranh luận đan để cho một người chưa đủ hai mươi tuổi trở thành luyện đan sư chính thức, hắn đã vô cùng phẫn nộ.

Hắn cho rằng đám người Âu Dương thành khẳng định vô cùng buông lỏng.

Chính vì vậy, tổng bộ bên kia mới để cho hắn qua kiểm tra cẩn thận một lần nữa.

Trên đường đến đây, hắn đã sớm nghĩ kỹ xem đàm chọc như thế nào, để tìm khuyết điểm, sau đó một lần nữa quyết định, để cho vị Trương Huyền này không thông qua, loại bỏ tư cách luyện đan sư. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, mình còn chưa hoàn toàn xem hết ngọc tinh ghi chép lại, đã bối rối.

Nếu như nội dung trong ngọc tinh không phải làm giả, mà thật sự phát sinh... Vậy lý giải của Trương Huyền này đối với luyện đan cũng quá nhiều...

... Ngô Hiểu đan sư, lò luyện đan bảo dưỡng, Triệu Khiêm tôn đan sư, việc cần chú ý khi luyện đan, Nguru Tuyền đan sư, nói kỹ về những việc vặt, Đại Thu đan sư bảo dưỡng lò đỉnh mới...

Trên ngọc tinh ghi chép, Trương Huyền tiếp tục mở miệng, từng hành động lời nói đều tự mang theo phong độ.

- Ta cũng đã xem qua những quyển sách này. Những lời hắn nói hoàn toàn... chính xác!

-... Chính xác!

-... Chính xác!

Đốt ngón tay của Hồng Vân đan sư trắng bệch, môi không ngừng run rẩy.

Ban đầu có ý nghĩ trừng phạt đối phương. Còn chưa xem xong hết ngọc tinh ghi chép, hắn liền phát hiện ra, mình tự nhiên không tìm ra được một lý do nào...

- Âu Dương hội trưởng, Trương Huyền đan sư ở bên ngoài cầu kiến...

Một học đồ nói.

Leng keng!

Trong lòng thâm cả kinh, chén trà trong tay Hồng Vân đan sư rơi trên mặt đất, vỡ vụn.

Hắn quay đầu nhìn lại. Ngay sau đó hắn liền nhìn thấy một người hai mắt đỏ ừng, túi mắt sâu, ủ rũ đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Nổ lò (1)

- Đây là người có vẻ mặt tự tin kia sao?

Khôi phục lại, Hồng Vân đan sư ổn định lại hơi thở.

Người ở trong ngọc tinh tự tin nhìn xa trông rộng, đối với luyện đan có lý giải sâu đậm. Người trước mắt này ủ rũ, mắt đỏ như máu...

Đây là bị người nấu sao?

Luyện đan sư, cả ngày tiếp xúc với dược liệu. Đối với việc bảo dưỡng bản thân thường đặc biệt chú trọng. Bình thường sẽ không để cho mình đặc biệt mệt mỏi rồi. Hơn nữa... luyện đan sư là chức nghiệp đứng đầu thượng tam phẩm, để ý tới hình tượng và uy nghiêm bản thân. Đã bao giờ thấy một luyện đan sư chính thức đi ra với mặt nhìn như gấu mèo?

Cũng thật không có phong độ.

Không chỉ hắn nghi ngờ, đám người Âu Dương đan sư cũng lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Mình thực sự bị người này tranh luận tới thương tích đầy mình? Hận không thể có kẻ nứt để chui vào sao?

Quá mất mặt...

...

Trương Huyền không biết trong đầu mọi người đang miên man suy nghĩ, đi vào gian phòng. Nhìn thấy được hơn mười vị luyện đan sư của toàn bộ Thiên Huyền vương quốc đều đang ở đây, hắn cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Những luyện đan sư này bình thường đều bận rộn nhiều việc, muốn tập trung đủ, cơ bản không quá dễ dàng. Trước đây để sát hạch cho hắn, đã phải triệu tập trước một ngày, mới có mười người tới. Thế nào ngày hôm nay tất cả đều ở trong này?

Chỉ có điều, tới nhiều luyện đan sư hơn nữa cũng không có quan hệ gì với hắn. Trương Huyền lúc đầu không tiếp tục để ý nữa. Hắn cố kìm nén cảm giác mệt mỏi rải trên người, đi vài bước đến trong đại sảnh.

- Âu Dương hội trưởng, đồ ta muốn mua đã tới chưa?

- Đến rồi. Ở đây...

Âu Dương hội trưởng lấy đồ Hồng Vân đan sư vừa tới ra.

Đan dược tam phẩm Phá Âm đan và máu Cự Tê thú tiên thiên.

Tiếp nhận đồ xong, sắc mặt Trương Huyền vui mừng, thu vào chiếc nhẫn trữ vật. Hắn lập tức đưa kim phiếu đã chuẩn bị xong ra.

- Từ biệt...

Thấy đối phương kiểm tra xong, không có vấn đề gì, hắn tính rời khỏi đó.

Hắn thật sự quá mệt mỏi. Máy thứ này đến thật tốt. Hắn mau chóng lấy về cho Triệu Nhã, Viên Đào sử dụng, sau đó là có thể an tâm ngủ một giấc.

- Trương Huyền đan sư khoan hãy đi...

Hồng Vân đan sư kịp phản ứng, đứng dậy.

- Người là ai?

Đang mệt mỏi rải rồi ngủ gà ngủ gật, lại thấy có người ngăn cản, Trương Huyền có chút mất hứng.

- Tại hạ Hồng Vân... có một nghi vấn trên phương diện luyện đan, còn muốn hỏi một chút. Mong rằng Trương Huyền đan sư có thể trả lời...

Hồng Vân đan sư nói.

Nhìn xong nội dung trong ngọc tinh ghi chép, hắn đối với người thành công tranh luận đan trước mắt này, đã có bảy, tám phần tin tưởng. Chỉ có điều, hắn vẫn phải trực tiếp hỏi thăm mấy vấn đề, xác nhận có nghi ngờ dối trá hay không.

- Không rành!

Trương Huyền bĩu môi một cái:

- Ta cũng không phải lão sư của người. Có nghi vấn gì đi đọc sách đi, tìm ta làm gì? Đi chỗ nào mát mẻ mà đợi...

Nói đùa, không nhìn thấy đang ta vội sao? Ta phải về nhà ngủ. Ai có thời gian trả lời vấn đề của người? Tại sao lại không năng lực quan sát như vậy?

Lại nói... người là ai chứ?

Tùy tiện một đan sư nào có vấn đề cũng hỏi ta, ta còn không mệt chết sao?

Àm!

Các luyện đan sư trong phòng đều lão đạo.

Âu Dương hội trưởng thiếu chút nữa bị một cục đờm làm nghẹn chết.

Đại ca, vị này chính là luyện đan sư nhị tinh do phía trên phái tới đặc biệt điều tra người. Người không ngờ lại bảo hắn tìm chỗ nào mát mẻ đợi...

- Khụ khụ!

Cố nén kích động muốn nôn ra máu, Âu Dương hội trưởng liền vội vàng tiến lên:

- Trương Huyền đan sư, vị Hồng Vân đan sư này là luyện đan sư nhị tinh do tổng bộ phái tới...

- Luyện đan sư nhị tinh?

Trương Huyền sững sờ, liếc mắt thoáng nhìn người trước mắt. Mí mắt đầy mệt mỏi rải của hắn nâng lên:

- Được rồi. Có gì cần hỏi thì hỏi đi. Ta còn không có thời gian...

-...

Âu Dương hội trưởng.

-...

Rất nhiều luyện đan sư.

Người ta là tới kiểm tra ngươi. Ngươi làm thế nào lại giống như hỏi thăm học tập ngươi vậy? Mấu chốt nhất chính là... ngươi không có thời gian. Với em gái ngươi sao? Ngươi rốt cuộc có ý thức được tình cảnh khó khăn của mình hay không? Một khi sát hạch không thông qua, đối phương lại có thể loại bỏ thân phận luyện đan sư của ngươi...

Mọi người chấn động kinh ngạc, Hồng Vân đan sư cũng đầy phiền muộn. Nếu không phải mình xem qua đối phương trong ngọc tinh ghi chép, chỉ sợ đã sớm phát điên.

- Ở trong quá trình chế luyện Hồi Tức đan nhất phẩm, bình thường sau khi xuất hiện thành đan, đan dược có tình trạng bị vàng. Ta muốn hỏi một chút, cái này giải quyết như thế nào?

- Đã là luyện đan sư nhị phẩm, cái này cũng không hiểu sao? Hồi Tức đan có thể khôi phục lực lượng tiêu hao của con người. Dược liệu cần chủ yếu là Bạch Tịch thảo. Thứ này toàn thân trắng như tuyết. Khi vừa tiếp xúc với chân khí của con người, sẽ lại biến thành màu vàng nhạt. Đó không phải là bởi vì dược liệu có vấn đề, mà bởi vì chân khí con người có quá nhiều tạp chất. Nếu như là chân khí càng tinh thuần, sẽ không xuất hiện loại tình huống này nữa. Nếu muốn đan dược không bị vàng, rất đơn giản. Thời điểm chế luyện đan dược, thêm một vị Thanh Dương hoa. Thứ này có thể hấp thu tạp chất trong chân khí, có thể khiến Bạch Tịch thảo không thay đổi màu sắc...

Trương Huyền tùy ý khoát tay áo.

Sách màu vàng khiến cho biến nội dung tất cả sách hắn xem được ở tầng thư khố cấp cao và cấp thấp, trở thành trí nhớ của mình, thấu hiểu đạo lý, giải thích đơn giản đến cực điểm. Ngay cả Thiên Đạo Đồ Thư Quán hắn cũng không cần sử dụng, đã có thể thuận miệng chỉ điểm.

Chủ yếu cũng bởi vì đối phương hỏi thăm chính là kiến thức về đan dược nhất phẩm. Nếu hỏi cao cấp hơn một chút, hắn cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

- Thanh Liên hoa làm nguyên liệu thuốc chính chế luyện đan dược, mùi đắng. Thêm vào cam thảo lại dễ dàng nổ lò. Vấn đề này giải quyết như thế nào?

Hồng Vân đan sư nói tiếp.

- Thanh Liên hoa mùi đắng là bởi vì màu vàng phía trên đài sen. Thứ này không có tác dụng đối với luyện dược. Chỉ cần lau đi, cái gì cũng không cần thêm, đan dược sẽ không đắng nữa, ngược lại mang theo vị ngọt. Thêm cam thảo là thừa, tất nhiên sẽ nổ lò.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Nổ lò (2)

Trương Huyền nhìn đối phương đang ngây ra như kẻ ngốc:

- Ngươi là luyện đan sư nhị phẩm, ngay cả cái này cũng không hiểu, vậy sát hạch lên thế nào?

...

Hồng Vân đan sư ghen một hơi.

- Được rồi. Nếu như chỉ có mấy vấn đề này, tầng thứ khố của công hội cao cũng có. Không có việc gì làm, xem nhiều sách một chút. Ta còn có việc, đi trước...

Trương Huyền ngáp một cái, lại đi ra ngoài.

Hắn cảm thấy lại không được ngủ, làm không tốt cũng sẽ chết.

Nhìn hành động này của hắn, vẻ mặt Hồng Vân đan sư vặn vẹo.

Ngươi tôn trọng ta một chút có được hay không?

Bất kể nói thế nào, ta cũng là luyện đan sư nhị tinh từ tổng bộ tới, cao hơn người một cấp bậc. Những người khác nhìn thấy ta, đều sớm chò đợi, lễ độ cung kính. Người thì hay rồi, mí mắt còn không nâng ra lên. Nói chuyện với ta còn bảo ta tìm nơi nào mát mẻ chò, xem nhiều sách một chút...

Ta xem em gái người ấy!

Ta đang sát hạch người, lẽ nào người không có nhìn ra sao? Những đáp án này ta đương nhiên biết...

Trong lòng phiền muộn, hần lộ ra một chút mất hứng, nhướng mày.

- Đừng đi vội. Vấn đề này, chỉ cần người trả lời được... ta sẽ không hỏi thêm nữa. Hơn nữa, Phá Âm đan và máu của Cự Tê thú có thể miễn phí tặng cho người, không cần tiền.

Lời vừa nói xong, hần đang suy nghĩ đối phương có đáp ứng hay không, đã thấy Trương Huyền chẳng biết từ lúc nào đứng ở trước mắt, vẻ mặt mờ rờ trong mắt biến mất sạch sẽ, lộ ra tinh quang:

- Lời người nói là sự thật?

Phá Âm đan và máu của Cự Tê thú là dược liệu tốn hết hai nghìn ba trăm vạn kim tệ. Nếu như có thể miễn phí, quả thực quá tốt.

Có thể tiết kiệm được một khoản lớn...

- Người... đừng tục!

Hồng Vân đan sư tức tới mức thổi râu mép bay lên.

Vừa rồi nói chuyện với hần, mí mắt đối phương cũng không muốn nâng lên. Vừa nghe được có thể miễn phí, đối phương hưng phấn đến mức sắp nhảy cẫng lên...

Hần đường đường là luyện đan sư nhị tinh ở trong lòng đối phương, tự nhiên thua một đồng kim tệ...

Suy nghĩ một chút cũng làm cho người ta phát điên.

Thật ra Trương Huyền sẽ có loại hành động này, ngược lại không phải cố ý làm ra vẻ.

Mà hiện tại, giá trị quan của hần vẫn là nhân viên quản lý thư viện ở địa cầu, còn chưa thật sự dung hợp với dị giới. Đối với luyện đan sư nhị tinh gì đó, hần không có mấy khái niệm. Cho dù lợi hại hơn nữa... lại làm sao có thể thực tế bằng có tiền?

Không thấy hần vì kiếm hai ngàn vạn kim tệ này, đã tiêu hao bao nhiêu tế bào não sao...

- Vấn đề này là... thời điểm ta chế luyện tinh Nguyên Đan, mỗi lần đều sẽ nổ lò...

Hồng Vân đan sư nói ra vấn đề của hần.

Nghe được vấn đề này, tất cả đám người Âu Dương thành đều sùng sốt. Mỗi một người đưa mắt nhìn nhau.

Tinh Nguyên đan... đây chính là đan dược nhị phẩm đỉnh cấp, có thể bổ sung tinh khí thần hao tổn trong cơ thể người. Có lời đồn đại, cho dù luyện đan sư tam tinh cũng rất khó có thể dễ dàng chế luyện ra.

Hồng Vân đan sư không ngờ hỏi một luyện đan sư nhất tinh, làm thế nào chế luyện đan dược nhị phẩm đỉnh cấp...

Điều này cũng quá vô sỉ.

Rõ ràng vượt quá ranh giới...

Nhìn thấy được ánh mắt của mấy người, mặt Hồng Vân đan sư đỏ lên.

Nói thật, hần cũng bị Trương Huyền chọc tức, muốn gõ một cái. Người không phải rất lợi hại sao? Ta ném ra một vấn đề ngay cả ta, luyện đan sư nhị tinh cũng không giải quyết được, xem người trả lời như thế nào?

Không trả lời được, ta lại giáo huấn người một trận, cho người bỏ đi dáng vẻ kiêu ngạo, để cho người biết, nói chuyện với luyện đan sư nhị tinh, đáng lẽ phải là thái độ thế nào.

- Tinh Nguyên đan?

Trương Huyền chưa từng xem qua sách của luyện đan sư nhị tinh, tên đan dược này cũng không biết. Hần còn tưởng rằng đó là một loại thuốc hiếm, mình kiến thức nông cạn không biết, nên cũng không quá để ý.

Đương nhiên, cho dù biết, hấn khẳng định cũng không để ý. Dù sao, hấn cũng không phải dựa vào kiến thức giải quyết. Hấn chuyển kiếp tới chưa đầy nửa tháng. Cho dù có loại máy nói dối Thiên Đạo Đồ Thư Quán này, tốc độ hấn tiếp nhận kiến thức rất nhanh, nhưng khẳng định không thể nào so sánh được với những luyện đan sư sống mấy chục năm.

- Đi luyện đan, để cho ta xem một chút...

Trong lòng có tính toán, Trương Huyền tùy ý khoát tay áo.

- Được!

Nghe giọng điệu của hấn giống như bảo mình đùa giỡn khi, Hồng Vân đan sư càng phiền muộn hơn. Trong lòng âm thầm quyết định, một khi hấn nói không nên lời, cố gắng giáo huấn một trận. Lúc này, Hồng Vân đan sư mới đến phía trước lò đỉnh, lấy được liệu tử trong chiếc nhẫn trữ vật ra, chuẩn bị bắt đầu.

Tinh Nguyên đan, trong đan dược nhị tinh là một loại đan dược bán rất chạy. Bởi vì hấn không chế luyện thành công, vẫn luôn mang theo dược liệu bên người, thường xuyên nghiên cứu. Muốn lấy ra cũng không khó.

Hừng hực!

Lò lửa thiêu đốt, tinh luyện dược liệu.

Hồng Vân đan sư vừa ra tay, quả nhiên xuất hiện sự khác biệt. Không hổ danh là luyện đan sư nhị tinh. So với đám người Trần Tiêu đan sư còn cường đại hơn rất nhiều. Bất kể là khống chế đối với dược liệu hay là khống chế đối với lò lửa, cùng với tinh luyện dược liệu... đều không thể so sánh nổi.

Loại dược vật giống nhau ở trong tay hấn lại giống như nước chảy mây bay, tập trung vào lò đỉnh, dưới lò lửa thiêu đốt sôi trào, rất nhanh lại xuất hiện mùi đan dược rất nồng.

Mùi đan dược này linh khí mười phần, khiến người ta chỉ ngửi vào một hơi, lại cảm thấy thân thể hoạt bát, thoải mái hơn rất nhiều.

Trương Huyền liên tục không ngủ năm ngày năm đêm, có chút mệt nhọc. Vừa ngửi một cái, hấn cũng cảm thấy thư thái hơn nhiều, mắt hình như cũng bớt đỏ.

Àm àm!

Chỉ có điều, lại ở thời điểm mùi đan dược nồng đậm nhất, đột nhiên thoáng ngừng lại. Một lực lượng hung bạo phun mạnh ra. Lò đỉnh trước mắt không chịu nổi, âm ầm nổ tung.

Răng rắc!

Một đồng đan dược hồng vắng ra ngoài, cháy đen giống như than.

Luyện đan thất bại, hơn nữa còn là kinh khủng nhất... nổ lò!

Nếu không phải mọi người đã sớm có sự đề phòng, sợ rằng đều sẽ bị khí tức bạo ngược trong đó nổ cho tổn thương.

Bị khí tức nổ mạnh phun trúng, toàn thân Hồng Vân đan sư đen xì, tóc dựng đứng. Bộ dạng giống như bị sét đánh. Hai tay hấn để ở sau lưng, nhìn lại.

- Ta luyện xong. Người nói một chút xem, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 215: Xung đột (1)

- Á...

Nhìn thấy dược bộ dạng này của hấn, đám người Âu Dương hội trưởng muốn cười lại không dám cười.

Ở trong lòng bọn họ, Hồng Vân đan sư chính là đan sư siêu cường i cao cao tại thượng. Cho dù Thẩm Truy bộ hạ nhìn thấy, cũng phải lễ độ cung kính, không dám hoàn toàn khinh thường.

Hiện tại thì hay rồi. Toàn thân giống như than đen, tóc dựng thẳng. Nếu không phải hai mắt vẫn chớp động, bọn họ cũng hoài nghi hấn có phải là hoạt nhân hay không.

Chỉ có điều, bọn họ cũng biết, lúc này không phải là thời điểm để cười. Tất cả đồng loạt đưa mắt tập trung ở trên người Trương Huyền.

Bọn họ muốn nghe một chút về cách nói của hắn.

Chỉ điểm cho luyện đan sư nhị tinh... đây chính là chuyện bọn họ cũng không dám nghĩ đến.

Bọn họ cũng muốn xem thử, người thanh niên thời điểm ban đầu tranh luận đan hăng hái, có thể lại hiện ra ánh hào quang hay không.

Ánh mắt mọi người tập trung lại. Chỉ thấy người thanh niên cách đó không xa, về mặt cổ quai nhìn tới:

- Người xác định người thực sự là luyện đan sư nhị tinh?

- Người nói vậy là có ý gì?

Hồng Vân đan sư vung ống tay áo, có vẻ có chút không vui.

- Thanh Hoa thảo có thuộc tính gì?

Không để ý tới sự mất hứng của hắn, Trương Huyền hỏi.

- Thanh Hoa thảo, toàn thân xanh thẫm, tính ôn hòa.

Hồng Vân đan sư trả lời.

- Kim Tiền hoa thì sao?

- Kim Tiền hoa có hai màu vàng bạc, còn được người ta gọi là hoa vàng lá bạc, cũng là dược liệu có tính trung hoà.

- Hai loại dược liệu này, tuy rằng đều là dược liệu trung tính, dung hợp lại, sẽ phát sinh biến đổi khác thường, biến thành thuộc tính cực kỳ nóng.

Trương Huyền nói.

- Cái này ta biết. Phương pháp luyện Tinh Nguyên Đan, truyền thừa từ lâu, cũng có hai thứ dược liệu này. Nếu quả thật bởi vì bọn chúng dung hợp gây ra nổ lò, những người khác làm cũng sẽ nổ.

Hồng Vân đan sư lắc đầu:

- Hơn nữa, trình tự ta thả dược liệu vào không có bất kỳ sai lầm nào. Giữa hai thứ dược liệu này còn thả một Tử Hương thảo tới trung hoà, nghiêm khắc dựa theo trình tự. Trên thời gian lên cũng không có sai lầm chút nào!

Hắn từng đặc biệt hỏi qua người khác về chế luyện Tinh Nguyên đan. Mỗi một loại dược liệu, mỗi một trình tự, đều giống nhau như đúc, nhưng kết quả lại có khác biệt rất lớn. Lúc này mới khiến cho hắn nghi ngờ tất cả.

Đối phương nói hai loại dược liệu trung tính này dung hợp sẽ nóng lên, hắn cũng biết. Đồng thời hắn đã sớm dự phòng. Không thể nào là nguyên nhân này.

- Ta không hề trình tự của người không đúng, cũng không hề hai loại dược liệu này có vấn đề!

Trương Huyền thần nhiên nói.

- Vậy người có ý gì?

Không chỉ Hồng Vân đan sư nghi ngờ, những người khác cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nếu không phải là vấn đề này, chung quy có ý gì?

Nếu không, làm sao có thể đang chế luyện tốt, lại nổ lò?

Hơn nữa... nếu hai loại dược liệu này không có vấn đề, người hỏi làm cái gì?

Hai tay đưa ra sau lưng, không để ý tới vẻ kỳ quái của mọi người, Trương Huyền đi vài bước đến trước lò luyện đan đã nổ mạnh. Trên mặt đất cách đó không xa, vừa vặn còn có hai gốc Thanh Hoa thảo và Kim Tiền hoa chưa dùng tới.

- Thanh Hoa thảo và Kim Tiền hoa đều có tính ôn hòa, sau khi dung hợp sẽ nóng lên... Thêm vào Tử Hương thảo trung hoà, lại có thể giải quyết tai hoạ ngầm này. Tất cả luyện đan sư đều xem nó trở thành chân lý. Nói thật, làm như vậy cũng thực sự không có sai. Nhưng... người khác làm đều chính xác, người làm lại không được!

Trương Huyền khẽ cười.

- Ta làm không được? Lẽ nào ta còn có cái gì đặc biệt sao?

Hồng Vân đan sư nhú lại một cái.

Ta cũng đường đường chính chính thi đấu luyện đan sư nhị tinh. Hơn nữa ở trong đội ngũ này, thực lực của ta còn không thấp. Dựa vào cái gì ta lại không được?

- Không sai, người thật sự đặc biệt. Nếu như ta không nhìn nhầm, người chắc hẳn là chưa bao giờ ăn qua dược vật Từ Hương thảo làm thuốc chính chế luyện ra!

Trương Huyền nhìn qua.

- À... ta có chút dị ứng Từ Hương thảo, không thể dùng...

Hồng Vân đan sư gật đầu.

- Thật ra không phải dị ứng, mà thuộc tính chân khí của người tương khắc...

Trương Huyền để hai tay ra sau lưng:

- Người tu luyện Hồng Viêm quyết, trời sinh mạng lửa. Từ Hương thảo sinh trưởng ở trong nước, là dược liệu thuộc tính thủy. Chân khí dung hợp với nó, rất dễ dàng hóa giải thuộc tính thủy trong đó, khiến cho dược liệu mất đi tác dụng. Người khác chế luyện tinh Nguyên Đan, hiệu quả Từ Hương thảo còn. Với người lại không có tác dụng. Hai loại dược liệu mất đi sự trung hoà, tự nhiên sẽ phát sinh phản ứng, khiến cho nổ lò!

- Người... làm sao biết được ta tu luyện Hồng Viêm quyết?

Sắc mặt Hồng Vân đan sư nhất thời trắng bệch.

Hồng Viêm quyết là công pháp truyền thừa của gia tộc hắn. Từ nhỏ hắn đã tu luyện, đến nay được mấy chục năm. Nó thật sự có thuộc tính hỏa, vận chuyển chân khí, lửa cháy mạnh rất nóng. Nhưng đây là bí mật của riêng hắn. Hắn chưa bao giờ nhắc qua với người ngoài. Ngay cả không ít bằng hữu tốt ở cùng một chỗ cũng không hiểu rõ tình hình. Người này làm sao có thể mở miệng liền nói toạc ra?

- Người không cần phải quan tâm vì sao ta biết được. Nếu như không tin, có thể người thử tinh luyện Từ Hương thảo, thêm vào Thanh Hoa thảo, Kim Tiền hoa. Nếu như không nổ mạnh, đã chứng minh cách nói của ta là sai lầm.

Trương Huyền cũng không giải thích.

Chỉ cần luyện đan, Thiên Đạo Đồ Thư Quán có thể sinh ra sách. Đừng nói công pháp, ngay cả chỗ thiếu hụt của môn công pháp này, thật sự muốn nói ra, hắn đều có thể nói tất cả rõ ràng, không tính là gì cả.

Hồng Vân đan sư nghi ngờ một chút, vẫn quyết định thử xem. Hắn lấy ra Thanh Hoa thảo, Kim Tiền hoa cùng với Từ Hương thảo đồng thời luyện hóa thuốc pha chế sẵn thành nước, dung hợp ba dạng thuốc nước với nhau.

Àm!

Quả nhiên, giống như lời đối phương nói, lập tức nổ tung.

- Điều này...

Thân thể Hồng Vân đan sư run rẩy.

Hắn đã học tập Tinh Nguyên đan nhiều năm, vẫn không có thành công. Hắn vốn tưởng rằng là do trình tự luyện đan, phối hợp dược liệu có vấn đề. Dù nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới, lại là do chân khí hóa giải dược tính của Từ Hương thảo...

Nếu không phải chính tai hắn nghe nói, hắn cũng không thể tin được đó là sự thật.

- Có thể có phương pháp giải quyết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Xung đột (2)

Sau một hồi kinh ngạc, Hồng Vân đan sư không nhìn được nhìn về phía người thanh niên cách đó không xa.

Lúc này, đối với người này hẳn dĩ nhiên tâm phục khẩu phục.

Ban đầu, hẳn dự định qua loại bỏ tư cách của Trương Huyền. Hiện tại loại ý nghĩ này hoàn toàn không sinh ra được.

Chỉ dựa vào luyện đan, lại nhìn ra công pháp tu luyện của bản thân mình cùng được liệu xung đột. Thật sự không biết kỹ thuật luyện đan ra sao, chỉ dựa vào năng lực quan sát, cho dù là sát hạch nhị tinh, sợ rằng cũng thừa sức.

- Đường đường là luyện đan sư nhị tinh, biết nguyên nhân, lẽ nào ngay cả phương pháp giải quyết đơn giản như vậy cũng không tìm được?

Trên mặt Trương Huyền lộ vẻ không vui.

Đồ Thư Quán có thể nhìn ra chỗ thiếu hụt, cũng không thể cho hẳn phương pháp giải quyết chính xác. Đường nhiên, điều này không thể nói ra được... Nếu chẳng may đối phương cảm thấy ngại chưa nói được, lấp liếm chuyện miễn phí thì làm sao bây giờ?

Hắn trả lời vấn đề khó khăn như thế, là vì tiền. Bằng không rảnh rồi đau da sao?

- Mong chi giáo...

Nghe được hắn quát mắng, sắc mặt Hồng Vân đan sư nhất thời đỏ lên.

Cũng đúng. Hắn là luyện đan sư nhị tinh, làm sao còn không biết xấu hổ hỏi ra chuyện này...

Từ Hường thảo chẳng qua là được tính trung hoà. Chỉ cần tìm một vị dược liệu không xung đột với chân khí của mình thay thế, liền có thể giải quyết được.

- Điều này...

Nhìn thấy được Hồng Vân đan sư thời điểm vừa tới vô cùng kiêu ngạo, khí phách vô song, lúc này giống như một học sinh nhỏ, bị quát mắng không dám phản bác, đám người Âu Dương hội trưởng mỗi một người nắm lấy tóc, hận không thể gấp đập vào tường.

Có ngọc bộn họ cũng biết, lời Trương Huyền nói khẳng định hoàn toàn đúng, không có sai. Nếu không cũng không có khả năng làm cho đối phương tin phục như vậy.

Một người vừa thẳng cấp luyện đan sư nhất tinh, giáo huấn đan sư nhị tinh, còn khiến cho hắn không dám nói lời nào...

Mọi người cố gắng nuốt nước bọt.

- Âu Dương hội trưởng, những lời vừa rồi Hồng Vân đan sư nói, người cũng nghe được. Số tiền này vẫn trả lại cho ta đi. Còn có một trăm vạn tiền thế chấp ta đã giao trước đó...

Không để ý tới sự chấn động kinh ngạc của mọi người, Trương Huyền quang minh chính đại đi tới trước mặt Âu Dương hội trưởng, đưa tay chộp lấy kim phiếu đã giao trước đó.

...

Mọi người cảm thấy không thể nói được lời nào.

Người là luyện đan sư lợi hại như vậy, tùy tiện bán mấy đan dược không phải có tiền sao? Có để ý chút tiền này sao?

Không để ý tới ánh mắt cổ quái của bọn họ, Trương Huyền cất tiền xong, thoả mãn gật đầu.

Ban đầu vì hai thứ này, hẳn đi khắp nơi nghĩ biện pháp kiếm tiền, không tiếc nguy trang thành danh sư, chỉ điểm cho mọi người xung quanh... Kết quả... được liệu tới, không tốn tiền...

Sớm biết như vậy, già vò danh sư làm gì? Dẫn đến chính mình mệt mỏi giống như tôn từ...

Trương Huyền đầy phiền muộn.

Hồng Vân đan sư thi kiểm tra xong, biết người thanh niên trước mắt này có thực học, lại không ngăn cản nữa.

Rời khỏi công hội luyện đan sư, Trương Huyền đi về phía học viện.

...

Nghe được tin tức “Dương Huyền” danh sư xuất hiện, Lục Tầm và Vương Siêu lại ngồi không yên, vội vã đi ra khỏi học viện. Vừa đi tới cửa, bọn họ liền thấy một người thanh niên phờ phạc đi tới.

Người này mắt đỏ như máu, tóc tai rối bời. Vừa nhìn chính là đã mấy ngày không ngủ.

- Lục Tầm, là Trương Huyền...

Vương Siêu lặng lẽ nói nhỏ.

- Hấn sao?

Lục Tầm ngẩng đầu liếc mắt nhìn, không nhận được lác đầu, lộ ra vẻ khinh bỉ:

- Đường đường là lão sư trong học viện, lời thôi léch thếch, không chú ý tới dáng vẻ. Thật sự không nghĩ ra, trước đây học viện vì sao lại tuyển người như thế vào!

- Ta cảm thấy người này nhất định là bị nguoi khiêu chiến tới mức sợ hãi, mấy ngày qua vẫn luôn nghĩ đối sách. Lúc này mới không ngừng không ngủ, biến thành như vậy...

Vương Siêu cười nói.

Lục Tầm lão sư là ai?

Đó là lão sư sao kim nổi danh nhất trong toàn bộ Hồng Thiên học viện. Học viên muốn bá sư hấn, đều xếp thành đoàn.

Bị hấn khiêu chiến, cho dù trưởng lão, trên đầu cũng đổ mồ hôi. Lão sư nho nhỏ mới tới mà thôi, khẳng định đã sớm khiếp sợ đến mức tè ra quần.

Nếu không, làm sao có thể có bộ dạng này?

- Nghĩ đối sách?

Lục Tầm lão sư lác đầu, ánh mắt lộ ra vẻ tự tin nồng đậm mạnh mẽ:

- Hồng Thiên học viện, muốn từ phương diện dạy học giảng bài thắng được ta... Nằm mơ mà thôi!

- Đúng vậy. Nói thật, cũng trách hấn gặp xui xẻo. Nguoi vừa lúc muốn tìm lý do, cường thế quật khởi, thu hút sự chú ý của danh sư, hấn lại xuất hiện. Đáng đời cho hấn bị đánh vào mặt...

Vương Siêu nở nụ cười.

Thẩm Truy bộ hạ mời đám người Lưu sư, tuy rằng bí mật, tuyên bố với bên ngoài là ra ngoài săn bắn, trên thực tế không ít người tin tức nhạy bén, đã sớm biết được.

Vì thu hút sự chú ý của danh sư, trở thành học đồ, Lục Tầm sớm đã chuẩn bị. Cho dù không có chuyện Vương Đào, Vương Nham hủy bỏ khóa học, hấn cũng nhất định sẽ tìm lý do, cường thế quật khởi. Bản thân vị Trương Huyền này đưa mặt ra để cho hấn đánh, tất nhiên hấn sẽ ra tay.

- Đi thôi! Nhanh tìm Dương sư. Nếu muộn, không biết sẽ phải xếp hạng đến lúc nào nữa.

Lục Tầm khoát tay áo.

Đối với hấn mà nói, Trương Huyền chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trên con đường hấn trở thành danh sư mà thôi, không có liên quan tới việc quan trọng, căn bản không có cái gọi là thù hận và lừa gạt.

- Đúng vậy, Dương sư mới là mục tiêu chúng ta nên phấn đấu. Trương Huyền này chỉ là nhân vật nhỏ trong học viện nhỏ mà thôi..

Vương Siêu cũng gật đầu, không tiếp tục để ý tới hấn. Hai người dáng vẻ hiên ngang đi qua trước mặt Trương Huyền, không hề liếc mắt nhìn qua.

...

Nhìn thấy được hai vị lão sư đi tới trước mặt cố ý nâng đầu lên, bộ dạng cao cao tại thượng, nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, không dính bụi trần, Trương Huyền đầy nghi ngờ.

Hai kẻ ngu ngốc này... là ai vậy?

Tuy rằng quyết định cùng Lục Tầm lão sư so tài, nhưng hấn chưa từng gặp qua đối phương, căn bản không biết chính là người này.

Hồng Thiên học viện lại có tới hàng trăm lão sư. Đầu học kỳ hấn mới đến, lại quan hệ không tốt. Hấn không biết vị lão sư sao kim này cũng là chuyện rất

bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Lão sư, cực khổ rồi! (1)

Không để ý tới nhóm hai người đang giả vờ giả vịt, Trương Huyền trở lại trong lớp học.

- Lão sư, lão sư đã trở về!

Mấy học sinh đều đang ở đây. Vừa thấy hấn vào cửa, tất cả đều khom người.

- Không tệ. Xem ra mấy ngày qua đều rất cố gắng.

Nhìn quanh một vòng, thấy rõ ràng tu vi của mọi người, Trương Huyền thoả mãn gật đầu.

Năm ngày không gặp, năm học sinh đều có tiến bước cực lớn. Đám người Vương Đình, Lưu Dương, Trịnh Dương, đều đạt tới võ giả nhất trọng Tự Tức cảnh đỉnh phong.

Triệu Nhã tuy rằng còn chưa có đột phá đỉnh phong, so với mọi người lực lượng lại hùng hậu hơn rất nhiều. Xem ra nàng còn cách Đan Điền cảnh, cũng chỉ kém một bước qua cửa.

Về phần Viên Đào nền tảng tệ nhất, không ngờ cũng từ Tự Tức cảnh sơ kỳ, đạt tới trung kỳ.

Sinh Lợi đan phối hợp với công pháp hấn truyền thụ, quả nhiên có hiệu quả thật tốt.

Hiện tại, cho dù Triệu Nhã không cần hấn chỉ điểm, chắc hấn cũng có thể dễ dàng như trò bàn tay chiến thắng được Chu Hồng.

- Triệu Nhã, Viên Đào, theo ta qua đây.

Lại kiểm tra tình hình mọi người tu luyện một chút, cảm thấy vẫn tính là thoả mãn, Trương Huyền khoát tay áo.

Tiến vào bên trong phòng lão sư, Trương Huyền lấy ra đan dược vừa mua được:

- Triệu Nhã, đây là Phá Âm đan, có thể kích hoạt thể chất của nàng. Buổi tối tìm một thùng gỗ, tiến vào ngâm người trước, sau đó nuốt đan dược vào.

Hắn đưa Phá Âm đan tới.

- Đa tạ lão sư...

Tuy rằng không biết viên đan dược này giá trị ngàn vạn, nhưng lão sư thiện tâm đưa ra đan dược chính thức, hấn cũng vô cùng trân quý. Triệu Nhã vui mừng bất ngờ nhận lấy, trong lòng âm thầm cảm kích.

- Viên Đào, biết vì sao ta thu người làm học sinh không?

Cho Triệu Nhã đan dược xong, Trương Huyền nhìn về phía đồ đệ béo cách đó không xa.

- Ta...

Viên Đào vò đầu.

Thật ra mấy ngày qua hấn cũng có chút nghỉ ngơi.

Trong sát hạch nhập học, hấn là người thứ nhất đếm ngược. Trước đây Trương lão sư thu nhận hấn, hấn còn cảm thấy có thể bởi vì lão sư không thu được học viên, mới kéo hấn tới góp cho đủ số hay không. Nhưng sau đó, khi thấy được bản lĩnh của vị Trương lão sư này, hấn mới hiểu được, căn bản không phải có chuyện như vậy.

Có loại người có bản lĩnh lớn như vậy, làm sao có thể không tuyển được học sinh?

Cho nên, mấy ngày qua tuy rằng hấn và đám người Triệu Nhã, Trịnh Dương cùng cố gắng, trên thực tế trong lòng lại có chút tự ti.

Hấn cảm thấy mình nhất định sẽ kéo chân sau của mọi người.

Chính vì vậy, loại tính cách vô sỉ, vô lại trước đó, hẳn cũng thu lại không ít.

- Không cần cảm thấy không bằng người khác. Nếu như ngươi cố gắng tu luyện, khẳng định còn đi xa hơn đám người Trịnh Dương!

Nhìn ra được trong lòng của hắn có nghi ngờ cùng khiếp sợ, Trương Huyền nói.

Huyết mạch Long Tê, cho dù ở trong thể chất đặc biệt, cũng được cho là rất mạnh. Nếu thật sự kích hoạt hoàn chỉnh, tu vi nhất định có thể bay vọt trên diện rộng, vượt qua đám người Trịnh Dương, dễ dàng như trở bàn tay.

- Lão sư... ta... ta thật sự có thể đi xa hơn sao?

Viên Đào kích động, sắc mặt đỏ lên.

Mấy ngày qua hắn vẫn lo lắng Trương lão sư có thể ném hắn đi, không cần nữa hay không. Không nghĩ tới lão sư coi trọng hắn như vậy.

- Yên tâm, lão sư chắc chắn sẽ không nhìn nhầm.

Trương Huyền khoát tay áo, ánh mắt lấp lánh nhìn qua:

- Chỉ có điều... Thiên phú của ngươi không tốt. Muốn vượt quá những người khác, nhất định phải chịu nhiều khổ cực hơn. Ngươi có nguyện ý hay không?

Nhìn xong tầng thư khó cao cấp của công hội luyện đan sư, hắn biết dung hợp máu của Cự Tê thú kích hoạt thể chất, hết sức thống khổ. Một khi không kiên trì nổi, không những không có cách nào thăng cấp, làm không tốt bởi vậy còn có thể tử vong.

Cho nên, Trương Huyền cũng không trực tiếp đưa đồ cho đối phương, mà khích lệ đối phương trước, để cho hắn quyết định.

Tu luyện, nghịch thiên mà đi. Không có quyết tâm trăm chết không hối hận, cũng không có khả năng trở hết tài năng, nhanh chóng tiến bước.

- Lão sư, chỉ cần có thể tu vi tiến bước, không kéo chân sau của mọi người, có chịu khổ cực nhiều hơn nữa ta cũng nguyện ý.

Viên Đào quỳ rạp xuống đất, trong ánh mắt mang theo sự kiên định vững chắc không dao động.

Hắn xuất thân tàn tu, trải qua vô số thống khổ, biết tìm được một vị lão sư tốt là không dễ dàng tới mức nào. Cơ hội này, đánh chết hắn cũng sẽ không buông tha.

- Được, đây là đồ tốt ta chuẩn bị cho ngươi. Buổi tối trở lại nơi ở, bồi loạn lên toàn thân. Có khả năng quá trình sẽ hết sức thống khổ. Chỉ có điều, chỉ cần có thể chịu đựng, nhất định sẽ có thu hoạch không thể tưởng tượng được. Ngươi lại có muốn thử hay không?

Nói xong, Trương Huyền đưa máu của Cự Tê thú tới.

- Chỉ cần có thể nâng cao thực lực, khổ nhiều hơn nữa, ta cũng bằng lòng!

Viên Đào cắn răng.

Tuy rằng thoát nhìn luôn cười cười nói nói, không có nghiêm túc, nhưng nếu nói tới kiên trì, trong nhóm năm đệ tử, hắn sợ rằng là một người đứng đầu.

- Bồi thứ này, không phải một lần là có thể thành công. Đợi cho thống khổ kết thúc, tiếp tục bồi lên. Ta cho ngươi năm ngày. Tới thời điểm cuộc thi đấu học viên mới bắt đầu, ta muốn nhìn thấy tiến bộ của ngươi. Bằng không, sau này không cần đến gặp ta nữa!

Trương Huyền khoát tay áo, nói xong lời cuối cùng, giọng nói ánh mắt đầy nghiêm túc.

- Viên Đào tuyệt đối không phụ sự tín nhiệm của lão sư!

Nghe nói như thế, Viên Đào biết đây là hạ quân lệnh trạng cho hắn. Hắn nắm lấy bình ngọc, trong ánh mắt hình như có ngọn lửa thiêu đốt.

Trương lão sư không bởi vì hắn yếu nhất bỏ mặc hắn, trái lại đặc biệt tìm đồ tới giúp hắn thăng cấp. Làm như học sinh, nếu như hắn lại co chân rút tay, sao không phải phụ một lần tâm huyết và ưu ái của lão sư sao?

Cho dù chết, cũng phải hoàn thành, không phụ sự kỳ vọng của lão sư.

Viên Đào cắn răng.

- Rất tốt, hai người các ngươi ra ngoài, gọi Vương Đình đến đây.

Thái độ của hai người kiên định, không hề dao động, khiến Trương Huyền thoải mái gật đầu.

Thời gian không lâu, Vương Đình đi đến. Tiểu cô nương này giống như trước đây, vừa nhìn thấy người, sắc mặt lại ửng đỏ.

- Lão sư, ngài gọi ta...

- Ủ, sử dụng nước dinh dưỡng, chân cảm giác như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Lão sư, cực khổ rồi! (2)

Trương Huyền nhìn qua.

- Đa tạ lão sư, chân ta đã tốt rồi. Lão sư, đây là... phụ thân ta sai ta đưa tiền nước dinh dưỡng cho lão sư. Hắn nói lão sư dạy ta đã là ân tình rất lớn, không thể lại để cho lão sư tổn thêm tiền...

Vương Đình bước lên trước, đưa tới một kim phiếu, lại là mệnh giá năm mươi vạn.

Nước dinh dưỡng, công hội luyện đan sư cũng có, không khó hỏi thăm. Thời điểm bản thân Trương Huyền là luyện đan sư chính thức, còn rẻ một chút. Người ngoài đi mua, ít nhất phải ba mươi vạn kim tệ một phần.

Xem ra, sau khi Vương Hoàng tộc trưởng biết hẳn cho nữ nhi một phần nước dinh dưỡng, đã đặc biệt đi hỏi giá.

- Vậy ta sẽ nhận.

Trương Huyền cũng không từ chối.

Giảng dạy cho học sinh, không có khả năng để cho lão sư liên tục ra tiền. Sở dĩ hắn ra tay, cũng chỉ vì không có thời gian lấy được đánh giá sư giả mà thôi.

Đương nhiên, nhận lấy cũng có thể khiến cho Vương gia và Vương Đình không có gánh nặng trong lòng, tình nghĩa lão sư và học sinh càng thuần túy.

- Đánh một bộ quyền pháp để cho ta xem một chút!

Nhận lấy kim phiếu, Trương Huyền phân phó.

- Vâng!

Vương Đình lập tức giang cánh tay nhỏ nhắn, múa ra gió.

Dựa theo tu vi tăng thêm, trong đầu lưu lại không ít công pháp tu luyện và võ kỹ, cho dù không dùng tới Thiên Đạo Đồ Thư Quán, Trương Huyền cũng có thể nhìn ra hai chân của nàng hiện tại đã không có vấn đề nữa.

Rất nhanh, võ kỹ đã thi triển xong. Vương Đình ra chút mồ hôi.

- Đây là cước pháp và thân pháp ta đặc biệt sáng lập ra cho nàng. Cố gắng tu luyện. Ta cũng cho nàng năm ngày. Không quan tâm dùng phương pháp gì, năm ngày này phải đạt được trình độ tiểu thành.

Trương Huyền đưa qua hai bộ sách.

Đây chính là thân pháp thiên đạo và cước pháp thiên đạo hán lĩnh ngộ được từ trong tàng thư khổ của vương quốc. Chỉ có điều cả hai đã được đơn giản hoá, không có uy lực mạnh mẽ như bản gốc, nhưng cũng được cho là một võ kỹ nhất đẳng. Chỉ cần luyện thành, nhất định có thể khiến cho tốc độ của Vương Đình tăng lên rất nhiều.

- Cảm ơn Trương lão sư...

Mở sách liếc mắt thoáng nhìn, Vương Đình lại kích động, hơi thở dồn dập.

Vết thương ở chân đã lành lại, nàng ở Vương gia tìm kiếm nghiên cứu một ít võ kỹ cho chân. Những võ kỹ này ở trong toàn bộ Thiên Huyền vương quốc cũng được tính là tốt. Nhưng vừa so sánh với thứ Trương lão sư cho ra... vẫn kém quá xa.

Căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Chỉ dựa vào điểm ấy, nàng đã biết bí tịch này trân quý.

- Đi gọi Luru Dương đến đây!

Không để ý tới sự cảm kích của đối phương, Trương Huyền tiếp tục phân phó.

Rất nhanh, Luru Dương đã đi tới.

Bởi vì hần tu luyện võ kỹ quá sớm, chân khí chưa đủ, lưu lại tai hoạ ngầm, dẫn đến kinh mạch tay phải bị hao tổn, lực lượng còn xa mới bằng tay trái. Chỉ có điều trải qua Ôn Mạch đan tâm bồ, hiện tại chỗ bị thương cũng đã hoàn toàn khôi phục.

Kiểm tra một chút, thấy quyền pháp của hần tăng thêm không ít, lúc này Trương Huyền mới thoả mãn gật đầu, đưa quyền pháp thiên đạo linh ngộ ở tầng thư khố của vương quốc qua.

Cuối cùng vẫn là Trịnh Dương.

Trải qua mấy ngày tu luyện, thương pháp thiên đạo của hần càng thêm thuần thực. Mặc dù chỉ là một chiêu đơn giản, đã có thể biến hóa ra vô số chiêu số, khiến cho chiến lực của hần tăng lên rất nhiều.

Sử dụng để chiến đấu, Triệu Nhã sợ rằng cũng không phải là đối thủ của hần. Hiện tại, thực lực hần không phải cao nhất, nhưng trong năm người, tuyệt đối là người có lực chiến đấu mạnh nhất.

- Thương pháp tu luyện không tệ. Chỉ có điều, tu vi của ngươi vẫn quá thấp. Trong vòng năm ngày, nghĩ biện pháp đột phá đến võ giả nhị trọng.

Trương Huyền có chút do dự nói.

Người học sinh này của mình thật sự là thiên tài thương pháp. Tuy rằng chỉ truyền thụ mấy ngày, cũng đã thông thạo thương pháp, trên thương pháp không có gì đáng nói, chủ yếu nhất vẫn là thực lực.

- Vâng!

Trịnh Dương gật đầu.

Bình thường tu luyện, muốn từ võ giả nhất trọng đạt được nhị trọng, không có một năm một năm rưỡi rèn luyện, không có khả năng thành công. Nhưng đối với Trịnh Dương mà nói, căn bản không cần phải.

Không phải hần có thiên phú tốt, mà giảng giải của Trương Huyền đối với võ giả nhất trọng, đã đạt đến trình độ chạy thẳng tới bản chất. Mấy ngày qua học tập và lĩnh ngộ, cũng khiến cho hần hiểu biết nhiều hơn đối với võ giả nhất trọng. Lại thêm Sinh Lợi đan và công pháp tu luyện đo lường vừa vặn, đột phá lên cũng không khó.

- Đi tu luyện...

Căn dặn mấy học sinh xong, Trương Huyền không thể tiếp tục chống đỡ được sự mệt mỏi rồi, cũng không để ý nơi này là phòng học, hần dựa vào ghế liền ngủ.

Rất nhanh bầu trời tối đen.

- Trương lão sư?

Tu luyện xong, mọi người thấy Trương lão sư còn không có xuất hiện, cũng không nhận được có chút kỳ quái.

- Triệu Nhã, nàng đi qua xem thử...

- Được!

Triệu Nhã cũng vô cùng khó hiểu, đẩy cửa phòng nhỏ trong lớp học. Ngay sau đó nàng liền nhìn thấy Trương lão sư dựa nghiêng vào ghế ngủ vô cùng say.

- Lão sư... đang ngủ!

Lặng lẽ lui ra ngoài, viên mắt Triệu Nhã ửng đỏ.

Lấy ra những được liệu này, truyền thụ quyền pháp, thân pháp mới... Không cần suy nghĩ, mấy ngày qua Trương lão sư nhất định là không ngừng không ngủ đi làm những chuyện này.

Thảo nào vừa rồi thấy tinh thần hần không tốt, mắt ửng đỏ.

- Lão sư...

Đám người Trịnh Dương, cũng đồng thời cảm thấy mũi đau xót.

Cường giả Ích Huyết cảnh, hai ba ngày không ngủ, cũng không thành vấn đề. Đây là phải mệt tới mức nào, mới có khả năng ngồi ngủ?

Làm học sinh, có thể có một lão sư như vậy, tuyệt đối là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời.

- Cố gắng tu luyện, hoàn thành những gì lão sư căn dặn, giành được đánh giá sư giả, mới không phụ một hồi kỳ vọng của Trương lão sư.

Triệu Nhã nghiêng răng, nói.

- Không sai. Lão sư đã vì chúng ta bỏ ra quá nhiều. Nếu như chúng ta thua nữa, còn là người sao?

Trịnh Dương cũng gật đầu.

Nói xong, năm người đồng thời nhìn về phía trong khe cửa, nơi lão sư đang dựa ở trên ghế ngủ say. Năm người đồng thời xiết chặt nắm đấm, trong lòng phát ra một âm thanh tương đồng...

Lão sư, ngài cực khổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Triệu Nhã kích hoạt thể chất (1)

Trong viện của Triệu Nhã.

Diêu Hàn nhìn tin tức thuộc hạ truyền đến, gượng cười lắc đầu.

Từ trong miệng Triệu Nhã biết được Trương Huyền lão sư nắm giữ thực lực Ích Huyết cảnh, hắn đã nghi ngờ. Mấy ngày qua, hắn âm thầm điều tra. Quả nhiên đề cho hắn điều tra ra được hành tung của Thượng Bản lão sư, ngày đó... căn bản không đi ra ngoài!

Nói cách khác, ở cửa túc xá của Trương Huyền đánh hắn thành đầu heo, tuyệt đối không phải là người này.

Có tin tức này, còn lại cũng rất dễ suy luận. Rất rõ ràng, người ra tay với hắn, vô cùng có khả năng chính là vị Trương lão sư này của tiểu thư.

- Người này cũng thật là tiểu nhân...

Nhớ tới cảnh tượng lúc bị đánh, đến bây giờ Diêu Hàn còn không nhận được có kích động muốn nôn ra máu. Người là một lão sư của học viện, đáng lẽ phải ngay thẳng. Kết quả lại tập kích bất ngờ, đánh hắc quyền. Máu chốt còn giá họa chuyển sự chú ý, lừa dối suy nghĩ của mình... Thật là vô sỉ.

- Thôi đi. Tiểu thư có một lão sư như vậy, cũng sẽ không thua thiệt.

Tuy rằng trong lòng khó chịu, nhưng vừa nghĩ tới ngay cả loại vật như Hàn Dương Mẩu thảo này Trương lão sư này cũng có thể tiện tay lấy ra, không có một chút keo kiệt nào, hắn vẫn cười gượng một tiếng nhìn xuống.

Có một vị lão sư không chịu thiệt như vậy, tiểu thư chắc chắn sẽ không bị khi dễ. Trên thực tế cũng là chuyện tốt.

- Diêu quản gia...

Vừa cất tin tức xong, không tiểu thư phát hiện, một tên hộ vệ lại từ bên ngoài đi nhanh đến:

- Lão gia truyền tin tức đến.

Nói xong, hắn đưa một miếng ngọc tinh ghi chép tới.

- Ủ!

Diêu Hàn gật đầu, cầm lấy ngọc tinh. Chân khí dừng mảnh tràn vào trong đó. Trong nháy mắt, bên trong hiện ra một người trung niên cao lớn anh tuấn.

Phụ thân của Triệu Nhã, Bạch Ngọc Thành, Triệu Phong thành chủ.

- Chuyện của Tiểu Nhã, ta đã biết được. Mấy ngày nữa ta sẽ đích thân tới Vương thành thăm hỏi vị Trương Huyền lão sư này.

Trong ngọc tinh ghi chép, ánh mắt Triệu Phong thành chủ sáng như điện, mang theo khí chất đặc biệt.

- Thể chất thuần âm, gia đình mẫu thân Tiểu Nhã từng có tiền lệ. Muốn kích hoạt, sẽ phải trả cái giá không nhỏ. Chú ý cơ duyên không nói, quan trọng nhất còn cần đan dược tam phẩm giá trị mấy ngàn vạn... Phá Âm đan!

- Đến Vương thành, ta dự định xin bệ hạ giúp ta đi tới công hội luyện đan sư mua một viên. Ngươi cũng cần sớm chuẩn bị. Mặt khác, ta sai người mang tới cho ngươi kim phiếu mười vạn, đưa cho Trương lão sư. Không thể để cho hần cứu nữ nhi của ta, còn phải tốn kém. Bạch Ngọc thành ta không muốn nợ nhân tình, cũng sẽ không để cho ân nhân chịu thiệt!

Trong ngọc tinh, Triệu Thành chủ vung tay lên, lộ ra vẻ uy nghiêm nồng đậm.

Bạch Ngọc thành, thành thị lớn thứ hai của Thiên Huyền vương quốc, nổi tiếng sản xuất ra nhiều bạch ngọc. Làm thành chủ, không chế tài phú một phương, tất nhiên lại có một loại khí phách bề ngể thiên hạ, ngoài ta còn ai.

Trương lão sư nhìn ra Triệu Nhã có thể chất thuần âm, cũng ra tay giúp đỡ giải quyết đã là ơn lớn. Đường đường là Bạch Ngọc Thành chủ, quan lớn một phương, lại có thể nào để cho hần dùng tiền không công, tự lấy tiền trong túi mình ra chi phí chữa bệnh cho nữ nhi?

Triệu Thành chủ hần không phải là loại người không chịu nổi như vậy!

- Điều quan gia, đây là thành chủ lệnh cho ta mang đến...

Hộ vệ vừa rồi đưa qua tám kim phiếu.

- Thành chủ còn cố ý cản dận ngươi chuyển lời tới Trương lão sư, ân tình hần dạy dỗ tiểu thư, nhất định báo đáp...

Hộ vệ nói tiếp.

- Biết rồi!

Diêu Hàn gật đầu.

- Chuyện này đừng để cho tiểu thư biết. Đi xuống đi!

Khoát tay áo, Diêu Hàn đang muốn tiếp tục cản dận an bài, đã thấy Triệu Nhã từ bên ngoài đi vào.

- Diêu thúc, vừa vặn thúc ở đây, sai người chuẩn bị cho ta một thùng gỗ. Mặt khác, thuận tiện giúp ta điều tra một chút, một loại đan dược gọi là Phá Âm đan, đại khái có thể giá trị bao nhiêu tiền? Có giá trị cao bằng Sinh Lợi đan hay không?

Triệu Nhã vừa vào cửa, lại phân phó nói.

Trương lão sư trực tiếp cho nàng một viên đan dược. Tuy rằng nàng hiện tại không có tiền bồi thường, nhưng vẫn phải biết giá cả. Như vậy mới có thể hiểu Trương lão sư vì các nàng bỏ ra bao nhiêu.

- Phá Âm đan? Đây là Trương lão sư nói cho tiểu thư biết sao?

Nghe tiểu thư cũng nói ra đan dược này, Diêu Hàn sững sốt, lập tức âm thầm bội phục.

Vị Trương lão sư này tuy rằng hăm hại người, dù vô si, nhưng lượng tri thức vẫn rất lợi hại. Thành chủ cũng phải tốn cái giá lớn mới biết được tin tức. Không nghĩ tới nhanh như vậy hần lại biết rõ.

Trong lòng cảm thán một câu, Diêu Hàn cười nói:

- Phá Âm đan có trợ giúp cực lớn đối với thể chất thuần âm. Tiểu thư yên tâm, mấy ngày nữa thành chủ lại sẽ mua giúp tiểu thư...

Đan dược tam phẩm không chỉ giá cao, còn cần quan hệ. Người bình thường cho dù muốn mua, cũng mua không được.

Nguyên nhân chính vì như vậy, Triệu Phong thành chủ mới phải đích thân qua, cầu khẩn bệ hạ mở miệng với phía công hội luyện đan sư. Bằng không, mặc dù hần là một thành chủ, địa vị ở Thiên Huyền vương quốc không thấp, sợ rằng cũng không có mặt mũi này.

Công hội luyện đan sư, là thế lực cực lớn trải dài qua vô số vương quốc, ở Thiên Huyền vương quốc này chỉ là phân hội cấp bậc rất nhỏ trong đó mà thôi. Do chỗ dựa phía sau này, cho dù Thẩm Truy bệ hạ bọn họ cũng có thể không để ý tới, càng chưa nói hần một thành chủ nhỏ nhỏ.

Diêu Hàn đang nghĩ có nên nói ra tin tức thành chủ từng có được cho tiểu thư biết hay không, lại thấy Triệu Nhã lấy từ trong người ra một cái bình ngọc:

- Không cần, Trương lão sư đã cho ta một viên, bảo ta mấy ngày tới cố gắng tu luyện!

- Cho tiểu thư một viên?

Mắt Điều Hàn thoáng cái tròn tròn.

Thành chủ vừa nói qua, đây là đan dược tam phẩm. Mỗi một viên đều phải giá trị mấy ngàn vạn.

Nhiều tiền như vậy, cho dù Bạch Ngọc Thành mua cũng phải thương gân động cốt, nhiều năm khó khôi phục được...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Đạo Đồ Thư Quán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.